

La Trobe University

LIBRARY

Presented by

ALAN JORDAN

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

VOL. V.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Graecae Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

EDITIO NOVA AUCTIOR ET EMENDATIO.

VOL. V.

T

Londini:

IN ÆDIBUS VALPIANIS.

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, OXONIENSES, CANTABRIGIENSES,

EDINENSES, ET DUBLINIENSES.

1823.

483.271

Exit

1816

v. 5

Spec. Coll. R

DE VOCABULIS A LITERA Ξ INCIPIENTIBUS, ITIDEMQUE

A Σ, QUÆRENDIS NON IN ILLA, SED IN HAC LITERA.

SICUT Ξὺν dicunt Attici, quod Σύν ceteri, qui lingua communi utuntur, ut Thuc. 1, (84.) p. 28. meæ Ed. Τῶν τε ξὺν ἐπαίνῳ ἐποτρυνόντων ἡμᾶς ἐπὶ τὰ δεινὰ, et paulo post, Καὶ ξὺν χαλεπότητι σωφρονέστερον, item (86.) p. 29. Ἀλλὰ ξὺν τοῖς θεοῖς ἐπίωμεν ἐπὶ τοὺς ἀδικούντας, itidemque ap. Soph. (Ph. 1335.) Ξὺν τοῖσδε τόχοις ξὺν τ' ἐμοὶ πέρας φανῆς, item, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται: ita vocabula ex hac præp. composita quæ in lingua communi a litera σ incipiunt, ea in Attica incipere a ξ, tum Gramm. docent, tum Attici Scriptt. confirmant, et quidem antiquiores præsertim, Soph., Eur., Aristoph.: et ex orationis solutæ Scriptt., Thucydides, ap. quem magis etiam constanter servatam scripturam illam observasse mihi videor, quam apud quenquam alium, excepto Aristoph. Hoc autem cum ita sit, memineris lector, ubi ap. illos invenies Ξυνάγω, aut Ξυναγωνίζομαι, et Ξυναθροίζω, et Ξύμμαχος, quærere in Συνάγω, in Συναγωνίζομαι, in Συναθροίζω, in Συνάδω, in Σύμμαχος: idemque in ceteris omnibus facere. Ceterum quamvis ap. Thuc. constantius hanc scripturam per ξ observatam mihi videri dixerim quam ap. ullum alium, fateor tamen ap. illum quoque interdum et alteram haberi: ideoque Aristophanem excepi: sed tamen ne ap. hunc quidem desunt aliqua scripturæ alterius exempla: e quibus est συγκατεκλινόμην, N. (49.) Ταύτην δ' ἐγάμον συγκατεκλινόμην ἐγώ. Apud Soph. autem passim confunduntur hæ scripturæ; nam, verbi gratia, in Phil. (1366.) p. 429. habes Ξυμμαχήσων, non Συμμαχήσων, et Ξυνώμοσας, non Συνώμοσας, et tamen (1319.) legitur Συγγνώμην, non Ξυγγνώμην, et Σύμβουλον, non Ξύμβουλον, ut alia infinita harum scripturarum exempla omittam. Existimo autem hunc alterius scripturæ usum, ejus sc. quæ σ habet, incuriæ librariorum imputandum esse: sicut et in iis Scriptt. qui Ionica, in iis item qui Dorica dialecto utuntur, magna in scriptura cernitur inconstantia, quam eorum itidem negligentia acceptam ferri debere censeo.

Ξ.

“Ξ, Nota decimæquartæ ap. Græcos literæ, quam “ vocant ξυ. Ea affinis est τῷ κ: modo enim in κ mutatur, modo κ in ipsam, ut patet ex ἐκ et ἐξ. Affinis est etiam τῷ σ. Attici enim σ in eam vertunt, “ ξὺν dicentes pro σύν. Iones vero ea utuntur pro “ gemino σ, διξός et τριξός dicentes pro δισσός et “ τρισσός: necnon κριξός pro κισσός, ac similia. Est “ etiam Numeralis nota, significans Sexaginta, hoc “ modo, ξ. acuti autem accentus apice præfixa, “ Sexaginta millia denotat, ξ.” [“ Conf. c. Z, ad Charit. 585. (v. me ad 727.) 783. Abresch. Æsch. 2, 44.: cum Θ, ad Xen. Eph. 206.: cum κσ, Markl. Iph. p. 354. Musgr. Tro. 699. Jacobs. Anth. 12, 42. Schleusn. ad Iesaiam p. 338. Seidler. ad Eur. Iph. T. p. 138.” Schæf. Mss.]

ΞΑΙΝΩ, ανῶ, αγκα, Carmino, Carpo, ea quidem certe signif., qua dicitur Carpere lanam, sicut et Carminare lanam, Lucian. (3, 371.) Ἐρία ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἶη ταῖς γυναῖξιν, ubi etiam docet quis sit τοῦ ξαίνειν usus. At in istis Cratetis versibus, ap. Plut. (9, 300.) cum gen. Attico, Τῶν ἐρίων ξαίνοντα, γυναῖκά τε συγχαίνουσαν, Τὸν λιμὸν φεύγοντας ἐν αἰνῇ δῆϊότητι. Testatur autem J. Poll. Aristophanem dixisse itidem ἐξαινε τῶν ἐρίων. Legitur vero ξαίνειν et sine adjectione, pro ξαίνειν ἐρία: ut in his Tragici cujusdam versibus, ubi objurgatur ab Ulysse Achilles ap. Scyrum inter puellas sedens, et ξαίνων una cum illis, Σὺ δ' ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννύς γένους Ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς; Et tamen ap. Aristot. Polit. 5, 10. ubi de Sardauapalo dicit, Ξαίνοντα μετὰ τῶν γυναικῶν, quidam interpr. Nentem inter mulieres: quidam Inter mulieres pensa dividentem. At ego non video cur ab illa signif., quam huic verbo dedi, et quam primam ac propriam esse constat, discedendum sit in h. Aristot. I. Certe ut in illo Plut. I., quem modo protuli, dicitur Achilles ξαίνειν ἐρία sedens inter puellas, sic dicit ap. Plautum quidam, Inter ancillas sedere jubeas, lanam carpere. Et pass. Ξαί-

νομαι, Carminor, Carpor, Strabo, Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἢ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, Quæ carminatur et textitur. At VV. LL. tradunt hoc ipsum ξαίνω accipi etiam pro Texo, sicut et pro Neo, sed exemplum nullum harum signif. proferunt. Hes. tamen et Suid. ξαίνει exp. etiam νήθει: [vide Aristoph. Ὀρν. 827.] || Ξήνασα Eur. dixit metaphorice Or. (12.) pro προξενήσασα καὶ παρασχομένη, vel pro ἐπιονοργήσασα, κατασκευάσασα, Schol. Sic autem ibi Eur. Ὅτι στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεά. Vide Ἐπικλώω. || Ξαίνω, Cædo, ea signif. qua dicitur Cædere flagris. Inest autem quædam et hic Carpendi signif.; nam velut carpitur flagris corpus ejus qui cæditur. Unde et Discerpo alicubi redditur, item Lacero. Plut. Popl. (6.) Πάβοις ἔξαινον τὰ σώματα. Et ξαίνεσθαι μάστιγι, Greg. Naz. Apud quem legitur etiam sine adjectione dativi, in Macc. Encom. Οὐ μέλη διασπώμενα, οὐ σάρκες ξαινόμεναι, ubi quidam interpr. Non artus distracti, non carnes laniatæ. Sed dicitur et ξαίνειν πληγὰς pro Infigere, Incutere plagas, Bud. in Dem. (403.) Εἰπούσης τι καὶ δακρυσάσης ἐκεῖνης, περιβρῆξας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκέτης ξαίνει κατὰ τοῦ νότου πολλὰς. || At Ξαίνειν eis πῦρ, quod Proverbialiter dicitur de iis qui inanem operam sumunt, Erasm. reddit Ignem diverberare, alibi autem Ictum impingere in ignem: quam interpr. magis probo, licet quod ad sensum, parum aut nihil inter utramque sit discriminis, cum non dicatur ξαίνειν πῦρ, sed ξαίνειν eis πῦρ, tum a Plat., tum a Luciano, hoc Proverbiali dicto utentibus. Possimus vero fortasse, et illam Budæi interpr. paulo ante relatam imitantes, reddere Infigere s. Incutere plagas: perinde sc. ac si diceretur ξαίνειν πληγὰς eis πῦρ: hunc enim accus. aut alium hujusmodi subaudiri mihi fit verisimile. [“ Brunck. Soph. 3, 522. Jacobs. Anth. 6, 409. 7, 363. 8, 24. 99. 118. 210. 9, 220. 11, 363. Aristoph. Fr. 282. ad Diod. S. 2, 599. Dionys. H. 1, 298. Boiss. Philostr. 650. Thom. M. 359. 638. Gronov. Obs. L. 4. p. 208. 430. Valck. Anim. ad Ammon. 117. Eichst. Quæst. 78. Musgr. Or. 12. Bergler. Al-

ciphr. 369. Pro τῖλλω, Schol. Theocr. 2, 54. De fluctibus locum aliquem verberantibus, Ruhnk. Ep. Cr. 151. Toup. Opusc. 1, 376. 2, 60. Jacobs. Emendd. 26." Schæf. Mss. "Ξαίνειν εἰς πῦρ, cf. quæ de Steph. interpr. monet Casaub. in Casaubonianis p. 50." Boiss. Mss.] Ξάσμα, τὸ, Quod carminatum est. In VV. LL. e Soph. pro Carminatio; at J. Poll. (7, 30.) Sophoclem quidem eo uti docet, sed qua signif. non addit. [* "Ξάμμα, Hes." Wakef. Mss. * Ξάνσις, Gl. Carptus.] Ξάντης, Carminator, Plato, "Ἡ τὴν ξαντικὴν τολμήσομεν ὑφάντικην, καὶ τὸν ξάντην ὡς ὄντα ὑφάντην καλεῖν. Apud J. Poll. autem legitur nomen PLUR. Ξαντεῖς post ξαντική: pro quo reponendum videri possit ξάνται, aut ξάντης, ex isto Plat. l.: nisi forte et nomin. sing. Ξαντεὺς in usu fuit. [* Ξάντρια, Gl. Putatrix. "Valck. Diatr. p. 11." Schæf. Mss.] Ξαντικός, Ad carminationem pertinet, et q. d. Carminatorius. At ξαντικὴ pro ξαντικὴ τέχνη, in l. Plat. quem protuli in Ξάντης, Carminandi ars: ut ὑφάντικὴ, Texendi ars, ["Valck. Anim. ad Ammon. 118." Schæf. Mss. "Orig. c. Cels. 214." Wakef. Mss. * Ξαντός, unde * Ξυξαντος, Anal. 2, 41. * Νεόξαντος, Hippocr. 261, 17. * Πολύξαντος, Anal. 2, 100.] Ξάνιον, τὸ, Instrumentum ad carminandum, κτένιον, Pecten, Hes. Suid. Itidem vero existimatur legendum ap. J. Poll. ξάνιον, non ξένιον, ubi dicit appellari a quibusdam κτένιον: scribens 5, 16. Τὸ δὲ ξένιον, ἦν μὲν καὶ αὐτὸ χρυσοῦν, κεφαλὴν κοσμοῦν ἐνιοὶ δὲ καὶ αὐτὸ κτένιον εἶναι νομίζουσι. Vide et Hes. ac Suid. ["Eust. 82, 38." Seager. Mss.] || Ξάνιον, Mensa coquinaria, supra quam carnes concidunt: quæ alio NOMINE Ἐπίξηνον, s. Ἐπίξηνος: deducto fortasse ab ἐπιξαίνω, sicut ἐπίκοπον s. ἐπίκοπος ab Ἐπικόπτω. Vide Ἐπικόπανον. Vide et Suid. et Hes., ap. quem pro ἐπίξηνον reponere ἐπίξηνον, et κρεώκοπον pro κρόκοπον. Aristoph. 'A. (318.) Ὑπὲρ ἐπίξηνον θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν: [355. 358. 365. "Ad Lucian. 1, 370." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1286. ubi vulgo * Ἀντεπίξηνον.] "Ξηνός, Suidæ "κορμός, Truncus: qui et ἐπίξηνος."

* Ἀναξαίνω, q. d. Recarmino, i. e. Rursum carmino. || Iterum discerpo s. lacerō, Redulcero, Alex. Aphr. Probl. 1. Τὸ οὖρον δριμύ ὃν ἀναξαίνει τὴν ἀπούλωσιν, Cicatricem redulcerat, rescindit: ut quidam dixit Rescissum vulnus. [Ἀναξαίνομαι, Recrudesco, Polyb. 27, 6, 6. * "Ὑπαναξαίνω, Const. Manass. Amat. 5, 15." Boiss. Mss. * Ἀποξαίνω, Rado, Carmino, Carpo, 4 Macc. 6, 61.] Διαξαίνω, pro simpl. ξαίνω, Carmino, Carpo. A cuius pass. Διαξαίνομαι est partic. διαξανθὲν ἔριον ap. Diosc. Carminata lana. [Aristoph. A. 578.] Ἐπιξαίνω, Exulcero, Bud. in Basil. 272. Μὴ ἐπιξάνης τραύματα τῶν κεκακωμένων μάστιγι. Καταξαίνω, et ipsum pro ξαίνω, Carmino; nam J. Poll. postquam scripsit Aristoph. dixisse ἐξαινε τῶν ἐρίων, addit καταξῆναι dixisse Platonem Comicum. Sed frequentius metaph. pro Cædo, ea signif. qua dicitur Cædere flagris: item Discerpo, Concerpo, Lacerō, Lanio. Aristoph. 'A. (320.) Εἰπέ μοι τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὧ δημόται, Μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; Schol. αἰμάσσειν αὐτὸν λίθοις, addens, ὥστε φοινικῶν αὐτῷ ποιῆσαι τὸ σῶμα: quibus explicatur illud ἐς φοινικίδα. Subjungit et hæc, verbum καταξαίνειν dictum esse tanquam de lanis, ideoque additum ἐς φοινικίδα, ut de vestimento. Soph. certe hoc verbo ead. in re usus est, et quidem in voce pass., (Aj. 728.) πέτροις καταξανθεῖς pro Lapidatus. Alioqui potius dicitur in ea verbi Cædo signif. ejus modo meminisse, sicut ξαίνω, Chrys. Καὶ καταξάνας αὐτοῦ τὸ σῶμα ἅπαν. Interdum additur πληγαῖς, aut alius dat.: ut πληγαῖς καταξαινόμενοι, quod exp. uno verbo μαστιζόμενοι a Suida in hoc, quem affert, loco, non nominato Auctore, Πληγαῖς καταξαινόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχόντων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐξωθεν ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀναιρούμενοι. Ego tamen Suidæ in hac expositione non assentior, quod πληγαῖς καταξαινόμενοι multo significantius esse existimem. || Attero, κατατρίβω: nam Suid. καταξαίνων exp. κατατρίβων, h. in l. Καὶ ἐν τοῦτοις τὸν ἅπαντα αὐτοῦ καταξαίνων βίον. Sic autem et pass. καταξαίνεσθαι existimio accipi posse

A pro κατατρίβεσθαι ap. Eur. (Med. 1030.) κατεξάνθη πόνους. Nec male Latine, Attritus sum laboribus. ["Thom. M. 638. Markl. Suppl. 503. Musgr. Tro. 508. Porson. Med. p. 75. ad Diod. S. 1, 360. 2, 233. 599. Jacobs. Anth. 7, 363. 8, 99. Valck. Phæn. p. 398. ad Hippol. p. 192. ad Herod. 252. Villosion. ad Longum p. 74. Κατεξασμένος, Wakef. S. Cr. 4, 66. Κατεξαμμένος, Diod. S. 2, 215." Schæf. Mss. * Κατάξανσις, Laceratio per uugulas, Euseb. H. E. p. 319=261. * Προσκαταξαίνω, Lycophr. 173.] "Περιξαίνω, Circum carpo, s. Concerpo, Discerpo." [Joseph. B. J. 3, 9, 3. * Συγξαίνω, Plut. 9, 300.]

|| Ξανάω, Carminandæ lanæ s. Carpendæ labore fatigor, delassor, lassesco. Exp. etiam generalius, Lanificio lassor, Manus lassor; nam J. Poll. ξανῶν esse ait τὸ καμῖν ἀπὸ τῆς ἐριουργίας τὰς χεῖρας: itidemque Suid. ξανῶν esse πονεῖν τοὺς καρπούς τὰς γυναικας τοὺς τῶν χειρῶν διὰ συνεχὴ τῶν ἐρίων ἐργασίαν. Idem, sicut et Hes., exp. simpliciter κοπιᾶν, Fatigari, Lassescere, Faticare; et affert e Soph. de Hectore decertaturo adversus Græcos, Ἡδὲ ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χεῖρα. [Nicander Θ. 383. ξανάα κεχαλασμένα δεσμά, i. q. νερκᾶ.] Ξάνησις, Defatigatio s. Lassitudo e carminatione lanæ. Significare autem et Lanificium quidam ex J. Poll. annotant: quod tamen ex ejus verbis colligi nullo modo potest. "Ἄποξανῶν, Hesychio κακοπαθεῖν."

ΞΑΝΘΟΣ, Flavus. Exp. et Luteus, Rufus. Dicitur autem aliquis esse ξανθός, vel ejus κόμη esse ξανθή: ut ξανθός Μενέλαος ap. Hom., et ξανθὴ κόμη, quæ Achilli tribuitur, Il. A. 197. Στῆ δ' ὀπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα: quod epith. interpretantes quidam Lat. Poetæ vocarunt Achillem flavum. Sic autem quæ ab Hom. appellatur ξανθὴ Δημήτηρ, a Virg. et Tibullo Flava Ceres nuncupatur. Sed et quæ a Medicis Græcis ξανθὴ χολή, a Latinis Flava bilis nominatur. Lucian. (1, 333.) "Οτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ εἰσθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐστὶ ἐστίν. Sic ξανθαὶ κόμαι, Herodian. (4, 7, 4.) Dicitur autem et comp. voce ξανθοκόμας a Poëtis ὁ ξανθὴν κόμην s. κόμας ξανθὰς ἔχων, cui composito synonymum est ξανθότριξ. Item puer ξανθός dicitur, et puella ξανθὴ ap. Philostr. Ceterum quod ξανθὴ κόμη ad pulcritudinem multum facere existimata sit, ideo fuerunt quibus ξανθός Μενέλαος libuerit exponere καλός: itidemque ξανθὴ κόμη Πηλεΐωνος, καλή: sed tamen, uti dixi, quidam Lat. Poetæ, tanquam interpretantes ad verbum vocem Homericam, Flavum Achillem vocarunt: ad Mene-laum autem quod attinet, sicut eum Hom. ξανθόν, ita Theocr. ξανθότριχα vocavit, 18, 1. "Ἐν ποτ' ἄρα Σπάρτῃ ξανθότριχι παρ Μενελάω. Ceterum de hoc colore ita Plato in Timæo, Λαμπρόν τε ἐρυθρῶ λευκῶ τε μιγνύμενον, ξανθὸν γέγονε. De etymo autem lege Eust. || Ξανθός non tantum nomine Flavus posse reddi, sed et alias interpr. alicubi admittere, e seqq. Plinii ll. apparebit, verba Scriptorum Gr. interpr. cum igitur Aristot. de quodam aquilarum genere ita scripsisset, "Ἐστὶ δ' ἄλλο γένος ἐστὶν ἀετῶν, οἱ καλοῦμενοι γνήσιοι, φασὶ δὲ τοὺτους μόνους γνήσιους εἶναι ἐστὶ δὲ οὗτος χρῶμα ξανθός: pro his Plin. ita, Hoc genus γνήσιον vocatur, velut verum solumque incorruptæ originis, colore subrutilo; Idem dixit merulam e nigra rufescere, cum Aristot. scripsisset, ἀντὶ μέλανος ξανθός. At hæc Theophrasti de fraxino, Τὴν δὲ, ταπεινοτέραν, καὶ σκληροτέραν, καὶ ξανθοτέραν, vertit, Fraxinum alteram fecere brevem, duriorem, fuscioremque. || Ξάνθος, retracto in priorem accentu, ap. Hom. Nomen equi a colore: Il. II. (149.) Τῷ δὲ καὶ Ἀλτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους, Ξάνθον καὶ Βαλῖον. Itidem vero et alibi hos duos conjungit. || Nomen fluvii Trojani, quod flavos reddat, qui eo se abluunt: ap. eund. Poëtam. Alio nomine Scamander. || Ξάνθος est et Nomen urbis Lyciæ, item urbis Lesbi; sed illa urbs Lyciæ a fluvio Xantho ita vocata creditur. Alii tamen contra fluvium illum Xanthum ab ea ut ortum, ita et nomen accepisse existimarunt, quæ ita nuncupata sit a Xantho conditore, Ægyptio, vel Cretensi. Vide Steph. B., nec-

non Eust. || Ξανθῆ, Nomen compositi medicamenti acris et exedentis, P. Ægin. ["Wakef. Herc. F. 232. 361. Abresch. Add. ad Aristæn. 121. Lectt. 38. Ilgen. Hymn. 610. Valck. Callim. 232. 234. De crine, Monthly Review Jan. 1799. p. 96. Brunck. Apoll. Rh. 213. Toup. Opusc. 1, 357. ad Xen. Eph. 135. Wakef. S. Cr. 2, 144. ad Diod. S. 1, 351. De sanguine, Wakef. S. Cr. 2, 112. De ape, Jacobs. Anth. 8, 246. Epith. Deorum, Nossis 10. (sed v. Jacobs.) Monthly Review Jan. 1799. p. 96. Ξ. χάριτες, Jacobs. Anth. 7, 139. Ξανθὸν ἐρεΐθεσθαι, Antip. Sid. 3. et Jacobs." Schæf. Mss. * "Ξανθοαρχιγένης, ὁ, ἡ, Jo. Malal. 1, 131." Elberling. Mss.] Ξανθόγews, ω, Flavam terram habens s. Fulvam, ut alii interpr. [Lucian. 3, 456.] Ξανθόθριξ, ιχος, Qui est flavo crine, Flavos capillos habens, Qui est flava cæsarie, Epith. Menelai ap. Theocr. in versu quem protuli in Ξανθός. Ξανθοκάρηνος, Cui flavum est caput, i. e. Cui flavi sunt capitis pili. Invenitur alicubi [ap. Theætetum] dictum de Baccho. Ξανθοκόμης, Flavam comam habens s. cæsariem, sicut et duo præcedentia, B Opp. K. 3, (24.) Ξανθοκόμαι τελέθουσι, καὶ οὐ τὸσον ἄλκηντες. Non dubitem autem Flavicomus reddere uno verbo, sicut dicitur Auricomus: licet hoc cum substantivo, illud cum adjectivo componi fatear. [* "Ξανθόλογος, Etym. M. Suid. Hes." Wakef. Mss. * Ξανθόουλος, Liban. 4. p. 1011. * Ξανθοπλόκος, Pissid. Opif. 420. * "Ξανθοποιέω, Const. Apost. 1, 3." Kall. Mss. * "Ξανθοπάγων, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 307. * Ξανθοφανής, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss. * "Ξανθοφαής, Wakef. S. Cr. 2, 144. * Ξανθοφνης, Jacobs. Anth. 8, 357. 10, 59. * Ξανθοχάλινος, Toup. Opusc. 2, 295. * Ξανθοχίτων, Jacobs. Anth. 9, 162. * Ξανθοχολος, Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 99." Schæf. Mss. Schol. et Eust. ad Il. A. 197. * Ξανθοχολικός, Alex. Trall. 1. p. 95. * "Ξανθόχρους, Moschus 2, 84. * Ξανθόχρους, Nonn. D. 11, 179." Wakef. Mss. * Ξανθοχρῶς, Athen. 325. 330. * Ξανθοωπός, Opp. K. 2, 382.]

Ἐπίξανθος, ὁ, ἡ, Aliquantum flavus, Subflavus, ead. sc. forma qua dicitur ἐπίλευκος pro Aliquantum albus, Albicans; nam ἐπὶ ibi vim intendendi habere quidam falso crediderunt, ut suo loco docui, idque e Plin. [Xen. K. 5, 22.] Ὑπόξανθος, Subflavus, Aliquantum flavus, sicut et ἐπίξανθος. Exp. et Flavescens. ["Polemon 191. Ælian. H. A. 693." Wakef. Mss.]

[* Ξανθότης, Color flavus, Strabo 7. p. 443. Athen. 2, 281.]

Ξανθίζω, Flavum reddo. Sed ap. Aristoph. 'A. (1047.) Ὅπτατε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθίζετε, exp. πύρρα τῇ ὀπτήσῃ ποιεῖτε, plura Suid., Ita torrete ut reddantur rutila s. fulva. Quidam et Rufa interpr. Et pass. Ξανθίζομαι, Flavus reddor: Athen. 12. Τὴν τε τρίχα τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ξανθίζόμενος. || Flavéo, Flavus sum: ξανθίζουσα θρίξ, VV. LL. e LXX. Flavens s. Flavus crinis. ["Thom. M. 606. Jacobs. Anth. 7, 212. ad Dionys. H. 3, 1332. Abresch. Add. ad Aristæn. 124. Lectt. 38." Schæf. Mss.] Ξάνθισμα, Ipsa actio reddendi flavum: ut in b. Menandri l. "Ἐρως γὰρ ἄργος κατὰ τοῖς ἄργοις ἔφν, Φιλεῖ κάτοπτρα καὶ κόμης ξανθίσματα, ubi tamen ego liberius ξανθίσματα reddidi Pictam comam: ita interpretans hosce duos versus, in libello quem edidi Sententiarum quæ e Græcis Comicis collectæ sunt, Piger amor est, et in pigris innascitur, Speculoque gaudet, gaudet et picta comâ. Sed affertur ex Epigr. et pro Flavō colore, quem quidam putarunt posse vocari Flavorem. ["Jacobs. Anth. 11, 148. Valck. Phœn. p. 85. Pierson. Veris. 134. Toup. Opusc. 1, 357. Wakef. S. Cr. 2, 9." Schæf. Mss. * Ἐπιξανθίζω, unde ἐπεξανθισμένα, Athen. 269. * Ὑπερξανθίζω, Eust. Il. E. p. 963, 41.] * "Ξανθοῦσθαι, Fieri ξανθόν, Flavescere." [* Ξανθίζομαι, Theophr. H. Pl. 3, 15, 6.]

Ξανθίας, ὁ, Servi nomen a flavis capillis. Dicti sunt autem et πυρρῖαι iid. qui ξανθίαι, Eust. ["Kuster. Aristoph. 120." Schæf. Mss. * Ξανθίδιον, Nom. propr., dimin. a ξανθίας, Aristoph. B. 590.] "Ξανθίας est et Piscis ap. Athen. l. 8."

Ξάνθιον, τὸ, Lappa. Planta est pinguibus locis

nascens, et ubi lacus exaruerunt, caule cubitali, anguloso, pingui, alas plures fundente, folio atriplicis incisuras habente, odore nasturtii, semine rotundo s. grandiore oliva, spinoso: platani pilula, vestium, cum tangitur, tenaci: φιλάνθρωπος ob id a quibusdam dicta. Nomen habet, quod rufet capillum. Ab Herbariis Lappa minor et Lappa inversa nominatur. Gorr. [Diosc. 4, 138.]

Ξανθικός, Aprilis mensis ap. Macedones. ["Diod. S. 2, 299." Schæf. Mss.] Ξανθικά, τὰ, Festum eo mense celebrari solitum pro lustratione exercitus, Suid. Hesych. Sed ap. hunc ita leg. puto, Ξανθικά, ἐορτὴ Μακεδόνων, ἡ Ξανθικοῦ μηνὸς ἀγομένη· ἐστὶ δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων.

ΞΕΝΟΣ, ΕΤ Ξεῖνος ap. Poetas, Peregrinus, Hospes, Od. P. (501.) Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα: (485.) Καὶ τε θεοὶ ξεῖνοισιν εὐκότεις ἀλλοδαποῖσι: Od. H. (32.) non contentus dixisse ξεῖνους ἀνθρώπους, addit, mutans numerum, ὅς κ' ἀλλοθεν ἐλθοι. Hesiod. ('Eργ. 1, 223.) ξεῖνους et ἐνδήμους inter se opp.: in soluta autem oratione opponuntur ξένοι ἀσποῖς, s. πολίταις, ut ap. Cic. peregrini civibus. Thuc. 6, (16.) Τοῖς μὲν ἀσποῖς φθονεῖται φύσει, πρὸς δὲ τοὺς ξένους καὶ αὐτῇ ἰσχὺς φαίνεται. Sic Plut. Alcib. fem. gen. 'Εταίραις ξέναις καὶ ἀσποῖς συνόντος. Oppositum vero nomini πολῖται, Herodian. (8, 2, 9.) Οὐ πολὶτῶν μόνον, ἀλλὰ ξένων τε καὶ ἐμπόρων. Aristid. in Panath. de hisce duabus appellationibus ita, Καὶ δυοῖν ὄντοι ὀνομάτουν, ἑκάτερον κύριόν ἐστι τῇ χώρᾳ διὰ τὸ ἕτερον, εἰκότως· οἱ τε γὰρ ξένοι διὰ τοὺς ἄλλους πολίτας γνησίους ὄντας ἐνέχονται τῷ προσήματι, οἷτε πολῖται βεβαιούσι τὴν ἐπωνυμίαν τῷ καθαροὶ ξένων εἶναι τοξεαρχῆς: Et cum duo sint vocabula huic regioni, alterum ab altero nobis merito confirmatur, Bud. Namque ξένοι, Peregrini, qui dicuntur, hac utique appellatione continentur, propter eos qui πολῖται, Cives, germani sunt: qui utique ipsi eam appellationem eo ratam illis faciunt, quod ipsi jam inde ab initio puri et vacui peregrinorum communione fuerunt. Sic cum ap. alios vetustiores, tum ap. Aristot. ξένοι sæpe opp. πολίταις. At Lucian. nomini ξένοι juncto cum ἐπήλυδες opposuit αὐθιγενής, (1, 762.) Ὡς εὐμπαυτες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενής δὲ οὐδεῖς. Ab Herodiano (5, 7, 4.) opp. etiam ξένος et ἀλλότριος, a Synes. ξένοι et γράμμοι. Quemadmodum autem in illo Luciani l. ξένοι cum ἐπήλυδες copulatur, sic alicubi cum μέτοικοι copulatum occurrit, Isocr. Symm. Μεστὴν δὲ γενομένην τὴν πόλιν ἐμπόρων καὶ ξένων καὶ μετοίκων, ὧν νῦν ἔρημος καθέστηκε, ubi observa et ἐμπόρων, quod in illo etiam Herodiani l. junctum cum ξένων modo vidisti. Sic Thuc. 4, (90.) p. 150. Ὁ δὲ Ἰπποκράτης ἀναστήσας Ἀθηναίους πανδημεῖ αὐτοὺς καὶ τοὺς μετοίκους, καὶ ξένων ὅσοι παρήσαν. Plut. de Exilio, Καὶ νῆ Δία τὸν ξένον καὶ τὸν μέτοικον (λοιδόρημα ποιοῦνται). Quamvis autem alicubi ξένος non solum postponatur, ut in illo Thuc. l., sed præponatur etiam, latius tamen patere constat. Cic. certe videtur et ipse Peregrinum et Advenam copulasse tanquam ξένον et ἐπήλυδα, item Peregrinum et Incolam tanquam ξένον et μέτοικον, cum scripsit de Off. l. 1. Peregrini atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno inquirere, minimeque esse in aliena rep. curiosum. FEM. Ξένη, Peregrina, Hospes, ut in illo Plut. l. e quo protuli, 'Εταίραις ξέναις καὶ ἀσποῖς. Et in hoc ejusd. in Præc. Connub. (550.) Καὶ τὰ τῆσδε τῆς ξένης σηρικὰ λαβεῖν οὐκ ἔστιν. || Ξένων appellatione aliquando ap. vet. scriptt. intelliguntur Externi milites mercenarii; simpliciter Externi milites: cum satis intelligatur, velut e consequente, Mercenarii. Nisi quis malit Mercenarii milites, quod alioqui nomini Græco non jam ad verbum respondet, sicut exp. simpliciter voce μισθοφόροι ab Harpocr.: qui postquam tradidit ξενιτενομένους vocari τοὺς μισθοφοροῦντας, addit, Ξένοι δὲ, οἱ μισθοφόροι. Sic etiam Schol. Thuc. (2, 75.) ubi ξεναγοὶ ap. eum exp. οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες. Æschin. (74.) Τοὺς μυρλοὺς ξένους ἐκμισθώσας. Dem. pro Cor. Ἡ γὰρ αὐτοὺς εἰσφέρειν καὶ ξένους τρέφειν

ἐρησαν δεῖν: Ol. (23.) Οἱ δὲ δι' περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζαῖτοι. Qui ll. suspectum mihi reddunt hunc Ejusd. (153.) Οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν σατράπαι καθεστῶτες, ἐναγχος μὲν ξένους μισθοφόρους εἰσπέμψαντες ἐκώλυσαν ἐκπολιορκηθῆναι Πέρηνθον: faciunt, inquam, ll. illi, ut suspicer hic vocem μισθοφόροι esse supposititiam, et e Scholii margini annotato in contextum irrepsisse: quod cum aliorum Auctorum scriptis, tum etiam Demosthenicis alibi accidisse constat. Ceterum ξένους vocari etiam τοὺς μισθωτοὺς ab Hom. in Od. E. (102.) Βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βῶπρες ἄνδρες, testatur Eust. Lacedæmonii autem ξένους appellabant quos alii Barbaros, Herod. || ξένοι ut reddi potest Externi in ll. proxime cc., sic etiam cum dicitur ξένοι πόλεμοι, quibus opp. ἐμφύλιοι: Herodian. (1, 1, 5.) Οὐτε πολέμων ἐμφυλίων τε καὶ ξένων τύχας ποικίλας: 3, (15, 6.) opposuit ξένα τρόπαια τοῖς ἐμφυλίοις, scribens, Οὐτε γὰρ ἐμφύλια κατ' ἐχθρῶν, οὐτε ξένα κατὰ βαρβάρων τοσαῦτά τις πρὸ αὐτοῦ ἡγεῖρε τρόπαια. At cum dicitur ἡ ξένη subaudito nomine γῆ vel χώρα, Extera potius quam Externa reddiderim: ut Exteræ nationes non semel ap. Cic. Dixit tamen et Externæ gentes Ovid. Plut. de Socr. Dæm. Καὶ γὰρ ὁ Σιμμίας πολὺν χρόνον ἐπὶ τῆς ξένης γενομένης: de Def. Orac. Θεοπρόπων γὰρ ἀπὸ ξένης παραγενομένων, Cum quidam e natione externa ad consulendum Oraculum venissent. Vel ita, Cum exteri quidam venissent etc. || ξένον dicitur etiam esse aliquid pro Inusitatum, Inauditum. Nisi et Peregrinum quis ead. metaphora dici posse existimet. Lucian. (1, 507.) de Cræso et Solone loquens, Οὐ φέρεי ὁ Λυδὸς τὴν παρῳήσιαν καὶ τὴν ἀλήθειαν των λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσων. Sic (1.) Petr. 4, 12. Ἀσπλητοὶ μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένη, ὡς ξένον ὑμῖν συμβαίνοντος: ubi vet. Interpr. ξένον reddidit Novum. Sed Idem ad Hebr. 13, (9.) διδασκαίς ξέναις vertit Doctrinis peregrinis: Διδασκαίς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε. Gallice ξένον πρᾶγμα dicimus Une chose étrange, vocantes alioqui hominem ξένον, Peregrinum, potius Etranger quam Etrange.

ξένος, Peregrinus hospitio exceptus, Hospes, Hesiod. "Erg. (1, 181.) Οὐδὲ ξείνος ξεινοδόκῳ καὶ ἐταῖρος ἐταῖρῳ, Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσειται ὡς τοπάρος περ. Ad q. l. respiciens Ovid. et in duplici signif. nominis Hospes ludens, qualis et nominis ξένος, dixit, non hospes ab hospite tutus. Od. O. (74.) Χρὴ ξείνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Itidem in prosa, Plut. Symp. Συνήθης μὲν ὢν Περιάνδρῳ διὰ τὴν τέχνην, ξένος δὲ Θάλεω. Idem, Καὶ τὸν ἐταῖρον ἡμῶν, Σόλωνος δὲ ξένον Ἐπιμενίδην. Herodian. 1, (16, 3.) Φασὶ γὰρ αὐτοῦ καὶ Κρόνον γενέσθαι ξένον. Sed ab Hom. passim ξένος alicui vel alicujus esse dicitur generalius is peregrinus, quocum nobis intercedit quædam velut hospitalis amicitia. Od. O. (208.) Ξείνος γάρ μοι ὁδ' ἐστὶ τις ἂν φιλέοντι μάχοιτο; Il. Z. (215.) Ἡ δ' αὖ νύ μοι ξείνος πατρώϊός ἐστι παλαιός. Od. P. (522.) Φησὶ δ' Ὀδυσσεὺς ξείνος πατρώϊός ἐστιν. At O. (196.) pro πατρώϊοι ξείνοι dicit ξείνοι ἐκ πατέρων φιλότητος, scribens, ξείνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι Ἐκ πατέρων φιλότητος. Quinetiam alicubi ξείνος copulat cum ἑταρος. In soluta quoque oratione sæpe obvia est hæc nominis ξένος signif. Thuc. 2, (13.) "Οτι Ἀρχίδαμος μὲν οἱ ξένος εἶη, οὐ μέντοι ἐπὶ κακῷ γε τῆς πόλεως γένοιτο, Xen. Ἑλλ. 5, (2, 25.) ξένος τῷ Πέρσῃ ἐπ' οὐδενὶ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος γεγεννημένος εἶη: 4, (1, 18.) ξένον σε, ἔφη, ὦ Ἀγησίλαε, ποιούμεαι ἐγὼ δὲ γε δέχομαι. Sic autem ante illum erat locutus Herod., ξείνον τέ σε ποιούμεαι ἐμὸν, ubi tamen Bud. vertit simpliciter Hospitem. Interdum junguntur φίλοι et ξένοι: Dem. (241.) Ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων κ. τ. λ. (242.) Εἰ μὴ καὶ τοὺς θεριστὰς καὶ τοὺς ἄλλοι τι μισθοῦ πράττοντας, φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν τῶν μισθωσαμένων. Et tamen idem Orator alibi non copulativa, sed disjunctiva particula utens, dixit ξένος ἢ φίλος: (320.) Ἐκ πόλεως ἴσης ἢ δικαίας προφάσεως, Αἰσχίνη, τῷ Γλαυκοθέας τῆς τυμπανιστρίας ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος ἢ Φίλιππος; ubi observa etiam postponi φίλος contra quam in præcedentibus ejus ll. Dicam

autem et in nomine ξένια de signif. quam in ll. istis habet ξένος.

ξένος, Qui peregrinum hospitio excipit, Hospes; nam Hospes quoque utramque signif. habere apparet e verbis Ovidii quæ protuli in principio præcedentis tinematis. Eust. 1399. "Οτι δὲ καὶ ὁ ποιῶν τὴν ξένιαν καὶ ὁ πάσχων αὐτὴν, ξένοι ἀλλήλοις ἐλέγοντο, δηλοῦσι σαφῶς οἱ παλαιοί: 1413. ξένος δὲ, φασὶν, οὐ μόνον ὁ καταγόμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποδεχόμενος αὐτόν. Ubi observa Eust. dicere φασί, tanquam exemplum hujus posterioris signif. in promptu non habentem. Rara certe, vel potius rarissima, nisi me memoria fallit, sunt exempla, ac præsertim præ alterius signif. exemplis. Suid. ubi dixit ξένος accipi pro ξεινοδόκῳ, solo Pauli Apostoli loco id confirmat, qui in Epist. ad Rom. (16, 23.) legitur: Ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος ὁ ξένος μου καὶ τῆς ἐκκλησίας ὅλης: sed h. l. mendose ap. eum legitur. Aperte vero hanc signif. habet et ap. Diod. S. de Hephæstione ita scribentem, Τὸ μὲν οὖν πρῶτον οὗτος εὐδοκῆσας τῷ ξένῳ παρ' ᾧ τὴν ἐπισταθμείαν ἐπεποίητο κεχαρισμένως, τοῦτον ἐπεβάλετο κύριον ἀναγορεῦσαι τῆς πόλεως: Principio igitur Hephæstio benevolentiae affectu propensus erga hospitem suum, ap. quem deversatus commode atque ex animi sui sententia fuerat, institit regem ipsum civitatis suæ pronuntiare, Bud.

["ξένος, Eur. Iph. A. 1349. 1371. 1419. Markl. p. 345. Musgr. Heracl. 138. Ion. 184. Wakef. Herc. F. 967. S. Cr. 1, 14. Jacobs. Anth. 8, 6. 11, 33. 35. 46. Dionys. H. 4, 2137. Villosion. ad Long. 260. Thom. M. 640. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 13. Wessel. Diss. Herod. 136. Valck. ad Ammon. 100. 118. Eran. Philo 196. Fischer. ad Anacr. 18. ad Charit. 275. Brunck. Or. 1584. I. q. ξεινοδόκος, Kuster. ad Jambl. p. 8. Is, cujus nomen ignoramus, Boiss. Philostr. 275. Sic dicunt Græci, quem ceteroquin notissimum nominare nolunt, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 113. Callim. 104. cf. Bernard. Reliq. p. 70. Brunck. Ced. T. 813. 924. ξένοι, Mercenarii milites, H. Steph. Diatr. 167. Gron., Bottiger. Specim. 45. Barbari ap. Lacedæmonios, ad Charit. 406. ad Herod. 696. 717. cf. Soph. Aj. 817. Sine articulo, Eur. Hec. 775. Ἡ ξένος, Markl. Suppl. 41. Ἡ ξένη, ad Charit. 297. Plut. Mor. 1, 970. Ἰδία ξ., Thom. M. 467. ξ. ποιῆσθαι, Boiss. Philostr. 322. Ὡς ξένη, Moschus 1, 5. * ξέννος, Koen. ad Greg. Cor. 287. Ξείνος, Jacobs. Anth. 6, 224. ad Charit. 280. Valck. Hipp. p. 172. 319. Phæn. p. 100. Brunck. Ced. C. 928. Phil. 1202. ξένη, ἡ, Markl. Iph. p. 310. Wakef. Trach. 300. Extera regio, ad Charit. 435. Paul. Sil. 82. Boiss. Philostr. 445. Dionys. H. 2, 1089. Valck. Phæn. p. 490. Adonias. p. 259. Hospes, ad Charit. 671. Ἐπὶ ξείνῳ, Jacobs. Anth. 12, 436." Schæf. Mss. "ξένη, Exilium, Terra peregrina, ἐν ξ., Philostr. p. 29. ἐπὶ ξένης, Athan. 1, 562. 599. περὶ ξένης, 571." Elberling. Mss.] "ξείνη, Ionice pro ξένη, Hospita, "Peregrina."

["ξεινοδοτῆρ, Jacobs. Anth. 10, 412." Schæf. Mss. * "ξεινοδέχομαι, Eust. ad Il. Z. 121." Kall. Mss.] ξεινοδόκος, VEL ξεινοδόκος, at ΡΟΕΤ. ξεινοδόκος, q. d. Hospitum receptor, susceptor, Hospes, Plut. Alex. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀποστραφεὶς πρὸς ξεινοδόκον τὸν Καρδιανόν, Od. O. (542.) ἵν' ὁμῶς τερπόμεθα πάντες, ξεινοδόκος [—οι] καὶ ξείνος. Sic et in l. Hesiodi quem protuli in ξένος. Sed ξεινοδόκος redditur etiam Caupo. ["ξεινοδόκος, T. H. ad Plutum p. 122. Thom. M. 640. 676. 743. Brunck. ad Gnom. 347. Villosion. ad Long. 111. Fem., ad Charit. 114. ξεινοδόκος, Villos. l. c. ad Charit. 246. ad Mær. 271. Brunck. l. c. Thom. M. 493. 640. 676. T. H. l. c. Heyn. Hom. 7, 74. ξεινοδόκος, ad Od. O. 210. Brunck. l. c. ξεινοδόκος, Toup. ad Longin. 383. Emendd. 1, 434." Schæf. Mss.] "Vide et ξεινοδοκέω." ["ξεινοδόχη, Gl. Hospita.] ξεινοδοχία, Hospitum exceptio, susceptio, Xen. Cc. (9, 10.) Ὅσοις δ' εἰς ἐορτὰς ἡ ξεινοδοχίας χρώμεθα, Athen. 14. Ταῖς ἱποτροφίαις αὐτῶν καὶ ξ. ["Thom. M. 639. * ξεινοδοκία, ibid." Schæf. Mss. * "ξεινοδοχεῖα, Cyrill. Alex. 515." Kall. Mss.] ξεινοδοχεῖον, τὸ, VEL ξεινοδοκεῖον, Locus in quem hospites recipiuntur. Quidam in-

terpr. Hospitium. Potest autem ut ξενόδοχος alicubi A
 Caupo, sic ξενοδοχεῖον reddi Caupoua. ξενοδοχεῖον,
 τὸ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενον, Suid. ["Thom. M. 640.
 ad Mær. 271." Schæf. Mss. * "ξενοδοχικός, Schol.
 Pind. 'O. 3, 68." Wakef. Mss.] ξενοδοχέω, Hospi-
 tes excipio, Hospitio excipio, i. q. ξενίζω, quo vett.
 Scriptt. usi sunt. [Eur. Alc. 555. "Thom. M. 640.
 743. Mær. 271. et n. ξενοδοκέω, ibid. Thom. M.
 640. Theætetus 2." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn.
 307.] "ξενοδοκέω, Hospites s. Peregrinos recipio.
 "Herodotus (6, 127.) cum accus. etiam dixit ξενοδο-
 "κέειν ἀνθρώπους, pro Peregrinos homines hospitio
 "excipere, s. Hospitalem esse erga homines pere-
 "grinos. Itemque ξενόδοκος, est Exceptor peregrini-
 "norum, Qui peregrinos hospitio recipit, Hospitalis:
 "ut ap. Od. O. (55.) Deus ἀνδρὸς ξενόδοκον μιν ἡ-
 "σκειται. || ξενοδοκεῖν Simonides usurpavit etiam
 "pro μαρτυρεῖν, dicens ξενόδοκῃσε Τελαμών. Item-
 "que Pindarus ξενόδοκον pro ἐπιμάρτυρα, canens,
 "ξενόδοκων δ' ἄριστος χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων. Ita
 "Etyim." [Vide Heyn. ad Pind. T. 3. p. 86. * ξε-
 "νόδογμα, Nicet. Annal. 20, 4. * ξενοθρέπτης, Anon.
 H. in Virgin. 15. * ξενοκρατέω, Æneæ Comm. Po-
 liorc. 1662, 20.] ξενοκτόνος, Hospitum occisor, in-
 terfecto, Æschin. (85.) Ἐξελεγχθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, καὶ
 κληθεὶς ξενοκτόνος, [Lucian. 1, 244. Plut. Mario 8.
 Eur. Iph. T. 53. 776.] ξενοκτονέω, Hospites occido,
 ead. forma qua dicuntur cum alia, tum ἀνθρωποκτο-
 νῶ, [Lucian. 1, 243. 274. Eur. Hec. 1247. Athen.
 516.] "ξενοκτονέω, Hospitem s. Hospites occido,
 "Peregrinum s. Peregrinos interficio," [Herod. 2,
 115.] ξενοκτονία, Hospitum occisio, Plut. (9, 401.)
 Βούσπριν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξ.:
 [7, 103. 267. * ξενολεκτέω, Epiph. 1, 208. * ξενολεξία,
 311. 321.] ξενολόγος, Externorum militum collector,
 Qui cogit externos milites, ὁ ξένους στρατιώτας συλλέ-
 γων, Hes. Suid. Ead. forma qua dicuntur στρατολόγος
 et ἀργυρολόγος, atque alia. Vocari autem ξένους sine
 adjectione, Milites externos, docui supra. Plut. Dione
 23. Polyb. 1, 32, 1. 5, 63, 9.] ξενολογία, Externorum
 militum collectio, Aristot. Cæc. 2. Ἀποστρέλ-
 λειν ἐπὶ ξενολογία, Ad milites cogendos mittere.
 ["Ad Diod. S. 1, 680." Schæf. Mss.] At ξενολό-
 γιον affertur pro ξενικόν, ut sit Externorum militum
 collectorum manus, exercitus, [Polyb. 29, 8, 6. 31,
 25, 1. 5. 7.] ξενολογέω, Externos milites colligo,
 cogo, Isocr. ad Phil. Ἐν ἐκείνοις δὲ τοῖς χρόνοις οὐκ ἦν
 ξενικὸν οὐδέν· ὥστε ἀναγκαζόμενοι ξενολογεῖν ἐκ τῶν
 πόλεων κ. τ. λ. [Polyb. 1, 9, 6. 31, 25, 8. 32, 1, 5.
 Plut. 7, 942. 10, 639. Artax. 4. Demosth. 1019.
 ξεναλόγος, Lobeck. Phryn. 661.] ξενομανέω, Pe-
 regrinis rebus et mercibus externis s. exoticis supra
 modum delector, Plut. (8, 92.) Γυναικὸς ὀφείλων πα-
 ρελεῖν τὴν πορφύραν καὶ τὸν κόσμον, ἵνα παύσῃται τρυ-
 φῶσα καὶ ξενομανοῦσα. ξενομανία, Peregrinarum re-
 rum et mercium externarum amor, Nimium et incon-
 sultum externorum studium, Bud. Non est autem
 ξενομανία verbale a ξενομανῶ, licet huic illud subjun-
 gam; sed ea forma dicitur, qua δοξομανία. ξενοπα-
 θέω, Re aliqua tanquam peregrina et nova contur-
 bor, Plut. Philopœm. Ὡς περ οἱ πῶλοι τοὺς συνήθεις
 ἐπιβάτας ποθοῦντες, εἰς ἄλλον φέρωσι, πύρρονται, καὶ
 ξενοπαθοῦσι, Propter insolitam rem conturbantur,
 Bud. Affert aytam et pro Quasi peregrinus contur-
 bor, Deprehensus sum et territus. In VV. LL. ξενο-
 παθοῦντες esse dicuntur Qui tacent et stupidi fiunt
 ad ingressum externorum. Ibid. ξενοπαθοῦμεν red-
 dūt Hospites nobis esse videmur. Plut. cum δυσανα-
 σχετεῖν copulavit in l. de Exilio, item cum ἀδημονεῖν
 in alio ejusd. libelli l. (p. 372.) Existimo autem esse
 aut id ei simile, quod dicimus S'effaroucher:
 præsertim cum de equis quoque nostrate hoc ver-
 bum dicatur, et quidem proprie, sicut in illo primo
 Plut. l. dicuntur πῶλοι πύρεσθαι καὶ ξενοπαθεῖν.
 ["* ξενοπρεπής, Peregrinus, Inusitatus, Dionys. H.
 2, 1061." Wakef. Mss. * ξενοπρεπῶς, Anna C. 355.
 * ξενοπρόσωπος, Schol. Aristidis 2, 107. * "ξενο-
 ραίστης, Lobeck. Aj. p. 289." Schæf. Mss. * "ξε-
 νόσπορος, Pisid. Opif. 66. Theodos. Diac. Acroas. 5,
 72." Boiss. Mss. * "ξεινοσσοός, Nonn. D. 3, 176."

Wakef. Mss.] ξενόστασις, q. d. Hospitum statio, Lo-
 cus in quem recipiuntur hospites, peregrini, Soph.
 Inacho, πανδόκος ξενόστασις: [Ced. C. 91. * ξενότι-
 mos, Æsch. Eum. 550. * ξενοτόκος, Anon. Hymn. in
 Virg. 15. * ξενοτρόπος, Pisid. Opif. 422. * "ξε-
 νοτρόπως, Theodos. Diac. Acroas. 1, 108." Boiss.
 Mss.] ξενοτρόφος, Externos milites alens; nam in
 hoc comp. et sequentibus quæ ad hoc pertinent,
 ξένοι peculiarem illam signif. habet. Exp. tamen
 VV. LL. generaliter, Hospitum nutritor. ξενοτρο-
 φέω, Externos milites alo, mercede conduco, Stipen-
 diarios habeo; nam et his modis Bud. interpr. ap.
 Isocr.: Thuc. 7, (48.) dixit etiam χρήμασι ξενοτρο-
 φονντας. [Plut. 6, 804. Demosth. 157.] ξενοτρο-
 φία, Ipsa actio alendi milites externos, et stipendia
 illis præbendi. Usus est Hyperides. [* "ξενοφα-
 νής, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 128." Boiss.
 Mss.] ξενοφόνος, i. q. ξενοκτόνος, Hospitis
 occisor, Plato, ξενοφόνων ἀνδρῶν μισοῦντες τόλμας.
 ["Markl. Suppl. 646. 984. Iph. p. 325." Schæf. Mss.
 * "ξενοφόνος, Nonn. D. 9, 41." Wakef. Mss.] ξενοφονέω,
 Occido hospites, Eur. [Iph. T. 1021. * ξενοφυής, Schol. Lycophr. 77.] ξενοφώνος, Pere-
 grina voce utens. [J. Poll. 2. p. 211. * "ξενοφωνέω,
 Inusitata loquor, Chrys. in Matth. Hom. 15. T. 2.
 p. 95, 44. Vide et in Ep. ad Hebr. Serm. 8. T. 4.
 p. 478, 6." Seager. Mss. "Scriptor ap. Euseb. H. E.
 146." Boiss. Mss.] ξενοφωνία, Peregrina vox, Pere-
 grinum loquendi genus, et inusitatum. Quidam in-
 terpr. Peregrinitas, e Cic. Improbatur autem J. Poll.
 nomen illud ξενοφώνος, at non hoc ξενοφωνία. Sic
 vero leg. existimo ap. eum, Καὶ ξενοφωνίαν, οὐ τὸν
 ξενοφώνον. ["Valck. ad Ammon. 177." Schæf. Mss.]

* Ἀξενος, VEL Ἀξεινος, Inhospitales, Qui animo est
 alieno ab excipiendis hospitio peregrinis, Hesiod.
 "Erg. (2, 333.) Μηδὲ πολὺξενον μηδ' ἀξεινον καλέε-
 σθαι. Hoc nomi nevocatus fuit quondam Pontus,
 qui postea Euxinus dictus per εὐφημισμὸν. Pontus
 Euxinus, inquit Plin., antea ab inhospitali feritate
 Axenus appellatus est. Lege de hac appellatione et
 Eust. in D. P. 30. Ed. patris mei. || Ἀξενος habet
 et pass. signif., si vera est hæc expositio Hesychii,
 "Ἀξενοί, οἱ μὴ ἔχοντες τὸν ξενιοῦντα. Fuit enim
 ἄξενος Is quoque, cui non est ξένος a quo excipia-
 tur. ["Ἀξενος, Jacobs. Anth. 11, 314. Boiss. Phi-
 lostr. 639. 651. Wakef. Phil. 217. Markl. Iph. p.
 243. 258. 269. Ἀξεινος, p. 242. 280. Jacobs. Anth.
 8, 109. Diodor. Zon. 9. Boiss. Philostr. 639. Wessel.
 Obs. 88. 130. Ἀξενος, ἄξεινος, Valck. Adoniaz. p.
 226. Hipp. p. 269. Anim. ad Ammon. p. 5. Ruhnk.
 Ep. Cr. 192. Heringa Obs. 80. ad Charit. 280. ad
 Diod. S. 1, 44. 285." Schæf. Mss.] "Ἀξενία, In-
 "hospitalitas." [Strabo 17. p. 1154.]

* Ἀπόξενος, Inhospitales, Inhospitus, pro ἄξενος:
 sic autem usurpatam ἀπὸ præpositionem pro a priv.
 in multis aliis vv. annotavimus. Est autem Poëta-
 rum nomen hoc ἀπόξενος. Eust. de Ponto Euxino
 loquens, Ἀξενος δὲ ἐλέγετο· ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ἀπόξει-
 νος, κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. At vero ap. Soph. Ced. T.
 (196.) p. 159. meæ Ed. habes ἀπόξενον, non ἀπό-
 ξεινον, ubi Schol. δυσχείμερον. [Æsch. Ag. 1291.
 Ch. 1042. Eum. 887. "Wakef. Herc. F. 1283.
 Trach. 577." Schæf. Mss.] Ἀποξενόω, non se-
 quendo modo dictam signif. nominis ἀπόξενος, se-
 cundum quam significaret Inhospitalem reddo, ca-
 pitur pro Peregre abigo, expello, i. e. Expulsum
 abire peregre cogo; Peregrinari s. Migrare facio:
 ξένος est Peregrinus, Externus: unde ἀποξενοῦν
 de verbo ad verbum, si fas sit talem vocem fingere,
 sonat Abexternare, nihilque aliud significat quam
 significaret simplex ξενῶ, si in usu esset. || Ἀπὺδ
 Plut. significat Civitate privare in Philopœmene
 (13.) Χαλεπῶς δ' οὖν οἱ Μεγαλοπολίται φέροντες ἐπὶ
 τούτῳ, καὶ προδεδύσθαι νομίζοντες, ἐπεχείρησαν ἀποξε-
 νοῦν αὐτόν. Interdum vero adjungitur genit. πατρίδος,
 aut alius hujusmodi, Plut. Alex. (69.) Διὰ μικρολογία
 ἀποξενώσαντα τῆς πατρίδος αὐτόν. || Abalieno, Alieno,
 Abdico, Bud. qui et citat Lucian. (3, 190.) Ἀγροικία
 δὲ πολλὴ καὶ ἀπειροκαλία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξίων

καὶ τῶν καλλίστων ἀποξενούν. Nostrates peregrinum s. externum appellantes Etrangierum, inde ducto verbo Etrangiare haud absimili modo utuntur. Athen. 2. Κὰν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι, A poeta hos versus alienos esse dicant, putent, A poetæ scriptis hos versus procul ablegent, amendent. Pass. vox est Ἀποξενόμαι, Migrare in externam regionem cogor, Amandor s. Ablegor peregre. Vel neutra signif. In externam regionem migro, In externa regione dego, Peregre dego vel Extra patriam: uno verbo Peregrinor. Plato de LL. 9. "Ἐπὶ δὲ τοὺς χρόνους μὴ ἐθέλῃ πληροῦν ἀποξενούμενος τοὺς εἰρημένους. Sæpius adjungitur gen. aliquis, Eur. (Hec. 1221.) πατρίδας γῆς ἀπεξενωμένος, Peregre agens procul a patrio solo, Procul a patrio solo in peregrinam regionem ablegatus. Sic Plut. Ἀποξενωθείς τῆς ἐαυτοῦ πατρίδος: [cf. Sertor. 1.] Greg. Μὴ ἀποξενωθῆς παραδείσου. Aliquando autem præfigitur huic genitivo vel ἐκ, vel ἔξω, Lucian. Τῶν περιλοιπῶν θεῶν ἐκ τῆς χώρας ὑμῖν ἀποξενωθέντων. Aristot. Polit. 2. "Ἐξω γὰρ τῆς οἰκίας διὰ τὰς στρατείας ἀποξενοῦντο πολὺν χρόνον. Interdum jungitur præpositioni aut adverbio motum ad locum significanti: Plato, Ἀποξενουῖσθαι ἐτέρωσε, In alienam patriam vel In aliam regionem migrare. || Ἀποξενούμαι, Reus agor peregrinitatis, ξενίας ἀλίσκομαι, J. Poll. || Ἀποξενούμαι, Externum s. Peregrinum me esse simulo, 3 Reg. 14, (5.) Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἰσερχεσθαι αὐτὴν, καὶ αὐτὴ ἀπεξενούτο, Dissimulabat seipsam, Bud. ["Eur. Hec. 1207. Valck. Hipp. p. 281. Diod. S. 1, 215." Schæf. Mss. * Ἀποξενωτέος, Aret. 117.] Ἀποξένωσις, ἡ, Peregrinatio, Migratio in externam regionem, Commoratio in externa s. peregrina regione, Commoratio extra patriam, et natale solum, Plut. (Pomp. 80.) Ὡς μὴ κατὰ πάντα μέμφωμαι τὴν ἁ. Est ἀποξένωσις, inquit Bud., Peregre agentis et cui peregrinari contigit. [Plut. 8, 576. * "Συναποξενώ, Theod. Prodr. p. 14." Boiss. Mss. Ἀποξενίω, Opp. Ἀ. 1, 272.]

Ἀστόξενος, q. d. ἀστός καὶ ξένος, Cujus majores erant cives, cum ipse sit peregrinus, Eust. 405. ex c Ἄλῳ Dionysio, Ἀστόξενος δὲ, οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστών, αὐτοὶ δὲ ξένοι, καὶ ἀνανεώσεως δέομενοι. Et addit, Qualis Agamemnon in Lydia. Affert et alias exp. e Paus., et aliis, quas vide ibid.: item p. 485. Vide et J. Poll. [Æsch. Suppl. 361. Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 57. * Αὐτόξενος, J. Poll. 3, 59. "Moschop. π. Σχ. 119." Boiss. Mss.] "Αὐτοξενεῖν, i. q. προξενεῖν, teste "Hes." ["Ad Timæi Lex. 57." Schæf. Mss.] Δορύξενος, q. d. Hasta partus hospes, Qui in bello hospitalē quandam amicitiam contraxit cum aliquo: ut Glaucus cum Diomede, ap. Hom. Item, Qui mittitur legatus de redimendis captivis. Soph. El. (45.) p. 82. meæ Ed. ὁ γὰρ Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Habes autem (Œd. C. 632.) p. 292. ἡ δορυξένος ἐστὶ. Vide etiam J. Poll., item Hes., Suid., Eust. Sed et in Δόρῳ plura de hoc nomine invenies. [* Δύσξενος, J. Poll. 9, 22.] Ἐθελόξενος, vide Ἐθελοπρόξενος post Πρόξενος. "Ἐπίξενος, Hes. exp. ἐπι- "χθόνιος: quæ expos. suspecta est." [Gl. Peregrinus. "Hospes, Amicus, Clem. Alex. 378." Elberling. Mss.]

Εὐξένος, VEL potius Εὐξείνος, Hospitalis, Amicitiae hospitalis cultor, Qui erga peregrinos hospitaliter se gerit. Peculiariter autem tributum fuit hoc nomen Ponto, qui antea ab inhospitali feritate Axenus appellatus fuerat, Plin. Sed et Ovid. merito dictum fuisse Axenum docet his versibus, in quibus et vis Græcæ appellationis exprimitur, atque adeo ipsum etymum: Trist. 4, 4. Frigida me cohibent Euxini litora Ponti. Dictus ab antiquis Axenus ille fuit. Nam neque jactantur moderatis æquora ventis, Nec placidos portus hospita navis habet. Sunt circa gentes quæ prædam sanguine quærunt, Nec minus infida terra timetur aqua. Idem 3, 13. ita claudit, Dum me terrarum pars pene novissima Ponti Euxinus falso nomine dictus habet. Rursum alibi, Vocat tenet Euxini mendax cognomine Pontus. Alibi vocat et Mare Euxinum, item Euxinum litus, item Euxini Ponti deformia litora, et alibi Sæva litora, Dum miser Euxini litora sæva peto, ubi etiam observa Euxinum

A sine adjectione dici. Εὐξείνον non dubium est quin Hospitalē interpretandum censuerit Ammianus sicut ἄξείνον s. ἄξείνον Inhospitalē est interpretatus, ita scribens 2. Heniochi, Sindi, et Achæi, intendente sævitiam licentia diuturna, indidere mari nomen inhospitali; et a contrario per cavillationem Pontus Euxinus appellatur. Sed mutatam hanc appellationem ἄξείνου in εὐξείνον per εὐφημισμόν, dicerent potius Gramm.: atque ita Eust. ipsum loqui docui in Ἀξένος. || Εὐξείνος SEU Ἐύξείνος Jupiter, Apoll. Rh. 2, (378.) qui magis usitato cognomine Ξένιος, Hospitalis Jupiter, Qui præest hospitibus et illis favet, Qui jura dat hospitibus, Virg. ["Ad Charit. 280. 385. Markl. Iph. p. 242. 258. 280. 406. Proclus Epigr. 5. Philostr. 248. Boiss." Schæf. Mss.] Ἐυξείνως, Hospitaliter. Item generalius, pro Amice, Benevole; nam pro φιλοφρόνως ex Apoll. Rh. (1, 963. 1179.) affertur.

Ἰδιόξενος, Cui peculiariter est amicitia hospitalis cum aliquo, et non cum tota civitate communis: Ἰδιόξενος, inquit Eust., οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοντες, Inter quos est hospitii necessitudo. Lucian. (2, 201.) Οὐτε Ἀκραγαντίνων πρόξενος ὦν, οὐτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, ubi animadvertē quemadmodum omnium urbis civium dicitur aliquis πρόξενος, ita unius ἰδιόξενος appellari. Vide et J. Poll. Hes. Suid. Amm. ["Mær. 202. et n., ad Timæi Lex. 57. Ammon. 118. Valck. Anim. 198. ad Charit. 304. ad Herod. 463. ad Diod. S. 1, 545. 2, 151. Thom. M. 466. Bast Lettre 183. Τῶν ἰδίων ξένων, Dionys. H. 3, 1315." Schæf. Mss. Ἰδιόξενος, ἰδιοὶ ξ., Lobeck. Phryn. 382.] Ἰδιοξενία, Amicitia illa hospitalis, Jus illud hospitii, Necessitudo illa. ["Toup. Opusc. 1, 171." Schæf. Mss.] Κακόξενος, VEL Κακόξείνος, Qui male se gerit erga hospites, peregrinos, Qui malevolus est hospitibus, [Od. γ. 376. * Κακοξενία, Plut. Cat. Miu. 12. "Charond. ap. Stob. S. 42. p. 289." Kall. Mss. * Πάνξενος, Athen. 466.] "Παράξενος, Peregrinus, s. Aliquantum peregrinus. "Exp. etiam Ignobilis, Illegitimus: sed sine exem- "plo." [Aristoph. Ἀ. 518. Themist. Or. 21. p. 255. Palæph. Fr. Gal. p. 62. 63. * "Παραξενός, Nonn. Ms. v. ad Eudociam 241. * Παραξενώ, Hephæstio p. 81. Ed. Pauw." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Περιξένος, Cyr. Hier. Catech. 233.] Πολύξενος, VEL Πολύξείνος, Qui multos hospites habet, multos excipit hospitio, Hesiod. Ἔργ. (2, 333.) Μηδὲ πολύξείνον, μηδ' ἄξείνον καλέεσθαι. Ubi quidam exp. πολύφιλος, Multos habens amicos. Ex (340.) affertur daïs πολύξείνος pro Convivio, ad quod vocati sunt multi amici, in quod multi amici symbolas contulerunt. Legitur et πολύξείνος οἶκος, ap. Eur. [Alc. 571.] AT Πολυξένη, Polyxena, Filia Priami et Hecubæ, [Eur. Hec. 40. Tro. 40. * "Πολυξενόμαι, Passim ut hospes vagor, Clem. Alex. 622. ex Eur." Elberling. Mss.]

Πρόξενος, Qui peregrinos hospitio excipit, non suo peculiariter, sed totius civitatis nomine. Unde a quibusdam, e quorum numero est Bud., redditur Publicus hospes. Ἄλ. Dionys. ap. Eust. Πρόξενος οἱ ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται, καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. Sed ipse Eust. in alio l. dicit πρόξενος significare ὁ ὑπὸ πόλεως ἡξιωμένος ἐν τῇ σφετέρᾳ προΐστασθαι ξένων: qualis Antenor ap. Trojanos, et quales οἱ βασιλικοὶ διοικηταί. Vide de hoc nomine J. Poll. etiam, item Suid., et Ammon. Dicitur autem interdum quidem πρόξενος τῆς πόλεως, vel cum alio hujusmodi gen., interdum vero, πρόξενος sine adjectione. Thuc. 8, (92.) Καὶ Θουκυδίδου τοῦ Φαρσαλίου τοῦ προξένου τῆς πόλεως παρόντος, Plato de LL. Ἐπειδὴν ἀκούσωσιν ὅτι τινὸς εἰσι πόλεως πρόξενος, Aristot. Pol. 5. Ἦρξε τῆς στάσεως, καὶ τοὺς Ἀθηναίους παρώκυνε, πρόξενος ὦν τῆς πόλεως, Æschin. (90.) Πρόξενος ὦν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Sed et πρόξενος Ἀθηναίων, vel Λακεδαιμονίων, vel Θηβαίων etc. Thuc. 3, (2.) Πρόξενος Ἀθηναίων, in Alcib. Πρόξενος μὲν γὰρ ἦν ὁ Ἀλκιβιάδης τῶν Λακεδαιμονίων. Sic Lucian. (2, 201.) Οὐτε Ἀκραγαντίνων πρόξενος ὦν, οὐτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος: de q. l. dixi et in Ἰδιόξενος. Affertur au-

tem ex Æschine et cum dat. Πρόξενος ὦν Θηβαίος. Sine adjectione vero, ut ap. eund. Thuc. 2. Οἱ Ἀθηναῖοι πρότερον πολέμιον νομίζοντες, πρόξενον ἐποιήσαντο. Dicuntur autem et urbes πρόξενοι esse inter se, quæ sibi vicissim illud hospitalitatis officium præstant. Ceterum sciendum est πρόξενος a Schol. Thuc. exponi etiam simpliciter φίλος in aliquot ejus ll. || Πρόξενος, metaph. Qui aliquid procurat s. procuravit cuiuspiam, et quidem aliquid vel boni, vel etiam mali. Eust. postquam priorem illam nominis πρόξενος signif. tradidit, quam supra ex eo attuli, subjungit, hinc per metaph. vocari, qui est καλοῦ τινος ἢ κακοῦ αἴτιος: ut ἀπωλείας πρόξενος, aut φθορᾶς, aut etiam σωτηρίας, vel ὑγείας. Sic autem appellatur, inquit, tanquam παρ' ἐαυτοῦ ξενίσας τὸ πᾶν, εἴτα ἐτέροις διαπεμφόμενος, Quasi qui rem illam hospitio exceperit, ac deinde ad alios transmiserit. Dico igitur πρόξενον alicui esse rei alicujus, dici Eum qui ei illam procuravit, s. Qui ei auctor est illius. Sed verbi Procuo usum sunt qui non probent. At Bud. πρόξενον interpr. Conciliativum, in Greg. Μυστήριον ὑψηλὸν τε καὶ θεῖον καὶ τῆς ἅνω λαμπρότητος πρόξενον. Eundemque usum habere ait in isto l. Τὰ δύσπεπτα τῶν σιτίων, νόσων πρόξενά γίνεται. ["Thom. M. 467. 743. ad Charit. 443. Wakef. Ion. 1058. Phil. 1095. Jacobs. Anim. 141. Anth. 7, 175. ad Diod. S. 1, 562. T. H. ad Plutum p. 285. Bast Lettre 184. Mori Ind. ad Xen. H. Gr., Paus. 1, 361. Alciph. 34. 104. 450. Toup. Opusc. 1, 380. Ammon. 118. Valck. Anim. 198. Koen. ad Greg. Cor. 259. ad Herod. 463. 627. 684. Conciliator, Brunck. Aristoph. 2, 68. Πρ. ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 44. Ὁφθαλμοὺς γὰρ φιλίας πρόξενος, Achill. Tat. 35." Schæf. Mss.] Προξενία, Hospitalis illa amicitia, Hospitii necessitudo, inquit Bud., et privata et publica, Dem. (475.) Προξενίαν, εὐεργεσίαν, ἀτέλειαν ἀπάντων. Apud Xen. Ἑλλ. 6, (3, 4.) Callias quandam suam ad Lacedæmonios orationem ita orditur, ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατὴρ πατῆρ ἑχὼν παρεδίδου τῷ γένει. Et in plur. ap. Æschin. (59.) Προξενίας τινὲς εὐρήμητοι ἐν ταῖς ἑξ πόλεσι, διεπράττοντο ἀναγορεύεσθαι ὅτι κ. τ. λ. Sed quod dicit Bud. privatam etiam necessitudinem hospitii ita vocari, aliorum locorum testimonio indigere videtur. ["Thom. M. 743. Bast Lettre 53. ad Xen. Eph. 252. ad Herod. 25. 627. Koen. ad Greg. Cor. 260. Locella ad Marbod. 155." Schæf. Mss.] Προξενέω, Sum πρόξενος, Hospes publicus, Hospitio excipio nomine civitatis, Dem. (252.) Καὶ τοῦ Φιλιστίδου τότε πρέσβεις παρὰ σοι κατέλυον, Αἰσχίνη, καὶ σὺ προὔξενεις αὐτῶν, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 24.) Ταῦτα δ', ἐφη, ἐγὼ προθυμοῦμαι, σῶσαι ὑμᾶς βουλόμενος, διὰ τε τὴν τοῦ πατρὸς φιλίαν πρὸς ὑμᾶς, καὶ διὰ τὸ προξενεῖν ὑμῶν, Quoniam hospitii necessitudo mihi vobiscum intercedit. || Προξενῶ σοι τοῦτο metaph., sicut et de πρόξενος dictum est, Hujus rei sum tibi auctor, Hanc rem tibi comparo, comparare conor, Lucian. (1, 550.) Ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν. In VV. LL. e Plut. Solone (2.) Προξενούσα φιλίας βασιλέων, Ad regum comparandas amicitias valens. Προξενῶ, inquit Bud., συνίστημι significat, et μνηστεύω: et dativo jungitur, ut προξενῶ σοι τοῦτο, Stipulor s. Concilio tibi, et comparare contendo. Plut. Οἱ ταύτην Καίσαρι τὴν τιμὴν προξενοῦντες, Greg. Τί τὸ ταύτας σοι προξενοῦν τὰς μονάς; Mansiones cœlestes tibi concilians et comparans? Dionys. de Cœl. Hier. Τῆς σῆς δ' ἂν εἴη νοερὰς καὶ διακριτικῆς ἐπιστήμης, ἢ παρ' ἐαυτοῦ τι τοῦ ὄντως ἀληθοῦς συγγενέστερον ἐξευρεῖν, ἢ παρ' ἐτέρου μαθεῖν, θεοῦ δηλαδὴ διδόντος τὸ ῥῆμα, καὶ προξενούντων ἀγγέλων. Quibus exemplis subjungit hoc e Dem. Ἑμεμφομένη αὐτῷ, λέγων οἷον ἄνθρωπον προὔξενησέ μοι, ubi προξενεῖν accipi ait pro Conciliare, et συνιστάναι, ac notum facere. Sed fortassis addere possumus Commendare. In illo autem Plut. l., Οἱ ταύτην Καίσαρι τὴν τιμὴν προξενοῦντες quidam interpr. Qui istum honorem Cæsari procurabant: verum sunt quibus non satis placeat hic verbi Procuo usus, sicut ante admonui. Ut autem πρόξενος dicitur aliquis rei non solum bonæ, sed et malæ, sic etiam

A προξενεῖν aliquid mali dicitur, Greg. Naz. Προξενεῖν κίνδυνον τῇ πόλει. || Προξενῶ, Sum interpres et conciliator versurarum aliorumque contractuum, de quibus tractatus est brevis in Pand. sub titulo de Proxenetis, Dem. (1250.) Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἐκκαίδεκα μνῶν ἀρκέσαντι Παμβωτάδῃ [Ἀρκ. παμβ.] ὦν [ὄν] αὐτὸς οὗτος προὔξενησεν, Oppono igitur pignori cœnacularias ædes sedecim minarum nomine, quas Pam-bolades mihi suppeditavit, isto interprete versuræ faciendæ: (1237.) Ἐγὼ δὲ προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν, Sum proxeneta omnium negotiatorum Heracleensium. Hæc Bud., qui etiam priorem l. huic signif. verbi προξενῶ tribuit. Qua in re ab illo dissentio, cum videamus πρόξενος, a quo fit hoc verbum, generaliter accipi. ["Thom. M. 467. 743. Jacobs. Anim. 141. Longus p. 89. Vill., ad Mær. 303. Græv. Lectt. Hes. 619. Valck. Anim. ad Ammon. 201. Soph. Œd. T. 1483. Trach. 726. Com-mendo, Plut. Mor. 1, 622. Γάμον ὁ πατήρ μοι προξενεῖ, Achill. Tat. p. 27. Πένθος αὐτῷ προξενεῖ, 29." Schæf. Mss.] "Προξενεῖς, Hesychio ξενίζεις: quod "et προξενεῖς, rectius." [Προξενήσις, Gl. Conciliatio.] Προξενητής, Proxenetæ, Pararius, Qui est velut conciliator, interpres et internuntius ad paciscendum s. stipulandum. A Bud. exp. Conciliator et Inter-ventor, quasique Conglutinator hominum inter se stipulantium et spondentium, aut quemvis contractum conventumque ineuntium. Apud Senecam Proxenetæ non semel pro iis qui nominibus faciendis intervenire solent. Ulpian. Si proxeneta intervenit faciendi nominis. Bud. in isto Demosth. l. Ἐγὼ δὲ προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν, vertit, Sum proxeneta omnium negotiatorum Heracleensium. [Gl. Conciliator, Proxenetæ.] FEM. Προξενήτρια, Conciliatrix etc. Exp. et προμνήστρια. [Gl. Conciliatrix. "Schol. Eur. Hipp. 594. Suid. 3, 189." Wakef. Mss. * "Προξενητικός, Concilians, Cyrill. Hieros. 233." Elberling. Mss.] Προξενητικὸν, Merces quæ proxenetis solvitur. [* Συμπροξενέω, Eur. Hel. 145. * "Προξενίζω, Buttm. Schol. Od. A. 277. Schol. Eur. Or. 13. 814. Phœn. 1569." Elberling. Mss. * "Προξενισίς, non * Προξενήσις, Schol. Metricus Pindari Ὁ. 3. * Ἀπρόξενος, Extraneus, Æsch. Suppl. 247.] Ἐθελοπρόξενος, Qui est publicus hospes, idque ultro, i. e. Qui ultro suscepit hoc munus excipiendi hospitio peregrinos, nomine civitatis, cum aliqui iis qui πρόξενοι dicuntur, deman-dari soleret a civitate, Thuc. 3, (70.) p. 107. Ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοῦ δήμου προεἰστήκει, ubi Schol. Ἀφ' ἐαυτοῦ γενόμενος (sub. πρόξενος) καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐκ τῆς πόλεως. Et subjungit, Οἱ γὰρ πρόξενοι κελευόμενοι ἐκ τῆς ἐαυτῶν πόλεως ἐγίνοντο: quæ verba Suid. quoque habet. Hes. exp. ἐκὼν πρόξενος. Sed nequaquam assentior iis qui Latine interpr. simpliciter Voluntarius hospes, cum e præcedentibus pateat πρόξενος non posse reddi simpliciter Hospes. AT VERO Ἐθελόξενος ap. J. Poll. (3, 59.) legitur, sed mendose, ut opinor, pro ἐθελοπρόξενος, præsertim cum e Thuc. afferat, ap. quem haberi ἐθελοπρόξενος docui modo. Adjuvat autem conjecturam meam et quod sequitur ap. Eund. Ποιεῖ δὲ ταῦτα καὶ ἐθελοπρόξενος: nec enim dubito quin utrobique eand. vocem ille scripserit. At quidam hunc errorem non animadvertentes, interpr. ἐθελόξενος, Qui voluntarie peregrinator, ut qui legatione libera olim ap. Romanos regiones externas invisebant. Et, quod ineptissimum est, a Thuc. ita usurpari tradunt. [* Φιλόξενος, Gl. Hospitalis, Eur. Alc. 812. 833. Cycl. 125. Æsch. Choeph. 654. Suppl. 933. Aristoph. Σφ. 82. Xen. Ἑλλ. 6, 1, 3. "Ad Od. Υ. 376. * Φιλοξενή, Porson. Med. p. 64. Præf. ad Hec. p. xi. Lobeck. Aj. p. 242. * Φιλόξενος, Jacobs. Anth. 8, 358. 391. 9, 373." Schæf. Mss. * Φιλοξενῶ, Isocr. Paneg. p. 114, 8. Cant. * Φιλοξενέω, Strabo 10. p. 722. * Φιλοξενία, Gl. Hospitalitas, Apoll. Rh. 3, 1107. Herod. V. Hom. c. 7. Polyb. 4, 20, 1. Orph. Arg. 503. * "Φιλοξενήμα, Theod. Prodr. 109. Nicet. Eugen. 6, 244. 7, 304." Boiss. Mss. * Ἀφιλοξενέω, Cyrill. in Jo. 4. p. 284. * Ἀφιλοξενία, Clem.,

Rom. Ep. ad Cor. 1, 35. *Φιλοξένιος, J. Poll. 6, 78. *Φιλοξενικός, Eust. 120, 4. Seager. Mss. *Φιλοξενίῳ, Schol. Soph. El. 96. *Φυγόξενος, Pind. O. 11, 16.]

Compp. alia, in quibus nomen ξένος non manet integrum, præpositum alioqui, sicut et in comp. primæ classis, non postpositum.

Ξεναγός, ET Ξεναγωγός, Ductor hospitum, i. e. Qui hospitibus s. peregrinis dux viæ est, ad visenda singula urbium loca. A Bud. ξεναγωγοὶ esse dicuntur Qui hospites ad ea quæ visenda sunt ducere solent: quos Perductores appellant Plaut. et Cic. HINC Ξεναγέω, ET Ξεναγωγέω, Duco hospitem ad ea quæ visenda sunt, Charon ad Mercurium, ap. Lucian. (1, 488.) Αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἀίδου, ἐς τὸ φῶς ἀνελήλυθα· καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι· ξεναγήσεις γὰρ εὐ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστών· καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα: Deduces me locorum ignarum, quippe peregrinum, Bud. Menipus dicit Mercurio ap. eund. Lucian. (408.) Ποῦ δὲ οἱ καλοὶ ἢ αἱ καλαὶ εἰσιν, ὦ Ἑρμῃ, ξεναγήσόν με νήλυν ὄντα; Deducito, Bud. Vide et Comm. 423. Ξεναγεῖν Hes. et Suid. volunt significare etiam ξενοδοχεῖν. Itidemque Bud. affert pass. ξεναγεῖσθαι pro Hospitio suscipi, e Greg. Ἐπειδὴν οὖν τις ἐπιστῇ τῶν νέων, πρῶτον μὲν ξεναγείται παρὰ τινι τῶν προειληφόντων, ἢ φίλων, ἢ συγγενῶν. Idem h. l. Platonis Phædro, "Ὅστε ἀριστὰ σοι ἐξενάγηται, vertit, Optime officio hospitibus suscipiendi functus es. Sed in h. Ejusd. l., et quidem qui sumtus est ex eod. Dialogo, ξεναγουμένῳ vertit simpliciter Peregrino: Ξεναγουμένῳ γὰρ τινι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. || Ξεναγῶ, Peregrinos instituo moribus patriis, Theodor. H. E. 1. Ἰβήρας δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γυνὴ δоруάλωτος πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐξενάγησεν, Edocuit Christianismum, i. e., ut ibid., ad Christianismum ἐγένετο ποδηγός, Bud. AT Ξεναγωγεῖν e Dionysio Areop. affert pro Hospitem suscipere, Hospitio suscipere, s. ὡς ξένον δεξιῶσθαι. || Ξεναγός, ab ea nominis ξένος signif., qua dicitur de externis militibus, Ductor s. Dux externorum militum, Qui præest s. imperat externis militibus, Thuc. 2, (75.) Λακεδαιμονίων δὲ οἱ ξ. ἐκάστης πόλεως ξυνεφεστώτες ἡνάγκαζον ἐς τὸ ἔργον, Schol. οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες. Observa autem gen. ἐκάστης πόλεως ita poni quasi præcederet τῶν ξένων, ita nimirum dicendo, οἱ τῶν ἐκάστης πόλεως ξένων ἡγεμόνες: adeo ut recte h. l. ita redditus sit, Lacedæmoniis qui peregrinis singularum civitatum militibus duces erant. Utitur et Xen. hoc nomine, (Ἑλλ. 5, 1, 30.) Διέπεμπε δὲ καὶ ξεναγούς ἐπὶ τὰς πόλεις: ibid. (2, 7.) Καὶ ἔπεμπον μὲν αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι κατὰ κώμην ἐκάστην ξεναγόν. Exp. autem Bud. et generalius nomine Dux. ["Ξεναγός, Porson. Or. 26. Timæi Lex. 186. et n., Valck. Phœn. p. 8. Wytteub. ad Plut. de S. N. V. 47. Ξεναγωγός, ibid." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 430. *Ξεναγός, Porson. l. c. Ξεναγέω, ad Charit. 447. Heind. ad Plat. Phædr. 199. ad Timæi Lex. 186. Bergler. ad Alciph. 104. ad Lucian. 1, 412. 491." Schæf. Mss. *Ξενάγησις, Appian. B. C. 5, 74.] Ξεναγία, Munus ejus qui est dux militum externorum; sed ita vocatur etiam Certus militum numerus, de quo lege Ælian., item Tractatum de Vocabulis militaribus. [Anecd. Bekkeri p. 284. *Ἀξενάγητος, Pseudo-Diog. Epist. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 262. *Ἀξεναγώγητος, Eust. p. 2." Boiss. Mss. *Ξεναγίῳ, ad Mær. 271." Schæf. Mss. *Ξενακουστέω, unde ξενηκούστησαν ap. Ety. Havn. Blochii et Mag. p. 980.] Ξεναπάτη, ἢ, VEL Ξεναπατία, Deceptio hospitis. Affert Bud. hoc ξεναπατία e Plat. Epist. 7. (p. 149.) scribens dici ead. forma qua δουλαπατία: at ξεναπάτη ex Eur. affertur ab J. Poll. "Ξεναπάτης, Io-nice pro ξεναπάτης, Hospitum deceptor s. Peregrinorum deceptor, ap. Eur." [Med. 1392. Ξεναπάτης, Tro. 866. Sthen. Fr. 9. Pind. O. 10, 42. Anecd. Bekkeri p. 109. Vide Beñtl. ad Mill. 469.] Ξενηλατέω, Peregrinos expello, Hospites expello, Expello tanquam peregrinum, Abigo ceu solent abigi peregrini. A Bud. exp. Externos ejicio, Ut alienos

abigo, e Plut. (8, 903.) Τὴν γὰρ ἀηδόνα ταῖς αὐταῖς τραγωδίαις ἐνοχον οὔσαν οὐκ ἀπείργουσιν, οὐδὲ ξενηλατοῦσιν. Pass. ex Aristoph. (Ὀρν. 1012.) ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι Ξενηλατοῦνται. ["Diod. S. 2, 543." Schæf. Mss.] Ξενηλασία, ἢ, Peregrinorum expulsio, ejectio, Thuc. 2, (39.) Τὴν τε γὰρ πόλιν κοινὴν παρέχοντες, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε ξενηλασίας ἀπείργομεν τινα ἢ μαθήματος ἢ θεάματος, Plato de LL. 12. Ὀνομασί τε χαλεποῖς ταῖς λεγομέναις ξ. χρωμένους, καὶ τρόποις αὐθάδεσι καὶ χαλεποῖς, Aristot. Polit. 2. Ξενηλασίας πεποίηκε. Sed additur sæpe gen. ut ap. eund. Thuc. (1, 144.) Ἦν καὶ Λακεδαιμόνιοι ξενηλασίας μὴ ποιῶσι μήτε ἡμῶν μήτε τῶν ἡμετέρων ξυμμάχων. Sed et rei alienjuss ξενηλασία fieri dicebatur: Ξενηλασίαν τεχνῶν ἐποιεῖτο, Plut. Lycurgo (9.) Itidemque Ξενηλασίαν παιδευμάτων ἐποιοῦντο, ap. Eund. (6, 881.) Et in Apophth. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἀπάντων τῶν περισσῶν ξενηλασίαν ἐποιήσατο· διὸ οὔτε ἔμπορος, οὔτε σοφιστής, οὔτε μάντις ἢ ἀγύρτης, οὔτε τῶν κατασκευασμάτων δημιουργὸς εἰσῆει εἰς τὴν Σπάρτην. Idem (8, 90.) Ἀλλὰ χρυσοχῶν καὶ τορευτῶν καὶ μυρεψῶν καὶ μαγειρῶν καλῆς καὶ σώφρονος γενομένης ξενηλασίας τῶν ἀχρήστων. Quibus in ll. dicitur de rebus quæ non secus expelluntur et rejiciuntur ac peregrini expelli submoverique solent. [*Ξενοουργός, unde *Ξενοουργέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 168." Boiss. Mss. Pisid. Opif. 402. 416.]

Ξενοσύνη, VEL potius Ξεινοσύνη, cum Poeticum sit vocab., Hospitalis amicitia, Hospitii necessitudo, Hospitii jus, Od. Φ. (35.) Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος οὐδ' καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν, Ἀρχὴν ξεινοσύνης ποοσκηδέος. In prosa dicitur ξενία.

Ξένως, Peregrine, Peregrinorum more: quod tamen dicitur potius ξενικῶς. || At vero ap. Plat. Apol. init. Ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως, cum dixisset, Νῦν ἐγὼ πρῶτον ἐπὶ δικαστήριον ἀναβέβηκα, ἔτη γεγωνὼς πλείω ἐβδομήκοντα. Et quia dixerat ξένως ἔχω, subjungit, "Ὅσπερ οὖν ἂν εἰ τῷ ὄντι ξένος ἐτύγχανον ὦν, ξυνεγινώσκατε δήπου ἂν μοι κ. τ. λ. ubi reddi posse existimo Peregrinus sum in hoc sermonis genere, hac sermonis forma, Peregrinus fuërim in utendo verbis hic usitatis: sicut Cic. dixit, Neque peregrinum ac hospitem in agendo esse debere; sed malim, inversa orationis structura, reddere, Peregrina mihi vestra ista sermonis forma. Quæ cum dico, non sum immemor loci cujusdam Ciceronis in quo dixit Aures peregrinari, sed huic minime illud genus loquendi convenire puto. ["Thom. M. 641. Valck. ad Ammon. 100." Schæf. Mss. *Ξεινηθεν, Opp. A. 4, 153.]

Ξενῶν, Hospitio excipio, suscipio. Sed usitatior est pass. Ξενοῦμαι, Hospitio excipior, Hospitor, Deversor, Xen. K. A. 7, (8, 4.) Ἐναυθῆ δὲ ξενοῦται Ξενοφῶν παρ' Ἑλλάδι τῇ Γογγύλου μητρί. || Ξενοῦμαι, Hospitio jungor, conjungor, s. Hospitii necessitudine, (8, 3.) Καὶ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀφικνεῖται Βίτων καὶ ἅμα Εὐκλείδης χρήματα δώσοντες τῷ στρατεύματι, καὶ ξενοῦνται τῷ Ξενοφῶντι. [Soph. Ph. 303. Æsch. Ch. 700. Suppl. 934. "Thom. M. 338. Wakef. Ion. 838. Phil. 303. Musgr. Herc. F. 965. Fischer. ad Palæph. 40. 194. Ind. v. Ἐπιξ. Mær. 167. et n., Valck. Hipp. p. 281. Diatr. 23. ad Herod. 447." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 361.] Ξενοῦσθαι, ap. Herod. pro eod., sicut dicitur ξείνος pro ξένος, et alia, 6. Πόλιες γὰρ αὐταὶ μάλιστα δὴ τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ἀλλήλοισι ἐξενώθησαν, Dux enim illæ civitates, omnium quas novimus maxime inter se hospitio conjunctæ fuerunt, Bud. [*Ξένωσις, Eur. Herc. F. 965.] Ἐπιξενοῦμαι, Hospitio excipior, suscipior, Hospitor, sicut et ξενοῦμαι: sed minus usitatum hoc quam illud. Dem. (1224.) Διὰ γὰρ τὸ Πασίωνος εἶναι, καὶ ἐκείνον ἐπεξενώσθαι πολλοῖς, Plut. Numa (4.) Σοφοκλεῖ τὸν Ἀσκληπιδίον ἐπιξενωθῆναι λόγος ἐστὶ, Aristot. Polit. 7. Τὸ γὰρ ἐπιξενοῦσθαι τινὰς ἐν ἄλλοις τεθραμμένους νόμοις ἀσύμφορον εἶναι φασι πρὸς τὴν εὐνομίαν, Hospitaliter excipi, Hospitio conjungi, Bud. ubi tamen fortasse potest accipi simplicius, ut mox docebo. || Ἐπιξενοῦσθαι, Peregrinari, Peregre agere, Isocr. Epist. ad Jasonis Liberos (init.) Μάλιστα μὲν τὸ μὴ δύνασθαι πλανᾶσθαι, καὶ τὸ μὴ πρέπειν ἐπιξενοῦσθαι

τοῖς τηλικούτοις. J. Poll. quoque tradit ξενουῖσθαι vel ἐπιξενουῖσθαι esse ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν: qua ego in signif. dixerim potius accipiendum illud ἐπιξενουῖσθαι in l. c. Aristot. At vero in Synes. Ep. 4. Σὺ μὲν οὖν ἀρετὴ λογίῃ τὴν φιλοφροσύνην τῶν ἐγ-χωρίων, ἣν εἰς τὰς ἐπιξενουμένους ἐνδείκνυνται, Tu igitur virtuti tribues, vel acceptam feres, comitatem incolarum quam erga mulieres peregre advenientes exhibent, vel mulieribus quæ peregre advenerunt. Ita enim hic reddendum censeo hoc partic. Nisi quis uno verbo Peregrinas aut Exteras reddendum putet: ut ἐπιξενουμένους nihil aliud sit quam ξένους: sed mihi nequaquam hæc interpr. æque placuerit, licet eund. alioqui sensum efficiens, quod ἐπιξενουῖσθαι quandam Motus ad locum signif. includere videatur. ["Callim. 1, 474. Thom. M. 338. 639. Brunck. Soph. 3, 511. ad Mær. 167. Diod. S. 1, 372. Fischer. Ind. Palæph. et ad p. 181. Sophronius." Schæf. Mss. * Ἐπιξενίω, Apoll. Rh. 2, 764. * Ἐπιξένωσις, Philostr. Icon. 3, 13. Diod. S. 2, 582. * Προεπιξενίω, Lucian. 2, 799. * Καταξενίω, Æsch. Choeph. 704. * "Προξενίω, Valck. Phœn. p. 7. Hipp. p. 281." Schæf. Mss.] Ξενῶν, ὄντος, ὁ, Hospitium, Deversorium, καταγωγὴ, καταγώγιον ap. Plat., ut testatur J. Poll.: quem et sequens locum hunc dedi isti nomini. Postquam enim dixit, Τὸ μέντοι ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν, Ξενουῖσθαι καὶ Ἐπιξενουῖσθαι ἔλεγον, subjungit, "Ὅθεν καὶ τὴν καταγωγὴν, Ξενῶνα. Paulo post autem, Καὶ το καταγώγιον, Ξενῶνα Πλάτων. ["Toup. Opusc. 1, 468. Emendd. 2, 236. Phryn. Ecl. 107." Schæf. Mss.] "Ξεινουῖσαι, Hesychio sunt ξενῶνες."

Ξένιος, ὁ, VEL Ξείνιος, Hospitalis, Ad hospitem s. peregrinum pertinens, aut Ad hospites. Fem. ξενία, pro quo ξενίη Ionice ap. Hom., ut ξενίη τράπεζα, Hospitalis mensa, Mensa qua excipiuntur hospites: Od. E. (158.) Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα: qui versus legitur et Od. P. (155.) atque Y. (230.) || Ξένιος Ζεὺς ap. Eund., itidemque ap. ejus posteros, Hospitalis Jupiter, Jupiter hospitum custos, In cujus tutela sunt hospites, Qui hospitibus præest. Possumus enim hisce omnibus modis circumloqui signif. illius epitheti. Quinetiam, e Virg., Qui jura dat hospitibus. Cic. Hospitalem vocavit de Fin. 3. Od. E. (389.) Ἀλλὰ Δία Ξένιον δέσας, αὐτὸν τ' ἐλεήσας, I. (270.) Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξείνων τε, Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἄμ' αἰδοῖσιν ὀπηδεῖ. Et alibi dicit, μῆνιν Διὸς Ξένιον. ["Ξένιος, Jacobs. Anth. 6, 238. 10, 327. Musgr. Cycl. 353. Pro ξένος, ad Herod. 402. Ζεὺς ξ., Aristotel. 1. Jacobs. Anth. 7, 240. ad Timæi Lex. 193. Toup. 2, 263. ad Lucian. 1, 322. E. τράπεζα, Wakef. Diatr. 28." Schæf. Mss.]

Ξένιον VEL Ξείνιον substantive, ΑΥΤ Ξεινήιον Poë- tice, Hospitale munus s. donum. Quod datur hos- piti. Sæpe autem et in plur. Ξένια, item Ξενήια. Od. Θ. (389.) Ἀλλ' ἄγε, οἱ δῶμεν ξεινήιον, ὡς ἐπικέες, (I. 268.) ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σά γούνα Ἰκό- μεθ', εἴ τι πόροις ξεινήιον, ἥε καὶ ἄλλως Δῶης δωτήνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν. Ad quæ respondet Cyclops aliquanto post, Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι, τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι ξεινήιον ἔσται. Quo e responso natum est Prov. Ἡ τοῦ Κύ- κλωπος δωρεὰ, Cyclopi donum. Animadvertite autem, in hoc Proverbio ξεινήιον exponi nomine δωρεὰ, alio- qui generaliori. Eo autem usus est Lucian., et cum illum ipsum Homeri l. affert, (1, 636.) Οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖ- σθαι ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὐτὶν κατέδομαι. At Plut. dixit Κυκλώπειον γέρας. Quod autem ibi Hom. dicit ξεινήιον, id in prosa diceretur ξένιον: quo utitur Dem. Phal., de eod. loquens Homeri l., Τὸ οὖν, inquit, Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι, τοὺς δὲ λοιποὺς πρῶτους, τὸ τοῦ Κύκλωπος ξένιον, ubi etiam facete hoc Cyclopi dictum appellat ἀστεῖσμον. Synes. Ep. 4. Καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλω, πᾶσι ἐπ' ἀνδρὶ, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδί, φέ- ρων αἰετὶ μοι ξένιον, ὁ μὲν ἡγκιστρωμένον ἰχθύδιον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. Frequens est et plur., uti dixi, ξένια s. ξείνια, vel ξεινήια, Il. Σ. (408.) Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθεσ ξεινήια καλὰ, Od. Δ. (33.) Ἡ μὲν δὴ νῶϊ

ξεινήια πολλὰ φαγόντε· Ἀλλων ἀνθρώπων κ. τ. λ. Alicubi vero et ξεινήια δῶρα dicit idem Poëta: Ω. (272.) Καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήια οἷα ἐώκει. In soluta autem oratio- ne plur. ξένια. Xen. Ἑλλ. 7, (2, 3.) Καὶ μὴν οἱ Λακε- δαιμόνιοι ἄλλως τε ἐτίμων αὐτοὺς καὶ βοῶν ξένια ἔπεμ- ψαν. Sed alioqui fuisse alia quibus nomen ξεινίων tributum sit, et quidem a pictoribus, docet Vitruv. 6, 9. qui postquam scripsit, Præterea dextra ac sini- stra domunculæ constituuntur habentes proprias ja- nuas, triclinia, et cubicula commoda, uti hospites advenientes non in peristylia, sed in ea hospitalia reci- piantur: subjungit, Nam cum fuerunt Græci deli- catiores et a fortuna opulentiores, hospitibus adve- nientibus instruebant triclinia, cubicula, cum penu cellas: primoque die ad cenam invitabant, postero mittebant pullos, ova, olera, poma, reliquasque res agrestes: ideo pictores ea quæ mittebantur hospiti- bus, picturis imitantes, ξένια appellarunt. Ita pa- tres familiarum in hospitio non videbantur esse pere- gre, habentes secretam in his hospitalibus libertatem. Hæc ille. Dem. autem in Or. π. Παραπρ. appellavit ξένια, quæ Lat. Lautia dixerunt, sc. Dona legatis ex- teræ gentis dono missa: quam Lat. vocem et Plut. exponens, non dicit simpliciter ξένια, sed τὰ πεμπόμε- να τοῖς πρέσβεσι ξένια. || Ξεινίων τυχῶν ap. Herod. Hospitio exceptus, Bud. Affertur autem ex Eod., ἐπὶ ξένια καλεῖν, pro Ad hospitium invitare, Hospi- tio invitare. ["Sic Herod. 2, 107. et sæpius alibi: cf. Schweigh. Var. Lectt. ad 5, 18." Schw. Mss.] Itidem vero et ceteri Scriptt. dicunt ἐπὶ ξένια καλεῖν: sed in quibusdam ll. legitur et ἐπὶ ξενία, quod docebo in Ξενία. At ἐπὶ ξένια δέχεσθαι Bud. ait videri po- situm pro Lautia præbere, ap. Xen. (K. A. 6, 1, 2.) || Idem ap. Plut. ὁ ἐπὶ τῶν ξεινίων, exp. Qui est ab hospitibus, super hospitibus comitatus, qui Marescallus hospitiorum vulgo appellatur, inquit. || Ξένιον, Len- ticulæ species, sed rarior, cum tamen vari lenticulæ- que ceteræ vulgo notæ sint. Est autem rubicundior et inæqualior, Cels. 6, 5. Fortasse vero ex eo, quod non sit frequens nec ita nota ut ceteræ, nomen hoc accepit: quasi præ ceteris quodammodo sit pere- grina. Quod tamen ego e sola conjectura habeo. ["Philostr. 18. Boiss., ad Charit. 438. Wolf. in Add. ad Xen. Ἑλλ. Schneid. p. 114. Valck. Phœn. p. 428. Ξένια, Musgr. Hel. 1685. Wakef. Trach. 577. Jacobs. Anth. 6, 401. ad Lucian. 2, 239. Toup. Opusc. 1, 469. ad Od. O. 513. ad Herod. 348. Ξείνια, Jacobs. Anth. 6, 401. 10, 406. 11, 352. Δῶρα καὶ ξένια, Plut. Mor. 1, 684. Wolf. ad Xen. Hell. 114. Ἐπὶ ξένια καλεῖν, ad Diod. S. 1, 608. Jacobs. Anth. 10, 142." Schæf. Mss.]

Ξενία, ἡ, Peregrinitas: οἱ ξενίας διωκόμενοι s. φεύ- γοντες, Peregrinitatis rei: i. e. Qui ob id rei sunt, quod se pro civibus gesserint, juraque civilia usur- parint, cum essent peregrini, Bud. Tale est ξενίας ἀλίσκεσθαι ap. Lucian. (3, 232.) J. Polluci ξενίας γραφή est κατὰ τῶν παρεγγεγραμμένων: et δωροξενίας quo- que, ἂν διαφθείρωσι τοὺς δικάζοντας. || Ξενία, ET Ξεινή Ionice, Hospitii necessitudo, Hospitalis amicitia, Hospitii jus. Sed et una voce Hospitium red- dere non dubitarim, idque e Cic., ut paulo post do- cebo. Thuc. 8, (6.) p. 266. μετὰ Ed. Ξυνέπρασσε γὰρ αὐτοῖς καὶ Ἀλκιβιάδης, Ἐνδιφ' ἐφορεύοντι πατρικὸς ἐς τὰ μάλιστα ξένος ὢν· ὅθεν καὶ τοῦνομα Λακωνικὸν ἢ οἰκία αὐτῶν κατὰ τὴν ξενίαν ἔσχευ. Plut. (9, 249.) Ἐπεὶ γὰρ ἐλθὼν Πραίνεστον ὁ Σύλλας ἐμελλε τοὺς ἄλ- λους ἅπαντας ἀποσφάττειν, ἕνα δὲ ἐκείνων ἠφίει διὰ τὴν ξενίαν. Herod. Ξεινήν τῷ βασιλεῖ συνεθήκατο: [cf. 1, 27.] Et ξεινήν διαλύεσθαι ap. Eund. quod exp., Jus hospitii dissolvere. Interdum vero copulatur ξενία cum nomine φιλία: Dem. pro Cor. Προσεποιῶ φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναι σοι πρὸς αὐτόν. Sic autem et in alio ejusd. Orationis l. Possumus autem, ut opi- nor, ξενία μοι ἐστὶ πρὸς αὐτόν, reddere e Cic. Hospi- tium mihi cum eo est, intercedit; Junctus sum illi hospitio, quod et κοινωνῶ ξενίας αὐτῷ dixit Plut. Quinetiam ut ἀνανεώσασθαι τὰς παλαιὰς ξενίας dixit Isocr., sic Renovare vetus hospitium, Ciceronem di- xisse videmus, pro Deiotaro. Idem nomen Amicitia cum nomine Hospitium copulat, ut φιλία cum ξενία

copulari docui paulo ante. Sciendum est porro sæpe dici de eo, cui est hæc ξενία πρὸς τινα : unde sicut φιλία et ξενία, sic φίλος et ξένος aliquis esse dicitur : sic tamen ut ξένον esse plus sit quam esse φίλον, et quicumque est ξένος, idem sit etiam φίλος, at non contra : unde cum dicit Demosth. φίλους καὶ ξένους particula καὶ valet i. q. Atque adeo : perinde ac si diceret Non solum φίλους, sed ξένους etiam. Sic vicissim de eo, cui negat ullam prorsus amicitiam aut necessitudinem intercessisse cum alio, dicit, Quomodo illi erat ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος ; q. d. Quomodo ξένος, aut saltem φίλος, aut etiam, quod his minus est, γνώριμος ? Idem vero de φιλία καὶ ξενία, et ξενία ἢ φιλία sentiendum est. Sed hoc addo, sicut ξένος generalius interdum poni videtur pro Amico, sic et ξενίαν alicubi generalius pro Amicitia positum videri ; atque ita exp. Bud. ξενίην ap. Herod. In illo tamen Thuc. I., quem paulo ante protuli, non lubenter assentior ejus Scholiastæ ξενίαν exponenti simpliciter φιλίαν, Amicitiam. || Sicut autem ἐπὶ ξενία καλεῖν dici docui pro Hospitio invitare s. Ad hospitium, sic et ἐπὶ ξενία καλεῖν alicubi legitur in ead. signif. ; sed ego ll. hosce suspectos habeo, et vel ἐπὶ ξένια, a nominativo sing. ξένιον, vel ἐπὶ ξενίαν reponendum censeo : quod ap. Philon. legitur, alioqui tamen rarum. [“ Thom. M. 639. ad Charit. 438. 780. Jacobs. Anth. 10, 400. Bentr. ad Callim. p. 28. Paus. 1, 313. Toup. Opusc. 2, 137. Herod. 349. 556. ad Diod. S. 1, 357. Accusari ξενίας, Ruhnck. ad Rutil. p. 40. Ξενίαν συντίθεσθαι, Koen. ad Greg. Cor. 236. ad Herod. 215. Ἐπὶ ξενία καλεῖν, Jacobs. Anth. 10, 142. ad Diod. S. 1, 322. 608. 2, 618. Marcell. de V. Thuc. p. 2. ad Dionys. H. 1, 101. Apollod. 223. ad Herod. 348. 379. Ἐπὶ ξενία, ξενίαν καλεῖν, Thom. M. 639. ad Charit. 438. v. ad Xen. Mem. 1, 7, 1. * Ξενεία, Wessel. ad Herod. 215.” Schæf. Mss.]

Ξενικός sive Ξεινικός, Peregrinus, Exterus, Qui peregrinorum et exterorum est : Ξενικὴ τῇ φωνῇ χρῆσθαι, ap. Isæuni, Peregrino sermone uti, Barbare loqui. Item ξ. ὄχλος et ξ. ἐπικουρικόν, de Peregrino milite qui ad auxilium ferendum e terra peregrina accersitur mercede, qui supra ξένοι. Thuc. 3, (109.) Βουλόμενος ψιλῶσαι τοὺς Ἀμπρακιώτας τε καὶ τὸν μισθοφόρον ὄχλον τὸν ξενικόν, Multitudinem peregrinorum militum : 8, (25.) p. 271. Καὶ Τισσαφέρνους τι ξενικὸν ἐπικουρικόν, ubi ξενικὸν dicit pro ξενικῶν μισθοφόρον σύστημα, aut tale quid. Et ξ. μισθοφόροι ap. Suid. Apud Eund. Ἀγαλμα ξ. καὶ ἱεροργία οὐκ ἐπιχώριος. Apud Plut. (6, 570.) Ἀφαιρούσα περιεργίας ὄψων καὶ μύρα ξενικά, Unguenta peregrina. Item e Plat. de LL. ξ. ἀμαρτήματα, In peregrinos commissa peccata. Ex Eod. ξ. ὁμιλήματα, Officia in peregrinos. At ξ. λόγοι dicuntur vel οἱ ἀλλότριαι καὶ μηδὲν προσήκοντες, vel οἱ ἀπὸ τῶν ξένων πρέσβειων λεγόμενοι, ut exp. ap. Aristoph. Ἀ. (634.) Πάσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λῖαν ἐξαπατᾶσθαι. Rursum ap. Suid. est Ξ. ἐμπόριον, ὅπου οἱ ξένοι ἐμπορεύονται, ὥσπερ ἄστυκόν, ὅπου οἱ ἄστροι, Mercatus emporiumque peregrinorum. Et ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ ap. Eund. et Harpocr., cujus mentio fit in Dem. Phil. 1. Apud Aristot. Polit. 7. ξ. βίος, Vita a Reip. negotiis aliena, qualis esse solet hominis peregrini, Ὁ ξ. βίος καὶ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ἀπολελυμένος : cui opp. τὸν διὰ τοῦ συμπολιτεύεσθαι καὶ κοινωνεῖν πόλεως. Est et quoddam venenum ξ., cujus meminit Aristot. de Aud. Mirab. Ξενικὸν adverbialiter pro Ξεινικός, More peregrinorum. Apud Athen. (431.) δίκαιον τοὺς ξένους Πίνειν ξενικόν, τοὺς δ' ἐγγενεῖς ἐπιχώριον. Sed videtur subaudiri posse accus. τρόπον. Plato Crat. Τῷ ἂ ξενικός ἀντὶ τοῦ ἢ χρησάμενος. [“ Valck. Anim. ad Ammon. 100.” Schæf. Mss.] || Interdum redditur potius Hospitalis, Aristot. Eth. 8, 12. ξ. φιλία, Amicitia hospitalis, quæ sc. hospiti cum hospite intercedit. Et ξ. τράπεζα, Hospitalis mensa, ut Cic. dicit Hospitalis sedes, et Liv. Hospitale cubiculum. Mensa qua hospites peregre advenientes recipiuntur : ξενίη τραπέζη Homero. Athen. 4. Κατὰ δὲ τὸν συσσιτικὸν οἶκον πρῶται μὲν κεῖνται δύο τραπέζαι ξ. καλούμεναι. Æschin. (85.) Ἐφθασθαι γὰρ τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλεόνους ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης. Et

A e Plat. Ξ. συμβουλὴν· συμβουλεύειν, Consilium ut hospitalitas postulat dare. [“ Ad Charit. 406. Eur. Ion. 734. Jacobs. Anth. 10, 235. Brunck. Aristoph. 1, 267. Villosion. ad Long. 260. ad Timæi Lex. 151. Valck. ad Ammon. 100.” Schæf. Mss.]

[* “ Ξενόεις, Musgr. Iph. T. 1282. Markl. p. 392. * Ξένεος, ad Charit. 252. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 113. (7, 73.)” Schæf. Mss.]

Ξενών, ὦνος, ὁ, Locus hospitibus peregre advenientibus destinatus, Locus ad quem devertunt hospites, Hospitium, κατάλυμα, Hes. qui etiam annotat ξενῶνας a Phrygibus vocari τοὺς ἀνδρῶνας. Athen. 5. Τῶν δὲ ἡρώϊκων οἴκων τοὺς μέζοντας Ὀμηρος μέγαρα καλεῖ καὶ δώματα καὶ κλισίας, οἱ δὲ νῦν ξενῶνας καὶ ἀνδρῶνας νομίζουσι. Significat ξενῶν præterea νοσοκομεῖον, ut et Suid. testatur his verbis, Ξενῶνος, δόμον ὑποδεχομένου τοὺς ξένους καὶ ἀρρώστούοντας. At Ξένων est Nomen propr. [Vide supra post Ξενόω.]

Ξενύλλιον, τὸ, forma dimin., Hospes qui peregre advenit, Peregrinus. Sed sonat q. d. Peregrinellus. B Plut. (6, 893.) Καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξ., εἰ μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλῃς : ubi videtur per contemtum dici. [* “ Ξενύδριον, i. q. ξενύλλιον, Menander ap. Athen. 132. Νησιωτικὰ ταυτὶ ξ., Hospitelli hi insulares.” Schw. Mss.]

Ξενεύω, Peregrinus et ignarus sum, VV. LL.

Ξενίζω, sive Ξεινίζω, Hospitio excipio, Peregre advenientem hospitio recipio, ξενίας χάριν τινὰ ὑποδέχομαι, ut Suid. exp. Od. H. (190.) Ξείνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν, Il. Γ. (207.) Τοὺς δὲ ἐγὼ ξείνισσα καὶ ἐν μεγάροις φίλησα, Od. Ω. (287.) Πόστον δὲ ἔτος ἐστὶν ὅτε ξείνισσας ἐκείνον, T. (194.) Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα, Aristoph. B. (1480.) Ἴνα ξενίσω σφὼ πρὶν γ' ἀποπλεῖν. Dixerat vero paulo ante, Χωρεῖτε τοῖνυν, ὦ Διώνυσ' ἔσω. Interdum cum dat. construitur : Xen. K. Π. 5, (3, 2.) Ἐξείνισεν ἡμᾶς ἅπαντας πολλοῖς ἀγαθοῖς ὁ Γωβρύας, Multis beneficiis nos hospites affecit, Multis bonis nos quasi excepit. Themist. ad Nic. Ξενίζειν ἐπιχειροῦντος οὐ λῖαν κεχαρισμένους ξένους, Xenis excipere simplicibus et usitatis. In Hippiatr. Οὐ χρὴ δὲ τὰς κυούσας ποικιλίαν τῶν νομῶν καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν· ἀμβλίσκουσι γὰρ ἐπὶ τοιούτοις ξενισμοῖς : Excipere variis novisque pascuisset et aquis. Potes tamen et in alia signif. hic accipere, ea sc., cui postremum locum dabo. Pass. Ξενίζομαι, Hospitio excipior, Hospitalibus muneribus afficior, τὰ ξένια δέχομαι καὶ λαμβάνω, Xen. Ἑλλ. 3, (1, 21.) Αἰσχρὸν ἐμὲ τεθυκῶτα ξενίζεσθαι ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ μὴ ξενίζειν σε : (K. Π. 3, 1, 24.) Τότε μὲν δὴ ξενισθέντες οἱ στρατιῶται ἐκοιμήθησαν : paulo ante vero dixerat, Κύρω μὲν καὶ τῇ στρατιᾷ πάσῃ ξένια ἔπεμπε. Bud. 1095. Alias ξενίζομαι neutraliter quoque redditur Hospitor, Deversor, Act. 10, (6.) Ξενίζεται παρὰ Σίμωνι, Deversatur ap. Simonem, Hospitatur, Plin. et Seneca. || Neutraliter etiam usurpatur pro τὰ ξένα φρονῶ καὶ φθέγγομαι, s. ξένῃ χρῶμαι φωνῇ ἢ ξενικοῖς ἐπιτηδεύμασι, Lucian. (2, 730.) in persona Pythagoræ, Ὅσω δ' ἂν ξενίζοιμι, καινότερος ὦμην αὐτοῖς ἐσεσθαι, Quo magis nova et peregrina instituerem ac inaudita : cui ξενίζειν opp. τὰ συνήθη καὶ ταυτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζειν. Basil. Meletio, Ἦδεῖν ὅτι ξενίσοι τὴν ἀκοήν σου τὸ νῦν ἐπιφνὲν ἔγκλημα τῷ Ἀπολλινάριῳ, Sciebam rem tibi inauditam futuram, Noveram quod hujusmodi criminatio in stuporem te adduceret propter rei novitatem. Chrys. 1 ad Cor. 2. Καινοτομεῖν τι καὶ ξενίζειν, Rem novam moliri et a consuetudine alienam. Hæc et alia Bud. 1095. ubi ξενίζειν dicit opponi τῷ ἐθίζειν. Luciani loco similis est hic (1, 736.) Γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων : (2, 58.) Ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκένω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιώσα. Sic supra ξενικὴ φωνῇ χρῆσθαι, ut Quintil. Sonus peregrinus, pro Ὑπὲρ τοῦ et inusitato loquendi genere. Idem Lucian. (2, 34.) cum dat. dixit θάνατόν τινα ἐπινοῆσαι τραγικόν καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα, Novæ et inauditæ audaciæ. Similiter Hes. ξενίζειν exp. non solum ξενῇ χρῆσθαι φωνῇ, ἢ ἡθεσι ξένους, sed etiam ξενίζουσαν, νεαράν. Verum

Suid. auuotat *ξενίζεῖν* quibusdam esse *ξένη* διαλέκτῳ A
 χρῆσθαι, aliis ἐν τῇ *ξένη* διατρίβειν, ut *ξενιτεύειν*, Apud
 exteros degere et peregrinari. Sic Bud. ex Alex. Aphr. *ξενίζεσθαι* interpr. In alieno et insolito ver-
 sari: cui opponi dicit *ἐθίζεσθαι*, p. 12. || Rursum
ξενίζω active capitur pro Peregrina quasi novitate
 turbo, Rei novitate quasi peregrina obstupefacio:
 quo modo accipi potest Basil. l. c. e Bud. Comm.
 citatus. Et quod in Lex. suo habet, ὁ δέῖνα τοῖς λό-
 γοις *ξενίζει* ἡμᾶς, pro *ξένα* τινὰ πρὸς ἡμᾶς φθέγγεται,
 Aliena et peregrina objicit nobis s. apponit. Vel,
 Rei novitate atque insolentia deterreo et alieno. Sic
 Geop. 2, 46. *Ξενίζει* γὰρ καὶ τὰράττει ἡ περὶ τὰ χεί-
 ρω μεταβολὴ τοὺς μεθισταμένους. Et in pass. Geop.
 9, 5. "Ἴνα μὴ *ξενίζηται* τὸ μέλλον ἐν αὐτῷ κατατίθεσθαι
 φυτὸν, Ne ob novitatem abalienetur atque solum
 aversetur. Et ap. Alex. Aphr. Τῇ ἀμέτρῳ μεταβολῇ
ξενίζεται ἡ φύσις. Idem, *Ξενιζόμεθα* ὁμοίως ὄραν, Rei
 novitate turbamur, ut minus cernere ex æquo valeam-
 us. Idem, Τὰ βρέφη γεννηθέντα παραντίκα κλαίει, B
 διότι τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν φύσιν *ξενιζομένην* ἔχει,
 Peregrinam et lucis insolentem, Bud. Sic ap. Polyb.
 1, (23, 5.) *Ξενιζόμενοι* ταῖς τῶν ὀργάνων κατασκευαῖς.
 Et 5. *Ξενισθεῖς* καὶ διαπορήσας ἐπὶ πολὺν χρόνον διὰ
 τὸ παράδοξον: quæ duo exempla affert Bud. 1096.
 ubi *ξενίζεσθαι* interpr. Stupere, et rem ut insolitam
 inauditamque admirari et peregrinam: annotans,
 lingua vernacula Peregrinum vocari inusitatum nec
 opinatum. Sed *ξενίζεσθαι* in ejusmodi ll. potius
 passive reddendum In admirationem et stuporem
 adduci ob rei novitatem, ut et 1 Petri 4, (12.) Ἄγα-
 πητοὶ μὴ *ξενίζεσθε* τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμὸν
 ὑμῖν γινομένην, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος, Ne com-
 moveamini et obstupescatis perinde ut re nova et in-
 solita iis qui peregre in aliquem locum venerunt.
 ["Thom. M. 338. 639. Wolf. Prol. 259. Wakef.
 Herc. F. 967. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 336.
 ad Lucian. 1, 681. Kuster. Aristoph. 118. Boiss. Philo-
 lostr. 331. Ammon. 99. Fischer. ad Palæph. p. 40.
 181. 194. et Ind. v. Ἐπιξ., Musgr. Alc. 825. Mær.
 167. et n. Rei novitate in admirationem adduco, ad
 ll. B. 353. Admiror, Schol. Soph. Antig. p. 326.
 Erf. De constr., Kiessl. ad Jambl. V. P. 201. Τὸ
ξενίζον, opp. τὸ σύνηθες, Longus p. 123. Vill. Ἑρα-
 κλῆς *ξενίζεται*, Brunck. Aristoph. 1, 61." Schæf.
 Mss. Lobeck. Phryn. 361. * "Ξενιστέον, Theod.
 Prodr. 413. * Ξένισμα, i. q. ξενία, 109." Elberling.
 Mss.] Ξενισμός, Hospitalitas s. potius Hospitum sus-
 ceptio, Plut. (6, 602.) Συναναιρείται γὰρ αὐτῇ (τῇ οἴ-
 κου διαλύσει) πῦρ ἐστιοῦχον, ἐστία, κρατῆρες, ὑποδο-
 χαί, ξενισμοί, φιλανθρωπώτατα καὶ πρῶτα κοινωνήματα
 πρὸς ἀλλήλους: ubi nota eum discrimen facere inter
 ὑποδοχάς, quæ convivarum sunt, et inter ξενισμούς,
 qui sunt hospitum peregre advenientium. Sic Luc-
 cian. (2, 295.) Τὸν Πάριδος ξ. καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπα-
 γήν. Rursum Plut. Demetr. Γράφει γὰρ δέχεσθαι
 Δημήτριον ὁσάκις ἂν παραγένηται, τοῖς Δήμητρος καὶ
 Διονύσου ξ., Ut xenii deorum exciperetur, Ut deorum
 lautia ipsi decernerentur. Sic Bud. 1096. || Ξε-
 νισμός a postrema τοῦ *ξενίζεῖν* signif., Mutatio s. Per-
 turbatio, quæ fit peregrina et insolita rei novitate,
 Hippiatr. Οὐ χρὴ δὲ τὰς κυούσας ποικιλίᾳ τῶν νομῶν καὶ
 τῶν ὑδάτων *ξενίζεῖν*: ἀμβλίσκουσι γὰρ ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις
 ξενισμοῖς: Pabuli novitate et aquæ potu insuetæ affi-
 ciuntur, et abortus pariunt, Bud. Sic Diosc. 2, 182.
 de allio, Καὶ πρὸς τοὺς ξ. τῶν ὑδάτων ἀρμόζει. Unde
 Plin. 20, 6. Allio magna vis, magnæ utilitates contra
 aquarum et locorum mutationes. ["Musgr. Hel.
 1685. Toup. Emendd. 2, 617. Diod. S. 1, 199." Schæf.
 Mss.] Ξένισις, i. q. ξενισμός in prima signif.
 Thuc. 6, (46.) p. 213. Καὶ ἰδίᾳ ξενίσεις ποιούμενοι
 τῶν τριηριτῶν, Schol. φιλοφρονήσεις. ["Thom. M.
 639. ad Charit. 438." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn.
 351. * "Ξενιστής, Theod. Prodr. Rhod. p. 86. 94.
 109. 382. 410. * Ξενίστρια, 382." Elberling. Mss.
 * Ἀντιξενίζω, Eust. 1961, 37. * Ἀποξενίζω, Athan.
 ad Serap. 1. p. 182. 203. * Ἐπιξενίζω, Schol. Ly-
 cophr. 717.] Ὑποξενίζω, Aliquatenus peregrino
 sermone utor, Peregrina commemoro, [Lucian. 2,
 752.]

Ξενιτεύω, Peregre dego, Peregrinor, In peregrino
 solo hospitor, Bud. interpr. Extra patriam dego, Va-
 gabundam vitam ago: hæc proferens exempla. Lu-
 cian. (3, 232.) Νῆ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ *ξενιτεύειν*,
 Strabo 14. Οὐδ' αὐτοὶ οὗτοι μένουσιν αὐτόθι, ἀλλὰ καὶ
 τελειοῦνται ἐκδημήσαντες, καὶ τελειωθέντες *ξενιτεύουσιν*
 ἡδέως, κατέχονται δὲ ὀλίγοι, Et viri facti, libenter pe-
 regre vivunt, pauci autem domi manent. Sic Philo
 de Mundo, Πρὸς τοὺς ἐναντίους τόπους μετανίστασθαι,
 ὡς τρόπον τινὰ *ξενιτεύειν* δοκεῖν, Ita ut quodammodo
 peregre esse more hospitum deversarique videantur:
 V. M. 3. Οὐ γὰρ *ξενιτεύοντες* οἱ ἐτέρωθι οἰκοῦντες ἀδι-
 κοῦσι, Non enim peregrini, qui aliis in locis habitant,
 improbe faciunt. Dicitur etiam pass. *Ξενιτεύομαι*
 prq̄ eod.: vel In alieno solo mercede milito. Isocr.
 ad Phil. (Epist. 2. p. 415.) "Ὅσοι τῶν τὰς δυνάμεις
 ἐχόντων τὰ μὲν τῶν *ξενιτευομένων* στρατόπεδα μισθοῦν-
 ται. Similiter Suid. *ξενιτευόμενος* expr. μισθοφοροῦν-
 τας in h. l. Antiphanis, Ἐγὼ *ξενιτευόμενος* ἐστρατευό-
 μην. ["Phryn. Ecl. 194. ad Charit. 649." Schæf.
 Mss.] Ξενιτεία, ἡ, Peregrinatio, Absentia a patria,
 Chion Epist. Ἀνακομίζεσθαι παρεκάλες· ἱκανὸν γὰρ
 εἶναι πρὸς ἡντινοῦν ἀποδημίαν, πέντε ἐτῶν χρόνων·
 ἔκτου δὲ τὴν ἐμὴν *ξενιτείαν* ἀρχεσθαι. Pro Hospitio
 affertur e Sapient. 18, [3. "Thom. M. 639. Erav.
 Ph. 166. ad Charit. 297." Schæf. Mss. * Ξενηγία,
 perperam pro *ξενιτεία*, ap. Aristeam de LXX. In-
 terpr. p. 310. * "Ἀποξενιτεύω, Schol. Eur. Hec.
 1195. * Συξενιτεύω, Nicet. Eugen. 9, 218." Boiss.
 Mss. "Chrys. in Ep. 1. ad Tim. Serm. 14. T. 4.
 p. 307, 4." Seager. Mss.]

ΞΕΩ, ἔσω, Rado, Polio, Scalpo: quæ de lapidi-
 bus magis proprie dici putantur. Cic. E saxo
 sculptus aut e robore dolatus. Horat. Infabre scal-
 ptum, aut fusum durius. Accipitur etiam pro Dolo,
 cum sc. de lignis dicitur. Od. P. (341.) Κλινάμενος
 σταθμῷ κυπαρισίνῳ, ὃν ποτε τέκτων Ξέσσειν ἐπισταμέ-
 νως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Sic E. (245.) de lignis
 cæsis, πελέκῃσεν δ' ἄρα χαλκῷ Ξέσσει τ' ἐπισταμένως,
 καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. || Hesychio ξέσαι est τερμεῖν,
 κόψαι, ποιῆσαι, τεκτῆνασθαι, κατασκευάσαι, ἐργάσα-
 σθαι. || At ἐξεσμένον ἐγκλημα dicitur ἡ διαγεγραμ-
 μένη δίκη, ἡ ἀννηρημένη δίκῃς: h. e., Interlita lis et
 inducta: itidemque κατεξυσμένον et ἀπαληψιμένον
 ἐγκλημα, Obliterata intentio, Judicium oblitteratum
 et circumductum, Bud. 161. Sic ap. Hes. Διάγρα-
 πτος δίκη, ἥ τις καὶ ἐξεσμένη ἐλέγετο: a pass. voce
 verbi διαγράφειν, quod Idem expr. διαξύνει, ἀπαλείφειν,
 ἀκυροῦν, ἀποδοκιμάζειν. || Ἐξεσμένον ἔριον, Bud. e
 Gaza interpr. Dilaniata lana. Fuerit igitur hic ξέειν
 i. q. supra ξαίνειν, Carpere s. Carminare. || Ξέεσθαι,
 σπανίζεσθαι, Hes. ["Plato Theage 4." Boiss. Mss.
 "Thom. M. 571. 641. Jacobs. Anth. 6, 432. 11,
 361. Aristoph. Fr. 282. Ind. Hom. v. "Ἐξέον. De
 lapidibus, ad Lucian. 1, 195. Ξέειν, Bast Lettre 48." Schæf. Mss.] Ξέσμα, τὸ, Ramentum: cujus signif.
 exemplum vide in Ξύσμα, Id ipsum quod e saxo
 sculptum aut e ligno dolatum est, ξόανον, Hes.
 ["Musgr. Iph. T. 1359. Jacobs. Anth. 9, 262. Bast
 Lettre 48. Wakef. S. Cr. 3, 112. Heringa Obs. 273.
 ad Charit. 312. ad Diod. S. 1, 76. Wolf. Prol. Hom.
 p. 83. * Ξεσμή, Tzetz. Exeg. Il. 122, 15." Schæf.
 Mss.] AT Ξεσμός, VV. LL. exp. Instrumentum ad
 radendum; item Radula e Colum. ["Wakef. S. Cr.
 3, 112." Schæf. Mss. "Euseb. H. E. 8, 8." Routh.
 Mss.] Ξέσις, Rasura, Scalptura, Ipsa actio radendi,
 scalpendi, poliendi, dolandi, Theophr. (H. Pl. 5, 6,
 4.) Εὐπελεκητότερα δὲ καὶ εὐτορονότερα καὶ εὐζώτερα τὰ
 χλωρά· προσκᾶθηται γὰρ μᾶλλον τὸ τορνευτήριον· καὶ ἡ
 πελέκσις δὲ τῶν μαλακωτέρων ῥάων· καὶ ἡ ξέσις ὁμοίως,
 καὶ ἔτι λειοτέρα. ["Ξεστήρ, Theod. Prodr. Rhod.
 p. 6." Boiss. Mss.] Ξεστός, Rasmus, Scalptus, Dolat-
 us, Radendo, Scalpendo, Dolando expolitus et com-
 planatus, ὠμαλισμένος, καλῶς ἐξεσμένος, s. γλυπτὸς,
 λεῖος, ποιητὸς, Hes. Dicitur tum de lapidibus, tum de
 lignis. Il. Σ. (504.) οἱ δὲ γέροντες Ἐΐαρ ἐπὶ ξεστοῖσι
 λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, i. e., inquit Eust., χειροκμήτοις
 καὶ μὴ εἰκῇ κειμένοις, vel εὐξέστοις. Sic Od. (Θ. 6.)
 κάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι Πηλεΐον, K. (211.) Εὐρον

δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης Ξεστοῖσιν
 λάεσσι. II. Υ. (11.) Ξεστῆς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, i. e.
 ἐκ λίθων ἐξεσμένων πεποιημένας. De lignea etiam
 materia dicitur; ac tunc redditur potius Dolatus s.
 Dolando politus et fabrefactus. Od. Δ. (272.) "Ἰππῶ
 ἐνὶ ξεστῶ, de equo illo durio s. ligneo, II. Ω. (322.) ξε-
 στοῦ ἐπεβήσαιο δίφρου, Od. O. (137.) ξεστὴν ἐτάνυσσε
 τράπεζαν, M. (172.) οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ Ἐζόμενοι λεύκαι-
 νον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσι, Hesiod. 'A. (133.) Μέσσοι
 δὲ ξεστοὶ περιμήκεες. Sed et corneæ materia: hoc
 epith. tribuitur, Od. T. (566.) Οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κε-
 ράων ἔλθωσι θύραζε, Per januas s. fores e cornu ra-
 sura polito fabricatas. Præterea ap. J. Poll. Δρόμοι
 ξεστοί, ἐν οἷς αἰ ἀσκήσεις. Vide Ξυστός. [Schæf. Melet.
 ad Dionys. H. de C. VV. 91. "Heyn. Hom. 5, 242. 8,
 503. Musgr. Iph. T. 1040. Rhés. 372. 374. Hipp.
 1189. Brunc. p. 374. Wakef. Herc. F. 784. Jacobs.
 Anth. 7, 170. Brunc. ad Eur. Hipp. p. 374. Toup.
 Opusc. 2, 188. Valck. Anim. ad Ammon. 170. Ilgen.
 ad Hymn. 304. De lapide, e quo pons extructus est,
 Longus p. 3. Vill." Schæf. Mss. * Ξεστουργός, unde]
 Ξεστουργία, ἡ, Ars poliendi lapides et ligna, Ars politu-
 ræ, Plin. ["Ad Diod. S. 1, (63.) 72." Schæf. Mss.]
 AT Ξέστρον, in VV. LL. exp. Rasura. "Ἀξεστος, Qui
 radendo scalpendoque politus non est: λίθος, Epigr.
 [Schæf. Meletem. ad Dionys. H. de C. VV. 91.
 * "Ἀντόξεστος, Isid. Epist. 3, 48." Elberling. Mss.]
 'Ευξεστος, Bene rasmus, Radendo scalpendove elegan-
 ter politus, Dolando probe politus, Politus: tam de
 lignea quam saxeâ materia. Od. O. (332.) εὐξεστοὶ
 τράπεζαι, II. Ω. (271.) κατέθηκαν εὐξέστῳ ἐπὶ ῥύμῳ,
 (275.) φέροντες εὐξέστου ἐπ' ἀπῆνης, (280.) ἀτίταλλεν
 εὐξέστῳ ἐπὶ φάτῃ, Od. N. (10.) εὐξέστη ἐνὶ χηλῶ
 Χείρα, i. e. καλῶς ἐξεσμένη, καλῶς εἰργασμένη, Schol.
 Od. Ξ. (225.) ἄκοντες εὐξεστοί. ["Nicet. Eugen. 1,
 101." Boiss. Mss. * Νεόξεστος, Nuper politus, affer-
 tur e Tryphiod. * Πολύξεστος, Schol. Soph. (Ed. C.
 1638.)

Quæ videri possunt derivata a præt. med. ξζοα :

"Ἀμφίξοος, ὁ, ἡ, et per contr. Ἀμφίξους, Utraque
 "parte radens: ut in Epigr. ἀμφίξουν τε σκέπαρον, C
 "quod Suid. exp. καλῶς ξέον." ["Leon. Tar. 4. ad
 Herod. 573." Schæf. Mss.] 'Ἀντίξοος, et per cras-
 sin ἀντίξους, Oppositus, Adversus, Contrarius, Ari-
 stot. Eth. 8, (1.) Καὶ Ἡράκλειτος τὸ ἀντίξουν ξυμφέρον
 ἔφη. Esse autem putatur ἀντίξους proprie Ita poli-
 tus ut alteri commissus ei ex opposito respondeat.
 Apoll. Rh. 2, (79.) δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμοις: i. e.,
 inquit Schol., * ἀντεξεσμένα ἀλλήλοις, ὥστε ἡνίκα συμ-
 βάλλονται ἐναντία, συναρμόζειν ἀλλήλοις: vel, ut
 Idem ait, τὰ ἀντικείμενα τοῖς σφῆσιν" eis γὰρ τὰ πλά-
 για τῶν σανίδων τιθέασι τοὺς σφῆγας πρὸς ἀσφάλειαν.
 Apud Herod. ἀντίξοος γνῶμη exp. Adversans s. Re-
 pugnants, 'Εν μορίῃς γνῶμῃσι μίην οὐκ ἔχω ἀντίξοον,
 μὴ οὐκ ἂν ποιῆσαι βασιλῆα τοιόνδε. Alii tamen aliter
 etiam exp.: ἀντίξους, inquit Bud., Adversus, Non
 secundus: ut ἀντίξους καιρὸς et ἀντίξουν πρᾶγμα.
 Synes. 'Ἀλλὰ γὰρ δυσημερία πρᾶγμα δεινόν, ὅταν ἡκῇ
 τινὶ χρόνος ἀντίξους. || 'Ἀντίξουν pro ἀρμόζον etiam
 ponitur, secundum aliam etymologiam, quasi ἀντισού-
 μενον, posito ξ pro σ, more Att. Vide Etym. ["Ad
 Thom. M. 16. 76. ad Herod. 403. 441. 533. 573.
 595. 676. Phryn. Ecl. 88. Lucian. 3, 655. 661.
 Heind. ad Plat. Lys. 30. Schneider. ad Epicur. 107."]
 Schæf. Mss. * 'Ἀντιξόως, Philostr. Apoll. 7, 315.]
 'Ἀντιξοεῖν, Contrarium esse, ἐναντιοῦσθαι, ἀντικεί-
 σθαι, [Pind. 'O. 13, 47.] "Ἀξοος, ὁ, ἡ, Qui radendo
 scalpendove politus non est, Impolitus. "Ἀξοον He-
 sych. et Suid. exp. ἀτμητον. ["Toup. Opusc. 2,
 219. Valck. Diatr. 215." Schæf. Mss.] * Ἀδόξοος,
 "Impolitus: * ἀδιάγλυφον autem Hes. Sed videtur
 "perperam scribi pro ἄξοος. Cujus neutrum ἄξοον
 "habet idem Lexicographus, exponens ἀτμητον."
 'Ευξοος, Bene rasmus s. sculptus, Radendo scalpendo-
 que bene politus aut complanatus, i. q. εὐξεστος, II.
 Λ. (628.) τράπεζαν Καλὴν, κυανόπεζον, εὐξοον, B.
 (390.) εὐξοον ἄρμα τιταίνων. Item, Qui rasura et
 sculptura facile poliri potest, Politus facilis: unde
 εὐξώτερος, Qui polituræ facilius est, Qui facilius
 dolari et complanari potest. Exemplum e Theophr.

A habes in Ξέσις, Sculpturæ facilius, Gaza, ut Plin.
 16, 40. itidem de materia, Habet in sculpturis facili-
 tatem.

Ξοός, ξυσμός, Rasura, ὀλκός, Hes.

Ξοῖς, ἴδος, ἡ, Instrumentum ad scalpendum s. ra-
 dendum, Scalprum, μεταλλικὸν σκεῦος καὶ λιθουργικόν,
 Hes. [Lobeck. Phryn. 88. "Jacobs. Anim. 217.
 Anth. 11, 421." Schæf. Mss.]

Ξόανον, τὸ, Id quod rasura s. sculptura politum
 est, quod e saxo sculptum aut e ligno dolatum est:
 unde Hes. Ξοάνων, προθύρων ἐξεσμένων. Sed fre-
 quentius ξόανα dicuntur ἀγάλματα, εἰδῶλα, ἑῶδια, ac
 proprie τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα ἢ λίθων, ut idem Hes.
 tradit, Simulacra e saxo sculpta aut ligno fabricata.
 Serv. in Æn. 4. delubra adeunt, Simulacrum, ligne-
 um delubrum dicimus, e libro h. e. raso ligno fa-
 ctum, quod Græce ξόανον dicitur. Idem in Æn. 6.
 agitatque numina Trojæ, Aut mecum vexata: aut
 certe ξόανα dicit, i. e. Simulacra brevia, quæ porta-
 bantur in lecticis, et ab ipsis mota infundebant vati-
 cinationem. J. Poll. 1. Αὐτὰ δὲ ἃ θεραπεύομεν, ἀγάλα-
 ματα, ξόανα, ἔδη θεῶν, εἰκάσματα θεῶν, εἰκόνες, μιμητὰ
 τυπώματα: rejicit autem δέικηλον et βρέτας. Am-
 mon. vero discrimen facit inter ξόανον, βρέτας, et
 ἀγαλμα: nam ξόανον esse dicit τὸ ἐξεσμένον λίθινον
 ἢ ἐλεφάντινον βρέτας autem, τῷ βροτῶ ὅμοιον, sive
 æreum illud sit, sive e simili materia confectum:
 ἀγαλμα autem, τὸ πώρινον, aut ex alio aliquo lapide.
 Non incommode reddes Sculptum s. Sculptum simu-
 lacrum, Sculptile signum. Philo V. M. 3. Ξοάνων
 γὰρ καὶ ἀγαλμάτων καὶ τοιουτοτρόπων ἀφιδρυμάτων ἡ οἰ-
 κουμένη μεστὴ γέγονεν, Paus. Att. 'Εν τούτῳ τῷ πεδίῳ
 ναὸς ἐστὶ Διονύσου, καὶ τὸ ξ. ἐντεῦθεν Ἀθηναῖος ἐκο-
 μίσθη τὸ ἀρχαῖον. Aliquanto post, Ξόανον ἀνέθηκεν
 ἀποκεκρυμμένον. Idem Paus. (1, 18.) Μόνοις τοῖς
 Ἀθηναίοις τῆς Εἰλειθυίας κεκάλυπται τὰ ξ. Idem, Τὸ
 δὲ ἀγαλμα τοῦτο, ξ. ἐστὶ, πρόσωπόν τε καὶ χεῖρες καὶ
 ἀκρόποδες εἰσι λευκοῦ λίθου, Signum autem hoc, s.
 simulacrum, sculptum est s. sculptile. Idem p. 198.
 pro Statua hominis usurpavit. ["Wolf. ad 8 Poetr.
 p. 94. ad Dionys. H. 3, 1637. ad Paus. 1, 192. 221.
 365. Brunc. Soph. 3, 413. Bast Lettre 23. ad Cha-
 rit. 205. Ruhnck. ad Timæi Lex. p. 6. Ammon. 99.
 Valck. Anim. 169. Jacobs. Exerc. 2, 46. Valck.
 Diatr. 216. Toup. Emendd. 2, 527. ad Callim. 1,
 137." Schæf. Mss.] "Ζόανα, Sacrati homines, ut
 "quidem refert Cæl. Rhod. Antiqu. Lect. 12, 11.
 "Ibidem Delubrum, i. e. Ligneum simulacrum,
 "Græce Ζόανον dici annotat, s. Ξόανον, ut alii scri-
 "bere malunt. De sacris autem hominibus vide
 "plura ibid." Ξοανογλύφος, Qui simulacra sculptilia
 scalpit. [Eust.] Ξοανοποιῖα, ἡ, Simulacrorum scu-
 ptilium confectio, Strabo de diis loquens ἀνθρωπομορ-
 φοῖς. ["Wakef. S. Cr. 4, 95." Schæf. Mss. * "Ξοανη-
 φόρος, Soph. Schol. Æsch. S. c. Th. 310." Boiss. Mss.
 * Ξοανουργός, unde * Ξοανουργία, Lucian. 3, 480.]
 'Ἀξόανος, Sculptili simulacro carens, Lucian. (3, 452.)
 Τὸ δὲ παλαιὸν καὶ ἀξόανοι νηοὶ ἦσαν. * Εὐξόανος, Ma-
 netho 4, 569.]

* Ἀμφιξέω, Circumrado, Schn. Lex. ἀμαρτύρως:
 cf. Ἀμφίξοος. * "Ἀναξέω, Amphil. 161. Phot. ap.
 Wolf. Anecd. Gr. 1, 130." Kall. Mss. * Ἀντιξέω,
 Andr. Cr. 232. Schol. Apoll. Rh. 2, 79.] 'Αποξέω,
 Abrado, Rado. Apud Hom. pro Facile abscindo,
 quasi abradens. II. E. (81.) ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βα-
 ρεῖαν, ubi Eust., ἀπέξεσεν, inquit, pro ῥᾶστα ἀπέκοψεν.
 Facilius enim est ξέειν quam κόπτειν: hoc autem di-
 citur et σπαράσσειν. || Expolio, Polio, proprie ab-
 radendo. Sed capitur et generaliter pro Polio.
 Greg. "Οτι μάλιστα εἰς κάλλος εἰς ἀνθρώπους ἀποξέοντες.
 || Ἀποξέομαι, Pass. Abrador, Rador. || Expolior per
 abrasionem. Hinc ἀπεξεσμένον ἦθος, Mores expoliti,
 inquit Bud., Limati, Exacti, et in quibus nihil re-
 prehensionis esset: ap. Greg. Naz. de Basilio lo-
 quentem, 'Ἄλλ', οἶμαι, τὸ τοῦ ἡθους εὐσταθὲς καὶ βεβη-
 κὸς καὶ ἀπεξεσμένον, τύφον ὠνόμασαν. Suid. ἀπεξεσμέ-
 νον exp. ἡκριβωμένον. || In VV. LL. citatur ex eod.
 Greg. Or. de Baptismo, Ἀπεξέσθης τῆς κακῆς οὐλῆς,
 pro Mala cicatrix tibi abducta est. Quam interpr.
 non temere admiserim. ["Musgr. Herc. F. 945. ad

Lucian. 1, 803. T. H. ad Dial. p. 118. Valck. Phœn. A p. 549. ad Charit. 298. Bergler. ad Alciph. 277. 361. ad Herod. 660. Benth. ad Horat. A. P. 441. 'Αποξέω γήρας, Jacobs. Anth. 12, 82. * 'Απόξεσμα, Brunck. Aristoph. 1, 244. Lobeck. Aj. p. 281. Schæf. Mss. Galen. de Opt. Sect. c. 18. Πυριάμασι, γογγύλῃσι, scr. γογγυλίσι, ἀποξέσμασι, nisi forsitan fuerit * ἀποξέμασι. * "Εναποξέω, Theod. Prodr. 177. Elberling. Mss. * Προσαποξέω, Liban. 4, 810. * "Διαξέω, J. Poll. 1, 13. Kall. Mss.] "Εγξέω, Intus rado. Item Insculpo s. Inscalpo. [* "Εκξέω, Abstergo, Tzetz. ad Lycophr. 874. Elberling. Mss.] "Επιξέω, In superficie rado, scalpo, ex Aristoph. ἐπέξεσεν ὑμῖν, pro Vos notavit, Vobis inscripsit. [Ad Charit. 233. ad Lucian. 1, 57. Apoll. Rh. p. x. Schæf. Mss. * "Επιξεστός, unde] "Ανεπίξεστος, Radendo s. Scalpendo aut Dolando non perfectus, Dolando et complanando non perpolitus, Hesiod. Ἔργ. (2, 364.) Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπίξεστον καταλείπειν, ubi exp. ἀτελῇ καὶ ἀκόσμητον. [* "Επιξεστικός, adv. * "Επιξεστικῶς, Heyn. Hom. 8, 143. Schæf. Mss.] Καταξέω, Derado, Deradendo et scalpendo polio, Plut. (9, 753.) "Όταν δὲ πρισθῇ καὶ καταξεσθῇ (τὰ κέρατα,) γίνεται διαφανῆ, Secta vel Rasa cornua pellucida redduntur. [* "Ακατάξεστος, Phav. 7.] Παραξέω, Adrado, VV. LL. ex Epigr. ["Eust. 61, 35. Seager. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 400. "Leon. Tar. 67. Musgr. Tro. 39. Brunck. Œd. T. 1396. Wolf. Prol. Hom. 84. * "Περιξέω, Matth. ad Gloss. Min. p. 27. (Theocr. 22, 50.) * Περιξεστός, ad Od. M. 79. Schæf. Mss. * Συξέω, Dionys. H. 6. p. 1076. Plut. 9, 389. "Alcidamas περὶ Σοφ. 85, 19. Reisk. Seager. Mss.] Ὑποξέω, Subtus rado s. scalpo, Leviter scalpendo et radendo polio. At VV. LL. exp. Perfecte sculpo.

ΞΥΩ, ξύσω, i. q. ξέω, ac inde derivatum, ut χύω e χέω, et φορύω e φορέω, Rado, Scalpo, Radendo et scalpendo polio, Theophr. H. Pl. 5, 2. cum dixisset abietem esse πολύλοπον veluti cæpe, Διὸ καὶ τὰς κώπας ξύοντες, ἀφαιρεῖν περῶνται καθ' ἓνα καὶ ὁμαλῶς, Qui remos dolant, Gaza. Et ξύομαι, Rador. E Theophr. H. Pl. 9. Ξυόμενος εἰς ἔλαιον, In oleo rasus, Gaza. Item Act. Rado s. Radendo polio, Xen. K. Pl. 6, (2, 11.) p. 96. "Όστις δὲ πεπαίδευται καὶ παλὸν ξύσασθαι, ἀγαθὸν καὶ ξυήλης μὴ ἐπιλαθέσθαι ἀγαθὸν δὲ καὶ ῥίνην φέρεσθαι, Qui vibratile telum radere didicit, bene faciet si radulam secum ferre non obliviscatur. || Scalpo, Scabo. Ex Aristide, Τὸν ξύοντα ἀντιξέει ὄνος : ut Varro dicit Mutuum muliscabunt. Et ξύομαι, Scalpo s. Scabo me, Lucian. (2, 328.) Ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν ὁδοντωτῇ ξύστρα καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην : Aristot. H. A. Αἰγίθω δὲ καὶ ὄνω πόλεμος, διὰ τὸ παριόντα τὸν ὄνον ξύεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας τὰ ἔλκη : pro quibus Plin., Ægithus avis minima dissidet cum asino ; spinetis enim se scabendi causa atterens, nidos ejus dissipat. Sic accipi potest in Aristot. Probl. 1, 29. Καὶ ἔτι πρὶν δύνασθαι προίεσθαι σπέρμα, γίνεται τις ἡδονὴ ἐπὶ παῖσιν οὖσιν, ὅταν ἐγγὺς ὦντες τοῦ ἡβᾶν, ξύωνται τὰ αἰδοῖα δι' ἀκολασίαν : ubi Gaza ξύεσθαι vertit Prurire, quod et κνᾶσθαι ac κνήθεσθαι dicitur : sic vero infra ξυσμός exp. κνησμός. Bud. ex Hesych. Δέφεσθαι, i. e. ὑποδέρειν τὸ αἰδοῖον διὰ κνήσμον. In quibusdam tamen ll. non tam commode reddi potest Scabo, quam Scalpo, Depecto, Stringo, Distringo. Sicut vero paulo ante dixi κνᾶν et ξύειν idem esse, ita et Herodotus ap. Eust. ξύειν et κνᾶν, i. e. κόπτειν, Idem esse docet, his exemplis, Ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων, i. e. κνῶμαι. Et e Sophrone, Βαῖα δ' ἔξυσμαι ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλὴν, i. e. κέκνησμαι : et e Democrito, Ξυόμενοι ἄνθρωποι ἡδονταί, καὶ σφί γίνεται ἅπερ τοῖς ἀφροδισιάζουσι : quibus addit Eust. Καὶ ξύσιλον δὲ φησὶν ἀποφαίνεται τινα, ἐκ τοῦ συνεχοῦς ἐν τῷ γήρῳ κνησμοῦ. Locum Sophronis habes paulo post. Hes. ξύει exp. τρίβει. Et ξύσαι, Eid. est χαράζει, ἐπιγράφει. Idem ξύει ab Hom. accipi ait pro γράφει : ac inde ξύσματα dici τὰ γράμματα. Sed proprie fuerit Insculpare literas. || In h. autem l. ll. Ξ. (179.) Ἀμφὶ δ' ἄρ ἀμβρόσιον ἔανον ἔσασθ' ὃν οἱ Ἀθῆναι "Εξυσ' ἀσκήσασα, τί-

PARS XX.

θει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ, Eust. annotat vett. exp. ἐκέρκισε : quoniam ξύουσι τὴν κρόκην πρὸς τὸ πυκνωθῆναι : sed exponi etiam posse vel ἐλέαιεν, a metaphora lignorum, quæ complanando et poliando lævigantur : vel ἐγναμψε μετὰ τὸ ὑφῆναι. At in meo Ms. Hom. exp. εἰς λεπτόν εἰργάσατο μετ' ἐπιμελείας κατασκευάσασα. [Euclid. Phænom. Introd. 560. Oxon. "Huschk. Anal. 207. Jacobs. Anth. 10, 187. Heyn. Hom. 6, 559. Scribo, Toup. Opusc. 2, 38. Valck. Anim. ad Ammon. 55. Schæf. Mss.]

Ξύσμα, τὸ, Ramentum, Quod radendo detractum est, ut ξύσμα ἢ τίλημα τῶν ὀθονίων, quod Plin. dicit Derasa linteorum lanugo. Sic Erot. Ἀχὴν ὀθονίου, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ξύσμα : ἐξ οὗ γίνεται μοτὸς ὁ καλούμενος ξυστός. Et Gorr. ξύσματα, Linamenta linteolis derasis concinnata, quæ proprie μοτοὺς ξυστοὺς Chirurgi appellant. Ab horum similitudine Aristot. de Anima 1. ἀτόμους Democriti ξύσματα vocasse videtur, quisquilias instar lanuginis, quæ lineis dera-di solet, Οἶον ἐν τῷ ἀέρι τὰ καλούμενα ξ., ἃ φαίνεται ἐν ταῖς τῶν θυρίδων ἀκτίσιν. Et rursus paulo post. Itemque in Probl. s. 14. sub fin. Διὰ τὸ κινεῖσθαι τὰ ἐν τῷ ἀέρι, καλεῖται δὲ ξ., φανερά δὲ εἶναι ἐν ταῖς ἀκτίσιν ταῖς τῶν θυρίδων ταῦτα δὲ κινεῖται κἀν νηνέμιζ. || Ξύσματα, Strigmenta proprie dicebantur antiquis ea, quæ oleo illitis corporibus, post sudorem una cum sudore reliquisque humani corporis sordibus destringebantur. Est autem Destringere, lacinia, strigilive, aut tota manu, quæ corpori hærent, abra-dere et exterere. Ea ex oleo, sudore, et sordibus humani corporis concreta et in balneorum pavimentis relictæ, in multos usus servabantur. Gorr. Hæc strigmenta Diosc. 1. vocat ῥύπον βαλανείων, ῥύπον ἐκ τῆς παλαιστρας, ῥύπον γυμνασίων : alii vero πάτον. Dicitur etiam ξύσμα, quod distringitur fructibus et quod pomorum appellatione continentur. Diosc. 2, 162. de cucurbita, Ὁ δὲ χυλὸς τῶν ξ. θλιβέντων πρὸς ὠταλγίας καθ' ἑαυτὸν καὶ μετὰ ῥοδίνου ἐγχυματιζόμενος ὠφελεῖ, καὶ πρὸς καυσουμένην ἐπιφάνειαν ἐγχειρόμενος : Plin. 20, 3. Succus e strigmentis illitus cum rosaceo et aceto, februm ardore refrigerat. Diosc. ibid., Τὸ δὲ ξύσμα παιδίους σιριῶσιν ὠφελίμως κατὰ τοῦ βρέγμα-τος καταπλάσσεται, καὶ πρὸς ὀφθαλμοῦ φλεγμονὰς καὶ ποδαγρὰς ὁμοίως. Unde Plin. ibid. Necnon ramentis corticis recentes podagras refrigerat, et ardore capitis, infantium maxime ; et ignes sacros destrigmentis, vel his impositis, vel seminibus. Possumus igitur, imitatione Plinii, in eoloquendi genere ξύσματα reddere, Ramenta, Destrigmenta, Strigmenta. In posteriori Diosc. l. vulg. Edd. habent ξέσμα, vet. libri ξύσμα. Rursum ξύσματα in excrementis quoque dicuntur, Diosc. 4, 178. de pilulis colocynthidis, Ἀγούσαι φλέγμα καὶ χολὴν καὶ ξ. Et mox, Καθαίρει πᾶχος καὶ ξύσμα, Strigmenta, Ruell. Sic et Marcellus, annotans ibi significari Carnis adipisque minuta ramenta, quæ in excrementis vi purgationis pelluntur, et quasi stringendo derasa detritaue trahuntur ; quod enim e rasura alicui rei ramentum exteritur, id Græcis ξύσμα, Latinis vero, præsertimque Celso, (2, 8.) strigmentum esse. || Ex Epigr. ξυσμάτων affertur pro Rasurarum et liturarum, quæ fiunt, dum scripta corrigitur. Hes. vero ipsa etiam γράμματα et characteres ceræ aut libro quasi insculptos ξύσματα vocari scribit, ut in Ξύω annotavi. || Eid. Hes. ξύσμα est κνηφὴ, λέπρα. ["Toup. Opusc. 2, 104. Scriptum, ibid. 38. Schæf. Mss. * Ξυσμάτιον, Hippocr. 1231.] Ξυσματώδης, Strigmentis s. Destrigmentis et ramentis similis. Et ξυσματώδης, Quæ ξύμα quidem derivari scribit, sed non exp. Videtur vero et ipsum aut Rasuram Scalpturamve aut Pruritum significare. [Eupith. 2. ibique Jacobs.] Ξύσις, Rasura, Pruritus commotio. ["Valck. Anim. ad

Ammon. 55." Schæf. Mss.] *Ξύσιλος*, Sophron in Mimis, *Τί μὰν ξύσιλος, τί γὰρ σύφαρ ἀντ' ἀνδρός*; ubi Erasm. annotat *ξύσιλον* appellari Aridum et pruriginosum senem, *παρὰ τὸ ξύνειν*: at *σύφαρ*, quasi jam non hominem ipsum, sed Pellem duntaxat exuccam et inanem. Vide et *Ξύω*. ["Valck. ad Theocr. x. Id. p. 58." Schæf. Mss. * *Ξυστής*, Rasor, Scalptor, 2 Reg. 12, 12. Ed. Compl.]

Ξυστήρ, Rasor, Scalptor. Hermog. Rhetor cognomento *ξυστήρ* dictus fuit, Suid. || Scalprum chirurgicum radendo idoneum, quo se ad rimas usum Gal. prodidit; sed quæ fuerit ejus figura non explicat. Dicitur et *ξύστρα*, Strigilis. Gorr. *Ξυστήρ* ET *Ξυστήριον*, inquit VV. LL., Scalper, Scalprum, Scalpellus, Scalper excisorius, Cels.: ut scalpro medicinali dentes exesos excindere jubet Scrib. Largus. P. Ægiu. *Καὶ τὰς προσκειμένας τοῖς ὀδοῦσι λεπίδας τῷ καθαίσει τῆς σμίλης ἢ ξυστηρίῳ ἢ τῷ ῥιναρίῳ καθαίρωμεν*. Supra in *Κολαπτήρ* habes *ξυστήρ* usurpatum pro Scalpro lapicidarum, quo lapides scalpunt ac complanant. || *Ξυστήρ* dicitur etiam Collyrium *τραχωματικόν*, cujus variæ habentur compositiones. Unam recenset Paulus, Aetius duas. Dicitur ἀπὸ τοῦ ξύνειν, quod palpebræ asperitates abradat. Gorr. || *Ξυστήρ* est etiam Auris pars, Cam. ex Isagoge, quæ Galeno ascribitur, Quæ panduntur, *περυγῶματα*, quasi Pinnæ, appellantur: quæ vero reflectuntur et cum extremo ambitu intorquentur, *κυρτοειδῆ*, Gibbosæ partes: intra quas veluti dimidiatus orbis extat, quem *ξυστήρα* dixere: et interius cavum, *κογχίον*: in medio foramen teres, *πόρος ἀκουστικός* est, Meatus vocis. ["Valck. Anim. ad Ammon. 35. ad Diod. S. 2, 201. Thom. M. 643. Leon. Tar. 4. Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss. * "*Ξύστωρ*, i. q. *ξυστήρ*, Buttm. Schol. Od. X. 455." Boiss. Mss.] *Ξύστρα*, ἢ, Strigil, Instrumentum, quo se in balneis destringebant, aut in palæstra et gymnasiis, J. Poll. 3. fin., de gymnastis, et quæ ad eos pertinent, *Λήκυθον* ἂν εἴποις καὶ *στλεγγίδα*· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ *πλεγγίς* καὶ *ξύστρα* καὶ *σπαθίς*. Supra in *Ξύομαι* habes e Luciano *ὀδοντωτῇ ξύστρα*, Strigil dentata, qua caput sibi scalpebat et destringebat. Artemid. 1, 66. *Ἰδίως δὲ αἱ ξ. καὶ βλάβης εἰσὶ σημαντικαί, διὰ τὸ ἀποξύνειν τὸν ἰδρώτα καὶ μὴ προστιθέναι τι σώματι*: paulo ante, *στλεγγίδες καὶ ξ. καὶ καταμαγεῖα θεράποντας σημαίνουσι*. De his Martial. 14. Pergamus has misit curvo dstringere ferro. Apud Hes. autem mendose ita LEGITUR, *Ξώστρα*, *ψυκτρίς*, *ψυκτρία*: pro quibus ita reponendum, *ξύστρα*, *ψηκτρίς*, *ψήκτρια*. ["Phryn. Ecl. 130. 204. ad Diod. S. 2, 201. Valck. Anim. ad Ammon. 35. Herodian. 468. et n." Schæf. Mss. Schn. Lex. Suppl. * *Ξυστροειδής*, Philin. ap. Erot. v. "Αμβην. "Basil. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 138." Boiss. Mss.] *Ξυστρολήκυθος*, Qui strigilem et lecythum in balneum aut gymnasium fert: qui et *στλεγγιδολήκυθος*. [J. Poll. 3, 154. * *Ξυστροποιός*, Gl. Strigiliarius. * *Ξυστροφύλαξ*, Artemid. 1, 66.] *Ξυστρίς*, *ἰδος*, ἢ, i. q. *ξύστρα*, Hesych. *στελγίς*, *ξυστρίς*. ["Phryn. Ecl. 205." Schæf. Mss.] Ead. signif. dicitur ETIAM *Ξυστρίς*, *ἰδος*, ἢ, J. Poll. 10, c. 16. quod *περὶ τῶν ἐν τῷ Γυμνασίῳ Σκευῶν* inscribitur, *Καὶ λήκυθιον καὶ στλεγγίδες· καὶ ξυστίδας δ' αὐτὰς ἂν τις εἴποι*: nam ap. Epicharmum reperiri hoc vocab. dicit, et ap. Diphilum, e quo h. l. citat, *ξυστίδ' ἔχων*, ἐγὼ δὲ καὶ *λήκυθος*, ubi *ξυστρίς* et *λήκυθος* copulantur ut ap. Plaut. Rubiginosam strigilem, ampullamque rubidam. Sed sunt quibus in eo Poll. l. reponendum videatur *ξυστρίς*, quod ap. Hes. legitur. Nam *ξυστρίς* plerumque significat Vestem crocei coloris, quam aurigæ in pompis gestare solebant: fortassis ea, quam *βατραχίδα* appellat Dion: *Τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον*, inquit Suid., *ὃ οἱ ἡνίοχοι μέχρι τοῦ νῦν φοροῦσι πομπεύοντες*. Idem habent et Scholia in Aristoph. N. (70.) sed annotatur paroxylonus scribi *ξύστis*: et exp. etiam *πορφύρις*, quoniam usque ad id tempus οἱ εἰσελαύνοντες ἀθληταὶ τοιούτω κοσμηθέντες σχήματι καὶ ἄρματος ἐπιβάντες, διὰ μέσης ἐπόμπουον τῆς πόλεως. Verba Aristoph. sunt, "Ὅταν σὺ, μέγας ὢν, ἄρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν, ὡς περ Μεγακλῆς, ξυστίδ' ἔχων. Quosdam vero ibi intellexisse ἀκόντιον,

A annotat Suid. Utebantur *ξύστιδι* veste reges etiam, Aristoph. Schol. Suid. Trabeam nonnulli interpr., quæ regibus ap. Lat. tribuitur. Utebantur et *Comici* ac *Tragici*, ut testatur Hes. quoque, qui *ξυστίδας* exp. *χλανίδας κωμικάς*: et *ξυστρίς*, *τραγικὸν ἔνδυμα*. Suid. quoque annotat esse *ιδίως τὸ τῶν τραγωιδῶν ἔνδυμα*, et usos ea etiam fuisse τοὺς τραγικοὺς βασιλεῖς: item, *τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρημα*. Exemplum habes in *Στατὸς*, ubi *Callippidi* Tragædo tribuitur. Rursum Hesychio est *χιτῶν ποδῆρης γυναικεῖος*: et *ξυστίδες*, *ποδῆρη ἔνδυματα*. Sic accipi potest ap. Theocr. 2, (74.) *βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα, Κάμφιστεилаμένα τὰν ξυστίδα τὰς Κλεαρίστας*: nam Schol. quoque ibi esse dicit *γυναικεῖον τι ἔνδυμα λεπτὸν πεποικιλμένον*. Fuisse autem Delicatum et molle vestimenti genus, e Plut. apparet, qui de Orac. Pyth. ait, *Ἐξωθούσα τὸ περιτὸν ἢ χρεῖα, κρωβύλους τε χρυσούς ἀφῆρει καὶ ξυστίδας μαλακάς ἀπημφίαζε*. Apud Athen. 12. *περὶ ἐξαλλαγῆς πατρίου στολῆς*, de Dionysio Siciliæ tyranno, *Ξυστίδα καὶ χρυσοῦν στέφανον ἐπὶ περόνῃ μετελάμβανε τραγικόν*. Theopomp. ap. Longin. (43, 2.) de iis, quæ ad regem Persarum mittebantur, *Πολλὰ δὲ καὶ ξυστίδες καὶ κλίνας πολυτελεῖς*. Hes. et Suid. *ξύστιδα* exp. etiam *λεπτὸν ὕφασμα*: item *τὸ λεπτόν, παρὰ τὸ ἐξυσθαί*. || *Ξύστis*, Urbs Cariæ, Steph. B., Plin.: cujus gentile *Ξυστιανός*. ["Ad Herodian. 468. Toup. ad Longin. 369. Append. in Theocr. p. 8. et Ind., Timæi Lex. 188. et n., Valck. Phæn. p. 689. ad Lucian. 1, 244." Schæf. Mss.] *Ξύστρον*, τὸ, i. q. *λίστρον*, Plaua ferrea, ad everrendum et complanandum, Diod. in Hist. Alex. *Τούτων γὰρ ἐκάστου παρ' ἐκάτερον τῶν σειροφόρων ἰππέων ἐξέκειτο προσηλωμένα τῷ ζυγῷ ξύστρα παραμήκη, τρισπίθιμα*, Bud. Eid. est Strigil. ["Ad Diod. S. 2, 201. Thom. M. 643." Schæf. Mss. * *Ξυστρώω*, unde * *Ξυστρωτός*, Gl. Striatus, Didymus Mediolan. de Mensuris §. 57. Schleusn. Lex. V. T. "Ad Hesych. 1, 880, 21." Dahler. Mss.] *Ἀποξυστρώω*, Bud. interpr. *Hebeto*, ut sit proprie *Hebeto* aciem auferendo, ne radere possit, e Polyb. (2, 33, 3.) p. 29. *Αἱ γὰρ μάχαιραι (τῶν Γαλατῶν) ταῖς κατασκευαῖς μίαν ἔχουσι τὴν πρώτην καταφορὰν καιρίαν ἀπὸ δὲ ταύτης εὐθέως ἀποξυστροῦνται, καμπτόμεναι κατὰ μήκος καὶ κατὰ πλάτος ἐπὶ τοσούτον, ὥστε, ἂν μὴ δῶ τις ἀναστροφὴν τοῖς χρωμένοις, ἐρείσαντες πρὸς τὴν γῆν ἀπευθύναι τῷ ποδὶ, ταχέως ἀπρακτον εἶναι τὴν δευτέραν αὐτῶν πληγὴν*: q. l. a Suida quoque citatur, qui *ἀποξυστροῦνται* exp. ibi *ἐπικάμπτονται, ἐπιστρέφονται*, et Cam. cum eo, *ἀποξυστροῦνται καμπτόμεναι, Incurvantur et deflectuntur*.

Ξυστός, Rasus, Scalptus, ὁ *ἐξυσμένος*, Suid. Item *Derasus*: ut *μοτὸς ξυστός*, Liuamentum rasile, quod vulneribus inditur. Vide *Μοτὸς*, *Ξύσμα*. Item *ξυστὸν δόρυ*, Hastile rasum et ferro præfixum: ipsum tamen *ξυστὸν* absolute potius dicitur quam *δόρυ ξυστὸν*. Suid. et Hes. exp. *ἀκόντιον*: Suid. præterea * *δορίλλιον*, vel etiam *δόρυ τέλειον*, et Hes. *δόρυ κατεσκευασμένον*. Eust. annotat *ξυστὰ* dici *δόρατα* ἀπὸ τοῦ *περὶ αὐτὰ δευτέρου πόνου*: postquam enim cæsa sunt hastilia, primum *δέρεσθαι*, unde et *δόρατα* vocari: deinde *ἐξεσθαι* δι' ὀρθότητα καὶ ἐλαφρότητα: dicuntur igitur *ξυστὰ* Hastilia radendo polita et ferro præfixa. Sunt qui interpr. *Spicula*. Il. O. (388.) *οἱ μὲν ἄφ' ἵππων οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμελαινάων ἐπιβάντες Μακροῖσι ξυστοῖσι*, A. (564.) *νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος*. Aliud exemplum ex eod. Poëta habes in *Ναύμαχος*. Xen. K. II. 4, (5, 19.) *Τοὺς θώρακας καὶ τὰ ξ. ἔχοντας αἰεὶ ἐπὶ τῶν ἵππων ὀχεῖσθαι*, Plut. Alex. 224. *Τὸ ξυστὸν ἐπὶ τὴν ἀριστερὰν μεταβαλὼν, τῇ δεξιᾷ παρεκάλει τοὺς θεοὺς*, 220. *Τῷ ξυστῷ διελάσας μέσον*, de Deo Socr. "Ἀμα δὲ τῷ λόγῳ ξυστὸν ἵππικὸν ἔχων διῆκε τῶν πλευρῶν. Sic Arrian. *Τὰ σημεῖα τῆς ἐπιλέκτου στρατιᾶς, αἱ τοὶ εἰκόνες βασιλικοὶ στέμματα πάντα χρυσᾷ ἀνατεταμένα ἐπὶ ξυστῷ ἡργυρωμένα*, q. l. Suid. citans in sequenti signif. accipere videtur. UNDE *Ξυστοβόλος*, ὁ, ἢ, Qui ejusmodi hasta s. spiculo jaculatur, Epigr. *Ξυστοβόλος Βάκχος*. ["Jacobs. Anth. 10, 409." Schæf. Mss.] ET *Ξυστοφόρος*, Qui ejusmodi hastam gerit, Spiculator, Xen. K. II. 7, (5, 16.) *Περιστῆσάμενος τῶν ξυστοφόρων Περσῶν κύκλον*

μέγαν, 8, (3, 8.) Ἐπὶ δὲ τοῖς δισχιλίοις ξυστοφόροι. || Ξυστός s. Ξυστόν dicitur etiam Locus, in quo athletæ exercentur, Hes. Suid. Sic Vitruv. 5, 11. Hæc autem porticus ξυστός ap. Græcos vocitatur, quod athletæ per hyberna tempora in tectis stadiis exercentur. Faciunda autem xysta sic videntur, ut sint inter duas porticus sylvæ aut platanones, et in his perficiantur inter arbores deambulationes, ibique ex opere signino stationes: proxime autem xystum et duplicem portum designentur hypæthrae ambulationes, quas Græci περιδρομίδας, nostri Xysta appellant: in quas per hyemem e xysto sereno cælo athletæ prodeuntes exercentur. Idem 6, 9. de ædificiorum ap. Græcos dispositione, et nominibus, quæ ab Italicis moribus et usibus discrepant, Ξυστός enim Gr. appellatione est Porticus ampla latitudine, in qua athletæ per hyberna tempora exercentur: nostri autem hypæthras ambulationes, Xysta appellant, quas Græci περιδρομίδας dicunt. Xen. Œc. (11, 15.) Εἰ ἐν τῇ ξυστῇ περιπατοῖν. Sic Cic. Cum ambulare in xysto, et essem otiosus domi. Idem, Cum pauca in xysto locuti essemus, tum eod. in spatio consedimus. Hos ξυστοὺς J. Poll. vocat ξυστοὺς δρόμους, item ξεστοὺς δρόμους, ἐν οἷς αἱ ἀσκήσεις: citat autem ex Aristea, Ἦν μοι παλαίστρα καὶ δρόμος ξυστός πέλας. UNDE Ξυστικός, Qui in xysto se exercet, Suet. Aug. Nec tamen eo minus xysticorum concertationes aut gladiatorum pugnas severissime semper exegit. || Alias signif. etiam Radendi et destringendi vim habens s. Astringendi, VV. LL. in Athen. (81.) de pomis, Τὰς δὲ δυνάμεις ἔχει τῶν ὑγρῶν τὰ μὲν οἷα καὶ μήπω πέποινα, στρυφνοτέρας καὶ πόσεως [ποσῶς] οἷας χυμόν τε ἀναδίδωσιν εἰς τὸ σῶμα τὸν καλούμενον ξυστικόν: quæ interpretatio non inconueniens videtur, cum Diosc. quoque 1, 60. dicat, Ὁ καρπὸς (της μηλέας) ἔννομος μὲν, στυπτικός καθέστηκε πεπανθεὶς δὲ, οὐχ ὁμοίως. Itaque ap. Athen. μήπω πέπων et ξυστικός exponi e Diosc. possunt ἔννομος et στυπτικός: significat autem στυπτικός, Astringendi vim habens. [Alex. Trall. 7. p. 100.] || Ξυστόν Etymologistæ est etiam χιτῶν γυναικεῖος: at, secundum alios, τραγικὸν ἔνδυμα: qua signif. paulo ante ξυστίς. ["Ξυστός, Aristoph. Fr. 260. Heind. ad Plat. Theæt. 291. ad Diod. S. 2, 175. Ammon. 100. Valck. Anim. 170. Toup. Opusc. 1, 334. et Ind., Emendd. 1, 428. Ξυστόν, ibid. Opusc. 1, 281. 334. et Ind., Ammon. et Valck. Il. cc. Wessel. ad Herod. 24. Heyn. Hom. 6, 462. 7, 115. Thom. M. 641. ad Charit. 690. ad Diod. S. 2, 175. Eur. Hec. 910. Ξυστὰ ἀκόντια, ad Herod. 137." Schæf. Mss. * Ἀξυστος, Schol. Soph. Œd. C. 102. Athan. 1, 12. * Εὔξυστος, Gl. Rasilis, Hippocr. 911.]

Ἀναξύνω, Abrado, Absterge, Antipho (726.) Τὰ τε ἐν τῇ γῇ ὄντα (σημεῖα) ἀναξύναι, καὶ τὰ ἐν τῷ πλοίῳ ἀποσπογγίσαι, Indicia cædis, sc. sanguinem, abstergere. Ἀναξύνωμαι, pass. Abrador; Expolior, unde ἀναξυσθεὶς λίθος, Lapis expolitus; nam radi et limari solent, quæ poliuntur: unde Liber rasis, lima, Ovidio. Ἀντιξύνω, Vicissim scalpo, destringo, Mutuum scabo: ut in Prov. Ἀντιξύνει τὸν ξύνοντα, at Eust. 863. Ξύνει τὸν ἀντιξύνοντα, Suid. e Sophr. Ἀν τις τὸν ξύνοντα ἀντιξύνῃ. Simile est, quod Bud. habet, Ἐπὶ σαρκὸς τὸν ξύνοντα ἀντιξύνειν. Simile itidem, quod supra in Ξύνω citavi. ["Thom. M. 641. Τὸν ξύνοντα ἀντιξύνειν, Jacobs. Anth. 10, 116." Schæf. Mss.] Ἀποξύνω, Abrado, Derado, Alciphron in Epist. halieutica, Δ' ἡμέρας μὲν ὑπὸ τῆς ἀέλλης φλεγόμενοις, νύκτωρ δὲ ὑπὸ λαμπάσι τὸν θυθὸν ἀποξύνουσι. Exp. etiam Destringo, Absterge, Lævigo. Ἀποξύνω, inquit Bud., Extenuo, Derado, Acuo, Lucian. (1, 293.) Ὁ δὲ ἀποξύνσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐρύφλωσέ με καθέδοντα. Sed videndum est an ἀποξύνω possit etiam pro ἀποξύνω accipi, Acuo, Exacuo. Certe alteri composito ἀναξύνω non memini datam hanc signif. Ἀποξύνω generaliter pro Detraho; cum proprie sonet Detraho quasi abradendo. Il. I. (446.) Γῆρας ἀποξύνσας, θήσειν νέον ἡβώνοντα. Proprie est, Abrasa senectute: si liceat de senectute loqui tanquam de pilis. Suid. vocem pass. ἀποξύνονται exp. ἀπορίθενται. ["Jacobs. Anth. 10, 405. ad Lucian. 1, 803. 2, 126. T. H. ad Dial. p. 118. Alciph. p. 10. Ber-

gler. 277. Detraho, ut γῆρας, Jacobs. Anth. 7, 221. 11, 26. T. H. ad Lucian. Dial. p. 26. Bergler. Alciph. 361. Argum. Eur. Med." Schæf. Mss.] "Ἀποξύνέω, VV. LL. afferunt pro Abrado: sed viderint "quam vere." Ἀπόξυσμα, Quod abrasum est, Ramentum: ἀποξύσματα in VV. LL. esse dicuntur Minuta quædam frustula inhærentia intestinis, quæ nonnulli Strigmenta vocant. ["Jacobs. Anth. 8, 119." Schæf. Mss. * "Ἀπόξυσις, Geop. 10, 75." Kall. Mss. * Ἐναποξύνω, Clem. Alex. Strom. 6, 15. p. 673. * Προαποξύνω, Diosc. Parab. 1, 175. * Συναποξύνω, Themist. 223.] Διαξύνω, Radendo induco, ut scriptura in cerea tabella, Deleo, Oblitero. In ea signif. usurpatur ab Hes. supra in Ξέω, ubi de ἐξεσμένη δίκη. ["Ad Timæi Lex. 81. ad Lucian. 1, 352. * Διάξυσμα, ad Diod. S. 1, 607." Schæf. Mss. * "Ἐγξύνω, Eurip. Fr. Belleroph. 60. ap. Stob. Tit. 90. Οὐκ ἂν γένοιτο τραῦμα, εἰ τις ἐγξύνῃ Θάμνοισ ἐλείοις, Heath. legit ἐγξέσῃ, quod ἐγξύνῃ penultimam producat." Seager. Mss. * Ἐκξύνω, Gl. Erado.] Ἐπιξύνω, In superficie rado, Arat. (650.) ὁ δὲ ξώνη τότε Κηφείν Γαῖαν ἐπιξύνει, Terram radit et contingit, Cic. extremas contingit corpore terras. Et ἐπιξύνειν τυρὸν αἶγιον ap. Athen. 1. ut supra ap. Hom. ἐπικνῶν. Καταξύνω, Derado, Abrado, Radens oblitero, Litura induco: qua signif. κατεξυσμένον ἐγκλημα supra in Ξέω. Item Incido et scarifico, καταμύσσω, κατασχάζω, καθαιματῶ. Lucian. (1, 67.) Οἱ δὲ μαστιγοῦντες, οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες, Gladiis carnem summam inscribentes, Bud. Καταξυσμός, ὁ, Sculptura, VV. LL. [* "Καταξυσμῆ, ad Hesych. 1, 1038, 31." Dahler. Mss. "Musgr. ad Eurip. p. 229." Schæf. Mss. * Κατάξυσις, Apollon. Lex. 209. * Καταξυστικός, unde Adv. * Καταξυστικῶς, Schol. Nicandri Θ. 131." Boiss. Mss. "Valck. Adoniaz. p. 368." Schæf. Mss. * Ἐπικαταξύνω, Osann. Philem. 219. Apollon. Lex. 283. * Προσκαταξύνω, Phav. 342, 3. "Etym. M. 412. cf. Valck. Adoniaz. p. 373." Boiss. Mss.] Παραξύνω, Adrado, VV. LL. ["Jacobs. Anth. 8, 163. Paul. Sil. 51." Schæf. Mss. Longin. 31, 5.] Παράξυσμα, τὸ, Quod in sculptura supervacaneum quasi appendix additur, Dem. Phal. (55.) Τοῖς δὲ παραπληρωματικοῖς συνδέσμοις χρηστὸν οὐχ ὥς προσθήκαις κεναῖς καὶ οἷον * προσφύμασι καὶ π. Περιξύνω, Circumrado, Circumscarifico, Plin.: περιξύνσας, Gal. ap. Hippocr. exp. ἐν κύκλῳ περιαμύζας. Et περιξύνωμαι, Circumrador, Circumscarificor, Circumeirca me rado, Circumcirca me scalpo s. scabo. [Opp. 'A. 3, 525. * Περιξυστήρ, Chirurg. Vett. p. 94. * Καταπεριξύνω, unde Καταπεριξύνσις, Schol. Od. Ω. 228. * Συνξύνω, Gl. Conrado, Hippocr. 893.] Ὑποξύνω, Subtus rado, Leviter rado, scalpo. ["Eust. 139, 23." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 10, 401. Arnzen. Epist. p. 58. De fluctibus, Ruhn. Ep. Cr. 151." Schæf. Mss.]

Ξυόεις, Radendo s. Scalpendo politus i. q. ξεστός et ξυστός: unde fem. ξυόεσαν, ap. Hesych. quod exp. εὖ ἐξεσμένην.

Ξυήλη, ἡ, Radula, Instrumentum, quo aliquid raditur. Exemplum e Xen. habes Ξύνω. Vulgo DICEBATUR Ξυάλη, ut e Suida et Hes. patet: Attice autem κνηστis, de quo suo loco. At vero illud ξυάλη Doricum esse annotatur. Est etiam ξυφιδίον τι, quod δρέπανον nonnulli vocant, Hes. Unde colligimus parum inter se differre ξυήλην et κοπίδα: nam κοπίδας Curtius vocari ait Gladios leviter curvatos falcibus similes. Suid. e Xen. K. 'A. (4, 7, 11.) Εἶχον δὲ καὶ κράνη καὶ περὶ τὴν ξώνην μαχαίριον ὅσον ξυήλην Λακωνικήν: quæ et ap. Eust. leguntur p. 872. Idem Suid. ex (8, 18.) Δρακόντιος ἐφηνεν ἐκ Σπάρτης παῖς ἔτι ὢν, ἀποκτείνας ξυήλην Λακωνικῇ παῖδα. [Barker. ad Etym. M. 1108. "Toup. Emendd. 1, 275. Thom. M. 641. Heyn. Hom. 6, 233. Lobeck. Aj. p. 350." Schæf. Mss.] Pro ξυήλη ap. J. Poll. HABETUR Ξύννη, 1, (137.) de Nominibus Armorum, Δρεπάνη, δορυδρέπανον, πέλεκυς ἀμφίστομος, ἑτερόστομος: τάχα δ' ἂν προσθελή τις τούτοις καὶ τὴν ξύννην τὴν Λακωνικήν.

Ξυηρός, Lævigatus, VV. LL. [Xen. K. 10, 3. al. ξυρήκης.]

Ξυρός, Acutus, Ad radendum et scalpendum aptus.

Hes. ξυρὸν exp. τομὸν, ὀξύ, ἰσχυρόν. CONTRA Ἀξυρος sive Ἀξυρῆς, Retusus, Hebes, Qui acutus non est : ἀξυρῆς, eid. Hesych. ἄξυρον, ἄτομον, ἄστομον, ἀμβλύν. || Ξυρὸς substantive frequentius usurpatur pro Cultro rasorio s. tonsorio, i. e. Novacula. Apud Athen. (565.) Ἐν Βυζαντίῳ δὲ ζημίας ἐπικειμένης τῷ ἔχοντι κουρεῖ ξυρὸν, οὐδὲν ἦττον πάντες χρώνται αὐτῷ, Aristoph. Θ. (219.) Χρησόν γε νῦν ἡμῖν ξυρὸν : cui respondetur, αὐτὸς λάμβανε Ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυροδόκης. Et Proverbialiter ap. Suid. Ξυρὸς eis ἀκόνην, in eos, qui consequuntur quæcunque volunt : cui similis Paræmia, Ὀνος eis ἄχυρα. Item in alio Prov. Ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς, In novaculæ acie sita res est, pro In summo discrimine est : sumta metaph. a circulatoribus, qui in cuspide gladiatorum ingrediuntur, aut ab iis, qui ferrum manu contrectant, ut e Schol. Theocr. annotat Erasm., ap. quem plura reperies. II. K. (173.) Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς, Ἡ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἡδὲ βιῶναι, Theocr. 22, (6.) de Menelao ac Paride singulari certamine de Helena decernentibus, Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἡδὲ εὐόντων. In Epigr. quodam vet., quod habetur in Anthol. Ἀκμῆς ἐστηκυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν. Sic Soph. Antig. (996.) Φρόνει βεβῶς αὐ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης : verba Tiresiæ Creontem monentis, ut sapiat in tanto constitutus periculo. Triclin. ap. Soph. annotat, pro hoc Prov. Ἐν ξυρῷ ἴσταται τὸ πρᾶγμα, dici etiam ξυρεῖ ἐν χρῶ. Synes. dixit, Ἐν χρῶ τοῦ κινδύνου γίνεσθαι, Proximum esse periculo. Aliquando cum ἐπὶ ξυροῦ infinitivus copulatur. Greg. in Epitaph. Patr. Ἐπὶ ξυροῦ δὲ ἡ πόλις ἢ μηκέτ' εἶναι μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἢ περιωθῆναι. Sic Theodorit. H. E. 4. init. Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, ἢ εἶναι ἐλευθέρους ἢ δούλους, In summo discrimine res nobis sita sunt, Bud. Pro ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς, Theocr. (14, 9.) dicit θριξὶ ἀνὰ μέσσον. Solebant etiam ξυροῖς uti ad amputandas cervices, Plut. Artax. p. 309. Τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ δραξάμενος τῆς κομῆς αὐτοῦ, καὶ καταγαγὼν, ἀπέτεμε τῷ ξυρῷ τὸν τράχηλον. Ibid., de carnifice, Ἦκε μὲν ξυρὸν ἔχων ὃ τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνουσι τῶν κολαζομένων. Ceterum masc. gen. dici ξυρὸς patet e Prov. supra citato Ξυρὸς eis ἀκόνην, quod ap. Suid. habetur, et ap. Eust., qui et ipse utitur nominativo ὁ ξυρός. Sic Epigr. Καὶ τάχα νικῶσιν τὸν ξυρὸν αἱ ῥαφίδες. Apud J. Poll. tamen reperio etiam NEUTRO gen. τὸ ξυρόν : 2, ubi ait, Τοὺς δὲ κουρέας, καὶ κορσωτήρας ἐκάλουν ὧν τὰ ἐργαλεῖα, κτένες, ξυρόν. [“ Ξυρὸς, Brunck. Aristoph. 2, 7. H. Steph. Diatr. in Horat. p. 508. ad Dionys. H. 1, 591. Abresch. Lectt. Aristæn. 92. Ξυρόν, Toup. Opusc. 1, 450. Jacobs. Anth. 6, 225. 279. 8, 146. Brunck. Aristoph. 1, 6. 2, 7. ad Dionys. H. 1, 591. Musgr. Herc. F. 632. De quant., Mær. 272. Ξυροῦ ἀκμῆ, Jacobs. Anth. 11, 275. Heyn. Hom. 6, 35. 624. Ἐπὶ ξυροῦ εἶναι, Harles. ad Theocr. 343. Valck. Phæn. p. 706. Toup. Opusc. 1, 408. ad Herod. 443. Brunck. Antig. 996.” Schæf. Mss.] Ξυροδόκη, [s. * Ξυροδόκη,] ET Ξυροθήκη, Capsula, in qua reponuntur novaculae, J. Poll. l. 2. (10, 140.) de novacula loquens, Ἡ δὲ θήκη, ξυροθήκη ἢ ξυροδόχη παρὰ Ἀριστοφάνει καλεῖται : verba Aristoph. habes in Ξυρόν. [Eust. ad Hom. p. 130. extr. “ Thom. M. 494. Kuster. Aristoph. 218.” Schæf. Mss. * Ξυροφορέω, Aristoph. Θ. 218. * “ Ἐπιξυρίος, Jacobs. Anth. 8, 170. 12, 465. Toup. Opusc. 1, 451.” Schæf. Mss.] Ξύρομαι, Rador, Me rado, Radendum mihi curo. Proprie autem ea signif. Radendi dicitur, qua accipitur pro Novacula radere ; et plus est quam tondere : Suet. Barbam posuisse, et uxorum capita rasisse. Radere genas, ap. Cic. Rasitare barbam, ap. Gellium. Plut. de Fort. Alex. l. 2. de Nicomede rege, Τὴν κεφαλὴν ξυράμενος καὶ πῖλιον ἐπιθέμενος, ἀπελευθέρον εαυτὸν Ῥωμαίων ἀπηγόρευσε, Athen. (565.) Ἐν Ῥόδῳ δὲ νόμον ὄντος μὴ ξύρεσθαι, οὐδὲ ὁ ἐπιληψόμενος οὐδεὶς ἐστί, διὰ τὸ πάντας ξύρεσθαι. Ibid., Τὸ ξύρεσθαι τὸν πώγωνα, κατ' Ἀλέξανδρον προήκει, Rasitare barbam, i. e. Rasitandam sibi curare. In h. autem l., quem Bud. e Plut. affert, ξύρεσθαι de ipso tonsore dictum videtur active pro Radere s. Tondere, (Anton. 1.) Καὶ ὡς ξύρεσθαι μέλλων κατέβρεχε τὰ γένηια. [“ Thom. M. 643. ad Charit. 761.

A Villosion. ad Long. 259. Bast Lettre 160.” Schæf. Mss. * Ξύρω, Lobeck. Phryn. 205.]

Ξυράω sive Ξυρέω, Rado, Novacula rado, Ad cutem tondeo, ut Cels. dicit Caput ad cutem tondendum, diuque quotidie jejunis perfricandum, ἐν χρῶ κείρω, Plut. (6, 685.) Ξυρᾶν τὰ γένηια τῶν Μακεδόνων. Et, Ξυρεῖ ἐν χρῶ Proverbialiter pro Periculum est, Metuendum est : quasi novacula ad ipsum vivum penetret : παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς βάθος ἀποτέμνων λεγομένη καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων : quo sensu supra, Ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς : quod sicut aliquando infinitivum sibi copulatum habet, ita et hoc : Soph. Aj. (786.) Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά. Radit enim ad vivum hoc, quo minus quis gaudeat : pro Summum periculum est, Summopere metuendum ut non gavisurus sit aliquis ob ea, quæ hic nuntiat. Item alio Prov. Ξυρεῖν λέοντα, Leonem radere, pro Rem difficillimam aggredi. Plato de Rep. 1. (p. 341.) Οἶε γὰρ ἂν με οὕτω μανῆναι ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα καὶ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον ; Ut leonem radere coner et dolis capere Thrasymachum in sermone ? salse dictum a Socrate. ET Ξυράομαι s. Ξυρούμαι, Rador novacula s. Radendum curo, i. q. ξύρομαι, 1 Cor. 11, (6.) Εἰ δὲ αἰσχύρον τῇ γυναικὶ τὸ κείρασθαι ἢ ξυράσθαι, κατακαλυπτέσθω, Act. 21, (24.) Ἵνα ξυρήσωνται τὴν κεφαλὴν, Athen. (12. p. 518.) de barbaris occidentalibus, Πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα. Idem 13. (p. 565.) ex Alexide, Πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ ξυρούμενον ὀρέσ : paulo ante, Ξυρουμένους τὰ γένηια περιφέρεται τοὺς ἐρωμένους. Idem 6. Ξυρούμενοι καὶ λειανόμενοι διετέλουν, ἄνδρες ὄντες. Lucian. (1, 652.) Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς. Artemid. Onirocr. 1. Ναυαγῆσαντες μὲν γὰρ ἢ ἐκ μεγάλης σωθέντες νόσον ξυρῶνται οἱ ἄνθρωποι. [“ Forma Ξυρέω Ionibus maxime propria est. Sic ξυρεῦνται, Herod. 2, 36. 37. ξυροῦντες, 65. ξυρέοντα, 66.” Schw. Mss. “ Ξυράω, Thom. M. 642. Villosion. ad Long. 259. De prosodia, Clark. ad II. A. 67. A κείρω differt, Toup. Opusc. 1, 476. Ξυρέω, Schweigh. Emendd. in Suid. p. 5. ad Herod. 120. 199. Brunck. Antig. 996. Thom. M. 642.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 205.]

Ξύρησις, Rasura quæ fit novacula, Tonsura ad cutem. Alex. Aphrod. Probl. 2. Ξύρησις ὠφέλιμος ἐπ' ὀφθαλμῶ, In lippitudine caput tondere ad cutem juvat. [Plut. 7, 389. * Ξυρησμός, i. q. ξύρησις, Herodian. Epimer. 180.] Ξυρήσιμος, ὁ, ἢ, ET Ξυρήκης, ὁ, ἢ, Qui radi potest et ad cutem tonderi, Cui opus est ut radatur s. ad cutem tondeatur, Eust. 939. Ξυρήκης ὁ ξυρήσιμος καὶ κουριῶν, ex Ælio Dionys. : ubi etiam annotat βαρύνεσθαι hanc vocem ut νεήκης, εὐμήκης. Eur. Ale. (429.) Πένθος γυναικὸς τοσδε κοινούσθαι λέγω, Κουρᾷ ξυρήκει καὶ μελαμπέπλω στολῇ, Tonsura ad cutem et pulla veste. Solebant enim in luctu radi, ut et ap. Suet. in Calig. Regulos quosdam barbam posuisse, et uxorum capita rasisse, ad indicium maximi luctus. [“ Ξυρήκης, Eur. El. 335. Wakef. Alc. 434. Lobeck. Aj. p. 287. * Ξυρηκής, Rasmus, Valck. Phæn. p. 113. 135. * Ξυροήκης, Lobeck. l. c.” Schæf. Mss. * Ξυρητός, unde] Ἡμιξυρητός, ὁ, ἢ, Semirasus, Bud. e Diog. L. [331.]

Ἀποξυράω, sive Ἀποξυρέω, Novacula abrado : ἀποξυρᾶν τὴν κεφαλὴν, Novacula abraderе capitis pilos, radere caput, Ad cutem tondere caput. Pass. Ἀποξυράομαι, s. Ἀποξυρέομαι VEL Ἀποξύρομαι, Novacula rador, Novacula mihi abrasuntur pili, Ad cutem tondere. Synes. Ἀπεξυρημένος τὴν κεφαλὴν. Et ap. Xiphilinum in Apophthegm. Tiberii Cæsaris, Κείρεσθαι μὲν τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξύρεσθαι βούλομαι, Tonderi pecus meum, non ad cutem tonderi et radi volo : quod ita Suet. in Tib. Præsidibus onerandas tributo provincias suadentibus rescripsit, boni pastoris esse tondere pecus, non deglubere. Sed non idem signif. ἀποξυρᾶν et Deglubere ; nam deglubere proprie pellem vel corticem dicimur : ἀποξυρᾶν autem cum novacula pilos abradimus, et aliquem ad cutem tondemus. [Lucian. 1, 539. “ Arrian. Epict. 1, 2, 29.” Kall. Mss.] “ Ἀποξύρω, i. q. “ ἀποξυράω s. ἀποξυρέω. Unde Pass. ἀποξύρομαι, “ Exp. vero non solum Abrado, sed etiam Detergo, “ Abstergo.” [“ Ἀποξύρησις τῶν τριχῶν, Oribas.

Cocchii 89, 12.] Ἀπόξυρος, Abrasus, Ad cutem rasmus : A ἀπόξυροι πέτραι, Scopuli exesi, e Luciano (3, 254.) metaph. ut Epigr. Ψῆχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, Radit saxa. [* “ Διαξυράομαι, i. q. simpl. ξυράομαι, Rado mentum, Pono barbam, Epict. Diss. 1, 2, 29.” Schw. Mss. * “ Ἐγξύρω, Tzetz. Ch. 3, 512.” Elberling. Mss. * Καταξυράω, Athen. 529. * Παραξυράω, Hippocr. 469, 40.] Περιξυράω, sive Περιξυρέω, In orbem novacula rado, Circumcirca ad cutem tondeo, [Lucian. 1, 691. * Προξυράω, s. * Προξυρέω, Lucian. 2, 223. Alex. Trall. 1. p. 2. * “ Συξυρέω, Theod. Prodr. Amar. 450.” Elberling. Mss. “ et in Notit. Mss. 8, 119.” Boiss. Mss. Ὑποξυρέω, Subtus rado, Leviter novacula rado, [Lucian. 1, 133. 362. 379. 863. “ Archiloch. 9. Villosion. ad Long. 259. Valck. Diatr. 253.” Schæf. Mss.] Ὑπόξυρος, Subrasus, VV. LL. At Gal. in Lex. Hippocr. ὑπόξυρος exp. ταπεινότερας, προσεσταλμένας, annotans ἐν τῷ μεῖζονι προῤῥητικῷ dici ἐπὶ τῶν γαστέρων. Eid. ibid. ὑπόξυρος est ὁ γυνὸς τὴν ῥίνα, διὰ τὸ ταπεινότερα τὰ περίξυ εἶναι τοῦ ὑψώματος. Sed et diversa scriptura, eod. sensu, ὑπόξηρα ibi exp. ὑπόκοιλα, ταπεινότερα, Subcava, Humiliora : a NOM. Ὑπόξηρος : quam scripturam puto esse veriorē ; nam alibi ap. eum reperio, στιφαί, ξηραί, προσεσταλμέναι : ut ὑπόξηρος sit Qui attrahitur, s. contrahitur, eo quod subaridus sit. Quæ autem ita attrahuntur, ead. et deprimi ac humiliora fieri solent. Apud Erotian. reperio ὑπόξηρα, τὰ ἐκ πλάτους eis μείουρον ἡγμένα. Sic et Gorr. e Gal. Comm. 3. eis τὸ κατ’ Ἰητρεῖον, annotat ὑπόξηρα μόρια appellari ab Hippocr. Partes corporis quæ in extremitate tenuous, cujusmodi brachium est juxta primam palmæ partem, et crus juxta pedem. [Vide Ehippium Comicum ap. Athen. 11. p. 509. d. * Ὑποξυρίος, Phanias Epigr. 6.] [* “ Ξυρίων, Sese tondere velle, ap. Nicet. Annal. 19, 4. Schneiderus in Lex. hoc dubium censet ; quare nescio.” Bast. ad calcem Scap. Oxon.] [* “ Ξυρίω, Bast Lettre 143. Alciph. 438.” Schæf. Mss. Pallad. H. Laus. 120. Athanas. ap. Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 317. Ξυρίσον αὐτὸν καὶ ὀνύχισον, al. ξήρσον. Vide Schn. Lex. Suppl. * “ Ξυρίσμα, Rasura, Tzetz. Chil. 2, 537.” Boiss. Mss. * Προξυρίω, Alex. Trall. 1. p. 3.] [* Ξυρίαιος, Derasus, Synes. 71.] Ξυρίαιος, Ad cutem tonsus, Rasus, VV. LL. Apud J. Poll. est persona tragica, Ὁ δὲ ξυρίαιος, inquit, πρεσβυτάτος τῶν γερόντων, λευκώτατος τὴν κόμην προσκείμεναι τῷ ὄγκῳ αἱ τρίχες. AT Ξυρίον, τὸ, Novacula, VV. LL. [* “ Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 139. 140.” Boiss. Mss. * Ξυρίαιον, Gl. Novacula, “ Lobeck. Aj. p. 350.” Schæf. Mss.] ΞΥΛΟΝ, τὸ, Lignum, Il. Θ. (547.) ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο, Od. T. (64.) ἐπ’ αὐτῶν Νῆησαν ξύλα πολλὰ, O. (321.) Πῦρ τ’ εὖ νηῆσαι, διὰ τε ξύλα αἶα [δανὰ] κεάσσαι, Y. (161.) Εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα, Σ. (307.) περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θηκαν Αἶα πάλαι, Thuc. (7, 25.) et Xen. (K. A. 6, 4, 3.) ξύλα νανπηγήσιμα. Plut. Symp. 5. de picea et pinu, Ξύλων παρέχει τὰ πλωμώτατα : item ξύλα καύσιμα et ἐρέψιμα. Paus. Attic. Ξύλα ἡμέτεργα. Plut. (8, 504.) Ἀκαπνα ξύλα, Ligna quæ, cum cremantur, non fumant, Athen. 7. Εὐσηπτότερα τῶν ξύλων τὰ πρὸς τὸ σεληνιον κοπτόμενα, Plut. (8, 615.) Τῶν ξύλων τὰ τεμνόμενα ταῖς πανσελήνοις ἀποβάλλουσι οἱ τέκτονες, ὡς ἀπαλὰ καὶ μυδῶντα ταχέως, δι’ ὑγρότητα : (6, 179.) Οἱ θρίπες ἐμφύονται μάλιστα τοῖς ἀπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις. Xen. Ἑλλ. (6, 1, 4.) Ἐνθεν καὶ Ἀθηναῖοι τὰ ξύλα ἀγορεύουσι. In quorum locorum aliquibus ξύλα reddere possumus non solum Ligna, sed etiam Materies. Sic pro his Theophrasti, de larice et abiete, “ Ἔστι δὲ τὰ ξύλα τῆς θηλείας μαλακώτερα, Plin. Lignum feminæ mollius est. Et pro his ejusd. Theophr., Τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν σχιστὰ, idem Plin., Finduntur materiæ aliquæ sponte. Quod vero Athen. dicit Spartanos ἐπὶ ξύλων κατακεῖσθαι, Cic. In robore accumbere. || Aliquando ξύλα dicuntur Quæ e lignea materia sunt, et tunc periphrasi utendum est, aut alio vocabulo. Aristoph. N. (1431.) de gallinaceo, ἐπὶ ξύλου καθεδύεις, Super palo ligneo : ut Varro dicit in pa-

rietibus debere esse palos ubi aves assidere possint, Diosc. 3, 9. Συστρέφουσι κινουῦντες ξύλῳ, Ligneæ rude, s. simpliciter Rudicula. Lucian. (2, 392.) Ξύλοις συντρίψαι, Fustibus comminuere caput alicui. Sic Matth. (26,) 47. Μετὰ μαχαίρων καὶ ξύλων. Pro Baculo accipitur in l. quodam Luciani infra in Ξυλοφόρος. Plut. Lyc. (30.) de Hercule, Δέρμα καὶ ξύλον ἔχων, Pellem et clavam. || At in Prov. Ἐξ ἀξίου ξύλου κὰν ἀπάγξασθαι, exponere possumus vel Lignum, s. Arborem, aut Palum : de quo Prov. vide Erasm. Quo pertinet quod Act. 10, (39.) legimus, “ Ὁν ἀνείλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου : Galat. 3, (13.) Ὁ κρεμáμενος ἐπὶ ξύλου, Palo s. Cruce cui sontes affiguntur : qui σταυρὸς quoque nominatur. Herod. (6, 75.) Ἐν ξύλῳ ἔδησαν, Soleis ligneis illigarunt, VV. LL. Sic ap. Cic. 1 ad Herenn. de quodam qui matrem necasse judicatus fuerat, Ei damnato statim folliculo lupino os obvolutum est, et soleæ ligneæ pedibus inductæ sunt, et in carcerem ductus est, quo nomine intelliguntur κλοιοί, sive ποδοστράβαι et ποδοκάκαι, Schol. Aristoph. Ἰππ. (705.) Ἐν τῷ ξύλῳ δῆσω σε, νῆ τὸν οὐρανόν : (367.) Οἶόν σε δῆσω τῷ ξύλῳ. Plut. de Deo Socr. Τοὺς πόδας ἐν τῷ ξύλῳ δεδεμένοι. Ubi potes reddere Ligneis pedicis, compedibus : Demosth. Δησάντων οἱ ἑνδεκα ἐν τῷ ξύλῳ. Et in Act. 16, Τοὺς πόδας αὐτῶν ἡσφαλίσασθαι eis τὸ ξύλον. At in hoc Aristoph. loco, εἰτα φιμώσῃτε τούτον τῷ ξύλῳ τὸν αἰχένα, reddes Ligneo collari, Ligneæ collaria. Sic enim Lucilius et Plautus. Apud Basil. pro Tormenti quoque genere ponitur, Ἐπὶ τοῦ τροχου κατατεινέσθω, ἐπὶ τοῦ ξύλου στρεβλούσθω. Ξύλον pro Subsellio quoque s. Scamno accipitur, J. Poll. de theatro, Πρῶτον δὲ ξύλον ἢ προεδρία, Primum scamnum s. subsellium : pro quo ibid. βάθρον dicit et ἐδώλιον. [Aristoph. Σφ. 90.] Hippocr. suum quoque Organum ad restituenda omnia luxata idoneum ξύλον appellavit : recentiores βάθρον vocarunt. Rursum J. Poll. annotat τράπεζαν quoque a Demosth. vocari ξύλον. || Ξύλον significat etiam Lignum trium cubitorum mensuræ, Hermol. Barb. e Didymo Alexandrino de Marmoribus. Ceterum ξύλον derivari a ξύω cum Etym. tradit Eust. : quoniam eo nulla materies πρὸς ξύσιν ἐπιτηδειοτέρα. || Ξύλον est et Fruticis nomen, Plin. 19, 1. Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem quem aliqui Gossipion vocant, plures Xylon, et ideo lina inde facta Xylina. Parvus est, similemque barbatae nucis refert fructum, cujus ex interiore bombyce lanugo netur, nec ulla sunt eis candore mollitiave præferenda. Vide et J. Poll. 7, 12. [* “ Apud Plin. vide ne Lana, non Lina, xylina scriptum oportuerit : certe εἶρια ἀπὸ ξύλου dixit Herod. 3, 47. ubi quidem ξύλον non videtur Propr. nom. arboris cujusdam esse ; sed Lanam de arbore dicit, quo ab ovium lana distinguatur.” Schw. Mss. “ Thom. M. 200. 641. ad Charit. 690. Jacobs. Anth. 9, 55. 10, 48. Kuster. Aristoph. 108. Mol-den. Tent. in Hist. Pl. Theophr. 121. Omni sensu privatus, Jacobs. Anth. 12, 139. Penis, Valck. Diatr. 204. De vinculo, ad Charit. 372. Δρυὸς ξ., Toup. Opusc. 1, 285. Ἀπὸ καλοῦ ξ. κὰν ἀπάγξασθαι, Brunck. ad Aristoph. 1, 184. Πρῶτον ξ., Kuster. p. 117. Τῷ ξύλῳ, Brunck. 1, 25. Ξύλα, Arbores, ad Anton. Lib. 147. 233. ad Timæi Lex. 187. ad Diod. S. 1, 232. ad Herod. 540. Au Frutices ? Schweigh. ad Appian. 3, 173. Forum lignarium, Toup. Opusc. 2, 213.” Schæf. Mss.]

Ξυλοβάλαμον, Lignum balsami, seu quod e balsamo cæditur, ut sarmenta et surculi. Vel Ipse etiam frutex integer. Plin. 12, 25, de balsamo, Et sarmenta quoque in mercede sunt : dccc amputatio ipsa surculusque venit intra quintum demum annum : Xylobalsamus vocatur, et coquitur in unguentis. Diosc. 1, 18. itidem de balsamo, Τὸ δὲ ξύλον, ὃ καλεῖται ξ., δόκιμόν ἐστι τὸ πρόσφατον καὶ λεπτόκαρπον. [* “ Const. Apost. 307.” Wakef. Mss. * Ξυλόγλυκον, Gl. Siliqua.] Ξυλοειδής, Ligni formam habens, Lignosus, [Theophr. H. Pl. 7, 9, 3. Athen. 655. * Ξυλοεργός, unde * Εὐξυλοεργός, Manetho 4, 324.] Ξυλοθήκη, ἡ, Locus ubi ligna reponuntur, Repositorium lignorum, Athen. (208.) de navi Hieronis, Ἐφ’

ὧν κατεσκευασμένοι ἦσαν ξ. καὶ κρίβανοι καὶ ὀπτανεῖα καὶ μύλοι, καὶ πλείους ἕτεραι διακονίαι. [* “Ξυλόκακτρον, Etym. M. 681, 21. * Ξυλοκατάσκευος, Schol. Opp. ‘A. 1, 358. Schol. Æsch. Pr. 450.” Wakef. Mss.] Ξυλοκέρατα, Siliquæ. Sic vocantur a recentioribus Græcis, quæ veteres κεράτια vocarunt. Sunt qui peculiariter Arboris ceratonis siliquas hoc nomine nuncupari tradant, quæ vulgo corrupta voce Xylocaracta dicunt. Gorr. Ξυλοκέρατα ET Ξυλόκοκκα, inquiunt VV. LL., vocat Nicol. Myrepsus Interna siliquarum grana, a lignoso cortice illa semina vestiente, κεράτια Dioscoridi : quæ Nicandri Schol. ιδιωτικῶς appellari κόκκια annotavit. [* “Ξυλόκερκος, Jacobs. Anth. 11, 256.” Schæf. Mss.] Ξυλοκιννάμωμον, Lignum cinnamomi, ut ξυλοβάλαμον lignum balsami. Plin. 12, 19, de cinnamomo, Ipsum vero lignum in fastidio est propter origani acrimouiam : Xylocinnamomum vocatur. Vide et Diosc. 1, 14. [* Ξυλοκασίαι, Tribuli, Anna Comnena Alex. 13. p. 389.] Ξυλοκόλλα, ἡ, Gluten quo ligna sociantur. Vide Κόλλα. Ξυλοκόπος, ὁ, ἡ, Qui ligna cædit, Ad ligna cædenda aptus, ut πέλεκυς : quod J. Pollux e Xen. citat ; sed perperam in ejus Cod. inter πέλεκυς et ξ. distinguitur : quod non viderunt qui in VV. LL. ξ. exposuerunt Dolabra, Ascia. Xen. K. II. 6, (2, 11.) 96. Πέλεκυν ἔχοντας ξυλοκόπον : ubi scribitur etiam ξυλοτόμον, a NOMIN. Ξυλοτόμος, Ligna secans s. Lignis secandis aptus. Sunt et ξυλοκόποι Quædam aves quæ rostro arbores tundunt, vel, ut VV. LL. exp., Quæ ligna rostro cædunt, atque defringunt ramulos et cremia. Gaza interpr. Lignipetæ. Aristot. H. A. 8, 3. de colio ave, “Ἔστι δὲ ξυλοκόπος σφόδρα, καὶ νέμεται ἐπὶ τῶν ξύλων τὰ πολλά : paulo post, de κνιπολόγῳ ave, “Ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ξυλοκόπον : paulo ante δρυοκολάπτας quoque dicit νέμεσθαι πρὸς τὰ ξύλα προσπετομένους. Alicubi ροῖαι etiam posset pro Qui fuste cædit, sicut Ξυλοκοπέω significat Fuste cædo. Polyb. (6, 37, 1.) p. 187. Κὰν καταδικασθῇ, ξυλοκοπεῖται : [38, 1. 3.] Ξυλοκοπία, Ipsa actio cædendi fustibus, Polyb. (6, 37, 2.) ubi pro ξυλοκοπεῖν dicit etiam ξύλοις τύπτειν. Ictus fuste illatos Lat. Fustuarium appellant. Cic. Fustuarium meruerunt legiones quæ consulem reliquerunt. Liv. Fustuarium meretur qui signa relinquit. Ξυλοκύμβη, scommate dicitur ἐπὶ γυναικῶν, αἷς οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ, οὔτε σύμμετρον μέγεθος, Eust. 584. [* Ξυλολάτρης, unde “ Ξυλολατρεύω, Nicet. Paphl. p. 8. iu Martyrum Triadi edita a Combef. Paris. 1666.” Boiss. Mss. * “ Ξυλολεπής, Schol. Nicandri ‘A. 108.” Wakef. Mss.] Ξυλολυχνοῦχος, Candelabrum ligneum, Athen. (700.) Ξυλολυχνούχου δὲ μέμνηται “ Ἀλεξίς : καὶ τάχα τοῦτῳ ὁμοίον ἐστὶ τὸ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκολύχνιον. Sic et Eust. 1571. [* “ Ξυλόλωτος, Diosc. Notha 465.” Boiss. Mss. * Ξυλομάκερ, Rheum barbaricum, Alex. Trall. 7. p. 130. * Ξυλομανής, unde] Ξυλομανεῖν, Insanio gignendis sarmentis : ap. Theophr. ξυλομανεῖν pro Sylvescere capitur, diciturque de vitibus et arboribus, quando propter ramorum foliorumque copiam luxuriant. Ξυλομάχαιρα, Ensis ligneus : ut ξ. ἐλεφαντόκωπος, J. Poll., Ensis ligneus eburneo capulo. Vide Ξιφομάχαιρα. Ξυλομυγής, Ligno permistus, Qui permistus lignum habet, Strabo 12. [p. 856. * Ξυλοπαγής, 5. p. 327. * Ξυλοπέδη, Gl. Nervus, Aqu. Job. 13, 27. * Kuster. Aristoph. 108.” Schæf. Mss. * “ Ξυλοπέταλον, Diosc. Notha 465.” Boiss. Mss.] Ξυλόπους, Qui ligneum pedem habet : ut ap. Herod. 9, (37.) Hegesistratus, ὁ ἔχων ξύλινον πόδα. [* “ Ξυλοπόδης, Herodian. Epimer. 212.” Boiss. Mss. * “ Ξυλοπριστικός, Coteler. Eccl. Gr. Monum. 4, 313.” Schæf. Mss. * Ξυλόπυργος, Anna C. 385. * Ξυλοπώλης, Gl. Lignarius. * Ξυλόσπογγος, s. * Ξυλοσπόγγιον, Hippiatr. 187. exp. Penicillus in fuste alligatus, ap. Veget. Mulom. 5, 70, 3. * Ξυλόστεγος, Codin. Orig. p. 8. * “ Ξυλοστεγής, Const. Manass. Chr. p. 9(=17.)” Boiss. Mss. * “ Ξυλοσχιστής, ad Lucian. 1, 195.” Schæf. Mss. Apud Schn. Lex. Ξυλοσχιστής, e Procli Paraphr. 250. * Ξυλότονος, Schn. Lex. * Ξυλοτρόφος, Chrestom. Strabonis p. 335. Cor. * “ Ξυλοτρώκτης, Suid. 3, 449.” Wakef. Mss.] Ξυλο-

φάγος, Qui ligna exedit, ut vermiculi qui θρίπες vocantur : quos generare ligna quædam apparet e I. Plut. in Ξύλον c. Hieronymo contra Jovinianum, ξυλοφάγος est Vermiculus Phrygiæ et Ponto in deliciis, albus, obesus, nigello capite, nascens in carie lignorum. Quem existimo esse Cossum Plinio 17, 24. Idem Plin. tineam quoque scribit materiam rodere, quam Termitem vocat Vitruv. [“ Anton. Lib. 147. 148. Verh. * Ξυλοφανής, Diod. S. 2, 476.” Schæf. Mss. * Ξυλοφάνιον, Spohn. de Extr. Odys. Parte p. 133. “ Ad Hesych. 1, 87, 10.” Dahler. Mss.] Ξυλοφθόρος, Qui ligna corrumpit, ut vermes exedendo, quasi Ligniperdus dicas. Aristot. H. A. 5, 32. “ Ἔστι δὲ τι σκωλήκιον, ὃ καλεῖται ξυλοφθόρον. [* “ Ξυληφθόρος, Schneid. ad Aristot. H. A. 392.” Schæf. Mss.] Ξυλοφόρος, Qui ligna fert, portat, Calo, Athen. (143.) e Dosiade, “ Ἐκάστῳ δ’ αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο θεράποντες ξυλοφόροι : καλοῦσι δ’ αὐτοὺς καλοφόρους. Hesychio est etiam ζῶόν τι, quod esse dicitur σκωλήκιον : pro quo haud scio an potius scr. sit ξυλοφάγος. Item, Qui fustem s. baculum manu gestat. Ξυλοφορέω, Ligna fero, porto ; Fustem gesto : ξυλοφοροῦντες, Baculum ferentes, ut Diogenes et ejus sectatores. Bud. e Luciano (1, 594.) qui de Cynico ait, (3, 340.) Καὶ πήραν παρήρητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, ubi ξύλον dicit, quod alibi βακτηρίαν, Baculum. Ξυλοφόριος, ut εὐροτή ap. Joseph. de Festo quodam Judæorum : i. e. de Festo τῶν σκηνῶν, quo ramos virentes gestabant. Levit. 23, [40.] AT Ξυλοφορία, Lignorum portatio, J. Poll. e Lys. [Fr. 36. LXX. Nehem. 10, 34. * Ξυλοφορτηγός, i. q. ξυλοφόρος, Schneidero susp.] “ Ξυλόφρακτος, Lignis septus s. circumseptus.” [Dionys. Hal. Ant. 5, 24.] Ξυλοχάρτια, Chartæ ligneæ, Libri, Codices. Eust. de libris qui ἀπὸ βύβλων Αἰγυπτίων et παπύρων fiunt, “ Ὑποκείμενα τοῖς γραφεῦσι * χαρτάρια, ὅποια ἴσως καὶ τὰ ὑστερον ἰδιωτικῶς λεγόμενα ξυλοχάρτια.

Ξυλαλόη, ἡ, Lignum aloes, quod proprio nomine ἀγάλλοχον appellatur, Gorr. Ξυληβόρος, Qui lignum vorat s. exedit, ut vermes, ξυλοφάγος, Hes. Ξυληγός, Qui ligna vehit, Lignator ; Qui ligna bajulat. Et ξυληγοὶ naves ap. Ulpian. Naves lignariæ, quæ ligna convehunt. Ξυληγέω, Ligna veho vel porto, conveho, bajulo, J. Poll. 7. “ Ὑλοφόροι, καὶ ὕλοφορεῖν : πλινθοφόροι, πλινθοφορεῖν : πηλοφόροι, πηλοφορεῖν : ξυληγοὶ, ἀπ’ ὧν καὶ τὸ ξυληγῶν εἶρηκε Δημοσθένης (376.) In VV. LL. annotatur ξυληγεῖν significare nonnunquam Quælibet onera portare. Ξυλοφυγός, Faber lignarius, Materiarius Plauto : qui et ὕλουργός, s. ὕλουργός. Ξυλουργικός, Ad fabrum lignarium pertinens. Et ξυλουργικά, Opera lignaria, a lignario confecta, Eur. ap. Plut. (9, 238.) Τέκτων γὰρ ὧν ἐπραττες οὐ ξυλουργικά. Ubi tamen et priorem signif. habere potest. [Ξυλουργική, sc. τέχνη, Plato Philebo p. 56.] Ξυλουργέω, Exerceo artem fabri lignarii, Materiariam factito. [* Ξυλουργία, Æsch. Pr. 450.]

Ξύλοχος, ἡ, Ligna habens, Lignis s. Arboribus consita. Apud Hom. absolute usurpatur pro Loco arboribus fruticibusque s. arbustis condenso, τόπος σύνδενδρος, δρυμός, τόπος ὑλώδης, ξυλώδης, Hes. : Eust. exp. ὑλώδης τόπος καὶ δασὺς καὶ ξύλα ἔχων, ac subaudiri posse dicit ὕλη : exp. etiam συνέχεια ξύλων : sic supra λόχημ. Il. A. (415.) de apro, ὃ δὲ τ’ εἶσι βαθεῖς ἐκ ξυλόχοιο Θήγων λευκὸν οὐδόντα. Od. T. (445.) ὃ δ’ ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο, sc. prodibat : itidem de apro, de quo paulo ante dixerat, “ Ἐνθα δ’ ἄρ ἐν λόχημ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σὺς : unde patet eum λόχημν et ξύλοχον pro eod. usurpare. Il. E. (162.) Πόρτιος ἦν βόος ξύλοχον καταβοσκομενάων. Od. Δ. (335.) et P. (126.) ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος Νεβροῦς κοιμήσασα νεηγενεάς : ubi λέοντος ξύλοχον dicit Latibulum s. Lustrum leonis, κοίτην, ὁρεῖν ἡν κατὰδυσιν. [“ Fruticetum, Anacr. 8, 111.” Kall. Mss. “ Heyn. Hom. 5, 32. Jacobs. Anth. 7, 92. 108. Exerc. 2, 168. Perses 7. Brunck. Apoll. Rh. 141. Fischer. ad Palæph. 71. Toup. Opusc. 2, 174. 257. Musgr. ad Hipp. 148.” Schæf. Mss.] Apud Hesych. habetur ETIAM Ξύλαχος itidem pro σύνδενδρος τόπος, idque suo loco, h. e. ordine alphabetico. [* Ξυλοχίζομαι, Dor. Ξυλοχίσδομαι, Ligna cædo, Theocr. 5, 65.]

Ἄξυλος, ὁ, ἡ, Non lignosus, Lignis carens, Lignum expers, Strabo 12. et Herod. p. 60. (4, 61. 185.) Item Epigr. πυρκαϊὴν ἄξυλον ἐκ σταχύων, Sine lignis. Item Lignis plenus, E quo nemo ligna petiit. Il. A. (155.) Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀτδήλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, Πάντῃ τ' εἰλυφῶν ἄνεμος φέρεϊ· οἱ δέ τε θάμνοι Πρὸρριζοὶ πίπτουσι· i. e. δασεῖα καὶ πολυξύλῳ ὕλῃ κατ' ἐπίτασιν· vel, ut Porphyrius exp., ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξύλευσας, In quam nemo lignatum ivit· quam alibi ξύλοχον appellat, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πυκνὴν τῶν ξύλων συνέχειαν· ut sc. sit ἄξύλευτος, e quo intelligatur ἡ πολυξύλος. Hesych. ἄξυλον exp. etiam ὅθεν οὐδεὶς ξυλοφορεῖ, unde nemo ligna petit s. aufert· vel ἱερὸν τόπον· ut sunt luci diis sacri, e quibus arbores succidere nefas est. [“Valck. Adoniaz. p. 213. 215. ad Mær. 358. ad Herod. 74. Musgr. Iph. T. 134. Heyn. Hom. 4, 277. 6, 150. 378.” Schæf. Mss.] AT Ἄξυλία, Lignorum inopia, ἡ ἐνδεῖα τῶν ξύλων, Suid. [“Heyn. Hom. 6, 150.” Schæf. Mss.] Αὐτόξυλος, Ex ipso ligno adhuc rudi confectus. Sed exp. etiam Qui est e vernaculo ligno, ut VV. LL.· Epigr. αὐτόξυλος Πάν, E rudi ligno confectus, simpliciter Ligneus. Strabo 11. Οὐ σιδήρῳ τμηθεῖσαν ἀλλ' αὐτοξύλῳ ἄροτρω. [Soph. Ph. 35. * “Αὐτοξύλοπλοος, Const. Manass. Chron. 3744. p. 145(=77.)” Elberling. Mss.] Βαθύξυλος, Profundus lignis, Opacus· δρυμός, Aristot. Sylva opaca. [Eur. Bacch. 1136. * Διάξυλον, Mathem. Vett. 33. “Diosc. Notha 441.” Boiss. Mss. * Ἐγξύλος, Ligneus, Æneas Tact. c. 31. δέλτος. “Vide me in Ind. ad Porsoni Advers. 338.” Schæf. Mss.] Εὔξύλος, Cujus bona probaque est materies· “ut εὔξύλης.” [Theophr. H. Pl. 4, 4, 6. “Toup. Opusc. 2, 87.” Schæf. Mss. “Appian. 1, 300.” Wakef. Mss. * “Κατάξυλος, Valck. Adoniaz. p. 213.” Schæf. Mss. * “Αἰπόξυλος, Empedocles Simplicii, Εἰ δέ τισιν περὶ τῶνδε λιπόξυλος ἐπλετο πίστις· Idem, Ἄλλ' ἄγε τῶνδ' ὁάρων προτέρων * ἐπιμάρτυρα δέκεν, Εἰ τι καὶ ἐν προτέροισι λιπόξυλον ἐπλετο μορφῇ, ubi Sturz. scripsit λιπόξυγον.” Schn. Lex.] Μονόξυλος, Ex unico ligno confectus, Plato de LL. 12. Ξύλον δὲ, μονόξυλον ὃ, τι ἂν ἐθέλῃ τις, ἀνατιθεῖτω, Ligneum autem quodque voluerit, uno e ligno dedicato, Cic. Et μονόξυλα πλοῖα, Arrian. (1, 3, 7.) Navigia singula e singulis arboribus s. trabibus cavata. Qua voce utuntur et Lat. Plin. 6, 23. Regio autem, e qua piper monoxylis lintribus Becaren convehunt, vocatur Cottona. Quos denotat Liv., cum ait, Novasque alias primum Galli inchoantes cavabant e singulis arboribus. [* Ὀλιγόξυλος, Suid. v. Ἀμπεχεών, Osann. Philem. 142.] “Ὀξύλον, Hesychio * ἰσόξυλον, ὅμοιον ξύλῳ· ut ὄτριχες, ὄπατρος.” [* Πολύξυλος, Schol. Il. A. 155. Suid. 1, 8. Harpocr. 1. “Const. Manass. Chron. p. 6. 14. Bekk. Anecd. 413.” Boiss. Mss.] Ὑπόξυλος, Subtus ligneus, Intus ligneus et nihili, Qui intus quidem ligneus est, foris autem alia materia inductus aut fucatus· unde etiam exp. ὁ μὴ γνήσιος. Xen. Cæc. [10, 3. cf. J. Poll. 3, 56. “Polemon Athenæi 472. Χρυσᾷ θηρύκλεια ὑπόξυλα. Et metaph. ap. Eund. 385. homines nonnulli ab Alexide memorantur ἀκρολίπαροι, τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ὑπόξυλον, In superficie quidem nitentes, intus vero lignei.” Schw. Mss.]

Εὔξύλης, Qui est probæ materiæ, VV. LL. [Theophr. C. Pl. 1, 20, 3. εὔξύλῃ καὶ εὐτροφα, nisi leg. εὐανξῇ. * “Εὔξύλεια ἀγρός, Inscr. Phocensis ap. Walpole p. 460.” Schn. Lex. Suppl.]

Ξυλώδης, Lignosus, Theophr. C. Pl. 1. Τὰ ξηρὰ καὶ ξ. Sicca et lignosa, Plut. (9, 754.) Οὕτως ἐγένοντο διὰ τὸν πάγον σκληραὶ καὶ ξ. αἱ χλαμύδες, Ita e gelu pallia obdurerunt et tanquam in lignum obriguerunt. Item Surculosus, Surculaceus, Theophr. (H. Pl. 8, 2, 3.) Ῥίζαν δὲ ἔχει τὰ χεδροπὰ πάντα ξ. καὶ μίαν. Pro quibus Plin. Legumina omnia singulas habent radices, easque surculosas. Idem Theophr. Καὶ τοῖς χρώμασιν ὁμοίως τὰ μὲν μέλανα, τὰ δὲ λευκότερα, τὰ δὲ ξυλώδη. Pro quibus idem Plin., Semina differunt et colore nigro candidoque, item duritie surculacea. Idem Plin. dicit Arbor radice lignosa.

Ξύλινος, Ligneus, Xen. Ἐλλ. 2, (4, 15.) “Ὅπλα ξύλινα, Athen. 11. Ξύλινον ποτήριον, Plut. de Frat. Am.

A Πόδα ξύλινον προσεποιήσατο, de Hegesistrato lignipede, cujus et Herod. (9, 37.) meminit. Herodian. 4, (7, 8.) Ξυλίνοις ἐς ποτὸν καὶ ἐδέσματα χρώμενος σκεύεσι, Lucian. (2, 388.) Ἄν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς. Et σκορπίος ξ., Plut. (8, 505.) Et Apocal. 9, (20.) Εἶδωλα λίθινα καὶ ξύλινα. Item ap. Plut. de non Fœner. ξ. τεῖχος. Et ξ. κύων, Plut. Probl. Hellen. et ap. Athen. (70.) pro Sentis canina, Rubus caninus, κυνόςβατος. Item ξ. πῦρ, Ignis qui e ligno fit. Et ξ. καρποὶ, Fructus qui e ligno nascuntur, s. τὰ ἀκρόδρυα. Athen. (78.) Πάντων τῶν καλουμένων ξυλίνων καρπῶν ὠφελιμώτερα ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις τὰ σῦκα. Hes. ξ. καρπὸν exp. τῶν δένδρων, Fructum arborum. [Strabo 15. p. 38. Sieb.] At ξ. λῖνα vide in Ξύλον quod Gossipium significat. [“Jacobs. Anth. 9, 493. 10, 47. 11, 93. ad Herod. 540. ξ. τεῖχος, Heyn. Hom. 7, 94.· λόχος, τεῖχος, Valck. ad Herod. 225. Καρποὶ ξ., ad Diod. S. 1, 232. Ξυλίνοις, ἡ, ad Dionys. H. 1, 154. 283.” Schæf. Mss.] Ξυλικός, Ligneus, E materia, ligno fabricatus. [Artemid. 2, 37. καρπός. Τάλαντον ξ., Hero Ms. ap. Scallig. de Re Numaria p. 44.]

Ξυλίτης, Piscis quidam, Hes.· fortassis a lignea duritie, ut salpa.

Ξυλόω, In lignum verto, muto. Pass. Ξυλοῦσθαι, In lignum abire, mutari, Lignum s. Lignosum fieri. Theophr. H. Pl. (1, 2, 6.) Ξύλον μὲν γίνεται ἐξ ἰνὸς καὶ ὕγροϋ, καὶ ἐνια σαρκός· ξυλοῦται γὰρ σκληρυνόμενα οἷον ἐν τοῖς φοίνιξι καὶ νάρθηξι, καὶ εἴ τι ἄλλο ἐκξύλουται· ubi ξύλον γίνεσθαι, ξυλοῦσθαι, et ἐκξύλουσθαι pro eod. usurpavit. || At Paralip. 2, (3, 5.) Οἶκον ἐξύλωσε ξύλοις κεδρίνοις, pro Domum texit tabulis cedrinis. Bud. eo in l. ξυλοῦν interpr. Contignare. Posset etiam reddi Materiationem collocare, Materiatum imponere· quid autem materiatura sit, vide in Ξύλωσις. Et pass. ξυλουμαι, Materiatura mihi imponitur, Jerem. (22, 14.) Ἐξύλωμένα ἐν κέδρῳ ὑπερῶα, Cænacula cedro contignata, Cedrinis tignis tecta, Quibus cedrina materiatura imposita erat, aut cedrina contignatio et trabes. Cic. dicit Ædes male materiatas, τὰς κακῶς ἐξύλωμένας, s. quarum ξύλωσις vetustate labefactata est. Ξύλωσις, ἡ, Materiatio, s. Materiatura· sic enim Vitruv. appellat Ligna quæ in ædificiis lapideis adhibentur, ut sunt trabes, tigna, et hujusmodi. Alii interpr. Contignatio, non male· sicut enim J. Poll. annotat Thuc. ξύλωσιν dixisse τὰ ἐρέψιμα ξύλα, ita Plin. ὀροφὴν vertit Contignatio· inter ὀροφὴν autem et ἐρέψιμα ξύλα parum interest. Thuc. 2, (14.) Καὶ αὐτῶν τῶν οἰκιῶν καθαφοῦντες τὴν ξύλωσιν· 4, (48.) Διελόντες τὴν ὀροφὴν, Schol. τὴν ἀπὸ ξύλων κατασκευὴν, dicens esse Thucydidis ἰδίαν λέξιν. Sic ξυλεῖα infra. [“Thom. M. 641.” Schæf. Mss. * Ξυλωτής, Gl. Lignator. * “Ἀναξυλόω, Lignesco, Sirmond. ad Method. 320. * Ἀποξύλόω, ibid.” Kall. Mss. Geopon. 17, 2, 1. 19, 2, 5.] Ἐκξύλόω, Ex alia materia in lignum verto, E tenero et molli lignosum reddo. Pass. ἐκξύλουμαι, Lignum fio, In lignum mutor, ex alia sc. materia. Exemplum habes in Ξυλόω. [* Καταξύλόω, unde * Καταξύλωσις, Gl. Lignatio.]

D Ξυλεύομαι, Lignor, Materior, Liv., Procul a castris lignatum pabulumque profectos. Idem, Respondentibus lignatum se ire. Plaut. Lignatum mittimur. Cæs. Materiari et frumentari. Ligna peto s. convehō, Ligna colligo· idem cum seq. Ξυλίζομαι, Hes. Ξυλεῖς, ὧς, ὁ, Lignator, Lignarius, Qui lignatum it, ligna colligit, ὁ ξύλα παρέχων δοῦλος, Hes. qui supra ξυλοφόρος, Calo, Qui ligna convehit, domum deportat. Pro Lignatore citat Bud. e Paus. 127[=407. * Ξυλευτής, i. q. ξυλουργός, Schn. Lex.] Ξυλεῖα, ἡ, Lignatio, Cæs. Qui lignationis causa in sylvas discessissent. At Colum. Lignationem dixit ipsum locum in quem lignatum itur, Sit lignatio pabulumque vicinum, Lignorum collectio. Suidæ est ἡ τῶν ξύλων τῶν ναυπηγησίων συλλογὴ, Materiæ navalis collectio. || Ipsa Ligna, vel Ligna quæ collecta sunt ab iis qui lignatum iverunt, aut a ξυληγοῖς, Plut. (10, 575.) Τὸ πεφυκὸς αὐτὸ, φύσιν, καὶ τὸ γεγονὸς γένεσιν ὀνομάζουσιν, ὥσπερ οἱ ξυλεῖαν τὰ ξύλα, καὶ συμφωνίαν καλοῦντες * ἐκφορικῶς τὰ συμφωνοῦντα. Scribitur

tamen ibi ξυλίαν per i, a NOM. Ξυλία: [et ap. Polyb. 10, 27, 10.] Hac signif. usurpatur ab Herodiano (7, 12, 13.) 'Ρῥοστα δὲ διὰ πυκνότητα τῶν συνοικιῶν ξυλείας τε πλήθος ἐπάλληλον μέγιστον μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐνεμήθη, ubi ξυλεία a Polit. redditur Ligna materia: (8, 4, 22.) Τῇ τε ξυλείᾳ τῶν οἰκοδομημάτων εἰς τὰς μηχανὰς κατακέχρητο, Materialique omni ad machinas utebantur. In quibus ll. ξυλείαν vocat, quam Thuc. ξύλων supra. ["Thom. M. 641. Athen. p. 25." Schæf. Mss. Ξυλία, Gl. Lignatio. * Ξυλευτός, unde] 'Αξύλευτος, ut ὕλη, In quam nemo lignatum ivit, E qua nemo ligna collegit aut colligit. Habes in 'Αξύλον. Ξυλιζομαι, i. q. ξυλεύομαι, ut et Hes. testatur, qui ξυλιζομένην exp. ξύλα συλλέγουσαν, Philo V. M. 3. "Υλὴ δὲ ξύλα πυρὸς, ὥστε τὸν ξυλιζόμενον ἀδελφὸν καὶ ξυγγενὲς ἀμάρτημα τῷ καίοντι δρᾶν, Ita ut qui lignatur, crimen affine et cognatum accedenti perpetrare videatur, Plut. Artax. (25.) p. 308. 'Εκ τοῦ παραδείσου ξυλιζεσθαι, τὰ δένδρα κόπτοντας, μήτε πύκης, μήτε κυπαρίττου φειδομένους. Sic φρυγανίζομαι. At metaph. ap. Alciph. 'Ολίγα ξυλισόμενοι κομμάτια, Veluti assulas legentes, Bud. ["Thom. M. 642. Alciph. p. 4." Schæf. Mss.] Ξυλισμός, Lignatio, ut ξυλεία: s. ἡ τῶν ξύλων συλλογὴ, Bud. ["Thom. M. 641. * Ξυλιστής, Ruhnk. ad Velleium p. 8." Schæf. Mss. * Ξυλιστός, unde] 'Αξύλιστος, Unde nemo ligna petiit, Quo nemo lignatum ivit, ἐξ οὗ οὐδεὶς πω ἐξυλεύσατο: ut i. sit q. ἀξύλος et ἀξύλευτος. Hes. ἀξύλιστον exp. ἄκοπον. AT 'Αποξύλιζω, Lignum detraho, Detraho quod est ligneum, Ligno spolio, Aristot. Probl. 3, (18.) 'Αποξύλιζοντες κράμβην, exp. Brassicam caule purgantes: [sed leg. ἀποχυλιζοντες.]

[* Ξυλὼν, Gl. Lignile.]

Ξυλάριον ET Ξυλήφιον, τὸ, Parvum lignum, Diosc. 1, 90. de lentisco, Τὰ δὲ ξυλάρια χλωρὰ ἀντὶ καλαμίδων παρατριβόμενα τοῖς ὁδοῦσι, σμήχει τοῦτοις, Virentes surculi, Ruell. Assula, Tabella, Tessella, Bud. in Polyb. (6, 35, 7.) 'Ο δὲ δίδωσι τοῦτοις πασι ξυλήφια κατὰ φυλακὴν βραχέα τελῶς ἔχοντα χαρακτῆρα, ubi ξυλήφιον et πλατεῖον pro eod. poni annotat, i. e. pro σύνθημα. Lascaris vertit Taleola. Scribitur ETIAM Ξυλύφιον per υ, ap. Suid.: idque in Ms. exemplari, ut de Diocle Atheniensi, Πρῶτος εἶρε τὴν ἐν τοῖς ὀξυβάφοις ἀρμονίαν ἐν ὀστρακίνοις ἀγγείοις, ἀπερ ἔκρουον ἐν ξυλυφίῳ. Sed et ξυλήφιον per η in antep. in Mss. itidem reperitur, ut in quodam meo vet. Lex. ξυλήφιον, ὑποκοριστικῶς· δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλήριον καὶ ξυλάριον: quæ et ap. Etym. leguntur. Sed tamen HUIUS Ξυλήριον nulla ap. alium Gramm. aut Lexicographum mentio fit, quod quidem sciam. [Hippocr. 678. περὶ ξυληρίοις, sed optimi Codd. exhibent περίξ ειρίοις. "Ξυλάριον, Thom. M. 642. Ξυλήριον, ibid. * Ξυλάριον, ibid. Lobeck. Aj. p. 350. Ξυλήφιον, ibid. Wakef. Ion. 1165. Bast Lettre 159. ad Diod. S. 1, 320. Ξυλύφιον, Thom. M. l. c. Bast. l. c." Schæf. Mss.] "Ξυλίφιον, alicubi reperitur pro ξυλήφιον s. ξυλύφιον." [Suid. v. Γρυπαίνειν, Diod. S. 192, 34. "Ξυλάριον, Herodian. Epimer. 96." Boiss. Mss. Osann. Philem. 82. Ξυλάριον, Ξυλήφιον, Ξυλάριον, Ξυλήριον, Spohn. de Extr. Odys. Parte p. 133-5. Ξυλήφιον, Ξυλίφιον, Ξυλύφιον, Lobeck. Phryn. 78. Vide Θρανίον.]

ΞΗΡΟΣ, Aridus, Siccus, cui opp. ὑγρὸς, νότιος, et χλωρὸς, Athen. 2. Λυπεῖ δ' ἦττον τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν, καὶ τὰ βεβεγμένα τῶν ἀβρόχων, Plut. Alex. (4.) Οἱ ξηροὶ καὶ διάπυροι τόποι τῆς οἰκουμένης. Sic Greg. Naz. de Baptismo. Πορεύεται δι' ἀνδρῶν τόπων καὶ ξηρῶν θείας ἐπιρροῆς, ubi nota gen., pro Non irrigatis divino imbre. Et ξηραὶ τροφαί, Athen. 2. 11. Cibi sicci. At diversa signif. Cic. In rusticis moribus, in victu arido, in hac horrida incultaque vita: ubi metaphora est. Item μέτρα ξηρὰ ap. Plat. de LL. Mensuræ aridorum, ut frumenti et quæ ejusmodi sunt. Et ξ. ἰδρὼς ap. Eust. 764. ὁ μὴ ὑπὸ λουτροῦ ἀλλ' ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων γενόμενος. Item ξ. θύλος, Laconicum siccum. Alex. Aphr. Καὶ μάλιστα εἰαν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξ. θάλου, Præsertim si in Laconico siccò non distabuerint immodica suda-

tionem, Bud. Et ap. Medicos ξ. πυρετός, Febris sicca: in qua sitis vehemens per initia, lingua arida, cutis dura in modum corii, et squalor plurimus in toto corpore: cui opposita est humida febris. Præterea ξ. λίθος in structura dicitur Saxum compactum sine calce aut luto, ut in maceria: ὁ ἄνευ πηλοῦ κτιζόμενος, ut Suid. exp., h. l. afferens, Ἦν γὰρ λίθῳ ξηρῷ διεσκευασμένον τὸ φρούριον, ἐκ μεγάλων λίθων συννηρμοσμένων. Dicitur et homo aliquis aut membrum ejus aliquod ξηρὸν, cum naturalis facultas ejus exaruit. Et τὸ ξ., Locus siccus, Loca sicca, Athen. 7. Περὶ τῶν ἐν τῷ ξηρῷ διατριβόντων ζώων. At Thuc. 8; (105.) p. 296. Ἐξέωσάν τε ἐς τὸ ξηρὸν τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐς τὴν γῆν ἐπεξέβησαν. Et 1. Τὰς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε. In sicco statuit: ut Virg., cumque marinæ In sicco ludunt fulicæ. Et Plin. Non reversum in maria, atque in sicco expirasse. || Metaph. quoque usurpatur, Aristoph. Σφ. (1452.) Ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας Τὸν πρέσβυν οἱ μετέστη Ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς. Cic. quoque Aridum victum et vitam aridam dicit, ut paulo ante annotavi. Idem hominem Siccum opponit Vinolento. Cui ξηρῷ βιοτῇ mox opp. τὸ τρυφερόν καὶ μαλακόν. Dem. Phaler. (§. 4.) Οὔτε ἡ μικρότης (sc. τῶν κώλων πρέπουσά τοῖς λόγοις), ἐπεὶ τοι γίνονται ἂν ἡ λεγομένη ξηρὰ σύνθεσις: qualem esse dicit in h. l. Hippocr., 'Ο βίος βραχύς, ἡ τέχνη μακρά, ὁ καιρὸς ὀξύς. Idem, Παράκειται δὲ τῷ ἰσχνῷ διημαρτημένος χαρακτήρ, ὁ ξηρὸς καλούμενος. Idem ibid. Περὶ δὲ τὴν λέξιν γίνεται τὸ ξηρὸν, ὅταν πράγμα μέγα συμφορῶν δνόμασιν ἀπαγγέλλῃ. Sic Cic. de Orat. Genus sermonis affert non liquidum, non fusum, ac profluens, sed exile, aridum, concisum ac minutum. Sic Quintil. Narratio arida et jejuna. Idem dicit Magister aridus. Rursus Cic. Neque enim flumine conturbor inanum verborum, nec subtilitate sententiarum, si orationis est siccitas. Femin. DICITUR Ξηρὰ pro Terra, more Hebræorum, ut vicissim Homer. ὑγρὴν dicit mare: Il. E. (308.) οἱ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν. Matth. (23, 15.) Περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Sic ad Hebr. c 11, (29.) Πίστει δὲ διέβησαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ὡς διὰ ξηρᾶς. Paulo ante habuimus ἐν ξηρῷ, In sicco, itidem pro Super terram; est enim terra sua natura sicca. ["Ξηρὸς, Wakef. Phil. 954. Jacobs. Anim. 320. Anth. 6, 432. 10, 211. 381. 11, 63. Lobeck. Aj. p. 317. Quint. Mæc. 7. Brunck. Apoll. Rh. 189. Toup. ad Longin. 281. Opusc. 2, 13. Lennep. ad Phal. 71. Musgr. Andr. 784. 1260. Inanis, Ernest. ad Callim. 253. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 16. 292. De fluvio, opp. ἀένναος, Wessel. Diss. Herod. 184. ad p. 393. Ἰδρὼς ξ., Heind. ad Plat. Phædr. 228. E. λέξεις, Marinus p. xxxii. Boiss. Ξηρὰ, Boiss. Philostr. 369." Schæf. Mss. Ξηρῇ, Terra, Arat. 913. Ξηρὸς, de oculis, Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 693. "Ξηροὶ λόγοι, Nuda verba, Suid. 1, 600." Wakef. Mss.]

[* Ξηροάμυλον, Geopon. 20, 26.] Ξηροβατικὸς, Qui in sicco graditur, Athen. (99.) Διὰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ὁ θαυμασιὸς Πλάτων ἐν τῷ Πολιτικῷ (§. 8.) εἰπὼν ξηροβατικά τινα ζῶα καὶ ὑδροβατικά ἄλλα, ξηροτροφικὸν τε καὶ ὑδροτροφικὸν καὶ ξηρονομικὸν, ἐπὶ ζώων χειρσίων καὶ ἐνύγρων καὶ ἐναερίων ἐπιλέγει: dicit autem eum usum ibi esse καὶ τὴν ὀνοματοποιᾶ. Ξηροβιωτικὸς, Qui in sicco vivit, Terrestris, e Plat. [Aristot. H. A. 6, 2. sed optimi Codd. ξηροβατικῶν.] Ξηροκακοζηλία, Arida et jejuna affectatio, Dem. Phaler. (239.) Ἡ σύνθεσις δὲ συσταλῆσα κλέπτει μὲν πῶς τὴν ἄδειαν τοῦ πράγματος, ποιεῖ δὲ τὴν νῦν ὄνομα ἔχουσαν ξ., συγκεκριμένην ἐκ δυοῖν κακῶν, ἐκ μὲν τῆς κακοζηλίας, διὰ τὸ πρᾶγμα, ἐκ δὲ τοῦ ξηροῦ, διὰ τὴν σύνθεσιν. Ξηρόκαρπος, Aridum s. Siccum fructum pariens, [Theophr. C. Pl. 2, 8, 1.] Ξηροκέφαλος, Qui capite est sicciore, Alex. Aphr. (Probl. 1, 2.) cui opp. ab Eod. ὑγροκέφαλος. Ξηροκόλλα, Gluten siccum, aurificum, et Ferruminatura, σύνθεσις τις παρὰ τοῖς χρυσουργοῖς, Hes. Ξηροκολλούριον, Collyrium ex aridis medicamentis præsertim metallicis, constans, exceptis unitis: que vel succo vel melle vel humore aliquo. Quamvis enim liquore aliquo colligantur, non desinunt arida collyria esse, propterea quod ipsorum denomi-

natio non est ab eo, quod ea colligit atque coadunat, sed ab ipsa materia quæ maxima e parte constant. Siquidem ab eo, quod magis in ipsorum compositione pollet, vel ξηροκολλούριον vel ὑγροκολλούριον appellatur. Gorr. Varias eorum compositiones habes ap. Aet. 7. Græco vocabulo utitur Marc. Empir. quoque, Xerocollyrium ad lippitudinis initia. [* “Ξηρόκοπτον, * Ψηροκόπιον, ad Hesych. 2, 18, 25.” Dahler. Mss. * Ψηρολουτρέω, Lobeck. Phryn. 594. Perperam * Ψηραλουτρέω ap. Hes. * “Ξηρόλοφος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 244.” Schæf. Mss.] Ψηρόμυρον, Unguentum siccum : est compositio odorifera, siccis aromatibus constans : ad varios usus antiquis apparabatur ; ad suffitus odoris gratia, ad amuleta, præsertim pestilentiae, ad exsiccationem fluxionis alicujus, adversus hircosum odorem axillarum et reliqui corporis : itaque pro vario usu diverso modo efformabatur. Aet. 6. describens pulveres inspersiles caput densantes, describit ξηρόμυρον, siccis omnibus contritis, et in tenuem pulverem redactis, quem capiti prius oblito vino austero, inspergendum consulit. Hæc inter alia Gorr., cui dubium non videtur, quin massam in unam componi possint in mali modum, quod pomum odoriferum vocari queat, quale hodie a plerisque gestatur, tum ad venustatem, tum ad arcendum pestilentiae periculum. [Gl. Rosmarinum.] Ψηρονομικός, Qui in sicco pasci solet. Vide Ψηροβατικός. [Athen. 3. * Ψηροποιός, Eust. 871, 3. Phav. v. Πολυκαγκέα δίψαν.] Ψηροποιέω, Siccum reddo, Sicco. [* Ψηροπόταμος, Gl. Torrens. “Ad Herod. 393.” Schæf. Mss.] Ψηροπυρία, Balneum siccum ; in quo quis tantum desudat, non etiam abluitur aqua ; Sudatio quæ fit ἐν ξηρῷ θόλῳ. Utitur Schol. Nicandri A. (600.) “Ἐν πίθῳ διθύρω ξηροπυρίαν λαμβάνειν, ὥσπερ οἱ ὑδρωπικοί : pro his Nicandri, Ἡε πίθον φλογιῇ θάλψας κύτος αἰὲν ἐναλθῇ [ἀναλθῇ] Ἀνέρα θερμάσαι· χέαι δ’ ἀπὸ [ἀπο] νήχυτον ἰδρῶ. Ψηροπυρίτης ἄρτος, Panis cibariorum, cui nihil furfuris ademptum est, Athen. (114.) Ἀμερίας· δὲ καλεῖ ξηροπυρίταν τὸν αὐτόπυρον ἄρτον. [“G. Olear. Nott. ad Suid. 321.” Schæf. Mss.] Ψηρόσαρκος, Siccum carnem habens, Cujus caro sicca est, [Diocles ap.] Athen. 7. (p. 321.) Τὰς δὲ τρίγλας ἤττον τούτων ξηροσάρκους. [* Ψηροτριβέω, Hes. v. Ψηράλειψις. * Ψηροτριβῶ, Phot. v. Ψηραλοιφεῖν, Brunck. Lex. Soph.] Ψηροτριβία, Frictio sicca, Cum aliquis detergo post sudorem corpore fricatur, Aristot. Probl. s. 37, (6.) Διὰ τί αἱ ξ. στερεὰν τὴν σάρκα παρασκευάζουσιν : quibus verbis subjicit, Διὰ τὴν τρίψιν τῆς θερμασίας ἐπιγιννομένης, τὸ ὑγρὸν καταναλίσκεται· πρὸς δὲ τούτοις ἡ σὰρξ τριβομένη πυκνοῦται. [* “Ψηροξηροτριβέω, Diosc. Notha 449.” Boiss. Mss.] Ψηροτροφικός, Qui in sicco alitur, vivit. Vide Ψηροβατικός. Ψηροφαγέω, Arida epulor, Comedo quæ siccandi vim habent, Cibis siccioribus utor, Diosc. 2. : Epigr. Μὴ κληθεῖς Αὐλὸς ξηροφαγεῖ καθίσας, Sicco pane contentus accumbit. [“Jacobs. Anth. 9, 453. * Ψηροφαγία, 10, 210.” Schæf. Mss. Athen. 113. “Chrys. Hom. 106. T. 6. p. 921, 34.” Seager. Mss. * Ψηροφλοῖος, Geopon. 9, 16. * Ψηροφορέω, Epiph. 1, 204. Iren. p. 52. * “Ξηρόφωνος, Schol. Il. N. 41. cf. M. 160. Virg. Georg. 1, 358.” Wakef. Mss. Eust. ad Od. Φ. 767, 19. * “Ξηροχειμάρρους, Coteler. Eccl. Gr. Monum. 4, 310.” Schæf. Mss. * Ψηρόχειρ, Theod. Prodr. Ep. 46.]

Ξηρανθισμός, δ, Eruptio sicca, ut exp. quidam ap. Diosc. 2, 101. de melle, Τὸ δὲ χειμερινὸν, παχύτερον ὄν, χεῖρον, καὶ ξηρανθισμοὺς ποιοῦν : ubi tamen annotatur, in vet. libris scripturam esse ita depravatam, ut non facile sit eam restituere : sed e Plin. conjici posse, hanc fuisse vet. scripturam, καὶ ἐρείκην ὤζον : cujus tamen verba unde id colligunt, non proferuntur : puto intellexisse ex 11, 15. Ruellius vertit, Hybernium vero, utpote quod crassius constet, deterrium reputatur, et ceraginis halitum expirat : videntur ergo legisse ἐξατμισμούς. Utut leg. sit, hæc vox ξηρανθισμοὺς mihi plane suspecta est. [Hodie legitur ἐξανθισμός.]

[* “Ἀπόξηρος, ad Lucian. 1, 828. 2, 126.” Schæf. Mss. * Ἀνρόξηρον vult Abresch. ad Chrys. 3, 300.

PARS XX.

* Διάξηρος, Geopon. 6, 2, 4. * Ἐπίξηρος, Hippocr. 1080. Aret. 44. * “Ἡμίξηρος, Jacobs. Anth. 9, 326.” Schæf. Mss. “Monum. Eccl. 2, 218. Cotel.” Boiss. Mss.] Κατάξηρος, Siccus, Aridus, Peraridus, Plut. (6, 27.) Οὕτω δὲ ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον ὥς μὴ καταξήρους γινομένους, πρὸς τὴν τῆς παιδείας ἐπιμέλειαν ἀπαγορεύειν. [* Ὀλόξηρος, Penitus siccus, Symm. Ps. 57, 10. * Παράξηρος, Strabo 17. p. 1196. * Περίξηρος, Nicand. A. 697. * Πολύξηρος, Hesych. 776. Etym. M. 681, 39.] Ὑπέρξηρος, Supramodum siccus, aridus, Aridissimus, Diosc. 2. de propoli, Μαλακὴν τε ἐν τῷ ὕ. καὶ μαστίχης τρόπῳ ἐφελκομένην, In summa ariditate mollem.

Ξηρότης, ἡ, Siccitas, Ariditas, Plut. (8, 743.) Πρὸς μὲν γὰρ τὰς ξ. ἀρδεῖαι ποτιζόμενα καὶ ψυχόμενα μετρίως, δταν φλέγεται : [cf. 6, 518.]

[* Ξηρώδης, Etym. M. v. Λάσιος.]

Ξήριον φάρμακον, Medicamentum aridum, quod in pulveris modum inspergitur, ideoque et κατάπασμα alio nomine appellatur. Constat potest diversa materia ad usum diversum ; nam aliud cuti, aliud ulceribus inspergitur. Quam autem vim habeant quæ cuti insperguntur, et quam ea quæ ulceribus, vide ap. Gorr. : P. Ægin. 7, 13. Τῶν ξηρίων φαρμάκων, ἃ δὴ καὶ κατάπασματα καλεῖται, τὰ μὲν ἔλκεσιν ἀρμόττει, τὰ δὲ τῷ δέρματι προσφέρεται. Ubi additum habet substantivum φάρμακον : ab aliis absolute ξήριον dicitur, s. ξηρίον : nam utraque scriptura reperitur : ut ap. Aet. 6, 92. Ψηρίον πρὸς πολὺπόδας καὶ ὀζαῖνας : alibi ξηρὸν φάρμακον dicit. VV. LL. annotant ξηρία ab Actuario vocari Omnia medicamenta arida et sicca, quæ hodie facientes medicinam pulveres nominant. [Ξηρίον, * Ξυρίον, Alex. Trall. 2. p. 48.] Ψηράφιον, i. q. ξηρίον, Gorr. Apud Aet. 10, 13. Medicamentum resiccans thymos, ξηράφιον appellatum.

Ξηραίνω, Sicco, Arefacio, Il. Φ. (347.) ὄτ’ ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ’ ἄλῳγν Αἰψ’ ἂν ξηράνη. Et pass. Ψηραίνομαι, Siccior, Desiccior, Aresco, Inaresco : (345.) Πᾶν δ’ ἐξηράνηθ’ ἐπιδίον, σχέτο δ’ ἀγλαὸν ὕδωρ. Theophr. (H. Pl. 6, 4, 8.) Τὸ μὲν κυοῦν, τὸ δ’ ἀνθούν, τὸ δὲ σπέρματος μὲν μικρὰν ἱκμάδα καὶ μέτρον ἔχον· ξηραίνον δὲ τὸ φύλλον διαχεῖται καὶ οὐκέτι κεντεῖ : Plin. Aliud floret in eo genere, aliud concipit, aliud parturit ; aculei arescente folio desinunt pungere. Apollonius, Οὐδὲν θᾶσσον ξηραίνεται δακρύον : quod Quintil. dicit, Nihil facilius inarescere quam lacrymas. Alvus quoque ξηραίνεσθαι dicitur, cum astringitur. Hippocr. Ὀκόσοισι δὲ νέοισι ἐοῦσι αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τουτέοισι ἀπογηράσκουσι ξηραίνονται· ὀκόσοισι δὲ νέοισι ἐοῦσι αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέρουσι γινομένοις ὑγραίνονται : Cels. Quibus juvenibus fluxit alvus, plerumque in senectute contrahitur ; in quibus in adolescentia fuit astricta, sæpe in senectute solvitur. [Dionys. H. de C. VV. 91. “Heyn. Hom. 7, 788. Wakef. Phil. 954. S. Cr. 5, 55. Lennep. ad Phal. 71. Koen. ad Greg. Cor. 228. De part. perf. pass., ad Herod. 87. 554.” Schæf. Mss. De forma ξηρᾶναι, ἀναξηρᾶναι, v. Lobeck. Phryn. 25.] “Ξηραντέον, Siccandum.” [“Geopon. 1, 243.” Wakef. Mss. * “Ξηρασμός, Erot. v. Ἀλασμός, p. 44.” Boiss. Mss.] Ψήρανσις, ET Ψηρασία, Siccitas, Ariditas, Ariditudo : nisi potius velis Ipsa siccandi et arefaciendi actio, ut aliquid intersit inter ξηρασία et ξηρότης. Athen. 1. Τὰ δ’ ἀντιτείνονθ’ οἶονεὶ δίψαν τινὰ ἢ ξηρασίαν ἔχοντα. Aliud exemplum ex Aristot. habes ap. Bud. 294. Dicitur autem ξήρανσις et ξηρασία, ut θερμανσις et θερμασία. [Plut. 8, 481.]

|| Ψηρασία, Vitium capillorum, ut scribit Defin. med. Auctor, cum ii similes lanugiui apparent : perinde ac si pulvere conspersi essent. Species alopeciae censeripotest, quæ ita dicta sit propter alimenti pilorum defectum, et ariditatem cutis. [Ξηρασία, Theophr. H. Pl. 7, 2, 2. * Ψήρασις, Gl. Siccitas, Lobeck. Phryn. 117. 502. Hippocr. 453, 47.] Ψηραντικός, Siccandi vi præditus, Desiccandi vim habens, Siccans, Siccificus, ut Macrob. loquitur, Plut. (8, 470.) Τὸ γὰρ τῇ γεύσει πικρὸν, τῇ δυνάμει ξηραντικόν. Sic Athen. 2. Ἡ τῆς πικρότητος δύναμις ξ. καὶ δάπανος ὑγρῶν οὔσα. Idem 1. Ὁ δὲ κίρρος πέττει ῥῶον ξηραντικώτερος ὢν. [* “Ξηραντός, unde * Ἀξήραντος, Etym.

M." Wakef. Mss.] *Δυσήραντος*, Qui difficulter inarescit, Difficilis siccato, "exsiccatu, Qui ægre siccatur," [Theophr. H. Pl. 7, 3, 3. C. Pl. 1, 4, 3.] "Εὐσήραντος, Exsiccatu facilis, Facile siccescens," [1, 2, 4.]

**Ἀναξηραίνω*, Resicco, Iterum sicco, pro simpl. *ξηραίνω*, Sicco, Exsicco. ["Greg. Naz. Or. 3. p. 60." Strong. Mss. Callim. H. in Cer. 114.] **Ἀναξήρανσις*, Resiccatio, vel Siccatio. [Theophr. H. Pl. 3, 1, 2. **Ἀναξηρασία*, Idem Fr. 12, 12. * "Ἀναξηραντικός, Cassii Probl. 15. Theoph. Nonn. Epit. 193." Kall. Mss. Plut. 8, 470. Diosc. 1, 6. * "Προαγαξηραίνω, Zosimus Chemicus p. 11. Gruner." Boiss. Mss.] **Ἀποξηραίνω*, Desicco, Exsicco, Arefacio. Pass. **Ἀποξηραίνομαι*, Siccor, Desiccor, Arefio, Inaresco. Diosc. 2. de telephio, Αἶρει δὲ καὶ ἀλφούς ἐπιχρισθέντα σὺν ὅξει ἐν ἡλίῳ δεῖ μέντοι, μετὰ τὸ ἀποξηρανθῆναι, αὐτὰ ἀποψῆν: unde Plin. 2, 13. Illinitur lentigini, et cum inaruit, teritur. Partic. pass. ἀπεξηρασμένος vel ἀπεξηραμμένος, Siccatus, Desiccatus, Qui inaruit. ["Greg. Naz. Or. 11. p. 189." Strong. Mss. * *Προαποξηραίνω*, Hippocr. 453, 46. * "Διαξηραίνω, Planud. Ovid. Met. 13, 931." Boiss. Mss. Diod. S. 1, 10. * "Διαξηρανόσια, Stob. Ecl. Phys. p. 68." Kall. Mss. * *Ἐγξηραίνω*, Hippocr. 636.] **Ἐπιξηραίνω*, In superfici esicco, Exsicco, Desicco. [Hippocr. 89. 388. 966. * *Ἐπιξηρασία*, 1169.] **Ἐπιξηραντικός*, Desiccandis, Exsiccandis vim habens. *Καταξηραίνω*, Desicco, Exsicco, Theophr. C. Pl. 6, 23. "Ἐνιά γε τῶν εὐδῶν ἄγαν καταξηραίνόμενα, χεῖρους ἴσχει τὰς δόμας. Ibid. dicit, Διατρεῖ τὴν εὐοσμὴν ἀποξηραίνόμενα: paulo post, Ποῖται ξηραίνόμενων εὐοσμέτραι: [cf. Fr. 7, 5.] *Περιξηραίνω*, In orbem desicco, Circumcirca exsicco. [Περιξηραίνομαι, Gl. Obaresco. * *Προξηραίνω*, Diosc. 5, 86. * "Προσξηραίνω, ad Hesych. 1, 1459, 13." Dahler. Mss. "Etym. M. 384." Wakef. Mss. * *ὑπερξηραίνω*, Hippocr. 364, 30. 365, 25. 446, ult. 454, 21. 516, 16. * *ὑπερξηρασία*, 460, 2. * "ὑποξηραίνω, 452. 17. 496, 32. Alex. Trall. 1. p. 9. Schol. Lycophr. 1424. * *ὑποξηρασία*, Hippocr. 543, 12.]

Ξηραῖσθαι legitur ap. Theophr. C. Pl. 2, 13. Συμμίει γὰρ μᾶλλον, εἰ μὴ ἄρα τῷ ξηραῖσθαι διαχάσκει: ubi Gaza vertit, His enim magis se comprimunt: nisi forte, quod his siccetur, dehiscere arbitrandum sit. E quibus verbis patet ipsum quoque hoc ξηραῖσθαι agnovisse a *VERBO* *Ξηραῖσθαι*: malim tamen legere *ξηράσθαι*, ut sit a *ξηραίνομαι*: [in Codice *ξηραίνεσθαι*.]

[* *Ξηρώ*, unde * *Ξήρωσις*, Hippocr. 189.]

"*Ξήριγγοι*, ex Hes. affertur pro Fluvii perennes: ap. quem tamen *ξήριγγοι* scriptum, sed in serie "τοῦ ξη."

* *Ξερὸς*, Siccus, Aridus, i. q. *ξηρὸς*, ex eoque factum per *συστολήν*, ut nonnullis placet. Alii contra huic *ξηρὸς* primum locum tribuunt, derivantes a *ξέω*, quoniam *εὐφρῶς* ἔχει πρὸς *ξέω*ν *λείαν* τὰ *ξηρά*, et ex hoc *ξηρὸς* postea, verso e in η, factum dicunt *ξηρὸς*. Od. E. (402.) *Ῥόχθει γὰρ μέγα κύμα ποτὶ ξερὸν ἡπείροιο Δεινὸν ἐρευγόμενον*. [Dionys. H. de C. VV. 193. 194. "Jacobs. Anth. 8, 172. Heroic. adesp. 28. Toup. Opusc. 2, 15. Greg. Cor. 217." Schæf. Mss.] "*Σχερὸς*, Litus, Hes." [Vide Schn. Lex.]

ΞΙΦΟΣ, τὸ, Ensis, Gladius, Il. A. (194.) "Ἐλκετο δ' ἐκ κολεοῦ μέγα ξίφος, Υ. (284.) Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσεν ἐρυσσάμενος ξίφος οὖν, Od. K. (294.) ξίφος οὖν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Sic ap. Aristoph. B. (264.) Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν. Lat. Distringere ensem, Ducere s. Educere s. Eripere s. Exuere vagina, Od. A. (530.) ξίφος δ' ἐπεμαίετο κόπην, Il. Π. (332.) πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι, Od. X. (443.) Θεινέμεναι ξίφεσι ταναήκεσι, Il. Π. (333.) et Υ. (476.) Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, Od. A. (97.) ἀνασάμενος ξίφος ἀργυροῦλον Κουλεῶ ἐγκατέπηξα, Condere in vagina ensem, Recludere, Referre vaginæ, Lat. Poetæ dicunt. Usus hujus vocabuli in prosa quoque non minus creber. Athen. 4, *Θαυματουργοὶ γυναικες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι*. Sic ap. Xen. Σ. (2, 11.)

Κύκλος εἰσηνέχθη περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν εἰς ἃ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυβίστα; (12.) *Τολμηρῶς εἰς τὰ ξίφη ἵεται*. Herodian. 3, (14, 14.) *Ξίφος παρηρημένοι γυμνοῦ σώματος*, Plut. de Deo Socr. (352.) *Ξίφος ἔχων, καὶ θώρακα σιδηροῦν ὑπενδεδυμένος*. Aliquanto post, *τὴν χεῖρα τῇ λαβῇ τοῦ ξίφους ἐπιβεβληκός*. Ibid. *τὸ ξίφος ἀνέλκων, Ensem vagina educens*; Seneca, apertat impiam capulo manum, Ensemque ducit. Idem Plut. in Crasso, *Γυμνοῖς τοῖς ξίφεσιν ὠθουμένους, Nudatis ensibus impressione facta*. Item *πρόστομον ξίφος, Ensis mucronatus et acutus*; cui opp. *ἀπρόστομος, Obtusus*. Differre autem *ξίφος* a *μάχαιρα*, patet e l. Xen. supra in *Μάχαιρα* c.; ex eo enim colligimus *ξίφος* rectius exponi *Ensis*: *μάχαιρα* vero *Gladius*, vel *Gladius brevior*: ut est *Σίκα*, *Gladius falcatus*, *κοπίς*: et illud minus esse latum, et ad ictus punctim inserendos magis idoneum: *ἡρε latiora, ad plagam cæsim inferendam*. Plut. tamen (Cæsare 66.) *ἐγχειρίδιον et ξίφος vocavit Pugionem*, quo Casca Cæsarem percussit. Itemque Herodian.

(7, 11, 6.) *ξίφος ὑποκόλπιον* appellat *Sicam*. || *Ξίφος* dicitur etiam *Mucronatum xiphiae piscis rostrum*, Athen. (314.) de xiphia pisce, *Τουτον Ἀριστοτέλης φησὶν ἔχειν τοῦ ῥύγχους τὸ μὲν ὑποκάτω, μικρόν· τὸ δὲ καθύπερθεν ὀστῶδες, μέγα, ἴσον τῷ ὅλῳ αὐτοῦ μεγέθει· τοῦτο δὲ καλεῖσθαι ξίφος*. In VV. LL. autem *ξίφος*, *Gladiolus*, dicitur esse *Pars quædam solida in loligine*, ap. Aristot. de Part. An. 2. 4. || *Ξίφος* dicitur etiam *Herba quædam*, Theophr. H. Pl. 7, 12. *τὸ δὲ φάσγανον, ὑπὸ τινων δὲ καλούμενον ξίφος, ξιφοειδές· ὅθεν ἔσχε καὶ τοῦνομα*: paulo post *ξίφιον* appellat, ut et Diosc. et Plin. A *Gaza* redditur *Pugio*. Sed *Gladiolum* potius cum Plin. interpretabimur, si Gr. vocem cum eo retinere nolumus. ["Ad Charit. 610. 660. Wolf. Prol. 207. E. ξύλινον, Jacobs. Anth. 8, 120." Schæf. Mss. * *Ξύφος*, i. q. *ξίφος*, Etym. M.] *Ξιφοδρέπανον*, τὸ, Ensis s. Gladius falcatus, ἡ λεγομένη ἄρπη, ὅπλον, Hesych. *Ξιφοειδής*, Ensis formam gerens, Ensem sua forma representans, Gladii præbens speciem, ut herba quæ *ξίφος* dicitur. Exemplum e Theophr. habes in *Ξίφος*. At *ξ. ἐπίφυσι* dicitur *Cartilago triangula parti infimæ sterni adnata, gladii effigie*. In hanc enim sternon exacuitur et desinit: non est autem semper simplex et acuminata hæc cartilago, sed uon raro in fine lata, sæpe bifida: unde et vulgo *Furcella* dicitur. Sæpe tota est latissima et plane ossea, unde Galeno os aliquando dicitur, quod ætatis aut temperamenti siccioris occasione in os degenerat, præsertim parte anteriore; nam posteriore diutius cartilaginosa est, et intima semper.

Quidam *Mucronatam cartilaginem* vocant, vulgo *Malum granatum*. Sunt vero qui non eam cartilaginem, sed totum ipsum sternon cum ea *ξιφοειδές* nuncupent, ut ait Gal.; nam sternon manubrio, cartilago vero gladio plerumque similis videtur. [* "*Ξιφοειδὴς*, Saracenica Sylb. 73." Boiss. Mss.] *Ξιφοθήκη*, Theca in qua ensis conditur, Vagina ensis, *βελοθήκη*, Pharetra, Hes. *Ξιφοκτόνος*, Qui ense interficit, ut Soph. Aj. (10.) *χέρας ξιφοκτόνους dixit τὰς διὰ ξίφους φόνον εἰργασμένας*. At *ξιφοκτόνος*, *proparoxytonus*, Qui ense peremptus est, Gladio necatus. [Eur. Hel. 360.] *Ξιφοκτονέω*, Gladio perimo, Ense necem infero: *ξιφοκτονεῖ, ξίφεσιν ἀναιρεῖ*, Suid. *Ξιφομάχαιρα*, ἡ, Ensis, Magnus gladius, ἡ μεγάλη μάχαιρα, Hes. Sic J. Poll. 7. *Εἰρηται δὲ καὶ ξ., ἡ μεγάλη μάχαιρα, ἐν Θεοπόμπου Καπηλίσιν*, Ἐλεφαντοκόπους *ξυλομαχαίρας καὶ δόρυ*· ἐνιοὶ γὰρ οὕτως εἰρήσθαι τὰ δόρατα φασί. Sic ap. J. Poll. habetur, sc. *ξιφομάχαιρα*, et postea in l. Theopompi quem citat, *ξυλομαχαίρας*: quæ scriptura an rejicienda sit, nescias, quoniam subjungit, sic vocata fuisse τὰ δόρατα, sc. *ξυλομαχαίρας*, Ligneos enses. ["Lobeck. Aj. p. 358." Schæf. Mss. *Ξιφομάχαιρα*, Aristoph. Θ. 1127. * *Ξιφοποιός*, Gl. Gladiarius: *Ξιφοφόρος*, Sicarius. "Jacobs. Anth. 12, 48." Schæf. Mss.] *Ξιφηφόρος*, Ensisfer, Ovid. Ensisfer Orion, qui ensem gestat, Ense armatus, Herodian. 7, (10, 13.) *Στρατιώτας περιστήσαντες αὐτοῖς ξιφηφόρους*, Antiphanes ap. Athen. (623.) ἡ τε σύννομος τῆς κύφονώτου σὺμ' ἔχουσα σηπίας *Ξιφηφόροι*σι *χερσὶν ἐξωπλισμένα*, de loligine, cui ab Aristot. quoque *ξίφος* tribui supra annotatum fuit. Sunt et Cometæ quidam

ξίφηφόροι, Plinio ξίφια. Theon ap. Arat. Τοὺς μὲν ἄνω τῶν ἀστέρων ἔχοντας τὴν κόμην, κομήτας ἐκάλεσαν· τοὺς δὲ κάτω, πωγωνίας· ξίφηφόρους δὲ, τοὺς κάτωθεν. Potest autem ξίφηφόρος de muliere etiam dici. [Æsch. Ch. 582. Eur. Or. 1504. Hel. 1078. Herc. F. 730. Ion. 980. "Ad Charit. 657. Heyn. Hom. 5, 100. Mitsch. H. in Cer. 106." Schæf. Mss.] Ξίφηφορέω, Ensem gesto, Ense armatus sum, Herodian. 7, (11, 7.) Πάντες γὰρ διὰ τὴν οὖσαν στάσιν τε καὶ παραχῆν, οἱ μὲν φανερώς, οἱ δὲ κρυβδὴν ἐξίφηφόρου, ἀμυντήρια δὴθεν φέροντες ἑαυτῶν, ubi κρύβδην ξίφηφορεῖν, de seicis intelligendum, quæ ὑποκόλπια ξίφη appellantur ab Eod. [Lobeek. Phryn. 678. 681. Ξίφηφορέω, ibid.] Ξίφηφορία, ἡ, Gladii s. Ensis gestatio, τὸ φέρειν τὰ ξίφη, Suid.

Ξιφήρης, Qui gladio manum aptat, ut is qui vagina ensem educturus est, ὁ ξίφει ἡρμοσμένος τὴν χεῖρα, τῇ-δε κάκεισε περιφέρων καὶ περιάγων, Schol. Eur. ὁ ξίφος ἔχων, ξίφηφόρος, Suid. Hes. Budæo est ὁ πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, Manu tenens pugionem, et stringendi occasionem expectans: ap. quem p. 796. 797. duo habes exempla ex Herodiano. Sic idem Herodian. 7, (5, 10.) Ξιφήρεις ἐνέκειντο, Polit. Instabant nudos manu gladios tenentes. Eur. dicit etiam ξιφήρη χεῖρα, Manum capulo admotam, Manum ensis capulo aptatam, ut Seneca supra in Ξίφος loquitur, Phæn. (366.) "Ὥστε ξιφήρη χεῖρ ἔχων, δι' αἵστος Κυκλῶν πρόκωπον ἦλθον. ["Wakef. Ion. 1172. Mitsch. H. in Cer. 107." Schæf. Mss. * Ξιφήρέω, Socr. Hist. Eccl. 7, 33.]

Ξιφουλκία, ἡ, Gladii s. Ensis e vagina eductio, Ensis evaginatio, Plut. Camillo (29.) Πρὸς ταῦτα θεωρηθεῖς ὁ Βρέννος, ἥψατο μὲν ἀψιμαχίας, καὶ παρήλθον μέχρι ξιφουλκίας ἐκάτεροι καὶ διωθισμῶν, Gladios stringere utrique cœperunt, Nudo ferro concurrere inceperunt, Ad enses evaginandos ventum est: ut fieri solet post tela vel pila emissa. Utitur eod. vocab. idem Plut. Aristide: [Pompeio 69.] In VV. LL. habetur ETIAM Ξιφουλκός, Qui strinxit gladium, ensem vagina eduxit, [Æsch. Eum. 595. Barker. Aristarcho Anti-Blomf. 88. 111.] Ξιφουργός, Ensium fabricator, Qui enses fabricatur. [Aristoph. Elp. 546.]

["* Αξίφος, Inermis, Lycophr. 50. δόλος. * "Α-ξίφει, Herodian. Epimer. 257." Boiss. Mss. * "Εγξί-φος, Hermann. Lex. Prosod. p. 462. "Theodos. Diac. Acr. 1, 51." Boiss. Mss.]

Παραξίφης, ἴδος, ἡ, Gladiolus, quasi Ensi adjunctus: ut παραζώνιον s. παραζωνίδιον, Gladiolus quo aliquis accingitur: μάχαιρα, Hes.: Hieron. in c. 5. Micheæ, Rursum in eo ubi ego et Aquila transtulimus, In lanceis ejus, ut subaudiatur, Terræ Nemroth: Symmachus vertit, ἐντὸς πυλῶν αὐτῆς, Intra portas ejus: Theodotio, In portis eorum: quinta Editio, ἐν παραξίφισιν αὐτῶν, quod nos possumus dicere, In sicis eorum. LXX. Interpr. habent ἐν ρομφαίᾳ αὐτῶν. Sed perperam ap. Hieron. scribitur παραξίφεσιν. [Schleusn. Lex. V. T. * Παραξίφιδιον, Gl. Pugio.]

Ξιφίδιον, (τὸ,) Ensiculus, e Plauto, Gladiolus, Pugio, Herodian. 7, (9, 12.) "Εκαστος δὲ ἐπεφέρειτο οἰκοθεν ἡ ξιφίδιον ἡ πέλεκυν, δοράτιά τε ἐκ κυνηγεσίῳ, Xen. Ἑλλ. 2, (3, 16.) Ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας παραγενέσθαι, Pugiones, Siccas: quæ Herodian. ὑποκόλπια ξίφη appellat. Utitur et Thuc. 3, (22.) Ψιλοὶ δώδεκα ξὺν ξιφιδίῳ καὶ θώρακι ἀνέβαινον, Brevioribus gladiis s. sicis succincti. Apud Diod. S. 12. p. 199. scribitur ETIAM Ξιφείδιον, per ei, in antep., idque bis. ["Ad Diod. S. 1, 491. ad Lucian. 2, 34. Longus p. 4. 15. Vill., Xen. Eph. 55." Schæf. Mss. "Diosc. Notha 453." Boiss. Mss. * "Ξιφύδριον, dimin. a ξίφος, Dorice * Σκιφύδριον." Schn. Lex.]

Ξιφίον, τὸ, Gladiolus, Xiphion, Nomen herbæ, quæ et ξίφος supra a Theophr. nominatur, Diosc. 4, 20. Ξιφίον· οἱ δὲ φάσανον, οἱ δὲ μαχαίρωνιον καλοῦσι, διὰ τὸ τοῦ φύλλου σχῆμα· εἶκε γὰρ ἱριδί, ἑλαττον μὲν τοι καὶ στενωτέρον καὶ ἀποξὺ ὡς μαχαίριον. Plin. 25, 11. Lonchitis non, ut plerique existimarunt, ead. est quæ Xiphion aut * Phasganion, quanquam cuspidi similis semine. Et mox, E diverso Xiphion et * Phasganion in humidis, cum primum exit, gladii præbet

a speciem. Idem Plin. alibi Gladiolum appellat. [Theophr. H. Pl. 6, 8, 1. 7, 13, 2. * Κίφος Dorice Messenii Coronam e xiphio vocabant, teste Pausania 3, 26, 7.]

Ξιφίας, ὁ, ut κομήτης, Cometes mucronatus, quem Theon supra ξιφηφόρον appellat, Plin. 2, 25, (23.) Eisdem (stellas crinitas) breviores et in mucronem fastigiatas, Xiphias vocavere, quæ sunt omnium pallidissimæ, et quodam gladii nitore, ac sine ullis radiis. || Piscis quidam, Plin. 32. fin. Tomus thurianus: quem alii Xiphian vocant. Eod. l. c. 2. e Trebio Nigro, Xiphiam, i. e. Gladium, rostro mucronato esse: ab hoc naves perfossas mergi in oceanum. Denominatus autem is piscis est a mucronato isto rostro, quod ξίφος appellatur, ut in Ξίφος dictum fuit. Archestr. ap. Athen. (314.) Ἀλλὰ λάβε ξιφίου τέμαχος Βυζάντιον ἐλθών. Hos ξιφίας a Strabone vocari etiam γαλεώτας testatur Eust. ["Toup. Emendd. 4, 505." Schæf. Mss.] Pro Ξιφίας dicitur ET Ξιφίος, teste Hesych.

Ξιφίζω, Manu in altum sublata salto; nam ξιφίζειν Hes. exp. ἀνατείνειν τὴν χεῖρα καὶ ὀρχεῖσθαι. Suidæ autem et Eust. ξιφίζειν est χειροτονεῖν, παραπλήσιον ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα. [Anecd. Bekkeri p. 432.] Ξιφισμός, ὁ, ET Ξίφισμα, τὸ, Saltatio ejusmodi. Hesychio ξιφισμός est σχῆμα ὀρχηστικὸν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως: qui ξιφισμάτων exp. simpliciter * ὀρχησμάτων. Eust. 1167. e Pausania, Ὀρχήσεως εἶδος καὶ ὁ ξ. καὶ σχῆμα ἐμμελείας, ὅθεν ἀποξίφισσασθαι, τὸ ἐξορχήσασθαι, ὥσπερ καὶ ἀποφοιτῆν παρὰ Λυσία τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὃ ἐστὶ μανθάνοντα. Sed et Suidæ est σχῆμα ἐκ τῆς ἐμμελείας καλουμένης. Ab Athen. quoque (629.) inter σχήματα ὀρχήσεως numeratur. Ξιφιστής, φορεὺς, τελαμῶν, Balteus, Cingulum, e quo ensis suspenditur, Hes. AT Ξιφιστὺς, υἱος, ἡ, Dimicatio s. Pugna, quæ ensibus fit, * μαχαιρομαχία, μάχη ἐκ χειρῶν, Hes. Ξιφιστήρ, ἦρος, ὁ, i. q. ξιφιστής, Plut. in Pomp. (42.) p. 210. de Mithridatis balteo, Τὸν μὲν ξιφιστήρα πεποιημένον ἀπὸ τετρακοσίων ταλάντων. VV. LL. ξιφιστήρ exp. Vagina. [Helioid. 9. p. 446.] Ἀποξίφίζω, Desino ξιφίζειν, ut Eust. exp. paulo ante in Ξιφίζω. Hesychio autem i. est q. ξιφίζειν: ait enim, ἀποξίφίζειν, ὀρχεῖσθαι ποῖαν ὀρχησιν: nam ξιφισμὸν esse dicit σχῆμα τῆς ἐμμελείας, τραγικῆς ὀρχήσεως. Apud Eund. reperio etiam ἀποξίφισται pro ἀποδοδεκίμασται. Διαξίφίζω, Digladiator, Gladio s. Gladiis decerto, Aristoph. Ἰππ. (781.) Μήδοισι διεξίφισω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι, Cum Medis digladiatus es. Schol. exp. ἐπολέμησας πρὸς τοὺς Μήδους, τοῖς ξίφεσι κατ' αὐτῶν ἐχρήσω. [* Διαξίφισμός, Digladiatio, Plut. 8, 359. * Ἐκξίφίζομαι, Tzetz. Ch. 3. p. 41.] "Ἐπιξίφίζω, "Protentis ensibus salto, ut interpr. VV. LL. In "quibus additur, ab Eust. exponi ἐξορχοῦμαι."

"Ξίφαι, Hesychio τὰ ἐν ταῖς * ῥυκάναις δρέπανα s. "σιδήρια."

"ΞΟΥΘΟΣ, i. q. ξανθός, Flavus: item πυρόδος, "Rufus, teste Hes. A quibusdam exp. etiam ταχύς, "Celer. Utroque modo accipi potest ξουθαὶ μέλισ- "σαι in Epigr. Et τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεράδος, ap. "Athen. l. 5. Sic in Epigr. rursum, Ξουθῶν ἐκ "πετερύγων ἥδ' κρέκουσα μέλος: nimirum et pro Fla- "vus s. Rufus, et pro Celer, ξουθός hic accipi po- "test. At ap. Athen. l. 13. (p. 608.) Ξουθοῖσιν ἀνέ- "μοις φορούμενοι tantum exposueris Celeribus, Per- "nicibus." ["Quò spectat quod Suidas Ξουθὸν interpr. ὀξὺ, ταχύ." Schw. Mss.] "Quomodo accipi "potest et quod ex Epigr. affertur ξουθαὶ μαινομένη, "et ξουθαὶ λαλεῦντα. quod tamen posterius quidam "interpr. Argute. At Ξουθός, Nom. propr." ["Ruhnck. Ep. Cr. 80. Ilgen. Hymn. 583. Epith. apis, Valck. ad Phæn. p. 622. Jacobs. Anth. 8, 246. Exerc. 2, 101. ad Diod. S. 1, 380. Argutus, Jacobs. Anth. 12, 109. Conf. c. ξανθός, 8, 255. Ἡ ξουθός, Valck. Phæn. p. 622." Schæf. Mss. Phot. Ξουθόν· λεπτὸν· ἀπαλόν· ἐλαφρόν· χλωρόν· ὑγρόν· ξανθόν· καλόν· πυκνόν· ὀξὺ· ταχύ· οἱ δὲ ποικίλον· εὐειδές· διαηγές. * Ἐπιξουθός, Sutflavus, Arat. 1028. μέλισσαι, Schneidero falsa videtur lectio pro ἐπὶ ξουθαί. * "Ξουθίς, Lycophr.

987." Kall. Mss. * "Ξουθίδης, Koen. ad Greg. Cor. A p. 4." Schæf. Mss.]

"ΞΥΝΟΣ, Communis : i. q. κοινός. II. Π. (262.) "ξυρόν δὲ κακὸν πολέεσαι τιθεῖσι. Et ap. Tragicos "ξυρόν δόρυ, Communis s. Socia hasta. Rursum II. "Σ. (309.) Ξυρὸς ἐνυάλιος, Communis Mars est : pro "anceps et ἀλλοπρόσαλλος : unde subjungit, καὶ τε "κτανέοντα κατέκτα." ["Herod. 4, 12. Ξ. λόγος "Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων : et 7, 13. Ξ. ἀγαθόν, Commune bonum." Schw. Mss. "Ad Charit. 756. Jacobs. Anth. 7, 187. 9, 304. Archiloch. 31. et Jacobs., Cattier. Gazoph. 55. Wakef. Georg. p. 49. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 114. 175. Heyn. Hom. 4, 615. 5, 622. 7, 476. Lobeck. Aj. p. 246. Toup. Add. in Theocr. p. 404. Opusc. 1, 366. 2, 224. Emendd. 2, 88. Valck. Adoniaz. p. 226. ad II. 22. p. 81. Hipp. p. 187. Ruhnk. Ep. Cr. 234. Wessel. Diss. Herod. 142. Τὸ Ξ., ibid. Respublica, Toup. Add. in Theocr. p. 406. Conf. c. ξεῖνος, Jacobs. Anth. 8, 366. * Ξυνοτάφιον, Toup. Opusc. 1, 366. B * Ξυνόφρων, * Ξυνοχαρής, Hymn. in Apoll." Schæf. Mss. * "Ἀξυνος, Suid.] "Ἐπίξυνος, Communis, Pro- "miscuus, ut dicitur ἐπίκοινος." ["Heyn. Hom. 6, 346. * Ξυνῶς, ad Charit. 731." Schæf. Mss.] "Ξυνῆ, "Communiter, κοινῇ, ap. Apoll. Rh. 2," [802. "Lobeck. Aj. p. 246. * Ξυνία, ad Charit. 780." Schæf. Mss.] "Est iude et ADJ. Ξυνήϊος, i. q. ξυρὸς, "Communis, II. A. (124.) Οὐδέ τι πω ἴδμεν ξυνήϊα "κείμενα πολλὰ, i. e. πολλὰ κοινὰ, sub. χρήματα. "ΕΤ Ξυνήϊων, ονος, ὁ, ἡ, pro eod. ap. Nonn. : Hesiod.

"vero, (Θ. 595. 601.) κακῶν ξυνήϊονας ἔργων, pro "Participes malorum operum, Socios malefactorum." ["Christod. Ecphr. 207. Ξυνήϊων, Dor. ξυνάων, Wolf. ad Hesiod. p. 115. * Ξυνεῶν, Jacobs. Anth. 7, 241. * Ξυνῶν, Lobeck. Aj. p. 246. Ξυνήϊων, Ξυνάων, Ξυνεῶν, Ξυνῶν, Valck. Adoniaz. p. 227. Phæn. p. 161." Schæf. Mss. Ξυνάων, Pind. P. 3, 84. Ξυνάνα, pro ξυνάονα, N. 5, 50. Ξυνῆνες Hesychio κοινωνοί. * Ξυνωνός, Synes. Hymn. p. 341. * "Ξυνωνία, Jacobs. Anth. 12, 390. Ξυνωνίη, Ammon. 7. Valck. Anim. 16. Archiloch. 38. (ap. Eust. Od. 556, 37.)" Schæf. Mss.] "Quin ET Ξυνήϊος hinc derivatum videtur, "ut sit Communem cum aliquo vitam degens, Con- "victor. Hesychio συμπότης, Compotor. Sed Idem "exp. etiam συνῆλιξ, Coætaneus, Æqualis. Est "præterea inde VERB. Ξυνόω, Conjungo, Consocio. "Frequenter hoc verbo Nonn. utitur : ut, τόδε πάν- "τες ἐνὶ ξυνώσατε μύθῳ, pro Hoc omnes communi "ore dixistis, s. Uno eodemque. Et Υἱεὶ καὶ γενε- "τῆρι μίαν ξυνώσατε τιμὴν, Communi filium et pa- "trem honore sociate. Rursum, Εἰ δέ με πιστοτάτης "φιλίης ξυνώσατε θεσμῷ, Si me communi omnes et "fido amore prosecuti estis. Item pro Communico, "ap. Eund., μίαν ἀμφοτέροις ξυνώσατο φωνήν." ["Ad Charit. 289. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 114." Schæf. Mss. * "Ἀναξυνόω, Suid. v. Ἀνακοινώσα- "σθαι (e Xen.) et v. Ἀνεξυνοῦτο." Kall. Mss. * Ἐπιξυ- "νόω, Apoll. Rh. 3, 1162. 4, 436. Nonn. D. 26. p. 694. * Ξυνάω, Lobeck. Phryn. 197.] "Affertur "ΕΤ Ξυνίξω pro ξενίξω : ut sit Hospitium com- "munico."

O.

“O, Decimaquinta Græcorum litera, quæ ο μι-
 “κρόν dicitur: e qua geminata fit τὸ ω, ut ex hac
 “ejus figura veteri apparet ∞: atque adeo ω μέγα
 “dicitur quoniam e duobus parvis conflatum est.
 “Veteres eam vocarunt etiam οὔ, ut τὸ ε nomina-
 “runt εἶ, sed metri causa in carmine: ut in Argu-
 “mento τοῦ O Iliadis, Οὔ, Κρονίδης κεχόλωτο Ποσει-
 “δάωνι καὶ Ἥρῃ. Dorice vertitur in ε: dicunt enim
 “Ἀπέλλων pro Ἀπόλλων. Æolice in υ: ut qui
 “ὄνυμα et ὄνυμαίνω dicant pro ὄνομα et ὀνομαίνω.
 “Est et Numeralis nota, significans Septuaginta, hoc
 “modo, ο: at acuti accentus nota præfixum Septua-
 “ginta millia denotat, sic ρ.” [“O et Σ conf.,
 Porson. Phæn. 213. ad Hesych. 1, 165. De vi hujus
 literæ ap. Græcos vetustissimos, Clark. ad Il. A.
 342. ubi etiam de loco Athenæi.” Schæf. Mss.
 Plato Cratylō §. 93. 107. p. 146. Heind., Zosim. 4,
 13. not.]

O cum sola aspirationis nota, est ἄρθρον προτακτι-
 κόν, Articulus præpositivus, Gall. Le: ut ὁ δεσπότης,
 Le maître. In fem. ἡ: ut ἡ δεσπότης, s. ἡ δέσποινα,
 La maîtresse. At neutro genere τό: ut τὸ ξύλον, Le
 bois. Utor autem vernaculæ linguæ exemplis ad
 exponendum Gr. articulum, quod nullum Latina
 habeat. Quod autem scripserunt quidam, Latinos
 utcumque articuli vim exprimere pronomine Ille, de
 certo quodam et insigni, id non ubique verum com-
 perietur. Neque enim si cui dixerim ἦλθεν ὁ ποιητής,
 ut Gallice Le poète est venu, intelligens de quodam
 poeta, qui notus sit utrique nostrum, aut etiam cujus
 facta fuerit a nobis antea mentio, s. de quo fuerit ali-
 quis inter nos sermo: tunc habere locum poterit
 pronomen Lat. Ille, tanquam de certo quodam et in-
 signi dictum: at si dixerim τοῦτο εἶπεν ὁ ποιητής,
 Le poète a dit cela, intelligens de Homero, tunc ali-
 quem locum pronomen Ille habebit, utpote cum
 non de certo quodam duntaxat, sed et de insigni ac
 eximio loquar. Quanquam ne hic quidem videtur
 posse adhiberi pronomen Ille sine adjectione, ita
 loquendo sc., Ut dixit ille poeta, alium enim id
 sensum haberet: veluti cum dicimus, Ut conquiritur
 senex ille ap. Terent., sed addendum ei Eximius,
 Magnus, Summus, Præstantissimus, Præstantissimus
 omnium: ita loquendo, Ut dixit eximius ille poeta,
 vel magnus ille etc. Huc autem pertinent ista, quæ
 partim e Bud., partim ex Erasmo annotata reperi,
 Cum Aristot. in genere de quolibet agit bono, ἀγα-
 θὸν vocat; at cum unicum illud ac summum bonum
 intelligi vult, addito articulo dicit τὸ ἀγαθόν. Sic
 καλὸν a Philosophis de Quovis pulcro dicitur, at τὸ
 καλὸν appellatur Eximium illud ac vere pulcrum,
 quod a virtute profiscitur. Sic in l. quem Jo. 10,
 (34.) e Davide (Ps. 81, 6.) affert, Ἐγὼ εἶπα, Θεοὶ
 ἔστε, de amicis Dei: at quoties verus ille ac solus
 Deus significatur, semper addito articulo dicitur ὁ
 Θεός. Itidemque Christus se appellat τὸν υἱὸν τοῦ
 Θεοῦ: ac plane tantum habet momenti hoc loco præ-
 termissus aut additus articulus, ut Chrys. et Cyrillus
 hoc potissimum argumento rejiciant hæresin quorun-
 dam, qui negabant Christum illud esse Verbum,
 quod ab initio fuerat in Patre. Hactenus ex illis.
 Sciendum est porro, non solum cum nominibus ap-
 pellativis, sed et cum propriis interdum Græcos ar-
 ticulo suo uti: veluti, ὧς εἶπεν ὁ Ὀμηρος, Sicut dixit
 præstantissimus ille Homerus, vel sapientissimus ille:
 quem usum frequentius etiam habet Ille ap. Lat.,
 cum nomine proprio, inquam: ut cum Cic. dicit M.
 Catonem illum sapientem, clarissimum virum. In-
 venit tamen et sine adjectione, ut, sic Jupiter ille

monebat, Virg.; nam esse hic Ille emphaticum qui-
 dam Gramm. censuerunt: at Servius dicit Ille, qui
 per harpυiam vaticinatus est. Legitur vero ap. Eund.,
 Sic pater ille Deum faciat, sic altus Apollo. Quine-
 tiam in Æn. 12. init., Pænorum qualis in arvis Sau-
 cius ille gravi venantum vulnere pectus Tum demum
 movet arma leo, ponitur Ille κατ' ἐξοχήν, si Servio
 credimus, intelligiturque princeps ferarum. Sed
 non dubium est quin et alium usum habere hic pro-
 nomen Ille, dicere aliquis possit. Ac profecto non
 video quid obstet, quominus ὁ, ubi ἐξοχήν deno-
 tat, itidem pronomine Ipse reddatur, cum usitatio
 etiam sit ei hæc significatio. Unde et in illo, quem
 modo protuli, loco, sic Jupiter ille monebat, quæ-
 dam exempl. pro Ille habent Ipse. Libet autem
 et hoc de articulo nostro addere, eum quoque ali-
 quando ἐξοχήν indicare; sicut enim Græci, cum de
 rege Persarum loquebantur, dicebant ὁ βασιλεὺς, ita
 Galli si quem regem significare vellent ceteris omni-
 bus potentiorē, dicerent Le roi: licet alioqui hodie
 Galli quidem inter se colloquentes, regem suum no-
 minent Le roi, articulo non tam ἐξοχήν indicante,
 quam esse sermonem de certo ac noto atque adeo
 suo significante. Quem autem voco articulum ἐξο-
 χήν indicantem, sunt qui appellent articulum ἀνω-
 νομαστικῶς positum, idque eod. sensu. Sic certe et
 Hebræi suo ׀ utuntur.

Sed quod ad alterum articuli usum attinet, qui
 multo est usitatio, ut sc. cum dico, ἦλθεν ὁ ποιητής,
 de certo et noto Poeta loquens, ei certe exprimendo
 si adhibeatur pronomen Ille, tunc ἔλλειψις futura esse
 videtur. Nam si, verbi gratia, ἦλθεν ὁ ποιητής, red-
 dam, Venit ille poeta, i. e. ἦλθε ποιητής ἐκεῖνος, vel
 ἦλθεν ἐκεῖνος ὁ ποιητής, putabimus relinqui aliquid su-
 baudendum. Fateor tamen esse, ubi hoc pronomine
 uti cogamur ad Gr. articulum interpretandum, vel
 potius ad vim ejus exprimendam. Sed alicubi quæ-
 dam apte adduntur, ut si dicam, Venit noster ille
 poeta. Vel, Venit tuus ille poeta. Est autem ubi
 dicitur vim habere διακριτικὴν, i. e. poni ad distinguen-
 dum unum ab altero, cui etiam exponendæ sunt, qui
 adhibeant pronomen Ille. Bessario ap. Bud. Comm.
 1104. Tum etiam ad rem cognitam jam ei, ap. quem
 loquor, tendit usus articuli: ut si discipuli inter se
 de suo doctore loquantur, cum articulo nominent
 necesse est ὁ διδάσκαλος: res enim alteri cognita ab
 altero nominatur. Alia autem de articulo vide ead.
 p. necnon proxime seq. Quibus et hoc addere potes,
 alicubi ὁ reddi particula Videlicet: ut in Matth. 19,
 17. Οὐδεὶς ἀγαθός, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός, Unus est bonus,
 videlicet Deus. Ubi tamen possit etiam jungi εἷς
 cum ὁ Θεός, ac verti simplicius, Nisi solus Deus.
 Multis autem ll. adhibetur articulus, ubi nullum e
 præcedentibus usum habet, sed vacat, vel potius ad
 ornatum ponitur: qua de re lege Bud. 1106. Idem
 vero p. præcedente exempla profert articuli nomini-
 bus interrogativis juncti: quibus addi potest ex Il.
 A. (552.) ποῖον τὸν μῦθον εἶπες; || Sciendum est
 porro jungi nominativo, sequente etiam imperativo:
 Aristoph. (A. 155.) Οἱ Θράκες, ἵτε δεῦρο: pro ὑμεῖς
 οἱ Θράκες. Sic ὁ παῖς φέρε, pro σὺ, ὦ παῖ. Q. l.
 aperte ostendit, in altero illo esse Θράκες nomin.
 itidem, non vocativum. Sunt et alia de articuli usu
 dicenda, non solum præter illa, quæ jam dicta sunt,
 sed et præter illa, quæ mox dicentur: reliqua autem
 in aliud tempus servare me cogunt temporis angu-
 stiæ, et in aliud opus, ubi et de ceteris linguæ Græ-
 cæ particulis fuse lateque dicere constitui: et qui-
 dem de multis admonens ad earum usum pertinenti-
 bus, a nemine antea annotatis.

‘O interdum i. valet q. ὁ παῖς, υἱός, Filius: Κύρος ὁ Καμβύσιος, Δαρείος ὁ Ἀρταξέρξης: Thuc. (8, 5.) Βασιλεῖ Δαρείῳ τῷ Ἀρταξέρξει. Apud Eund. (8.) Κλέαρχος ὁ Ῥαμφίων: itidem vero cum additur matris nomen. Sed interdum non additur articulus: Thuc. 8, (15.) Στρομβιχίδης Διοτίμου. Inveniuntur autem et aliqui II., in quibus aliquid quam υἱός subaudiendum esse videatur, e quibus est unus ap. Herod., si bene memini.

‘O præfixus adverbio dat illi nominis adjectivi signif., ut ὁ πάλαι pro ὁ παλαιός, Priscus, Antiquus. Sic τοῦ πάλαι, Prisci, etc. Itidem ὁ πλησίον pro ὁ πλησίος, pro quo et ὁ πέλας, Propinquus. Quibus in II. subaudiri puto ὦν, aut etiam γεγονώς s. γενόμενος, veluti cum jungitur articulus adverbio illi πάλαι, aut alii hujusmodi. Tale est ὁ ἄνω pro Supernus, et vicissim ὁ κάτω pro Infernus. Sed et cum alius generis adverbii, ut ὁ πάνν, pro Insignis. Cui simile est ὁ ἄγαν.

‘O cum partic. resolvitur in articulum postpositivum cum præf. aut præf. imperf.: ut ὁ λεγόμενος pro ὅς λέγεται, vel ὅς ἐλέγετο, Qui dicitur, dicebatur. Plato Epist. ad Dionis propinquos, ‘O λεγόμενος βίος εὐδαίμων: Cic. Vita illa beata, quæ ferebatur.

‘O cum particulis μὲν et δὲ alium usum habet; dicitur enim ὁ μὲν, et ὁ δὲ pro Hic quidem, Ille vero. Vel, Unus quidem, Alter vero: aut etiam omissis particulis Quidem et Vero. Refertur autem ὁ μὲν ad propinquius, ὁ δὲ ad remotius: qui tamen ordo interdum immutatur, ut ostendit Bud. 1039. ex Aristot. Sic autem et ap. Plut. alicubi. Quinetiam ex Hom. affertur ὁ μὲν pro Ille, at ὁ δὲ pro Hic. Sed de ὁ δὲ dicam et in ‘Ode. Sciendum est autem alicubi articulum pluralem cum μὲν et cum δὲ reddi Partim: qua interpretatione usus est Plin., cum hæc Theophrasti, Ἐὰν αἱ ἀκτῖνες αἱ μὲν πρὸς βορρᾶν, αἱ δὲ πρὸς νότον σχίζονται, τοῦτον μέσου ὄντος κατ’ ὄρθρον κοινὸν ὕδατος καὶ ἀνέμου σημεῖόν ἐστι, ita vertit, Si in exortu spargentur radii, partim ad austrum, partim ad aquilonem, pura circa eum serenitas sit licet, pluviam tamen ventosque significabunt. Est vero et ubi οἱ μὲν, οἱ δὲ, redditur Alii quidem, alii vero. At de τὸ μὲν, τὸ δὲ, et τὰ μὲν, τὰ δὲ, vide Bud. 1061.

‘O αὐτός, Idem: de quo dixi in Αὐτός: sed illis addo hic, mihi videri Latinos, cum dixerunt Hic ipse pro Idem, ad hoc Gr. ὁ αὐτός respexisse: quamvis enim soluta oratio non utatur hoc nominativo ὁ pro οὗτος, usurpare accus. ejus τὸν pro τοῦτον itidem, et plur. dat. τοῖς pro τούτοις, exemplis docebo. Quod si etiam seorsim positus articulus nullum hujusmodi usum haberet, mirum non esset eum illi dari, ubi alii vocabulo jungitur: sicut videmus cum μὲν et cum δὲ novam signif. accipere. Usi sunt autem duabus illis vocibus Lat. pro Idem, cum alii, tum Ovid.

GEN. Τοῦ, tanquam a nomin. Τὸς, de quo dicam in Τοῖ, Poëtico articulo præpos. nomin. sing. pro οἱ, Gall. Du: ut τοῦ δεσπότη, Du maître. || Est autem observandum in hoc genitivi casus articulo, interdum ita gen. jungi ut sit ἔλλειψις, quemadmodum et in nomin., sed quæ fallat lectorem facilius quam in aliis casibus. Verbi gratia, Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου nonnulli exp. Eusebii Pamphili, perinde ac si diceretur in nomin. Εὐσέβιος ὁ Πάμφιλος: cum contra dicatur Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, subaudito nomine υἱός, de qua subauditione dictum antea fuit, itidemque Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου, jungendo τοῦ cum subaudito geu. υἱόν. Ideo autem hoc exemplum affero, quod aliud mihi in præsentia non succurrat: cum sciam alioqui fuisse qui contra Suid. Εὐσέβιος ὁ Πάμφιλος, non Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου vocatum credideriat. Utut sit, exemplum a me prolatum fuerit hujus genitivi articuli de usu, quem non animadversum multis imposuisse scio. || Nec vero illud solum ἔλλειψις, genus invenitur in usu hujus genitivi; quæ et ceteris casibus communis est, cum itidem dicatur τῷ Παμφίλου, et τὸν Παμφίλου; sed et alia, per quam se. relinquitur subaud. articulus ἕνεκα: Greg. Τοῦ μὴ δοκεῖν pro ἕνεκα τοῦ μὴ δοκεῖν: itidemque τοῦ ἀπολέσαι pro ἕνεκα τοῦ ἀπολέσαι, Matth. 2, (13.) Μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό.

A At IONICE Τοῖο, pro τοῦ, quo utuntur Poætæ: et quidem tam pro τὸν articulo quam pro τὸν significante τούτου, s. αὐτοῦ. Apud Hom. certe τοῖο γέροντος utroque modo exp. sc. et τοῦ γέροντος, et τούτον τοῦ γέροντος. E quo (II. A. 493.) affertur etiam ἐκ τοῖο pro ἐξ ἐκείνου, subaudito subst. χρόνου. Ex Hesiodo autem (A. 337.) κλυτὰ τεύχεα τοῖο, pro αὐτοῦ.

Τοῦ ap. Poetas interdum pro τούτου, αὐτοῦ, ἐκείνου, Hujus, Ipsius, Illius, sequendo usum, quem iidem dant nominativo ὁ, vel potius ὁ adjecto accentu. Od. Ξ. (61.) ἦ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν. Arat. initio sui Poematis, Τὸν γὰρ καὶ γένος ἐσμέν. || Τοῦ est etiam οὗ, Cujus: ut τῷ paulo post habes pro οὗ, Cui, ex Hom. et Herod.

Τοῦ pro τίνος, Cujus, ET Του sine accentu pro τινός, Alicujus, et quidem tam in fem. quam in masc. Aristoph. Πλ. (827.) ἔπειτα τοῦ δέει; Quo eges? (1135.) Εἰ του δέει, Si quo eges, Si qua re eges. Soph. (Aj. 800.) τοῦ ποτ’ ἀνθρώπων μαθῶν. Apud Eund. (290.) in fem., οὔτε του κλύων Σάλπιγγος, Neque ullam tubam audiens. Alia autem exempla hujus τὸν feminino genere positi ab Eod. exhibebunt meæ in illum Annotationes. At DORICE Τεῦ pro τίνος, ET Τεν sine accentu pro τινός. Exemplum illius est Od. O. (508.) τεῦ δώμαθ’ ἵκωμαι; Et Epigr. ἄχρι τεῦ; Quousque? At exemplum hujus, Od. Ξ. (510.) Τῷ οὐτ’ ἐσθῆτος δευῆσαι, οὔτε τευ ἄλλου. || Sed τεῦ est etiam pro τεσῶ, quod signif. σου, Tui.

DATIVUS Τῷ, ut τῷ δεσπότη, Au maître. Et ἐλλειπτικῶς e Dem. (419.) Πρὸς τῷ τοῦ Ἡρώδου τοῦ ἱατροῦ, subaudiendo τεμένει, aut alium hujusmodi dativum. Sæpe et cum adverbio, ut ἐν τῷ αὐτίκα: item ἐν τῷ τότε: quibus in II. subaudiri potest χρόνῳ.

Τῷ, Poëtice pro τούτῳ, etc. ut supra τοῦ pro τούτου etc. || Sed interdum pro τούτῳ τῷ τρόπῳ, Hoc modo, Ita, Sic: ut τῷ κεν ap. Hom. pro οὕτως ἂν, et τῷ κέ τοι pro οὕτως ἂν σοι. || Ex Hesiodo autem affertur τῷ μὲν et τῷ δὲ, pro Hoc in loco, Illo in loco, Hic quidem, Illic autem: Θ. (538.) Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ ἔν ρινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρί βοεῖν. Τῷ δ’ αὐτ’ ὀστέα κ. τ. λ. || Pro τῷ, Cui, Od. K. (494.) Τῷ καὶ τεθνεῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια. Sic Herod. 4, (184.) Οὗρος τῷ ὄνομα Ἀτλας.

Τῷ pro τίνι, Cui, et τῷ sine accentu pro Alicui, sicut τοῦ pro τίνος et του pro τινός, Xen. (A. 4, 5, 10.) Τῷ γὰρ ἂν ἤττον φήσαιμεν τῶν τοιούτων προσηκεῖν ἢ ὃ ἥκιστα ἔξεστι τοῦτο πράττειν; Aristoph. (Πλ. 48.) Τῷ τοῦτο κρίνεις; Dem. Τῷ τοῦτο δῆλον; Quare hoc probatur? vel, Quomodo id constat? Bud. Sic Lucian. (1, 222.) Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις; Observandum est autem quod ad tria ista exempla attinet, adhiberi τῷ in tribus similibus loquendi generibus, i. e. eod. pertinentem significationem habentibus. A quibus remota non sunt hæc duo, Φέρε τούτῳ τῷ χρῇ πιστεύειν; quod est Aristophanis (N. 385.) et Τῷ ποτὲ χρῇ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς; quod est Luciani. Et τῷ τρόπῳ Quo pacto, ap. Eund. (1, 571.) Τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; Sed et τῷ sine adjectione Bud. alicubi exp. itidem Quo pacto? Quomodo? ut in I. Dem. paulo ante c.: et in illo Aristophanis, Τῷ τοῦτο κρίνεις; Quo pacto hoc conjicis? || At Τῷ sine accentu pro τίνι, ut Xen. (Ec. 5, 9.) Ἐν χώρῳ τῷ, In aliquo loco, Andoc. Ἐν ἐτέρῳ τῷ πράγματι. Sed ap. Poetas legitur ETIAM Τέῳ pro τίνι, estque usus illius et ap. Hom. [Od. A. 501.] sicut τέων pro τινῶν. Sed ut τέων invenitur et pro τίνων interrogativo, sic et τέῳ pro τίνι quoque positum fuisse existimandum est. [“ Sciunt Græce docti του, τῷ indefinita, eademque accentu notata et interrogantia, omnium esse generum. Æsch. S. c. Th. 474. Πέμποιμ’ ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ. Ad q. l. vide quæ notavi. Eur. Andr. 567. οὔτε τῷ δικῇ Κοίναντες. Soph. CEd. T. 1107. Εὐρημα δέξαι’ ἐκ του Νυμφᾶν: 1435. Καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;” Brunck. ad Aristoph. Θ. 430.]

Τῷ, adverbialiter pro Quia, Quoniam, διὰ τὸ sequente infin. Theophr. Δυσκατέρωστοι καρποὶ, τῷ εἶναι τοιοῦτοι. Idem, Τῷ γεώδεις ἢ ξηροὶ ἢ λιπαροὶ

τὴν φύσιν εἶναι : [C. Pl. 1, 16.] || Interdum et pro Igitur, Quare : qua in signif. et τῷ τοι a Themistio ponitur. Sed et ap. Hom. τῷ non solum exp. οὕτως, cuius signif. supra admonui, sed etiam ἐφ' ᾧ, et ὅτον χάριν : item διό : Il. B. (354.) Τῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι.

ACCUS. Τὸν, Gallice Le, ut τὸν δεσπότην, Le maître. Sed ut τοῦ pro τούτου, s. αὐτοῦ, ac τῷ pro τούτῳ s. αὐτῷ, usurpant Poetæ, sic τὸν pro τούτον non ap. eos duntaxat legimus, sed et ap. Xen. 4. p. 55. μετὰ Ed., Καὶ τὸν ἀποκρίνασθαι λέγεται, Ἐννοῶ γὰρ κ.τ.λ. : quem l. cum excuderem, diligenter exemplaria consului, sed ea in plurimis aliis a se dissentientia locis in hoc omnia consentire observavi. Imitatus autem ante eum Greg. dixit, Καὶ τὸν εἰπεῖν, πῶς καὶ τίνα. Legitur certe et τὸν καὶ τὸν ap. Lys., pro Hunc et illum, (659.) Καὶ μοι κάλει τὸν καὶ τόν : quod diceretur etiam τόνδε καὶ τόνδε. Invenitur autem et τὸ καὶ τὸ, itidem pro τόδε καὶ τόδε. Jam vero ut τὸν pro τούτον, sic etiam τοῖς pro τούτοις in prosa quoque inveniri docebo suo loco.

At PLUR. NOM. Οἱ, Les, ut οἱ δεσπότες, Les maîtres. Sciendum est autem, quibusdam loquendi generibus adhiberi frequentius quam singularem, nonnullis vero solum etiam. Cujusmodi sunt οἱ ἐν τέλει, Proceres s. Principes : et οἱ πρὸς αἵματος, ἐν αἵματι, Consanguinei : et οἱ περὶ αὐτὸν, Familiares aut Amici ejus. Quod tamen et de ministris intelligi potest. Aliorum autem hujusmodi loquendi generum singula in singulis præpositionibus vide, aut in nominibus, quæ iis adhibentur. "Οἱ, articulus. "præpos. masc. gen. plur. num. redditur per Qui : "ut οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους, Qui versantur circa literas, "Literati : οἱ ἐπ' ἐξουσίας, Qui cum potestate sunt, "Magistratus : qui et οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, et οἱ ἐν τέλει. "Et οἱ ἐπὶ οἰωνοῖς ἱερέων, Sacerdotes qui auguria "observant, Augures, Auspices. Et οἱ ἐν ὥρᾳ, Qui "in ætatis vigore sunt : οἱ ἐν νοσήμασιν ἐχόμενοι, "Qui morbis correpti sunt, ap. Plat. Sic οἱ ἀπὸ "ξένης, Qui e peregrino sunt territorio : οἱ ἐγγυς, "Qui prope sunt, Propinqui : οἱ ἐν αἵματι, Qui "ejusdem sanguinis sunt, Consanguinei. At οἱ en-cliticum vide in Οἷ."

Sed POETÆ Τοι dicunt et pro hoc præpositivo articulo οἱ, tanquam a nominativo singulari Τὸς, cuius tamen nullus est usus, Il. Ω. (686.) Σείο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρις τόσσα δοῖεν ἅποινα Παιδὲς τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι : ubi Eust. scribit τοὶ Dorice factum esse pro οἱ, præpositivo plurali articulo : ut sit οἱ ἔτι ζῶντες. Addit tamen, εἰ μὴ ἄρα ἐγκλιτικῶς γράφουσι παῖδες τοι. || Est tamen, quantum meminisse possum, frequentius in aliis duabus signif., sc. pro οἱ postpositivo articulo : vel pro οὗτοι, s. αὐτοὶ, aut ἐκεῖνοι. Od. A. (23.) Αἰθίοψας τοὶ διχθὰ δαδαίεται ἔσχατοι ἀνδρῶν. Et Ξ. (394.) θεοὶ τοὶ Ὀλύμπου ἔχουσι. Quibus in Il. significat οἱ, s. οἷτινες, Qui. At Il. A. (447.) τοὶ δ' ὦκα θεῶ κλειτὴν ἑκατόμβην Ἐξείης ἔστησαν : pro αὐτοὶ, s. ἐκεῖνοι, Ipsi, Illi. Sic Hesiod. Ἔργ. (1, 121.) pro αὐτοὶ, vel οὗτοι, Τοὶ μὲν, δαίμονες εἰσι, (140.) Τοὶ μὲν ἐποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται, (151.) Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες. Sed quod ad ILLUD Τὸς attinet, sciendum est, quamvis in usum receptum non sit, ab eo tamen non solum obliquos casus formari, Τοῦ, Τῷ, Τὸν, et in plur. Τοὶ, Τῶν, Τοῖς, Τοῖς : sed derivari etiam Θάτερος : est enim, ut tradit e vet. Gramm. auctoritate Eust., quasi Τὸ ἄτερος, abjecto sc. s e Τὸς, quod Idem appellat Dorice articulo, cum alio in loco non hunc singularem, sed plur. Τοὶ Doribus ascribat, atque cum hic, tum alibi singularem illum in usu esse neget.

GEN. Τῶν, Gallice Des : ut τῶν δεσποτῶν, Des maîtres. || Apud Poetas autem et pro Quorum : item pro τούτων, s. αὐτῶν. Pro quo ab illis ETIAM Τέων Ionice, ITEM Τάων, in fem., Dorice. Et τέων quidem legitur ap. Nicandr. Ἄ. init. τέων ἀνεδέγμεθα βλάστας, pro τῶν significante ὧν, Quorum : de quo l. dicam et infra. At τάων ap. Hom. Il. Υ. (223.) Τάων καὶ Βορέης ἡράσσατο βοσκομένων. Sed accipitur τέων et pro τίνων : atque adeo hunc verum esse ejus usum existimans Schol. Nicandri, eum repre-

hendit tanquam eo abutentem pro ὧν. In quo tamen illius reprehensio digna reprehensione mihi videtur : cum enim τέων sit pro τῶν, hoc autem accipiat passim pro ὧν, quidni et τέων hanc signif. habeat? Locus autem, quem ex Hom. affert, ubi τέων ponitur pro τίνων, est hic, (Il. Ω. 387.) τέων δ' ἐξ ἔσσι τοκῆων. Sed τέων ab illo poni et pro τίνων, sicut τέψ pro τινι, auctor est Eust., annotans hæc esse facta per pleonasmum literæ e.

DATIVUS Τοῖς, Gallice Aux : ut τοῖς δεσπότης, Aux maîtres. || Accipitur autem et pro οἷς, item pro τούτοις, s. αὐτοῖς, a Poetis : qui et in aliis casibus et in altero etiam numero hanc isti articulo significationem tribuunt, ut antea dictum est. Sed et solutæ orationis Scriptt. τοῖς interdum ponunt pro τούτοις, sicut τὸν pro τούτον. Dixit enim Thuc. ἐν τοῖς pro ἐν τούτοις : itidemque Plato Euthyd. ἐν δὲ τοῖς, pro ἐν δὲ τούτοις : Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα καλὰ οἱ λόγοι ὑμῶν ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον.

Τοῖσι pro τοῖς articulo, passim ap. Poetas, itidemque ap. Herod. et Hippocr., ceterosque Ionica dialecto utentes. Sed utuntur Poetæ et in aliis duabus signif., sc. pro οἷς et τούτοις, s. αὐτοῖς : sc. sequendo signif. ceterorum casuum. Certe pro οἷς et ap. Herod. (1, 18. 34.) legitur, sicut τῶν pro ὧν, et τοὺς pro οὖς.

ACCUS. Τοὺς, Les : ut τοὺς δεσπότες, Les maîtres. || Item in ceteris signif. i. e. quæ sequuntur analogiam significationis ceterorum casuum : sc. pro οὖς, Quos : et pro τούτους s. αὐτούς, Hos, Ipsos. Od. Ξ. (17.) τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες, pro τούτους. Apud Herod. quoque pro οὖς : 4. Θύουσι μὲν τῇ παρθένῳ τοὺς τε ναυηγούς, καὶ τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων ἐπαναχθέντας, τρώῃ τοιῷδε : ita enim leg. ibi est, non ἐπαναχθέντας. Observa autem Τοὺς pro οὖς, cum alioqui proxime præcedat τοὺς primam suam signif. habens. i. e. pro articulo præpositivo positum.

FEM. GEN. ARTICULUS.

Fem. generis artic. signif. articuli masc. sequitur. Sed sciendum est DATIVUM Τῇ præterquam quod articuli præpositivi fungitur officio, et pro ᾧ, item ταύτῃ s. αὐτῇ, ponitur : accipere etiam signif. adverbii in loco, et per locum : necnon adverbii ad locum : ponitur enim pro Hic, et pro Hac, item pro Huc : aut etiam pro Illic, Illac, Illuc. [Od. Θ. 556.] At sequente μὲν et δὲ pro Hic, Illic. Vel, Una quidem parte, Ab una quidem parte, altera autem : Aristot. de Mundo, Συνεχὲς δὲ αὐτῷ τῇ μὲν τὸ Αἰγύπτιον, τῇ δὲ τὸ Αἰγαῖον. Sed τῇ μὲν, τῇ δὲ capitur etiam pro Partim quidem, Partim vero, vel Cum et Tum. In ea autem signif. poni Qua et qua a Cic. pro Plancio, Bud. tradit. Apud Hesiod. (A. 210.) τῇ καὶ τῇ et pro Hac illac : Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον. Apud Eund. (206.) pro Illuc, Eo : Τῇ δ' εἰς, ἥ σ' ἂν ἄγω. Sic τῇ ἴμεν ap. Hom. e quo affertur et pro ἐνταῦθα, et pro ἐκεῖσε.

At de gen. plur. fem. τάων dictum fuit supra in Τῶν.

NEUTR. GEN. ARTICULUS.

Neutrius generis articulus signif. articuli masc. et fem. generis sequitur. NAM Τὸ præterquam quod nominibus præfigi neutris solet, sicut ὁ masculinis, et ἡ femininis : capitur etiam pro ὃ, Quod : item pro τούτο, αὐτό, ἐκεῖνο, Hoc, Ipsum, Illud. Itidemque PLUR. Τὰ, easd. signif. accipit. Il. Ξ. (411.) τὰ ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν Πάρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῶν ἐν αἰέρας Στῆθος βεβλήκει : animadvertite autem Εἰ : cum contra in præcedente versu exponatur. Sed alium quoque usum habet τὸ, s. potius alios usus. Ac primum quidem dicitur τὸ καὶ τὸ, eod. modo, quo Gallice Cela et cela : Dem. (308.) Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὐτοσί, οὐκ ἂν ἀπέθανε, Si cet homme eut fait cela et cela, il ne fût pas mort : vel, S'il eut fait telle chose et telle. Latine dixeris, Hoc et illud. In quo usu ad unam e

præcedentibus signif. referri potest. || Tò infinitivo etiam jungitur, sicut et articulus Gall. Le, quæ articuli cum infin. copulatio vim nominis habet: ut Tò πειν, φαγεῖν, Le boire, Le manger. At Lat. infin. jungunt interdum, non cum articulo, cum eo destituantur, sed cum pronomine: quale est hoc Persii, Velle suum cuique est. Item, Scire tuum nihil est, nisi te scire hoc sciat alter. Item, Quando ad canitiem et nostrum istud vivere triste Aspxi. || Tò ap. Gramm. τεχνικῶς positum, vel, ut quidam loquuntur, materialiter, ut cum dicimus τὸ ἀρετῇ opp. τῷ κακίᾳ, pro Vocabulum hoc ἀρετῇ. Sic τὸ τύπτω verbum istud τύπτω. Item, τὸ χρώμαι οἷς ἔχω, Ἀπτικόν ἐστίν, oratio hæc, χρώμαι οἷς ἔχω est Attica, sive constructio hæc. || Tò interdum pro Quapropter, Quamobrem: διό: Il. Γ. (176.) Ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ ἐγένοντο τὸ καὶ κλαίονσα τέτηκα, (T. 213.) τὸ μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμνη. [Tò adverbis temporal. præfixum, Lobeck. Phryn. 50.]

At de °O significante Ipse, etiam Qui, dicam post °Os, cum ab hoc sit, non autem ex articulo præpositivo fiat, assumpto accentu.

[“°O, ad Charit. 695. Wakef. Trach. 476. Porson. Or. 412. Pro οὔτος, 729. 748. Brunck. Œd. T. 1082. 1102. 1466. Markl. Suppl. 145. 207. Musgr. 145. Rhes. 600. Wakef. Alc. 900. Jacobs. Anim. 137. Anth. 6, 371. 395. Nossis 5. Brunck. Apoll. Rh. 188. 213. Aristoph. 2, 17. Wassenb. ad Hom. 37. Toup. Opusc. 2, 285. Valck. Hipp. p. 207. Heyn. Hom. 5, 566. Pro οὔτος, αὐτὸς, ad Xen. Eph. 195. 281. Bergler. ad Alciph. 155. Bernard. Reliq. 21. 39. Pro αὐτὸς, Musgr. Suppl. 469. Jacobs. Anth. 6, 371. Brunck. Aristoph. 2, 17. Pro τῆς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 326. Schneid. ad Xen. Œcon. p. 15. Heind. ad Plat. Phædr. 191. Wolf. ad Reiz. Acc. 76. P. Abresch. Paraphr. 176. Pro ὅς, Qui, Brunck. Aristoph. 2, 17. Pierson. Veris. 74. Articulus a nomine per plura interjecta se junctus, Dioscorid. 37. Diocles 2. ad Ammian. Marc. 1, 481. Wagn., Longus p. m. 27. Demosth. 72. Tragicis omissus, Markl. Iph. p. 294. Brunck. Phil. 900. Valck. Phæn. p. 451. Dawes. M. Cr. 323. 329. An et Comicis? Brunck. Aristoph. 1, 5. 15. 2, 37. 3, 175. Comici nonnunquam omittunt articulum autem nomina appellativa, Markl. Suppl. 702. Aristoph. A. 127. Articulus sine emphasi positum in odis Choricis raro invenias, Musgr. Herc. F. 660. Articulus in melicis Tagicorum, Porson. Or. 1297. Med. p. 72. Homericis articuli usus, Reiz. Acc. 74. Wolf. Proleg. 206. Præf. ad Il. p. lxxiv. Ed. Lips., Schol. Il. Φ. 252. Ω. 315. Heyn. Hom. 4, 12. 95. 124. 161. 250. 334. 453. 562. 681. 5, 79. (coll. Il. E. 414.) 231. 278. 362. 461. 509. 540. 553. 576. 6, 53. 67. 69. 77. 83. 99. 104. 105. 148. 175. 226. 243. 255. 324. 441. 584. 610. 7, 141. 176. 197. 422. 626. 644. 675. 797. 8, 38. 81. 173. 240. 243. 253. 389. 624. 639. 641. 657. 662. 663. 676. 682. 718. 738. 754. Comm. Phil. Lips. 4. p. 118. Il. A. 54. 70. B. 217. 281. Γ. 225. 259. Δ. 260. H. 248. I. 469. A. 571. In vetere Attica loquela articuli sæpissime non exprimuntur, ut ex Herodoto videre licet, Markl. Suppl. 702. Attici in accus. nonnunquam ponunt articulum πλεονάζοντα, 306. Iph. p. 376. Articulus neglectus, ubi eum desideres, Suppl. 207. 940. ad Charit. 418. Eur. Med. 81. A librariis omissus, ad Charit. 448. Præpositus propriis nomin., Markl. Suppl. 127. 702. 940. Iph. p. 411. Musgr. Rhes. 477. Tro. 72. ad Diod. S. 2, 430. 464. 487. Boeckh. ad Sim. p. xl. Porson. Phæn. 145. De vi articuli pronomini subjecti, ut σὲ τὸν σοφιστὴν λέγω, Valck. Phæn. p. 552. ad Xen. Eph. 271. Lennep. ad Phal. 94. Markl. Suppl. 110. 804. 840. Iph. p. 45. 70. 90. 111. 249. 307. Iph. T. 1431. Bast. Specim. 43. Zeun. ad Xen. K. II. 607. Wakef. Herc. F. 976. In talibus etiam pronomine omittitur, Eur. Hec. 328. Proverbialiter dicta articulo præpositivo, substantivorum instar, designantur, Luzac. Exerc. 93. Articulus loco non suo positus, Jacobs. Anth. 9, 146. Philippus 5. et Jacobs., Erfurdt. ad Soph. Antig. p. 311. Num articulus præpositivus contra naturam suam possit postponi, Reiz. Acc. 75. Brunck. ad

A Poët. Gnom. 313. Male omissus, 336. De vi articuli in talibus, ἑάλως ὁ γενναῖος etc. ad Lucian. 1, 442. Sed ἄθλιος (quod ibi offendit T. H.) sine articulo ὁ legas etiam p. 510. 514. ubi nihil monetur. Brunck. Bacch. 1091. Med. 977. 989. Andr. 832. Or. 86. Alciph. 444. Jacobs. Anth. 6, 55. Articulus post præpositiones ante urbium s. regionum nomina, ad Xen. Eph. 223. Non vocibus, quas interpretantur, sed earum interpretamentis articulum præfigunt Grammatici, Valck. Phæn. p. 755. Toup. Opusc. 2, 87. Koen. ad Greg. Cor. 237. 267. ad Herod. 292. 375. 399. 410. De articulorum usu vide quid dicat Plutarchus Op. Mor. 1848. Musgr. ad Hec. 454. Herc. F. 660. cf. ad Il. Υ. 147. In usu articuli milenis fuit vicibus peccatum: de duabus vocibus cui præfigitur, multum interest, Valck. Oratt. 338. ubi v. exempla. Agitur ibid. etiam de his, ἡ γυνή ἡ καλή: vide ibid. 384. ad Herod. 202. 451. De vi articuli, Toup. Opusc. 1, 114. 568. ad Xen. Eph. 206. Dawes. M. Cr. 203. 212. 258. Burgess. Præf. p. xv. Bergler. ad Alciph. 61. ad Mær. 256. Bibl. Crit. 3, 2. p. 31. Act. Traj. 1, 205. Valck. ad Phalar. xiii. Phæn. p. 630. 651. Articulus Poëtis male illatus, Bibl. Crit. 1, 2. p. 32. Omissus ap. Poetas, Valck. Phæn. p. 264. Vim addit et affectum auget articulus, Brunck. ad Eur. Med. 977. Hec. 210. Phæn. 729. Hipp. 1077. Bacch. 1091. Per Nempe, Scilicet vertendus, Valck. Oratt. 337. Subjectum articulo insignitur, ad Chrys. 48. ad Herod. 85. °O iteratum in Poëtis, Wolf. ad Hesiod. 108. De accentu articuli pro τῆς, τῆς, positi, ad Lucian. 1, 223. Bipont., ad 1. p. xxxiii. 179. 207. De sede, Doun. Prælect. 134. Lips., Bergler. ad Alciph. 6. Mær et δὲ fere articulo postponuntur, raro præponuntur, ad Xen. Mem. 3, 1, 8. Inter ὁ δὲ et subst. multa interjecta, Eur. Herc. F. 1041. ubi offendit Wakef. Sed sic Homerus sæpissime. Cf. Eur. El. 781. Soph. Phil. 371. Apoll. Rh. 1, 388. Lucian. 3, 481. °O δὲ, usus Homer. etc. Jacobs. Anth. 6, 276. Lucian. 1, 767. 768. 3, 198. 387. 624. 629. Schol. Soph. Antig. p. 195. Erf., Heyn. Hom. 5, 471. 437. 7, 29. 209. 221. 8, 118. Philostr. 100. Boiss. °O, ὁ, Heyn. Hom. 4, 320. °O καὶ, ἡ καὶ, Jacobs. Anth. 12, 273. °O δὲ, pro αὐτὸς δὲ, ad Lucian. 1, 514. °O μὲν, ὁ δὲ, Interpret. ad Thom. M. p. 1. °O μὲν τῆς — ὁ δὲ —, Bergler. ad Alciph. 89. Dawes. M. Cr. 196. 198. °O μὲν — ὁ δὲ —, ad quæ in antecedentibus referenda, Valck. Diatr. 13. Wessel. ad Herod. 26. Koen. ad Greg. Cor. 34. °O, τὸ οὐρανὸς — καὶ ἡ γῆ —, Wessel. Diss. Herod. 110.: Il. X. 157. Τῇ ῥα παραδαμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώκων, suppl. ante φ. ὁ μὲν, Hoogen. p. 169. Ed. Sch. 1. Similia loca in Lat. Scriptt., cf. Oberlin. ad Cæs. B. G. 3, 25. Zeun. ad Xen. K. II. 442. Sylb. ad Pausan. 26. 121. 357. Pausan. p. 90. (qui hinc corrigendus p. 116. in,) 237. 251. 274. Porson. Or. 891. Lucian. 2, 321. Musgr. Iph. T. 1350. Markl. p. 410. Musgr. Hel. 1620. Herc. F. 637. 1038. Wakef. 637. Trach. 116. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 1. p. 267. Xen. T. 3. p. 17. Thiem., Heyn. Hom. 5, 378. De talibus, Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτον, ὁ δ' ἡνίοχον, ad Il. Θ. 119. cf. 387. Lucian. 1, 87. Ilgen. Hymn. 606. qui fallitur: vide quæ ascripsi: Herod. 516. 560. 602. 617. 637. 674. 742. Eur. Or. 35. Τοῦ pro τίνος, Markl. Suppl. 131. p. 251. Iph. p. 218. Heracl. 92. Hel. 466. Wakef. Trach. 187. Eum. 596. ad Lucian. 3, 850. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 220. Brunck. Aristoph. 1, 106. ad Paus. 363. Eur. Phæn. 736. Timæi Lex. 188. et n., Valck. Hipp. p. 176. Τον pro τινός, Lennep. ad Phal. 127. ad Herod. 417. Soph. Œd. T. 1107. Œd. C. 371. Eur. Or. 1361. Hec. 370. Bergler. ad Alciph. 6. ad Diod. S. 1, 27. Τον et τοῦ conf., Heind. ad Plat. Apol. p. xxii. Τὸ τοῦ παντός, Ruhnck. ad Vell. 473. Ἐκ τοῦ, ad Herod. 476. Τοῦτο pro τούτου, τοῖς pro τούτοις, ad Charit. 230. Τον, ad Phalar. 366. Thom. M. 483. Markl. Suppl. p. 251. Schol. Il. Φ. 252. Eur. Ion. 336. Wakef. Phil. 39. 196. S. Cr. 5, 95. ad Lucian. 3, 850. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 261. 2, 220. ad Iliad. p. 736. Cant., Brunck. Aristoph. 1, 106. 184. 263. 2, 32. Fragn. 219. 242. Porson. Hec. p. 82. Ed. 2. Bast

Lettre 176. Οὐτε του, Soph. Antig. 249. 257. 917. Έκ θεῶν του, Toup. Opusc. 2, 264. Emendd. 1, 431. 2, 400. : Eur. Hec. 374. Οὐτ' ἐλπίδος γὰρ, οὐτε του δόξης ὁρῶ, ubi Porson. :—'Tis eod. modo collocatur in Æsch. Pr. 21. 'Ἴν' οὐτε φωνήν, οὐτε του μορφῆν βροτῶν' Οὔφει. Soph. Trach. 3. οὐτ' εἰ χρηστὸς, οὐτ' εἰ τῷ κακός. De του, τῷ, v. ad Xen. Mem. 2, 2, 12. 2, 8. 3. Munck. ad Anton. Lib. 74. 139. Verh., ad Charit. 219. Valck. Oratt. 406. Phœn. p. 542. ad Phalar. p. xix. Τεν pro τινός, Reiz. Præf. ad Herod. p. viii. Τεο pro τινός, Herod. 27. Τῷ, Propterea, Valck. Phœn. p. 53. Harles. ad Theocr. 286. Hesiod. Θ. 466. ubi male Wolf., ad Xen. Eph.: 168. Pro τινι, Markl. Suppl. 133. p. 251. Eur. Hel. 1211. 1250. Ion. 563. ad Lucian. 3, 850. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 220. Brunck. Aristoph. 1, 106. Eip. 1052. ad Paus. 363. Heind. ad Plat. Phædr. 344. Plut. 1, 102. Cor. Valck. Phœn. p. 154. Reiz. Acc. p. 71. Pro τινι, ad Lucian. 1, 299. 'Εν τῷ πράγμα-τος, Lobeck. Aj. p. 269. Τῷ, i. q. παρὰ τὸ, Grammat., Act. Traj. 2, 151. Τῷ, Thom. M. 229. Markl. Suppl. p. 251. ad Lucian. 2, 148. 3, 850. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 261. 326. 2, 220. Brunck. Aristoph. 1, 106. 252. 255. 2, 197. Soph. 3, 452. ad Pausan. 378. Porson. Hec. p. 82. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 91. (Sic leg. ap. Aristoph. Eip. 848.) Eur. Andr. 567. ad Alcest. 568. An τῷ possit versus inchoari, Toup. Emendd. 4, 500. Τῷ pro τινι Atticorum, non Laconum est, Idem Add. in Theocr. 390. Μὴ τε τῷ, Soph. Antig. 266. Παντί τῷ, ad Dionys. H. 5, 374. Τῷ ἄλλῳ, Lucian. 2, 62. Bast Lettre 187. Heind. ad Plat. Apol. p. xxii. : Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 474. :—'Σὺν τύχῃ δέ τῷ, i. e. τινί. Male hæc vulgo accepta. Του, τῷ indefinita, omnis sunt generis; nec eo significatu της, τη adhibentur. Soph. Aj. 290. οὐτε του κλύων σάλπιγγος : Phil. 39. 'Ράκη βαρείας του νοσηλείας πλέα : 771. μήτε τῷ τέχνῃ Κεῖ-νοις μεθεῖναι ταῦτα : Antig. 249. Ubivis exempla obvia. Perinde est in τοῦ, τῷ interrogantibus. Quin plurali etiam serviunt numero. Eur. Suppl. 135. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας. 'Αργείων σέθεν; Plane ut nos, A qui avez-vous marié vos filles? Nescio quid arguta- tur ad h. l. Marklandus, cui absurda immerito vide- tur illa lectio. Cf. Toup. Opusc. 2, 284. Soph. Œd. T. 1435. Τὸν με κύνα, Jacobs. Anth. 9, 339. ad Anthol. Palat. 232. Epigr. adesp. 451. Κούροι τὸν φι-λέουσιν, Quem pueri amant, Valck. Callim. 203. Τὸν pro τινά, Zeun. ad Xen. K. Π. 386. Pro τοῦτον, Heyn. Hom. 7, 625. Τὸν in fem., 23. 631. cf. Brunck. ad Æsch. Pers. 183. ad Lucian. 1, 180. Fischer. ad Plat. iv. Dial. p. 300. Valck. Hipp. p. 163. 205. A- bresch. Lectt. Aristæn. 250. Koen. ad Greg. Cor. 304. Οἱ αὐτοῦ, οἱ ἑαυτοῦ, Valck. Oratt. 353. Οἱ με φίλοι —, Theogn. 575. Bekk. 813. Hom. Hymn. in Bacch. 2. Οἱ αὐτῇ Τελφούσῃ, Hymn. in Apoll. 275. Οἱ δέ, pro τινὲς δέ, etiam ubi οἱ μὲν non præcedit, Valck. Oratt. 350. ad Charit. 285. Οἱ μὲν solum positum, non sequente οἱ δέ, ibid. Τῶν et τὸν conf., Jacobs. Anth. 9, 175. Λήματι τῶν, Quorum fortitudi- ne, Huschk. Anal. 201. Τῶν μέμνηται, δ —, Heyn. Hom. 5, 478. cf. 678. Il. P. 207. Τῶν ὅσοι —, Plut. Mor. 1, 5. Oxon., ad Ammon. 56. 148. Τῶν pro τί-νων, ad Hesiod. p. 147. Wolf. An τοῖς pro τίσι; Markl. Suppl. 133. Sic Soph. Trach. 984. Παλαιο-τάτοις νόμοις χρώνται et π. τοῖς ν. χρ., Boeckh. ad Sim. p. xxii. Τους et τῶν conf., Schneid. ad Xen. K. 'A. 109. Τους pro τινάς, Valck. Diatr. 6. Zeun. ad Xen. K. Π. 235. ubi et de τὸν pro τινά. Τους τὰς τῶν —, Thom. M. 370. cf. Rhodom. ad Diod. S. 1, 197. Idem 1, 31. 207. 716. 2, 90. ad Lucian. 1, 719. Artemid. 439. Weisk. ad Longin. 329. : Eur. Or. 407. P. Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους, pro τοὺς δ. εἰρ. 'H. et οἱ conf., Bast Lettre 43. Gail. ad Thuc. 1, 141, 6. 'Α δ' ἐγὼ ἂν τλάμωμ ἀρετὰ, ad Mær. 66. Theocr. 4, 21. ad Charit. 224. Valck. Hipp. p. 279. 'A Dorice pro ἡ positum corripitur, Beck. ad Eurip. 232. : Eur. Ion. 327. Matth., Τάλαινά σ' ἡ γεκούσα, pro ἡ σε τ. cf. 673. Xen. K. Π. 5, 3, 19. Τῆς εἰς τινάς; Epigr. adesp. 350. Τῇ an dicatur pro τινί; Brunck. Aristoph. 1, 105. Τῇν pro τινά, Er-

PARS XX.

nest. ad Il. Δ. 41. (errat.) Τὴν et τῆς conf., Markl. Iph. p. 123. Τῇν pro ἡν, Jacobs. Anth. 7, 124. 9, 61. An τὴν ἔχων κεφαλὴν dicatur? Brunck. Aristoph. 3, 118. Τῇν μοι ἐρωτικὴν τέχνην, Plato Phædro 284. Τὰς ἡμέρας pro ἡμ. τινάς, Fischer. ad Palæph. 147. Τὸ, Heyn. Hom. 4, 484. Τὸ pro δι' δ, 6, 274. Ideo, Buhl. ad Arat. p. 383. Antagor. 2. Schneid. ad Ari- stot. H. A. 2, 383. Τὸ μὲν, τὸ δέ, Partim, partim, Cum, tum, Jacobs. Anth. 8, 312. Toup. ad Longin. 300. Reiz. Acc. 12. 'Ἦκουε τὸ — et ἠκούετο conf., Villos. ad Long. 244. Τὸ seq. inf., i. q. ὥστε, Brunck. ad Eur. Hipp. 49. Τὸ παρὰ, τὸ ἀπὸ, ad Charit. 267. Τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, aliis vocab. interje- ctum, Bergler. ad Alciph. 180. 184. 186. De tali- bus, Ruhnck. ad Xen. Mem. 220. Τὸ τῆς τύχης, Musgr. Iph. A. 1090. Tro. 27. Ion. 755. Herc. F. 503. Wakef. Trach. 196. Phil. 674. Eum. 142. T. H. ad Plutum p. 462. Diod. S. 1, 697. ad 2, 384. Lu- cian. 2, 160. 178. Pausan. 3, 41. Dionys. H. 2, 1135. Heind. ad Plat. Phædr. 248. 261. Theæt. 324. Τὸ τοῦ παντός, Ruhnck. ad Vell. 473. Τὸ τῆς φράσεως, Koen. ad Greg. Cor. 48. Ed. Lips. Τὸ μηδὲν, ad Charit. 278. Τὸ κεῖσε, Soph. Trach. 929. Ambigo, τὸ θέλει τὸ ἔπος εἶναι, Herod. 454. ubi v. Wess. Τὸ τῆς εἰρήνης, pro ἡ εἰρ., Fischer. ad Palæph. 187. Sic et τὰ usurpatur, ad Charit. 255. Τὰ, Nunc, Hermann. Obss. p. 62. Pro τινά, Koen. ad Greg. Cor. 95. cf. Reiz. Acc. 13. Τὰ γυναικῶν, i. e. γυναῖκες, ut τὰ θεῶν, Diu, Markl. Iph. p. 352. Wakef. S. Cr. 4, 84. Phil. 497. Platonius, Duker. ad Thuc. 551. Cattier. Gazoph. 15. Τὰ τῶν θεῶν, i. q. οἱ θεοὶ, Soph. El. 261. Eur. Bacch. 1139. Cycl. 603. Beck. in Bibl. Philol. 1, 74. ad Charit. 273. Plut. Mor. 1, 909. Diod. S. 1, 342. Τὰ τῆς ὀργῆς, ad Charit. 690. Τὰ ἑαυτοῦ, Athen. 1. p. 3. Τὰ Πελοποννησιακὰ, τὰ ἐπὶ Λυσάνδρῳ, T. H. ad Plutum p. 438. Τάδε καὶ τὰ, Pind. 'I. 5, 66. Τὰ καὶ τὰ, Thom. M. 635. Heyn. ad Pind. 1, 34. Brunck. Soph. 3, 486. 'Επὶ τὰ καὶ ἐπὶ τὰ, Coray in Consp. Mus. Oxon. p. 15. Τὰ μὲν — τὰ δέ —, τὰ μὲν — τὸ δέ —, ad Xen. Eph. 287. De talibus, ad Charit. 281. Τὰ φρονέων, ἴνα, Il. E. 564. Heyn. Hom. 5, 701. Τὰ φρονέων, δ —, Il. I. 493. v. Heyn. not. Τὰ κατὰ τὴν σύνθεσιν, Heyn. Hom. 7, 43. Τάπερ Ion., ἅπερ Att., Toup. Opusc. 1, 123. Schæf. Mss.]

"ΟΙΕ, VEL "Ο γε, ut quidam malunt, interdum simpliciter pro ὁ, Plato de LL. 4. 'Ακάθαρτος γὰρ τὴν ψυχὴν ὅγε κακός, καθαρὸς δὲ ὅγ' ἐναντίος. Idem, Μετὰ θεοῦς δὲ τοῦσδε καὶ τοῖς δαίμοσιν ὅγ' ἐμφρων ὀ- γιάζοι' ἄν. Idem in Politico, Οὐδὲν διαφέροντι τῶν ἄλλων οὐδ' εἰ τοῦνομα ἤδη διπλοῦν ἐστὶ ταύτης, ἀλλὰ τὴν κατὰ νόμους ἄρχειν καὶ παρανομεῖν, ἔστι καὶ ταύτη καὶ ταῖς ἄλλαις. Quibus in Il. ὁ γε et τό γε simplici- ter poni pro ὁ et τὸ, putat Bud., et quidem divisim scribens. Addit autem et h. Chrys. l., in quo ὅγε esse itidem simpliciter ὁ, existimat : cum alioqui mihi particula γε ibi non omnino vacare videatur. Ita enim ille in 1 ad Cor. 15. adversus Manichæos dis- putans, Εἰ δὲ ἀναμάρτητος ὦν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν, οὐ τὸν τῆς ἀμαρτίας θάνατον, πῶς γὰρ ὅγε ἀναμάρτητος ; ἀλλὰ τὸν τοῦ σώματος.

"Ογε, Hic : qua forma sæpe dicitur et ὅδε in hac ead. signif. Sic ἦγε, Hæc, τόγε, Hoc. Nec vero ὅγε exponi duntaxat potest Hic, sed et Is, s. Ille. Il. A. (68.) 'Ἦτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἔζετο, (93.) Οὐτ' ἄρ' ὅγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὐτ' ἐκατόμβης. Interdum et proxime subjungitur antecedenti, (64.) "Ος κ' εἴποι ὁ, τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος 'Απόλλων' Εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐ- χολῆς ἐπιμέμφεται, (96.) Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἐκη- βόλος, ἢ δ' ἔτι δώσει' Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, (120.) Λεύσετε γὰρ τόγε πάντες, ὁ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.

["Ογε, ad Eur. Iph. A. 1234. Markl. p. 204. 369. ad Tro. 722. Wakef. Trach. 1128. Eum. 755. 830. Brunck. Apoll. Rh. 5. 131. 142. 187. Aristoph. 2, 152. Heyn. Hom. 5, 25. ad Xen. Mem. 1, 6, 11. Valck. ad Röv. p. 51. Harles. ad Theocr. 349. De Homérico ἡ ὅγε, Benth. ad Horat. Carm. 1, 9, 16. ad Il. Γ. 409. cf. ad Il. B. 664. Δ. 389. E. 673. M. 240. Ψ. 332. Od. B. 327. Γ. 217. Θ. 488. Heyn.

18 S

Hom. 4, 537. Herod. 188. 514. Ilgen. ad Hymn. 362. ad Callim. 1, 122. Hesiod. *Ἔργ.* 229. 295. Soph. *Œd. T.* 1101. Auger Discours 1, 319. Apoll. Rh. 1, 308. Jacobs. Anth. 8, 109. Antip. Th. 56. 66. Conf. c. 88e, Heyn. Hom. 4, 534, 5, 35. 43. 57. 226. 441. 444. 664. 719. 6, 85. 92. 107. 292. 637. 7, 31. 351. 352. 450. 603. 607. 8, 242. 320. 391. 631. 677. 678. "Ογ' ἦρως, Il. E. 308. Τόνγε ἄνακτα, 794. Τόγε, Nunc, Heyn. Hom. 5, 153. Τοῖσγε et τοῖσι conf., 6, 516." Schæf. Mss.]

"ΟΔΕ, Hic. Et in fem. ἡδε, Hæc. In neutro τόδε, Hoc. Pro quibus dicitur etiam, et quidem sæpe, οὗτος, et αὕτη, et τοῦτο. Il. Ω. (398.) 'Ἀφνειὸς μὲν ὁδ' ἐστὶ, Dem. pro Cor. Τοῦτο δὲ δεῖ σκοπεῖν, οὐχ ὡς ὅδε Φωκίας ἀπώλεσε καθ' ἑαυτὸν, Aristides, Καὶ Ζεῦ-γνυσιν ἐν τῇδε τῇ γῇ πρῶτος ἀνθρώπων ὁ τῆσδε τῆς θεοῦ πάρεδρος ἄρμα τέλειον. Idem, 'Εν τῇδε τῇ πόλει. At Lucian. dicit etiam (1, 660.) 'Ἐπὶ τήνδε ῥάστην οὖσαν τὴν μισθοφορὰν ἀπηνηγκέναι, pro ἐπὶ τήνδε τὴν μισθοφορὰν. Interdum cum μὲν et δε: Aristot. de Gener. An. 2. 'Ἐνδέχεται δὲ τόδε μὲν, τόδε κινῆσαι' τόδε δὲ τόδε. At in plur. ἐπὶ τάδε μὲν, et ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, pro ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δέ. Bud. || Apud Hom. legitur ὅδε, sequentibus etiam aliis duobus pronominebus, αὐτὸς ἐγὼ, Od. Φ. (207.) "Ἐνδον μὲν δὲ ὁδ' αὐτὸς ἐγὼ: quæ Eust. ponit ἐκ παραλλήλου ait πρὸς ἐνδειξιν σαφούς ἀναγνωρισμοῦ. Apud Soph. autem ὅδε sine adiectione usurpatur et de prima persona, pro ἐγὼ: Aj. (445.) p. 27. μεὰ Ed. Νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντοῦργῳ φρένας Ἐπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη. Sic (822.) p. 49. Εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν. Sed et (78.) p. 9. Ἐχθρὸς γε τῷδ' ἀνδρὶ καὶ τὰ νῦν ἔτι, ubi tamen et aliter accipi potest. Sic autem et Latinos uti suo pronomine Hic, alibi docui. Extra compositionem autem ὁ δὲ, præcedente ὁ μὲν, pro Hic quidem, Ille vero, ut antea dictum fuit in 'O. Sed et præcedente μὲν sine ὁ, subiungitur ὁ δὲ, pro ὅδε δὲ, s. οὗτος δὲ, Hic vero, autem, Ipse autem. Pausan. 'Αφικομένων δὲ τῶν ἀγγέλων, ὡς οὖν τὰ γράμματα ἀπεδόθη, ὧν μὲν εἶχε τὰ βιβλία, ἀνεγίνωσκεν οὐδὲν, ὁ δὲ ἤκειν τὴν ξυμμαχίαν ἔλεγε. Invenitur tamen ὁ δὲ positum etiam simpliciter pro ὅδε, Hic, potius Ipse, Ille. Basil. in Or. πρὸς τοὺς Πλουτοῦντας scripta, Δέον γὰρ εὐφραίνεισθαι καὶ χάριν ἔχειν τοσούτων ὄντας εὐπορωτέρους' οἱ δὲ δυσφοροῦσιν ὅτι ἐνός που τῶν ὑπερπλουτούντων ἀπολιμπάνονται.

Τόδε ap. Hom. pro Huc, cum verbo ἰκάνειν, ubi subaudiri putatur subst. Ex Epigr. affertur et pro Hic. At in prosa dicitur μέχρι τοῦδε, i. e., Huc usque, pro Ad hoc usque tempus, Ad hæc usque tempora. || Affertur τόδε et pro Ideo, Propterea.

"Οδε τις, et Τόδε τι, vide ap. Bud. 965. sed et in Τίς, de iis dicendum erit.

"Οδε, Hi, οἱτοι, Od. Ε.] [89. A. 76. 'Ἄλλ' ἀγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζόμεθα πάντες Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι.]

["Οδε, Markl. Iph. p. 204. 300. Wakef. Trach. 391. ad Lucian. 1, 765. Jacobs. Anth. 12, 449. Valck. Phæn. p. 488. Toup. Opusc. 1, 240. 283. Zeun. ad Xen. K. Π. 169. 188. 545. Reiz. Acc. 7. ad Herod. 219. 538. Bergler. Præf. ad Il. p. 3. ad Diod. S. 1, 292. Brunck. Œd. C. 1148. Heyn. Hom. 8, 118. "Οδε, ὁ δὲ, Boiss. Philostr. 322. 452. 524. 535. 564. 609. Heyn. Hom. 6, 192. Wolf. Præf. ad Odys. p. 33. Ed. 2. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 131. 331. Diatr. 98. Abresch. Æsch. 2, 123. 131. ad Charit. 224. ad Il. II. 165. Θ. 160. 261. "Οδε, Ego, Eur. Alc. 1111. cf. 1150. Wakef. Trach. 295. 1013. 1059. Jacobs. Anim. 128. Coray Theophr. 196. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 270. 273. 278. 300. Brunck. Aristoph. 3, 99. Boeckh. in Plat. Min. 99. "Οδε, En, Eur. Andr. 411. Musgr. Or. 348. Valck. Hipp. p. 183. 294. 310. 311. Toup. Append. ad Theocr. p. 22. Soph. Œd. C. 32. Brunck. ad 111. Abund., Markl. Suppl. 392. Hipp. 1200. ap. Musgr. Brunck. Soph. 3, 393. ad Charit. 288. Cum articulo, Brunck. Aristoph. 1, 35. 3, 107. ad Lucian. 1, 197. 2, 70. 199. ad Dionys. H. 1, 578. Tzsch. ad Strab. 4. p. 351. Schneid. Anab. 443. H. Steph. ad Dionys. Legat. 44. ad Charit. 224. Toup. Emendd. 4,

467. Dawes. M. Cr. 301. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. Add. p. 322. Valck. ad Theocr. 302. ad Herod. 374. Δεικτικῶς, Markl. Suppl. 842. Iph. p. 172. Wakef. Herc. F. 232. Phil. 266. Eum. 103. Musgr. El. 84. Brunck. Phil. 1330. An ὅδε γε? Wakef. Ion. 325. Sic Soph. Phil. 23. 471. et Wakef. ad 468. Conf. c. οὗτος, Wakef. Phil. 141. Jacobs. Anth. 7, 253. Brunck. Aristoph. 1, 192. 2, 125. Benth. 324. Porson. Phæn. 1597. Hec. p. xxxviii. Ed. 2. Schneid. Anab. 444. Pro ἐκεῖνος, Soph. Trach. 346. Pro ἡδὲ, Heyn. Hom. 8, 118. "Οδε et ὁδὶ, Ammon. 100. "Οδ' ἐγὼ, Jacobs. Anth. 7, 383. 'Εγὼ ὅδε, seq. infin., Heyn. Hom. 7, 638. 8, 213. "Οδε δὲ, 587. Brunck. Apoll. Rh. 226. Porson. Phæn. 638. 1255. 1601. "Οδε σοι, Villos. ad Long. 266. 'Ἀγὼν ὁδ', Æsch. Ag. 1388. "Οδε παιδαγωγός, Heind. ad Plat. Lys. 16. Τοῦδε σώματος, Mei ipsius, Wakef. Alc. 647. Porson. Med. p. 37. Παιδὸς τοῦδ', Soph. Antig. 1012. 1034. Τοῦδ' ἀνδρός, Œd. T. 1464. Eur. Alc. 701. Περσικὸν στρατεύματος τοῦδε, Æsch. Pers. 114. 'Εκ τοῦδε, ad Herod. 476. Τοῦδε et τῶνδε conf., ad Eur. Rhes. 64. 'Εν τῷδε, Tunc, Eur. Iph. A. 1590. T. 281. 301. 1379. Τὸν δ' ἀγὼν', Herc. F. 1232. Τὸν βουκόλον τόνδε, Herod. 1, 117. cf. Boiss. Philostr. 309. Τοὺς μὲν τόνδε τρόπον διαπαιζῶν, τοὺς δὲ τόνδε, Casaub. Athen. 1. p. 61. Τὸν ἀνδρα τόνδε, Me, Barnes. Heracl. 529. El. 43. Musgr. ibid. Wakef. Herc. F. 434. Wakef. Phil. 1036. 1375. Trach. 1238. (1073. 1201. 1256.) Eum. 317. cf. El. 956. Eur. Med. 1337. Andr. 64. 313. ad Or. 491. Alc. 332. 639. et Musgr., 693. 722. 739. 1087. 1093. 1097. 1105. 1115. 1131. (Sic Terent. Heaut. 2, 3, 115.) Τήνδ' ὁρᾷς δάμαρτα σὴν, Quam hic vides mulierem, conjux tua est, Wakef. Alc. 1148. De talibus, Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xvii. Anim. 37.: Eur. Iph. T. 268. δαίμονες τινες Θάσσουσιν οἶδε, Hic sedent. Hinc vindicanda lectio Mnasalce perversa ab Eichst., cujus conjecturam temere probavit Jacobs. Anth. 6, 410. cf. ad Iph. T. 343. 460. 1222. Rhes. 85. 613. 627. Ion. 79. Herc. F. 1135. El. 216. 549. Jacobs. Anth. 6, 398. 402. 12, 288. 329. Aristoph. A. 65. Toup. Append. in Theocr. p. 22. Soph. Aj. 898. 1168. 1224. Phil. 36. Τόδε, Huc, Heyn. Hom. 6, 589. 654. 8, 627. Ilgen. Hymn. 363. 408. Damn. Lex. p. 511. Matthisæ Hymn. 214. Conf. c. τὸ δὲ, ad Dionys. H. 5, 306.; cum τάδε, ad 5, 36. Brunck. Phil. 1362. 1366. 1384. El. 1124. Andr. 257. Markl. Iph. p. 198. Musgr. Heracl. 394. 396. Porson. Med. p. 11. 23. 68. 98. Τόδε ἡμέρας, pro ἥδε ἡμέρα, Eur. Phæn. 428. Markl. Iph. p. 282. Ion. 254. Wakef. Herc. F. 698. (sed v. Musgr.) 1130. 1284. Trach. 116. Diotim. 6. Dionys. H. 1, 44. 96. 156. ad 504. 2, 1068. Τόδε τι, Hoc vel Illud, Toup. ad Longin. 311. Καὶ τόδε καὶ τόδε, Nunc hoc, nunc illud, ad Timæi Lex. 108. Τόδε cum gen., Toup. Opusc. 1, 486. Emendd. 2, 261. 4, 423. 476. Τόδ' ἰκάνεις, Od. K. 75. T. 407. Hymn. in Merc. 32. 155. Δεῦρο τόδ' ἵκετο, Od. P. 524. Il. Ε. 309. Τόδε γε, Plato Phædro 308. Heind. Eis τόδε καὶ eis τόδε, T. H. ad Plutum p. 454. 'Ες τόδε, Herod. 524. 528. 532. 553. 556. Eur. Dan. 65. Suppl. 1089. Τόδε χρόνου, Dionys. H. 3, 1487. 4, 2328. Τάδε, Præsens status reipublicæ, Markl. Suppl. 1184. Musgr. ibid. Conf. c. τὰ δὲ, Musgr. Herc. F. 1037.; cum κατὰ, Porson. Hec. p. 75. Ed. 2. Valck. Phæn. p. 158. Pro τόδε, ibid. v. me ad Eur. Andr. 270. (691.) Markl. Iph. p. 10. Musgr. Iph. A. 57. Eur. Hel. 896. Cum gen., Wakef. S. Cr. 4, 123. Τάδε τῆς πόλεως, Citeriores urbis partes, Toup. Opusc. 1, 381. 'Ἀπόλλων τὰδ' ἦν, Erfurdt. ad Soph. Œd. T. 1326. cf. Eur. Andr. 168. Cycl. 63. 204. Thuc. T. 2. p. 114. Baver., Benedict. ad Thuc. p. 146. (6, 77.) Τῶνδε et τήνδε conf., Brunck. Andr. 891. Musgr. Alc. 23. 300. 886. El. 489. Markl. Iph. p. 120. 346. Wakef. Trach. 363. Τῶνδε ἔνεκα, Ob hoc, Xen. K. Π. 3, 3, 10. Heyn. Hom. 8, 34. Τοῖσδεσι, 6, 92. Barnes. Hel. 451. Lucian. 1, 544. Τοῖσδεσσι, Od. B. 47. 165. K. 268. 462. N. 258. Φ. 93. Bergler. Præf. ad Il. p. 3. Xen. Eph. 11. Τοῖσίδε, Markl. Iph. p. 320. Musgr. Heracl. 146. 252. 965. Hel. 320. Barnes. 451. Herc. F,

499. Wakef. Ion. 325. Porson. Med. p. 89. Τοῖσιδε, Musgr. Iph. A. 435. De acc., Reiz. Præf. ad Herod. p. vii. Iones τοῖσιδε usurpasse negat, cum semper τοῖσδε dixerint, Bergler. Præf. II. p. 3." Schæf. Mss.]

Τῇδε, Dativus adverbialiter positus, aut etiam Adverbium. Hoc modo, Hac ratione, Hac via, Sic, Ita. Plato de Rep. 3. "Ἰσως οὖν τῇδε μάλλον εἶση: I. 1. Ἐπιθυμῶ τῇδε πῇ σκέψασθαι. || Τῇδε, Hic, Hoc in loco. Affertur vero et pro Istic, e Plat. Πάντες οἱ τῇδε λέγουσιν. Item, Ἡμεῖς δὲ πολλὰ ἀκούοντες περὶ τῶν τῇδε. Quinetiam cum αὐτοῦ ex Eod., "Ὅσα νῦν γέγονε τῇδε αὐτοῦ περὶ Σικελίαν. Sic ex Herod. Αὐτοῦ τῇδε προσμένων, sed in isto l., pro Hic, non pro Istic. Quinetiam pro Illic, ubi sc. gemiatur, e Greg. Naz. Νῦν μὲν τῇδε, νῦν δὲ τῇδε ἐνεργεῖν. Expr. enim Nunc hic, nunc illic agere. Fortasse tamen si locus adeatur, comperietur ei aptior esse hæc exp., Nunc hoc, nunc illo modo agere. || Item pro Huc: Alex. Aphr. Τῇδε κάκεῖσε περιφέρειν, Huc et illuc circumagere. ["Thom. M. 77. 315. ad Charit. 531. 726. Markl. Iph. p. 354. Musgr. Rhes. 689. Heracl. 398. Herc. F. 680. Wakef. Ion. 193. 706. Trach. 554. Phil. 29. 204. Eum. 45. 893. Jacobs. Anth. 7. 317. 12. 417. Hutchins. Anab. 568. Callim. 1. 518. cf. Boiss. Philostr. 309. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 90. 399. Phæn. p. 96. 183. 361. ad Rover. p. xxxii. Herod. 533. Kuhn. ad Paus. 253. Toup. Opusc. 1. 381. 2. 195. Emendd. 2. 131. Koen. ad Greg. Cor. 295. Ideo, Dionys. H. 2. 1184. Huc, Epigr. adesp. 185. Plut. 2. 263. Cor. Sic, Eur. Hec. 997. Ammon. 67. Valck. 37. Cum gen., Pierson. Veris. 239. Τῇδε et τῇγε, Heyn. Hom. 5. 277. Τῇδε καὶ τῇδε, Alciph. 192. Τῇδε κάκεῖσε, Theodorit. p. 70. Brunck. Aristoph. 2. 29. Τίς τῇδε; 3. 147. Οἱ τῇδε, Plato Phædro 253. Τῇδι, Aristoph. Eir. 1232. *Τῇθεν, vox non Græca, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 73." Schæf. Mss.]

Ἦδε, Adv., Hoc modo, Hunc in modum, Sic, Ita, Il. A. (574.) ἐριδαίνετον ὦδε, Ita contenditis, H. (178.) Ἦδε τίς τις εἶπεσκεν: quod hemistichium et alibi habetur. Alicubi vero sequente ὦς, ut Latine Ita sequente Ut: Θ. (523.) Ἦδ' ἔστω, Τῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω: alicubi autem contra ὡς præcedit, sequitur ὦδε: Il. Ω. (398.) Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρον δὲ τοι ὡς σὺ περ ὦδε, pro οὕτως ὡς σὺ, Eust. qui in alio ejusd. Poëtæ loco ὡς νῦ περ ὦδε, scribit non itidem σαφῶς ἔχειν. In soluta quoque oratione usus est hujus adverbii: veluti cum dicitur ὦδε εἰπεῖν, Ut ita loquar, dicam. Interdum et cum particula πως: Xen. Ἦδέ πως εἶπεν, In hanc sententiam locutus est. Vel potius, In hanc fere sententiam locutus est. Idem, Ἡρόμην αὐτὴν ὦδε πως, Hoc ferme modo. Vide Ἦδί πως in Ἦδί. || Ἦδε sicut οὕτως, pro Ita significante Adeo. || Ἦδε pro Hic etiam positum invenitur: quæ signif. in N. T. infrequens non est. Sed accipitur et pro Huc: Act. 9. (21.) Ἦδε ἐληλύθει. Sic cum dicitur ὦδε κάκεῖσε, Huc et illuc. Quinetiam ex Aristoph. affertur ὦδε δεῦρο, tanquam his duobus ἐκ παραλλήλου positis. At vero ap. Hom. usquam esse Loci adverbium negat Eust., negat item Etym.: addens ubique ab eo accipi pro οὕτως. Cui tamen repugnat quod paulo ante dixerat, sc. inveniri pro νῦν, i. e. Nunc, in isto ejus l., (Il. B. 258.) Εἰ κέ τι σ' ἀφραίνοντα κίχαιω [—ήσομαι] ὡς νῦ περ ὦδε. ["Musgr. Heracl. 189. Heyn. Hom. 4. 244. 515. 6. 337. 339. 7. 86. Thom. M. 315. Reiz. Acc. p. 29. Thom. M. 77. Mær. 427. et n., Abresch. Lectt. Aristæ. 29. ad Herod. 421. Matth. ad Gloss. Min. p. 42. ubi et de ὦδί. Huc, Mnasalc. 7. Archias 34. Lucillus 25. Brunck. Apoll. Rh. 222. Theocr. 1. 151. 15. 78. Valck. p. 135. ad Od. A. 182. Brunck. CEd. T. 1121. Hic, Diod. S. 2. 73. Athen. 1. p. 11. Sic, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 14. Diatr. 74. 102. Brunck. Andr. 872. Illic, Theocr. 1. 106. i. q. τῇνεί, sed v. Eichst. Quæst. p. 42. Tum, ad Herod. 685. I. q. λίαν, Heyn. Hom. 6. 639. Conf. c. οὕτω, Porson. Hec. p. xxxviii. Ed. 2. Boiss. Philostr. 538. Pro τοῦτο, Scheller. Præf. ad Elian. xi. Seq. gen., Valck. Phæn. p. 130. Abund., Heyn. Hom. 5. 488. Ἦδε κάκεῖσε, Diod. S. 2. 536. Ἦδε

καλούμενος, Bast Lettre 30. Ἦδέ πως, ὦδί πως, Aristoph. Fr. 236. Ἦδε καὶ ὦδε, Valck. Callim. 298. Automedon 3. Ὡς σὺ περ ὦδε, Mitsch. H. in Cer. 150. Heyn. Hom. 8. 677. Ἦδε scribit Ruhnk. ad H. in Cer. 116. vide Lucian. 2. 38. 81. 272. Heyn. Hom. 7. 86. 343. Brunck. ad Soph. CEd. T. p. 103. Ed. Erf. min.: Solon 5. 5. εἶναι δὲ γλυκὺν ὦδε—, cf. Il. B. 439." Schæf. Mss.]

¶ Ὀδὶ Attica terminatione, i. q. ὅδε, ET Ἦδὶ i. q. ἦδε, ET Τοδὶ pro τόδε, Aristot. Metaph. 1. Τὸ μὲν γὰρ ἔχειν ὑπόληψιν ὅτι τῷ Καλλιῳ κάμνοντι τῇνδὶ τὴν νόσον τοδὶ συνήνεγκεν, πολλῆς ἐμπειρίας ἐστί. Idem 2. Ἐὰν μὴ λαμβάνῃ τις τῇσδὶ τῆς συλλαβῆς, ἢ τῇσδὶ τῆς φωνῆς. Idem, Ὡστε τὸ μὲν, τοδὶ, τὸ δὲ, τοδὶ ποιεῖν. Sic τῇνδὶ pro τήνδε Aristoph. sæpe. Et in nominativo fem. ap. Themist. 75. ἦδὶ pro ἦδε. ["Ὀδὶ, Steph. Dial. Att. p. 14. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1. 344. Brunck. Aristoph. 3. 199. Koen. ad Greg. Cor. 56. Ἦδὶ, Brunck. Aristoph. 2. 237. Jacobs. Exerc. 2. 119. Τοδὶ, Brunck. Aristoph. 2. 141. An tragicum, Porson. Med. p. 23. Τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτῶνιον, Brunck. Aristoph. 3. 170. Τουδὶ, 2. 141. 214. Τῶδὶ, 206. Musgr. Ion. 691. Herc. F. 667. An tragicum, Porson. Med. p. 23. Τῶδε, Brunck. Aristoph. 3. 22. Τῇνδὶ, Valck. Diatr. 278. Brunck. El. 9. Musgr. Med. 156. Ταδὶ, Brunck. Aristoph. 3. 7. Αἰδὶ, Fragm. 257. Τασδεῖ, Brunck. Aristoph. 1. 76." Schæf. Mss.]

Τῇδι itidem invenitur pro τῇδε, de quo dictum modo fuit post Ὀδε.

Ἦδὶ itidem pro ὦδε, Ita, Sic, Aristot. Eth. 5. Ἀλλὰ τὸ ὦδὶ ἔχοντα ταῦτα ποιεῖν. Et ὦδὶ πως ap. Greg., ut supra ὦδέ πως, ὦδὶ πως τῷ λόγῳ χρῆσθαι, ubi tamen Bud. exp. simpliciter Hoc modo, non Hoc ferme modo, ut supra exposui ὦδέ πως ap. Xen. ["Brunck. Aristoph. 1. 29. ad Mær. 427. Toup. Opusc. 1. 98. Πως ὦδὶ, Plato Alcib. p. 154. extr." Schæf. Mss.]

"OAP, i. q. ἄορ, Uxor, Conjux: παρὰ τὸ ὁμοῦ C "ἀρπρῆναι γάμῳ, ut tradit Etym. ut ὄαρ per metathesin dictum sit pro ἄορ: verum ἄορες Hesych. "auctore non solum γυναῖκες dicuntur, sed etiam "tripodes quidam: ut et ap. Hom. Od. P. (222.) "ubi dicit Αἰτίῳ ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας, "hoc ἄορας interpretantur non modo τὰς ἀπὸ τῶν "ἀγώνων λαμβανομένας ἄθλα γυναῖκας, verum etiam "τρίποδας τοὺς ὡτα ἔχοντας ἐξ ὧν αἰρεσθαι δύναται, "Tripodes habentes aurículas e quibus tolli et suspendi queant. Rursum tamen idem Hesych. ἄορας "masculinum accipi tradit et pro ξίφῃ, Enses: cum "ἄορ significans Ensem, neutrius potius generis sit, "ut docui T. 1. c. 483. "Οαρας idem Hesych. non "γυναῖκας tantum exp., sed γάμους etiam, Nuptias: "παρὰ τὸ δι' αὐτῶν ἀρπρῆναι τοὺς γαμονύτας: sociant "enim et copulant conjuges." ["Heyn. Hom. 5. 596. Jacobs. Anth. Proleg. 58. 8. 291. Colloquium, ad Mær. 77." Schæf. Mss.] "Ἦρες, per conjunctionem pro ὄαρες s. ἄορες, Conjuges, Uxores. "Il. E. (486.) ἄλλοισι κελεύεις Λαοῖσι μενέμεν καὶ D "ἀμννέμεναι ὥρεσσι. Ubi Eust. quoque exp. γυναιξὶ "συνεζευγμέναις ἀνδράσι. At Ἦρες ap. Hesych. πύργοι ὠχυρωμένοι, et κηδεμόνες." VERUM ET "Οαροι dicitur pro ὄαρες, h. e. γυναῖκες, teste "eod. Lexicographo, subjungente hunc locum "Hom. ex Il. I. (327.) Ἀνδράσι μαρνάμενος ὄρων "ἐνεκα σφετεράων. Idem ὄαρους exponi ait etiam "παιδιὰν περὶ τὰ ἀφροδίσια, Lusus venereos: ut "θαρας, γάμους, Nuptias, necnon θυάσους: item μύθος, λόγους, βουλευματα, Confabulationes, Colloquia, quia, Consilia. Quomodo in Epigr. legimus, Τερπόμενον νυχίοις ἡϊθέων ὄαροι." ["Jacobs. Anth. 9. 30. 10. 289. 11. 45. 171. 199. Lucian. 2. 258. Epigr. adesp. 548. Heyn. Hom. 5. 295. 595. 8. 264. Simon. Dial. p. 19. Valck. Hipp. p. 178. Hesiod. Θ. 205. Hymn. Hom. p. 89. (3. 249.)" Schæf. Mss. Musæus 132. 230.] "Ὀώρων, Hesychio γυναικῶν, "Uxorum: παρὰ τὸ ὀαρίζειν: pro quo supra ὄρων." "Οἶαροι, Suidæ γυναῖκες, Uxores: quæ et ὀαροι. "Ἐύναθρον, Hes. dici scribit τὴν συμβιῶσαν γυναῖκα

“γαμετήν, Uxorem : quæ et ξυνάρος.” “Ὁαρίζω, A Confabulator, Colloquor. Il. Z. (516.) Στρέψεσθ' ἐκ “χώρας ὅθι ἡ ὀαρίζε γυναικί, X. (128.) Τῷ ὀαρίζε- “ναι ἄτε παρθένος ἡθεος τε, Πάρθενος ἡθεός τ' ὀαρίζε- “τον ἀλλήλοισι, Ut virgo et juvenis inter se confa- “bulantur.” [“Ruhnck. Ep. Cr. 30. ad Mær. 77. Heyn. Hom. 5, 294. 8, 264.” Schæf. Mss. *Ὁά- ρισμα, Opp. K. 3, 23.] “Ὁαρισμός, Confabulatio, Col- “loquium. Hesiod. (Hμ. 25.) φιλέει δέ τε κέρτομα βιά- “ζειν, ψεύδεά θ', αἰμυλίου τε λόγους, κρυφίου τ' ὀα- “ρισμούς.” [“Jacobs. Anth. 9, 30.” Schæf. Mss. Quint. Sm. 7, 316.] Ὁαριστής, Confabulator. Od. T. “(179.) ἐνθα τε Μίνως Ἐννέωρος βασιλεὺς, Διὸς με- “γάλου ὀαριστής : i. e. συνουσιαστής τοῦ Διὸς ἐν λόγοις, “quoniam ὀαοὶ sunt οἱ λόγοι, inquit Plato in Minos : “ubi eum scribit φοιτῆσαι εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Διὸς, ac “ibi cum eo collocutum.” [“Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 24. Timon Philas. 22. Simon Dial. p. 19.” Schæf. Mss.] “NEC NON Ὁαριστὺς, vos, ἡ, “i. q. ὀαρισμός significans, h. e. Confabulatio, Col- “loquium, et peculiariter quale est maris cum femi- “na secretius. Il. E. (216.) Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' “ἕμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς. Idem dicit πολέμου ὀαριστὺς “pro Conversatio et commercium cum bello : Il. P. “(228.) ἡ ἀπολέσθω, Ἡὲ σωθήτω ἡ γὰρ πολέμου “ὀαριστὺς, ita enim cum bello conversari datur. “Hesychio vero ὀαριστὺς est non solum ὀμιλία, “sed etiam παραλογιστικὴ διήγησις et ἀδολεσχία.” [“Heyn. Hom. 6, 420. 570. 7, 326. ad Mær. 77.” Schæf. Mss. Il. N. 291. *Ἐποαρίζω, Theod. Prodr. Ep. 5.] “Apud Hes. reperio ET Ὁαριστήνην, μά- “χην : sed suspectum mihi est.”

“Ὁβρυζὼν χρυσίον, Aurum obryzum,” [Plin. 33, 3.] “i. e. purum e crebra coctione. Ita Schol. Thuc. (2, “13.) p. 53. χρυσίου ἀπέφθον exp. πολλάκις ἐψηθέντος “ὥστε γενέσθαι ὄβρυζον.” [“Hieronymus dictum putat quasi Ophirisum, quod ex Ophir insula præ- “stantissimum aurum soleat advehi.” Scapulæ Lex. “Ad Lucian. 1, 630. Eckhel. Doctr. Num. 1. p. “xxiii.” Schæf. Mss. *Ὁλόβρυζον νόμισμα, Christo- “phori Alexandrini Homilia in Fabric. Bibl. Gr. 12. p. 660. Cf. Lat. Obrussa.” Schn. Lex. Vide Tor- “rent, ad Suet. Ner. 44. “Ὁβρυζὸς χρυσὸς, Andr. Cr. 73. Ὁβρυζώτερος, 246.” Kall. Mss.]

“ΟΓΚΟΣ, ὁ, Tumor. Significatur enim hoc voca- “bulo ἄρσις σωματικὴ, ut Eust. e vet. Gramm. anno- “tat : itidemque ab Hes. ἑπαρσις exp. : ὄγκος τῆς πομφόλυγος, Tumor bullæ, Bud. Sæpe reddi com- “mode potest nomine Moles : Synes. Ep. 105. Πῶς οὖν οὐκ εἴη εὐμεγέθους ψυχῆς καὶ κρατίστης ἐνέγκαι τοσοῦτον ὄγκον φροντίδω; Tantam molem curarum ? Pro Mole et massa accipi potest et in Luciano (1, 181.) Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἡ κηρὸν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μετασχη- “ματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις : ubi etiam redditur Corpus a Bud. quomodo et ap. Plat. accipi annotat. Pro Mole accipitur et in Aristot. Eth. 10, 7. de mente, Εἰ γὰρ καὶ τῷ ὄγκῳ μικρόν ἐστι, δυνάμει καὶ τι- “μιότητι πολὺ μᾶλλον ὑπερέχει πάντων, Etsi mole “parva est. Itidemque ὄγκος σώματος, ap. Athen. 12. Εἰ ἦν τὸ σχῆμα ἀνανδρότερον ἔχων ἢ τὸν ὄγκον τοῦ σώματος προπετὴς ἐφαίνετο. Crassa mole leo, dicit Claud. et Virg. Vasta se mole movens, de cyclope. || Eminentia, Prominentia. Sic ὄγκοι ap. Hom. in sagittis dicuntur αἱ ἐξοχαὶ καὶ γωνίαι τῶν ἀκίδων, καὶ πώγωνες τοξικῶν βελῶν, Hes. Itidem et J. Poll. 7. Βελους δ' αἱ ἀκίδες, ὄγκοι καὶ πώγωνες καλοῦνται, Il. Δ. (214.) de jaculo, quod e Menelai corpore extraheba- “tur, Τοῦ δ' ἐξελκομένουο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, ubi et in meo Ms. Hom. exp. αἱ ἐξοχαὶ τοῦ βέλους. Et (151.) Ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας. Nonnulli ibi ὄγκοι interpr. Unci, Uncini : ut i. sit q. ὄγκιον. Sic Bud. ap. Athen. 5. (p. 208.) de navi Hieronis, “Ἀτλαντὲς τε περιέτρεχον τὴν ναῦν ἐκτὸς ἐξαπήχεις, οἱ τοὺς ὄγκους ὑπελήφεισαν τοὺς ἀνωτάτω καὶ τὸ τρίγλυ- “φον, interpr. Atlantes novenumpedum altitudinis certis ininterstitiis firmatos, ut sculpturas prominentes summæ contignationis mutulorum vice fulcirent :

A paulo post, Πύργοι τε ἦσαν ἐν αὐτῇ ὀκτὼ σύμμετροι το μέγεθος τοῖς τῆς νεῶς ὄγκοις. Polluci in homine ὄγκος dicitur τὸ ὑπὲρ τὸ πρόσωπον ἀνέχον εἰς ὕψος, λα- “βδοειδεὶ τῷ σχήματι. Item, Amplitudo, μέγεθος, Hes. In Geop. Τοῖς ὄγκοις μεγάλοι καὶ περιτοδακτυ- “λοι, pro his Varronis, Gallinæ specie quam amplissi- “mæ, nec paribus unguis. Aristot. de Mundo, loquens de grandine, Παρὰ δὲ τὰ μεγέθη τῶν ἀπορρήγνυμένων θραυσμάτων, οἱ τε ὄγκοι μείζους, αἱ τε καταφοραὶ γίνονται βιαιότεραι, Interea pro fragmentorum magni- “tudine, quæ abruptuntur, tum corpuscula majora grandinis, tum delapsus violentiores fiunt, Bud. || Gravitās, Pondus, βάρος * σταθμικόν, Eust. : βάρος a Suida quoque exp. in Soph. El. (1142.) Μικρὸς προσήκει ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει, de Orestis mortui cineribus. Sic accipi videtur et ap. Plut. Phoc. p. 243. Ὡς γὰρ ἡ νομίσματος ἄξια πλείστην ἐν ὄγκῳ βρα- “χυτάτῳ δύναμιν ἔχει, οὕτω λόγου δεινότης ἐδόκει πολλὰ σημαίνειν ἀπ' ὀλίγων. Quo genere loquendi utitur Idem et in l. de Orac. Pyth. Θαυμάζειν οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὥς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νουν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ. Et Lycurgo (14.) p. 14. de numismate ferreo, Καὶ τούτῳ δὲ ἀπὸ πολλοῦ σταθμοῦ καὶ ὄγκον δύναμιν ὀλίγην ἔδωκεν. Posset tamen in his Il. ὄγκος accipi etiam pro Ipsa mole. || Metaph. quoque usurpatur : itidem pro Tumor, b. e. Fastus, s. Animus elatus et inflatus : unde ab Hes. exp. ὑπερηφανία, φύσημα. Plut. (6, 142.) Δεὶ τῶν νέων μᾶλλον ἐκπνευματοῦν τὸ οἶημα καὶ τὸν τύφον, ἡ τῶν ἀσκῶν τὸν ἀέρα, τοὺς ἐγγχείαι τι βουλομένους χρῆσι- “μον” εἰ δὲ μὴ, γέμοντες ὄγκου καὶ φουήματος, οὐ προσ- “δέχονται. Idem Coriolano p. 70. Μεστὸς ὦν ὄγκον, καὶ μέγας γεγονὼς τῷ φρονήματι : Pericle p. 49. Μάλιστα περιθεὶς ὄγκον αὐτῷ καὶ φρόνημα δημαγωγίας ἐμβριθέστερον, ὅπως τε μετεωρίσας καὶ συνεξάρας τὸ ἀξίωμα τοῦ ἥθους. Et βασιλικὸς ὄγκος, Tumor et fastus regius. Apud Suid. de Cratere Macedone, Μέγιστός τε ὀφθῆναι καὶ οὐ πόρρω ὄγκον βασιλικόν. Philo V. M. 1. Ἐν μὲν ἐσθῆτι καὶ τροφαῖς οὐδὲν ἐπι- “τραγιδῶν πρὸς σεμνότερον ὄγκον, Nihil ad fastum et speciem ambitiosæ exquirens, Turn. Alicubi in bonam partem interpretari possumus Gravitās, Am- “plitudo, Majestas : ut et præcedentium Il. quidam accipiendi videntur. Item ὄγκος φρονήματος, pro Animo elato et inflato s. tumido. Apud Suid., de Mauricio rege, Συνεκέρασεν ἐν ἑαυτῷ ἄμφω τὰ ἐναν- “τίως ἔχοντα ἀλλήλοις, ὄγκον φρονήματος καὶ πραύτη- “τος. Et δόξης ὄγκος pro Magna et ampla gloria. Apud Athen. 1. Φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοισιν εὐ δόξης τιν' ὄγκον. At Plato de LL. “Ὀγκον μέγαν ἔχθρας ἐν- “τίκειν, pro Magnas parere inimicitias. || Oratio quoque ὄγκον interdum habet, Dionys. H. Ὁ γὰρ ὄγκος καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως ἀπαν ἀνηθοποίητον, Quod enim vel elate vel affectate enuntiatur, id omne sine morum expressione affectuumque dicitur, Bud. Sic Aristot. Rhetic. 3. Εἰς ὄγκον δὲ τῆς λέξεως συμβάλλε- “ται τάδε. Plut. de Dem. Ὑπερβαλλόμενος ὄγκῳ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ τοὺς ἐπιδεικτικούς, Gravitare oratio- “nis. [“Markl. Suppl. 737. Iph. p. 66. Musgr. Iph. T. 485. Ion. 15. Cycl. 585. Wakef. Phil. 1080. Brunck. Aristoph. 3, 132. Eur. Rhes. 760. Jacobs. Anth. 7, 120. 396. 9, 126. 11, 35. Diod. S. 2, 335. bis : ad Dionys. H. 2, 704. ad Charit. 232. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 23. Emendd. 40. Exerc. 1, 101. 113. Casaub. ad Athen. 61. Huschk. Epist. in Propert. p. 55. Ruhnck. ad H. in Cer. 239. Verh. ad An- “ton. lib. 92. LB., Alciph. p. 8. Brunck. Œd. C. 1341. Corpus, Diod. S. 2, 289. Figura solida, Geom., ad Charit. 229. Majestas, nominatim orationis, Plut. Mor. 1, 60. Wyttenb. Select. 331. Splendor, Dionys. H. 4, 2333. paulo ante ἀξίωσις. Sagittæ, Heyn. Hom. 4, 586. 599. Conf. c. ὄρκος, Tittm. Lex. Gr. 1, 884. Ὁγκος δόξης, Athen. p. 21.” Schæf. Mss. * Ὁγκότερος, Aristot. Probl. 38, 3. σάρξ. * Ὁγκότατος, Strato Epigr. 29.]

Ὁγκολογέω, Cum fastu dico, Tumido sermone jacto : ὀγκολογῆσαι, γογγύσαι, Hes. Apud Eund. ΛΕ- “GITUR Ὁγκοπελεθίαν, πέλεθον οὖσαν : cui expositioni vocab. aliquod deesse videtur a librario omissum. [* Ὁγκοποιέω, Gl. Tumefacio. * “Ὁγκόμματος, Is.

Porphyr. in Allatii Exc. 3, 16." Boiss. Mss.]

[* "Αογκος, Porphyr. Sent. 39. p. 94. Holst." Boiss. Mss. "Hippocr. de Nat. Hum. T. 1. p. 274. Lind. Sect. 3. p. 8. Foes. Σῶμα ὡς ἀογκότατον, in quibusdam Codd. εὐογκ. Cf. Galen. Comm. T. 5. p. 10, 31. Ald. 18, 28. Bas." Schn. Lex. Suppl.]

"Δύσογκος, Male s. Valde gravis et onerosus," [Plut. Aenil. 12. πλοῦτος. * "Επογκος, Jambl. Pythag. §. 194. γυνή, nisi leg. ἔγκυος. * "Επίσογκος, Strabo 13. p. 414. ὕδωρ, pro quo Corai. ἐπίσου ὄγκου rescribit.]

Εὐογκος, Amplæ molis vel compactæ, etiam Justæ molis, Aristot. Meteor. 4. Τοιοῦτον γὰρ ἀποτελεῖ τὸ θερμὸν, εὐογκότερον καὶ παχύτερον καὶ ξηρότερον, Firmius, Magis compactum, Bud. At in VV. LL. habentur et hæc, Εὐογκος τῷ πλήθει, Se coacervans, [Aristot. Gen. Anim. 4, 1.] Εὐογκος καὶ μικρὸς, Contractus et parvus, Theophr. H. Pl. 9, (17.)

Significat tamen potius εὐογκος Non nimius mole. A Suida exp. εὐβάστακτος, Portatu facilis, Minime gravis. Cibi quoque εὐογκοι dicuntur Qui vel non nimium inflant corpus, aut suo pondere non gravant.

Athen. 7. Τὰ πεπραῖα εὐογκὰ ἐστὶ καὶ τροφήμα, καὶ πέτρεται ταχέως. Paulo post subjungit, πνευμάτων τε οὐκ ἐστὶ περιποιητικά. [* Εὐογκία, * Μεγαλογκία, Democritus Stobæi Serm. 249. * Περίογκος, Aristot. Phys. c. 6.]

Υπερόγκος, Supramodum tumidus et turgidus, Nimia mole turgens, Plut. (6, 21.) Ἡ μὲν γὰρ (λέξις) ὕ., ἀπολίτευτός ἐστιν· ἡ δὲ ἰσχυρή, λίαν ἀνεκπληκτος. Plato Epist. Τὰς μεγάλας οὐσίας καὶ ὕ., Ingenites et nimias opes. Et ap. Arrian. Υπερόγκον καὶ δυσέφικτον, Elatum supra modum, Immensum, Excellentem, Bud.: [cf. 3, 10, 4. 4, 11, 6. 7, 29, 1.]

Item Gravis et magnificus, e Basil. VV. LL. exp. etiam Superbus, Valde fastuosus, ἀλαζών, σοβαρός. Hes. autem ὑπερόγκον exp. μέγα, ὑψηλόν, ὑπέρμετρον. [Υπερόγκον φρονέω, Jambl. Protr. 226. Kiessl. * "Υπερόγκως, Plut. Demetrio 30. Epiph. 1, 471. Plaud. Ovid. Met. 8, 396. * Υπερογκία, Georg. Lapitha Poem. Mor. in tit. ad v. 526." Boiss. Mss.]

Προσογκής, In molem amplam distentus, VV. LL. Επόγκιαι, Sarcinæ et onera navis, αἱ τοῦ πλοίου παραθήκαι, Hes.

Ογκώδης, Tumidus, Inflatus, Magna mole assurgens, Xen. Ἰππ. (1, 12.) Καὶ πλευρὰ δὲ ἡ βαθυτέρα καὶ πρὸς τὴν γαστέρα ογκωδεστέρα, Athen. (20.) Ἦν δὲ ἡ Πυλάδου ὄρχησις ογκώδης, παθητικὴ τε καὶ πολυκοπος, ubi exponi etiam posset Gravis. [Plut. Lycurgo 17. * Ογκώλης, Gl. Tumidus, f. perperam pro ογκώδης.]

Ογκηρός, Tumidus, Magnæ molis, Aristot. Eth. 4, 7. Οὐ γὰρ κέρδους ἕνεκα δοκοῦσι λέγειν, ἀλλὰ φεύγοντες τὸ ογκηρὸν, ubi redditur Elatio animi jactatioque. Sed quædam exempl. habent ὀχληρὸν. Bud. exp. Fastuosus in Xen. Ἑλλ. 3, (4, 8.) Ὡς παράνομα ποιοίη Λύσανδρος, τῆς βασιλείας ογκηρότερον διάγων. ["Ad Aristot. Nicom. p. 193. Wilkius., Casaub. ad Athen. p. 52." Schæf. Mss.]

Ογκώ, Tumidum reddo, Tumefacio, Amplifico. Et ογκοί, in VV. LL. Tumefacit, Mensuram auget. Metaph. plerumque capitur itidem pro Tumidum reddo, Effero, Inflo, Aristoph. Σφ. (1024.) Ἀρθεὶς δὲ μέγας καὶ τιμηθεὶς ὡς οὐδεὶς πάποτε· ἐν ὑμῖν, Οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς, οὐδ' ογκῶσαι τὸ φρόνημα, Neque animum sustulisse, Spiritus tumidos sumsisse. Et

Ογκόμαι, Tumidus reddor, Tumescor, Molem capio magnam. Et metaph. Effero, Inflor, Aristoph. B. (703.) Εἰ δὲ τοῦτ' ογκωσόμεσθα κάποσεμνυνούμεθα, Schol. ὑπερφρονήσωμεν, ἀλαζονευθῶμεν, μεγαλαυχήσωμεν. Et ὠγκωμένος ἐπὶ γένει, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 25.) Inflatus ob genus. ["Thom. M. 904. Wakef. Mss. Eust. 400. Herc. F. 1335. Musgr. El. 381. Jacobs. Anth. 7, 179. 243. 9, 273. 12, 309. Huschk. Anal. 130. Porson. Or. 396. Brunck. Soph. 3, 469. Toup. ad Longin. 334. Opusc. 2, 137. Eur. Hec. 623." Schæf. Mss. * "Ογκωμα, Liban. 119." Wakef. Mss. Eust. Od. A. p. 28, 13.]

Ογκωσις, Inflatio, Tumor, vel Amplificatio. Ογκωτός, Tumefactus, Elatus, Magna mole assurgens, Epigr. ογκωτοῦ τάφου, In tumulum congesti sepulcri. ["Jacobs. Anth. 9, 273. Huschk. Anal. 130." Schæf. Mss. * Ἀπογκώ, Theophrastus Porphyrii de Abstin. 2, 30.] Διογκώ, Tumefacio,

A Inflo, Magna mole distendo, Majus et grandius facio, Extollo. Apud Hermog. dictio aliqua διογκοῦν τὸ στόμα dicitur Quæ ore grandiore et apertiore pronuntiatur, Λέξις δὲ σεμνή, πᾶσα μὲν ἡ πλατεῖα καὶ διογκοῦσα κατὰ τὴν προφορὰν τὸ στόμα, ὥστε στομφάζειν. Et rursus, Μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τὸ ὦ καὶ τὸ ἄ διαίρει τε καὶ διογκοῖ τὸ στόμα. Aliud exemplum ex Eod. habes ap. Bud. 95. ["Ad Il. Δ. 442." Schæf. Mss.]

Διόγκωσις, Tumefactio. Methodici "sic vocabant Corporum distentionem vel a coacervatis excrementis factam, vel a diffusis humoribus, ac veluti inundantibus, Galen." [Plut. 9, 88.]

Διωγκέω, Pertumeo, VV. LL. Sed viderint: nam "per o tantum ὄγκος dicitur Tumor: et Διογκώ, Pertumefacio, Tumore distendo." Εξογκώ, Tumidum reddo, In magnam molem eveho, ex Eur. (Hipp. 938.) ἐξογκώσεται, Crescet, Magna mole assurgat. At ex Herod. Ἐξώγκωται μοι ἡ νηδὺς, Onusta facta est mihi alvus, etiam Turgida facta est, Intumuit, Inflata est. Metaph. quoque ἐξογκοῦσθαι, Inflari, Turgescere, Eveli: Basil. Καὶ τοῦναντίον ἐκ ταπεινότητος εἰς ὕψος αἰσιον ἐξογκοῦμενοι. [* Εξογκω-

μα, Eur. Herc. F. 1332. Hipp. 1017. * Εξόγκωσις, Eust. in Dionys. P. 285. * "Επογκώ, ad Lucian. 1, 498." Schæf. Mss. * "Κατογκῶμαι, Tzetz. in Il. p. 155." Schæf. Mss. * Συνογκώ, Leo Allat. 248. * Υπερογκώ, J. Poll. 4, 178. * Υπογκώ, 187.]

[* Ογκέω, unde * Ἀπογκέω, Hippocr. Affect. c. 2. p. 517, 28. Οἶον πρῆσμα πνέεται τε καὶ ἀπογκέει. * Εξογκέω, Idem p. 787. Ἡ ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος ἐξογκέει, Eminet, Foesio interpr.: cf. 824. 828. Aret. 88. * Προσογκέω, Aristot. Probl. 34, 11. * Υπερογκέω, Hippocr. 819.]

Ογκύλλομαι, Effero, Turgeo, et magnam molem præ me fero. Hesychio ογκύλλεσθαι est ἐπαίρεσθαι et ὄγκον περιβεβλησθαι. Apud Aristoph. Εἰρ. (465.) Ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσι κάλῳς. Qui cum postea non traherent, sed se trahere simularent tumidum quasi nixum præ se ferentes, Trygæus dicit, οὐχ — Οὐ ἐυλήψεσθ' οἱ' ογκύλλεσθ'; i. e., inquit Schol., οἷα ἐπερείδεσθε μὲν τῷ σχοινίῳ προσποιούμενοι ἔλκειν, οὐχ ἔλκετε δέ: vel, τὸν ὄγκον περιβάλλεσθε καὶ ἀλαζονεύεσθε. In dictis quoque et factis ογκύλλεσθαι dicitur qui effertur, et sese jactitat, Athen. (382.)

Κόροιβος ὁ Ἡλείος μάγειρος ἦν, καὶ οὐχ οὕτως ὠγκύλλετο ἐπὶ τῇ τέχνῃ ὡς ὁ παρὰ Στράτωνι μάγειρος, Non usque adeo se efferebat, etiam superbiebat, Cervice elata erat: ut Hes. ογκύλλεσθαι exp. etiam ὑψαυχενεῖν, et Suid. σεμνύνεσθαι, Eust. κανχᾶσθαι. || Ογκύλλεσθαι, inquit Erot. Lex. Hipp., Ἀττικῶς λέγεται τὸ ἐπηρμένα καὶ μέγα φρονεῖν· ὁ δ' Ἰπποκράτης ογκυλλομένην λέγει κοιλίαν, τὴν ταχέως εἰς ὄγκον αἰρομένην: Quæ subito intumuit: ut idem sit cum ἐξογκοῦσθαι, Attolli in tumorem: sicut Herod. dicit Ἐξώγκωται μοι ἡ νηδὺς. Sed notandum, ap. Erot. scribi ογκυλωμένην, uno λ, et per ω in penult.: quam scripturam meminī me videre et in alio Ms. ["Timæi Lex. 64." Schæf. Mss. * Ογκυλῶ, unde Ὠγκυλωμένος, Photio ὑπερήφανος. * Διογκύλλομαι, Append. 18. ad Bastii Ep. Cr. Eunap. V. Soph. 184. Οἰδοῦντος καὶ διωγκυλωμένου.

A Διογκυλῶ, sed melius legitur διογκυλλομένου. * "Εξογκυλῶ, Tzetz. Chil. 2, 723." Boiss. Mss.]

Ογκύλος, Tumidus, Inflatus, Superbus: ογκύλον, σεμνὸν, γαῦρον, Hes.

¶ Ογκη, ἡ, γωνία, μέγεθος, Hes. Angulus, Uncus, Magnitudo, Amplitudo. Ογκίαι, Acervi, Tumuli, θημῶνες, χώματα, * σιδηροθήκη, Hes. quod potius ὄγκιον. Ογκιον, sive Ογκιον, ΑΥΤ' Ογκαιον, Vas, in quo aliqua reponuntur, ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἀποτίθενται τινα, inquit Etym., παρὰ τὸ ογκοῦσθαι πληρούμενον: vel, ὅπου ἀποτίθενται τὰ σιδήρα τῶν βελῶν: nam ὄγκους appellant τὰς ἀκίδας καὶ ἐσοχὰς τῶν βελῶν. Similiter et Hesychio ὄγκιον est ἀγγεῖον, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες. Et Eust. ὄγκιον, ἡ θήκη τῶν ἀκίδων, παρὰ τὸ ογκῶδες εἶναι. Idem e Lex. Rhet. "Ογκοι, γωνίαι καὶ ὄγκαιον, ἀγγεῖον πλεκτὸν, οἷον σπυρίδ, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν, αἱ καὶ ὄγκοι. Hesychio ὄγκιον est etiam πλέγμα κιστοειδές, ἐν ᾧ ἀπέκειντο οἱ πελέκεις. Similiter et [Hermippus ap.] J. Poll. 10, (165.)

Τὸ δὲ ὄγκιον, σκεῦος πλεκτὸν εἰς ἀπόθεσιν σιδήρου ἢ

ἄλλων τινῶν· παρὰ δὲ Ὀμήρῳ, τῶν Ὀδυσσεὺς πελέ-
κων. Locus est Od. Φ. (61.) Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι
φέρων ὄγκιον, ἐνθα σίδηρος Κεῖτο παλὺς καὶ χαλκός.
[“Tourp. Opusc. 1, 173. Lobeck. Aj. p. 348.”
Schæf. Mss.]

“Ὀγκινος, Uncus, Uncinus, Hamus. Apud Schol.
Aristoph. ὀβελίσκον κάμψας, ὥσπερ ὄγκινον ποιήσας.
In sagittæ quoque cuspidē sunt ὄγκινοι, Hami s. Unci.
J. Poll. 1. Τοῦ βέλους τὸ μὲν ἐπτερωμένον, εἴποις ἂν
κεφαλὴν βέλους· ὁ δὲ σίδηρος, ἀκίς· καὶ τῆς ἀκίδος ὄγκι-
νοι μὲν, οἱ πρὸς τῷ καλῇ γλῶσσι· γλῶσσι δὲ, αἱ πρὸς τῇ
ἀκμῇ προσβολαί. Sic Ovid. Sagittæ hamatæ, Arundo
hamata. [“Valck. Anim. ad Ammon. 34. Phryn.
Ecl. 136. T. H. ad Plutum p. 124.” Schæf. Mss.]

“Ὀγκίς, ὄγκος, VV. LL.

“ὈΓΚΑΟΜΑΙ, Rudo, asini proprium, βρωμῶ.”
[“Mær. 98. et n. 1, Koppiers. Obs. 110. Valck. Anim.
ad Ammon. 231. Thom. M. 173. 904. Jacobs. Anth.
11, 10.” Schæf. Mss. * “Ὀγκημα, Gl. Rugitus.]
“Ὀγκηθὺς dicitur ἡ βρώμη τοῦ ὄνου, quasi Rudi-
tus.” [“Valck. ad Rov. p. xliii.” Schæf. Mss.
* “Ὀγκησις, i. q. ὄγκηθὺς, Ælian. H. A. 5, 50. 51.]
“Ὀγκηστὴς, ὁ, in Epigr. dicitur ὁ ὄνος quasi Rudi-
tor.” [“Jacobs. Anth. 11, 10. v. me, ad Anthol.
Palat. Jacobs. 4, 525. Thom. M. 173. * “Ὀγκαστικός,
(s. * “Ὀγκαστικός,) ibid. Schol. ad Nicandri Θ. (357.)
p. 74. Schn.” Schæf. Mss. * Κατογκάσμαι, Tzetz.
Epexeg. II. 155. * Προογκάσμαι, Lucian. 2, 595. al.
* Προσογκάσμαι. * “Συνογκάσμαι, Arrian. Epict. 2,
24. p. 337.” Kall. Mss.]

“ΟΔΟΣ, ἡ, Via, Iter, Od. (Z. 261.) ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγε-
μονεύσω, Dux viæ ero, vel etiam itineris, (M. 26.)
ἐγὼ δείξω ὁδὸν, ἥδ' ἕκαστα Σημανέω, Δ. (389.) “Ὅς κέν
τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου, II. Z. (15.) ὁδῷ
ἐπὶ οἰκίᾳ ναίειν, Π. (261.) ὁδῷ ἐπὶ οἰκίᾳ ἔχοντες, He-
siod. “Εργ. (2, 347.) Μῆτ' ἐν ὁδῷ μῆτ' ἐκτός ὁδοῦ προ-
βάδην οὐρήσης. Dem. (1274.) Τὸ καταρρέον ὕδωρ τῇ
μὲν εἰς τὴν ὁδὸν, τῇ δὲ εἰς τὰ χωρία συμβαίνει φέρεσθαι,
Aqua defluens, partim in viam publicam, partim in
fundos deferri solet : (ibid.) “Ἡ μὲν ἂν εὐδοῇ, φέρεται
κάτω κατὰ τὴν ὁδὸν, In viam publicam. Xen. K. Π.
8, (3, 5.) Στῆλαι εἰσθηκασάν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ,
(1, 6, 19.) Στενὰς ἢ πλατείας ὁδοὺς, ἢ ὀρεινὰς, ἢ πεδι-
νὰς. Et Prov. “Ὀδὸς σκληρὰ, Via salebrosa : itidemque
δύσβατος καὶ πετρώδης ὁδὸς, quam ἀπόκροτον vocat
Thuc. Et ap. Dem. Phal. τραχεῖα ὁδὸς, et ἀνώμαλος
ὁδός. At metaph. Xen. K. Π. 1, (3, 4.) “Ἀπλουστέρα
καὶ εὐθυτέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδός. Dem. Phal. Αἱ πολλὰ
σημεῖα ἔχουσαι ὁδοὶ καὶ πολλὰς ἀναπαύλας, Herodian.
(8, 5, 12.) Λεωφόροι ὁ, Viæ publicæ s. regiæ : quæ
absolute quoque λεωφόροι. Et βασιλικαὶ ὁ, exel. quæ
λεωφόροι, Regiæ. Plut. Demetr. 290. Sic Greg.
Διὰ τῆς λείας ὁ. φέρων καὶ ἄγαν εὐπόρου καὶ βασιλικῆς
ὕψους. Et ἱερὰ ὁ. ap. Paus. Att. p. 26. Via sacra,
quæ Eleusinem ferebat. At vero βραχεῖα ὁ, cui
opponitur μακρὰ, ap. Lat., Via brevis et longa : vel
etiam Iter breve aut longum. Item ap. Athen. 12.
Τῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς φερουσῶν ὁδῶν. Itidemque ap.
Philon. V. M. 3. “Ὡς τὴν πρὸς εὐδαιμονίαν ἄγουσαν
ἀνατέμνει ὁδόν. Thuc. 4, “Ἐχώρου ἀθρόοι τὴν εἰς
Θήβας φέρουσαν ὁδόν. Sic Virg., quo via ducit in
urbem. Idem, via Tartarei, quæ fert Acherontis ad
undas : qua loquendi forma utitur et Livius, ut Bud.
quoque annotavit p. 372. Gr. etiam exempla e Xen.
et Paus. proferens. Xen. K. Π. 5. Τῆς πρὸς ἐμὲ
ὁδοῦ, “Ελλ. 7, (1, 19.) “Ἀποκλείουσιν αὐτὸν τῆς ἐπ'
οἰκὸν ὁδοῦ, ubi subauditur ἀγούσης s. φερούσης, ut in
præcedentibus. Legitur præterea τὴν ὁδὸν τέμνειν
ap. Thuc., quod Philo paulo ante ἀνατέμνειν dicit,
pro Findere, Facere viam, qua iri queat. Sic idem
Thuc. (2, 100.) “Ὀδοὺς εὐθείας ἔτεμε, Vias rectas fe-
cit. Xen. K. “Α. (5, 1, 8.) dicit ποιεῖν τὰς ὁδοὺς,
quod Lat. ad verbum Facere viam, et Græci comp.
ὁδοποιεῖν. Sic Hippocr. Τὸ πνεῦμα ὁδὸν ποιεῖται, καὶ
χωρεῖ ἔξω, Spiritus sibi viam facit, atque erumpit. At
metaph. ap. Demetr. “Ὀδὸν τοῖς μέεσσι πονηροὺς ἀνοι-
γνύουσιν. Sic Virg. Aperire viam. Et ap. Plut. de
Fort. Alex. 2. Ποῦ σὺ καὶ πότε ταῖς Ἀλεξάνδρου πρά-
ξεσιν ὁδὸν ἔδωκας ; Sic Cic. dicit, Dare viam alicui

A per fundum suum. Et, Nullas dans vias nobis ad
significationum scientiam : cui contr. ἀποκλείειν τινὰ
τῆς ὁδοῦ, quod e Xen. attuli. Item. ἐκνεύειν τῆς ὁ-
δοῦ, Deflectere s. Declinare a via, ap. Plut. (8, 285.) Et
ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ, Decedere de via. Apud Athen. 13.
Εἰ μὴ θάπτον ἐκστήσῃ ποτὲ “Εκ τῆς ὁδοῦ. Sic Xen. Σ. (4,
31.) “Υπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων, καὶ ὁδῶν ἐξί-
στανται : K. Π. 8, (7, 3.) Πολίταις καὶ ὁδῶν καὶ θάκων
καὶ λόγων ὑπέκειν. Idem (1, 6, 19.) τὰς ὀρεινὰς ὁ.
ἀγειν στρατιάν, Per vias montosas, seu ut alii Mon-
tosis itineribus ducere exercitum. Item ap. Thuc. 1,
(106.) Διαμαρτῶν τῆς ὁδοῦ, 3. Τῶν ὁδῶν ἀμαρτάνοντας
καὶ εἰς τὴν ὕλην ἐσφερομένους. Virg. et Terent. quo-
que dicunt Errare via. Contra ap. Lucian. (1, 742.)
Τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν, pro Invenire viam. Xen. “Απ. 2,
(1, 27.) Εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιτο : (23.) τρέπεσθαι
ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον, quod Cic. vertit, Vivendi viam in-
gredi : qui ap. Plat. ὁδὸν πορεύεσθαι itidem interpr.
Viam ingredi. Plut. Polit. Præc. Μίαν ὁδὸν πορεύεσθαι
τὴν ἐπὶ τὸ βῆμα, quod Thuc. paulo ante χωρεῖν ὁδόν.
B Idem Symp. 8. Κοινὴν τινὰ καὶ πάτριον ὁδὸν βαδίζειν.
Et Thuc. 3, (64.) Μετὰ γὰρ Ἀθηναίων ἀδικὸν ὁδὸν
ιόντων ἐχωρήσατε. Philo V. M. 1. Τριῶν ἡμερῶν ἔξω
τῆς χώρας προελθόν : ut Cic. Cum progressus esset
multorum dierum viam. Et Cæs. Tridui viam a suis
finibus processisse. Plato de Rep. 1. “Ὀδὸν προελ-
λυθότων, ἣν καὶ ἡμᾶς ἴσως δεήσει πορεύεσθαι. Apud
Eund. “Ὡς περ τινὰ ὁ. προελλυθότων, Cic. vertit Tan-
quam longam aliquam viam confeceris. Xen. K. Π.
5, (5, 13.) “Ὀδὸν μακρὰν ἦκων. Sicut vero Lat. dicunt
non solum Ire viam, Insistere viam, sed etiam Ire via,
Insistere viæ, ita Græci non solum βαδίζειν ὁδόν,
sed etiam βαδίζειν ὁδῷ, necnon ἐν ὁδῷ : sicut ἐν τῇ
ὁδῷ πορεύεσθαι ap. Thuc. Lucian. (1, 739.) “Ὡς μηδὲ
ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγεις : (831.) “Ἄν ποτε φιλοσόφῳ
ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχῃ. At Thuc. 2, (3.) “Ὅπως μὴ
διὰ τῶν ὁδῶν φανεροὶ ὦσιν ἰόντες, Ne per vias prode-
rentur. Plut. de Orac. Δείκνυσιν τὴν ὁδόν, ἢ βαδίζει
τὸ πεπωμένον, Qua via it, Cui viæ insistit. Ali-
quando vero ὁδῷ βαδίζειν est Recta via progredi :
cujus signif. exempla habes ap. Bud. 336. Sic Theo-
dorus. Provid. 2. “Ὀδῷ τοίνυν βαδίζοντες ἐξετάσωμεν τοῦ
ἀέρος τὴν φύσιν. Idem I. 1. Τέως δὲ ὁ λόγος ὁδῷ βα-
δίζετω, Interrupto cursu progrediatur. Plut. Lyc.
“Ὀδῷ βαδίζει καὶ ἐν ἔργῳ γίνεται, Cursum suum agit.
Itidemque ὁδῷ προῖεναι, Progredi, Proficere, Promo-
vere. Aristid. “Ὀδῷ προῖεσαν αὐξοντες φιλοτιμίαν. At
ὁδῷ προβαίνων, Bud. e Chrys. ad Cor. 46. affert pro
Sensim progrediens. Item πρὸ ὁδοῦ γενέσθαι, Pro-
gredi. II. A. (382.) Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο, ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ
ἐγένοντο. Et ap. Lucian. (1, 739.) “Ἀεὶ σπουδαῖόν τι
πράττων καὶ δὲ πρὸ ὁδοῦ σοὶ γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα,
Et cuius beneficio in bonis disciplinis progrediaris ;
etiam, Quod utile et commodum esse possit. Apud
Synes. autem Epist. 125. “Ἐπειδὴν πρὸ ὁδοῦ γενώμεθα,
redditur, Ubi parati ad viam fuerimus. Πρὸ ὁδοῦ
ἔσται, Opportunum et commodum erit. Bud. 715. ex
Aristot. de Gen. Anim. 1. Πρὸ ὁδοῦ γὰρ οὕτως ἔσται.
Alibi vero πρὸ ὁδοῦ εἶναι dicitur pro eo, quod in
promptu est, obvium occurrens. Et ex H. A. 4. Συμ-
βαίνει πρὸ ὁδοῦ πρὸς τὴν ὁχείαν, Ad proclivitatem
coitus confert. “Ὀδοῦ πάρεργον, Obiter. Themist. in
3 Phys. “Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὁδοῦ, φασί, πάρεργον εἰρή-
σθω. Cic. ad Att. Nam ὁδοῦ πάρεργον volo te hoc
scire : i. e., ut interim a proposito digrediar. Bud.
843. || Via et ratio, μέθοδος, Bud. 336. ex Aristot.
Sic Dem. (31.) Τὴν τοῦ τὰ βέλτιστα λέγειν ὁδὸν παρά-
σχῃτε ἀσφαλῆ. Isocr. ad Demon. “Ὅσοι τοῦ βίου ταύ-
την τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν, Qui hanc vitæ viam instituunt.
Xen. K. Π. 1, (6, 13.) Τίνα δὲ ὁδὸν ἰὼν τοῦτο πράττων
ικανὸς εἶσομαι ; Plut. Lyc. (9.) “Ἐτέρᾳ προῆλθεν ὁδῷ, καὶ
κατεπολιτεύσατο τὴν ἐν τούτοις πλεονεξίαν. Aristoph.
N. (75.) Νῦν οὖν δλην τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ, Μίαν
εὐρὺν ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ. Apud Lat. quoque
Invenire viam eod. modo dicitur ; itidemque ap.
Thuc., “Ὀδοὶ πολέμου πολλαί, pro porisμοί : [cf. 1,
122.] Et δαίαν ὁδόν, in VV. LL. Rationem conten-
tiosam et pugnacem. Huc pertinere videtur καθ'
ὁδόν pro Recte, Plato de Rep. 4. Καθ' ὁδόν τε λέγεις,
καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτως. || “Ὀδοὶ Θεοῦ dicuntur Via et

ratio, qua Dei providentia omnia regit et gubernat, ad Rom. 11, (33.) 'Ανεξιχνίαστοι αἱ ὁ. σου, [αὐτοῦ,] Viæ tuæ, Apoc. 15, (3.) Δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁ. σου. Alias ὁδὸς Θεοῦ dicitur Via, qua ad eum itur, Matth. 3, (3.) 'Ετοιμάσατε τὴν ὁ. Κυρίου, Jo. 1, (23.) Εὐθύνετε τὴν ὁ. Κυρίου, Matth. 22, (16.) Τὴν ὁ. του Θεοῦ διδάσκεis. Hebræorum more ὁδὸς dicitur etiam Vitæ institutum, Secta, αἵρεσις, Act. 19, (9.) Κακολογοῦντες τὴν ὁ. ἐνώπιον τοῦ πλήθους, Christianismum, Viam Domini, salutis: 9, (2.) de Paulo, 'Εάν τινες εὕρῃ τῆς ὁ. ὄντας, Si quos invenisset hujus sectæ, Si quos inveniret, qui eam vitæ fideique viam sequerentur. || Auxilium viæ, Virg., quod latius extendi potest quam Viaticum, Il. I. (42.) Εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσεται ὥστε νέεσθαι, 'Ερχεο' πὰρ τοι ὁδὸς, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης: nam ibi Schol. exp. πάρεστι σοι τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἡτοιμασμένα. Mallet tamen fortassis aliquis, Viā patet, Ire licet. || Insidiæ, quæ juxta viam struuntur, Il. A. (151.) *Ἡ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἡ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι: quod alibi (227.) dicit, Οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν 'Αχαιῶν Τέτληκας θυμῷ. Ubi annotat Eust. vett. ὁδὸν ἐλθεῖν exp. eis λόχον ἀπελθεῖν, afferentes similem vocabuli ὁδὸς usum e Dem. (637.) 'Εν ὁδῷ καθελῶν, i. e. ἐν λόχῳ. Sed Eust. et aliter accipi posse tradit, ut sc. ὁδὸς ibi πλατυκώτερον dicatur πρὸς διαστολὴν ἀντιπροσώπου παρατάξεως: ut sunt τὰ ἐπὶ λείᾳ ἀπελθεῖν που, et τὸ ἐπὶ * κατασκοπεύσει λαοῦ, ἡ τεύχους ἀναμετρήσει: posse etiam dici de legatione. Alibi tamen Idem rursus annotat, illud hemistichium, Οὐδὲ λόχονδ' ἰέναι, esse παραφραστικὸν s. ἐρμηνευτικὸν hujus, ὁδὸν ἐλθέμεναι. Sic in VV. LL. ἐνεδρευθεὶς καθ' ὁδόν, pro ὁ λοχόμενος, Qui in insidiis subsidet, in subsessis delitescit; Insidiator viæ, Subsessor, Cic. et Serv.: qui et ὁδοδόκος et ὁδοῦρης. Qui tamen l., sicut et is, qui e Dem. affertur, in propria etiam signif. accipi potest. || Alicubi reddi potest etiam Iter, ut dictum est, Profectio, Od. Δ. (483.) Αἴγυπτόνδ' ἰέναι δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε, Longo ac difficili itinere in Ægyptum ire, K. (490.) 'Αλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, καὶ ἰκέσθαι Eis Αἴδαο, Aliud prius iter faciendum est, Od. A. (309.) 'Αλλά γε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, Δ. (733.) ἔμεινε καὶ ἐσσυμένος περ ὁδοῖο, A. (315.) Μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο, Dem. (293.) Τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς τῆς μάχης γεγεννημένης, Xen. K. II. 3, (3, 12.) Δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν, Plut. Alex. Εἰ ὁδὸν βαδίξοι μὴ λίαν ἐπείγουσαν, Herodian. 3, (6, 21.) Αὐτὸς δὲ τῆς ὁδοῦ εἶχετο, μηδεμίαν ἀνοχὴν ἀναπαύλης διδούς, Iter faciebat sine intermissione: (18.) Τῆς ἐπὶ τὸν 'Αλβίνον ὁδοῦ εἶχετο, Intendebat iter adversus Albinum susceptum. Lys. (746.) 'Ραστώνην ἐμαντῷ ἐξείρον εἰς τὰς ὁ. τὰς μακροτέρας, Facilem modum inveniri longioris itineris conficiendi. Synes. Ep. 54. 'Ονήσομαι τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁ., Hoc boni consequar e profectione mea, Plut. (8, 323.) 'Επαρωμένη κακὰς ὁ., κακὰς δ' ἐπανόδους. Et ἐν ὁδῷ εἶναι, quod Cic. quoque dicit Esse in itinere. Thuc. 'Ορῶντες ἦδη σφᾶς ἐν ὁδῷ ὄντας. Sic accipi possunt et primi mematis loci quidam. Usurpatur enim Via inter-dum pro Iter; et rursum Iter nonnunquam pro Via. || 'Οδὸς Eust. derivat ab ἔω signif. πορεύομαι. [" Wakef. Alc. 211. Phil. 43. Jacobs. Anth. 7, 134. 411. 11, 100. Heyn. Hom. 6, 59. ad Charit. 522. 570. Markl. Iph. p. 360. Musgr. Heracl. 38. 237. Xen. Mem. 2, 2, 4. Gesner. Ind. Orph., ad Lucian. 1, 287. 787. Ilgen. ad Hymn. 380. ad Eur. Or. 632. ad Phalar. 230. Agendi modus, Abresch. Æsch. 2, 108. (Via consilii, Liv. 2. p. 24.) Modus, Ratio, Brunck. Œd. R. 311. Aristoph. 3, 139. Kuster. 114. Insidiæ, Soph. 3, 522. Heyn. Hom. 4, 60. Iter pedestre, opp. Navigationi, Herod. 676. cf. 675. Vil-lois. ad Long. 133. De carminibus, ad Callim. 1, 30. Periphrast., Heyn. ad Paris. Abhandl. p. 92. Subaud., ad Diod. S. 1, 644. ad Charit. 644. Bergler. ad Alciph. 72. Valck. Phæn. p. 679. Zeun. ad Xen. K. II. 231. ad Herod. 200. Seq. infin., Xen. K. II. 123. ubi errat Zeun. 'Οδῷ, Aristoph. Fr. 272. Heind. ad Plat. Phædr. 305. Prospere, Feliciter, Musgr. in Theocr. Warton. 2. p. 411. 'Οδῷ βαδίξεν, Plut. 3,

7. extr. Hutt. 'Υστάρη ὁδὸς, Wakef. Alc. 621. 'Οδὸς θεσφάτων, λογίων, Valck. Phæn. p. 338. Πρὸ ὁδοῦ, Steph. Dial. 26. ad Lucian. 1, 739. Heyn. Hom. 4, 626. 7, 540. Bibl. Crit. 1, 1. p. 47. ad Mær. 383. Eis ὁδόν, Musgr. El. 662. Καθ' ὁδὸν γίνεσθαι, Plut. Mor. 1, 584. 'Ηγεῖσθαι ὁδόν, ὁδοῦ, ad Timæi Lex. 186. Τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, Aristoph. Eip. 1155. Boiss. Philostr. 280. 'Οδοὶ νυκτὸς, Epigr. adesp. 756. Toup. O-pusc. 2, 195. Emendd. 2, 131. 'Οδοὶ τοῦ πολέμου, ad Il. Δ. 371." Schæf. Mss.]

[* " 'Οδολόχος, Valck. ad Bion. 325. * 'Οδομέτρης, Tzetz. Chil. 11, 381. v. 605." Schæf. Mss. * 'Οδό-μετρος, Epith. cursoris insignis, quasi viam aut iter emetientis, Schol. Aristoph. 'A. 213. * * 'Οδόμετρον, τὸ, Hero de Dioptra; vide Schn. Lex.] 'Οδο-ποιὸς, Qui viam facit, h. e. Qui viam s. vias munit et sternit, Cujus munus est facere vel etiam reficere vias aut publicas aut militares, Æschin. (57.) 'Ἦσαν δὲ καὶ ὁ., καὶ σχεδὸν τὴν ὅλην διοίκησιν εἶχον τῆς πόλεως. Et in exercitu ὁδοποιοὶ, Qui vias muniunt, Xen. K. II. 6, (2, 11.) p. 96. 'Υμεῖς οἱ τῶν ὁ. ἀρ-χοντες, Vos, qui præestis iis, qui viam muniunt exercitui. Bud. 795. Magistratum illum Athen., quem Æschin. paulo ante ὁδοποιὸν vocat, sicut et Demosth., Latine dici posse Viatorem scribit. [Cf. Grot. ad Luc. 3, 5.] 'Οδοποιΐα, ἡ, Viarum munitio, Ipsa actio vel Munus faciendi s. muniendi viam vel vias, Xen. K. II. 6, (2, 11.) p. 96. Τούτους δ' ἔχοντας ταῦτα πρὸ τῶν ἀμαζῶν κατ' ἰλας πορεύεσθαι, ὅπως ἦν τι δὲρ ὁδοποιΐας, εὐθὺς ἐνεργοὶ ἦτε, Si vias facere et mu-nire opus sit. [Plut. C. Graccho 7.] 'Οδοποιέω, Viam facio, Viam munio, Transitum præstruo, ὁδὸν ποιῶ-μαι, ut supra habuimus, Lucian. (2, 375.) *Ἡ ὁδο-ποιῶν τὰ ἄβατα, ἡ γεφυρῶν τὰ δίσπορα, ubi nota accus. Est enim ibi ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, Viam faciens per invia, Viam patefaciens, Dem. (1274.) Τὸ ὕδωρ τὰ τε χωρία ἐλυμήνατο καὶ μᾶλλον ὠδοποιεῖ, Corrum-pebat fundum et reddebat pervium magis, Herodian. 3, (3, 11.) Τὸν δὲ τόπον ὁ χεῖμαρρος ἀνολίξας ὠδοποίη-σεν. Et cum dat. personæ ap. Greg. Σφηκία προ-δραμοῦνται, ὁδοποιοῦσαι τῷ 'Ισραὴλ, quasi Viam præ-euntes, et transitum aperientes. Aristot. Metaph. 1. Προϊόντων δ' οὕτως, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὠδοποίησεν αὐτοῖς, καὶ συνηνάγκασε ζητεῖν, Res ipsa eos produxit et pro-gredi coegit. Sic Idem in Rhet. 3. "Ὅπερ ὥσπερ ὁδοποιεῖ τῷ ὑποκρίνεσθαι. Lat. quoque dicunt in metaph. signif. Facere viam alicui, Patefacere viam alicui ad aliquam rem, Sternere viam, Aditum pate-facere. Interdum dativo personæ additur accus. rei. Damasc. de Christo orante loquens, Προσεύχεται, ἡμῖν ὁδοποιῶν τὴν πρὸς θεὸν ἀνάβασιν. Sic Greg. de Homine, Δι' ὑψηλοτέρας δυνάμεις ὁδοποιεῖ τοῖς ἀνθρώ-ποις τὴν περὶ τῆς ἀναστάσεως πίστιν, Viam ad fidem resurrectionis munit, Aditum ad fidem patefacit, Bud. Pass. 'Οδοποιῶμαι, Via mihi fit s. patefit, Via mihi aperitur s. sternitur. Bud. interpr. Progredior, Promoveo, Proficio, e Greg. afferens, "Ἡ κακίας ἐγχο-πομένης δυσπαθεία τῶν πονηρῶν, ἡ ἀρετῆς ὁδοποιου-μένης εὐπαθεία τῶν βελτιόνων, ubi ὁδοποιεῖσθαι oppo-suit τῷ ἐγκόπτεσθαι, Interpellari, Interrumpi quo minus ad exitum perveniat, et cursum intercidi, τὴν ὁδὸν ὑποσηθῆναι, Bud. || 'Οδοποιεῖν, Redigere ad inethodum; nam ὁδὸς interdum Methodum s. Ratio-nem et velut artificium signif. Sic exp. h. l. Aristot. Rhet. 1. 'Επεὶ δὲ ἀμφοτέρως ἐνδέχεται, δηλον ὅτι εἴη ἂν αὐτὰ καὶ ὁδοποιεῖν. [" Diod. S. 2, 422. Wyttenb. Select. 389. Zeun. Ind. ad Xen. Anab. De augm., ad Lucian. 1, 742." Schæf. Mss.] 'Οδοποιήσις, Viarum munitio, stratura, Suet. Claudio; Munus vias ster-nendi, quæ et ὁδοστρωσία, et ὁδοποιΐα. Metaph. ac-cipitur pro Patefactione aditus, ut ita dicam, Aristot. Rhet. 3. Τὸ μὲν οὖν προοίμιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, ἐν ἀλλήσει προαύλιον πάντα γὰρ ἀρχαὶ ταν' εἰσι καὶ οἷον ὠδοποιήσις τῷ ἐπιόντι. Cic. etiam de Orat. 2. dicit principium s. proœmium habere debere aditum ad causam et communionem. [Paul. Æg. 6, 114.] 'Οδοποιητικὸς, Qui viam facere et aditum patefacere ad aliquid potest: Aristot. Eth. "Ἐξιν ὁ. μετὰ λόγον, Habitum animi ratione viam facientem s. munientem. [* Διοδοποιέω, Theophr. Fr.

3, 59. * "Προοδοποιός, Thom. M. 879. T. H. ad Plutum p. 448." Schæf. Mss.] Προοδοποιέω, Viam præstruo, patefacio, præbeo, Aristot. Προωδοποίηκε γὰρ τῷ φόβῳ, Viam metui patefecit. Idem in 7 Polit. Πάντα γὰρ δεῖ τὰ τοιαῦτα προοδοποιεῖν πρὸς τὰς ὕστερον διατριβὰς, Hæc jam antegredi oportet in infantia, ut iis assuefacti pueri paratiores sint et opportuniore ad majoris ætatis instituta; προοδοποιεῖν enim signif. etiam Præparare et quasi imbuerē, ut ap. Eund. in sect. 2 Probl. Τὸ μὲν οὖν ὀλίγον πῦρ μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προωδοποίησε καὶ παρεσκεύασε τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἰδροῦν. Hæc inter alia Bud. 715. ubi προοδοποιῶ σοι τοῦτο interpr. Sum tibi auctor, et exemplum præbeo. Quo pertinet hic Plut. in Sol. (12.) Πολλὰ προσπειργάσατο καὶ προωδοποίησεν αὐτῷ τῆς νομοθεσίας, Multorum ei adjutor fuit ad condendarum legum rationem. Primo Aristot. loco similis est hic Plut. (8, 636.) Προσφύεται γὰρ ὀργῶντι καὶ δεχομένῳ τῷ σώματι τῆς ὕψεως προοδοποιούσης, Viam patefaciente s. muniente: pro Præparo accipitur ap. Plut. quoque in Lyc. (4.) Προοδοποιεῖ τῷ Λυκούργῳ τὴν παιδείαν αὐτῶν, Eos Lycurgi institutis præparat. Est etiam προοδοποιῶ, inquit Bud. ibid., i. q. προοδοποιούμαι. Aristot. Rhet. 2. "Ὡστε προωδοποίησε τὸ γῆρας τῇ δειλίᾳ, Propensa est senectus ad timiditatem. Προοδοποιούμαι, Proclivis sum, Præparatus sum, Aristot. de Part. 2. Προοδοποιεῖται οὖν τῷ πάθει τὰ τοιαῦτα ἔχοντα ἐν τῇ καρδίᾳ κρᾶσιν, Suapte natura proniora sunt et magis obvia. Idem, Τὰ δ' ὀλίγα μὴ δὴ προοδοποιεῖται πρὸς τὴν φθορὰν, Opportuniora sunt ad interitum. Hæc Bud. l. c.: ubi et aliud ex eod. Aristot. exemplum profert. Pro Pronus et propensus sum accipitur ap. eund. Aristot. Προοδοποιεῖται πρὸς τὴν τερατοτοκίαν, Propensus est ad monstrosam partionem. Et Probl. s. 6. Προοδοποιεῖται ὑπὸ τῆς φύσεως πρὸς τὸ καταψύχεσθαι, Ad refrigerandum sua natura habilis redditur. Ex Ejusd. de Part. Anim. 3. Προοδοποιεῖται πρὸς τὸ ἄνω, Vergit ad situm superiorum, Gaza. Προωδοπεποιημένος, Præparatus, In quo vel Ad quem via jam quasi facta s. patefacta est, Aristot. 2. Σχολάσαντες δὲ αὐτοὺς μὲν παρῆχον τῷ νομοθέτῃ προωδοπεποιημένους διὰ τὸν στρατιωτικὸν βίον. ["Schol. Pind. 'O. 6, 37." Elberling. Mss. "Thom. M. 879. T. H. ad Plutum p. 473. ad Lucian. 1, 739. 2, 347. Eur. Phæn. p. 43. Valck." Schæf. Mss. * "Προοδοποίησις, Viæ præstructio, Viæ munitio quæ ante fit, Chrys. in Jo. Hom. 16. T. 2. p. 619, 14." Seager. Mss. "Andr. Cr. Hom. 1. in Fabr. B. Gr. 10, 141." Kall. Mss. * Προοδοποιητικὸς, Prævius, Viam præstruens.] 'Οδοσκοπέω, Vias observo, vide 'Οδοδοκέω. ["Ad Diod. S. 2, 601." Schæf. Mss.] 'Οδοστάτης, Stationarius, Viarum custos, Bud. [Philes de Anim. 30, 4. de Plant. 32. p. 98. Wernsd. * 'Οδοστατέω, 101, 9. p. 338. * 'Οδοστρωτός, unde] 'Οδοστρωσία, ἢ, Viarum stratura, Munus sternendæ viæ, Justinian. 'Οδοστρωσίας ἢ γεφυρῶν οἰκοδομῆς. 'Οδοφύλαξ, Viæ custos, Qui viatores in via observat, vide 'Οδοῦρος, [Herod. 7, 239. "Ad Diod. S. 2, 601." Schæf. Mss. * 'Οδοφυλάκῳ, Lobeck. Phryn. 575.] 'Οδοιδόκος, ὁ, (ἡ,) Qui vias insidet et viatores intercipit, in via excipit viatores, Viarum obsessor; Insidiator viæ, Cic. Hesychio * ἔνοδος ληστής, * ἐνεδρευτής, κλῶψ, πανούργος. Suid. ὁ ἐν ταῖς ὁδοῖς πανούργος, κλῶψ. Ead. vox et ap. Festum reperitur, qui exp. Latro atque obsessor viarum, Athen. (214.) 'Εξαπέστειλε δὲ καὶ ἐπὶ τὴν χώραν ὥσπερ ὁδοιδόκους τῶν ἀποχωρούντων, οἵτινες αὐτοὺς ἀνῆγον ὡς αὐτὸν, καὶ ἀκρίτους ἀπώλλυε * προσβασανίσας [f. προβ.] καὶ στρεβλώσας. Eust. annotat euphoniæ gratia inseri, sicut et in ὁλοίτροχος. [Polyb. 13, 8, 2. Lobeck. Phryn. 647. "Herodian. Epimer. p. 97." Boiss. Mss. "Ad Diod. S. 2, 601." Schæf. Mss.] 'Οδοιδόκῳ, In via viatores excipio, Vias iusideo. Eust. ὁδοιδόκῳ exp. ὁδοσκοπεῖν, sicut Hes. et Suid. τὰς ὁδοὺς ἐπιτηρεῖν, Vias observare. ["Ad Diod. S. 2, 601. * 'Οδοιπλανῆς, Joann. Barbuc. 10." Schæf. Mss.] 'Οδοιπλανέω, Errabundus iter facio, Erro, Pererro, Aristoph. (A. 69.) ἐτρυνχόμεθα διὰ τῶν Καῦστρίων Πεδίων ὁδοιπλαινῶντες. [Vide Brunck. de 'Οδοιπλανέω, * 'Οδοιπλανάω. Lobeck. Phryn. 630. * 'Οδοιπλάνια, Maxim. de

A Electr. 55.] 'Οδοιποιέω, Viam facio s. munio, VV. LL. Supra 'Οδοποιέω. [Gl. Iter facio.] 'Οδοιπόρος, Qui per viam iter habet, Viator, Plut. (8, 573.) "Ὡσπερ ὁδοιπόρον δι' ἀσθένειαν πολλάκις ἀποκαθίζοντος, εἰτα πάλιν ἐρχομένου: (122.) Οἱ λίθῳ προσπταίσαντες ὁδοιπόροι. Hom. autem usurpavit pro Comes, σύννοδος, ut exp. Il. Ω. (375.) "Ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι. [Æsch. Ag. 910. Soph. Œd. T. 292. Aristoph. A. 205.] 'Οδοιπορέω, Iter facio, Philo V. M. 1. "Ἀραντες δ' ἀπὸ θαλάττης μέχρι μὲν τινος ὁδοιπόρου, Aliquandiu iter fecerunt, Herodian. 8, (6, 10.) 'Οδοιπορήσαντες μετὰ πάσης ἐπειξέως, 3, (6, 22.) Ὑπὸ νύφεσι καὶ χιύσιν ἀκαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ ὁδοιπόρει. [Lucian. 1, 742. 770. Soph. Œd. T. 801. 1027. Aj. 1252. El. 1099. "Xen. Eph. 54." Schæf. Mss.] 'Οδοιπορία, ἢ, Profectio, Iter, ut Cic. ὁδοιπορίας ap. Xen. interpr. Itinera, p. 47. mei Cic. Lex. Xen. Œc. (20, 18.) Ἐν ταῖς ὁ., In itineribus conficiendis, Herodian. 2, (15, 11.) Τῆς ὁ. τοὺς σταθμούς, Quibus locis itinere illo remoratus sit: 3, (7, 17.) 'Οδοιπορίας μήκει καὶ τάχει, Habita ratione itinerum longitudinis et celeritatis, 4, (12, 11.) Τῷ συνῆθει τάχει τῆς ὁ. χρησάμενος, (2, 11, 1.) Τῆς ὁ. εἶχετο, pro quo aliquando dicit τῆς ὁδοῦ εἶχετο, Intendebat susceptum iter: (3, 6, 22.) Διὰ τῶν δυσχειμέρων ὁρῶν τὴν ὁ. ποιούμενος, Iter faciens. Sic 7, (8, 24.) Σχολαιτέραν τὴν ὁ. ἐποιεῖτο, Tardius iter faciebat. Contra 3, (8, 5.) Ἀνύσας δὴ πολλῶ τὴν ὁ. τάχει, Confecto magna celeritate itinere. [* 'Οδοιπορεία, LXX. Sap. 19, 5.] 'Οδοιπορικὸς, Qui viatoris est, Ad viam pertinens, Viatorius: ut Plin. dicit Viatoria vasa et Viatoria cubilia. Herodian. 5, (4, 12.) Ἐσθῆτα ὁ. λαβὼν, Vestem itinerariam, Polit. Item ὁδοιπορικόν, Itinerarium, Suet.: i. e. Libellus iter aliquod describens. [Polyb. 31, 22, 6. * 'Οδοιπορικῶς, Plut. Arato 21.] AT 'Οδοιπόριον dicitur Merces s. Donum, quod comiti aut duci itineris, et cuicumque, qui deduxit, datur, Od. O. (505.) Ἡῶθεν δέ κεν ὕμιν ὁδοιπόριον παραθεῖμην Δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυνότοιο, i. e. inquit Eust. μισθὸν ἢ ἀμοιβὴν ὑπὲρ τοῦ πλεῦσαι: annotans ibid., καὶ πᾶν δῶρον τὸ ὑπὲρ * συνοδεύσεως recte dici posse ὁδοιπόριον. [* 'Οδοιπόριστος, Basil. Epist. 3, 467.] Διοδοιπορέω, Iter facio per, Permeo. [Herod. 8, 129.] Ἐξοδοιπορέω, Iter facio, Proficiscor ex aliquo loco, Exeo, [Soph. El. 20. * "Καθοδοιπορέω, Glossator Hippocr. ap. Foës. ad Hippocr. de Arte. * Παροδοίπορος, Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 788." Boiss. Mss. * Περιοδοιπορέω, Hippocr. 85.] Προοδοιπόρος, Qui in itinere præit, Hes. v. 'Οδοῦρος. [* Προοδοιπορέω, Lucian. 1, 327. 766. * Προσοδοιπορέω; Aret. Chron. 1, 52.] ET Συνοδοιπόρος, Comes, pro quo Hom. dicit ὁδοιπόρος. Utitur Hes. cum σύννοδος exp. συνοδοιπόρος. [Lucian. Dial. Mort. 1, 317. 2, 90. "Themist. p. 46." Boiss. Mss. * Συνοδοιπορέω, Lucian. 1, 752. "Idem verbum Eidem restituit Græv., qui cum in Hermotimo 513. * Ἐπισυνοδοιπορέω servatum fuisset, συνοδοιπορέω substituit in Notis 973., idque fide manu exarati Codicis." Jo. H. Maii Obs. SS. 4, 223.] 'Οδηγός, ὁ, (ἡ,) Dux viæ s. itineris, Plut. Alex. Τῶν ὄρων οἵπερ ἦσαν τοῖς ὁδηγοῖς, συγχυθέντων. Liv. Ducem simpliciter dicit, subaudita tamen voce Viæ, ut supra videre potes in Ἀνασταυρώ. [Polyb. 5, 5, 15. Matth. 15, 14. 23, 16. 24. ad Rom. 2, 19.: Dionys. H. 6, 746. Reisk. τέχνας, Lobeck. Phryn. 429. "Jacobs. Anim. 133. ad Thom. M. 11. Valck. Phæn. p. 570. Porson. Or. 26. * 'Οδαγός, ibid." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 429.] 'Οδηγέω, Dux itineris sum, Duco: τὴν ὁδὸν ἄγω, ut supra habuimus. Phocyl. (22.) τυφλὸν ὁδῆγει. Act. 8, (31.) 'Οδηγήσῃ με, Mihi dux viæ fuerit. Greg. Naz. Φῶς τὸ ὁδηγῆσαν τὸν Ἰσραὴλ. [Æsch. Pr. 727. "Ad Phalar. 257. Thom. M. 730. Xen. Eph. 14. 16. 71. 87. 233. Alciph. 166. Phocyl. 22. Argum. Soph. Œd. C., Benti. Opusc. 76. Ammon. 110. * 'Οδηγητήρ, Epigr. adesp. 203." Schæf. Mss. * "Ὁδηγήτρια, Montf. Palæogr. 382. 383. 398. * Νεωδηγήτρια, 396." Kall. Mss. * 'Οδηγητής, i. q. ὁδηγητήρ. * 'Οδηγητικός, Suid. 3, 136. * "Ὁδηγησία, Hesych." Wakef. Mss.] 'Οδηγία, ἢ, Deductio, ἢ πομπή, Suid. [* 'Οδη-

γικός, Schæf. ad Apoll. Rh. 2, 373. p. 155.] Καθοδηγός, Dux viæ, Qui aliquem deducit, i. q. ὁδηγός. ["Schol. Il. B. 494. Clem. Alex. 102." Wakef. Mss. Καθοδηγέω, Dux viæ sum, Deduco. [Plut. de S. N. V. p. 58." Schæf. Mss. Apollod. 3, 4, 1.] Καθοδηγία, ἡ, Deductio, ut ὁδηγία. ["Bernard. Reliq. p. 111." Schæf. Mss. * "Καθοδήγησις, Clem. Alex. 304." Wakef. Mss. Theod. Jes. 38, 15.] Μεθοδηγέω, Aliter duco et monstro viam, Epigr. [Anal. 2, 196. Musgr. Tro. 569." Schæf. Mss.] "Προοδηγός, "Prævius, Dux viæ. Alii Perductor, e Plauto." [Orac. Sibyll. p. 778.] "Ὀδοῦρος, sive Ὀδοῦρης, Qui vias custodit; sed plerumque in malam partem capitur pro Latrone et obsessore viarum ut ὁδοιδόκος. Eust. 1445. "Ὀδοῦροι, κατὰ τοὺς παλαιούς οἱ κακοῦργοι ὁδοφύλακες, ubi proparoxytonως scribitur: paroxytonως autem ap. Hes. Ὀδοῦρος, * ἐνεδρευτής καθ' ὁδόν, Viæ insidiator, Cic., ὁδοῦ κατάρχων, προδοικοπός, κακοῦργος: quod ὁδοῦρος Pind. Schol. annotat in frequentiori usu esse quam ὁδοῦρης, quod ab Hes. exp. ὁ τῆς ὁδοῦ ἀρχων ἢ κατάρχων, Qui iter auspicatur, in itinere præit. Idem ὁδοῦρεῖς exp. τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς κακοῦργοῦντας, Latrones et viarum obsessores. [Ὀδοῦρος, Pind. Π. 2, 54. "Wakef. Ion. 1639. Brunck. Soph. 3, 387. ad Diod. S. 2, 601. Valck. Anim. ad Ammon. 194." Schæf. Mss. Phot. Ὀδοῦρους τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς κακοῦργοῦντας: * Ὀδοῦρεῖς προπορεύη: * Ὀδωρεῖν * ὁδοφυλακεῖν.]

"Ἀμφοδος, ἡ, Bivium, Circuitus, ut Cam. e Xen. K. 'A. (4, 2, 8.) "A. χαλεπή: [nunc "Ἀφοδος. "Aristoph. Fr. 250." Schæf. Mss. Raphel. et Wetsten. ad Marc. 11, 4.] AT "Ἀμφοδον, τὸ, Via urbis, i. e. Vicus, Platea: ἄμφοδον, apud Suid. ῥύμην, δίοδον: itidemque Hesychio ἄμφοδα, αἱ ῥύμαι, ἀγυαὶ, δίοδοι. [J. Poll. 9, 35. "Ad Mær. 252. ad Od. B. 388. Valck. Diatr. 62. Koen. ad Greg. Cor. 240." Schæf. Mss. "Chrys. in Matth. Hom. 7. T. 2. p. 48, 6." Seager. Mss.] Περιάμφοδος, Qui circum plateam est, plateam circumit, In circuitu situs: οἰκίαι, Budæo in Annot. post. Ædes principum a privatorum domibus distinctæ, quas Latini Insulas vocant. [* "Περιάμφοδον, Περιάμφοδος, Valck. Anim. ad Ammon. 45." Schæf. Mss: * Πλατνάμφοδος, Suid. 1, 907. Schol. Il. B. 12. Bekk. Anecd. 332. * Ἀμφοδικός, Manetho 4, 252. * Ἀμφιόδιος, In via jacens, Lex. Xen.] Ἀμφόδιον, τὸ, ap. Lucian. (3, 25.) Parvus vicus s. Parva platea, Angiportus. ["Ad Mær. 252." Schæf. Mss. Ἀμφόδια, Gl. Compitalia. * Ἀμφοδέω, unde] "Διαμφοδεῖν, Deviare, s. In biviiis a sese divelli. Eust. δι- "αμφοδεῖναι veteribus esse dicit ὧδε καὶ ἐκεῖ παρατρέ- "πεσθαι, καὶ ἀστοχῆσαι τῆς ὀρθῆς ἀμφοδου. Vide et 'A- "βροτάζει." ["Schol. Il. K. 65." Wakef. Mss. Cf. Sext. Emp. 556. * "Διαμφοδόσις, Eust. 989." Kall. Mss.]

"Ἀνοδος, ἡ, Via quæ sursum fert, Ascensus, Herodian. (7, 10, 9.) Φράξαντες πᾶσαν τὴν εἰς Καπετώλιον ἄνοδον, Viam qua ascenditur ad Capitolium. Pro Ascensus, ἀνάβασις, affert Bud. e Xen. K. 'A. 2, (1, 1.) A Suida exp. * ἀνέλευσις, Reditus: quo sensu potius dicitur Ἐπάνοδος. Herodian. 8, (7, 19.) Τὴν ἐς τὴν Ῥώμην ἐ. συγκροτεῖ, Romam reverti constituit: 7, (1, 16.) Οὐχ ὑπαρχούσης αὐτῷ ἐ., Reditu intercluso. Plut. (8, 323.) Ἐπαρωμένη κακὰς ὁδοὺς, κακὰς δ' ἐ. || Est etiam σχῆμα λέξεως ap. Rhett. Jul. Rufiniano ἐπάνοδος est cum duabus brevibus pluribusve propositis, ad singularem enarrationem recurritur: ut, divellimur inde, Iphitus et Pelias mecum: quorum Iphitus ævo Jam gravior. Latine dicitur Reversio, Regressio. || Iteratio, Repetitio brevis capitum et summæ eorum quæ dicta sunt, Peroratio. Exemplum e Plat. Phædro habes ap. Bud. 109. ubi ab ipso Plat. dicitur τέλος λόγων et τὸ ἐν κεφαλῇ ἕκαστα ὑπομνήσαι ἐπὶ τελευτῆς τοὺς ἀκούοντας περὶ τῶν εἰρημένων. [* Ἀντάνοδος, Theoph. Simoc. 2, 11.] Ab Eod. ἄνοδος est Δυσάνοδος, ὁ, ἡ, Ascensu difficilis, Ad quem ægre ascenditur, Arduus, simpliciter Accessu difficilis; nam δυσάνοδος τόπος in VV. LL. Locus ad quem non sit tutum accedere. ["Cebes." Wakef. Mss.] Ἀνοδος, ὁ, ἡ, Inivus, Per quem via non patet, iter fieri nequit, ἀδιέξοδος, Xen. (K. 'A. 4, 8, 8.) Τῇ μὲν γὰρ ἄνοδον, τῇ δὲ εὐδον

PARS XX.

εὐρήσομεν τὸ ὄρος. Eur. (Iph. T. 888.) ἄνοδος δίοδος, Via s. Transitus invius. In VV. LL. Ἀκρόπολις ἡ τοῦ Διὸς ἄνοδος, Arx Jovis in edito sita: non nominato Auctore. Ἀνοδία, ἡ, Via invia, Iter impervium: quorum illo Virg., hoc Tacit. utitur. Philo V. M. 1 * Δυσπορεύτους καὶ μακρὰς ἀ. ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ἀνευρίσκοντες, Avios ineunt calles longos et impeditos, Turn. Eod. l. Θεασάμενος ἀνοδία χρωμένους. Paulo post dicit, Διὰ τραχείας καὶ ἀτριβοῦς ἐρήμης βαδίζοντας: et, Διέξοδον οὐκ ἔχοντας. Plut. (Anton. 47.) Διὰ πεδίων ἀνοδίας καὶ πλάνας. Interdum ἀνοδία adverbialiter capitur, ut et Suid. annotat, h. l. citans [e Polyb. 3, 19, 7.] Οἱ δὲ πλείους ἀνοδία καὶ κατὰ τὰς νήσους διεσπάρησαν, Per loca invia s. avia. Sic ap. Cebetem, Ἀνακάμπτοισι καὶ πλανῶνται ἀνοδία. Et Plut. de Loquac. Φυγὼν ἵππῳ μετὰ τριῶν ἡ τεττάρων ἀνοδίας καὶ πλάνας πολλὴν δρόμον, Per loca invia. ["Ad Diod. S. 2, 321. 393." Schæf. Mss.]

"Αὐτόδιον, Hes. exp. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐληλυθότα, "Ex ipso itinere appulsum, i. e. Statim, Extemplo, "Evestigio. Od. Θ. (449.) Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη "λούσασθαι ἄνωγεν."

"Ἀφοδος, ἡ, Discessus, Digressus: ἄφοδος, est ἀποχώρησις, ut contra ἔφοδος est * ἐπέλευσις: auctores Suidas et Etym.: sed hic ἀναχώρησις habet pro ἀποχώρησις. Accipitur autem in hac signif. cum ap. alios, tum ap. Athen. Sic et ap. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 20.) "Ὅμως ἐκεῖ κατέμεινε τρεῖς ἡμέρας, ὅπως μὴ δοκοίη φοβούμενος σπεύδειν τὴν ἀ. || Apud Eund. est ἀναχώρησις, Reditus: Ἴππ. (3, 4.) ubi de equis conumacibus loquens, scribit, Καὶ πρὸς τὰς οἴκαδε ἀ. φεύγουσιν ἐκ τῶν ἵππασιν: Α. (5, 7.) Περιπατεῖν τε γὰρ ἀναγκάζονται ἐν τῇ οἴκαδε ἀφόδῳ. Sic et Herod. ἄποδος, Ionice pro ἄφοδος, 4, (97.) Καὶ ἦν τε κατὰ νόον πρῆξομεν εὐρόντες Σκύθας, ἔσται ἄποδος ἡμῖν ἦν τε καὶ μὴ σφας εὐρεῖν δυνάμεθα, ἡ γε ἄποδος ἡμῖν ἀσφαλῆς. || Pars fabulæ, Vict. in Aristot. Poet. Cum chorus e theatro non rediturus discedit, discessus ipsius, ut testatur J. Poll., ἄφοδος, non ἔξοδος appellatur. || Peculiari signif., et quidem non minus usitata, Recessus, Digressus, Secessio ad exonerandam alvum: ἀποχώρησις ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι, Hes. Sed accipitur etiam pro Latrina, i. e. Loco ad exonerandam alvum apto: qua in signif. utitur Lucian.; et ita debet intelligi in h. quoque Antiphanis l. ap. Athen. (444.) "Ὅστις δὲ μεῖζον ἢ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ, Μικρῷ πεποισθὼς ἀθλίῳ νομίσματι, Eis ἀφοδὸν ἐλθὼν, πᾶσιν αὐτὸν ὑψεται Ὀμοιον. Latrinam quidam interpr. in eo sensu. || Capitur etiam, et quidem frequentissime, pro Ipsis excrementis, Stercore. Nec solum Stercus humanum signif., sed et Quodvis aliud, cum ap. alios, tum ap. Diosc. passim: 2. Ἡ προβάτων ἄφοδος, Stercus ovillum. Alibi, Ἀφοδος πυρρὰ ὀρνίθων. Alibi, Περιστερῶν ἄφοδος ξηρά. Ceterum notandum est, in ἄφοδος hanc postremam signif. habente, aliter Eust. et Etym. accipere præp. ἀπὸ quam cum alias signif. habet. Ἀφοδος, inquit Etym., ὁ ἀπόπατος, οἰονεῖ ἔξω τῆς ὁδοῦ γινόμενος πάτος γὰρ ἡ ὁδός. Eust. autem, Quoniam, inquit, idem valent πάτος et ὁδός, ut ab ὁδός fit ἀφοδεύειν, sic ἀποπατεῖν a πάτος, quod Hesiod. dixit ἐκτὸς ὁδοῦ. His assentitur et Nicandri Schol., exponens vocem ἀφόρδια. ["Valck. ad Phal. p. xxi. Toup. Opusc. 1, 566. * Ἀφοδον, ad Mær. 252." Schæf. Mss. Ad Greg. Cor. 506.] Ἀφόδιον, τὸ, Excrementum, Stercus. Existimo autem ἀφόδιον pro ἄφοδος forma dimin. dici. ["T. H. ad Plutum p. 371." Schæf. Mss.] Nicander DIXIT Ἀφόρδια, inserto ρ, Θ. (692.) Τῆς δ' ἐξ ἔγκατα πάντα βαλὼν καὶ ἀφόρδια γαστρὸς, i. e. σκύβαλα, Schol. Et 'A. (140.) τὰ δ' ἡλιθα γαστρὸς ἀφόρδια κεινώσειας, Schol. τὰ ἀφοδεύματα: addens, οἰονεῖ τὰ ἀποθεν τῆς ὁδοῦ ὥσπερ ἀποπατήματα τὰ ἀποθεν τοῦ πάτου, ἡτοι τῆς ὁδοῦ. At Etym. et Suid. habent, ἀφόρδιον, i. e. ἀκαθαρσίαν, dici ab ἀφορίζω. Etym. tamen addit postremo, ἡ ἀφοδιά καὶ ἀφορδιά. Ubi retracto in antep. accentu leg. puto ἀφόδια et ἀφόρδια: ut sentiat, secundum aliorum opinionem, ἀφόρδια pro ἀφόδια usurpari. [Ad Greg. Cor. 506. 902.] Ἀφοδεύω, ab ἄφοδος deductum significante Excrementum s. Stercus, Excerno, Caco, Alvum

18 T

exonero. UNDE Ἀφόδευμα, τὸ, Excrementum, Stercus, ["Ruhnck. Ep. Cr. 136." Schæf. Mss. "Schol. Nicandri A. 140." Wakef. Mss.] ITEM Ἀφοδεντήριον, τὸ, q. d. Stercorarium. Latinis est Latrina. ["T. H. ad Plutum p. 463." Schæf. Mss.] At nonnulli ἀφοδεύω exp. Secedo ad exonerandam alvum, vel ad dejiendum, vel ad desidendum: quibus modis loquitur Celsus, sequentes fortasse expositionem illam nominis ἀφοδος quæ est ap. Hes., ἀποχώρησις ἐπὶ τὸ ἀφοδεύσαι. Sed viderint quæ exempla proferre possint hujus signif. verbi ἀφοδεύω, cum alioqui non negem hoc sonare, respiciendo derivationem. || Sunt etiam qui ἀφοδεύω velint interdum generaliter pro ἀποχωρῶ vel ἀναχωρῶ sumi, ut ἀφοδος prima signif. pro ἀποχώρησις accipi diximus. [Lucian. 2, 89. Schæf. Æsop. 149. "Toup. Opusc. 1, 565." Schæf. Mss. * Ἀφόδενσις, Barnab. Epist. ap. V. Dale de Aristeia p. 111. "Spanhem. ad Aristoph. Πλ. 819. Clem. Alex. Pæd. 3, 10. p. 188. Erotian." Kall. Mss. "Ἀφοδεντήριος, sc. δίφρος, Hes. v. Λάσανα. * Ἀφοδεντικός, Gal. v. Δίφρον." Wakef. Mss.] B "Προσαφοδεύω, affertur pro Proluvium alvi projicio." ["Aristot. Mir. Ausc. 1. Antig. Car. 58." Boiss. Mss. "Aristot. H. A. 9, 45. Ἀμύνεται δὲ λακτίζων καὶ προσαφ., de Bonaso loquens." Seager. Mss.]

Δίοδος, ἡ, Via quæ per aliquem locum fert, Transitus, (75.) Αἰτήσαντας Θεβαίους δίοδον ἐπὶ Φίλιππον, Petitus ut transitus sibi detur. Sic Aristoph. (Ὀρν. 189.) ἦν ἰέναι βουλόμεθα Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα, Petimus commeatum, Ut transire liceat. Thuc. (2, 4.) Ἀπειροὶ ὄντες οἱ πλείους, ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ, τῶν δίοδων, Herodian. 3, (14, 15.) Ἐμπόδιον νομίζοντες πρὸς τὴν δίοδον τῶν ἐλῶν, Impedimentum esse transgrediendis paludibus, 8, (1, 15.) Πεφράχθαι τὰς δίοδους εἰς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως, Philo V. M. 1. dicit διέξοδος. In posteriore autem Herodiani I. dicitur potius de Ipsa via qua per aliquem locum itur. Apud Aristoph. Ἑκκλ. (693.) δίοδους quidam exp. simpliciter Vias, κατὰ τὰς δίοδους προσπίπτουσαι. ["Ruhnck. Ep. Cr. 298. Wyttenb. Select. 433. ad Herod. 738. Dionys. H. 2, 927. Markl. Iph. p. 337. Musgr. ad h. l. ad Diod. S. 1, 534." Schæf. Mss. * Διοδία, Gl. Bivium. * Δυσδιόδος, Polyb. 3, 61, 3. 5, 7, 10.] Εὐδιόδος, Transitu facilis, Facile pervius, Permeabilis. [Theophr. Fr. 4, 62.]

Δύσσοδος, ὁ, ἡ, Per quem difficilis via fert, Per quem iter habere difficile est, etiam Invius, Avius, pro ἄνοδος, Thuc. 1, (107.) Δύσσοδος τε γὰρ ἡ Γεράνεια, καὶ ἐφρουρεῖτο αἰεὶ ὑπὸ Ἀθηναίων, Schol. * δυσπόρευτος. ["Thom. M. 255. Wakef. Herc. F. 673." Schæf. Mss.] || Via difficilis, substantive; nam δύσσοδον Hes. exp. φαύλην ὁδὸν, κακὴν ὁδὸν: similiter et ap. Suid. reperio, Δύσσοδος καὶ δυσόδης, ὁδὸς τραχεῖα, δυσχερὴ διάβασις ἔχουσα: sed alibi, Δύσσοδος, τραχεῖα, δυσχερὴ διάβασις ἔχουσα: ita ut illud δυσόδης suspectum sit, atque adeo fortasse ipsum etiam δύσσοδος substantive pro Via difficilis. NAM Δυσσοδία potius dicitur, quod ab eod. Suid. exp. κακὴ ὁδός: vel etiam Via invia, Iter impervium, ut idem significet cum ἄνοδια. Philo V. M. 1. Μόνους δὲ ἡμῖν ἄβατος ἐρημία καὶ δ., Inaccessa et invia solitudo, Turn. ["Appian. 1, 565. Plut. 2, 448." Wakef. Mss.] "Δυσσοδέω, ἄγρῃ iter facio, s. Malam et difficilem viam nactus sum." ["Male, s. Molestē, s. Parum nactus progredior, Epict. 3, 19. "Ὡσθ' ὅταν δυσσοδῶμεν, αὐτοὺς αἰτιάσθαι." Gataker. Mss. "Philo J. 2, 563. Plut. (Pyrrho 32.)" Wakef. Mss. * Δυσσοδοπαίπαλος, Æsch. Eum. 390. "Wakef. ibid. Abresch. Æsch. 2, 55." Schæf. Mss.]

Εἰνόςιος, In via positus s. situs, In via habitans, II. Π. (259.) Αὐτίκα δὲ σφίκεσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνόςιοι, i. e. ὡς οἱ φωλεοὶ ἐπὶ ὁδῷ πεποληνται, et quos irritari dicit a pueris, qui ὁδῷ ἐπὶ οἰκίᾳ ἔχουσι: ut εἰνόςιος sit i. q. ὁδῷ ἐπὶ οἰκίᾳ ἔχων, ὁδῷ ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων, ut alibi loquitur. Est etiam Epith. Dianæ s. Hecates in Epigr., quoniam in triviis coli solebat. Forsan etiam Compitalis reddi posset, ut Suet. Lares compitales, qui compitis præsunt et quibus in compitis etiam sacra fiunt. ["Brunck. ad Eur. Hec. 39. ad Charit. 643. Phantias 5. Epigr. adesp. 678. Wakef. Ion. 1067. Ja-

A cobs. Anim. 197. 204. Anth. 8, 408. Huschk. Anal. 232. Heyn. Hom. 7, 186. Brunck. Soph. 3, 443. Εἰνόςιος, Εἰνόςια, Valck. Anim. ad Ammon. 154. Diatr. 138. 166. Εἰνόςια, Jacobs. Anth. 9, 40. Epigr. adesp. 163." Schæf. Mss. Orph. Eūx. 45.] In prosa DICITUR Ἐνόςιος: ἐνόςια λῖνα, δίκτυα; Retia quæ in via tenduntur: quæ frequentius absolute ἐνόςια vocantur. J. Poll. 5, (27.) Δίκτυα μὲν καλεῖ, τὰ ἐν τοῖς ὁμαλοῖς καὶ ἰσοπέδοις ἰστάμενα· ἐνόςια δὲ, τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς: loquitur autem de Xen. ap. quem (6, 9.) hæc leguntur, Τὰ δὲ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόςια εἰς τὰς ὁδοὺς. Ubi suspectum est ἀπέδοις, si verum est quod J. Poll. scribit. || Ἐνόςια dicuntur etiam Quæ in via occurrunt, Quæ in via se offerunt, ut οἰώνισμα ἐνόςιον, Divinatio de eo quod in itinere observatur, Auspicium, Cam. [Soph. Ant. 1399. Eur. Hel. 575. "Fac. ad Paus. 1, 381. Kuhn. p. 243. Brunck. ad Eur. Hec. 39. Toup. Opusc. 2, 104. ad Charit. 265. T. H. ad Plutum p. 448. Ἐνόςια, Fac. ad Paus. 1, 392. Kuhn. 243. Casaub. ad Inscr. Herod. 348. Cren., Valck. Diatr. 138. 166. Musgr. Hel. 576. ad Charit. 524. Ὀπλα ἔ., Dionys. H. 2, 761." Schæf. Mss. "Ἐνόςια, Hecate, Philostr. 140. Montf. Palæogr. 141." Kall. Mss. Vide Ὀδῖος. * Ἐνόςιτης, et fem. * Ἐνόςιτις, Vialis dea, Præses viæ, Dux viæ, Orph. H. in Fortun. 2.]

Εἰσόδος, ἡ, Ingressus, Introitus, Via qua introitur, quæ in locum aliquem fert, Od. K. (90.) ἀραιὴ δ' εἰσόδός ἐστι, Plut. Alex. (16.) Μάχεσθαι μὲν ἴσως ἀναγκαῖον ἦν, ὥσπερ ἐν πύλαις τῆς Ἀσίας περὶ τῆς εἰσόδου. Ædium quoque vestibula et aditus et januæ per quas intratur, ab Aristoph. εἰσόδον dicuntur. [Eur. Ion. 104.] || Budæo Honorarium, quod pro introitu datur, vide Εἰσόδιον. || Reditus, Tributum, Vectigal quod penditur, ἡ εἰσφορὰ, Suid. Qua signif. citatur e Polyb. (6, 13, 1.) et e Can. 15. Concilii Ancyran. ["Abresch. Æsch. 2, 3. Jacobs. Anim. 100. Reditus, Valck. Adonias. p. 339. T. H. ad Plutum p. 111. Pars theatri, Porson. Hec. p. liv. Ed. 2. Εἰσόδος chori, Casaub. ad Athen. 114." Schæf. Mss. "Εσοδος, Herod. 1, 9. * Ἀνεἰσόδος, Plut. Dione 7.] Εἰσόδιος, ut λόγος ap. Suid. ὁ εἰσότηριος, Quæ in introitu alicujus habetur oratio: et εἰσόδιον ἄνθος ap. Greg. Flos qui spargitur ingredienti, Bud. AT Εἰσόδιον, τὸ, Reditus, i. q. εἰσόδος in posteriori signif. Ab Hes. εἰσόδια exp. πρόσσοδοι, ἀναλώματα. Honorarium, inquit Bud. de Asse, appello, quod Græci εἰσόδιον et εἰσόδον, Xenium adventitium quod datur ingredienti quamque urbem magistratui, ut hodie principibus nostris cum primum urbes pompaticè ingrediuntur. ["T. H. ad Plutum p. 111." Schæf. Mss.] "Ἰσόδιον, Xenium adventitium quod dabatur ingredienti quamque urbem magistratui, ut hodie principibus. Latini Honorarium appellant. Ita VV. LL., sed perperam, pro "εἰσόδιον." Εἰσοδιάζομαι, Redeo, Inferor: ut pecunia s. proventus redire et inferri dicuntur, 4 Reg. 12, (4.) Εἰσοδιαζόμενον ἀργύριον, Pecunia quæ inferitur a transeuntibus: itidemque 2 Paral. 15. Εἰσοδιασθὲν ἀργύριον, εἰς οἶκον Κυρίου, Pecunia illata in domum Domini. ["T. H. l. c. * Εἰσοδιάζω, * Εἰσοδιασμός, Valck. Adonias. p. 339." Schæf. Mss. * "Παρεἰσοδιάζω, Eust. 100, 40(=75, 42.)" Seager. Mss.] Ἐπεισόδος, ἡ, Ingressio, Aggressio; VV. LL. Ingressio qua quis obiter irrepit. ["Toup. Opusc. 2, 42. Emendd. 4, 487. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 370." Schæf. Mss.] Ἐπεισόδιος, ὁ, ἡ, Superinductus, Qui supervenit, Adventitius: ut quæ adhibentur non necessitatis, sed exornationis gratia. In Epigr. γύψον Χρίσματα καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον, Fuci flos adventitius. Et ἐ. στροφή καὶ ῥῶδη ap. Schol. Aristoph., Quæ in dramate adhibetur κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὐξησιν τοῦ δράματος. Sed et Quævis adventitia dicuntur ἐπεισόδια, Plut. de Virt. Mor. Σήμενον ἔχει τὴν τοῦ πάθους ἀρχὴν, οὐκ ἐπεισόδιον: de Deo Socr. (p. 311.) Ἐ. καὶ περιτταῖς ἐπιθυμίαις. ["Jacobs. Anth. 10, 56. 163." Schæf. Mss.] Ἐπεισόδιον, τὸ, Pars Fabulæ quasi adventitia, Aristot. Poët. (12.) Ἐπεισόδιον δὲ, μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ

μεταξὺ ὧλων μελῶν. Ubi annotat Petr. Vict. eum A ἐπεισόδιον vocare Quidquid inclusum est in medio duarum chori cantilenarum. J. Poll. autem ἐπεισόδιον in Tragœdia nominari ait πρᾶγμα πράγματι συναπτόμενον, Cum alicui rei, quæ sua propriaque sit ejus facti, adjungitur alia atque applicatur, quæ supervenerit, ac sine qua factum illud prius manebat. Id vero a Poetis fit exornandæ et producendæ fabulæ causa; nam argumentum fabulæ factumque illud simplex, quod refertur, pusillum est, paucisque commemoratur. Hæc inter alia e Victorio, ap. quem tibi plura videnda reliqui. Non tam vero Tragœdiæ et Comœdiæ quam Epopœiæ hæc conveniunt, ut testatur ipse etiam Aristot.: qui talem esse dicit ap. Hom. Navium Catalogum. Suid. ἐπεισόδιον esse ait τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὐξησιν τοῦ δράματος, ex Eunapio proferens, Καὶ τοῦτ' ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ, τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκε. Ponitur ἐπεισόδιον, inquit Bud. 103., pro Omni adventitio acroamate jucundoque, Plut. ap. Hom. "Ἔστι δὲ παρ' Ὀμήρῳ ἐπεισόδιά τινα γέλωτα ἐμποιοῦντα, ὡς Ἡφαιστος χυλεύων καὶ οἶνοχοῶν. Similis est Therisitæ descriptio in secundo Iliadis, clamoraeque contentio et convitium Agamemnoni ab eo factum, et postremo ab Ulysse ejus vapulatio. Greg. Γένοιτο γὰρ ἂν τοῦτο οὐ φαῦλον ταῖς ἀκοαῖς ἐπεισόδιον, Acroama extrinsecus et obiter assumptum et inductum; est enim ἐπεισόδιον Suidæ πᾶν τὸ ἐπιφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν, ἔξω της ὑποθέσεως ὄν, et in universum πᾶν τὸ ἐξαγώνιον πρᾶγμα. Athen. (459.) Κατ' ἐπεισόδιον μεταβαλὼ τὸν λόγον, Ut in alio libro quasi in alio actu, aliud genus disserendi afferam, vel aliud argumentum sermonis deipnosophistarum, introductis aliis rebus, quasi novis ferculis aliunde accersitis. Sic Plut. Symp. 2. (init.) in convivio ἐπεισόδια sunt τὰ γινόμενα ἡδονῆς ἕνεκα, χρείας μὴ συναγομένης, ὥσπερ ἀκρόαματα καὶ θεάματα καὶ γελωτοποιοὶ τις. At in Epigr. γέλγιθες, κόγχει, ροῖαι, σταφυλαί, dicuntur δαψιλῆς οἶνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδιον. Parcior autem ἐπεισόδια in Fabulis docendis facienda sunt: quare Aristot. ἐπεισοδιώδεις appellat, In quibus ἐπεισόδια frequentia sunt, quia tenorem fabulæ interpellant; ad hoc enim inventa sunt, ut actores scenici lassescerent reficiantur: alioqui præstaret inoffenso tenore fabulam peragere. || Ἐπεισόδια, Carmina quæ canuntur in imperatorem primum nrbem ingredientem, VV. LL. ["Clav. Cicer. 502. ad Mær. 391. ad Charit. 226. Tyrwh. ad Aristot. 137. 147. Brunck. ad Gnom. 333. Toup. Opusc. 1, 229. 2, 168. Jacobs. Anth. 8, 383. 10, 163." Schæf. Mss.] Ἐπεισοδιώδης, ut μῦθος, Fabula in qua crebra sunt ἐπεισόδια, quales Aristot. docet a malis Poëtis propter seipsos fieri, a bonis propter histriones: de Rhet. Τῶν δὲ ἄλλων μύθων καὶ πράξεων αἱ ἐπεισοδιώδεις εἰσι χεῖρισται· λέγω δὲ ἐπεισοδιώδη μῦθον, ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μετὰλληλα οὐτ' εἰκὸς οὔτε ἀνάγκη εἶναι, i. e. Cujus ἐπεισόδια nec verisimilem nec necessariam consecutionem habent, et unam argumenti compagem non faciunt. Ita Bud. 104. ubi ἐπεισοδιώδης interpr. Adventitius et extra argumentum assumptus, Inductus, Accersitus, Non inhærens, connexus. Aristot. Metaphys. 11. Ἐπεισοδιώδη τὴν τοῦ παντὸς οὐσίαν ποιοῦσι, ubi, inquit Bud., ἐπεισοδιώδη appellat non consertam nec compactam nec aptam e sese et compactilem universi substantiam, ut adventitiæ personæ et acroamata, vel spectacula adventitia inter agendas fabulas inducta, argumentis ipsis non conserta, sed accersita. ["Porphyr. Sent. 39. p. 94. Holst." Boiss. Mss. "Tyrwh. ad Aristot. 147." Schæf. Mss.] Ἐπεισοδιώδης, Tanquam ἐπεισόδιον interjicio atque insero, Aristot. Ἐπεισοδιοῦν καὶ παρενείρειν. Idem in Rhet. 3, (17.) Ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικαῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις: [Poët. 17. 24.] Hæc et alia fusius ap. Bud., 103. 104. [* "Ἐπεισοδιώδης, Eust. II. Γ. 230. p. 883. Polit." Kall. Mss.] Ἀντεπίστροφος, ἡ, Mutuus s. Alternus ingressus, Plut. (9. 577.) Ἀντεπίστροφον παρέχει, Aditum vicissim præbet. [* Προεισόδιον, Heliod. p. 317. Cor., Cæcum. in Act. Apost. p. 17. Veronæ 1532.]

Ἐξόδος, ἡ, Via quæ ex aliquo loco fert, qua ali-
cunde exitur, Thuc. 1, (106.) Διαμαρτὸν τῆς ὁδοῦ
ἐσέπεσεν ἐς τὸν χωρίον ἰδιώτου, ὃ ἐτυχεν ὄρνγμα μέγα
περιεῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος, Herodian. 7, (12, 14.)
Φυγεῖν μὴ δυνηθέντων διὰ τὸ τὰς ἐξόδους ὑπὸ τοῦ πυρὸς
προκατελῆσθαι, Januis quibus exitur igne occupatis,
Philo V. M. 1. Οὐδενὶ παρεχώρησαν τὴν ἐπ' ἐξόδον
φέρουσαν, Nulli concesserunt viam ad effugium feren-
tem. || Exitus, Ipsa exeundi actio, Egressio, Soph.
Aj. (286.) ἄμφηκες λαβὼν Ἑμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἔρπειν
κενὰς, Quærebat exitus egredi frivolos: ἐξόδον ἐκ χώ-
ρης ποιεῖν, E regione exeo s. emigro. Item Liber
Mosis, quo Hebræorum egressio ex Ægypto narra-
tur. Et mulierum ἔξοδος dicitur, cum in publicum
prodeunt e suo gynæceo cum aliquo comitatu. Dem.
(1182.) Ἐχουσαν καὶ ἱμάτια καλὰ καὶ ἐξόδους λαμπράς,
Splendide prodeuntem in publicum, Plato de LL.
Τῶν ἐξόδων τῶν γυναικείων καὶ τιμῶν ἄμειρος, Expers
pomparum quibus mulieres in publicum emittuntur.
Cum vero de exercitu dicitur, redditur Expeditio,
Herodian. (3, 1, 1.) Ἡ τε ἐπὶ Νίγρον ἔξοδος, Adversus
Nigrum eruptio, Thuc. 2. Ὅσπερ ἡγεῖτο τῆς ἐξό-
δου ταύτης, Qui dux erat hujus expeditionis. Ali-
quanto ante, Τὰ τε ἐπιτήδεα ἐπὶ ἔξοδον ἐκδήμον, Ad
longinquam expeditionem, Herodian. 3, (14, 4.)
Ἐπαγγέλλει τὴν εἰς Βρετανίαν ἔξοδον, Expeditionem
in Britanniam edicit: quo loquendi genere crebro
utitur. Et 6, (3, 1.) Ὅμως δ' ἔσχε περὶ ἔξοδον, Ta-
men ad expeditionem se comparat. Sic 5, (5, 1.)
Οὐ πολλοῦ χρόνον διατρίψας εἶχε περὶ ἔξοδον. Itidem-
que e Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) Τὴν ἔξοδον ποιῆσθαι, Ad
bellum egredi. Sic et ex Herod. 7. Cam. affert,
Τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξοδον ποιεῖν, Suscipientes expeditio-
nem lethalem. Interdum etiam Excursio, Eruptio,
itidem de militibus, Xen. Ἑλλ. 1, (2, 11.) Ἐξῆλθον
δέ τινες τοῦ χειμῶνος καὶ ἄλλας ἐξόδους, Etiam alias
quasdam illa hyeme excursionses fecerunt, Thuc. 3,
(5.) Καὶ ἔξοδον μὲν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο οἱ Μινυ-
ληναῖοι ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, Eruptionem,
2, (21.) Ὡς αὐτῶν ἡ γῆ ἐτέμνετο ἐνῆγον τὴν ἔξοδον μά-
λιστα, Suadebant eruptionem. ["Expeditio militaris,
Herod. 9, 26. Polyb. 3, 11. et alibi. Ἐξόδος est etiam
Pompa, Multitudo hominum publice longa serie pro-
deuntium, Herod. 3, 14." Schw. Mss.] || Interdum
Profectio s. Iter ex aliquo loco, Herodian. 2, (11, 1.)
Τὴν τε εἰς Ῥώμην ἔξοδον ἐπήγγειλε, Iterque ad urbem
edicit. || In Fabula quoque dicitur, Aristot. Poët.
Ἐξόδος δὲ, μέρος ὅλον τραγωδίας, μεθ' ἧ οὐκ ἔστι χοροῦ
μέλος: Pars Tragœdiæ, post quam non est chori
cantus. Post ultimam enim cantilenam chori, inquit
Victor., Fabula jam ad exitum finemque properat;
inde enim videtur potius vocata, quam quod statim
chorus abeat: quamvis quod contrarium hujus est,
a chori adventu Parodos appellata sit; nam in non-
nullis Tragœdiis inducitur chorus tanquam persona
aliqua quidpiam illic loqui, et in quibusdam etiam
divisus in duas partes secum de aliqua re quærit:
nec tamen unquam post terminum illum canit. Præ-
terea cum chorus e theatro non rediturus discedit,
discessus ipsius, ut testatur J. Poll., ἀφόδος, non ἔξο-
δος, appellatur. || Ἐξόδος dicitur etiam Cantilena
quæ in exitu s. egressu alicujus cantatur, Aristoph.
Σφ. (582.) τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ἤλθοι ἀπιοῦσι. || De
Exortu solis; nam Suid. in h. l. Davidis, (Ps. 74, 6.)
Οὔτε ἐξ ἐξόδων οὔτε ἀπὸ δυσμῶν, exp. ἀνατολῶν.
|| Exitus, i. e. Finis, Thuc. 3, (14.) p. 169. Ἐνέβαινε
δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀργεῖους αὐτοῖς τὰς τριακονταετείς
σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι, i. e. λήξει, Schol. Cam. Prope
esse ut finirentur. Exitus, Finis vitæ, Mors, Greg.
in sacrum Baptisma, Ἐως οὗ δάκρυα περὶ σε τῆς ἐξό-
δου μηνύματα. [Schæf. Meletem. Dionys. H. de C.
VV. 53. "Act. Traj. 1, 238. T. H. ad Lucian. 1, 218.
ad Herod. 224. 462. Wakef. S. Cr. 5, 54. Kuster.
Aristoph. 58. Egressio, nempe mulierum, Toup.
Opusc. 1, 346. Finis vitæ, Valck. Phæn. p. 287. Im-
pensæ, Adonias, p. 339. T. H. ad Plutum p. 110.
Ἐ. τῆς Ἀττικῆς, Exitus ex, Marcell. de V. Thuc.
p. 2. Ἐ. γυναικεία, Plato de LL. 236. Ast. Ἦν ὁ
χειμὼν ἐπ' ἐξόδοις, Julian. p. 22. B." Schæf. Mss.]
Ἐξόδιος, ut νόμοι, Modi qui in exitum alicujus ca-

nuntur, ut *ἐξοδος* paulo ante. Apud Suid. *Ἐξόδιοι νόμοι*, αὐλοὶ δι' ὧν ἐξήσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταί: Modi tibicini theatri exeunte choro: quo modo hunc Cratini locum accipit dicit, *Τοὺς ἐξοδίους ὑμῖν ἔν' αὐλῷ τοὺς νόμους*. Hesychio autem *ἐξόδιοι νόμοι* sunt δι' ὧν πάντες ἐξελεύσονται: quibus verbis videtur signif. Modulos musicos qui in exitu s. fine fabulæ concinuntur. At *ρήματα ἐξόδια* dicuntur Ultima morientis verba, quæ aliquis sub vitæ finem et exitum pronuntiat, Verba excedentis e vita, Gregor. post l. paulo ante in *Ἐξοδος c.*, *Γυνὴ καὶ παῖδες τὴν ἐκδημίαν μεθέλκοντες, καὶ ζητοῦντες ἐξόδια ῥήματα*: sic et in Epitaph. Sororis, ubi hæc *ἐξόδια ῥήματα* ponit, *Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω*: [*Greg. Naz. Or. 11. p. 189.*] Strong. Mss.] AT *Ἐξόδιον*, τὸ, dicitur Carmen quod in exitu Fabulæ canitur, Hesychio paulo ante *ἐξόδιοι νόμοι*, J. Poll. 4. *Καὶ μέλος δέ τι ἐξόδιον, ὃ ἐξιώντες ᾄδον*. Ubi etiam adjective accipi potest. || Alias *ἐξόδιον* substantive capitur pro Exitu et fine, sicut et *ἐξοδος* paulo ante. Similiter et Festus Exodium interpr. Exitum: itidemque Nonio Exodium est Finis, a Græco tractum, quasi *ἔξω τῆς ὁδοῦ*, Extra viam. Varro, Cum in vinculis publicis esset, et bibisset jam *κώνειον* in exodium vitæ. Idem, Vitæ cursum ut cognoscere possem, et quæ servitutis et libertatis, ab origine ad exodium ductæ. Idem, Quod cœperas modo in via narrare, ut ad exodium ducas. Hæc ille, e quibus cognoscimus Latinos quoque usos esse hac voce: ut et Apul. Nullum ego ejus rei exodium inveniebam. Sed metaphoram a Fabularum exodiis sumtam esse discimus e Plut. Philop. 94. et in Alex. circa fin. *Ἀλλὰ ταῦτα μὲν τινες ὄντο δεινὸν γράφειν ὥσπερ δράματος μεγάλου τραγικὸν ἐξόδιον καὶ περιπαθεῖς πλάσαντες*. Itidemque in Crasso, (33.) *Εἰς τοιοῦτό φασιν ἐξόδιον τὴν Κράσσου στρατηγίαν τελευτῆσαι*. Eadem metaph. Catastrophe dicitur. Et de vitæ exodio, ut Varro paulo ante loquitur, ap. Greg. *Τὶ κριτικὸν ἰδρῶτα ἀναμένεις, ἴσως παρεστῶτος τοῦ ἐξοδίου*; Porro Fabularum *ἐξόδια* in risum desinere solita fuisse, præsertim Atellanarum, tum ex Juven. et Suet. tum e Livio quoque discimus, qui l. 7 ab urbe cond. ait, Postquam lege hac Fabularum, a risu ac soluto joco res avocabatur, et ludus in artem paulatim verterat, juvenis histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridicula intexta versibus jactitare cœpit: quæ inde Exodia postea appellata, consertaque Fabellis potissimum Atellanis sunt. In quo Livii l. itidem *μέλη* s. carmina subaudiri potest. || In V. autem T. *ἐξόδιον* erat Festum quoddam, quod celebratum videtur in memoriam τῆς ἐξόδου τῆς ἐξ Αἰγύπτου: nam Deut. 16, (3.) cum Dominus præcepisset ut in festo Paschatis comederent panes azymos, et addidisset, *Ἵνα μνησθῇτε τὴν ἡμέραν τῆς ἐξοδίας ὑμῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου*: aliquanto post subjungit, *Ἐξ ἡμέρας φαγῇ ἄζυμα, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἐξόδιον, ἑορτὴ Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου*. Attamen Levit. 23, (36.) octavo die post festum *σκηνοπηγίας*, itidem præcipitur ut festum hoc agitent, *Προσάξτε ὀλοκαυτώματα Κυρίῳ ἐξοδιὸν ἔσσι*: nisi quis et tunc Ægyptiacæ *ἐξοδίας* memoriam eo festo eis renovatam fuisse credat. Vulgata interpr. pro hoc *ἐξόδιον* alicubi habet Collecta, alicubi Cœtus, alicubi Congregatio: ut hoc nomine etiam intelligi possit Congregatio qua domo sua exeuntes in certum locum coibant. [*Ad Herod. 462. ad Diod. S. 2, 252. ad Charit. 443.*] Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] *Ἐξόδια*, ἡ, i. q. *ἐξοδος*, Exitus, Egressio: cujus exemplum proxime habes in *Ἐξόδιον*, e Deut. 16. Sic et 2 Reg. 11. || *Ἐξόδια*, Hes. *ἐκστρατεία*: Suidæ *ἐξοδος*, Expeditio, Eruptio. In quem sensum e Polyb. (8, 26, 1.) citat Suid. *Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὡς ἐπ' ἐξοδίαν ὀρμήσαντες ἐκ τῆς πόλεως παρὰ τὴν ὁδὸν ἔμειναν*. Sic accipitur et hic ap. eund. Suid. locus, *Πάνδημον ἐξουσίαν ποιησάμενοι καθῆκαν ἐνέδραν*. Thuc. supra dicit, *Ἐξοδὸν τινα πανδημεὶ ἐποίησαντο*. [Herod. 6, 56. *Ad Charit. 524.*] Schæf. Mss.] Ab *ἐξοδος* est ETIAM *Ἐξοδικός*, Ad exodum pertinens: ut *μέλη*, quæ paulo ante *ἐξόδια*. Aristoph. Schol. *Τὰ δὲ ἐξοδικὰ ἢ ὑποχωρητικά, ἅπερ ἐπὶ ἐξόδου τοῦ δράματος ᾄδεται*: ubi tamen SCRIBITUR *Ἐξωδικὰ*, sicut paulo

ante *προσωδικὰ, μεσωδικὰ, ἐπωδικὰ*: sed propter *ἐξοδος*, unde et ipse derivat, dubium non est quin scribitur *ἐξοδικὰ*: ceterorum autem alia ratio est. Veruntamen ap. Hes. reperio ETIAM *Ἐξώδια, ἐξοδος, ἐξόδια*: eaque suis locis, h. e. ordine alphabetico. [*Ἐξοδικός*, Greg. Nyss. 3, 521. Villos. Anecd. Gr. 2, 112. **Ἐξοδικῶς*, Obiter, Per digressionem, Diog. L. 581. (9, 64.) Wakef. Mss.] AT *Ἐξοδιάζω* exp. Expendo, Impendo, 4 Reg. 12, (12.) *Ἐξωδίασαν αὐτὸ τοῖς τέκτοσι τῶν ξύλων καὶ τοῖς οἰκοδόμοις*. Et mox, *Εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τὸν οἶκον, τοῦ κραταιῶσαι αὐτόν*: paulo ante vero *εἰσοδαζόμενον ἐν οἴκῳ Κυρίου ἀργύριον*, Pecunia in domum Domini illata ad structuram templi, quæ postea fabris *ἐξωδιάζετο* ad comparandam materiam et alia ædificio necessaria. [*T. H. ad Plutum p. 110. Erogo, Expendo, Valck. Adoniaz. p. 339. Fut. ξω, ad Rov. p. 70. Toup. Emendd. 4, 472.*] Schæf. Mss. *Ἐξορία* facio, Galen. 1, 352, 37. Wakef. Mss.] *Ἐξοδίασις*, Bud. ex Eccl. Hist. 22. fin., sed non interpr. [*Est etiam nomen *Ἐξοδίασις, quod Expensam interpr. Schneid. in Lex. Crit., nescio a quonam Auctore hac notione usurpatum. Sed ap. Polyb. 23, 6. (Legat. 40.) idem valet ac Ἐξοδία, Expeditio militaris, Excursio hostilis, Invasio alienæ ditionis.*] Schw. Mss. Exp. autem in Lex. Polyb., Exactio tributi. Gl. Erogatio. *Melamp. 481.* Wakef. Mss. *Toup. Emendd. 2, 180. T. H. ad Plutum p. 111. *Ἐξοδιαστῆς, 110. (*Ἐξοδιαστὸς, unde). *Ἀνέξοδιαστος, Toup. Opusc. 1, 429. Emendd. 2, 180. 4, 472.*] Schæf. Mss.] *Ἀνέξοδος*, Unde exiri non potest, Vias nullas habens per quas exiri queat. || At *ἀνέξοδος ἡμέρα* dicitur Dies qua non exitur, vel expeditio suscipitur: Dies atra et religiosa, ut Bud. interpr. Probl. Rom. (p. 92.) *Τὴν μετὰ καλάνδας ἡμέραν καὶ νόνας καὶ εἰδούς ἀνέξοδον καὶ ἀνεκδήμητον τίθενται*. || *Ἀνέξοδος* dicitur etiam Is cui exitus non datur, exire non permittitur, Plut. de Def. Orac. *Οὐ γὰρ ὡς σμήνους ἡγεμόνας δεῖ ποιεῖν ἀνέξοδους, οὐδὲ φρουρεῖν συγκαίσαντας τῇ ὕλῃ. Aristot. quoque H. A. 9, 40. Τοὺς βασιλεῖς τῶν μελισσῶν scribit οὐχ ὁραῖσθαι ἔξω ἁλῶς ἢ μετ' ἀφέσεως*: itidemque Plin., non procedere foras nisi migraturo agmine, 11, 17. [*Valck. Adoniaz. p. 232. ad Lucian. 1, 364. Theocr. 195. Harles., ad Dionys. H. 1, 165.*] Schæf. Mss. * *Ἀνέξοδος, Lycophr. 1099.* Kall. Mss. Diod. S. 19. p. 684, 32. Joseph. B. J. 7. p. 425. Athen. 408. Lucian. Aristid. 1, 555.] CONTRA *Ενέξοδος*, Unde exire facile est. [Æsch. Pers. 690.] *Διέξοδος, ἡ*, Via qua ex aliquo loco per alium transitur, Exitus; Transitus, i. q. *διόδος*. Philo V. M. 1. *Νομίσας συγκεκλειῖσθαι, διέξοδον οὐκ ἔχοντας*, Velut indagine inclusis nullum patere exitum, Thuc. 3. *Τοὺς δὲ πλείους τῶν ὁδῶν ἀμαρτάνοντας καὶ ἐς τὴν ὕλην ἐσφερομένους, ὅθεν διέξοδοι οὐκ ἦσαν*: cui similem l. ex eod. Thuc. habes in *Ἐξοδος*. Herodian. 8, (1, 13.) *Τὰς δ. ἐστένωται*, Greg. *Εὐκολίαν τινα τῇ διεξόδῳ τοῦ πνεύματος μεμηχανημένη ἢ φύσις*, Commoditatem commeandi spiritui moliens natura, Turn. In h. autem l. Philonis V. M. 3. *Χεῖρ δ' ἔργου σύμβολον, διεξόδου δὲ τῆς περὶ τὸν βίον, ποῦς*, idem Turn. interpr. Omnis in vita ingressionis pes nota est. Ubi accipi etiam potest pro Percursione et transactione vitæ, s. pro Curriculum vitæ. Nam *διέξοδος* interdum significat Actionem percurrendi; et metaph. Explicationem qua rem aliquam percurremus, τῷ λόγῳ διεξιέναι s. διελθεῖν. Bud. 332. interpr. Explicatio: atque enarratio fusa, e Galeno hoc exemplum subjungens, *Ἐν τῇ διεξόδῳ ταύτῃ τοῦ λόγου*, In explicatione. Itidemque Turn. h. l. Philonis V. M. *Καὶ μουσικὴν τὴν σύμπασαν διὰ τε χρήσεως ὀργάνων καὶ λόγων τῶν ἐν ταῖς τέχναις καὶ δ. τοπικωτέrais Αἰγυπτίων οἱ λογιώτεροι παρέδωσαν*, vertit, Instrumentorum usu et præceptione artium explicationeque locorum. Aristot. autem de Mundo *διεξόδους τῶν πλανητῶν* appellat Cursus lunæ et aliarum errantium stellarum, quasi permeationes. Bud. ibid. Quæ signif. τοῦ διεξοδος propria, non metaphorica est: sicut et in Soph. ap. Plut. (8, 865.) *Λήθουσι γὰρ τοὶ κἀνέμων διεξόδοι Θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ*, Aves ventorum tum demum vias sentire, cum instat partus, Cam. Et *διέξοδοι ὑδάτων*, Rivuli aquarum, οἱ ὄχθοι: me-

taph. ap. (Ps. 118, 135.) Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν αἱ ὀφθαλμοί μου, pro κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. In VV. LL. autem habentur et hæc, Διεξόδους βουλευμάτων ἔχεις, Scis quo tendant eorum consilia. Et e Plat. διέξοδοι πολιτικάι, Acierum ordinationes, Aciei lustrationes et recensiones. Ex Eod. διεξόδων ἄπτεσθαι, Castra movere. ["Οἱ ἐν διεξόδῳ λόγοι, Diog. L. Zenone 253. HSt." Seager. Mss. "Euseb. H. E. 5, 1. ubi vide Vales." Mendham. Mss. "Διανοητικῆς δ., M. Anton. 6, 26." Gataker. Mss. "Iter, Via qua quis iter facit, Herod. 4, 140. Simpliciter Via, 1, 199. De Orbita solis, s. Via diurna quam ille in cælo conficere videtur, 2, 24. et per metonym. Regiones quarum super vertice sol transit, 26. Διακαίων (ὁ ἥλιος) τὴν δ. αὐτοῦ." Schw. Mss. "Diod. S. 1, 280. 2, 212. 226. Valck. Callim. 200. Ammon. 44. 59. Wyttenb. Select. 356. ad Herod. 615. Brunck. Soph. 3; 437. Dawes. M. Cr. 346. Wakef. Herc. F. 869. Ruhnck. Præf. ad Rutil. p. xvii." Schæf. Mss.] Διεξοδικὸς, ut λόγος, Oratio qua aliquid percurritur et explicatur fuse. Duo exempla habes ap. Bud. 332., alterum ex Alex., alterum ex Athen. Itidemque ap. Plut. in Fab. (16.) Διεξοδικὰς γράψαντες ἱστορίας. Camerario δ. λόγοι, Copiosa oratio, qualis est oratoria: non concisa neque brevis, qualis dialectica. || Alias accipitur etiam pro Pervius, Per quem transiri potest, Spatiosus. Et ap. Aristot. de Part. Anim. τὸ δ. dicitur Pars corporis per quam excrementa transeunt et ejiciuntur: tunc autem pass. signif. habet. ["Timæi Lex. 228." Schæf. Mss. "Joseph. 956, 11. Clem. Alex. 339." Wakef. Mss. "Διεξοδικώτερος, Athan. 1, 814. Dionys. Areop. 70. 312." Kall. Mss.] Διεξοδικῶς, Pertranseundo, Percurrendo: Δ. ποιῆσθαι τοὺς λόγους περί τι, Fuse, Copiose, Bud. 332. ex Alex. Aphr. Ibid. δ. interpr. Vage, Plene, Fuse, e Dionys. Areop. proferens, Δ. μὲν καὶ κύκλῳ περί τὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν περιπορεύμεναι, Non compendiose, sed expatianter, et quod dicitur Longe lateque. Vide alia exempla ibid. ["Athan. 1, 744. Dionys. Areop. 167. 194. 235. Διεξοδικώτερον, Fusius, 70. 312. Athan. 1, 814." Kall. Mss. "Ammon. 57. Eran. Philo 167." Schæf. Mss.] Ἀδιέξοδος, ὁ, ἡ, Per quem transiri nequit, Unde exire non est, Impervius, Invius, etiam Qui transire exireve nequit, Viam non inveniens. Epigr. ["Nicarchus 20." Schæf. Mss. "Appian. 1, 792." Wakef. Mss.] Ἀνδιέξοδος, Per quem difficulter transiri potest, Ægre pervius, Unde exire difficile est: λαβύρινθος, Greg. Labyrinthus inexplicabili ambagum perplexitate sinuosus, Labyrinthus, e quo ægre exiri potest. ["Diod. S. 1, 358." Wakef. Mss. * Εὐδιέξοδος, Hippocr. 298, 14. 339, 2. * "Διεξοδέω, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 228." Kall. Mss.] "Ἐπέξοδος, Exitus "adversus aliquem, Eruptio." [Dio Cass. 191, 74. * Ἐπεξόδιος, unde Ἐπεξόδια, τὰ, Sacra ob felicem itineris vel expeditionis contra aliquem suscipiendæ eventum, Xen. K. Ἀ. 6, 5, 2. * Ἀντεπέξοδος, Dio Cass. 517, 94. * Παρέξοδος, Digressio, Deviatio, Greg. Naz. Carm. p. 18. Cyrill. Hier. 96." Kall. Mss. Hippocr. 24. * Ὑπέξοδος, 106. * Φιλέξοδος, Toup. Emendd. 2, 60." Schæf. Mss.]

Εὐόδος, ὁ, ἡ, Per quem iter haberi facile potest, Pervius: cui opp. ἄνοδος a Xen., ut suo loco dictum est. || Expeditum iter habens, Athen. (92.) Τροφὴν τε δίδωσιν ὑγρὰν τε καὶ δύσπεπτον ἅπαν ὄστρεον, καὶ πρὸς τὰς οὐρήσεις ἐστὶν οὐκ εὐόδα, Nec facilem urinæ transitum præbent. || Prosperi in itinere successus; generalius et metaphorice Qui prospero successu utitur. Hesychio est ἀγαθή. || Nom. proprium Rhetoris ap. Suid. [Epicuri Fr. Ed. Orell. "Brunck. Œd. T. 267. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 416." Schæf. Mss. * Εὐόδης, Hippocr. Εὐσχημ. c. 2. εὐοδέα τέχνην, al. εὐαδέα, al. εὐαλόδα.] Εὐόδος, Facilis via, Expedita, Itinere prospero. At e Greg. Naz. "Α εὐόδως πορεύεται, Quæ recte ingrediuntur. Item Prospero successu, Prospere. [Prov. 30, 29.] Εὐοδία, ἡ, Facilis via, Suid. καλὴ ὁδός, Suid. Pulchra via; Iter prosperum, qua signif. Bud. affert ex Esdr. 8. Ζητήσαι εὐοδίαν ὑμῖν καὶ τοῖς συνοῦσι. Et sic sæpe

usurpari scribit. Similiter et ap. Aristoph. B. (1528.) εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ Κ' ἐς φάος ὀρνυμένῃ δότε δαίμονες οἱ κατὰ γαίαν, i. e. εὐκολίαν περὶ τὴν ὁδόν. Metaph. accipitur etiam pro Prospero rerum successu: sicut et ab Hes. exp. εὐπραξία. || Suidæ Nom. proprium, sicut et Εὐοδίας. Habes autem accus. Εὐοδίαν, Epist. ad Philipp. 4, [2. Eur. Bell. Fr. 1. "Toup. Opusc. 2, 275. Jacobs. Anim. 204. Specim. p. 11. ad Charit. 291. Kuster. Aristoph. 75. Brunck. 2, 233." Schæf. Mss. * Εὐοδιάζω, Strabo 15. p. 1050. Paul. Ægin. 6, 59. * Εὐοδιασμός, ibid.] Εὐοδέω, Prospero itinere utor, Facili via feror, Expedite progredior, Dem. (1274.) de aqua, ἢ μὲν ἂν εὐοδῇ, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδόν· ἢ δ' ἂν ἐνεστῇ τι, τὴν καὶ αὐτὰ τοῦτ' εἰς χωρία ὑπεραίρειν ἀναγκαῖον: ubi nota opponi sibi mutuo τὸ εὐοδεῖν et εὐένισταται τι. Sed sciendum, in antiquis libris reperiri et aliam scripturam, sc., εἰ μὲν ἂν εὐοδωθῇ. Aristot. de Gener. Anim. 1. Περὶ ὅπου ἂν εὐοδῇ τοῦ σώματος, Qua viam sibi patefecerit, vel potius Qua viam patefactam nactum sit. Radices etiam εὐοδεῖν dicuntur Quæ sine impedimento in ima terræ viscera descendunt, s. Quæ facilem descendendi viam nanciscuntur. Theophr. H. Pl. 1, 9. Αἱ μὲν, εὐθεῖαι καὶ ὁμαλεῖς, αἱ δὲ, σκολιαὶ καὶ παραλλάττουσαι· τοῦτο γὰρ οὐ μόνον συμβαίνει διὰ τοὺς τόπους, τῷ μὴ εὐοδεῖν, ἀλλὰ καὶ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐστίν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς δάφνης καὶ ἐλαίας. Unde Plin. 16, 31. Aliis recto meatu radices descendunt, ut lauro oleæ: aliis flexuoso, ut fico. Quibus tamen verbis interpretatur potius εὐθεῖαι: itidemque idem Theophr. C. Pl. 5, (7.) Εὐοδουσαι γὰρ καὶ ἔχουσαι τροφὴν, αὐξοῦνται μᾶλλον καὶ εἰς μῆκος καὶ εἰς πάχος: ibid. (3.) dicit Εὐθυπορούσης τῆς τροφῆς. Ipsæ etiam plantæ εὐοδεῖν dici possunt, cum prospero successu crescunt. Pass. etiam voce ex Aristot. affertur, Εὐοδεῖται τῷ σπέρματι, Semen dirigitur et juvatur: pro quo potius scr. videtur εὐοδοῦνται: cum εὐοδεῖν neutrum sit. ["Toup. Opusc. 2, 275. Ammon. 122. Heyn. Hom. 6, 418." Schæf. Mss. * Κατενοδέω, Herodian. Epimer. 251." Boiss. Mss. "Ps. 45, 5. Andr. Cr. 34." Kall. Mss.] C AT Εὐοδώ activum est, Prosperum iter s. Facilem viam præbeo, Prosperum successum do, Promoveo, etiam Dirigo: sicut Hes. εὐοδώσει exp. κατευθυνεῖ. 3 Reg. 22, (12.) Ἀνάβαινε καὶ εὐοδώσει σε ὁ Κύριος, Asceude, et prosperum iter dabit tibi Dominus. Theophr. C. Pl. 5, 6. Ἡ τροφή κωλυομένη καὶ ἀποστεγομένη τῷ περίε, φέρεται πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ εὐοδοῦν· οἷον γὰρ ὀχετεῖα τίς ἐστι: Ea fertur qua meatum invenit, s. potius Fertur ad id quod meatum ei præbet. Paulo ante dicit, Ἡ δ' αἰθέρις εἰς μῆκος, καὶ διὰ τὸ εὐρεῖν τροφὴν εὐθυπορούσαν, καὶ διὰ τὸ μηδὲν ἀντιστῆναι. Greg. Naz. Ἐπειδὴν εὐοδώσει τὸν λόγον ὁ λόγος, Cum Verbum Dei successum orationi nostræ dederit. Idem, Ὅπως εὐοδώσῃ τὴν κακίαν, Ut successum det malitiæ. Bud. Et Sap. 11, (1.) Εὐώδωσεν τὰ ἔργα αὐτοῦ, Direxit opera ejus, Felicem successum largitus est, Promovit felicem successum dando. || Neutrali quoque signif. Bud. in suo Lex. habet, Ἐὰν εὐοδώσῃ, Si bene cesserit, Gaza. Idemque ex Aristot. affert, Πολὺ γὰρ καὶ ἄχρηστον περίττωμα τῷ σπέρματι συμμίγνυται, ὥστ' ἐνίοις γίνεσθαι ἀρρώστημα, εἴαν αὐτῶν μὴ εὐοδώσῃ ἢ ἀποκάθαρσις. Ubi tamen ei scr. videtur εὐοδῇ. Pass. Εὐοδοῦμαι, Prosperum iter mihi datur, Prosperam viam nanciscor, Prosperum iter a Deo obtineo, i. q. εὐοδέω. Ad Rom. 1, (10.) Πάντοτε ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου δεόμενος εἶπας ἥδη ποτὲ εὐοδωθῆσομαι ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ, ἔλθειν πρὸς ὑμᾶς, Si quo modo tandem aliquando prosperum iter detur e voluntate Dei. Metaph. capitur pro Feliciter mihi succedunt res, Felices successus mihi dantur, Herod. (6, 73.) Εὐωδῶθη τῷ Κλεομένει τὸ ἐς τὸν Δημάριον πρῆγμα, Cleomeni in Demaratum bene cessit, Et εὐοδοῦμενος, inquit Bud., Cui omnia prospere cedunt, Qui tenorem institutum asservat, Greg. de Homine p. 32. Basil. "Ὅταν ἴδω τὸ κακὸν εὐοδοῦμενον, καὶ τὴν ὑμετέραν εὐλάβειαν κεκμηκυῖαν. Rursum 124. Διὰ τὸ μὴ εὐοδοῦσθαι τὴν διάνοιαν ἐπὶ τῶν παρὰ φύσιν διακειμένων τὰς μήνιγγας, Mentem non constare, Non sanam esse. At 1 Cor. 16, (2.) Ἐκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ τιθέτω, θησαυρίζων

ὅ,τι ἂν εὐδῶται, Quod pro Dei benignitate licuerit; Quicquid commodum fuerit, Erasm. Quorum verborum sensus est, Ut quisque conferat pro ratione prosperitatis, quam a Deo obtinuerit. Quædam exempli habent εὐδῶθῃ. Hes. εὐδῶθη exp. ἐτοιμάσθη, pro quo potius ἡτοιμάσθη. [Soph. (Ed. T. 1435. "Brunck. 267. 690. ad Herod. 471." Schæf. Mss. * "Εὐδῶσις, Hasii Ind. ad Leon. Diac. 205." Boiss. Mss. * Εὐδῶτος, unde * Ἀνευδῶτος, Qui non prospere agit, Inc. Jerem. 22, 30. ubi v. L. Bos.] "Κατενοδοὶ ἡ ὁδὸς ἡμῶν ἦν πορευόμεθα ἐπ' αὐτήν, Prospere succedit iter nostrum quod inimus, Judicum 18, (5.) Pro quibus quædam Edd. habent, εἰ κατενοδοί, sub. ὁ Θεός, τὴν ὁδὸν ἡμῶν, Si Deus prosperat iter nostrum, h. e. "Prosperum nobis iter concedit s. dat. Unde κατενοδῶθη, Prosperatum est." [Prov. 17, 23. Ps. 67, 21. Κατενοδομένων πάντων πραγμάτων, Nili Sent. 248. Orell. * Κατενοδῶσις, Gl. Prosperatio.]

Εὐρυδοῖος, ὁ, ἡ, Per quem latæ patent viæ, Late patens, εὐρύχωρος, μαγαλάμφοδος, ut a vett. exponi testatur Eust. Est αὐτὴ Μεγαλάμφοδος, Amplos circuitus habens. Od. Γ. (453.) ἀπὸ χθονὸς εὐρυδοίης. Eust. annotat ei in hoc comp. esse ex ὁδεύω: itaque fuerit Quæ late circumit s. cingit omnia quæ in ea comprehenduntur, [K. 149. A. 52.] || A Suida substantie exp. ἡ πλατεῖα ὁδὸς, Via lata. ["Εὐρυδοίη, Hesiod. Θ. 119. Græv. Lectt. Hes. 620. * Εὐρυδοῖος, Εὐρυδοῖος, Heyn. Hom. 5, 210. 7, 67. 245." Schæf. Mss.]

* Εφοδος, ἡ, Via qua aliquo acceditur, Aditus, Thuc. 7, (51.) p. 250. Οὐσὴς δὲ στενῆς τῆς ἐφόδου, οἱ Ἀθηναῖοι ἵππους τε ἐβδομήκοντα ἀπολλύνουσι, καὶ τῶν ὀπλιτῶν οὐ πολλοὺς. Hippocr. autem ἐφόδους vocat Quæ aperta sunt ut meatus, Epid. 6. Τὰς ἐφόδους ἀναστομοῦσθαι οἷον ῥίνας, Meatus aperiri, ut sunt narium, Cam. Metaph. autem pro Via et ratio, Diosc. 6, 1. Ἡ μὲν πρὸς τὸ μὴ εὐχερῶς ἀλίσκεσθαι πλανωμένους, ἐφοδος αὕτη, Ne facile decipiamur et in errorem impellamur hæc ratio est. Quibus subiungi potest ἐφοδος, quod Greg. pro ἐπιχείρημα usurpavit, ut Budæo videtur: Τὶ γὰρ ποτε ὑπολήψῃ τὸ θεῖον, εἴπερ ὅλως ταῖς λογικαῖς πιστεύεις ἐφόδοις; Si argumentis speras Deum comprehendere te posse? Aliud e Philop. exemplum habes ap. eund. Bud. 759. Hermonog. autem μελετητικὰς ἐφόδους vocat, ut ejus Schol. putare se scribit, τὰς ἐργασίας καὶ τὰ ἐνθυμήματα, et alia similia: de Invent. 4. cap. ult. Χρησόμεθα δὲ τοῖς ἐπιχειρήμασι καὶ ταῖς ἐφόδοις μελετητικαῖς. At 1 ad Herenn. Exordiorum duo sunt genera: Principium, quod Græce προοίμιον appellatur: et Insinuatio, quæ ἐφοδος nomiatur. Insinuatio autem est oratio quadam dissimulatione et circutione obscure subiens auditoris animum. || Accessus, Adventus: plerumque infestus et hostilis, sicut et a Schol. Thuc. exp. ἐπιθεσις πολεμική. Bud. p. 758. interpr. Impetum aggressorium et incursum infestum, exempla ejus signif. e Polyb. proferens: quæ ibi vide. Sic Thuc. 1, (93.) Ἰδὼν τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἐφοδὸν εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὖσαν, Commodius et facilius esse regi mari quam terra adventare. Vel etiam, Regii exercitus maritimam expeditionem faciliorem esse quam terrestris: sicut 2, (95.) Ἀμφοτέρων οὖν ἕνεκα τὴν ἐφοδὸν ἐποιεῖτο, Utraque de causa expeditionem suscipiebat: 3, (56.) Τὰ ξύμφορα πρὸς τὴν ἐφοδὸν αὐτοῖς ἀσφαλεῖα πράσσοντες, Adversus aliam incursionem. Eod. l. Ἐπιπράσι τὰς οἰκίας, ὅπως μὴ ἡ ἐφοδος, Ne fieret impetus: 4, (126.) Τὴν πρώτην ἐφοδὸν δεξαμένοις, Primum impetum excipientibus, Primum incursum sustinentibus. Sic Herodian. 8, (1, 10.) Οὐχ ὑπομένοντας τὴν ἐφοδὸν αὐτοῦ, 7, (2, 10.) Ὡς ἐκεῖ τὰς μάχας καὶ τὰς ἐφόδους ποιοῖντο, Ut inde eruptionem in hostem facerent. Lucian. de Calumn. Ἐκπολιορκῶσι, μηδὲν ἀντιτασσομένου, μηδὲ τὴν ἐφοδὸν ἀισθόμενου. Rursum Herodian. 1, (6, 25.) Δι' ἐπιδρομῆς καὶ ἐφόδου τὸ χρεῖωδες πρὸς τὸν βίον πορίζονται, Incursibus populationibusque victum parant, Polit. Et Ἐξ ἐφόδου, Primo impetu ac ex itinere: ἐκ παρατάξεως vero, Acie instructa. Exempla ap. Bud. habes p. 758. ubi inter alia e Polyb. (3, 14, 1.) affert, Ἐλμαντικὴν μὲν, ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβο-

λᾶς, κατέσχεν, Cum statim adveniens oppugnare adortus esset. Sic idem Polyb. 5. Συνάψαντες τοῖς πολεμίοις καὶ συμμίζαντες ἐξ ἐφόδου, Statim, Recta, ut Cam. Idem, Πόλεις ἐξ ἐφόδου παρελάμβανε, Capiebat oppida prima aggressionem. Arrian. Ἐξ ἐφόδου προσβάλλειν. Affert et e Plut. in Alex. Τοῖς περὶ αὐτὸν ἐφόδου διδοὺς σημεῖον, Ineundæ pugnæ signum, Impetus in hostem dandi. Et ibid. ex Arriano, Ἀμα τῇ ἐφόδῳ τῶν πεζῶν, Una cum peditatu impetu in oppidum irruente. Item de accessu s. adventu hostis magno adhuc intervallo distantis, Herodian. 2, (11, 6.) Πυνθανομένης τοσαύτης ἐφοδου στρατοῦ, Tantum adventare exercitum. Cui non dissimilis quidam e Thuc. paulo ante citatus locus. Alias etiam simpliciter pro Accessu s. Itione ad aliquem locum accipitur, Thuc. 1, (6.) Διὰ τὰς ἀφράκτους τε οἰκήσεις καὶ οὐκ ἀσφαλεῖς παρ' ἀλλήλους ἐφόδους, Nec tutas profectiones aliorum ad alios. Sic 5, (35.) Ἠσυχία ἦν καὶ ἐφοδος πρὸς ἀλλήλους, Erat quies et commeatus ipsis inter se. Quibus subiungi potest, quod ap. Aristot. Topic. 1. legimus, Ἐπαγωγὴ δὲ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἐφοδος, De singulis ad genus progressio. Cam. At paulo alio sensu ἐφοδος usurpatur ab eod. Thuc. 3, (11.) Εὐπρεπεία τε λόγου, καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτὰ, Honestam quadam ratione, et animi magis conatu s. solertia. Schol. ibi exp. μεθόδῳ. Habet tamen Idem et aliam paraphrasin, sc. Χρῶμενοι λόγῳ εὐπρεπεῖ, ἵνα ἔχωσιν ἡμᾶς ὡς παράδειγμα καὶ ἐφόδιον τῆς τε γνώμης καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, i. e. συνεργούς. || Εφοδος, inquit Bud. 759., sic etiam dicitur ut διέξοδος: quia ἐπιέναι, Narrare, Recitare, Disserere, Percensere significat. Polyb. (3, 1, 11.) Περὶ ὧν ἀπὸ τῆς ἑκατοστῆς καὶ τετταρακοστῆς Ὀλυμπιάδος ἐξάμενοι τοιάδε τινὰ ποιησόμεθα τὴν ἐφοδὸν τῆς ἐξηγήσεως, Expositionis cursum et progressum: 5, (40, 4.) itidem, Ἀπὸ τούτων τῶν καιρῶν ποιησόμεθα κεφαλαιώδη τὴν ἐφοδὸν. Quæ exempla ap. Bud. permixta sunt exemplis præcedentis signif. || Apparatus et instrumentum, Bud. Hesychio autem ἐφοδος non solum ἀφίξις, παρὸνσία, item ὁρμὴ, ἐπιδρομή, sed etiam βλάβη. || Εφοδος, ὁ, ἡ, Ad quem via patet, Qui adiri potest, Thuc. 6, (66.) p. 219. Ἐρυνά τε, ἡ ἐφοδῶτατον [εὐεφ.] ἦν τοῖς πολεμίοις, λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις διὰ ταχέων ὥρθωσαν, Schol. προσβῆναι δυνατὸν. || Εφοδοί, inquit Bud. 758., dicuntur etiam οἱ ἐφοδεύοντες, quos Circuitores Lat. vocarunt: Vigiliarum recognitores. Polyb. (6, 36, 6.) Τῶν δὲ ἐφόδων ἕκαστος ἅμα τῷ φωτὶ πρὸς τὸν χιλιάρχον ἀναφέρει τὸ σύνθημα. ["Diog. L. Platone 117. HSt." Seager. Mss. Æsch. Eum. 372. "Nunnes. Præf. ad Phryn., Kuhn. ad Paus. 20. Heind. ad Plat. Hipp. 168. Wakef. Ion. 1068. Musgr. 1049. Coray Theophr. 256. Diod. S. 1, 616. 652. ad 2, 396. Hostilis impetus, 1, 465. 467. Ἐξ ἐφ., Impetu, Ipso adventu, Bibl. Crit. 3, 2. p. 28. Toup. Opusc. 2, 198. Plut. Mor. 1, 820. Dionys. H. 3, 1922. Diod. S. 1, 291. 622. 2, 275. 375. 376. 411. 426. Ἐξ ἐφ. κατὰ τὸ συνεχές, Polyb. 2, 144. Ἐφ. ὑπὸ τινος, Dionys. H. 1, 485. Αὐτῇ ἐφ., 413. 2, 768. 769. Ὁ ἐφ., Schneid. Anab. p. 4. Polyb. 2, 532. * Δυσέφοδος, ad Diod. S. 1, 66." Schæf. Mss.] Εὐέφοδος, Ad quem facilis patet aditus, Aditu facilis, [Thuc. 6, 66. Polyb. 1, 26, 2. 3, 100, 8. 14, 1, 15. * Πανευέφοδος, 4, 56, 6. * Ψευδέφοδος, Polyæn. 3, 9, 32. * "Ἐφόδιος, ad Mær. 222. Toup. Opusc. 2, 115. * Ἐπιόδιος, ibid." Schæf. Mss.] Ἐφόδιον, τὸ, Quod ad iter conficiendum aliquis accipit, Sumtus s. Auxilium viæ, Virg. Auxiliumque viæ veteres tellure recludit Thesaurus, Commeatus, Viaticum, Thuc. 2, (70.) Καὶ ἀργυρίων τι ῥητὸν ἔχοντας ἐφόδιον, ubi etiam adjective capi potest, sicut et ap. Synes. Ep. 18. Ἐδεκθήσαν ἑμοῖς ἐφοδίοις γράμμασι πρὸς ὑμᾶς πέμψαι. Substantive autem ap. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 16.) Ἐφόδιον ἐνοῖν μνηνοῖν. Et Dem. (34.) Δι' ἀπορίαν ἐφοδίων τοῖς στρατευομένοις, Plut. Apophth. Ἐφόδιον τῆς στρατιᾶς, Herodian. 2, (11, 1.) Νομάς τε δούς καὶ ἐφόδια. Vide et Ἐφοδιάζω. Metaph. autem ἐφόδιον dicitur Omne illud cuius auxilio ad aliquid pervenimus, Admiculum, Plut. de Educ. Lib. Ἐν νεότητι τὴν εὐταξίαν

καὶ τὴν σωφροσύνην ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεσθαι. Idem in Symp. Sept. Sap. (609.) Μὴ μόνον τοῦ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀποθνήσκειν ἐφόδιον οὔσαν, Viaticum non solum vitæ sed etiam mortis. Sic in Alex. Τὴν μὲν Ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων. Herodian. 2, (10, 11.) Εἰς ἀνδρείαν ὑπάρχει γενναῖα ἐφόδια, 7, (5, 12.) Ἐφόδια εἰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. Synes. Ep. 57. Μέγιστον εἰς τὸ κατορθοῦν ἐφόδιον. Apud Suid. Ἐχειν πλοῦτον εἰς ἐφόδιον ἀδικίας. Apud Eund., Ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος: Plato Epist. Ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος καὶ κακίας. Latini quoque metaphorice Viaticum dicunt, ut Horat. collecta viatica multis ærumnis. Vide et Ἐφοδιάζω, et Συγκολυμβάω. Bud. 759. interpr. etiam Occasionem atque proclivitatem ad aliquid, ἀφορμὴν πρὸς τι, e Libanio exemplum proferens. Ibid. e Dem. (917.) Ἐφόδιον λαβὼν τὸ τὴν συγγραφὴν τοῦτο κελεύειν, Ansam et occasionem causamque arripens e synographæ verbis. [Plut. Cimone 10. "Diog. L. Aristotele 172. HSt." Seager. Mss. "Valek. Adoniaz. p. 320. ad Lucian. 1, 168. ad Xen. Eph. 226. ad Charit. 295=644. Achill. Tat. 35. Phryn. Ecl. 106. Thom. M. 397. 795. Luzac. Exerc. 146. Heyn. Hom. 5, 65. Ἐπόδιον, ad Herod. 370." Schæf. Mss.] Ἐφοδιάζω, Ad viam instruo et viatico dono, Bud. ibid., afferens ex Herod. exemplum. Pass. ἐφοδιάζομαι, Viatico donor, Viaticor, h. e. Viaticum sumo vel accipio. Basil. Ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐφοδιάσθητι. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 8.) Ἐκ Χίου πενταδραχμίαν ἐκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος, Pro viatico exigens. Ita Bud. l. c., subiungens h. l. Plauti, Æstive admodum viaticati sumus, pro ὡς ἐν θέρει ἐφωδιασάμεθα. || Ἐφοδιάζω metaph. quoque capitur pro Iustruo quasi viatico, Gell. 17, 2. postquam e Q. Claudii Annalibus attulit hunc locum, Simul forma, factis, eloquentia, dignitate, acrimonia, confidentia pariter præcellebat: ut facile intelligeretur magnum viaticum, subiungit, Magnum viaticum, pro magna facultate et paratu magno, nove positum est: videturque Græcos secutus, qui ἐφόδιον sumtum viæ ad aliarum quoque rerum apparatus traducunt, ac sæpe ἐφωδιάσον pro eo dicunt, quod est Institue et instrue. Et ap. Bud. 759. in quodam l. Basillii pater nimias opes liberis relinquens dicitur eos ἐφοδιάζειν pro Censu et facultatibus immodicis quasi viatico vitæ munire. Plut. (9, 297.) Σωφροσύνης, ἀνδραγαθίας, οἷς αἱτὸν ἐφωδιάζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν, Instruebat ad hanc expeditionem obeundam. Sic Idem in Coriol. (16.) Εἰς κοινὸν ὀλεθρον τὴν ἀπειθείαν αὐτῶν ἐφοδιάζειν. [Jambl. V. P. 34. Protr. 324. 348. Keissl. "Ad Charit. 295. ad Diod. S. 1, 357. Thom. M. 398." Schæf. Mss. Ἐποδιάζω, Herod. 9, 98. *Ἐφοδιαστῆς, Gl. Invasor. *Ἀντεφοδιάζω, Joseph. A. J. 15, 9, 1. 8.] "Προεφοδιάζω, Viatico ante instruo, "Philo V. M. l. 1. (2, 93.) Ἐχων παρ' ἑαυτῷ τὰ τῶν τεράτων ὄργανα, τὴν τε χεῖρα καὶ τὴν βακτηρίαν, οἷς "προεφωδιασθῇ, Quo tanquam viatico ante instructus "erat."

Ἡμιόδιος, Qui dimidia e parte præest itineribus, ut exp. ap. Aristot. Œc. 2. Ἀντιμένης Ῥόδιος ἡμιόδιος γενόμενος Ἀλεξάνδρου περὶ Βαβυλῶνα. [Schneidero susp. *Ἡμιόδιον, Gl. Semita.]

Κάθοδος, ἡ, Descensus, Migratio ex aliquo loco: qua signif. accipitur a Plut. in Vitis decem Oratorum || Reditus: plerumque exulum. Thuc. 8, (81.) Ψηφισμένων αὐτῶν Ἀλκιβιάδῃ κάθοδον καὶ ἄδειαν, Facto decreto de reductu Alcibiadis et impunitate, Xen. Ἑλλ. 1, (1, 22.) Παρεσκευάζετο πρὸς τὴν ἐς Συρακούσας κάθοδον ξένους τε καὶ τριήρεις, Ad reditum in patriam comparabat milites et naves, de Hermocrate, Cam. Rursum Thuc. 3, (85.) Ἐπρεσβεύοντο περὶ καθόδου, De restitutione, Plut. Cicero. Πράττων αὐτῷ κάθοδον, Conficiens reditum ab exilio. Ionice autem pro κάθοδος DICITUR Κάτοδος, sicut ET Ἀποδος pro ἄφοδος, Herod. [1, 60. 61. 5, 62. "Ad Mær. 223. Valck. ad Eran. Ph. 169. Thom. M. 487. Musgr. Herc. F. 19. ad Pausan. 328. Reditus, Porson. Med. p. 74. ad Phalar. 216." Schæf. Mss. *Ἀνσκάθοδος, Conon Narr. 35.]

Μέθοδος, ἡ, Via, Compendium, Ratio, Celsus in

præf. 1. Horum observationem, medicinam esse, quam ita defuiunt ut quasi viam quandam, quam μέθοδον Græci nominant, eorumque, quæ in morbis communia sunt, contemplatricem esse contendunt. Pro Brevitate et contractione viæ, inquit Bud. in Pand., μέθοδον et Græci dicunt, et Lat. Compendium. Plato de LL. 1. Πειρώμενος ἂν δύνωμαι τὴν περὶ ἀπάντων τῶν τοιούτων ὁρθὴν μέθοδον ὑμῖν δηλοῦν, Veram rationem et viam. Et ap. Gal. ad Gl. Φαρμάκων μέθοδος συνθέσεως, Medicamentorum componendorum ratio. Et μ. θεραπευτικῇ ap. Eund., Ratio et via artis medicæ. Et μ. ἡ καθόλου, Ratio quæ in universum docet, e Gazæ interpr. Budæo μέθοδος est etiam Ratio commentandi et deprehendendi aliquid, in Plat. de Rep. 4. Ἀκριβῶς μὲν τοῦτο ἐκ τοιούτων μ. σῆαίς νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρώμεθα, οὐ μὴ ποτε λάβωμεν, ἀλλὰ μακροτέρᾳ καὶ πλείων ὁδὸς ἢ ἐπὶ τοῦτο ἄγουσα: quibus posterioribus verbis quid μέθοδος sit, explicat. Idem in Phædro de rhetorica, "Ὅσον δὲ αὐτοῦ τέχνη οὐχ ἢ Λυσίας καὶ Θρασύμαχος πορεύεται, δοκεῖ μοι φαίνεσθαι ἡ μέθοδος. Ab eod. Bud. exp. Via et ratio qua aliquid investigamus: citante e Plat. Sophista, Μήποτε ἐκφύγη τὴν τῶν οὕτω δυναμένων μετέναι καθ' ἕκαστα καὶ ἐπὶ πάντα μέθοδον. Videtur autem metaph. esse sumta ab iis qui persequendo investigant: a μέθοδος, Persecutio, ut μεθοδεύειν, Persequi, quasi Via s. Iter post aliquem. Ab Eod. exp. Ratio et via docendi ac discendi, ap. Aristot. de Part. Anim. init. Περὶ πᾶσαν θεωρίαν καὶ μέθοδον. Quibus subiungit e Cic. Bruto de Hermagoræ præceptis, Habent enim quasdam in discendo non patientes errare vias. Μέθοδος dicitur etiam Artificiosa et compendiosa ratio tractandi de re aliqua. Cujus tres statuuntur species, συνθετικῇ, ἀναλυτικῇ, et διαιρετικῇ s. ὀριστικῇ: de quibus Gal. in initio Artis parvæ. Sed et Tractatus aliquis ac liber μέθοδος dici putatur, Aristot. Polit. 6. Καθάπερ εἴρηται πρότερον ἐν τῇ μ. τῇ πρὸ ταύτης, in præcedenti libro. Sic de Gen. Anim. 5. Τίνων δὲ ὑπαρχόντων συμβαίνει τούτων ἕκαστον, δηλώσαι τῆς μ. τῆς νῦν ἐστὶ. Bud. Sic Polit. 4. Ἐν τῇ πρώτῃ μ. περὶ τῶν πολιτειῶν. Pro Ars quoque accipitur: Plut. Ἀπτόμενος τῆς περὶ τὸν πίνακα μ., Mathematicus et Supputator, Abaci peritus, Bud. Similiter et Cam. ap. Aristot. Top. 1. de dialectica, Ἐξεταστικῇ οὕσα πρὸς τὰς ἀπασῶν τῶν μ. ἀρχὰς ὁδὸν ἔχει, Vestigatrix cum sit, ad omnium artium initia ac causas deducit. || Pro Fictio, Ludificatio, Illusio, affertur e Can. Concilii Ancyran. [Calliditas, Plut. 6. 671. "Ad Charit. 419. 644. Toup. Opusc. 2, 161. M. λιμοῦ, Tzet. ad Lyc. p. 1025." Schæf. Mss.] Ἀμέθοδος, ὁ, ἡ, Via et compendio carens: sequendo signif. τοῦ μέθοδος. [*"Ἀμεθόδως, Eust. 124, 11." Seager. Mss.] CONTRA Ἐμμέθοδος, In quo methodus est, Compendiosus, Artificiosus, Philo de Mundo, Λογικῇ φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον, Quod artificio constat, rationali naturæ est accommodatum. Ἐμμεθόδως, Via et ratione compendiaria, Artificiose, μεθοδικῶς, Alex. in Top. 142. [* Εὐμέθοδος, Alex. Trall. 1. p. 15.] "Εὐμεθόδως, Compendiose, "Facili via: ut, "Ὅπως ἂν εὐμ. καὶ ἐν τάχει πρὸς τὸ "τῆς εὐζωίας τέλος ἀφίκοιο." [Eust. ad Il. p. 203. "Aristæn. 1, 13." Boiss. Mss. "Æsop. Fab. 68. p. 205. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss.] A Μέθοδος derivatum est ETIAM Μεθοδικὸς, i. q. ἐμμέθοδος. Item Qui artificiosam viam et compendium sequitur. Et μεθοδικῇ, ap. Quintil. Ratio loquendi, 1, 15. Et finitæ quidem sunt partes duæ, quas hæc professio pollicetur: i. e., ratio loquendi, et enarratio auctorum: quarum illam μεθοδικὴν, hanc ιστορικὴν vocant. Aristot. autem libros de Disserendi Ratione Μεθοδικὰ inscripserat, de quibus Simplicius, Diog. L. et vero ipse etiam Rhet. 1. Apud Gal. quoque μεθοδικῇ Ratio quædam investigandi et cognoscendi, in l. περὶ Ὁρων, ubi ait, Μεθοδικῇ, ἐστὶ λόγος ἀπὸ φαινομένου ὁρμώμενος καὶ ἀδήλου κατάληψιν ποιούμενος: quale est, εἰ ἰδρωτὲς εἰσι, πόροι εἰσὶ. Apud Eund. μεθοδικῇ αἴρεσις, quam omnia medicinæ dogmata corrupisse scribit. Et μεθοδικοί, Medici methodicæ sectæ addicti, quam illi definiebant esse cognitionem

apparentium communitatum ad sanitatis finem spectantium. Qui, ut Celsus tradit in præfat. l. 1., contendunt nullius causæ notitiam quidquam ad curationes pertiuere, satisque esse quædam communia morborum intueri: siquidem horum tria esse genera: unum, astrictum; alterum, fluens; tertium, mixtum. Vide plura ibid., et ap. Gorr. [Polyb. 1, 84, 6. 9, 12, 6. 14, 1. 10, 47, 12. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 1. ad Diod. S. 1, 200." Schæf. Mss.] Μεθοδικῶς, Artificiosa ratione et via, κατὰ μέθοδον, ut ap. Polyb. exp. Suid. proferens exempla, [5, 98, 10. 9, 2, 5. Fr. Gr. 92.] Μεθοδίτης, Artifex; nam Hesych. μεθοδίτας exp. τεχνίτας: vel etiam Doli fabricator. ["Ad Charit. 644." Schæf. Mss.] Α Μέθοδος descendit et VERB. Μεθοδεύω, Methodo et via prosequor ac tracto, Diog. L. Archyta, Οὗτος πρῶτος τὰ μηχανικά μηχανικαῖς προσχρησάμενος ἀρχαῖς ἐμεθόδευσεν. Et μεθοδεύειν τὸν λόγον, Artificiose tractare, Chrys. 1 ad Cor. 15. Philo, Δίχα γὰρ τοῦ μεθοδεύοντος οὐκ εἶναι καθ' αὐτὴν ἰδεῖν ἐπιστήμην, Sublato artifice tolli ac perire artem, quæ per se non subsistit. Hæc Bud., qui μεθοδεύειν interpr. etiam Indagare, Investigare, ap. Themist. 11. in Post. Anal. Et pass. μεθοδεύομαι. Gal. Therap. 14. Κολοβώματα ὀνομάζονται τὰ κατὰ χεῖρος ἢ πτερύγιον ἢ οὐς ἐλλείποντα* μεθοδεύεται γὰρ πως καὶ ταῦτα: Certa quadam methodo curantur, Arte tractantur: ut Hermog. περὶ Ἰδεῶν, 2. p. 206. Ἀλλὰ μεθωδεύθη ἄλλο τι ὄν, ὥστε εἰς τοῦτο ἀφικέσθαι, Artificiose aliud agitatum est vel actum, ut huc perveniretur, Bud. || Persequor, in Pand. Ἀγωγή μεθοδεύουσα τὸ τίμημα, Persecutoria pretii. Alibi, Τὸν πατέρα, πρὸς ὃν ἡ προῖξ ἐπανήλθε, νομίμως μεθοδεύεις, Jure convenis. Cod. Hæc Bud. Hesychio est μετέρχεσθαι et διέρχεσθαι: et μεθοδευάσασαν, διελθέσσαν. || Μεθοδεύειν, Machinari et architectari, Cam. sicut et Suid. μεθοδεύει, τεχνάζεται, ἀπατᾷ. Vide Μεθοδεία. [In dicendo utor artificii ad fallendos auditores, Polyb. 38, 4, 10. Argum. Orat. Demosth. in Everg. p. 1138. "Ad Charit. 644. 709. Wakef. S. Cr. 4, 160. Lobeck. Aj. p. 410. ad Lucian. 1, 266. Diod. S. 1, 91." Schæf. Mss. * Μεθοδευτέον, Aristot. Topic. 4, 6. * Μεθόδευμα, Nicet. Annal. 21, 3. * Μεθοδευτής, Eust. Proœm. p. 1, 38. * Μεθοδευτός, unde * Ἀμεθόδευτος, Alex. Trall. 12. p. 225. "Stob. Ecl. Phys. 976." Kall. Mss. * Μεθοδευτικός, Dionys. H. de C. VV. 120. Agatharchides de Mari Rubro p. 50. Hudson.] Μεθοδεία, ἡ, inquit idem Cam., Occulta et fraudulenta circumventio, P. Ephes. 6, (11.) Πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στήναι πρὸς τὰς μ. τοῦ διαβόλου: ubi vett. Interpr. ἐπιβουλὰς, ἐνέδρας, δόλους, Mala consilia, insidias, fraudes. Hæc ille Bud. quoque interpr. non solum Insidiæ, ut Greg. Δέον τῇ θυρεῷ φραζάμενους τῆς πίστεως, στήναι πρὸς τὰς μ. τοῦ πονηροῦ: sed etiam Fraus, ap. Basil. Et alibi, Τοιαύτη γὰρ ἡ μ. τοῦ διαβόλου. Chrys. exponens locum Pauli ante citatum, Τί ἐστὶ μεθοδεία; μεθοδεῦσαι ἐστὶ τὸ ἀπατῆσαι καὶ διὰ συντόμου ἐλεῖν ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν τεχνῶν γίνεται καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν παλαίσμασιν ἐπὶ τῶν παραγόντων ἡμᾶς. Exempla ejus diaboli μεθοδείας ibid. profert. || Hes. μεθοδείας exp. non solum τέχνας, sed etiam ἐφόδια, Viatica, Viæ sumtus et auxilia. Similiter ap. Suid. Μεθοδείας, τέχνας ἢ δόλους, ἢ μεθόδιον. [Schol. Aristoph. Πλ. 109. Artemid. 3, 25. "Μεθοδεία, * Μεθοδία, ad Charit. 524. 644." Schæf. Mss. "Καταμεθοδεύω, ap. Fabric. B. Gr. 6, 376." Kall. Mss.] Ἐστὶ ΑΥΤΕΜ Μεθόδιον, Viaticum: Μεθόδιον, ὃ ἡμεῖς ἐφόδιον, Hes. [Marm. Oxon. p. 8.]

Μίξodos, ἡ, ET Μίξοδία, SIVE Μισγοδία, ἡ, Mixtio viarum, Ubi tres pluresve viæ miscentur. Apud Hes. Μίξοδιη, τρίςodos. Et, Μίξodos, ὁδὸς ἡ εἰς ἐτέραν συμβάλλεται. Et, Μισγοδία ὅπου ἂν ὁδοὶ μίγνυνται. Sed scribitur ap. eum μισγοδείη per ei in penult.: quam scripturam heroicum metrum non fert. Ab Hom. autem et Apoll. Rh. 4, (921.) μίξοδιη vocatur Locus inter Scyllam et Charybdin, ubi ἀντικρὺ ἀλλήλων εἰσὶ.

[* Παλινοδέω, Lucian. Apolog. pro Merc. Cond. c. 1. Scholiastæ ἐναντίως ὀδεύειν, sed perperam

A pro — φδεῖν. "Theolog. Arithm. p. 22. Πάντες ἀριθμοὶ * δευτεροδούμενοι καὶ ἐπ' ἀπειρον παλινοδούμενοι. Legitur et * Διπλοδέω ap. Theon. Smyrn. Music. p. 145. et * Τριοδέω, ap. Jamblicum et Nicomachum." Schn. Lex. Cf. Δευτεροδέω. "Jambl. Arithm. p. 124. Ὁ ῥ' ἀριθμὸς μονὰς * τριοδουμένη καλούμενος πρὸς τῶν Πυθαγορείων, ὥσπερ καὶ ἡ δεκάς * δευτερωδουμένη μονὰς, καὶ χιλιάς * τετρωδουμένη μονὰς, quod Tennulius exp. Unitas secundi, tertii, quarti limitis: p. 126. Ἀριθμὸς ὁ τῶν μυρίων ἡ * πεντωδουμένη μονὰς." Schn. Lex. Suppl.]

Παλινοδία, ἡ, Iter reciprocum, ἐναντία ὁδὸς, παλινοδία vero ἐναντία ᾧδῃ, Suid. AT Πληνοδία VV. LL. interpr. Erratio, Error, Iter devium, ex Hes., cujus tamen verba corrupta sunt, ac potius accipere videtur adjective pro Quæ a recta via aberravit, ἡ πεπλανημένη τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, et ἄδικος: ut sc. illud πληνοδία Ionice dicatur pro Πλανοδία, a ΝΟΜΙΝ. Πλανόδιος, Via errans. Hom. H. in Merc. (75.) Πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετέμενετο βοῦς ἐριμύκους, Πλανοδίας δ' ἤλανε δια ψαμαθώδεα χῶρον, Ἰχνη ἀποστρέψας.

Πάροδος, ἡ, Via ad aliquem locum ducens, Aditus, Xen. K. A. 4, (7, 3.) Μία αὕτη ἐστὶ πάροδος, ἣν ὀρᾷς ὅταν δέ τις ταύτη ἐπειράτο παριέναι, κυλινδοῦσι λίθους: h. e. εἴσodos, ut ibid. loquitur: (Ἑλλ. 6, 4, 27.) Ἀναπεπταμένης ταύτης τῆς παρόδου, ἈπERTO s. Patefacto hoc aditu. Dem. Phil. 3. Κύριος δὲ πολλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἑλλήνας παρόδων ἐστὶ. Plut. de Herod. Ἐπεὶ δὲ τῶν π. κρατήσας ὁ βάρβαρος ἐν τοῖς ὄροις ἦν. Aliquanto post, Ἐντὸς Πυλῶν τοῦ πολέμου γεγόνος, καὶ Ξέρξον τῶν π. κρατοῦντος. Ubi π. vocant Angustias ad aliquem locum fereutes. In navi autem π. dicitur ἡ περὶ [imo ἡ παρὰ] τοὺς θρανίτας ὁδὸς, quæ et παράθρανος, J. Poll. Ubi itidem aditum redere possumus, ut Bayf. in Athen. l. 5. de navi Philopatoris, Μῆκος ἔχουσιν ὅκτῳ καὶ τριάκοντα πηχῶν ἀπὸ παρόδου ἐπὶ πάροδον, Ab aditu in aditum. ["Locus Athenæi est p. 203. f. ubi quidem illi triginta octo cubiti non ad longitudinem navis (τὸ μῆκος) spectant, sed ad latitudinem ab uno latere navis ad alterum: longitudo enim (τὸ μῆκος) erat 280 cubitorum. Recte autem monuit Casaub. ad Athen. l. c. τὴν πάροδον hic non tam Aditum debuisse reddi, quam Viam, quæ secundum navis longitudinem patet. Ad hunc usum hujus vocab. pertinet COMP. * Τριπάροδος, sc. ναῦς, Navis tres ejusmodi vias, tres foros, tria tabulata habens, ap. eund. Athen. 207." Schw. Mss.] Rursum ap. J. Poll. in theatro duplex πάροδος, Dextra et sinistra: quæ, inquit Cam., erit εἴσodos. ["In theatris αἱ π. ab utroque latere erant. Hinc ἐκ π. παρέρχεσθαι est A latere prodire s. introire, cui opp. κατὰ μέσας τὰς θύρας παρέρχεσθαι, ap. Athen. 622." Schw. Mss.] || Aliquando Aditus, Ipsa sc. actio adeundi, Ingressus, Introitus, εἴσodos ut Suid. exp. in his a se cc. ll., Ὁ δὲ δευτεραίος ἀφίκετο, οὐ μὴν παραντίκα γε παρόδον ἔτυχε. Et e Prisco, Οἱ δὲ πεμφθέντες παρόδου ἐς τὴν πόλιν οὐκ ἔνυχον, ὑστερήσαντες: ubi exp. etiam ἀφίξεις. Et metaph. ap. Plut. de Def. Or. Τοῖς τότε λόγοις ἀρχήν τινα καὶ π. ἐνδέδωκας, Principium et ingressum præbui.

D Dicitur etiam πάροδος, Cum quis in theatrum prodit ostentandi ingenii causa, Cum quis in medium procedit verba facturus. In Epigr. Καὶ ἔῃ καὶ πλοντῇ καὶ μετὰ τὴν πάροδον, Post declamationem, μετὰ τὴν ἐπίδειξιν. Videtur autem sumta metaph. ab histrionica πάροδῳ, cum fabulam acturi in theatrum ingrediuntur, et se ostentant populo. Plut. Polit. Præc. Λαμπρὰν ποιῆται τὴν π. ὥσπερ δράματος τῆς πολιτείας. Est eadem signif. et χορικοῦ πάροδος. Aristot. Poët. (12.) Χορικοῦ δὲ πάροδος μὲν, ἡ πρώτη λέξις ὅλον χοροῦ, Prima dictio totius chori. Unde concludit Victorius, cum una aut altera persona ex integro choro cum histrione aliquo sermonem instituit, non protinus πάροδον vocari, sed cum totus chorus in scenam adveniens canit. Quod tamen cum fit, non videtur commode apteque primus cantus totius chori, quod ad vim nominis facit, πάροδος appellari; necesse enim est prius venerit in scenam chorus, si prius sermonem cum aliquo histrione instituit, aut

secum de aliqua re subtiliter disputavit. Sic Plut. Pol. Præc. *πάροδον* vocat in *Œdipo Col.* Sophoclis Cantum illum qui continet laudes Athenarum, cuiusque initium est, *Εὐίππου ξένη τᾶσδε χώρας*: illic enim primum chorus canere incepit, cum tamen antea multa cum calamitoso illo sene locutus fuisset. Cum vero contingit aliquando ut chorus e scena exeat, rei alicujus administrandæ causa quæ serviat fabulæ, reditus postea ipsius in scenam VOCATUR Ἐπιπάροδος, secunda et repetita parodos. J. Poll. 4, (108.) Καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ, π. καλεῖται· ἡ δὲ κατὰ χρεῖαν, ἔξοδος, ὡς πάλιν εἰσιόντων, μεταστάσις· ἡ δὲ μετ' αὐτὴν εἴσοδος, ἔ. ["Soph. Aj. p. 44. 365. Lob." Schæf. Mss.] Budæo itidem *πάροδος* est Progressus in medium, qui et addit, a Chrys. in 1 ad Cor. p. 121. poni pro παραγωγή, de rebus in naturam rerum productis. Πάροδος exp. etiam Ingressio ap. Synes. de Insomn. Μία μὲν πᾶσαι κατὰ τὴν κοινὴν ῥίξαν, πολλὰ δὲ κατὰ τὴν π., E progressionem. || Transitus: *πάροδον* παρασχεῖν, Transeundi copiam facere. Aristot. autem de Gener. Anim. 3. Τοῖς ἐκ παρόδου θεωροῦσι, dixit Qui fortuito et quasi transeuntes s. per transennam contemplantur. Id quod est etiam ὁδοῦ παρέργως s. πάρεργον. Aliqui in Lat. lingua Obiter dixerunt. Hæc Cam. Pro Transitu a Thuc. quoque usurpatur: 3, (21.) Ὡστε *πάροδον* μὴ εἶναι παρὰ πύργον, ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διήσαν, Ita ut transitus non esset prope turrim: 1, (126.) Καθεζομένους δὲ τινὰς καὶ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἐν τοῖς βωμοῖς, ἐν τῇ π. διεχρήσαντο, In ipso transitu obtruncarunt. Dicitur autem *πάροδος* Transitus qui prætereundo fit. In VV. LL. habetur etiam ἐν παρόδῳ pro Obiter: quod Plin. dicit In transcurso. Eademque signif. e Græco Rhasis Interprete de Peste, Κατὰ *πάροδον* καὶ ἐκ τοῦ προσήκοντος, In transitu, Obiter. Hes. *παρόδους* exp. διαβάσεις. || Πάροδος, ὁ, ἡ, Qui juxta viam situs est, Dem. 199(= 276.) Εἴ τις ὑμῶν ἐώρακεν ἡ ἀκήκοε πῶποτε *πάροδον* [παρ' ὁδόν] χιράδραν οὖσαν. || Πάροδος, ὁ, pro Transeunte et viatore, Ezech. (16, 25.) Παντὶ π., Bud. ["Asclepiad. 28. Jacobs. Anth. 9, 219. 404. Diod. S. 2, 333. 600. ad Lucian. 1, 218. 2, 253. Toup. Opusc. 2, 13. Plut. Mor. 1, 47. Beck. ad Phæn. p. 187. Brunck. Œd. C. 668. Eichst. de Dram. 64. Ἐκ π., Schneid. ad Aristot. H. A. 519. Ἐν π., ad Diod. S. 1, 680. 2, 44. 483." Schæf. Mss. * Δυσπάροδος, Athen. 682. * Εὐπάροδος, Strabo 3. p. 397. εὐπαροδωτέρα, olim εὐπαροδοξωτέρα.] Παροδικὸς, ut μέλος, Carmen quod chorus in parodo canebat, totus chorus in theatrum veniens canebat. Vide Προσῳδία μελῆ. In Argumento Persarum Æschyli, Τῶν δὲ χορῶν τὰ μὲν ἐστί παροδικὰ, ὡς ὅτε λέγει δι' ἡν αἰτίαν πάρεστιν, ὡς τὸ, Τύριον οἶδμα λιπούσα· τὰ δὲ, στάσιμα, ὡς ὅτε ἴσταται καὶ ἀρχεται τῆς συμφορᾶς τοῦ δράματος· τὰ δὲ, κομματικά, ὅτε λοιπὸν ἐν θρήνῳ γίνεται. [Gl. Transitorius "Greg. Nyss. 3, 243. (ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 34.) * Παροδικῶς, Hes." Wakef. Mss. Gl. Transeunter. "Andr. Cr. 158." Kall. Mss.] Παροδῖτης, ὁ, Qui per viam transit, Viator, Epigr. 8 παρόδιτα, [Hippocr. Epist. 1280, 16. LXX. 2 Sam. 12, 4. "Ad Charit. 446=313. Adj., Jacobs. Anth. 7, 363. 8 παρόδιτα, Gioven. ad Liv. p. 40. * Παροδῖτης, ibid." Schæf. Mss.] Et fem. GEN. Παροδῖτις ἀηδὼν, Luscinia quæ secus viam est aut in via, Epigr. ["Jacobs. Anth. 7, 363. 12, 109." Schæf. Mss.] AT Παρόδιος in primis Lexx. Gr. exp. Qui viam respicit, qua signif. et *πάροδος* paulo ante. Bud. e Basil. 231. affert παροιμία, παρόδιος λόγος, sed sine interpretatione. [Plut. 8, 70. "Heyn. Hom. 5, 491." Schæf. Mss. * "Παροδέομαι, * Παροδία, i. q. παροιμία, Hesych." Wakef. Mss.]

Περίοδος, ἡ, Via circum aliquid ducens, Ambitus, Circuitus, ut Cic. interpr. p. 27. et 34. mei Lex. Cic., item Conversio, p. 20. et 33. Aristoph. N. (206.) Ἀπὸ δὲ σοὶ γῆς *περίοδος πάσης*, Ambitus s. Circum totius terræ. Item Circuitus, i. e. ipsa Circumundi actio, Aristot. Rhet. 3. Πρὸς μὲν τὴν νομοθεσίαν αἱ τῆς γῆς π. χρήσιμοι, Circumire et lustrare orbem terrarum. Similiter et Hesychio *περίοδος* est ἡ τῆς γῆς περιήγησις. Sic accipi videtur quod ex

Aristide affertur, ἡ τῶν κηρύκων *περίοδος*. Et e Plut. Solone, ἡ τρίποδος *περίοδος*, Tripodis circumlatio: qua sc. in orbem huc illuc deportatur. Synes. *περίοδος* dixit etiam Ambitus, h. e. Prehensiones, cum quis circumiens prehensat populum, et favores colligit: Ep. 57. Δίχα τῶν ἀνθρωπίνων π. τε καὶ σπουδῶν, Absque humanis prehensationibus et studiis. At *περίοδον νικᾶν*, Omnia certamina obire, et victorem evadere, ut in Νικᾶν dictum fuit, ubi duo habes exempla, alterum ex Athen., alterum e Plut. [Hoc sensu usurpatur COMP. * *Περιοδονίκης*, Dio Cass. 724. Gruteri Inscr. 313. et al. "Baxter. ad Horat. 645. Crus. ad Sueton. 2, 115." Schæf. Mss.] Dicitur et *περίοδος* hostium cum circumveniuntur, h. e. cum ab adversa parte circumdantur. Thuc. 4, (35.) p. 133. *Περίοδον μὲν αὐτῶν καὶ κύκλωσιν χωρίον ἰσχυρὸν οὐκ εἶχον*, Plut. de Herod. Ἐπεὶ ἐπύθοντο νύκτωρ τὴν π. τῶν πολεμίων, Se ab hostibus esse cinctos; quam paulo post κύκλωσιν appellat. Capitur et pro Cursu in orbem facto, s. circulari, Plut. de Soler. anim. Τὸν κύκλον τοῦτον καὶ τὴν π. ταῖς κατ' ἀλλήλων διώξεσι καὶ φυγαῖς, de Def. Orac. Ταῖς κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεσι καὶ π. Cælestibus vicissitudinibus et conversionibus, quæ et κυκλικαὶ φοραὶ dicuntur. Sic Cic. Circuitus solis, et Plin. Circuitus mundi. Ita dicuntur et temporum *περίοδοι*, Aristot. de Gener. Anim. 4. in fine, Λέγω δὲ *περίοδον*, ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτὸν, καὶ τοὺς χρόνους μετρούμενους τούτοις. Quibus subjungit, Εἰσι δὲ καὶ π. σελήνης, ut Cic. Circuitus solis, et Greg. κυκλικὴ ἀστέρων *περίοδος*. Plut. de Def. Orac. (635.) Ὁ δὲ Ἡσίοδος οἶεται καὶ π. τισὶ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελευτὰς, Certis temporum curriculis dæmonas interire, Philo V. M. 2. Ὡς καιρῶν *περιοδοῖς* τοὺς μὲν κατακλυσμοῖς φθαρῆναι, Volventibus annis, Philo de Mundo Μακράς ἐνιαυτῶν *περιοδοῖς*, Longis annorum circuitibus: itidemque eod. l. Μακράς ἐτῶν π. Cic. ἐνιαυτῶν *περίοδοι* interpr. Annorum conversiones, p. 39. mei Lex. Cic. Et Herodian. 1, (9, 5.) Οὓς ἐκ *περιόδων* χρόνου ἡ τάξις καλεῖ. Sic (3, 11, 12.) Ἀτε τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ *περιόδου* ἐγκεχειρισμένους, Ut cui nocturnæ excubiæ in orbem recurrentes cessissent. Liv. de fascibus dicit, Cum in orbem suam quisque vicem per omnes irent. Est et in morbis *περίοδος*, Circuitus, i. e. morbi ab iisd. in ead. per circulum eodemque ordine reversio, ut Gal. de Morb. Temper. definit. Sic enim singulis accessionibus recurrit morbus ut redintegrari innovarique videatur. Plura ap. Gorr. vide, qui ab Hipp. dicit *περίοδον* dividi in duas partes, παροξυσμὸν καὶ ἀνεσιν, Accessionem et remissionem. Dem. (118.) Ὡς περὶ *περίοδος* ἡ καταβολὴ πυρετοῦ ἢ τινος ἄλλου κακοῦ καὶ τῷ πάνυ πόρῳ δοκοῦντι νῦν ἀφεστάναι προσέρχεται. Sic Cels. Longiore circuitu quædam febres redeunt. Et, Quarum certus circuitus est et finis integer: de tertiana et quartana. Et Plin. Quadrini circuitus febris. Habet oratio quoque suas *περιόδους*, Ambitus, Circuitus, ut et Lat. vocant. Cic. appellat Comprehensionem et ambitum verborum: Quintil. Ambitum, Circumductum, Continuationem, Conclusionem, ut plenius ex ipsorummet verbis in Κῶλον et Κόμμα citatis cognoscas. Cic. in Or. ad Brutum, In quo quæsitum est in totone circuitu illo orationis, quem Græci *περίοδον*, nos tum Ambitum, tum Circuitum, tum Comprehensionem aut Continuationem, aut Circumscriptionem dicimus. Dem. Phal. Ἡ μὲν π., σύνθεσις τίς ἐστι περιηγμένη, ἀφ' ἧς καὶ ὠνόμασται: sic Quintil. Circumductum vocat. Idem, Ἔστι γὰρ *περίοδος* σύστημα ἐκ κῶλων ἢ κομμάτων * εὐκαταστρόφων, πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένον. Affert ibid. et hanc Aristot. definitionem, quæ habetur l. 3. Rhet. *Περίοδος* ἐστὶ λέξις, ἀρχὴν ἔχουσα καὶ τελευτήν: dicit autem, metaphora sumta a cursorum circulari cursu *περίοδον* appellatum esse hunc ambitum, subjungens, Ἐνθεν καὶ *περίοδος* ὠνομάσθη, ἀπείκασθαι ταῖς ὁδοῖς ταῖς κυκλοειδέσι καὶ περιωδευμέναις. Et aliquanto post, Γίνονται δὲ καὶ τρίκωλοί τινες καὶ μονόκωλοι, ὥς καλοῦσιν ἀπλὰς *περιόδους*. Et aliquanto post tria periodorum genera facit, ἱστορικόν, διαλογικόν, et ῥητορικόν. Et ap. Aristot. *περίοδοι* μακრაί: quibus opp.

μειουροι, de quibus Cic. de Claris Orat. Quæ membra si in extremo breviora sunt, infringitur ille quasi verborum ambitus; sic enim has orationis conversiones Græci nominant, sc. *περίόδους*. Lucian. (2, 56.) Κάρχαρον καὶ συνεχῆ ταῖς π. || Dicitur et *περίοδος* cum in orbem verba fiunt, Xen. Σ. (6, 64.) Αὕτη μὲν δὴ ἡ π. τῶν λόγων ἀπετελέσθη, Quisque vicissim verba fecit, Bud. At Cam. Hæc comprehensio s. hic cursus orationis isto fine constitit. *Περίοδος* καθεστηκυῖα, Plato de Rep. 3. p. 40(=407.) eid. Bud. esse videtur Spatium vitæ fatale. Sic et Cam. *περίοδος* interpr. Fatalia tempora conversionum ap. eund. Plat. de Rep. 8. "Ἔστι δὲ θέλω μὲν γεννητῷ *περίοδος*, ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, Divinæ soboli fatale tempus convertitur. || Ὡδὴ quædam et μέτρον τι τῶν μετᾶλλων, Hes. ["Circuitor, Angl. A Patrol, Æneas Poliorc. c. 22." Seager. Mss. "Thom. M. 496. Schol. Aristoph. Πλ. 802. Plato Phædro 339. Ruhnck. Ep. Cr. 112. ad Mær. 46. Demetr. §. 10. ad Timæi Lex. 154. Schweigh. Emendd. in Suid. 64. ad Lucian. 1, 261. ad Herod. 149. 394. 607. Periodus, Dionys. H. 5, 9. 48. 51. 116. Rutil. 159. 161. *'Ἀπερίοδος, Dionys. H. 5, 218. *'Ἐμπερίοδος, ibid. 51." Schæf. Mss. *'Ἐμπερίοδος, Cornut. c. 27. *'Περιοδία, Gl. Circuitus, Circitura, "Dionys. H. in Routhii Reliqq. SS. 4, 357." Boiss. Mss. "Æneas Comm. Poliorc. c. 1." Seager. Mss. "Athan. 1, 572. Lustratio, 614. *'Περίοδος, Arrian. in Epict. 2, 1. p. 173." Kall. Mss.] *Περιοδικὸς*, ut *ιστορία*, quam quis, orbem terrarum peragrans collegit, quasi Peragratioria, Bud. citans e Ptolem. 4. Ταύτης δὲ μεθόδου τὸ προηγούμενόν ἐστιν *ιστορία* π. Et π. νόσοι ap. Medicos, Quæ certo circuitu redeunt, Quarum certus est circuitus, ut Celsum loqui paulo ante dictum fuit, quales febres sunt quæ certis diebus recurrunt, ut tertianæ, quartanæ; sunt enim et *πλάνητες*, Vagæ: Π. νοσήματα, inquit Suid., καλοῦσιν οἱ ἱατροὶ τὰ τεταγμένως ἀνιέμενα καὶ αὐθις ἐπιγινόμενα οἷον τριταῖα, τεταρταῖα, καὶ τὰ ὁμοία. Et ap. Diosc. π. πυρετοί, Febres quarum certus est circuitus; π. ῥίγη, Horrores certo circuitu redeunt. Dicitur et π. λόγος ap. Rhett. Oratio longis verborum ambitibus circumducta. [Π. σελήνης, sc. ἀριθμὸς, Plut. 10, 226. π. μέτρον, 809. "Timæi Lex. 154." Schæf. Mss.] *Περιοδικῶς* λέγειν ap. Hermog. Longis verborum ambitibus orationem circumducere, Longis verborum ambitibus in dicendo uti. [Plut. 9, 449.] A *Περίοδος* est etiam VERB. *Περιοδίζω*, Certo circuitu redeo: ut *περιοδίζοντες* πυρετοί, ap. Gal. Therap. 9. Qui certo ambitu repetunt, Bud. ["Phrynich. Eccl. 29." Schæf. Mss.]

"Πολυοδία, Multæ viæ, s. Multa via, Multum "itineris." [LXX. Jes. 57, 10.]

Πρόοδος, ἦ, Prodeundi s. Exeundi actio, frequens ap. Dionys. Areop. teste Bud. Sic Chrys. de Sacerd. Οὐ δεῖ παρθένον πρ. περιττὰς ποιεῖσθαι καὶ πολλὰς, Non oportet virginem multum prodire et cum opus non est. || *Processus*, *Progressus*, quo sc. ulterius pergitur, Xen. Ἑλλ. (3, 4, 15.) Ὀνομένον Ἀγεσιλάου ἐπὶ πρυόδῳ de progressionē, Cam. Metaphorice etiam capitur ut Lat. *Processus* et *Progressus*, pro Incrementum, Lucian. (1, 13.) Ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν πρ., Viles erunt tui progressus, h. e. Incrementa tua, Greg. de Spiritu S. "Ἰνα ταῖς ἐκ δόξης εἰς δόξαν πρ. καὶ προκοπαῖς τὸ τῆς τριάδος φῶς ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις. Et ap. Dionys. Areop. sæpe pro Progressu temporis, quem et *συνέλιξιν* vocat, Bud. || *Πρόοδος*, ὁ, ἦ, Qui viam præit, Xen. Ἰπαρχ. (4, 5.) Ἦν δὲ ἐπικινδύνως ἐλαύνητέ πον, φρονίμου ἱππάρχου τὸ τῶν προόδων ἄλλους προόδους διερευνημένους προηγέσθαι, Bud. ["Thom. M. 729. 753. Jacobs. Anth. 9, 404. ad Diod. S. 1, 680. ad Charit. 699. ad Lucian. 1, 187. 217. ad Mær. 383. Abresch. Lectt. Aristæ. 25." Schæf. Mss. *'Προόδιος, unde Προόδια, Gl. Prævia. *'Προοδικὸς, unde Adv. *'Προοδικῶς, Progrediendi modo, Athan. 1, 447." Kall. Mss.]

"Φρούδος, ου, ὁ, factum e πρὸ ὁδοῦ, quasi *πρόοδος*, "Qui abiit, Qui disparuit, Qui evanuit, Evanidus." [Cf. Il. Δ. 382. Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο, ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο.] "Redditur etiam Vanus, Irritus, Eurip.

A "φρούδος ὧν οὐ φαίνεται. Idem (Iph. T. 1294.) φρούδος ἐκ ναοῦ συθείς: (1289.) Βεβᾶσι φρουδοί. Apud Aristoph. B. (305.) fem. φρούδη, pro Abiit, s. Disparuit, de Empusa. In uno eodemque loco Nubium Ejusd. sæpius repetitur (717.) Καὶ πῶς ὅτ' ἐμοῦ Φρούδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιά, Φρούδη ψυχῇ, φρούδη δ' ἐμβάς. Καὶ πρὸς τοῦτοις ἐτι τοῖσι κακοῖς, Φρουρᾶς ἄδων, Ὀλίγον φρούδος γεγέννημαι. Sed postremo loco ludit in voce φρούδος, ut docet Schol. quem vide. Apud Lucian. pro Evanido non semel. Sæpe autem dicitur φρούδη ἐλπίς, Spes vana, Spes irrita. Sic Greg. Τα δὲ τῶν ἐλπίδων φρούδα. Dictum autem fuit obiter de hac voce et "T. 2. c. 1256." ["Bentl. Opusc. 68. ad Mær. 329. 383. Valck. Diatr. 236. Phœn. p. 99. Eur. Hec. 335. Or. 390. 1373. Tro. 1130. Heyn. ad Apollod. 1161. Matth. ad Gloss. Min. p. 20. Thom. M. 902. Musgr. Ion. 806. (817.) Wakef. Herc. F. 507. Alc. 832. Phil. 561. S. Cr. 4, 84. Jacobs. Anth. 8, 363. Kuster. Aristoph. 65. Monthly Review Aug. 1799. p. 436." Schæf. Mss. Eur. Andr. 1075. Φρουδὴ μὲν αὐδῇ. *'Φρούδος, Gl. Incassum.]

Πρόσοδος, ἦ, Adventus, Accessus, i. q. ἐφοδος, εἰσοδος, παρουσία, Suid.: qua signifi usurpatum dicitur a Thuc., tum ab aliis: subjungens et h. l. Ὁ δὲ Καῖσαρ ἐκ τῆς πρ. μόνης τούτους κατέπληξε, i. e. παρουσίας, Solo suo adventu et præsentia. Et *πρόσοδον* δοῦναι, Accessum s. Aditum præbere, Admittere, Plut. Symp. 7 Sapp. Δοκεῖ μοι τοὺς μὲν ὑμετέρους λόγους οἷον ἐπιχωρίους καὶ συνήθεις βραχὺν χρόνον ἐπισχεῖν, πρόσοδον δ' ὥσπερ ἐν ἐκκλησίᾳ δοῦναι τοῖς Αἰγυπτίοις ἐκείνοις καὶ βασιλικοῖς. Sicut vero ἐφοδος interdum dicitur de Infesto et hostili impetu s. impressione, ita et *πρόσοδος*. Cam. ex Herod. 7, (223.) Ἐς ἀγορῆς κού μάλιστα πληθῶρην πρόσοδον ἐποιέετο, Quo tempore forum plenum esse solet, eo impressionem fecit. Alibi ex Eod. Πρόσοδον ἐποιέετο, Hostes adoriri cæpit: [cf. 9, 101.] || *Πρόσοδοι* dicuntur etiam Supplicationes quibus ad deorum templa et aras itatur, Aristoph. N. (308.) Καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερῶνται, Εὐστέφανοι τε θεῶν Θυσίαι θαλαῖα τε, Schol. θρησκεῖαι περὶ τοὺς βωμοὺς, πρόσοδοι τοῖς θεοῖς καὶ προσελεύσεις. Bud. 125. πρόσοδοι, inquit, vocantur a Græcis, quas Lat. Supplicationes dicunt, et ad altaria pulvinariaque obsecrationes, Plato de LL. 7. Πᾶσι θεοῖς προσόδους τε καὶ πομπὰς ποιούμενους. Aliud e Dem. exemplum habes itidem. Πρόσοδον Christiani etiam Auctt. appellarunt Religiosum aditum ad sacrosanctum epulum, quam populus ad eucharistiæ sacrum convenit; tunc enim supplicantes προσέρχονται et προσίεναι dicuntur. Exemplum e Chrys. habes ap. Bud. l. c. ubi pro *πρόσοδος* dicit etiam προσίεναι et προσέρχεσθαι. || Hesychio *πρόσοδος* est ἐντευξίς, Congressus et colloquium cum aliquo. Cui signif. *πρόσοδος* subjungi potest, quod pro Concione ponitur, cum sc. aliquis ad populum accedit verba facturus. Bud. interpr. Convntum et concilium, quasi *σύνοδον* et *πανήγυριν*: et advocatam concionem. Sed legitur etiam non tam de Convocatione s. Advocatione concionis, quam etiam de Verbis ipsis quæ ad populum facit, Isocr. Areop. (5.) Ὑπὲρ ἧς ἐγὼ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρ. ἀπεγραψάμην, Concionem me habiturum proscrizione professus sum. h. e., programme edito. Et in fine Orationis, Τὴν τε πρ. ἐποιήσαμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους. Pans. Ἐφ' ὅτῳ ποιεῖται τὴν πρ., pro συνέδριον, Convntum. Habes hæc prolixius ap. Bud. 125. || Quod ad aliquem redit e possessionibus elocatis, aut pecuniis mutuo datis, Id quod summæ capitali accedit, Reditus, Proventus, quod et aliis vocabulis, ἰήμμα, πόρος, προσφορά, ἐκφόριον. Herodian. 7, (12, 13.) Ἀποβαλόντας θαυμαστὰ καὶ ἀμφιλαφεῖ κτήματα, ἐν τε πρ. πλουσίαις καὶ ἐν ποικίλῃ πολυτελείᾳ τίμια, Proventu uberrimis. Æschin. (68.) Ὑπέθεσαν αὐτῷ τοῦ ταλάντου τὰς δημοσίας πρ., καὶ τόκον ἤνεγκαν τῷ Δημοσθένει τοῦ δωροδοκῆματος δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μηνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, Pignori supposuerunt publicas obventiones. Idem et ἐπικαρπία dicitur: (78.) Τὸ κεφάλαιον, τὸν βίον οὐκ ἐκ τῶν ἰδίων πρ. πορίζεται. Nec ejusmodi tantum reditus πρόσοδοι

dicuntur, sed etiam quæ ad aliquem ex officii publici administratione redeunt; item quæ ad urbem aliquam aut principem ex administratione alterius urbis, aut regionis: qualia sunt, tributa, vectigalia, census. Dem. (386.) dicit legatis illis τὰς τῶν συμμάχων συμφορὰς πρ. γεγενῆσθαι, Lucrosas fuisse. Polyb. 5. *Συναχθείσης προσόδου καὶ χορηγίας ἱκανῆς*, Coactis redditibus et copiis satis magnis, Strabo 17. *Τῆς Αἰγύπτου τὰς πρ.*, Xen. K. Π. 8, (1, 3.) *Προσόδων ἀποδεκτῆρες, καὶ δαπανημάτων δοτῆρες*, Aristot. Rhet. 1. *Τὰς πρ. τῆς πόλεως*, Thuc. 1. *Εἰ μὴ τὰς πρ. ἀφαιρήσμεν, ἂφ' ὧν τὸ ναυτικὸν τρέφουσι*. Apud Eund. frequentissimum πρόσδοι χρημάτων: 2, (97.) *Μεγίστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ*. Et aliquanto ante, *Λέγων τὴν ἰσχύϊν αὐτοῖς ἀπὸ τούτων εἶναι τῶν χρημάτων τῆς πρ.* Et 3. *Ἔστι δὲ τῶν χρημάτων ἀπὸ τῶν ξυμμάχων ἡ πρ.*, Proventus e sociorum fortunis. *Προσοδεύομαι*, Reditus percipio, Emolumenta ad me redeunt, Strabo 17. *Τοσαῦτα προσωδέυετο*. Alibi de Laodicea loquens, *Οἵπερ προσοδεύονται λαμπρῶς ἀπὸ τῶν ἐρίων*, Large redditus percipiunt, Bud. 124. et 125. Et ex Ulp. Demosthenis enarratore, *Προσοδενόμενα χρήματα*, Pecuniæ quæ e vectigalibus proveniunt. At metaph. ap. Philon. de Mundo, *Ἰνα μὴ πατήρ καὶ μήτηρ προσοδεύεσθαι δοκῶσι τὰ ἐπὶ ὠκυμέροις τέκνοις ἀπαρηγόρητα πένθη*, Ne pater et mater ex acerbo natorum interitu insolabilem luctum percipere videantur. [“Heyn. Hom. 5, 607. Wakef. S. Cr. 3, 169. Schol. II. I. 381.” Schæf. Mss. Clem. Alex. Strom. 4. p. 566. Strabo 12. p. 236. S., Jambl. Pyth. §. 74. Ἐκ ποικίλων θεωρημάτων προσοδεύσαντες. * *Εὐπροσόδεντος*, Bono redditu, Geopon. 10, 5, 3. “*Πρόσδος*, ad Phalar. 356. Thom. M. 254. 752. Abresch. Æsch. 2, 3. ad Diod. S. 1, 680. Jacobs. Anth. 12, 191. ad Lucian. 1, 187. 218. 525. Xen. K. Π. 1, 6, 10. Valck. Anim. ad Ammon. 201. Plut. Mor. 1, 595. Herod. 458. *Πρόσδοι*, Diod. S. 2, 615. *Πόθοδος*, Valck. Diatr. 285. Koen. ad Greg. Cor. 125.” Schæf. Mss. “*Reisk. ad Dem. 265, 8.*” Seager. Mss. * “*Ἀπρόσδος*, Bekk. Anecd. 345.” Boiss. Mss. “*Schol. Apoll. Rh. 1, 660. Procop. Hist. 2, 4. Phrynichus Bekkeri p. 25.*” Kall. Mss.] *Δυσπρόσδος*, Aditu difficilis, Ad quem ægre acceditur, vix aditus patet: *οἰκία πελάσαι*, Plut. Popl. (10.) *Domus difficilis accessu*. Sic Thuc. 5, (65.) p. 186. *Χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσδοτον*, i. e. *δυσέμβατον*. Cum vero homo aliquis δ. dicitur, signif. morosum et δύσκολον, s. *δυσέντευκτον*, quem accedere et affari vix audeas, quod omnes fastidiat: qualis ap. Virg. Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli. [Polyb. 1, 26, 10. 2, 65, 12. 4, 75, 2. Dionys. H. 253, 42.] *CONTRA Εὐπρόσδος*, Accessu facilis, Ad quem facilis patet aditus, Xen. K. Π. 6, (1, 14.) *Ἐκάθισε μὲν τὸ σπράτευμα, ἔνθα ᾤετο ὑγιεινότερον εἶναι καὶ εὐπροσώτατον*: Ἑλλ. 6, (5, 24.) *Φρουρὰς δὲ καθιστάναι ἐνόμιζον ἐπὶ τοῖς εὐπροσώτατοις*. Homo etiam aliquis *εὐπρόσδος* dicitur, Ad quem aditus patet, et quocum colloqui possis, si opus sit: qui Affabilis appellatur a Terentio: itidemque a Cic. In omni sermone omnibus affabilem et jucundum se esse vellet. Plut. Popl. (4.) *Εὐπρόσδος ἦν τοῖς δεομένοις*, Ad eum facilis erat aditus eo indigentibus, Omnibus qui ipsius consilio et opera indigerent, fores ejus patebant. [Dionys. H. 4, 2036. * *Εὐπροσόδως*, J. Poll. 5, 139.] *Α πρόσδος*, quo signif. Supplicatio, EST *Προσόδιος*: ut *προσόδια μέλη*, Carmina quæ canuntur cum diis supplicatur, et ad eorum altaria ac pulvinaria preces fiunt, Quæ in solemnibus supplicationibus et pompis deorum canebantur. Athen. (253.) de Atheniensibus Demetrio adulantibus, *Εἰς αὐτὸν τὸν Δημήτριον παιᾶνας καὶ προσόδια ᾄδοντες*. Ibid., *Προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως*, ubi per o scribi debet, licet aliquando προσώδιον legatur. Sic dicitur ut *ἐξόδιον*, et ut *ἐξοδικὸν μέλος* et *παροδικόν*: *ἐξοδικόν* autem ἐν τῇ ἐξόδῳ τοῦ χοροῦ παροδικόν vero ἐν τῇ παρόδῳ canebatur: i. e., cum in medium prodibat. Dicitur etiam *παρωδικόν*. Hæc Bud. 125. Apud Triclin. legitur ETIAM *Προσοδικόν*, pro *προσοδικόν*, idque non semel, ut p. 435. meæ Ed., ubi de metris agit, quibus

A Soph. Aj. usus est, *Καλεῖται δὲ οὕτως τὸ πρ. μέτρον, ὅτι ἐν ταῖς ἑορταῖς, ἐν αἷς πρόσδοι ἐγένοντο, τοιοῦτοις μέτροις ἐχρῶντο*. Altero autem *προσόδια* utitur ipse Aristoph. Ὀρν. (853.) *Προσόδια μεγάλα Σεμνὰ προσιέναι θεοῖσι*, ubi annotat Schol. ita ἀπὸ τῶν προσόδων vocari solitas fuisse τὰς προσαγομένας τοῖς θεοῖς *θυσίας*: et *προσόδια* præterea a Lyricis appellari τὰ εἰς πανηγύρεις τῶν θεῶν ποιήματα. [“*Προσόδια μέλη*, Jacobs. Anth. 6, 237. Fac. ad Paus. 1, 361. 465. Thom. M. 753. *Προσόδιον*, Brunck. Soph. 3, 438. Heyn. ad Apollod. 983.” Schæf. Mss. * *Προσοδιάζομαι*, Eust. II. Y. p. 1281, 48.]

Σύνodos, ἡ, Coitus, Congressus, Conventus: quæ diversis signif. dicuntur: ut *σύνodos* solis et lunæ, Lat. Coitus. Plut. Solone, *Τὸ πρὸ συνόδου μόριον*, Pars quæ solis et lunæ coitum antecedit, ejus sc. diei quæ ἐνῆ καὶ νέα ab Atticis dicebatur. Et idem Plut. in Romulo (12.) *σύνodos ἐκλειπτικῇ σελήνης πρὸς ἥλιον*, Luna in coitu et congressu cum sole deficiens: quod et *συνόδιον*. Et *ξύνοδοι μηνῶν* ap. Cam. ex Aristot. de Gen. Anim. 2. Interlunna. Item ap. Synes. *Μελλούσης εἰς ταῦτ' συνδραμεῖσθαι τῆς σ. τῶν ἀστέρων*. Maris quoque et feminæ σ. dicitur, quod Coitus etiam Latinis. Lucian. ἡ πρὸς γυναῖκας σ. Dicuntur etiam *σύνοδοι*, Cætus et congressus celebres, ut sunt vel sacrificiorum vel conviviorum, Dem. c. Mid. Ἀποκτείνοντα Βοιωτὸν ἐν δαίπνῳ καὶ συνόδῳ, Inter epulas in conventu publico, Thuc. 3, (104.) *Τοσαῦτα μὲν Ὀμηρος ἐτεκμηρίωσεν, ὅτι ἦν καὶ τοπάλαι μεγάλη ξύνodos καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ Δήλῳ*, Conventus et celebritas, Aristot. Eth. 8, 9. *Αἱ γὰρ ἀρχαῖαι θυαὶ ξύνοδοι φαίνονται γίνεσθαι μετὰ τὰς τῶν καρπῶν συγκομιδάς*. Et ap. Diog. L. in Epicuri Testamento, *Καὶ εἰς τὴν γινομένην σύνοδον ἐκάστον μηνὸς ταῖς εἰκάσι τῶν συμφιλοσοφούντων ἡμῖν εἰς τὴν ἡμῶν τε καὶ Μητροδώρου κατατεταγμένην*. Quæ Cic. ita reddidit, Itemque omnibus mensibus vicesimo die lunæ dent ad eorum epulas, qui una secum philosophati sunt, ut et sui et Metrodori memoria colatur. Vocatur præterea *σύνodos* Cætus et conciliabulum deliberandi aut decernendi causa institutum, Thuc. 1. Ἐλθόντων τῶν πρέσβευων ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας, καὶ ξυνόδου γινόμενης, Cum concilium haberetur: 1, (96.) *Ξύνοδοι ἐς τὸ ἱερὸν ἐγίγνοντο*: (97.) *Ξύμμαχοι ἀπὸ κοινῶν ξυνόδων βουλευόμενες*, In communibus conventibus deliberantes. Et ap. Cam. ex Eod., Ἐκ τῶν ξυνόδων, Per congressus s. conventus. Et ex 8, (79.) *Δόξαν αὐτοῖς ἀπὸ ξυνόδου ὥστε διανυμαχεῖν*, Cum placuisset, habito conventu, navali prælio decernere. Aliquando vero ἀπὸ ξυνόδου redditur Concorditer, Uno totius conciliabuli consensu, ἀπὸ ὁμονοίας. Nonnunquam accipitur pro Conjunctio qua animi aliquorum coeunt et sociantur. E Greg. Naz. *Συνόδῳ τούτων*, Horum conjunctione. Sic accipiendum videtur et ap. Isocr. ad Nic. *Ἐταιρείας μὴ ποιεῖτε μήτε συνόδους ἄνευ τῆς ἐμῆς γνώμης*. || Congressus hostilis s. Conflictus, Cam. e Thuc. 5, (70.) *Καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ξύνodos ἦν*, Posthæc prælium committebatur, Herodian. 3, (4, 7.) *Συνέβη δὲ καὶ τῶν στρατοπέδων τοῦ Σεβήρου τε καὶ Νίγρον μὴ τὴν σ. μόνον κατ' ἐκεῖνο γενέσθαι τὸ χωρίον, ἀλλὰ καὶ τὴν τύχην ὁμοίαν τῆς τύχης*, Congressum in eo loco. [“*Sunt vero etiam χρημάτων σύνοδοι*, i. q. *πρόσδοι*, Reditus pecuniarum, ap. Herod. 1, 64.” Schw. Mss.] || *Σύνodos*, ὁ, ἡ, Comes itineris, Qui cum aliquo iter facit, *συνοδοιπóρος*, Hes. Per hoc exp. itidem *οδοιπóρος* ap. Hom. [“*Vide ne rectius acute scribatur ὁ Συνοδός*, Vix comes, sicut τὸν *συνόδον* habent scripti libri omnes ap. Epictet. Diss. 2, 14. ubi quidem cf. quæ notavit Schweigh.” Schw. Mss. “*Ad Charit. 739. 750. 753. Jacobs. Anth. 9, 67. 10, 150. 11, 212. 12, 237. Bibl. Crit. 2, 1. p. 78. Wessel. de Jud. Arch. 16. Valck. ad Ammon. 12. Diatr. 53. Toup. Opusc. 1, 544. ad Diod. S. 1, 251. ad Herod. 704. Concutibus, ad Phalar. 369. Wakef. Eum. 213. Jacobs. Anth. 8, 303. 9, 173. Toup. Opusc. 1, 221. Emenddd. 1, 408. ad Charit. 325. Ἐν καλλίστῃ κεῖσθαι σ., seq. dat., Dionys. H. 3, 1512.” Schæf. Mss.] *Συνόδια*, ἡ, Conjunctio in via vel Iter commune, Cam. *Suidæ τὸ μετὰ τινος * συμπεριπατεῖν*, Comitatus. In*

Jambo gnomico, Ἀνδρὸς πονηροῦ φεύγει συνοδίαν αἰεῖ : A ubi etiam reddi potest Congressum, commercium, Colloquium. [Appian. B. C. 1, 96. Plut. 6, 175. 9, 131. "Ammon. Monach. 89. Combef." Boiss. Mss. "Matth. ad Gloss. Min. 55. Poet. Gnom. 240. Συνοδία, * Συνοδεία, ad Charit. 524." Schæf. Mss. Strabo 4. p. 314. 11. p. 800. Cic. Att. 10, 7.] Συνοδίτης, ὁ, Comes, i. q. σύνοδος, Epigr. At l. 6. Cod. de Episc. συνοδῖται dicuntur Monachi. VV. LL. ["Jacobs. Anth. 12, 337. Cod. Theod. 11, 30, 57." Schæf. Mss. Damascius Photii p. 1066.] A Σύνοδος, cui primum locum dedi, est ETIAM Συνόδιον, τὸ, Coitus lunæ cum sole, Interlunium, i. e. Tempus illud quo luna nec interdiu nec noctu apparet; tunc enim cum sole coire fingitur. Plin. 16, 39. Inter omnes convenit, utilissime in coitu lunæ: quem diem alii Interlunium, alii Silentis lunæ appellant. Varro Iutermenstruum appellat: quo tempore illanes noctes sunt. Virgilio Silentia lunæ: Apuleio Noctis illuminationum tempus, et illuna caligo. Sed et Ipsa luna dicitur Συνοδική, cum in congressu s. coitu est, s. quando in ead. cœli parte et eod. signo soli subjicitur. Julio Materno Synodica itidem dicitur. ["Ad Charit. 763." Schæf. Mss. Νύξ σ., Synes. Epist. 4. * "Συνοδικῶς, Justin. Epist. p. 94." Kall. Mss.]

[* Τετράδος, Orac. Pausaniæ Arcad. 9. * Τετραοδία, * Τετράδον, Gl. Quadrivium.]

Τριόδος, ἡ, Trivium, Theophyl. Ep. 16. Περισκοπεῖς τὰς τρ., Epigr. ἐκ τριόδου ζύλον, E trivio, i. e. Baculum qui primus occurrebat, In quem primum incidebat. Sic Lucian. (2, 25.) Οἷα ἐκ τριόδου, Quasi e trivio, s. e quibusvis compitis. Et ap. Hes. ac Suid. Ἐν τριόδῳ εἶναι λογισμῶν, Proverbialiter ἐπὶ τῶν ἀδῆλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων, Dubium et ancipitem esse; nam in trivia qui incidit, dubitat et hæsitat quæ potissimum e tribus illis via tenenda sit. Vide Erasm. Chil. In trivio sum. ["Jacobs. Anth. 10, 261. Anyte 9. Aristoph. Fr. 240. Markl. Suppl. 1212. Phryn. Ecl. 80. Valck. Diatr. 167. Phœn. p. 17. ad Mœr. 284. ad Lucian. 1, 481. Toup. Emendd. 4, 423. Conf. c. τριόδους, Schleusn. ad Phot. c. 17. 29." Schæf. Mss. * "Τριόδιον, Ruhnck. ad Tim. p. 166. "Ἀλλ' ἀλφ. ἐπὶ τῶν τριοδίων. Coraius ad Isocr. p. 232. corr. τριόδων. Ego scribo τριοδιῶν, a * Τριοδία. Τριόδιον est suspectum." Bast. ad calcem Scap. Oxon. Cf. Bast. Ep. Cr. 196. Τριοδία, Gl. Compitus, Trivium: Τριόδια Trivia.] Τριοδίτης, ὁ, Qui in trivio est, In trivio constitutus. ["Const. Manass. Chron. 5631." Kall. Mss.] FEM. τριοδίτης, de Hecate, s. Diana. In Theocr. Schol. legimus Hecaten Jovis et Phereæ filiam fuisse, quam in triviis a matre abjectam pastores suscepisse et nutrisse, atque ideo in triviis cultam et nuncupatam fuisse. At Varro, Diana ab eo Trivia dicta est, quod in trivio ponitur fere in oppidis Græcis; vel quod luna dicitur esse, quæ in cœlo tribus viis movetur, in altitudinem et latitudinem et longitudinem. Cornut. Ἐντεῦθεν δ' ἤδη καὶ Τρ. ἐπεκλήθη, καὶ τῶν τριοδίων ἐπόπτις ἐνομίσθη, διὰ τὸ τριχῶς μεταβάλλειν ὁδεύουσαν διὰ τῶν ζώων. Virg. Triviam Proserpinam dicit, Catullus lunam. Charicledes ap. Athen. (325.) Δέσποινα Ἐκάτη, τριοδίτι, Τρίμορφε, τριπρόσωπε. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 37. Toup. Opusc. 1, 492. ad Callim. 1, 77. ad Lucian. 1, 469. Markl. Suppl. 1212. Wakef. Ion. 1067." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri p. 309. Τριοδ. σοβάς, Meretrix trivialis, Philo J. de Profug. 369. Ed. Genev.]

*Οδῖος, Faustus, Auspicatus ad iter: ὁδῖος οἰωνός, αἰσῖος, Hes. Est et Mercurii epith., ut Idem testatur et Steph. B., ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, A viis et semitis, quod iu viis statueretur ad semitas monstrandas: UNDE Ἐνόδιος etiam nuncupatus, iisd. et Cornuto testibus. Apud Cornutum tamen in Aldino etiam Cod. non ἐνόδιος, SED Εὐνόδιος legimus: quod mendosum esse puto: alioqui significaret Bonam viam parans, Prosperum iter præbens. Cornutus, Ἰδρνται δὲ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ ἐνόδιος λέγεται. Apud Hes. ἐνόδιος, Ἐρμῆς Πάρῳ, Erat vero et Diana s. Hecate Ἐνοδία. Cornut. Ἐνοδία δὲ ἐστὶν οὐ δι' ἄλλο τι ἢ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος Ἀγνιεύς, Non aliam ob causam Ἐνοδία

dicitur quam Apollo et Jupiter Ἀγνιεύς, qui compitis præest. Festus Viarum deam appellat. Et ὁδία quoque ap. Hes. ἡ Κόρη θεὸς, Proserpina. Esse autem putatur Proserpina ead. quæ Hecate et Diana jam Ἐνοδία dicta. AT Ὀδῖος, Nom. proprium ap. Eust. [Æsch. Ag. 104. 165. vide Brunck. ad Aristoph. B. 1276. "Wakef. Ion. 101. Musgr. ibid. Iph. A. 255." Schæf. Mss. Ὀδαῖος Ἐρμῆς, Phot. ὁ ἐνόδιος.]

*Οδίτης, Viator, i. q. ὁδοιπόρος. Apud Hom. σᾶπε, ἄνθρωπος ὀδίτης. Et Od. H. (204.) μῶνος ἰὼν ὀδίτης, P. (211.) βωμὸς Νυμφῶν ὅθι πάντες ἐπιφέζεσκον ὀδίται, Nicand. Θ. (180.) ὅτ' ἀντομένοισιν ὀδίταις Ἀῖδα προσμάχεται, ubi annotat Schol. scribi etiam ὁδούροις, i. e. ὁδοιπόροις. Tunc AUTEM Ὀδοῦρος longe alia signif. acciperetur quam supra; nam ὁδοῦροι s. ὁδοῦροι aut ὁδοῦροι plerumque dicuntur Subsessores viarum, ut dictum fuit: quo sensu accipitur in b. l., qui ex Eur. Archelao (Fr. 28.) adducitur, Ἐπανσὶ ὁδοῦρους λυμεῶνας, Sustulit viarum pestiferos subsessores: [Ion. 1617.] Ab Hes. exp. quidem etiam προδοιπόρος et ὁδοῦ κατάρχων, quo significatur Prævius, Qui in via præit; sed non ὁδοιπόρος. [Ὀδίτης, Soph. Phil. 147. Nonn. Jo. 160, 3. Schæf. ad Longum p. 408. "Jacobs. Anth. 7, 361. * Φιλοδίτης, Philippus 20." Schæf. Mss. * Ὀδοίτης, pro ὀδίτης, Schneidero susp.] Apud eund. Hes. reperio ETIAM Ὀδανός, quod exp. ὁδηγός, Dux viæ: [leg. Ὀδαγός.]

*Οδεύω, Iter facio, Proficiscor, Eo, Musæus Ὀφθαλμὸς δ' ὁδὸς ἐστίν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολῶν Ἑλκος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει. Magis proprie Herodian. 7, (3, 9.) Ὀχῆμασιν ἐπιτεθέντας ἄγεσθαι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ὁδεύοντας ἐξ ἀνατολῶν εἰς Πάγονας, Vehiculo impositos diu noctuque iter facere ab oriente in Pannoniam. Basil. Χρησαί παρ' Αἰγυπτίων σκευὴ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ· μετὰ τούτων ὁδεύσον· ἐκ τῶν ἀλλοτριῶν ἐφοδιάσθητι. Nonn. autem γαῖαν ὁδεύειν dixit pro Iter facere per terram. At Greg. Naz. Ὀδευτέον τὰς ὁδοὺς. Cam. annotat ὁδεύειν improbari, ut veteribus doctis inusitatum. || Hes. ὁδεύει exp. περιπατεῖ, ἀπέρχεται. ["Wakef. Phil. 781. S. Cr. 3, 162. ad Charit. 522. 759. Jacobs. Anim. 248. 304. Brunck. Soph. 3, 527. ad Diod. S. 2, 347. Xen. Eph. 66." Schæf. Mss. Ὀδεύω et διοδεύω, cf. Barker. ad Etym. M. 788. Ὀδευτέον, Orig. c. Cels. 391. * Ὀδεύω, Strabo 17. p. 1169. * Ὀδεύσιμος, unde * Ὀδεύσιμος, Gl. Pervius, Strabo 11. p. 778.] Ὀδευτής, ὁ, Qui iter facit, Viator, ὀδίτης. [Gl. Ambulator. * Ὀδευτὸς, unde * Ἀνόδευτος, Gl. Impenetrabilis, Avius, Strabo p. 683. Ed. Cas. * Ἀνόδευτος, Gl. Devius. "Difficulus pervius, Appian. 1, 564." Wakef. Mss.] Ὀδεῖα, ἡ, Profectio, Iter. [* Ἀμφοδεύω, Æsop. Fab. 274=149. Schæf.] Ἀνταμφοδεύω. Bud. tradit ἀνταμφοδεύειν de duobus dici, cum obviam sibi euntes aberrant. [* Ἀνοδεύω, unde * Ἀνσανόδευτος, Theophyl. 1, 673. * "Ἐπανοδεύω, unde * Ἐπανοδευτέον, Hesych." Wakef. Mss.] Διοδεύω, Iter facio per, Permeo: ut διοδεύω τὴν Ἰταλίαν, Iter facio per Italiam. Et, Τοσαύτην γῆν διοδεύσας, Tantam viam permensus. Synes. Ep. 67. Διοδεύσας τὴν ὑποπτον ὡς ἀνύποπτον, Peragrans suspectam regionem. ["Jacobs. Anth. 9, 202. Heyn. Hom. 5, 243. ad Xen. Eph. 246." Schæf. Mss. Polyb. 2, 15, 5. * Διόδευσις, Hippocr. 298, 42.] Διοδεύσιμος, ὁ, ἡ, Per quem iter haberi potest, Pervius, Permeabilis. * Διοδευτὸς, unde] Ἀδιόδευτος, Impervius, [Schol. Soph. Phil. 1. "Charit. 601." Schæf. Mss. * Ἀνσιόδευτος, Hes. v. Ἀνσιδήλυτος. * "Διοδεῖα, Artemid. 18." Wakef. Mss. * "Εἰσοδεύω, Andr. Cr. 86." Kall. Mss.] "Παρεισοδεύω, Obiter s. Præter alia ingredior. Exp. etiam simpl. Ingredior et Incedo," [Lucian. 3, 598.] Ἐξοδεύω, Iter facio ex aliquo loco, Exeo, Excedo, Polyb. 5, (94, 7.) Ὁ τῶν Ἀχαιῶν ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μολυκρίαν, Profectus Molycriam, Copiis adductis Molycriam, Cam.: [95, 6. 4, 54, 1.] Ἐξοδεύειν dicitur etiam pro Excedere e vita. Sic Can. 13. Concilii Nicæni. Eodemque modo ἐξοδος et ἐξόδιον de Excessu ex hac vita. [Joseph. 17, 8, 3. "Diod. S. 2, 367. 521."]

Schæf. Mss.] Ἐξοδεῖα, ἡ, Exitus: supra ἐξοδία etiam habuimus. [Strabo 5. p. 382.] Διεξοδεύω, Exeo per, s. Permeo: ut διεξόδος nonnunquam signif. i. q. δίοδος. [LXX. Dan. 3, 48. Phav. v. Ἀγαθὸς. Metaph., Eust. II. A. p. 79, 45. "Aliquoties ap. Theoph. Simoc., teste Abreschio Suppl. ad Aristæm. 2, 10." Boiss. Mss. * Διεξόδουσι, Eust. in Dionys. P. p. 10. * Διεξοδεντὸς, unde * Ἀδιεξόδεντος, E quo evadi non potest, Chrys. in Ps. 124. "Sarac. Sylb. p. 69. Basil. Cæs. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 128. * Δυσδιεξόδεντος, ibid. Hermes Pæmand. 112. Ed. 1554." Boiss. Mss. "Difficilis transitu, E quo vix evadas, Chrys. in Ep. 2. ad Cor. Serm. 12. T. 3. p. 614, 40." Seager. Mss. * "Διεξοδεντικός, Etym. M. 692, 52." Wakef. Mss. * "Προδιεξοδεύω, Antea percenseo, enarro, Euseb. H. E. 171. 368." Kall. Mss. Sext. Emp. adv. Matth. 7, 188. * Παρεξοδεύω, unde * Παρεξοδεντὸς, e quo * Ἀπαρεξόδεντος, Basil. 3, 16.] "Προεξοδεύω, Prior "égredior, al. Præeo." [Joseph. B. J. 7, 5, 4. * Συνεξοδεύω, Athen. 248.] Ἐφοδεύω, Obeo, Percurro, Lustro, Xen. K. Π. 8, (6, 8.) Ἐφοδεύει γὰρ ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν, ἀεὶ στρατεύμ' ἔχων, Satrapias ditionis Persicæ obit: hunc postea ἐφοδὸν vocat, quasi Inspectorem rerum et lustratorem. Plut. Ἐφοδεύων τὴν φάλαγγα καὶ καθιστὰς τὴν τάξιν. Hæc et alia Bud. 758. Habes et aliud exemplum ex eod. Plut. in Νήφω. Sic Polyb. (6, 35, 11.) Ἐπειδὰν διαλάχῃσι τὰς φυλάκας, πορεύονται πρὸς τὸν χιλιάρχον, καὶ γραφὴν λαμβάνουσι, πόστην καὶ πόσας ἐφοδεύσαι δεῖ φυλάκας, Sallust. dicit Circumire vigiliis. Bud. interpr. etiam Recognoscere vigiliis. Et Greg. Naz. Ἐφοδεύει πάντα, Omnia obit et lustrat. Pass. ἐφοδεύομαι, i. q. ἐφοδεύω, Xen. Ἑλλ. 2, (4, 15.) Δι' ἀπιστίαν ἐφοδεύοντο κατὰ τὰ τεύχη, Circumibant s. Obibant, ut faciunt qui noctu vigiliis obeunt, Bud. Idem exposuerat etiam, Stabant in armis et instructi accinctique. || Suid. ἐφοδενσάτωσαν exp. quidem κατασκοπήσάτωσαν: ἐφοδεύεται autem, διοδεύεται. || Bud. Ἐφοδεύω pro Instruo affert e Plut. 74. Fuerit igitur ἐφοδεύω cum ἐφοδιάζω. ["Hermann. Obs. p. 110. Coray Theophr. 201. ad Diod. S. 2, 417. * Ἐφοδεντέον, Manetho p. 40." Schæf. Mss. Sext. Emp. 111. * Ἐφοδεντής, Explorator, Aqu. Gen. 42, 9. * Ἐφοδεντικός, unde * Ἐφοδεντικός, Sext. Emp. adv. Math. 8, 307. 308. 309.] Ἐφοδεῖα, ἡ, Lustratio quæ obeundo fit, Munus obeundi vigiliis et excubias inspiciendi, Polyb. de stativis Romanis loquens, (6, 35, 8.) Ἡ δὲ τῆς ἐφοδεῖας πλῆσις εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται, Vigiliarum autem circuitus fidei equitum committitur, Bud.: [36, 9. 10, 15, 1. "Ἐφοδεῖα, * Ἐφοδία, ad Charit. 524. ad Diod. S. 2, 417." Schæf. Mss. * Ἀντεφοδεύω, Suid. 1, 220. * Προεφοδεύω, Strabo 12. p. 860.] Παροδεύω, Prætereo, Prætergredior, Iter habeo præter. VV. LL. exp. etiam Transeo, et, Παροδεύσας τὴν πόλιν, Per urbem ambulans. Pro Prætereo accipitur in Sapient. 5, (14.) Ὡς μνεία καταλύτου μονομήρου παρώδενσε, Tanquam memoria hospitis diurni præterit. [Lucian. 1, 57. 78. Joseph. B. J. 5, 10. p. 351. "Valck. Adonias. p. 356." Schæf. Mss. * Παρόδουσι, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 15. p. 200. * Παροδενσίμος, ad Callim. 1, 269." Schæf. Mss. * Παροδεντὸς, unde * "Ἀπαρόδεντος, Wolf. Anecd. Gr. 3, 16." Kall. Mss. * "Δυσπαρόδεντος, Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 6, 411." Boiss. Mss. * Εὐπαρόδεντος, Suid. 1, 332. * Ἀντιπαροδεύω, Appian. 1, 454. 2, 251.] Περιοδεύω, Circumeo, In orbem obeo. Plut. Camillo, Περιοδούντες τὸ Παλάτιον, Circumeutes Palatium. Et ὁδοὶ περιοδενόμεναι, Viæ quæ circumeuntur, in orbem obeuntur. Exemplum habes in Περίοδος. Budæo etiam Mente perlustro et peragro, e Plut. afferenti, (9, 536.) Περιωδευκὼς ἐν ἐπιτομῇ τὸν περὶ οὐρανίων λόγον, Comprehenso paucis cælestium tractatu, s. potius Circumscripto, ut postea dicit. || Longis verborum ambitibus utor, h. e. Longis periodis, Dem. Phal. (§. 11.) Γελοῖον γὰρ περιοδεύειν ὥσπερ οὐκ ἐπιστολὴν, ἀλλὰ δίκην γράφοντα. Bud. autem ex Hermog. affert Περιοδεύειν τῷ λόγῳ, pro Uti periodis. || Circumvenio, Circumscribo, i. e.

Fallo, Joseph. A. J. Περιώδενσέ με Ἀντίπατρος, Me circumvenit, etiam ἐκύκλωσε. || Pro Ratiocinor affertur ex Epicteto. ["Man. c. 35." Seager. Mss.] || Transitiua etiam signif. Bud. ex Hippiatr. affert, Τοὺς δὲ λεπτοὺς δίχρα τῆς ἀφαιμάξεως περιόδευε, Circumage, i. e. Exerce. ["Ad Lucian. 2, 339. Wakef. S. Cr. 28. Coray Theophr. 201. Valck. Diatr. 133." Schæf. Mss.] Περιωδευμένως, Circuitu et circumductione, Per ambages, Plut. (8, 127.) Πολυμερῶς καὶ π. ἐξεμόρφωσε, Multis modis et longo ductu. Περιοδεντής, Circuitor, ut Ulpian. loquitur, Circulator, ἀγύρτης. ["Ad Lucian. 1, 261. * Περιοδεντὸς, ad Od. E. 7." Schæf. Mss. * Δυσπεριόδεντος, Schol. Soph. (Ed. T. 1340. * Μακροπεριόδεντος, unde * Μακροπεριοδεύτως, Fusius, Longis ambagibus, Apoll. Dysc. de Pron. 261.] Περιοδεντικός, Circumire solens, Circumiens, Circularis, Diosc. in Præf. l. 7. Τὸν μὲν περὶ τῶν ἰοβόλων ζῶων καὶ θανασίμων φαρμάκων λόγον προτιθέμεθα διελθεῖν εἰς συμπλήρωσιν τοῦ π. τόπου, Ut tota curationis remediorumque ratio ad umbilicum perducatur, Ruell. Ubi quidam pro τόπον legunt τρόπον, et interpr. Circularis ratio. Περιοδεῖα, sive Περιόδουσι, Circuitus, Circuitio, Suid. [Strabo 8. p. 567. * Περιοδενσίμος τόπος, Gl. Amfragosus, Amfractus, Ambago. * Ἐκπεριοδεύω, Plut. 8, 818. Sext. Emp. 7, 188. Joseph. A. J. 3, 8, 5. B. J. 3, 6, 8. * Προσπεριοδεύω, Strabo 10. p. 748. * Συμπεριοδεύω, 17. p. 1133. 1176. * "Προοδεύω, Euseb. H. E. p. 6. Stroth." Schæf. Mss. "Const. Apost. 7, 33. de Gestis Petri, Coteler. Patr. Apost. 1, 813. Clem. Hom. 2, 18. Symm. Ps. 83, 7." Kall. Mss. * Προόδενσις, Eust. II. A. p. 38, 45. * Προοδεύω, Accedo, unde * Προοδεντὸς et] "Ἀπροοδεντος, "Qui nullis adiri viis potest, Inaccessus, Diod. S." Συνοδεύω, Itineris socius sum, Una iter facio, Comes sum, Comitor. VV. LL. exp. etiam Concurro. || Luna etiam συνοδεύειν dicitur, quando cum sole coit, s. cum in coitu est, Theon Schol. Arati, Συνοδεύουσα γὰρ, πλησίον τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν ἑσπέραν φαίνεται. [Plut. 8, 319. 404. Anton. 13. * "Συνοδεντής, Hesych." Wakef. Mss. * Συνοδεντὸς, unde Ἀσυνόδεντος, Clem. Alex. in Job. 1. p. 59.] Ὀδῶ, Duco, Præeo, ex Æsch. (Pr. 497. 812. Ag. 184.) ut sit i. q. ὁδηγέω. Et Ὀδοῦμαι, Ducor viam, Præitur mihi, Via mihi ostenditur: quo modo ab Herod. usurpatur, ["4, 139. Τὰ ἀπ' ὑμῶν ἡμῖν χρηστῶς ὁδοῦται, ubi quidem ὁδοῦται intelligendum videtur Proficiscuntur, Procedunt, Geruntur; quemadmodum 6, 72. habes εἰ ὠδῶθη, sive uno vocab. εὐὠδῶθη, τὸ πρᾶγμα, Res bene processit, recte successit." Schw. Mss.] Hesych. autem ὁδοῦται exp. καθ' ὁδὸν πορεύεται. [Eurip. Ion. 1050. * Ὀδωτὸς, Cæd. C. 495. Dio Chrys. 1. p. 145. Γῆν ὁδωτὴν ἐποίησε. * "Ἐφοδῶ, Ionice Ἐποδῶ, Brunck. ad Æsch. Pers. 653. Ἐφοδῶ, Jacobs. Anth. 11, 83. Ἐποδῶ, Lobeck. Aj. p. 346." Schæf. Mss.] ["Ὀδάζω, i. q. ὁδῶ, Schn. Lex. sed ἀμαρτύρως. * Ὀδίζω, unde * Ὀδισμα, Æsch. Pers. 72. "Ad Herod. 628." Schæf. Mss.] Ὀδάω, sive Ὀδέω, Viatico instruo, ἐφοδιάζω. VV. LL. Τὸν ὁδηθέντα, inquit Cam., interpretantur Venundatum: in Eur. Cycl. (12.) ὥς ὁδηθείης μακράν. Et accipi hoc potest, Ut in longinquas regiones abductus venires; nam postea significat verbum plane Venditionem, (98.) εἴτε τις θέλει Βορὰν ὁδησαι ναυτιλοῖς κεχρημένοις, Seu quis forte vult Venundare indigentibus nautis cibos. Et mox, (133.) Ὀδησον ἡμῖν σῖτον ᾧ σπανίζομεν: copiam sibi fieri cupit frumenti, cujus penuria laborarent. Hæc Camer. Utrumque verbum agnoscit Hes., quippe ap. quem reperitur, ὁδεῖν, πωλεῖν: et ὁδησον, πώλησον: et ὁδησαι, ἀποδόσθαι. Sed Idem ὁδησαι exp. etiam πρᾶσθαι, ἀνήσασθαι: et ὁδηθείης, ληφθείης, πραθείης, adeo ut secundum eum ὁδησαι significet et Vendere et Emere. Videtur tamen idem Hes. ὁδησαι accipere etiam pro ὁδεύσαι, Iter facere, Proficisci, Ire; quippe qui ἐξοδησαι exponat ἐξοδεύσαι: a VERBO Ἐξοδάω sive Ἐξοδέω, ut id significet Exeo, Excedo, Proficiscor e, sicut ἐξοδεύω. Alias ἐξοδᾶν sequitur signif. præcedentis ὁδᾶν, Vendere, Eur. Cycl. (266.) μὴ τάδ' [τὰ σ']

ἐξοδῶν ἐγὼ Ξένοισι χρήματ' : quibus verbis negat se facultates Cyclopis distraxisse et vendidisse illis hospitiibus. Ceterum pro 'Οδησαι dicitur ETIAM Οὐδησαι, quod Hes. exp. ἀποδόσθαι, πρίασθαι, similiter ut ὀδησαι : sed tenui spiritu ap. eum notatur, perrinde ut οὐδὸς pro ὀδὸς, itidem tenuatur. Ab eod. sive 'Οδάω sive 'Οδέω EST 'Οδαῖος SIVE 'Οδέος, Vendibilis, vel Emtitius, Qui emi potest ; Ad iter faciendum idoneus, i. q. ἐφόδιος adjective posito. Utraque expositio ap. Hes. habetur : 'Οδαῖον, inquit, πρᾶσιμον, καὶ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον. Et, 'Οδαίων, ὠνίων ὀδησαι γὰρ τὸ ὠνήσασθαι. Et aliquanto post, sc. ordine alphabetico, 'Οδέον, πρᾶσιμον, ἡ καὶ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον. Suspectum tamen haberi potest hoc posterius ὀδέον per ε. Apud Suid. ὀδαῖον tantum invenio, quod exp. ἐφόδιον, Viaticum, Sumtus viæ, etiam Auxilium viæ, Virg. Rursum ap Hes. reperio ὀδαῖος, πρᾶσιμος, ὠνήτης : item, ὀλίγος, ἀτερπής, πονηρός : item φορηγός : ET "Οδα, φορτία, [leg. "Οδαια, cf. Od. Θ. 163. Φόρτου τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὀδαίων.] de quo et alia ap. eum vide. Hoc tamen postremum ὀδαῖος in ejus Cod. suo loco non est. [Od. O. 444. ἐπείγετε δ' ὦνον ὀδαίων, Viaticorum.]

Quod si vero IN Οδὸς tenuetur prima syllaba, significat βαθμόν, inquit Suid. Idem ὀδὸς exp. οὐδὸς, in h. l. Soph. (Ed. C. 1590.) 'Επεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὀδὸν, i. e. φλιάν, inquit : de ædibus Plutonis. Similiter Eust. 156. "Οτι δὲ οὐδὸς παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι γίνεται, δηλοῦσι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῶν πολλὰ τῶν ἀντιγράφων, ὀδὸν δίχα τοῦ ὕ γράφοντα τὸν οὐδὸν, ἐν τῷ, 'Επεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὀδὸν Χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρρίζωμένον. Q. I. habetur p. 322. meæ Ed., ubi et Schol. exp. οὐδόν : annotatque, quem initio χαλκόπουν οὐδὸν Soph. vocavit, eum nunc e scena et theatro submovere, et καταρράκτην propterea nominare, quod illa descensus esse ad inferos crederetur. Veruntamen idem Schol. (ib. 57.) p. 272. ubi habetur, ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον, Χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδὸς, non amplius exponit οὐδὸς, sed in propria signif. accipit, et ex Apollodoro tradit δι' αὐτῆς κατάβασιν εἶναι εἰς ἄδου : vocari autem χαλκόπουν, quoniam ærifodinæ ibi erant. Contra vero hanc expositionem, sc. οὐδὸς, videntur confirmare verba, quæ ex Oraculo affert, Βοιωτοὶ δ' ἵπποιο ποτιστείχουσι. Κολωνόν, "Ενθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος οὐδὸς. Itaque ὀδὸς per systolen dictum est PRO Οὐδὸς, ὁ, Limen, Lignum s. Saxum in ima januae parte qua in ædes intratur. Eust. I. c., Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατήρ, παρὰ τὸ βαλνεσθαι, ὡς καὶ οὐδὸς παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι. Od. H. (87.) 'Ες μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, A limine usque in domus penetralia, (A. 103.) ἐνὶ προθύροις "Οδυσῆος Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, Il. Θ. (15.) "Ενθα σιδήρειαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδὸς. Auratum limen dicit Seneca, Ferreum Lucanus, Marmoreum Horatius. Similiter Od. H. (89.) "Αργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῷ ἕστασαν οὐδῶ, Π. (41.) Αὐτὰρ ὅγ' εἴσω ἔεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν, Transibat limen marmoreum, Ovid. Transire limen cautius : N. (63.) "Ως εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο, Δ. (680.) Τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσήδα Πηνελόπεια, Accedentem ad limen, Appropinquantem ædibus. Insistere limen dicit Virg. Exire limen, Terent. Est et in prosa hujus vocabuli usus : Plut. (7, 98.) Τὴν γαμουμένην οὐκ ἔωσον αὐτὴν ὑπερβῆναι τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ὑπεραίρουν οἱ προπέμποντες. Metaph. quoque γήραος οὐδὸς dicitur, ut Lucr. Limen lethi ; ibi enim limen accipitur pro Aditu s. Introitu, ut et Plin. Limen interni maris, Virg. Limina portarum, Cic. Limen cubiculi, Ostium limenque carceris : quibus in ll. Limen est, quod εἰσοδον Græci dicunt. Il. X. (60.) ὃν ῥα πατήρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ Αἴση ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, Od. O. (246.) οὐδ' ἔκετο γήραος οὐδόν : (347.) ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῶ. Sic Phocyl. (217.) μέχρι γήραος οὐδῶ, Usque ad senectutis limen, exeuntem senectutem : si ita dici potest ut Ab ineunte ætate. Utuntur et prosæ Scriptt. hac metaph. imitatione Poëtarum : Plato de Rep. 1. "Ενταῦθα εἰ τῆς ἡλικίας ὃ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῶ φασιν εἶναι οἱ ποιηταί. Antiphon, Τὸν πρεσβυτέρους καὶ τοῦ στρατεύεσθαι ὑπὸ τῶν νέων ἀφειμένους ἰδεῖν ἦν καθ' ὅλην τὴν

A πόλιν ἐπὶ γήραος οὐδῶ διαφθειρόμενος. Lucian. Περὶ τὸν οὐδὸν γήραος. Vide ap. Erasmod. Limen senectæ. Sed notandum est in hisce ll., ubi γήραος οὐδὸς dicitur, non semper significari τὴν εἰσοδον, cum aliquis sc. τὸ γήρας quodammodo ὑπείσערχεται, ut οἱ ὠμογέροντες : sed plerumque capi pro ἔξοδος, ut is qui dicitur esse ἐπὶ γήραος οὐδῶ intelligatur ὑπέργερως καὶ ἡδὴ καὶ αὐτὸ τὸ γήρας ὑπεξιών, καὶ πρὸς τῷ θανάτῳ ὢν : nam οὐδὸς subservit non tam intransitibus, quam exeuntibus etiam, Eust. || Οὐδὸς accipitur etiam pro ὀδὸς, Via, Od. P. (196.) Δὸς δέ μοι εἰ ποτέ τοι ῥόπαλον τετρημένον ἐστὶ, Σκηρίπτεσθ', ἐπεὶ φάτ' ἀρισφαλὲ' ἔμμεναι οὐδὸν, Lubricam esse viam, ubi Eust. annotat οὐδὸς Æolice dictum pro ὀδὸς, inserto v, ac semel ap. Hom. in ea signif. reperiri : atque hoc οὐδὸς dedisse occasionem derivandi οὐδός, quo Limen significatur, ab ὀδὸς, quippe quod sit ὀδὸς ἐς οἶκον. Similiter et Hesychio οὐδὸς est non solum βατήρ ὁ πρὸ τῆς θύρας, sed et etiam ὀδός. [" Sic οὐδὸς de Via s. Itinere, reperitur etiam ap. Herod. 2, 7. 3, 126." Schw. Mss.] || At Suid. οὐδὸς exp. non tantum φλιά, βατήρ s. βαθμός, τὸ κάτω τῆς θύρας, sed etiam ἔδαφος, Solum, Pavimentum : quod et οὐδός s. οὐδας dicitur. Apud Eund. pro οὐδὸς εἰς λαύρην, quod exp. στενὴ ὀδός, reponendum ὀδός, ut discas e l. Hom. in Λαύρα c. [" Jacobs. Anth. 9, 428. 10, 197. ad Lucian. 1, 488. 678. 820. Heyn. Hom. 5, 267. 6, 352. Ruhnck. ad H. in Cer. 88. ad Herod. 201. ad Charit. 237. Ilgen. Hymn. 303. Græv. Lectt. Hes. 544. Via, ad Herod. 106. Musgr. Iph. T. 477. Γήραος οὐδός, Jacobs. Anth. 7, 133. 11, 64. ad Lucian. 1, 712. "Επὶ γήραος οὐδοῦ, Dionys. H. 3, 1585. Heyn. Hom. 8, 248. 256." Schæf. Mss.] "Ωδῶν, Hesychio οὐδῶν, " Liminum. Doricum id est, ut μωσῶν pro μουσῶν. SED ET Οὐδός, τὸ, ET Οὐδας, quibus significatur Solum, Pavimentum, Humus, Terra, ab ὀδός eod. modo, quo præcedens, derivata esse dici possunt : quoniam sc. in solo inambulamus et incedimus : nisi malis dicere hæc duo οὐδός et οὐδας una cum ὀδός ab ἔω originem traxisse, a quo Eust. quoque ὀδός derivat. Ceterum οὐδός esse nominativum inus. annotat Eust., et ab eo esse dat. οὐδαι : sicut vicissim οὐδας in solo nomin. et accus. usitatum est, in reliquis casibus ἄκλειτον. Il. H. (145.) et M. (192.) ὃ δ' ὕπτιος οὐδαι ἐρείσθη, T. (92.) ἐπ' οὐδαι Πάναται, Apoll. Rh. 2, (827.) οὐδαι πέσε, In terram cecidit, h. e. τῇ γῇ, τῷ ἔδαφει. Rursum Il. P. (437.) Οὐδαι ἐνισκῆψαντε καρήατα, T. (61.) ὀδὰς ἔλον ἄσπετον οὐδας, (406.) οὐδας ἱκανεν, Humum s. In terram, Od. N. (395.) Αἷματι τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὐδας. [" Οὐδός, Heyn. Hom. 8, 704. Οὐδεός, ad Charit. 507. Wakef. Phil. 226. Οὐδας, 691. T. H. ad Plut. p. 260. Brunck. Med. 1195." Schæf. Mss.] "Ωιδας, Hesychio οὐδός, Limen." In VV. LL. habetur ETIAM Οὐδῆ, ἡ, itidem pro Pavimentum, Solum, Terra ; sed sine Auctore et exemplo. [" Plaut. Ovid. Met. 8, 160." Boiss. Mss.] In VV. LL. reperio ET Οὐδίω, Humi allido, Affligo ad terram, Plaut. ; sed et hoc sine Auctore ac exemplo. NAM Προσνυδίζω, potius dicitur, Plut. Galba, Προσνυδίσαντος τὸν Γάλβα εἰκόνα, Galbæ statuam humi prosternente, simpliciter Dejiciente. Itidemque ap. Suid., "Ο δὲ ἄρας μετέωρον προσνυδίζει τε καὶ ἀποκτείνει. Item, "Εκ τοῦ ἵππου ῥίψας προσνυδίζει χαμαι, i. e., τῷ ἔδαφει προσκρούει, πρὸς τὸ ἔδαφος ριπτῇ. [" Οὐδίω, Brunck. Soph. 3, 451. Προσνυδίζω, Markl. Iph. p. 160. Musgr. 1151. Valck. ad Röv. 63. Jacobs. Exerc. 1, 108. ad Herod. 420." Schæf. Mss.] "Ποσυνυδίζω, ad Hesych. 1, 1406, 25." Dahler. Mss.] "Εποσυνυδίζειν, In terram dejicere, prosternere, simpl. Prosternere. Sed fortasse scr. potius "ἐποσυνυδίζειν, ex ἐπὶ et οὐδας. Nititur tamen lectio "τοσυνυδίζειν, κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. Sed aliud est Hesychii, aliud Editionum Hesychiani Lex. auctoritas. Cum "illo certe ἐποσυνυδίζειν plane et compositione et significatione convenit Gall. Atterere : nam A terre, est "ἐπ' οὐδας." Ab eod. οὐδας derivatum EST Οὐδαῖος, Humilis, Terrestris, ἐπίγειος, Qui super terram est : πίδαξ οὐδαῖα, Nonn. (Jo. 43, 24.) Terrestris fons,

E terra scaturiens. At οὐδαῖος Κρονίδης ap. Dionys. ὁ χθόνιος s. καταχθόνιος, pro Plutone: ut οὐδαῖος ibi signif. i. q. COMP. Ὑπουδαῖος, Subterraneus. || Nom. proprium filii Cadmi ap. Schol. Apoll. || Liminaris, VV. LL. in qua signif. fuerit a nomine οὐδός, Limen. Sed nullum significationis illius affertur exemplum. ["Wakef. Alc. 445. Jacobs. Anth. 10, 349." Schæf. Mss. * Ἐπουδαῖος, Hesychio ἐπιχθόνιος.] "Κατον-δαῖος, Subterraneus: κατάγειος, καταχθόνιος. He-sychio κατονδαῖοι sunt non solum κατάγειοι, sed etiam νεκροί: quoniam defuncti sub terra habitare credebantur." ["Sic κατονδαῖοι φόβοι ap. Athen. 98. sunt οἱ φόβοι ἀπὸ τῶν κ., Terrores quos incutiunt inferi s. mortui." Schw. Mss. * Ἐπουδαῖος, Leon. Tar. 65. ap. Anal. 1, 237. olim ἐπ' οὐδεός. * Οὐδέης, ad Od. E. 334. Schn. Lex. v. Αὐδέης. [* Οὐδών, Udo, J. Poll. 10, 50.]

ΟΔΥΝΗ, ἡ, Dolor, II. A. (398.) ὀδύνη δὲ διὰ χρόδς ἁλθ' ἀλεγεινῇ, E. (417.) Ἄλθετο χεῖρ, ὀδύνη δὲ κατη-πίωντο βαρεῖαι, Graves dolores: Δ. (191.) ἐπιθήσει Φάρμαχ' ἃ κεν παύσῃσι μελαιάνων ὀδυνάων, de vulnere Menelai loquens. Sic O. (394.) ἐλκεῖ λυγρῷ Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαιάνων ὀδυνάων. Rursum Δ. (117.) de sagitta Menelai corpori infixā, μελαινέων ἔρμ' ὀδυ-νάων, Fundamentum s. Fulcrum sævorum dolorum, i. e. Causam. Π. (518.) ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ Ὀξείης ὀδύνη-σιν ἐλήλαται. Et mox ad Appollinem, τόδε καρτερόν ἐλκος ἄκεσσαι, Κοίμισον [Κοίμησον] δ' ὀδύνας: quem exaudiens Apollo, Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας. Sopire et sedare dolorem Lat. quoque dicunt: item Inhibere, Levare. II. A. (268. 272.) Ὡς ὀξεῖ' ὀδύνη δύνων μένος Ἀτρεΐδαο, vulnerati sc.: E. (354.) de Venere a Dio-medee vulnerata, Ἀχθόμενῃν ὀδύνησιν, M. (206.) de aquila a dracone icta, Ἀλγήσας ὀδύνησιν: Od. I. (415.) de Cyclope, cui oculum effoderat Utis, στενά-χων καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν. II. E. (399.) Κῆρ' ἀχέων, ὀδυ-νησιν πεπαρμένος: de quodam, quem adversarius sa- gitta βαλὼν ὀδύνησιν ἔδωκεν, Dolorem intulerat, fece- rat: contra Cic. dicit Dare alicui dolorem, pro ὀδυ-νῇ. Eod. genere loquendi, Od. P. (567.) Οὐτὶ κακὸν ῥέξαντα βαλὼν ὀδύνησιν ἔδωκεν. Utuntur et proas Scriptt.: Xen. Ἑλλ. 5, (4, 58.) Γενομένης δὲ τῆς κνή-μης ὑπερόγκον καὶ ὀδυνῶν ἀφορήτων. Plato Symp. de quodam a vipera morso, Πᾶν ἐτόλμα δρᾶν τε καὶ λέ-γειν ὑπὸ τῆς ὀδύνης, Plut. Coriol. (24.) Στροφάς τε παντοδαπὰς ὑπ' ὀδύνης στρεφόμενον, Præ dolore. Et ap. Theophr. H. Pl. 9, 12. γαστρός ὀδύνη, Dolor ven- tris, Cic. Dolor articolorum, Horat. Dolor lateris, Gazæ Tormina ventris. Et in præcedentibus quidem II. ὀδύνη de Corporis dolore dicitur: legitur vero et de Animi dolore dictum, i. e. Mærore. Od. B. (79.) Νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε μύθω, Infertis s. Affertis dolorem, aut Afficitis mærore: T. (117.) Μὴ μοι μάλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων Μνησαμένω, Δ. (812.) ὀδυνάων Πολλέων αἰ' μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, A. (242.) Οἷχ' αἴστος ἄπιστος, ἔμοι δ' ὀδύνας τε γόους τε Κάλλιπεν. Cic. quoque copulat hæc duo, Meo dolore luctuque. Sic Xen. Σ. (1, 15.) Ἄλλ' ἢ ὀδύνη σε εἴληφε; At Plin. dicit, Pedum do- lore correptus est. Sed corporis proprie est ὀδύνη, Sensus tristis in corpore motionis, ut Gorr. definit: vel, secundum Cic., Motus asper in corpore, a sensi- bus alienus. Ubi Gorr. annotat magis proprie dici potuisse Sensus motionis quam Motus: defendi ta- men Ciceronem posse, cum et Hippocr. aliquando doloremumat pro Dispositione ipsa quæ dolorem facit. Idem Gorr. pluribus ostendit dolorem omni- bus sensibus accidere, et partibus sentiendi facultate præditis: causas quoque a quibus excitatur affe-rens. Ab Eod. hæ species ponuntur, ὀδύνη βαρεῖα, Dolor gravis, qui veluti cujusdam ponderis loco in- cumbentis sensum invehit: ἐμπεπαρμένη, Infixus, In quo ceu palus videtur infixus: ἡ μετὰ δήξews, Mor- dax: λαπαρῇ, Laxus, Mollis, qui sine phlegmone et tensione est: νυγματώδης, Punctorius: ὀξεῖα, Acutus et pungens, cum ceu acu aut terebro perforante, aut palo impacto, pars divelli videtur: ὀστοκόπος, Ossium dolor: σφνγματώδης, s. σφνγματώδης, Pulsatorius, ut in

arteriis et inflammationibus: τὸν ὠδης, Tensivus: de quibus omnibus fusius ipse disserit. Vide et P. Ægin. 2, 4. || Cic. interp. Ærumna, in Stoicis De- fin. Ἀχθος, λύπη βαρύνουσα, ὀδύνη, λύπη ἐπίπνοος, Angor, est Ægritudo premens: Ærumna, ægritudo laboriosa. ["Ad Charit. 785. Jacobs. Anim. 82. Anth. 11, 291. Conf. c. ὠδιν, Brunck. ad Gnom. p. 347." Schæf. Mss. * Ὀδυνοποιός, Epiphan. 1, 302. * "Ὀδυνοσπᾶς, Æschylus Plutarchi ap. Elmsl. ad Eur. Heracl. p. 116." Boiss. Mss.] Ὀδυνηφάτος, Dolores pellens, Dolores abolens, et discutiens, Dolo-rem domans, et quasi perimens, ὀδύνης πανστικός, Eust. II. E. (401.) Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνηφάτα φάρ-μακα πάσσω, A. (846.) ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν Χερσὶ διατρίψας ὀδυνηφάτον, ἡ οἱ ἀπάσας Ἐσχ' ὀδύνας. ["Jacobs. Anth. 9, 203. Heyn. Hom. 5, 81. 6, 267." Schæf. Mss. * Ὀδυνηφόρος, Cornut. 30. p. 217.]

Ἀνώδυνος, ὁ, ἡ, Doloris expers, Dolorem nullum sentiens. Sic Gal. ἀνώδυνον vocat τὸν μὴ ὀδυνώμενον κάμνοντα. || At ἄ. φάρμακον dicitur Medicamentum mediocriter calidum, dolorem delinians. Proprie autem dicitur Quod ita temperatum est calore, ut calori nostro nativo quamsimillimus sit, vel saltem intra primum ordinem excalfaciat. Tale namque esse oportet, ut demulceat deliniatque quodammodo exasperatas corporis nostri partes, dulcique sensu, quem movet, earum veluti trititiam molestumque sensum aboleat: itaque proxime ad naturam τοῦ γλυκέος accedit. Sed et tenuium partium esse con- venit, nihilque habere astrictionis. Aliud ab eo est τῶν ἄ. genus, quod revera ejusmodi non est, sed dici- tur tantum, contrario temperamento præditum: ut quod refrigerando et obstupefaciendo doloris sen- sum tollat. Dicitur etiam id ἀνώδυνον, sed impro- prie, Quod affectum sanat, medeturque morbo a quo dolor excitatus est: eo namque sublato, protin- us dolorem quoque sedari necesse est. Hæc inter alia Gorr. Sic Gal. Χρήσαιο καρωτικοῖς φαρμάκοις, ἃ καλεῖται ἄ. Alibi quoque ἀνώδυνα vocat τὰ ναρκοῦντα τὴν αἰσθησιν, τὰ τὰς ὀδύνας πρᾶννοντα. Idem ad Gl. Καλεῖται μὲν οὖν ἄ. φάρμακα τὰ τοιαῦτα, τῷ παύειν τὰς ὀδύνας. Item, Ὑπνοποιὸν γὰρ τέ ἐστι καὶ ἄ. Sic ἄ. κολλύρια, Diosc. 4, 69.: ibid., Ἔστι δὲ βέλτιον τοῦ ὁποῦ τὸ χύλισμα καὶ ἀνωδυνώτερον. Et mox, Τὰ δὲ πρόσφατα φύλλα καταπλασθέντα ἀνωδυνώτατα πρὸς πάντα πόνον, Ad omnes dolores mitigandos efficacis- sima. Cæl. Aurel. Chron. 2, 4. Ea medicamenta quæ Græci vocant ἄ., nos Indoloria dicere poterim-us. Alibi autem ἄ. κάμνοντες, ut ante dixi. [Lo-beck. Phryn. 712. "Ad Charit. 785." Schæf. Mss.] Ἀνωδύνως, Sine dolore, Plut. Ἀ. καὶ ἀπόνως τεχθῆναι τὸν Κικέρωνα λέγουσι: ubi fortasse aliquis malit ἀνωδύνως: [cf. Cic. 2. Cleom. 10. Hippocr. 205. 384.] Ἀνωδυνία, ἡ, Doloris carentia, Dolor nullus, Cum quis nullum doloris sensum percipit, [Plut. 6, 451. Pind. II. 3, 9. * "Πολυνανώδυνος, Diosc. No- tha 468." Boiss. Mss.] "Ἀωδυνεῖν, ἀπονεῖν, ὑγιαῖ-ναι. Hes. ad verbum Non dolere, Doloris esse ex- "pertem." In VV. LL. autem perperam SCRIBITUR Ἀνώδυνος. ["Ἀνοδύνως, Synes. de Febr. 286." Kall. Mss.] Βαρνώδυνος, Qui graves dolores pati- tur s. affert, ["Nonn. Jo. 16, 74. D. 47, 163. * Διωδύνος, Soph. Tr. 790. * Ἐνώδυνος, Molestus, Andr. Cr. 282." Kall. Mss. "Jo. Cantacuz. 1, 7. p. 23. Ἐνώδυνος, Jo. Clinac. 148. * Ἐνοδύνως, 161." Boiss. Mss.] Ἐπώδυνος, Dolorem afferens, Dolor afficiens, Dolorem faciens, efficiens, excitans. Bud. aannotat a Plut. opponi τῷ ἀνωδύνῳ, quod duo signifi- cat, Eum qui dolorem non sentit, et Eum qui do- lorem levat. Pro Crucians affert e Gal. [Plut. 6, 435. * Ἐπωδύνως, Hippocr. 979. * Ἐπωδυνία, Alex. Trall. 8. p. 444.] Ἐριώδυνος, Μεγαλώδυνος, Hes. Dubium autem est accipiatne pro Eo qui magno do-lore cruciatur, an Eo qui magnos dolores facit. Καρώδυνος, Qui dolore afficitur, Quem cruciat dolor, Cujus animo infixus hæret dolor, 1 Reg. (1, 10) Αὐτὴ καρώδυνος ψυχῇ, Animo dolens, s. Ab animio, ut Plaut. loquitur: et Judic. 18, (25.) Καρώδυνοι ψυχὴν ἀντῶν. [Scribitur et Καρώδυνος, vide Schleusner.

Lex. V. T. "Κατωδύνως, Jo. Climac. 150. Planud. in Carm. Polit. Mss." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 712.] Νώδυνος, Dolore vacans, Nullum dolorem sentiens, i. q. ἀνώδυνος in prima signif. : oppositum præcedenti κατώδυνος. || Dolorem levans, domans, sedans, ut et ἀνώδυνος, Soph. Phil. (44.) *Ἡ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που, ubi Schol. exp. πανσώδυνον. Hom. dicit ὀδυνήφατον ῥίζαν. Νώδυνία, ἡ, i. q. ἀνωδυνία, Nullius doloris sensus, ἀπονία, ἡ τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις, ut Epicurus in Ἀηδονία loquitur. Uno verbo reddere possumus Indolentia : Cic. Qui rem expectandam vel voluptate vel indolentia metiuntur. Pro quo Indolentia alicubi dicit Nihil dolere, alicubi Vacuitas doloris. Theocr. (17, 63.) καδδ' ἀρα πάντων Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν, Indolentia perfudit membra cuncta, i. e. Omnium membrorum dolores levavit, Omnia membra dolore levavit. Ovid. dicit, requie lenire dolorem. [* Πανώδυνος, Appian. B. C. 5. p. 710.] Πανσώδυνος, Qui dolorem sedat, ὁ παύων τὰς ὀδύνas, ut Hom. loquitur. Habes in Νώδυνος. Περιώδυνος, Qui circumcirca dolet, Cujus totum corpus dolor cruciat, Qui vehementer dolet : Περιώδυνος, inquit Bud., ut περιαλγής, et περιασθενής. Demosth. (1260.) pro Eo qui toto corpore vexatur et dolet, ut contusus verberibus. At τὸ π. substantive. Dolor qui aliquem vehementer cruciat. E Plat. de LL. Περιωδύνω ἀφύκτω προσπεσών, Qui in dolorem inevitabilem incidit. ["Brunck. Aj. 982. Lobeck. p. 378. ad Charit. 785. Porson. Med. 30." Schæf. Mss. * Περιωδύνως, Hesych. 756. Phav. 596. Περιოდύνως, Schol. Aristoph. Θ. 491.] Α Περιώδυνος EST Περιωδυνία, ἡ, Circumfusus dolor s. Gravis et vehemens dolor, simpliciter Dolor, Plato de LL. 5. "Ὀλην περιχάρεϊαν ἀποκρυπτόμενον καὶ περιωδυνίαν, εὐσχημονεῖν περᾶσθαι. Aliud ex Eod. exemplum adducam infra in Ὀδυνάομαι. Diosc. 2, 54. de ovo, Ἡ λέκιθος αὐτοῦ χρησίμη πρὸς ὀφθαλμίας. Unde Plin. 29, 3. Lutea ovorum dolores oculorum mitigant. Eod. l. c. 121. de herba sesami, Καθεψηθεῖσα ἐν οἶνῳ φλεγμοναῖς ὀφθαλμῶν καὶ περιωδυνίαις ἀρμόζει : de qua Plin. 22, 25. Oculis imponitur decocta in vino. Et 3, 25. περὶ τοῦ πηγάνου loquens, Τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς περιωδυνίας σὺν ἀλφίτῳ καταπλασθὲν πραύνει. Marcellus alicubi vertit Gravis dolor, alicubi Gravissimus dolor ; nam revera περὶ significationem intendit. Idem Diosc. in Præfat. 1. 7. Περιωδυνίων καὶ ἀλγηδόνων καὶ πλειστων ἄλλων κακῶν ἀπαλλάσσεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, Cruciatibus, Ruell. Ubi tamen perperam SCRIBITUR Περιωδυνίων pro περιωδυνίων. "Περωδυνία pro περιωδυνία habent Mss. etiam Plat. Codd., sed perperam." [Περωδυνία, Chrys. Hom. 11. T. 5. p. 56." Seager. Mss.] Πολυώδυνος, Quem multi dolores exercent et premunt, Ærumnosus, etiam Multos dolores inferens, Multorum dolorum auctor et causa, ["Valck. Phæn. p. 52. Toup. Emendd. 1, 244. Jacobs. Spec. p. 69. Anim. 320. ad Charit. 786." Schæf. Mss. * "Πολυωδυνία, Eurip. Epist. 4." Boiss. Mss. Suid. 3, 146. * Ὑπερώδυνος, unde] "Ὑπερωδυνία, Dolor vehementissimus, vehemens supra quam dici possit. In VV. LL. male redditur Calamitas ; afferaturque et Gr. expositio λύπη, quæ vim illius vocab. "non assequitur." [Perperam Ὑπερωδυνία ap. Suid. v. Ἀκληρούντων.]

Ὀδυνήρος, Dolorem afferens, Dolore afficiens s. crucians, Dolorem faciens s. efficiens, λυπηρός, ἐπιπυρός, ut Hes. exp. : Aristot. Rhet. 2. "Ὅσα τε γὰρ λυπηρῶν καὶ ὁ. φθαρτικὰ, πάντα ἐλεεινά. Et mox, "Ἔστι δὲ ὀδυνήρᾳ μὲν καὶ φθαρτικὰ, θάνατοι καὶ αἰκίαι καὶ σωματῶν κακώσεις καὶ γῆρας καὶ νόσοι καὶ τροφῆς ἔνδεια. Et ὁ. βίος, Aristoph. Vita acerba, ærumnosa : [cf. Πλ. 526.] Apud Greg. Naz. in sacrum Pascha, Γλυκεῖς οἱ ἥλοι, καὶ εἰ λίαν ὁ., Dulces clavi, etsi nimis gravi dolore crucient. Ὀδυνήρως, Dolenter, Molestē, Joseph. [Lucian. 2, 323. "Ad Charit. 352." Schæf. Mss. * Ὀδυνώδης, Hippocr. 684, 47.]

Ὀδυνάω, Dolorem afficio, Dolorem affero, facio, λυπέω, Gal. "Ὡστε τὰ γε συντρέποντα σφοδρῶς καὶ διὰ τοῦτο ὀδυνῶντα, πλεῖον ἀδικεῖ τοῖς ἀλγύμασιν ἢ ὠφελεῖ, Pass. Ὀδυνάομαι, Dolore crucior, premor, Doleo, Plato de Rep. 9. Οὐκοῦν καὶ τῶν περιωδυνίᾳ τινὶ ἔχο-

Α μέγων ἀκούεις λεγόντων ὡς οὐδὲν ἥδιον τοῦ παύσασθαι ὀδυνώμενον ; Et ex Aristoph. (A. 3.) *Α δ' ὠδυνήθην, Quæ mihi dolorem attulerunt : [9. B. 650. Πλ. 722. Æsch. Ch. 372. "Valck. Hipp. p. 189. ad Charit. 237." Schæf. Mss. * Ὀδύνημα, Hippocr. 401, 49. 654, 10.] AT Ὀδύνω et ὀδύνωμαι, quod in VV. LL. i. esse dicitur q. ὀδυνῶ et ὀδυνῶμαι, Dolore afficio et Doleo : mihi suspectum est, ac scr. puto ὠδίνω. ["Apud Epict. Diss. 4, 1, 112. habes μὴ τι ὀδυνήσῃ σε sive ὀδύνη σε, Ne quid te doleat ; ubi vide quæ annotavit Schw., et cf. Ejusdem Ind. Gr. Epict." Schw. Mss. * Ἀντοδυνάω, Schol. Theocr. 3, 13. * Ἐξοδυνάω, Eur. Cycl. 656. * Ἐπωδύνω, Plutarchus Stobæi Serm. 93. p. 515. Ὁρθοῦσι καὶ μάλλον ἐπωδύνουσι μέριμναι.] Κατοδυνάω, Dolore conficio. Unde κατοδυνάομαι, Dolore conficior et crucior. [Ezech. 9, 4. Scribitur et Κατωδυνάω, Exod. 1, 14.] Περιωδυνάω, Dolore omni e parte crucio, Vehementem s. Gravem dolorem facio, Diosc. 3, 26. de absinthio, Ἀφειφόμενον τε σὺν γλυκεῖ, κατάπλασμα ὀφθαλμῶν περιωδυνῶντων ἐστί. Et Περιωδυνάομαι, Dolore omni e parte premor, Graviter doleo, simpliciter Doleo, Diosc. in Præf. 1. 7. Τῶν κανθαρίδας εἰληφότων, μήπω δὲ περιωδυνωμένων ἢ δυσουροῦντων, Sed nondum excruciantur et urinæ difficultate laborant. [Gal. 2, 188. Bas. * Περιωδυνέω, 5, 481. Vide Schn. Lex. Suppl.] Scribitur alicubi ET Περιωδυνάω, ["ad Charit. 785." Schæf. Mss. Hippocr. Aphor. 7. p. 1260. * Περιωδυνέω, Idem p. 56, 7. 11. 462, 23. * "Περιωδύνω, Hippocr. 1145." Wakef. Mss. Alex. Trall. 3. p. 175. * "Προσωδυνάω, Andr. Cr. 313." Kall. Mss. * Συνοδυνάομαι, Una dolore afficior, LXX. Sirac. 30, 10. * Ὑπερωδυνέω, s. * Ὑπερωδυνέω, Hippocr. Epidem. 6. T. 1. p. 804. Lind., Sect. 7. p. 268. Foes. Vide Schn. Lex. Suppl.]

ὈΔΙΝ, sive Ὀδῖς, ἴνος, ἡ, Dolor parturientis, Il. A. (271.) πικραὶ ὠδῖνες, quod vide in Ὀδίνω. Plut. Alexandro, Τῆς Δαρείου γυναικὸς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσι, Lycurgo, Μετὰ ῥώμης τοὺς τόκους ὑπομένουσai, καλῶς ἅμα καὶ ῥαδίως ἀγωνίζονται πρὸς τὰς ὠδῖνας. In Eodem, Εἰσέπεμψε παρέδρους ταῖς ὠδῖσιν αὐτῆς καὶ φύλακας. Idem Symp. 3. Μαλθακώτερας παρέχουσα τὰς ὠδῖνας. Aliud exemplum ex Eod. babes in Λοχεία. Sic Plato Theæt. (6.) Δοῦσαι γε αἱ μαῖαι φαρμάκια καὶ ἐπάρδουσαι, δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας καὶ μαλθακώτερας, ὧν ἂν βούλωνται ποιεῖν, Lenire partus dolores. Sic Callim. (Del. 61.) Τειρομένην ὠδῖσι. || Metaph. autem Plato in quadam Epist. dicit, Ποῖόν τι τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἐρώτημα, ὃ πάντων αἰτίον ἐστί, μάλλον δὲ ἡ περὶ τοῦτου ὠδῖς ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένη : quas autem ὠδῖνας intelligat, vide in Μαιωτικός. Sed et ab aliis pro ὀδύνῃ usurpatur, i. e. Dolor, s. potius Dolor qualis parturientium est, i. e. vehementissimus : Act. 2, (24.) Τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, Dolores mortis. Deut. 2, (25.) Ταραχθήσονται καὶ ὠδῖνας ἔξουσιν ἀπὸ προσώπου σου, Terrebuntur, et conspectu tuo ita indolent ut femina parturiens. Ceterum ὠδῖν ab ὀδύνῃ derivari testatur Eust. ["Thom. M. 794. ad Charit. 785. Markl. Iph. p. 364. Musgr. Iph. T. 1101. Wakef. Ion. 464. Herc. F. 863. 1042. S. Cr. 1, 36. 2, 113. 4, 66. 5, 40. 103. Jacobs. Anim. 105. Anth. 6, 120. 415. 9, 10. Nicias 3. Leon. Alex. 16. Philipp. 71. Valck. Phæn. p. 14. Ilgen. Hymn. 221. ad Callim. 1, 169. Valck. 294. Toup. Opusc. 2, 269. Vehementissimus dolor, Bibl. Crit. 3, 2. p. 100. Conf. c. ὀδύνῃ, Porson. Hec. p. 49. Ed. 2. Ὀδῖνες, Carmen, Jacobs. Anth. 7, 347. Pulli, 8, 59." Schæf. Mss.] Ὀδινολύνω, Partus dolores solvens s. levans, Plin. 32, 2. de echeneide pisce, E Græcis alii lubricos partus atque procidentis contineri ad maturitatem, alligato eo prodiderunt ; alii sale asservatum adalligatumque gravidis partus solvere : ob id alio nomine Odinolyontem [al. Odinolyentem, Harduin. * Odinolyten] appellari. In VV. LL. perperam SCRIBITUR Ὀδυνολύνω.

Ἀνώδινος, ἡ, Quæ partus dolores non sentit, sine dolore parit, generaliter Doloris experts, Dolorem non sentiens. || Res autem aliqua ἄ. dicitur, Quæ nullo cum dolore conjuncta est, Nullum dolorem faciens, afferens, Soph. Aj. (555.) Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρρ'

ἀνώδινον κακόν: quod Eur. (Med. 48.) dicit, νέα γὰρ φροντίς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Sed melior ea scriptura est, quæ ἀνώδινον habet. || E Diosc. 1. ἀ. τροχίσκοι, Pastilli qui sensum doloris auferunt. Pro quo malim ἀνώδινον: quæ autem ἀνώδυνα nominantur φάρμακα, supra dictum fuit. “Ἀνώδινα, Innocue, VV. “LL. Sonat tamen potius Sine dolore, et quidem “peculiariter in partu.” Ἀνωδινία, ἡ, Doloris vacuitas, Nullus dolor. E Diosc. 4. Ἀνωδινίαν ποιεῖ, Finit dolorem, Levamentum doloris affert; sed malim ἀνώδιναν. “Βαρνώδινος, Qui graves in partu “dolores patitur aut facit, ap. Nonn. (Jo. 203, 7.) “Ὁρην γὰρ τρομέει βαρνώδινον. Ubi malim scribere “βαρνώδινον per v: quia τὸ ι in ὠδιν produci solet.” [* “Δυσώδινος, Jacobs. Anth. 7, 60, 9, 290. Epigr. adesp. 114.” Schæf. Mss.] “Εὐώδιν, ινος, ἡ, Partu “felix. Apud Nonn. εὐώδινος θαλάσσης pro Fœcundi “maris:” [D. p. 609. * “Εὐώδης, Jo. Geom. Hymn. 2, 48. * Ἀπενώδιν, Nonn. D. 16, 152. (Ἀθήνη.)” Kall. Mss.] “Λειπώδινος, Suida teste gen. est “e nom. λειπώδιν. Videtur signifi. Quem dolores re- “liquere, Doloribus exemptus, et quidem partus do- “loribus.”

Ἰδινῶς, Summo cum dolore in parturiendo, Aristot. Ὡ. τίκτει, Parit summo cum dolore. [Schneidero videtur corruptum ex ὀδυνῶς.]

Ἰδίνω, A partu doleo, Partus doloribus crucior, Parturio, ἐπὶ τόκῳ ἀλγῶ, Il. A. (269.) Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχη βέλος ὀξὺ γυναικα, Δριμὺν, τό, τε προῖεῖσι μογοστόκει Εἰλείθυιαι Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδίνας ἔχουσαι Ὡς ὀξεῖ ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο. Et metaph. ap. Plut. (8, 319.) Ὡμην αὐτοῦ τὴν οἰκίαν ὠδίνειν ὥσπερ κύουσιν. Accipitur etiam pro Vehementi dolore crucior, instar parturientis, ὑπερβολικῶς λυποῦμαι, Od. I. (415.) de Cyclope, cui oculum eruebat Ulysses, στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι, ubi nota etiam dat. ὀδύνῃσι, Philo V. M. 1. Ὡδινεν ἐν ἑαυτῷ, Intimis doloribus angebatur. Itidem Soph. Aj. (794.) Καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς: i. e. ὀδυνᾶσθαι, ἀλγεῖν: metaph. sumta a mulieribus parturientibus: χαλεπότητα γὰρ τῶν γυναικείων πόγων ἡ ὠδὶς. Itidem et Eur. Hipp. (258.) Τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν Ψυχάν, χαλεπὸν βάρος. Et Greg. Τῶν κατ' αὐτὸν ὠδινόντων τε καὶ ταρασσομένων. Sed et res alicujus ὠδίνειν dicuntur cum Male habent s. laborant. Greg. Naz. Stel. 2. Ἐγχειρεῖν ἀπερισκέπτως τοῖς ἐγνωσμένοις, ἔτι τῶν Ῥωμαϊκῶν ὠδινόντων αὐτῷ καὶ κακῶς διακειμένοις, Nondum pacatis rebus domi bellum Persicum suscepisse, Bud. || Interdum casum adjunctum habet, et signif. Parturio, Pario; e consequenti; vel etiam Cum dolore enitor. Eur. Iph. Aul. (1234.) πρὶν ὠδίνουσα ἔμε Νῦν δευτέραν ὠδὶνα τήνδε λαμβάνει. Et metaph. ad Gal. 4, (19.) Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, Quos iterum parturio. Itidem ap. Plat. Theæt. Ὡδίνεις γὰρ διὰ τὸ μὴ κενὸς, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι. Chrys. Ἐπὶ τῆς εὐνῆς, ἥς ἡμᾶς ὠδικεν, Peperit. Idem, Ἀθρόως, ἣν πάλαι ὠδικεν ἐπιθυμίαν, ἀπέτεκε. Apud Suid. Ὡδίνων τὴν καθ' ἡμᾶς λοιδορίαν, ἄθρον ἐξέχεας. Greg. Naz. Stel. Ὡν ὠδινε πύρρῳθεν ἐν ἑαυτῷ βασιλίσκον τῆς ἀσεβείας, ἀναρρήξας ἀθρόως ἐπειδὴ καιρὸν ἔλαβε. Rursum ap. Suid. Οἱ πολλοὶ αὐτὸν κατ' αὐτοῦ φθόνον γενναῖον. Synes. autem cum infin. junxit pro Gestio, Glisco, ut Bud. interpr. Ἐνόντας μοι τινὰς τῇ ψυχῇ λόγους καταχέαι μὲν ὠδίνω τῆς ἐπιστολῆς, οὐ μὴν τοῦτο ποιήσω: ut metaph. sit a parturientibus, quæ magno desiderio enitendi fœtus tenentur, et dolore quo premuntur se eximendi. [Heliod. 81. Ὡδίνω καὶ αὐτὸς πρὸς τινὰ ἐξεπεῖν.] Pass. Ὡδίνωμαι, Parturior, Parior, Greg. Ἐξ ὧν πολλὰ καὶ δεινὰ, τὰ μὲν συνέβαιεν ἤδη, τὰ δὲ ὠδίνετο, Parturiebantur factiones et dissidia, Bud. [“Ad Charit. 730. 785. Wakef. Trach. 325. S. Cr. 5, 103. Jacobs. Anth. 6, 121. 8, 71. 10, 316. 322. 11, 35. 212. ad Paus. 373. Brunck. Soph. 3, 464. Ilgen. Hymn. 205. ad Herod. 593. Bergler. Alciph. 114. 190. Ὡ, τί—, Lobeck. Aj. p. 338.” Schæf. Mss. Heliod. 220. Κόρης ὠδινούσης εἰς τὴν βοήθειαν. “Ὡδεῖνω, Manetho 1, 49.” Kall. Mss. * Ἀνωδίνω, unde Ἀνωδινεσκε, Nonn. D. 41, 167. * Ἀνωδίνω, Andr. Cr. 146.” Kall. Mss. * Ἐπωδίνω, Hom. Hymn. in Apoll.

PARS XX.

45. al. ἐπ' ὠδίνουσα. * Συνωδίνω, Eur. Hel. 732. * Ὡδινάω, fut. ὠδινήσω, LXX. Interpr. * Ὡδίνημα, Eust. Erot. 357. * Ὡδίνησις, Philo J. 1, 164. sed hodie legitur ὠδὶς.]

ὩΔΥΡΟΜΑΙ, Lamentor, Ploro, Gemo, Il. Σ. (32.) ὀδύρετο δάκρυα λείβων, Od. Ξ. (129.) Καὶ οἱ ὀδυρομένοι βλεφάρων ἀπὸ δάκρυα πίπτει, K. (454.) Κλαῖον ὀδυρομένοι, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, A. (213.) Π. (195.) ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω, Il. I. (608.) Ω. (128.) Od. Δ. (100.) ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, K. (485.) οἷ με [μεν] φθινύθουσι φίλον κῆρ' Ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, de sociis Ulyssis, qui reditum cum lacrymis urgebant. Sed et de ipso Ulysse, Θ. (33.) Ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δῆρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς, Δ. (800.) Εἵπως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γούωσαν Παύσειε κλαυθμοῖο γούοιό τε δακρύοντος. Et cum infin. Il. B. (290.) Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι, Comploratione desiderant dōm redire: q. l. explicari potest hic Od. E. (153.) κατεῖβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ, B. Reditum cum lacrymis desideranti s. petenti. Alias ὀδύρομαι cum accus. significat Deploro, Defleo; s. itidem Lamentor, Plaut. Matrem lamentari mortuam. Il. Ω. (714.) Ἐκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων, B. (315.) Μήτηρ δ' ἀμφεποῦτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα, Od. A. (55.) Οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενον στεναχίζω Οἶον. Sic et Dem. pro Cor. Ὁ τὰ Θεβαίων ὀδυρόμενος νῦν πάθη, καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά. Isocr. Paneg. Εἰ δυστυχίαν ἀνδρῶν ἐν τοιούτοις καιροῖς ὀδυροίμην. At Dionys. H. addidit et gen. rei accusativo personæ, l. 8. Ἀνδρα τῆς τύχης ὠδύροντο, Deplorabant ob infelicem sortem, Deplorabant viri fortunam. Hom. vero ὀδύρομαι τινος dicit pro Ploro et lamentor alicujus causa, nam subauditur ἐνεκα, i. e. Ploro, dolens alicujus vicem, Gemo, deplorans etc. Od. Ξ. (40.) ἀνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Ἥμαι, Δ. (819.) Τοῦ δὲ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἥπερ ἐκείνου, Φ. (250.) Οὐτὶ γάμου τοσοῦτον ὀδύρομαι. At Ξ. (142.) huic genitivo addidit et infin. Οὐδέ τι τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, Horum videndorum causa ploro. Idem Hom. dicit etiam ὀδύρεσθαι κατὰ θυμὸν, Θ. (577.) κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἐνδοθι θυμῷ, Il. Ω. (549.) ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμὸν, de iis qui lacrymas quidem non fundunt, intimo tamen pectore ingemiscunt. Fut. est ὀδυροῦμαι, quo Dem. utitur (574.) Τὰ παιδιά ἔχων ὀδυρεῖται, καὶ πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινοὺς ἐρεῖ, δακρύων: mox dicit, Τὰ παιδιά παραστησάμενος κλαίειν καὶ δακρύειν. || Ὡδύρομαι junctum dativo sunt, qui exp. Plorans et lamentans expono, Cum lacrymis et lamentis narro, Od. Δ. (740.) Εἰ δὴ πον τινὰ κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῦθον ὑφῆνας Ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται. [“Jacobs. Anth. 7, 150. Porson. Hec. p. xxvi. Ed. 2. Brunck. ad Æsch. Pers. 581. ad Anacr. p. 112. Lucian. 1, 539. Cum gen., Heyn. Hom. 8, 325.: Porson. ad Hec. 734.: “Ὡδύρη Aldus et omnes Mss. quod cum metro repugnaret, sensus jactura in ὀδυνῇ mutavit King. Debebat saltem ὀδυνᾶ. Sed recte Musgr. δύρη, advocato Hesychio, δύρεσθαι, ὀδύρεσθαι. Hesychium frustra erroris insinuat Taylor. Lect. Lys. c. 9. Eadem opera accusare Etymologum debebat p. 192, 43. 291, 23. Nec magis mirum utrumque δύρεσθαι et ὀδύρεσθαι Atticis in usu fuisse, quam utrumque κέλλειν et ὀκέλλειν. Æsch. Pr. 271. Καὶ μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχρη. Male ibi elisionis, qualem nesciunt Attici, signum apponunt Editiones. Apud Eund. in Pers. 584. metrum flagitat, Δυρόμενοι γέροντες. In Nostri Med. 159. ὀδυρομένα edidit Brunck., quasi o ab ou elidi posset. Initium est versus Eur. Andr. 397. Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι; cui simillimus alter e Neophronis Medea ap. Stobæum Grotii p. 107. Καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι; Quidni, inquires? Quoniam Tragici nunquam ita senarium disponunt, ut pedes tertius et quartus unam vocem efficiant. Leg. igitur cum in Eur., tum in Neophrone, δύρομαι.” Schæf. Mss.] “Δύρεσθαι, Hesychio et Etym. ὀδύρεσθαι, κλαίειν, “θρηνηῖν, Lamentari, Flere, Plorare.” [“Brunck. ad Æsch. Pers. 581. ad Eur. Hec. 730. Musgr. 740. ad Med. 158. Kuster. Bibl. Chois. 100. Jacobs. Anth. 10, 196. * Ὡδύρεσκομαι, Wessel. Diss. Herod.

p. 144." Schæf. Mss.] "Ὀδυρμα, τὸ, Lamentum, A Soph. Tr. (50.) πανδάκρυτ' ὀδύρματα : [938.] Utitur et Eur. [Tro. 1227. Hec. 297. Phœn. 1737. Æsch. Ch. 506.] 'Ὀδυρμός, Lamentatio, Ploratus, Fletus, κλαυθμός, Hes. [Æsch. Pr. 33. Eur. Hec. 156. Phœn. 1078. 1519. Med. 112. Lucian. 1, 623. " Musgr. ad Hec. 297. Θρήνων ὀδυρμοί, Tro. 605." Schæf. Mss. *'Ὀδύρης, Adamant. Phys. 2, 16. p. 396.] 'Ὀδυρτικός, Qui frequenter lamentari et plorare solet, Proclivis ad lameuta et lacrymas, Querulus, Aristot. Rhet. 2. loquens de senibus ad misericordiam propensis, quoniam omnia ἐγγὺς εἶναι αὐτοῖς παθεῖν existimant, "Ὅθεν ὁ εἰσὶ, καὶ οὐκ εὐτράπελοι, οὐδὲ φιλογέλοιοι. Et τὸ ὁ, Proclivitas ad lamenta et lacrymas, Aristot. ibid., "Ἐναντίον γὰρ τὸ ὁ τῷ φιλογέλῳ. || Flebilis, Lacrymosus, Lamentabilis : Cic. Lamentabilis gemitus, Lamentabili voce deplorare. Plut. (9, 9.) 'Απορούμενοι δὲ πολλάκις ἀναφθέγγονται τι λιμῶδες καὶ ὁ. 'Ὀδυρτικῶς, More eorum qui ad lamenta et lacrymas proclives sunt, Querule, Dem. Phal. 'Ἐμπαθὺς ἂν εἰρηκῶς εἴη καὶ ὁ. Et compar. ap. Arist. Polit. 8. (p. 455.) Πρὸς μὲν ἐνίας (ἀρμονίας οἱ ἀκούοντες διατίθενται) ὀδυρτικώτερος, καὶ *συνεστηκῶς μᾶλλον, οἷον πρὸς τὴν μιζολυδιστὶ καλουμένην, πρὸς δὲ τὰς, *μαλακώτερος τὴν διάνοιαν, οἷον πρὸς τὰς ἀναιμίας. [*'Ὀδυρτός, Lugubris, Plut. 7, 946. " Aristoph. 'Α. 1226. Λόγῃ τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὁστέων ὀδυρτῇ, Suidæ ὁρῆνον ἐμποιούσα καὶ ὀδυρμόν.] Πανόδυρτος, ὁ, ἡ, Omnino flebilis, Plane lamentabilis, ut πανδάκρυτος, 3 Macc. πανόδυρτος βοῇ, Vox prorsus lamentabilis : Cic. Lamentabili voce deplorare. Apud Eund. Flebiles voces refert, Flebiles gemitus. Pro Omnino lugendus affertur ex Epigr. At Sophocli (El. 1077.) πανόδυρτος ἀηδὼν, Luscinia omnino flebili voce canens, lamentabili gemitu cantans. [Æsch. Pers. 945. *Φιλόδυρτος, Suppl. 71.]

'Ανοδύρομαι, Sublata voce lamentor, Vehementer lamentor et ingemisco ; nam præpos. significatiōnem simplicis intendit. Apud Suid. 'Ο δὲ ἀνωδύροτο τὴν συμφορὰν, ἐπιδακρύων τῷ πάθει, ubi Suid. simpliciter exp. ἐθρήνει, ἔκλαιε. [Plut. 6, 469. *'Ανόδυρτος, Lamentabilis, Poeta ap. M. Anton. 7, 51. ubi v. Gat. *'Ανοδύρομαι, Eust. 6. p. 217.] 'Αποδύρομαι, Lamentor, Lamenta effundo, Graviter conqueror ; significantius est enim quam simplex ὀδύρομαι : unde quidam vertunt Delamentor : Ovid. natam delamentatur adeptam. Ponitur aliquando sine casu, aliquando cum accus. : ut et simplex ὀδύρομαι. Lucian. (1, 122.) Ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρὸς με, Deflebas, s. Lamentans referebas mihi, Mihi cum lacrymis exponebas. [Plut. 6, 197. 8, 12. Alex. 10. *'Αποδυρμός, Gl. Deploratio. *Συναποδύρομαι, Joseph. c. Apion. 2, 26. *'Διοδύρομαι, Reisk. ad Dem. 1248, 19." Seager. Mss.] 'Ἐποδύρομαι, Fleo super, Defleo, Deploro, Delamentor, [" Huschk. Anal. 57." Schæf. Mss.] Κατοδύρομαι, Defleo, Deploro, Delamentor. Et pass. κατοδυρθεῖς, Defletus. VV. LL. [" Wakef. S. Cr. 3, 66. Xen. Eph. 89. Diod. S. 2, 408." Schæf. Mss. *Παροδύρομαι, Dio Cass. 42. p. 223. *'Προοδύρομαι, Schol. Eur. Med. 1016." Kall. Mss. *Προσοδύρομαι, LXX. Sap. 19, 3. *Συνοδύρομαι, Una lamentor, Plato Menex. 2. p. 247. Plut. 6, 205.]

"'ΟΔΥΣΣΩ, Irascor, Succenseo : verbum in ceteris " temporibus iusitatum, usitatissimum in aor. 1 " med. ap. Poetas. Hesiod. Θ. (617.) πατήρ ὠδύσσατο " θυμῷ Βριάρεω. Sic Od. T. (275.) ὠδύσαντο γὰρ " αὐτῷ Ζεὺς τε καὶ ἥλιος : A. (62.) τί νύ οἱ τόσον " ὠδύσσατο Ζεὺς ; Sunt qui thema faciant ὠδύζομαι : " ego secutus sum Eust." [Possit quoque ὠδύω pro radice assumi, unde etiam ὠδύνη, et ὠδύρομαι. " Heyn. Hom. 5, 420. Valck. Phœn. p. 243. De constr., Jacobs. Anth. 9, 274." Schæf. Mss. Od. E. 423. Οἶδα γὰρ, ὥς μοι ὠδῶνται κλυτὰς 'Εννοσίγαιος.] " Ὀδυσιή, " et 'Ἰνδοσι, Hesychio ὀργή, μέψις, Ira, Indignatio, " Ἰνδοσι : παρὰ τὸ ὠδύσασθαι, q. e. ὀργίζεσθαι, " ἄχθεσθαι, μέμψεσθαι. Sunt et qui ὠδύζεσθαι " per ω scribant pro ὠδύζεσθαι." [Lobeck. Phryn. 701.]

A "ΟΖΟΣ, ὁ, Nodus arboris, et ipse etiam Ramus inde exorians, ut nonnullis placet. Pro Ejusmodi nodo accipi potest ap. Theophr. H. Pl. 5, 3. ubi tradit quid σπείρα sit : cum quibus cf. quæ Plin. habet 16, 39. itidem in definitione spiræ, ubi et ipse vocabulo Nodus utitur. Loquuntur autem de materia quæ operi seligitur : in qua et οὐλότης et περίφυσις quædam. Sed et tunc ὄζον reddi posse Ramum, patebit ex iis quæ in "Αοζος ac 'Οζώδης proferam. Verum plerumque 'Οζοι dicuntur s. Rami, s. Brachia, utroque vocabulo Plin. appellat, in quæ truncus arboris dividitur : e quibus, qui pullulant ramusculi, κλάδοι vocantur. Theophr. H. Pl. 1, 2. de partibus arborum et ceterarum plantarum loquens, 'Ακρέμονας δὲ λέγω τοὺς ἀπὸ τούτου (καυλοῦ et στελέχους) σχιζομένους, οὓς ἐνιοὶ καλοῦσιν ὄζους· κλάδον δὲ, τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τούτων. Similiter et ap. Hes. "Ὀζος ὁ ἀπὸ τοῦ στελέχους σχιζόμενος ἀκρέμων. Aristot. "Ἔστι γὰρ ἀρχὴ τις ὁ ὄζος τοῦ κλάδου, ἅμα δὲ καὶ μέσον. Est vero et quædam τῶν ὄζων differentia, quam Theophr. H. Pl. 1, 13. his verbis tradit, Εἰσὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν τυφλοὶ, οἱ δὲ γόνιμοι· λέγω δὲ τυφλοὺς, ἀφ' ὧν μηδεὶς βλαστός· οὗτοι δὲ καὶ φύσει καὶ πηρώσει γίνονται. Unde Plin. 16, 30. Ramorum aliqui cæci, qui non germinant : quod natura fit, si non evaluere : aut pœna, cum deputatos cicatrix hebetavit. Theophr. ibid. Γίνονται δὲ μᾶλλον ἐν τοῖς παχέσι τῶν ἀκρεμόνων, ἐνίων δὲ καὶ ἐν τοῖς στελέχεσιν· ὅλως δὲ καὶ τοῦ στελέχους καὶ τοῦ κλάδου, καθ' ὃ ἂν ἐπικόψῃ ἢ ἐπιτέμῃ, ὄζος γίνεται. Ubi observa quod dicit, non solum ἐν στελέχει, sed et ἐν ἀκρέμοσι et κλάδοις ὄζους fieri : ubi sc. σχιζοῦνται, et quasi in furcas finduntur : quo genere loquendi uti Plinium videbis in Δίοζος. Et paulo ante, Τῆς μὲν ἐλάτης ὀρθοὶ καὶ οἱ ὄζοι καὶ οἱ κλάδοι : Plin. l. c. Abieti quidem subrecta divisura, ramique in cælum tendentes, non in latera proni. Et paulo ante, Εἰσὶ δὲ τῶν μὲν ἄτακτοι καὶ ὡς ἐτυχεῖν οἱ ὄζοι· τῶν δὲ τεταγμένοι, καὶ τῷ διαστήματι καὶ τῷ πλήθει. Pro quibus Plin. ibid., Quibusdam ramorum ordo, sicut piceæ, abieti ; aliis inconditus, ut robori, malo, pyro. Ibid. Theophr. dicit in calamo τὸ γόνυ esse καθάπερ ὄζον. Et aliquanto post, Ὡς γὰρ ὁ ὄζος ἐν τοῖς ἄλλοις, οὕτω καὶ ὀφθαλμοὶ ἐν ἀμπέλῳ, καὶ ἐν καλάμῳ γόνυ. Unde Plin. l. c., Quæ dividuis in ramo natura est, hæc viti iu oculo, arundini in geniculo. Hom. videtur uti hoc vocab. non tantum cum Majores illos ramos et brachia significare vult, sed etiam cum Minores : unde et per κλάδος ap. eum exponitur. Il. Π. (768.) de fago, fraxino, et corno, πρὸς ἀλλήλας ἐβαλον ταναήκεας ὄζους, Od. M. (435.) 'Ρίζαι γὰρ ἐκὰς εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι, Μακροὶ τε μεγάλοι τε, Il. Δ. (484.) de populo nigra, ἀτάρ τε οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι, K. (467.) Συμμάρνας δόνακας μυρικής τ' ἐριθιλέας ὄζους, (Z. 39.) "Ὀζῷ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, A. (234.) οὐποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει. || Ab eod. Hom. metaph. ὄζος " Ἄρρος dicitur ὁ πολεμικὸς ἄνθρωπος, Homo bellicosus, quasi Ramus e Martis stirpe prognatus, Il. B. (540.) Τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφίνῳ ὄζος ἄρρος. Sic alibi etiam. || "Ὀζος pro Clava affertur ex Epigr. [" Thom. M. 644. Markl. Suppl. 48. Wakef. Trach. 12. Abresch. Æsch. 2, 125. Jacobs. Anth. 9, 185. Exerc. 1, 6. Brunck. Aristoph. 3, 168. Heyn. Hom. 4, 356. 377. 389. Metaph. 4, 314. T. H. ad Plutum p. 471. Eur. Hec. 121. Steinbr. Mus. Tur. 1, 166. Græv. Lectt. Hes. 603. "Ὀζος " Ἄρρος, Wolf. ad Hesiod. 100. "Ὀζον ἀπ' ὄζον, Epigr. adesp. 397." Schæf. Mss.]

"Ανοζος, ὁ, ἡ, Qui ramosus non est, In nullos dispersus ramos, Euodis, Non nodosus : δένδρα, Theophr. H. Pl. 1, 3. quibus opp. τὰ ὀζώδη : quæ autem intelligat per ἀνοζα, ipse declarat his verbis, "Α. δὲ λέγω, οὐχ ὥστε μὴ ἔχοντα ὅλως, (οὐδὲν γὰρ τοιοῦτο δένδρον,) ἀλλ' εἴπερ ἦττον ἄλλων· οἷον σχίνος, τίφης, κύπερος : paulo post, "Ἐτι καὶ κατὰ τὴν φυτείαν τὰ μὲν πυκνὰ, ἅ. καὶ ὀρθὰ· τὰ δὲ μακρὰ, ὀζωδέστερα καὶ σκολιώτερα : μοχ, Εἴ τι διὰ πυκνότητος παντὲλῶς ἀνοζον ἢ ὀλίγοζον· οἷον πύξος, λωτός. Unde Plin. 16, 30. In quibusdam omnino nullus ramus, ut in suo genere buxo, loto transmarinæ. Alia exempla videre poteris in 'Οζώδης. [Lobeck. Phryn. 730.] "Αοζος, i. q. ἀνοζος, Theophr. H. Pl. 3, 8. de abiete,

ἔχει γὰρ στέλεχος μέχρι τινὸς λεῖον καὶ ἄοζον, Plin. l. c. de pinu, In cacumine ramosa: et c. 39. Abietis, quæ pars a terra fuit, enodis est; superior pars, nodosa, duriorque. Et 5, 3. Ἰσχυρότατα δὲ τῶν ξύλων τὰ ἄοζα καὶ λεῖα, Quæ ramosa non sunt, vel enodia. Et paulo post, de spira loquens, quam nec ὄζον, nec οὐλόγητα esse dicit, Χαλεπώτερον δὲ τοῦτο πολὺ καὶ δυσεργότερον τῶν ἁόζων. || Ἄοζοι a Suida exp. etiam πολύζοι, Ramosi, Nodosi. || Eid. Suidæ ἄοζοι sunt οἱ πολλὰ ξύλα καίοντες, sc. μάγειροι. Pro quo ἄοζοι, ap. Hes. mutata una litera et accentu REPERIO Ἄοζοι, quod itidem ab eo exp. μάγειροι, ὑπηρεταί, θεράποντες, ἀκόλουθοι: qua signif. e Callim. citat. [Lobeck. Poppa, Sacerdotum minister qui victimas feriebat, Phryn. 730. Æsch. Ag. 239.] A quo sive Ἄοζος, sive Ἄοζος, est VERBUM Ἀόζω, sive Ἀόξω, Ministro. Apud Suid., Ἀοζήσω, διακονήσω, ὑπηρετήσω, ὑπουργήσω. Apud Hes. vero, Ἀοξήσω, διακονήσω, ὑπουργήσω: ex Æschyli Eleusiniis. Apud Eund., Ἀοξέον, ἐθεράπευον. Quarum scripturarum veriore eam esse puto, quæ ap. Suid. extat, præsertim cum eam et in duobus Mss. Lexx. quæ habeo, reperiam: in quorum altero sic, Ἄοζοι, πολύζοι, πολλὰ ξύλα καίοντες· λέγει δὲ τοὺς μάγειρους· ὄζος γὰρ ὁ κλάδος: in altero vero ita, Ἀοζήσω, διακονήσω, ὑπουργήσω· καὶ ἄοζος, ὁ ὑπηρετής. Eadem et ap. Etym. habentur, sed inversa. Apud Hes. reperio ETIAM Ὀζεία, quod exp. θεραπεία, a v. ὀζεῖω: quod an ab ὄζος aliam signif. habente derivetur, incertum est.

Δίοζος, Qui in duos ramos spargitur, Theophr. H. Pl. 1, 13. Ἔστι δὲ τὰ μὲν, δίοζα, τὰ δὲ τρίοζα, τὰ δὲ πλείους ἔχοντα· ἐστὶ δὲ πεντάοζα ἔστι: Plin. 16, 30. Quædam bifurcæ atque etiam in quinas partes diffusæ. Quæ Plinii interpr. movere aliquem possit, ut ap. eund. Theophr. H. Pl. 5, 2. ubi LEGITUR Δίζοος, ET Τετράζοος, ET Μονόζοος, suspicetur SCR. Δίοζος, ET Τετράοζος, ET Μόνοζος. Quod ex ipsius etiam Theophr. definitione colligi posse videtur; nam τετράοζα vocari tradit ὅσοις ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης δύο κτηδόνες εἰσὶ. Ab Hes. autem κτηδόνες esse dicuntur τριόδοντες: qua voce et Furcæ significantur. Pliniusque item, quæ a Theophr. appellantur δίζοα, interpr. Venarum cursus bifidos habentia: ita ut ὄζοι ab exteriori trunci parte dicantur Furcæ in quas dividitur et finditur, ab interiore vero κτηδόνες, Furcæ quas venarum cursus facit; nam venas in furcas quasi dividi notum est. Verba Theophr. subjungam, retinens tamen scripturam quam in vulg. Edd. reperi. Is de picea et abiete loquens, et his quæ ambabus communia sunt, ait, Ἔστι γὰρ ἡ μὲν τετράζοος, ἡ δὲ δίζοος· καλοῦσι δὲ τετραζόους μὲν, ὅσαις ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης δύο κτηδόνες εἰσὶν, ἐναντίαν ἔχουσαι τὴν φύσιν· τὰς δὲ τοιαύτας ἐλάτας καὶ πεύκας τετραζόους καλοῦσιν· εἰσὶ δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐργασίας αὐταὶ κάλλισται· αἱ δίζοοι δὲ κτηδόνα μὲν ἔχουσι μίαν ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης, ταύτας δὲ ἐναντίας ἀλλήλαις· μονόζοους δὲ καλοῦσι τὰς ἐχούσας μίαν μόνον κτηδόνα. Hæc Theophr. ibi, interjectis tamen nonnullis, quæ omisi. Unde Plin. 16, 39. Communia his (abietibus) pinoque, ut quadripartitos venarum cursus bifidosque habeant, vel omnino simplices. Optima quadripartitis materies et mollior quam ceteræ. De fluviata vero abiete quæ dicit, cf. cum iis quæ Vitruv. habet 2, 9., ubi eam excisam quadrifluviis disparari dicit. Sed notandum hoc est, Aldinam Theophr. Edit. in tertia periodo verborum a me citatorum, quæ sc. sic incipit, Τὰς δὲ τοιαύτας ἐλάτας, pro τετραζόους habere τετραζόους: sicut et in eod. c. aliquanto post, Ἄλλ' ἔστι τετράζοα μὲν ὀλίγα, μονόζοα δὲ πλείω τῶν ἄλλων. Quæ scriptura aliam mihi suspicionem movet, ut sc. credam hanc scripturam veriore esse, et derivari hæc a ξέσαι, quod Hes. exp. τέμνειν, κόψαι, quemadmodum in ξέω annotatum fuit: a ξέσαι inquam, eo modo quo ἀντίζοος et ζοῖς, quæ a præt. med. ἔζοα formata sunt. Atque ITA Δίζοος fuerit Bifurcus, Bifidus: ET Τετράζοος, Quaternas furcas s. fissuras habens: AT Μονόζοος, Unicam et simplicem. ET Ἀντίζοος, In contrariam partem fissus s. scissus: generaliter autem Contrarius, Adversus. Qui vero his certiora reperiet, ea sequi

A poterit. Nonnulli superiora illa composita esse crediderunt e ζῶῃ Ionice posito pro ζωῇ: ut nomine ζῶῃ significetur Venarum in arboribus cursus: quia hæc fibræ et venæ sunt causæ adjuvantes vitæ in plautis. In arboribus, iuquunt, τῆς ζωῆς συναίτια sunt ἴνες καὶ φλέβες, Fibræ et venæ, quarum discursus κτηδόνες dicuntur, Plinio pectines. Horum e contextu simplici aut duplici aut quadruplici, δένδρα μονόζοα et δίζοα vel τετράζοα appellantur: quo fit ut pectinum varietate, varia sit πελέκησις, multisque modis materia securi disparetur. Ita autem hæc a ζωῇ derivata existimant, ut φυσίζοος: volunt enim Gramm. ζωῇ esse a ζέω, et inde postea factum ζωῇ.

Ὀλίγοζος, Paucos ramos habens, In paucos ramos divisus, Paucos nodos habens, vide Ἄνοζος. Πεντάοζος, sive Πέντοζος, Qui in quinos ramos dispergitur, In quinque partes diffusus, ut Plin. interpr. in Δίοζος. Ab Hesiodo autem πέντοζος dicitur ἡ χεῖρ, Manus, quoniam in quinque digitos divisa s. fissa est, ceu arbor cujus truncus in quinque ramos et veluti brachia dispergitur: Ἔργ. (2, 360.) Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαυτὶ θαλερῇ Ἀῦον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἰθωνι σιδήρῳ, ubi vetat unguis manus præcidere in solemnī deorum festo: αῦον appellans Ungues siccos, χλωρὸν autem, Carnem sub unguibus: πέντοζον vero manum τὴν πέντε δακτύλους ἔχουσαν οἱ ὄζοις εἰκόασι. Sic Moscop. Proclus et Tzetzes. Πολύοζος, In plures dispersus ramos, Qui in multos ramos spargitur, In plures partes diffusus. Quibus loquendi generibus utitur Plin. 16, 30. 31. Theophr. H. Pl. 1, 13. [3, 13. 7, 3.] Οἱ κλάδοι φαίνονται πολυζότεροι: Πολυοζία, ἡ, In plures ramos dispersum esse, In multas partes esse diffusum, etiam Multos habere nodos, Theophr. H. Pl. 5, 3. Τὴν πολυοζίαν εἶναι ἐνδειαν εὐτροφίας. Τρίοζος, In tres ramos divisus s. fissus, Tres ramos habens vel etiam nodos, Trinodis: vide Δίοζος.

C Ὀζώδης, Ramosus, Nodosus: cui opp. Ἄνοζος, ut suo loco videre est. Theophr. H. Pl. 1, 13. Καὶ τὰ ἄρρενα δὲ τῶν θηλειῶν ὀζωδέστερα: ut Plin. de tilia, Materies maris dura, rufiorque, ac nodosa. Et paulo ante, Τὰ μὲν γὰρ ἄνοζότερα, τὰ δὲ ὀζωδέστερα τῶν ὁμογενῶν: paulo ante, Ἔστι γὰρ τὰ μὲν, ὀζώδη, τὰ δὲ ἄνοζα, καὶ φύσει καὶ τύπῳ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον. Et mox, Ὀζώδες δὲ, ἐλαία, πεύκη, κότινος. Plin. 16, 30. Quædam individua, ramosæ, ut piceæ. In hisce exemplis de arboribus s. truncis stipitibusve dicitur. Legitur et de lignis ex arbore cæsis, et quæ dolantur, ap. eund. Theophr. H. Pl. 5, 3. Καὶ πολλάκις ἔξωθεν μὲν λεῖον τὸ ξύλον, διαιρούμενον δὲ, ὀζώδες ἐφάνη: ubi observa ὄζους dici de Ramis s. Nodis in ipsa materia latentibus. Quibus subjungit, Διὸ καὶ σκοποῦνται τῶν σχιστῶν τὰς μήτρας· ἐὰν γὰρ αὐταὶ ἔχωσιν ὄζους, ὀζώδη καὶ τὰ ἐκτός. Paulo ante, Χειριστὴν δὲ (τῆς ὕλης εἶναι φασὶ) τὴν τε Παρνασιακὴν καὶ τὴν Εὐβοϊκὴν· καὶ γὰρ ὀζώδεις καὶ τραχείας, καὶ ταχὺ σήπεσθαι. Unde Plin. 16, 39. Pessimæ materiæ Parnasia et Euboica, quoniam ramosæ ibi et contortæ, putrescentesque facile. Unde patet ὄζον imitatione Plinii Ramum reddi posse nou solum cum de arbore et trunco sermo est, sed etiam cum de materia ad ædificandum cæsa. [* Ὀζαλέος, Jacobs. Anth. 9, 222.] Schæf. Mss. * Ὀζήκης, ad Hesych. 2, 718, 27.] Dahler. Mss.]

D Apud eund. Theophr. reperitur ETIAM Ὀζώμενος, quod exp. itidem Ramosus, Nodosus, Nodatus, perinde ut præcedens Ὀζώδης, C. Pl. 3, 6. Τότε γὰρ λεῖον, ὥσπερ ὕγιες καὶ ἀπύρωτον· τὸ δὲ τραχὺ καὶ ὀζώμενον, ἄλλως τε τυφλοῖς ὄζοις ὥσπερ πεπηρωμένον: ubi fortassis alicui leg. videatur ὀζώμενον, ut sit partic. præt. perf. a v. ὀζοῦσθαι, In materiam ramosam et nodosam converti, ut ξυλοῦσθαι a ξύλον, et λιθοῦσθαι a λίθος. [* Ὀζωτός, Odoriferus, Theophr. H. Pl. 1, 3, 1. Perperam pro * Ὀζωτός, ap. Diog. L. Vita Polemonis.] Inde Διοζοῦσθαι dicitur quod in duos veluti ramos finditur s. dividitur, Hippocr. de Nat. Infant. (4.) Καὶ δὴ καὶ διοζοῦται, sub. τὰ ὀστέα, ὡς δένδρον, i. e. fiunt δίοζα.

* OZΩ, Oleo, ὀζήσω, ὀζέσω, teste Eust., qui ὀζήσω

ex Aristoph. Σφ. (1059.) affert. At futuri ὀζέσω A exemplum habes in Ἐπόζω et Προσόζω. Præf. ὠζεκα: præf. med. ὠδα, ET Ὀδωδα, Attice, ut ὀλωλα: quod tamen præter. med. sæpius pro præsentī capitur. Est autem mediæ signif. hoc verbum: sicut et Lat. Oleo: ac pro loco additur Bene oleo, Male oleo, quod et Fæteo. Od. E. (60.) τηλόσε δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκείτοιο θύον τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Δαιομένων, Fragrat, Suaviter et bene olebat; nam inter odores urebantur hæ plantæ in deliciis Circes, ut Plin. in Θύον supra loquitur. Cratinus ap. Athen. (661.) Ὡς γλυκὺ ὀζει κάπνος τ' ἐξέρχεται εὐωδέστερος. Cic. dicit Bene olere, Plin. Jucunde olere. Rursum Cic. Male olere. Et Horat. Deterius olet herba Libycis lapillis. Theophr. C. Pl. (6, 14, 11.) loquens περὶ τῶν ἱων, i. e. De violis, Τὰ μὲν χλωρὰ πόρρωθεν ὀζει: Plin. 21, 7. Rosa recens a longinquo olet. Aliquando cum gen. construitur; Lat. vero Oleo cum ablativo et accus.: Propert. Cur nardo flammæ non oluere meæ? Plaut. Stabulum olent, Plin. Temetum olere, Martial. olent tua basia myrrham, Horat. B Hircum olere, et Pastillos olere, Aristoph. N. (51.) Ὁζων τρυγὸς, τρασιάς, ἐρίων περιουσίας, Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλιάδος, γενετυλλίδος, Hermipp. ap. Athen. 1. (p. 29.) de vino quodam, quod σαπρίαν appellat, Ὁζει ἱων, ὀζει δὲ ῥόδων, ὀζει δ' ὑακίνθου. Apud eund. Athen. 3. Ὁζειν καπνοῦ. Et ap. Plut. (6, 693.) Περιζώματος ὀζειν, Olere s. Redolere subligaculum. Et ap. Aristoph. (A. 852.) Ὁζων κακὸν τῶν μασχαλῶν Πατρὸς Τραγασαίου. Apud Eund. (Ἰππ. 892.) βύρσης κάκιστον ὀζων, Corii teterrimum odorem edens. Idem Aristoph. (Ἐκκλ. 524.) dixit etiam ὀζω μύρου τῆς κεφαλῆς, Caput meum redolet unguentum. Præterea ὀζειν νηστείας, Jejunium redolere: de fætoe quodam animæ, qui non vitio aliquo oris provenit, sed in omnibus fere est, qui nihil gustarunt. Aristot. Probl. Διὰ τί τὰ στόματα μηδὲν ἐδηδοκότων, ἀλλὰ νηστευσάντων ὀζει μᾶλλον, δ καλεῖται νηστείας ὀζειν, φαγόντων δὲ οὐκέτι; ut illa Lucilliana ap. Gellium et Non., suaviū dat jejuna anima. Et φόνου ὀζειν, C Graviter olere cadaveris modo, Gravem fætoem edere, et veluti cadaverosum, si ita loqui licet. Theophr. H. Pl. 3. c. ult. de evonymo arbore, Ὁζει δὲ δεινὸν ὥσπερ φόνου: de qua Plin. 13, 22. Statim pestem denuntians. Sed rectius ex eod. Theophr. exponere possumus, Ἐχει δὲ τὴν ὀσμὴν δεινὴν καὶ φονώδη: sic enim loquitur H. Pl. 6, 4. de atractylide, Αἱματώδη ποιεῖ τὸν χυλόν· διὸ καὶ φόνον ἔνιοι καλοῦσι τὴν ἄκανθαν ταύτην· ἔχει δὲ τὴν ὀσμὴν δεινὴν καὶ φονώδη. Unde Plin. 20, 16. Sanguineum succum fundit: qua de causa φόνος vocatur a quibusdam: odore etiam gravis. Sic ap. Dem. Phal. Οὐ τέθνηκεν Ἀλέξανδρος, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· ὥζε γὰρ ἂν ἡ οἰκουμένη τοῦ νεκροῦ: ubi ait, ὥζε positum pro ἡσθάνετο, esse et ἀλληγορικὸν et ὑπερβολικόν. De ejusmodi cadaverum fætoe Lucan. 7. fin., Tu, cui daut pœnas inhumato funere gentes, Quid fugis hanc cladem? quid olentes deseris agros? Et mox, Sed tibi tabentes populi Pharsalica rura Eripiunt, camposque tenent victore fugato.—funesta ad pabula belli Bistonii venere lupi, tabemque cruentæ Cædis odorati Pholoën liquere leones.—obscœni tecta domosque Deservere canes, et quicquid nare sagaci Aera non sanum motumque cadavere sensit. Ubi Agros olentes cædem dixit τοῦ φόνου ὀζοντας, et in reliquis φονώδη ὀσμὴν veluti naribus admovit. || Metaph. quoque ὀζειν dicitur: (6, 693.) Οἱ λόγοι σου περιζώματος ὀζουσι: (9, 202.) Pytheas dicit τὸν Δημοσθένους λόγον ἐλλυχνίων ὀζειν καὶ σοφιστικῆς περιεργίας. Apud Eund. Οὐκ ὀζει τόκου βαρὺ καὶ δυσχερὲς, Non redolet usuram. Et (8, 890.) Οὐχ ἱστορίας, οὔτε περιγηγητικῶν ὀδωδε βιβλίων. Sic Aristoph. N. (398.) σὺ κρονίων ὀζων καὶ βεκκεσέληνε, Antiquitatem redolens. Apud Plut. (9, 491.) Ὁζει λήθρον βεκκεσελήνου. Similiter ap. Lat. Oleo: Plaut. Olet furtum, Cic. Olet peregrinum, Antiquitatem redolet. Sed alia metaphora iidem Lat. dicunt Resipit. [Ὁζω cum accus. etiam construitur, sicut Lat. Oleo et Redoleo, Diosc. 4. Ὁζουσα γεῶδες, Terram olens, Epigr. ταυτὸν ὀζει, Idem olet. Sic

etiam supra accipi potest, quod ex Athen. attuli, γλυκὺ ὀζει. Et Theophr. Ἡδιστον ὀζει. Plut. Ὀδωδα θεσπέσιον οἶον ὑπὸ ἀρωμάτων. At Aristoph. Πλ. (1020.) dicit χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη, Ὁζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου, Suavem esse odorem corporis mei. Præf. medii Attici ὀδωδα exempla aliquot habuisti in præcedentibus; sed et alterius usus aliquis est, ap. Poetas tamen. Anaxilas ap. Athen. (68.) Τὰ δὲ σφύρ' ὠδει μᾶλλον ἢ σίκυος πέπων, Magis olebant. Ex Epigr. vero affertur etiam ὠδοδα, "Olui, metri causa, pro ὀδωδα. Ὡδωδε, Oluit s. Olet, pro "ὀδωδε, ap. Hes." Ceterum ὀζειν alicubi et Spirare reddi potest: ut dicitur Jucundum spirat odorem: ἀναδίδωσι, πνέει, ut Græci quoque Gramm. exp. [Antip. Sid. 76. Schol. Aristoph. Πλ. 515. T. H. p. 370. Kuster. Aristoph. 119. Εἰρ. 529. Bast Lettre 97. Boiss. Philostr. 315. 375. Schneid. ad Xen. Pol. 345. Thom. M. 621. Luzac. Exerc. 112. Coray Theophr. 244. Jacobs. Anth. 7, 232. Huschk. Anal. 160. Athen. 1, 48. Dionys. H. 4, 1986. et n. Conf. c. νομίζω, Coray Theophr. 243. Ὁζω κακὸν, καλὸν, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 158. Ὁζω κακὸν τῶν μασχαλῶν, Toup. Append. in Theocr. p. 36. Ὁζουσα τῶν ὤρων λοπὰς, Jacobs. Anth. 7, 322. Ὁζει, impers., Zeun. ad Xen. K. Π. 85." Schæf. Mss.] Dorice pro Ὁζω DICITUR Ὁσδω, Theocr. 1, (149.) ὥς καλὸν ὀσδει, Quam bene olet.

Ἀπόζω, Redoleo, Oleo, ut sit i. q. simpl. ὀζω: ac sicut ὀζω cum gen. construi dictum est, ita et ἀπόζω. Lucian. (1, 291. 2, 802.) Κινάβρας ἀπόζων. Sic ἀπόζειν βοτρυών, et ἀπόζειν πίτνος, Diosc., Redolere pinum, Odorem pinus referre. Quidam vertunt etiam Resipere pinum. At Herod. alia forma dixit Ἀπόζει τῆς χώρας θεσπέσιον ὥς ἡδύ. Suid. ἀπόζων exp. ἀποπνέων. [Plut. 6, 46. Schæf. ad Longum p. 392. * "Δυσόζω, verbum nihili, Dioscoridis Cod. Palat. No. xvi. et Sambuci Exc. Diosc. p. 413. δυσωδέναι, ubi Sarac. habet δυσωδία ὀδωδέναι." Schn. Lex. Suppl. * Ἐξόζω, Theophr. de Odor. 20. 47. 54. 57. 69. Dorice Ἐξόσδω, Theocr. 20, 10. * Συνεξόζω, Theophr. de Odor. 62.] Ἐπόζω, Oleo, Suboleo, Exod. 7, (18.) Οἱ ἰχθύες ἐν τῷ ποταμῷ ἐτελεύτησαν καὶ ἐπώζεσαν ὁ ποταμός: ubi tamen redditur Computruit. Sed ὀζειν consequens est τῶν σαπέντων. Fortassis tamen hoc ἐπόζειν suspectum alicui esse possit, cum paulo ante legatur in Comput. Edit. Οἱ ἰχθύες οἱ ἐν τῷ ποταμῷ τελευτήσουσι, καὶ ὑποζέσει ὁ ποταμός: ut hinc ὑπόζεσαν leg. videri possit ibi potius quam ἐπώζεσαν, a VERBO Ὑπόζω, Suboleo: sicut Plaut. Corrumpitur cæna, hem suboleo. Sed verbo ὑπόζω utitur et Gal. in Ἐπώδης infra. [* Κατόζω, Odore afficio, Arrian. Ep. 4, 11, 6.] Προσόζω, Oleo, Odorem perfero ap. Greg. Naz. Ὡς τῆς κακίας προσώζεσαν οἱ μύλωπες. Et ap. Suid. προσώζεσαν et προσωδώδεσαν pro eod. [Aristoph. Fr. Danaid. ap. Suid. v. Τοῦ. "Philemon ap. Athen. 133. Λοπάδος πρόσωζεν, Patinam redolebat." Schw. Mss.] "Ποτόσδω, Dorice pro προσόζω, Oleo "s. Redoleo." [Theocr. 1, 28.] Συνόζω, Una redoleo, [Aristot. Probl. 12, 4.]

Ὁσμή, ἢ, Odor, Vocabulum medium, ut et verbum ὀζω: alii enim odores beneolentes, alii graveolentes dicuntur: illos εὐώδεις Græci, hos δυσώδεις nominant: ac beneolentes quidem suaves sunt ac grati, graveolentes autem insuaves ingratique. Ceterum hoc vocabulo ὀσμὴ utuntur potius prosæ Scriptt.: Poetæ autem ὀδμὴ dicunt. Thuc. 7, (87.) p. 263. Ὁσμαι ἦσαν οὐκ ἀνεκτοὶ, Xen. Σ. (5, 6.) Τὰς πάντοθεν ὀσμάς προσδέχεσθαι, Plut. Symp. 1. Αἱ τῶν ἀνθρώπων ὀσμαι πόρρωθεν εὐωδέστεραι προσπίπτουσιν· ἂν δὲ ἐγγύθεν ἦσαν προσάγῃς, οὐχ οὕτω καθάρων οὔτε ἀκρατον ὀδώδασιν. Idem, Οἱ γύπες ἐπὶ τὰς ὀσμάς τῶν διεφθορότων σωμάτων φέρονται. Athen. 2. Τὴν ὀσμὴν ἔχειν κρεώδη. At ὀσμὴν ἔχει in malam partem pro Gravior olet, Fætet. Est tamen et ap. Poetas hujus vocabuli usus; nam Hermippus ap. Athen. 1. dicit, Ὁσμή θεσπεσία. Eubulus ap. Eund. 3. (p. 108.) Ὁσμή δὲ πρὸς μυκτηῖρας ἡρεθισμένη Ἀσσει. || Hesychio ὀσφρησις, Odoratus. [Phryn. Ecl. 30. Thom. M. 659. Koen. ad Greg. Cor. 276. ad Diod. S. 1,

213. ad Mær. 59. Zeun. ad Xen. K. II. 140. A Ruhnk. ad Xen. Mem. 234." Schæf. Mss.] "In
"VV. LL. habetur ETIAM 'Osmos, Odor," ["Diosc.
Notha 453." Boiss. Mss.]

"Anosmos, sive Anosmos, ὁ, ἡ, Odoris omnis expers,
Odorem nullum habens, Nihil olens, Cic.: Inodorus,
Pers.: Theophr. C. Pl. 6, 26. Το ἡμῖν κακῶδες καὶ
ἄοσμον, ἐκείνους εὖοσμον γίνεται, Bud. interpr. Quod
nihil redolet. Lucret. Olivi inolentis, pro Inodori.
[Lobeck. Phryn. 730.] 'Aosmia, ἡ, Odoris carentia,
Odor nullus, Malus odor, Fætor, Theophr. Τὰ ἐν τῇ
γῇ τῇ αὐτῇ γινόμενα ποιεῖ τινὰ παραλλαγὴν εὖοσμίας
καὶ ἄοσμίας: [C. Pl. 6, 16, 3.] Βαρύοσμος, Gra-
viter olens, Diosc. 3, 124. Βαρύοσμον πόλιον μετὰ πο-
σης εὐωδίας, Polium graviter, cum suavitate tamen ali-
qua, olet. Alii, Graviter cum suavitate aliqua odo-
raturum. [Plut. 6, 201. "Aristot. Mir. Ausc. 17." Boiss. Mss. Βαρυοσμότερος, Diosc. 3, 136.] "Δίο-
σμος, ap. Theophr. esse dicitur Vis illa quæ odo-
rum sensum ad odoratum transmittit, δύναμις πορ-
"θμεντικὴ τῶν ὀσφραντῶν: non esse autem Odorandi
"instrumentum καὶ αἰσθητήριον naris, sed cerebri ἢ
"μαστοειδὴς ἀπόθεσις." ["Etym. M. 136, 23." Wakef. Mss. "Διὰ τὴν δ. τοῦ ἀέρος δύναμιν, Philo-
ponus." Schn. Lex.] Δύοσμος, Malum odorem spi-
rans, Male olens, Olidus, Fætidus, [Xen. K. 5, 3. J. Poll. 5, 12. cf. 2, 75. et Thom. M. v. "Αχαρίς.
"Δύοσμον, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.] Δυσοσμία, ἡ, Malus odor, Fætor, Schol. Aristoph. de Tragasæo, 'Επὶ δυσοσμίᾳ διεβάλλετο διὰ τὴν τρά-
γων δυσωδίαν. ["Manetho 4, 270. (* Δυσοσμῶ, unde) * Δυσοσμητικός, Schol. Opp. 'A. 3, 434." Wakef. Mss.] Εὖοσμος, Bonum odorem spirans,
Bene olens, Fragens, Odoratus; nam Plin. Odoratos
flores dicit pro Bene olentes. Vide "Aosmos. [Theophr. C. Pl. 6, 9, 4. 11, 3. Lobeck. Phryn. 89. "Athan. 2, 58." Kall. Mss.] Εὖοσμέω, Bene
oleo, Odorus s. Odoratus sum, Fragro, Theophr. (C. Pl. 6, 16, 1.) Διὰ πέψιν γινόμενης τῆς ὀσμῆς προσήκεν
εὖοσμεῖν τὰ μάλιστα πεπεμμένα. Εὖοσμία, ἡ, Bonus
odor, Fragrantia, vide 'Aosmia, [Theophr. C. Pl. 6, 16, 3. 14, 4. * Πανέυοσμος, Theophr. de Odor. 66.
vox vitiosa, vide nott.] 'Hδύοσμος, Jucunde olens,
Plin. Suaves expirans odores, Catull. || 'Hδύοσμος s.
ἡδύοσμον dicitur etiam Mentha, ab odoris suavitate,
Diosc. 3, 41. 'Hδύοσμος, οἱ δὲ μίνθην, γνώριμον βοτά-
νιον: ubi περὶ ἡμέρου ἡδύοσμου loquitur. Est vero
et ἄγριον ἡδύοσμον, Latinis Menthastrum. Diosc. ibid., Τὸ δὲ ἄγριον ἡδύοσμον γίνεται δασύτερον τοῖς
φύλλοις, καὶ πάντῃ μεῖζων σισυμβρίον, ἐν ὀσμῇ δὲ βρο-
μωδέστεραν. Plin. 19, 8. Menthæ nomen suavitas
odoris ap. Græcos mutavit: unde veteres nostri no-
men declinaverunt. Grato mentha mensas odore
percurrit in rusticis dapibus. Theophr. alicubi ἡδύο-
σμον dicit, ut H. Pl. 7, 7.: alicubi μίνθην, ut C. Pl. 6, 22. Gal. Simpl. 6. 'Hδύοσμον, ἐνιοι δὲ μίνθην προ-
σαγορεύουσιν· ἔστι γὰρ ἑτέρα τις οὐκ εὐώδη μίνθη,
quibus verbis annotant VV. LL. Menthastrum signifi-
ficari, ἡδύοσμον ἄγριον Dioscoridi, ἣν καὶ καλαμίνθην
καλοῦσι. Diversa tamen Calamintha et Menth-
strum. Colum. dicit etiam Menthastrum sylvestre. D
|| 'Hδύοσμος, ὁ ἀρωματῆτης κάλαμος, Hes. Calamus
aromaticus: et ipse ab odoris suavitate dictus.
["Toup. Opusc. 1, 150. T. H. ad Plutum p. 96. Aristoph. Fr. 277. Thom. M. 617." Schæf. Mss.] Ceterum ab adjectivo nomine 'Hδύοσμος EST 'Hδυο-
σμία, Odoris suavitas, ut Plin. paulo ante, Odor ju-
eundus. Κακόοσμος, Malum odorem spirans: qua
dictione Hes. exp. δυσώδης. Sed malim κάκοσμος, a
QUO Κακοσμία, Malus odor, Fætor. J. Poll. 2. [Κά-
κοσμος, Lobeck. Phryn. 677. "Athen. 1. p. 28." Schæf. Mss. * Πανόσμιος, ὁ, Flos quidam, Nican-
der Athenæi 684. * "Περίοσμος, Suid. v. 'Ανθο-
σμίας, Schol. Aristoph. Πλ. 808." Kall. Mss.] Πο-
λύοσμος, Multos odores expirans, Multis odoribus
fragrans, [Theophr. C. Pl. 6, 16, 6. Vide 'Οδμηνός.] Πο-
λυοσμία, Multus odor, Odoris copia s. multitudo,
[Theophr. C. Pl. 6, 16, 7. * Υποσμος, Aristot. de A-
nima 2, 9. Metaph. ὁ ὑπονοῶν τι καὶ ὑποπνεύων, Phot.]
'Οσμηρός, sive 'Οσμήρης, Olidus, Mart. Olidæ

vestes murice, Fragens, Odorus, Eust. 1504. e Ni-
candro (Fr. 2, 57.) σισύμβριον ὀσμηρόν: ab ὀσμῇ deri-
vans. Idem Nic. utitur et altero derivato ὀσμήρης, 'A.
237. ὀσμήρεα γληχῶ, i. e. ὀσμὴν ἔχουσιν εὐώδη, inquit
Schol. ["Ad Thom. M. 155." Schæf. Mss.] 'Osmō-
δης, Odoratus, Odorus, i. q. præcedens, Theophr.
"Ἡκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη: quod
Plin. de vermiculatione loquens, Minus hoc sentiunt
arbores quæ amaræ sunt et odoratæ: [H. Pl. 5, 4,
5. C. Pl. 2, 10, 1. * Εὖοσμώδης, olim ap. Theophr.
C. Pl. 6, 16, 7. Schn. dedit εὖοσμων.]
'Osmāsmoi, Odoror, Olfacio. Unde ὀσμησάμενοι
in Epigr. [Lucill. 89.] Qui odorati sunt s. senserunt.
Utitur hoc verbo et Hes. ὀσφραίνεται exponens ὀσμᾶ-
ται. J. Poll. 2. 'Oσφραίνεσθαι, ὀσφραῖσθαι· ὀσφρώμε-
νος, ὀσμώμενος. ["Aristot. Probl. s. 13." Seager. Mss. "Brunck. Soph. 3, 406. Kuster. Aristoph. 117. Valck. Phæn. p. 437." Schæf. Mss. * "Osmh-
sis, Odor, affertur ex Aretæo. * 'Osmhτὸς, Theophr. Fr. 1, 90.]

'Osmύλη, sive 'Osmulos, Ozæna, Polypi genus, a
capitis odore gravi dictum, Athen. (318.) Εἶδη δ' ἐστὶ
πολυπόδων, ἐλεδώνη, πολυποδίνη, βολβοτίνη, ὀσμυλος,
ὡς 'Αριστοτέλης ἱστορεῖ καὶ Σπείσιππος· ἐν δὲ τῷ περὶ
Ζωϊκῶν 'Αριστοτέλης μαλάκιά φησιν εἶναι πολυπόδας,
ὀσμυλην, ἐλεδώνην, σπητίαν, τευθίδα. Teste igitur
Athen., utroque genere utitur Aristot., ὀσμυλος et
ὀσμύλη. ["'Osmύλη, Aristoph. Fr. 241." Schæf. Mss. 'Osmύλος, Opp. 'A. 1, 307. 310. Ælian. H. A. 5, 44. 9, 45.] 'Osmύλιον, forma dimin. Parva ozæ-
na, quasi Ozænulam dicas, Hes. 'Osmύλια, τῶν πολυ-
πόδων αἱ ὀζαῖναι λεγόμεναι, καὶ ἰχθύδια ποιά, ἴλλ'·
εὐτελεῖ, ["Callim. 1, 428. Aristoph. Fr. 241." Schæf. Mss.] Apud Eund. reperio ETIAM 'Osmύnai, βολ-
βοτίναι θαλάσσιαι. Apud J. Poll. vero 'Osmύlia
nominativi singularis esse videtur: 2. 'Osmύlia,
ἰχθύων τι γένος, ἡ ὑπὸ πολλῶν ὀζαῖνα καλουμένη· πολ-
λύποδος δὲ ἐστὶν εἶδος, ἔχον μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν
πλεκτανῶν αὐλὸν δυσῶδες πνεῦμα ἀφιέντα. Apud
Eund. ibid. forma DIMIN. 'Osmύλιδιον ex Aristoph.,
C τραπόμενον εἰς τὸ ὕψος λαβεῖν ὀσμυλῖδια, καὶ μαινῖδια
καὶ σπητῖδια.

AT 'Osmās, Herba quædam dicitur, quæ et Ono-
nis, s. Anonis, Diosc. 3, 147. "Onosma· οἱ δὲ ὀσμάδα,
οἱ δὲ φλονῖτιν, οἱ δὲ ὄνωνιν καλοῦσι. Dicta autem ab
odoris suavitate: siquidem idem Diosc. 3, 21. ano-
nidis folia esse dicit εὐώδη, οὐκ ἀηδὲς ὄζοντα, sicut
Plin. 27, 4. Odore jucundo. 'Osmās J. Poll. 2. ci-
tat ex Antiphonte, sed non addit qua signif. "'O-
nosma, τὸ, Onosma, Herba, quæ alio nom. ὀσμάς
"dicitur, et φλονῖτις et ὄνωνις, teste Diosc. 3, 147.
"ubi descriptionem ejus vide. Apud P. Ægin. scri-
"ptum est ὄνομα et ὄνομις, sed perperam; habet
"enim et Gal. ὄνοςμα, Simpl. Medic. l. 8. Itidem-
"que Plin. 27, 12. Onosma longa folia habet, fere
"ad tres digitos in terra jacentia, tria, ad similitudi-
"nem anchusæ incisa, sine caule, sine flore, sine se-
"mine."

Compp. et alia derivata a præt. med.

ὠδα s. ὀδωδα.

'Αώδης, ὁ, ἡ, Inodorus, Inolens, Nihil olens, i. q.
ἄνοςμος, Plut. (10, 213.) Εἰκάζεσθαι δὲ ἀώδεσιν
ἐλαίοις ἀ πρὸς τὰς βαφὰς οἱ μυρεφοὶ λαμβάνουσι, Oleo
inolenti comparari, quod ut imbuatur, ab unguen-
tariis sumitur. Sic Turn. imitatione Lucretii, qui
Olivi inolentis dixit, ut in "Aosmos annotavi. [* Βα-
ρυώδης, Nicander Θ. 895.] Δυσώδης, Male olens,
Malum spirans odorem, Fætidus, i. q. δύσοσμος: ut,
Δυσῶδες καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες, Graveo-
lentem et acrem spiritum ructantes. Plut. (7, 181.) Ταπλεῖστα συνόντας αἰπολίοις γενέσθαι δυσώδεις. Et
Thuc. 2, (49.) Πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυσῶδες ἠφίει, Ha-
limum tetrum et graveolentem emittebat, Halimum
tetrum et fætidum expirabat. ["Athan. 2, 53." Kall. Mss.] Δυσωδία, ἡ, Malus odor, Odoris gra-
vitas s. insuavitas, Fætor. Metaph. ap. Plut. de
Virt. Mor. Δυσωδίαν τῷ λόγῳ παρέχουσι καὶ δυσκο-
λίαν: [cf. 6, 335. 668. 8, 506. "Athan. 1, 331. Andr. Cr. 69." Kall. Mss.] Υποδυσώδης, Qui su-
bolet, Aliquatenus olidus, Qui aliqua e parte male

olet, Diosc. 4. [* Δυσωδέω, Gl. Fæteo.] Ἐπώδης, A Olidus, Male olens, Fætidus, Gal. Lex. Hipp. Ἐπώδης, δυσώδης, τὸ οἶον ἐπόζον. Εὐώδης, Bene olens, Bonum odorem spirans, Odorus, Odoratus, Frangrans, Il. (Γ. 382.) ἐν θαλάμῳ εὐώδει, κηῶντι: Catull. Argon. suaves expirans castus odores Lectulus. Od. E. (64.) εὐώδης κυπάρισσος, Plut. ad Col. (p. 562.) Τὸ μύρον καὶ τὸ βούτυρον μὴ μᾶλλον εὐώδες ἢ δυσώδες, Sympos. 4. Τὸ καθάριον καὶ τὸ εὐστόμαχον καὶ τὸ εὐώδες, καὶ ὅλως τὸ ἥδιον ἐφέλκεται. [Athen. 514. "Ad Mær. 72. Wessel. Probab. 205. ad Thom. M. 73. T. H. ad Plutum p. 275. ad Charit. 785. Jacobs. Anth. 9, 42." Schæf. Mss.] Εὐωδία, Bonus odor, Frangrantia, εὐοσμία, Herodian. 1, (12, 3.) Εὐωδία τῆς των δαφνῶν ἀποφοράς καὶ τῆς των δένδρων ἡδέας σκιάς, 4, (2, 16.) Πρὸς εὐωδία ἀνακομίζονται, Boni odoris excitandi causa: (8, 19.) Ἀρωμάτων δὲ παντοδαπῶν καὶ θυμιαμάτων ἀτμίδες εὐωδία παρῆχονται εἰσὶ δόδοις, Aditus cunctos optimis replebant odoribus. Plut. de Def. Orac. Φθεγγόμενον δὲ, τὸν τόπον εὐωδία κατεῖχε, τοῦ στόματος ἡδιστον ἀποπνέοντος, Eoque loquente, mirifica odoris suavitas ex ore toto loco spargebatur. [Schleusn. Lex. V. T. * "Εὐωδεία, Dionys. Areop. Hier. 1, 3. (112.)" Kall. Mss. * "Εὐωδέω, Wyttenb. Select. 376." Schæf. Mss.] AT Εὐωδιάζω in VV. LL. exp. Odoratum reddo, Sum boni odoris; et εὐωδιάζεσθαι, Bene odorari: sed sine Auctore et exemplo. Aliud autem signif. εὐωδιάζω. [Vide Schleusner. Lex. V. T. "Andr. Cr. 144. 178. 256. Dionys. Areop. 109. 111. Clem. Alex. 787 (= 933, 12.)" Kall. Mss. * Εὐωδίζω, Sext. Emp. 11, 227. * Εὐωδῖος pro εὐώδης, Arcad. 39. Cf. Struv. ad Fabric. Cod. Ps. V. T. 621.] Κακώδης, Male olens, Malum odorem expirans, Fætidus, i. q. δυσώδης, Theophr. H. Pl. 6. Κακώδης καρπός. Idem, Κακωδέστερον ἔλαιον, Oleum deterius olens. Et Aristot. Κακωδέστερα ὀσμῇ, Odor fædior, ut Cels. Fædi odoris sanies, Virg. Teter odor. ["Hippocr. 671." Wakef. Mss. * Κακωδία, Malus odor.] Προσώδης, Olidus, Fætidus, Male olens. Sin προσώδης scribatur, subscripto ι, signif. Tumidus, Inflatus, ut Gal. Lex. Hippocr. (550.) testatur, Προσωδέστερον, δυσωδέστερον, ἄνευ τοῦ ι· τὸ δὲ μετὰ ι τὸ προσωδέστερον, παρὰ τὸ ὀίδημα γεγονὸς, τὸ ὀγκωδέστερον δηλοῖ: quo modo 2 Περὶ νόσων accipi scribit.

Ὀδωδῇ, Odor, ὀσμῇ, Hes. ["Conf. c. ὀπωπῇ, Jacobs. Anth. 12, 66." Schæf. Mss. Plut. 8, 568. Clem. Alex. Pæd. 2. p. 212.] Apud Eund. reperio ETIAM Ὀδωδός, quod exp. ὀζων, Olens: quod mendosum puto, et scr. ὀδωδός: aut ὀδωδός, ὀζων: ut sit partic. a præf. med. Att. Sic enim ap. Suid. Ὀδωδός, ὀζων, καὶ ὀδωδότης. [* "Ὀδωδῖος, Fætidus, Suid. v. Ἀδαῖ." Kall. Mss. * Ὀδωδῆς, Hippocr. 295. "Υδατα κρηναὶ καὶ στάσιμα καὶ ὀδωδεα, ubi tamen leg. est ὀλῶδεα secundum Gal. Gloss.: vide Heringæ Obs. p. 52.]

Alius formæ EST Ὀδμή, ἡ, Odor, i. q. ὀσμῇ, sed Poëticum magis et Ionicum, ut nonnulli vett. Gramm. annotarunt: sicut et dici ὀδμή quasi ὀζμή: quoniam tamen de illis duobus ὀσμῇ et ὀδμή vix quicquam satis certi affertur, si quis ex altero factum contendat, non valde repugnabo. Licet vero femin. sit ap. ceteros Scriptt., ab Hom. tamen cum masculino epitheto copulatur: Od. Δ. (406.) Πικρὸν ἀποπνέουσιν ἅλως πολυβενθέος ὀδμήν, (442.) τεῖρε γὰρ αἰνῶς Φωκάων ἀλιотρεφέων ὀλωτάτος ὀδμή, (446.) Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἐκάστω θῆκε φέρουσα Ἥδὺ μάλα πνέουσιν ὀλεσσε δὲ κήτεος ὀδμήν. Hermippus ap. Athen. (29.) de vino Thasio, τῷ δὲ μῆλιν ἐπιδέδρομεν ὀδμή. Xenophanes ap. Eund. (526.) Ἀσκητοῖς ὀδμήν χρίμασι δευόμενοι. Utuntur hoc vocab. prosæ quoque Scriptt. Plut. Connub. Præc. Τὸν αἰλουρον ὀδμή μύρων ἐκταράττεσθαι καὶ μαίνεσθαι λέγουσι. Athen. 12. de rege Persarum, Θεραπευτήρας τῆς περὶ τὸν χρῶτα αὐτοῦ ὀδμῆς, Qui corpus ipsius colunt, et odoratis unguentis perungunt: (626.) de styrae in orchestris suffito, tempore Bacchanalium, Φρύγιον ποιεῖν ὀδμήν τοῖς αἰσθανομένοις. Sed et Lucian. utitur (2, 396.) Ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει, Cum cadaver meum olebit, sepeliar. Ad verbum, Odor me sepe-

liet, pro Fætor cadaveris mei adiget prætereuntes ad me humandum. ["Phryn. Ecl. 30. Thom. M. 659. Musgr. ad Hipp. 1391. Wessel. ad Herod. 40. Koen. ad Greg. Cor. 276. ad Diod. S. 1, 161. 213. ad Mær. 59. Zeun. ad Xen. K. Π. 140. Ruhn. ad Mem. 234." Schæf. Mss. * "Ἀμβροσίωδμος, Philoxenus Athenæi 9, 77." Boiss. Mss.] Ἀνοδμος, ὁ, ἡ, i. q. ἄνοσμος et ἄωδης, Odore carens, Inodorus, [Porph. Pyth. 50.] Ἀοδμος pro eod., ut supra ἄνοσμος et ἄοσμος, Theophr. Εἶναι δὲ τὸν μὲν ἐκ τῶν θέων λιβανωτὸν, λευκότερον καὶ ἄ.: Plin. 12, 14. Creditur et novellæ arboris candidius, sed veteris odoratius. Βαρύοδμος, Graveolens. Alex. Aphr. Supra Βαρύοσμος. ["Nicander Θ. 51." Wakef. Mss. * Βαρνοδμία, Aret. 1.] Δύσοδμος, Male olens, Fætidus: i. q. δύσοσμος, [Aristot. π. Ἐνυπν. 2. * Δυσοδμία, Philes de Anim. 1, 27.] "Ἐνοδμος, In quo odor inest, Odorus, Nicand. Θ. 41. μίσγε δ' ἔνοδμον Ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι νέον κέρας ἄσκελὲς ἰστάς, "Recens et nondum male olens." Εὐοδμος, Bene olens, Bonum odorem spirans, Frangrans, εὐώδης, Hes. Idem εὐόδμων exp. etiam ἡδέων. Dionys. P. εὐόδμος κάλαμος, Calamus odoratus, Plin. [Theophr. H. Pl. 9, 13, 3. Lobeck. Phryn. 89. "T. H. ad Plutum p. 275." Schæf. Mss.] Εὐοδμία, Bonus odor, Bonitas odoris, Frangrantia, J. Poll. 2. ["Koen. ad Greg. Cor. 277." Schæf. Mss. * Ἡδύοδμος, Hippocr. 668, 52. * Πολύοδμος, Orph. Hymn. 42, 4.]

Ὀδμηνος, Odoratus, Odorus, Frangrans, πολύοσμος, εὐοσμος, Hes. ["Forsan leg. * Ὀδμηρός." Schn. Lex.] Ὀδμήεις, Olidus, ὀζώδης, Nicand. Ἀ. (437.) Ἀμφὶ δὲ ὀδμήεις καμάτῳ περιλείβεται ἰδρώς. Ὀδμώδης, Odorus, Odoratus, Frangrans, Theophr. Τὰ δὲ ἔγχυλα καὶ ὀδμώδη καὶ παχύτερα δέχεται. Bud. [* Ὀδμαλέος, Hippocr. 514, 17. 590, 39. 594, 26.]

[* Ὀδμάω, Lobeck. Phryn. 89. "Ὀδμάομαι, Olfacio, Odoror, Athan. 1, 26." Kall. Mss. Odorem sentio, Nicander Θ. 47.]

Habet vero et præsens ὀζω quædam sua comp. ac derivata: compositum enim inde EST Ὀζοθήκη, ἡ, Oletum, Cloaca, ubi olidum ventris onus deponitur, e Cyrillo, Τὴν ὀζοθήκην τῆς κοιλίας. Ὀζόστομος, Cui os fætet, Epigr. [Anthol. 2. p. 207. Lucian. 3, 681. M. Anton. 5, 28. * Ὀζόχρωτος, Gl. Hircosus.] Βαρύοζος, quod VV. LL. interpr. Graveolens, Olens virus: sine Auctore tamen et exemplo. [Diosc. 5, 123.] A præsentī est ETIAM Ὀζώδης, Olidus, Fætidus, i. q. ὀσμώδης et ὀδμώδης: quæ sicut mediæ signif. sunt, ita et hoc ὀζώδης. Theophr. Τὸ τοῦ ἄρρενος ξύλον ὀζωδέστερον. Pro quo Plin. de tilia, Materia maris odorator. ["Schol. Nicandri Ἀ. 436." Wakef. Mss.] Ab eod. præsentī est PRÆTEREA Ὀζη, UNDE Ὀζαῖνα. Est autem ὀζη, Fætor. Cels. 3, 11. Fætozem quandam oris, quem ὀζην Græci vocant, minuit. || Suidæ vero ὀζαῖ sunt τὰ δέρματα τῶν ὀνάγων, Coria onagrorum: fortassis a fætoze vocata, ut Aristoph. dicit βύρσης κάκιστον ὀζων. AT Ὀζαῖνα, Narium ulcus putridum, ab humorum acrium defluxu. Ex ulcerum genere esse Gal. κ. Τόπ. 5. ostendit: eoque inter alia a polypo differt, qui in tumorum tantum genere est. Putrilago vero graveolentiam et fætozem inducit: unde morbo nomen veteres indidere. Hæc inter alia Gorr. Cels. 6, 8. Sin autem ea ulcera circa nares sunt, pluresque crustas et odorem fædum habent, quod genus Græci ὀζαῖναν appellant, sciri quidem debet vix ei malo posse succurri. Scrib. Larg. 9. Ad gravem odorem narium: ὀζαῖναν Græci hoc vitium vocant. J. Polluci est ἔλκωσις ἐν τῷ βάθει τῶν μυκτῆρων, μέχρι τῶν καλουμένων ἡμοειδῶν ὀστών, πυρῶδες καὶ δυσώδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, τὴν αἰσθησιν ἐμποδίζουσα. Sunt qui Ovid. 1 de Ponto, Eleg. 1. de hoc vitio intellexisse dicant, ubi ait, Estur ut occulta vitia putredine naris. Sed ii Naris reponunt pro Navis, ut vulg. Edd. habent. Plin. hoc vocabulo utitur ut Latino, 24, 13. Sanat tetra oris ulcera et ozænas. || Piscis, ["Athen. 329. J. Poll. 2, 76." Schw. Mss.] Plin. 9, 30. Polyporum generis est Ozæna, dicta a gravi capitis odore, ob hoc maxime murænis eam consecrantibus. Supra dicitur ὀσμύλη

et ὀσμυλία, ut ex J. Poll. docui. ["Callim. 1, 428." Schæf. Mss.] Ὀζαινίτις, Ozænas redolens, etiam Graveolens: ut ὀζαίνα generalius pro Fœtore accipiat. Plin. 12, 12. de nardo, Alterum genus ejus ap. Gangem nascens, damnatur in totum ozænitidis nomine, virus redolens. Ὀζανικός, Ozænicus, Diosc. 4, 140. de bromo, Καὶ ποιεῖ ἐπὶ τῶν ὀ., εἰ βρέχων ὀθόνην προστιθῆς τῷ μυκτῆρι, Facit ad ozænas, Linteum eo humore imbutum, et naribus inditum, contra graveolentiam ulcerum efficax est, Ruell. Sed fortassis malit aliquis scribere ὀζαινικά, ut φαγεδαινικά.

Ab ὀζω dicta est ETIAM Ὀζολίς, Polyphi species, ut et ὀζαίνα paulo ante. Sed Gaza discrimen facit inter hæc duo: siquidem ὀζαίνα interpr. Bolitæna, ὀζολίς autem Ozole. SED ET Ὀζόλαι ab ὀζω dicti sunt. Sic vero cognominantur Locrorum quidam, ut nonnullis placet, διὰ τὸν Νέσσον, ut aliis, διὰ τὸν Πύθωνα δράκοντα, ἐκβρασθέντας ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ σαπέντας ἐν τῇ αὐτῶν χώρᾳ: ut aliis, quoniam κώδια καὶ τραγέας οἱ ἀνθρώποι φοροῦντες, καὶ τὰ πλεῖστα συνόντες αἰπολίοις, ἐγίνοντο δυσώδεις. Alii contra dicunt, πολυάνθεμον τὴν χώραν οὔσαν ὑπ' εὐωδίας τοῦνομα λαβεῖν. Sic Plut. (7, 181.) Servius non Ozolas, ut Plin., sed Ozolos appellat, etiam ipse nominis rationem reddens, Ozoli, inquit, a putore paludis vicinæ. Regio autem eorum DICITUR Ὀζολίς, Steph. B. [* "Ὀζολοι, Toup. Emendd. 2, 521." Schæf. Mss.]

"ΟΘΗ, Hesychio φροντίς, [ῥα, φόβος,] "λόγος, "Cura, Ratio," [Schutz. ad Æsch. Pers. 135. Ed. 2.] "UNDE Ὀθέω et Ὀθεύω, Curo, Rationem habeo. Hes. enim ὀθεύει affert pro" [ἄγει,] "φροντίζει, et ὀθέων pro φροντίζων. NECNON Ὀθομαι dicitur pro Curo, Rationem habeo, φροντίζω, ἐπιτρέφομαι, ἐπιστροφὴν ποιούμεαι, Il. A. (181.) σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Οὐδ' ὀθομαι κοτέοντος: O. (106.) ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει Οὐδ' ὀθεταί." ["Ὀθεσθαι, Hesychio μέμφεσθαι.] "Suid. et act. Ὀθω affert, itidem pro ἐπιστροφὴν ποιούμεαι. Meminit et Eust. exponens κινῶ, Moveo: et pass. ὀθομαι, μετακινούμαι, Moveor." [Apoll. Rh. 1, 1267. 3, 94. Vide Buttm. Lexil. 270. "Callim. 1, 547. Heyn. Hom. 5, 82. 7, 27. 35." Schæf. Mss. *Ὀθύλλομαι, unde Ὀθύλλετο, Hesychio διενοεῖτο. *Ὀθημον, Eid. *ὀσπερινόν.]

"ΟΘΛΕΙΣ, plantæ sunt, ut ἄγνοι et κάλαμοι, quas "οἱ ὑδροσκόποι observant: ubi enim eæ nascuntur, "aquas ibi esse colligunt. Geop. 2, 3. ["Codd. ἥθλεις et ἥθλοισ. Forsan ὁ φλεῶς." Schn. Lex.] "Vide et Vitruv. ea de re 8, 1."

"ΟΘΟΝΗ, ἡ, Linteum, λινούνη ὑφασμα, Il. Γ. (141.) "ἀργεννῇσι καλυψάμενη ὀθόνησι, Σ. (595.) Τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας εἴατ' ἐννήτους, "Lucian. Ὁραῖον μενράκιον τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδε- "δνκῶς. Velum etiam nauticum ὀθόνη dicitur, Lin- "teum et ipsum. Lucian. (2, 693.) Ὁ ἄνεμος ἐμπύ- "πτων τῇ ὀθόνῃ." ["Wakef. Phil. 142. Jacobs. Anth. 12, 346. Heyn. Hom. 4, 476. 7, 563. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 6. Velum nauticum, Meleager 80. Musgr. ad Hec. 1081. Toup. Emendd. 1, 190." Schæf. Mss.] "Ὀθονοποιός, ὁ, Qui linteos "pannos conficit, Linteo, Diosc. 5, 152. de moro- "chtho lapide, Ὡ καὶ οἱ ὀθονοποιοὶ πρὸς λεύκωσιν τῶν "ἱματίων χρώνται: pro quo Gal. dicit, ᾧ χρώνται οἱ "στοιλπνοῦντες τὰς ὀθόνας." [* Ὀθονοσκεπής, Nicet. Annal. 3, 3, 20, 5.] "Ὀθόνιον, τὸ, Panniculus li- "neus, Linteolum, Theophr. H. Pl. 7, 3. Οὕτω γὰρ "τὸ τοῦ πράσου καὶ τὸ τοῦ σελίνου τιθέασιν, ἀποδήσαν- "τες εἰς ὁ.: Plin. 19, 7. Ita certe porrum et apium "serunt in laciniiis colligatum. Apud Medicos ὁ "modo ponitur pro Panniculo lineo, Fascia lineæ, "ad obliganda vulnera aut alia: modo pro Linteolo, "quo medicamentum excipitur." ["Ad Diod. S. 1, 339." Schæf. Mss. "Diosc. Notha 450." Boiss. Mss. "Ὀθόνια βύσσινά τὰ εἰς τὸ βασιλικὸν συντελούμενα ἐν τοῖς ἱεροῖς, Inscr. Rosett." Schn. Lex. Hippocr. 680, 50. Ὡ βύσσινον. *Ὀθονιοπῶλης, Gl. Linteæ-

rius: *Ὀθονιακός Lintearius. *Ὀθόνινος, Linteus, Lucian. 2, 220. 224. * "Ὀθόνιος, Artemid. 2, 3. ἱμάτια. (Forte leg. ὀθόνινα.)" Elberling. Mss. *Ὀθόνειον, i. q. ὀθόνιον, Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 1. 2. p. 101, 43. Ald.]

"ΟΙ, interjectio s. ἐπιφθεγμα est τῶν δυσχεραίνον- "των, ὀδυρομένων καὶ φοβουμένων, Ægre ferentium, "illacrymantium et timentium: ut Lat. Hei et Heu. "Soph. Aj. (803.) Οἱ ἐγὼ φίλοι, Hei mihi, amici, "Eur. οἱ ἐγὼ μελέα, Hei mihi miseræ, O me miseram. "In Epigr." [Antip. Th. 35.] "cum accus. οἱ ἐμὲ "δειλὴν, O me miseram. Sed frequentius cum dat. "dicitur οἱμοι, Heu mihi. Apud Synes. ex Eur. "Belleroph. Οἱμοι τί δ' οἱμοι; θνητὰ τοι πεπόνθα- "μεν. Item cum nomin. casu, Aristoph. (Πλ. 169.) "Οἱμοι τάλας, Heu mihi misero, O me miserum. "Addunt etiam gen. huic οἱμοι, subaudito ἔνεκα vel "simili particula. Aristoph. (389.) οἱμοι τῶν κακῶν, "Heu mihi ob mala, Idem N. (1323.) Οἱμοι κακοδαί- "μων τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς γνάθου, O miserum me ob "caput et maxillam: (925.) Οἱμοι σοφίας, ἧς ἐμνή- "σθης, ubi non ἐπὶ λύπῃ positum, sed potius ἐπὶ "θαυμασμῷ, ut et cum dicit N. (773.) οἱμ' ὡς ἡδομαι, "Heu mihi quam lætor. Pro eod. dicitur ᾧ: ut "ᾧμοι ἐγὼ passim ap. Hom., Hei mihi. Eust. e "Suida affert etiam Ὀι, dicens esse κοινότερον τοῦ "ὠή: solere autem ἐπιφθέγγεσθαι ὑπὸ δυσχεραίνον- "των, φοβουμένων καὶ ὀδυρομένων: recte; ita enim "scriptum habet et Ms. ejus Codex, non item vul- "gati." ["Οι, Abresch. Æsch. 2, 115. Porson. Phæn. 384. Οἱ ἐγὼ, Markl. Suppl. 109. Οἱ ἐγὼ, οἱ "γῶ, Brunck. ad Æsch. Pers. 515. Eur. Phæn. 1284. "Οἱ μοι, Wakef. Trach. 375. 986. Valck. Hipp. p. 321. "Οἱ μοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν, Eur. Phæn. 376. "Οἱ, Aristoph. Eir. 933. * Οἱ, Abresch. l. c. Æsch. Eum. 844. Οἱμοι, Brunck. Aristoph. 2, 103. 128. 3, 49. Schol. ad Lycophr. p. 536. Lips., Casaub. ad Athen. 68. Toup. Opusc. 1, 22. Brunck. CEd. C. 820. Eur. Phæn. 1354. Cum gen., T. H. ad Plutum p. 425. Bergler. ad Alciph. 185. Koen. ad Greg. Cor. 59. Soph. Antig. 82. De spiritu, Porson. Hec. p. 16. Ed. 2. Οἱμοι τάλας ἐγῶγε, Wakef. S. Cr. 1, 45. Οἱμοι κακοδαίμων, Koppiers. Obs. 58. Οἱμ', Brunck. Aristoph. 3, 81. 155. (A. 590.)" Schæf. Mss.] "Ὡμοι, pro οἱμοι dicitur, quod est Hei mihi, "Heu mihi: Adverbium s. ἀναφώνημα λύπῃς δηλω- "τικόν, dolentis. Construitur cum gen., subaudita "particula ἔνεκα. Apoll. Rh. (1, 290.) Ὡμοι ἐμῆς "ἄτης, Soph. (Aj. 980.) Ὡμοι βαρεῖας ἄρα τῆς ἐμῆς "τύχης, Aristoph. N. (925.) Ὡμοι σοφίας ἧς ἐμνή- "σθης. Hic enim expones Hei mihi ob, nisi malis "reddere per O habens accusativum: ᾧμοι ἐμῆς ἄτης, "O calamitatem meam. Construitur cum nomin. "etiam, Od. E. (299.) Ὡμοι ἐγὼ δειλός, Aristoph. (Θ. 241.) Ὡμοι τάλας, (N. 1323.) Ὡμοι κακοδαίμων, "Soph. ᾧμοι τάλαινα. Lat. dicunt et O misera ego, "et O miseram me, seu, Heu me miseram. Necnon "cum vocativo, Il. A. (149.) Ὡμοι ἀναιδείην ἐπι- "εμμένε, O impudens, O hominem impudentem. "Etym. et sine i scribi posse ait, et derivari ex ὠ "σχελιαστικῷ." ["Brunck. CEd. C. 820. Aristoph. 2, 103. 128." Schæf. Mss.] "Αἱμοι pro οἱμοι, etiam "in admiratione usurpari tradunt. Supra αἰβοῖ ead. "signif." "Οἰμῶζω, Ploro, Ejulo, Verbum factum παρὰ τὸ "οἱμοι λέγειν, ut αἰάζω derivatum παρὰ τὸ αἶ αἶ λέ- "γειν, Il. O. (397.) Ὡμωξεν δ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πε- "πλήγετο μὴρὼ Χερσὶ καταπρηνέσσ': his verbis im- "mediate subjungens, ὀλοφυνόμενος δ' ἔπος ἤνδα: "indicansque οἰμῶζειν et ὀλοφύρεσθαι esse synonymia. "Et Il. X. (408.) Ὡμωξεν δ' ἔλεεινὰ πατήρ. Soph. (Aj. 962.) cum accus. pro Deleto, Deploro, Ejulatu "et lamentis prosequor: ἴσως τοι κ' εἰ βλέποντα μὴ "πῶθουν, Θανόντ' ἂν οἰμῶξαιαν. At cum aliquis ali- "cui οἰμῶγειν λέγει, imprecatur ei ut pœnas luat: "quia fletus et ejulatio pœnas consequitur. Aristoph. "Πλ. (58.) Ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι: pro quo "mox ead. signif. κλαίειν ἐγῶγέ σοι λέγω: (111.) "οἰμῶζει μακρὰ, Pœnas dabis, et non leves. Sic

Plut. Artax. Οἰμώζεται μέντοι τούτων ὅς ἂν ἐμοὶ
 "προσαγάγῃ τὰς χεῖρας. Et Xen. Ἑλλ. 2, (3, 24.)
 Theramenes Satyro dicenti sibi ὅτι οἰμώξειτο εἰ μὴ
 "σιωπήσειεν, per interrogationem respondet, "Ἄν δὲ
 "σιωπῶ, οὐκ ἄρα οἰμώξομαι; Quod si taceam, an
 "pœnas non dabo? Sic Diogenes in Epist. quadam
 "ad Græcos, Δωγένης τοῖς καλουμένοις "Ἑλλήσιν οἰ-
 "μώζειν: licet ibi et in propria signif. accipi queat,
 "utpote oppositum τῷ χαίρειν." ["Fischer. ad
 Weller. Gr. Gr. 1, 120. Brunck. Aristoph. 1, 236.
 Fr. 218. Palladas 25. et Jacobs., Thom. M. 646.
 Jacobs. Anth. 6, 301. 11, 46. Longus p. 82. Vill.,
 Athen. 23. Valck. Hipp. p. 306. Diatr. 21. ad Lu-
 cian. 1, 103. 333. 402. Brunck. Cœd. C. 820. Musgr.
 Med. 207. Heyn. Hom. 8, 331. Med., Steph. Dial.
 65. Brunck. Aristoph. 3, 140. * Οἰμοῖζω, Valck.
 Diatr. 21. * Οἰμώττω, Koen. ad Greg. Cor. 67. * Οἰ-
 μώσω, Thom. M. 646." Schæf. Mss. Symm. Mal. 2,
 13. 4 Macc. 12, 15. Οἰμώξω, Orac. Sibyll. 5. p.
 607. Οἰμώξομαι, Demosth. 937. ult. Οἰμωζέτω, Cic.
 ad Quint. Fr. 3, 9. * Οἰμωγμα, Æsch. S. c. Th. 7.
 1031. Ag. 1375. 1393. Eur. Bacch. 1110. * Οἰμω-
 γμός, Soph. Stobæi Flor. 63. p. 239. "Valck. Hipp.
 p. 202." Schæf. Mss.] "Οἰμωκτός, Deplorandus,
 "Lamentabilis, Lacrymabilis, Aristoph." [A. 1194.
 Οἰμωκτεῖ, s.] "Οἰμωκτεῖ, Cum ploratu et ejulatu."
 [* Ἀνοῖμωκτος, Æsch. Choeph. 431. 509.] "Ἀνοι-
 "μωκτεῖ, s. Ἀνοῖμωκτεῖ, Sine ejulatu et fletu, ἀνευ
 "οἰμωγῆς, Suidæ ἀσπενάκτως, Sine gemitus emissione:
 "aliis etiam ἀτιμωρητῇ, Impune: quoniam sc. pœnas
 "sequitur ἡ οἰμωγή: Soph. Aj. (1227.) p. 68. Σὲ δὲ
 "τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι Τλήναι καθ' ἡμῶν
 "ᾧ δ' ἀνοῖμωκτεῖ [— τῇ, Br.] χανεῖν." "Οἰμωγή, Plo-
 "ratus, Ejulatus, Il. Δ. (450.) Θ. (64.) "Ἐνθα δ' ἄμ'
 "οἰμωγὴν τε καὶ εὐχολὴν πέλεν ἀνδρῶν Ὀλλύντων τε
 "καὶ ὀλλυμένων: X. (409.) ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῶ τ'
 "εἶχοντο καὶ οἰμωγὴν κατὰ ἄστυ. Xen. Ἑλλ. 2, (2, 2.)
 "Οἰμωγὴ ἐκ τοῦ Πειραιῶς διὰ τῶν μακρῶν τευχῶν εἰς
 "ἄστυ διήκεν. Herodian. 7, (9, 19.) Πολλὴ δὲ οἰμω-
 "γὴ κατὰ τὴν πολιν γυναικῶν τε καὶ παιδίων. Et
 "Synes. Ep. Ἦν ἄκουσμα σκυθρωπὸν, ἀνδρῶν οἰμωγαί,
 "γυναικῶν ὀλοθυγαί, παιδῶν ὀλοφυρμοί. Ubi quidam
 "οἰμωγὰς volunt esse Gemitus; et ὀλοθυγὰς, Ulula-
 "tus." [Gl. Ululatus. "Wakef. Phil. 190." Schæf.
 Mss.] "Apud Hes. legitur et Οἰμωξία, exposi-
 "tum τὸ οἰμῶξαι." [Phot. * Οἰμωκτίαν, ἀντὶ τοῦ
 * οἰμώξειαν.] "Κλυτοῖμωγεῖς, Hesychio sunt ἀκου-
 "σται θρήνου." ["Heyn. Hom. 8, 340." Schæf. Mss.]
 "Ἀνοῖμώζω, In ejulatus et fletus erumpo, Ejulo: ut
 "Hes. quoque ἀνοῖμώξαι exp. ἀνασπενάξαι, ὀλολύξαι,
 "Ingemiscere, Ululare. Suid. autem ἀνοῖμώξατε ne-
 "scio quam recte exp. ἀλαλάξατε: nam ὁ ἀλαλαγμός
 "Bellicus clamor est, ἀνοῖμωγμός autem Vociferatio
 "ejus qui verberatur." [Ἀνοῖμώζω, Æsch. Pers.
 465. Herodian. 1, 17, 9. "Valck. Phæn. p. 473."
 Schæf. Mss. * Προσανοῖμώζω, Polyb. 5, 16, 4. * Συ-
 "νανοῖμώζω, Appian. 1, 53.] "Ἀποῖμώζω, Ejulo,
 "Lamentor. Item Defleo, Deploro, Antiphon, Καὶ
 "τὸ τελευταῖον ἀπώμοξεν ἐμέ τε καὶ αὐτὸν, ὡς ἀδίκως
 "ἀπολλυμένους." [Eur. Med. 31. Alc. 638.] "Ἐ-
 "ξοῖμώζω, Ejulo, Ejulatus emitto, In ejulatus erum-
 "po, ἐξάκουστον οἰμώζω, Soph. Aj. (317.) εὐθὺς ἐξῶ-
 "μωξεν οἰμωγὰς λυγράς." "Ἐποῖμώζω, Allamentor,
 "Adgemo." [Æsch. Choeph. 845.] "Κατοῖμώζοντες,
 "Ejulantes, στενάζοντες, Hes." [Eur. Andr. 1160.
 * Προσοῖμώζω, Joseph. B. J. 1, 17, 3. Liban. 4. p.
 225. "Nilus Narr. p. 2." Boiss. Mss. * Ὑποῖμώζω,
 Lucian. 1, 686.]
 "ΟΙΖΥΣ, ὅς, ἡ, Ærumna, Miseria, κακοπάθεια,
 "ταλαιπώρια, Od. P. (563.) ὁμῆν ἀνεδέγμεθ' οἰζύν,
 "H. (270.) ἐμελλον εἶναι ξυνέσσεσθαι οἰζύνι Πολλῇ, τὴν
 "μοι ἐπῶρε Ποσειδάων, Il. N. (2.) πόνον τ' ἐχέμεν
 "καὶ οἰζύν Νωλεμέως. Sic Od. Ξ. (415.) οἰζύν Δὴν
 "ἐχομεν, πάσχοντες ὧν ἔνεκ: Δ. (35.) αἴκε ποθὶ
 "Ζεὺς Ἐξοπίσσω περ παύσῃ οἰζύς: (E. 289.) Ἐκφυγείην
 "μέγα πείραρ οἰζύς. Item Hesiod. (Ἑργ. 1, 175.)
 "Παύσονται καμάτου καὶ οἰζύς." ["Ad Mœr. 276.
 Attici semper οἰζύς dicunt, Porson. Præf. ad Hec. p.
 xi. et ad v. 944. Wakef. Diatr. p. 6. Hermann. Obs.
 p. 58." Schæf. Mss. Jacobs. Obs. Crit. ad Anthol.

p. 12. Acc. οἰζύα, Quint. Sm. 2, 88. * Πανοῖζες s.
 * Πανοῖζες, Æsch. Choeph. 47. * "Οἰζνος, Theocr.
 27, 13. Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πελέας. ἵν' ἐμὰς σύριγγας
 ἀκούσης. K. Τὴν σαντοῦ φρένα τέρψον' οἰζύνον οὐδὲν
 ἀρέσκει: Miserum, eo sensu quo dicit Virgil. Miserum
 disperdere carmen, Anglice, A sorry song." Seager.
 Mss.] "Οἰζυρός, Ærumnosus, Calamitosus, Miser,
 "Il. P. (446.) Οὐ μὲν γὰρ τί πού ἐστιν οἰζυρώτερον
 "ἀνδρός, (Od. Υ. 140.) ὥς τις πάμπαν οἰζυρός καὶ
 "ἄπορμος, Hesiod. Ἑργ. (2, 257.) οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,
 "Rursum Hom. (Od. Δ. 182.) οἰζυραὶ νύκτες dicit,
 "et οἰζυρός πόλεμος. Il. Γ. (112.) παύσεσθαι οἰζυρον
 "πολέμοιο." ["Wakef. Herc. F. 1349. Alc. 992.
 Jacobs. Anth. 7, 80. 12, 251. 427. Brunck. Ari-
 stoph. 1, 62. Theogn. 65. ad Od. Δ. 197. ad Mœr.
 276. Attici semper οἰζυρός dicunt, Porson. l. c. Her-
 mann. l. c. ad Herod. 729." Schæf. Mss. "Ὡς οὐρῇ,
 Aristoph. N. 655. Phot. "Ὡς οὐροί· κράσις Ἀττική.
 * Οἰζυρῶς, Quint. Sm. 3, 363. 481.] "Οἰζύω, Æ-
 "rumnas et miseras perpetior, κακοπαθῶ, ταλαιπω-
 "ρῶ, Od. Ψ. (307.) ὅσα τ' αὐτὸς οἰζύσας ἐμόγησε: Il.
 "Γ. (408.) Ἄλλ' αἰεὶ περὶ κείνον οἰζυνε καὶ ἐφύλασσε:
 "Ἔ. 89. Od. Δ. 152. Apoll. Rh. 4, 1324. 1374.]
 "Apud Hes. legitur etiam Ὀἰζεῖναι, μογεῖ, πάσχει:
 "sed haud scio an perperam pro οἰζύει." [* "Οἰζώ,
 Valck. Diatr. 21." Schæf. Mss. Fut. οἰζώ, unde
 οἰκτος. Cf. Ὀζω.] "Ὤιζύος, Hes. affert pro ταλαι-
 "πωρίας: et ὠἰζυρὰ pro μοχθηρά, Quæ frequentius
 "scribuntur per ὁ μικρόν." "Ὤμιζος affertur pro
 "Miser: sed ἀμαρτύρως."

[* ΟΙΒΟΣ, Pars optima in cervice tauri, ap. Lu-
 cian. 2, 324.]

ΟΙΓΩ, SIVE Οἰγνύω, Aperio, Hesiod. Ἥμ. (55.)
 Τετράδι δ' οἶγε πίθον, Aperi s. Resera dolium. U-
 trumque thema agnoscit Hes., in cujus Lex. habe-
 tur, οἰγνύει, ἀνοίγει, quod et ap. Suid., et οἰγόμενος,
 ἀνοιγόμενος. Pass. Οἰγνύμαι Hom. utitur Il. Θ. (58.)
 Πᾶσαι δ' ὠἰγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός. Idem Od.
 c (Γ. 392.) utitur aor. 1. ὦἰξε, de dolio, ut Hesiod.
 paulo ante οἶγε. Et (A. 436.) ὦἰξεν δὲ πύλας θαλά-
 μων. A quo aor. est pass. ὦἰχθη, Aperitus sum.
 Præt. MED. Ἐῶγα, Aperiui. || ὦἰξα Erot. ap. Hip-
 pocr. exp. non solum ἀνέῶξα, sed etiam ἔρεμον.
 ὦἰγνυντο, Aperiebantur: ab οἰγνυμι q. e. ἀνοίγω.
 "At ὦἰγον, Aperiebam, ab οἶγω. ὦἰγνυντο, poetice
 "pro ὦἰγνυντο s. οἰγνυντο, ab οἰγνυμι, Aperio. Il. B.
 "(809.) Πᾶσαι δ' ὠἰγνυντο πύλαι." "ὦἰχα, Aperiui,
 "præt. perf. act. ab οἶγω." ["Wakef. Herc. F.
 1133. Jacobs. Anim. 100. Anth. 9, 96. 12, 170.
 Heyn. Hom. 6, 555. Wakef. S. Cr. 1, 119. Remo-
 vere operculum, obicem, Heyn. Hom. 7, 180. De
 augm., Thom. M. 403. ad Diod. S. 1, 528. ὦἰξε,
 Ruhnck. Ep. Cr. 247. 258. 269." Schæf. Mss.]
 Ἀνοίγω, SIVE Ἀνοῖγνύω, Aperio, Resero, i. q.
 οἶγω: ut ἀνοίγειν τὰς θύρας, πύλας, Aperire fores,
 portas. Xen. K. Il. 7, (5, 10.) Ἐκθέουσι τινες ἀνοί-
 ξαντες τὰς πύλας, Chrys. Τὰς θύρας ἀνέῶξε. Dicitur
 enim ἀνέῶξα pro ἡνοῖξα. || Ἀνοίγειν quasi In aper-
 tum mare prodire; nam Aperire Lat. nauticum qui-
 dem est verbum interdum, sed paulo alium usum
 habens. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 15.) Τῶν δ' ἐφορμούντων,
 ὡς ἕκαστοι ἡνοῖγον, τὰς τε ἀγκύρας ἀποκόπτοντες καὶ
 ἐγεγρόμενοι ἐβοήθουν, (5, 7.) Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ Ἀ-
 θηναῖοι ἐκ τοῦ Νοτίου καθελκύσαντες τὰς λοιπὰς τριή-
 ρεις, ἀνέχθησαν, ὡς ἕκαστος ἡνοῖξαι. Utitur et 1, (1, 2.)
 At Bud., a quo prorsus dissentio, vertit Cuique
 promptum fuit. || Ἀνοίγομαι, Aperiior, Reseror, E-
 pigr. Λειμῶνες γελώσιν ἀνοιγομένοις ῥόδοιο, Cum
 aperitur et expanditur, Cum e calyce rosa exeritur.
 Phrynich. ait ab Atticis dici ἀνέῶνται ἡ θύρα, pro A-
 perta est janua: non ἀνέῶγεν ἡ θύρα. Aristot. de
 Mundo, Στόμια ἀνέῶνται, Lucian. (1, 299.) Οὐκ ἀνεῶ-
 γμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες; Sic ἀνεῶγμένη οἰκία,
 Domus aperta, Matth. 7, (7.) Κρούετε, καὶ ἀνοιγήσε-
 ται ὑμῖν, Pulsate et aperietur vobis. Pulsate, sc.
 τὴν θύραν, Januam. Invenitur ἀνοιχθεὶς expositum
 et Dehiscens; nam quæ debiscunt, aperiuntur. Di-
 citur interdum a Poëtis ἀνῶιχθην pro ἀνῶιχθην, i

quod erat subscriptum ipsi ω, ascripto lateri. Invenitur autem et ἀνεφίχθην. || Ἀνέωγα, Præt. med. Atticum pro ἀνῶγα, sæpe usurpatur, i. valens q. ἀνέωγμαι, licet Phryn. tradat Attice ἀνέφκεται ἡ θύρα, non ἀνέωγε, dici. Invenitur ἀνεωγόνσιν ὀφθαλμοῖς, et ἀνεωγόνσι τοῖς ὄμμασι, pro ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς, quod e Luciano modo attuli. Apud Plut. ἀνεωγὼς πίθος, Apertum dolium. Gaza ap. Cic. Existit vertit ἀνέωγεν: nam hæc Cic. Cat. Maj. verba, Tanquam ex articulis sarmenti existit ea quæ gemma dicitur, interpr. ἀνέωγεν ὁ καλούμενος ὀφθαλμός. Invenitur et ἀνεφίγοντο ap. Thuc. 4, (111.) p. 157. Αἱ πύλαι ἀνεφίγοντο. || Duplici etiam augmento DICITUR Ἡνοίγη, Apertus est, Act. 8, (32.) Ἡνοίγη [Ἀνοίγει] τὸ στόμα αὐτοῦ, Apertum est os ejus, Aperuit os suum. Sic supra ἦνοιξε: pro quo dicitur etiam ἦνεφξε: unde pass. ἦνεωχθησαν, Aperti sunt. Et ἦνεωγμένος, Apertus: quod legitur ap. Jo., et ap. Alex. Aphr. Necnon ἦνεωγὼς, præd. med. Apertus, Patulus. [“Ἀνοίγω, Phryn. Ecl. 95. Wakef. Ion. 1585. Musgr. 1563. Wakef. Herc. F. 1133. S. Cr. 4, 5. 10. Jacobs. Anim. Specim. 35. Anth. 6, 120. 12, 170. Brunck. Aristoph. 1, 16. CEd. C. 515. Heyn. Hom. 6, 555. ad Corn. Nep. 135. Stav., Wessel. Diss. Herod. 84. Musgr. Hec. 1040. Abresch. Lectt. Aristæn. 292. Thom. M. 71. 75. Fischer. ad Anacr. p. 15.: ad Charit. 255. ad Herod. 307. 373. ad Dionys. H. 3, 154. Ἀνοίγνῳ, Wakef. Ion. 941. Herc. F. 1133. Ἀνοίγνυμι, Thom. M. 75. Paus. 3. p. 50. Reiz. Belg. Gr. 630. Aristoph. Ἰππ. 1326. De augm., Heyn. Hom. 4, 554. Amoveo, ut aperiam, 8, 635. Ἀνοίγειν χιτῶνα, Bos. Proleg. ad V. T. ***** 2. Ἀνοίγνῳ, ἀνοίγῳ, Mær. 30. et n. Ἀνέφκων, Schneid. Anab. 295. Heyn. Hom. 6, 555. 7, 180. Ἡνεωγμένος, Villosion. ad Long. 235. Ἀνέωγα, ἀνέωγμαι, Phryn. Ecl. 60. Thom. M. 403. 763. ad Charit. 481. Epigr. adesp. 376. ad Lucian. 3, 575. Ἀνεωγὼς, Bergler. Alciph. 380. Ἀνεφίχθησαν, Koppiers. Obs. p. 10. Ἀνωίχθησαν, Ruhnck. Ep. Cr. 130. ubi et ἀνήγγινοντο.” Schæf. Mss. Ἀνέωγον, ἀνέωξα, ἀνέωγα, Bekk. Anecd. 1, 399. Plut. 8, 348. “Andr. Cr. 171. Clem. Alex. 768.” Kall. Mss. Eur. Ion. 923. Joseph. A. J. 18, 2, 2. * Ἀνοικτέον, Eur. Ion. 1387. * Ἀνεωγόντως, Gl. Patule.] Ἀνοίγμα, τὸ, Aperimentum, Apertio, pro ἀνοίξι, Ostium, 1 Reg. 14, (6.) Εἰσερχομένης αὐτῆς ἐν τῷ ἀνοίγματι. Alicubi exp. etiam Foramen. [“Schol. Aristoph. Πλ. 714. Etym. M. 349, 54.” Schæf. Mss. * “Ἀνοικμὸς, Rei Accip. Scriptt. 66.” Wakef. Mss.] Ἀνοίξις, ἡ, Apertio, Reseratio, Basil. Δώσει λόγον ἡμῖν ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος ἡμῶν, [Plut. 8, 944. ad Ephes. 6, 19. * “Ἀνοίγη, Dilatio, Expansio, Explicatio, Chrys. in Ps. 103. T. 1. p. 950, 37. Ἀνοίγῃν δὲ χειρῶν αὐτοῦ, καὶ τὴν τοῦ σταυροῦ ἔκτασιν χρὴ λογιζέσθαι, ἀφ’ ἧς πάντα ἐπλήσθη χρηστότης.” Seager. Mss. * “Ἀνοίγειν, Reserator, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 260.” Kall. Mss. * “Ἀνεφίκτης, Apertor, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 499, 25.” Seager. Mss.] Ἀνοικτός, accentu in ult. Apertus, s. potius Apertilis, Adapertilis, quo utitur Ovid. [* Ἀνοικτόκλειστος, Pisid. 427. * Ἀυσάνοικτος, Pseudo-Diog. Ep. 21. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 277.” Boiss. Mss.] Εὐάνοικτος, Apertu facilis, Qui facile aperitur, panditur, reseratur. [* Ἀνοικτήριον, ab * Ἀνοικτήρ, Classical Journal 44, 368. * Ἀγτανοίγω, Longin. 34. * Ἀπανοίγω, Greg. Naz. 2, 269.] “Διανοίγω, Adaperio, Patefacio, Aperiendo diduco. Διανεωγὼς, Apertus.” [Schleusn. Lex. V. T. “Ad Charit. 28. 257. Διάνοιξις, 257.” Schæf. Mss. “Var. lect. ap. Clem. Alex. 454.” Wakef. Mss. * “Προδιανοίγω, Method. 404. Athan. 1, 815.” Kall. Mss.] “Ἐξανοίγω, Aperio, Aristoph.” [A. 391. * Ἐξάνοιξις, Strabo 16. p. 1075.] “Συνεξανοίγω, Simul aperio.” [* Ἐπανοίγω, Gl. Recludo, Adaperio, Effringo, “Athan. 1, 657.” Kall. Mss. * Ἐπανοικτωρ, Manetho 1, 310. cf. 4, 483. * Κατανοίγω, Philostr. Ep. 913. “Athan. 1, 60.” Kall. Mss. * “Παρανοίγω, Aliquantulum aperio, Chrys. in Es. c. 2. T. 1. p. 1032, 30. Demosth. 778, 12.” Seager. Mss. * “Παρανοίγνῳ, Philostr. 104. Chrys. in Gen. 152.” Kall.

PARS XX.

Mss. * “Παρανοίγνυμι, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 5, 731.” Elberling. Mss. * Παρανοικτός, unde * “Ἀπαράνοικτος, Non adaptus, Inapertus, Pseudo-Chrys. Serm. 102. T. 7. p. 556, 13.” Seager. Mss. * “Προανοίγω, Andr. Cr. 17. 292.” Kall. Mss. * “Προανοίγνυμι, Theod. 1, 591.” Wakef. Mss. * Προσανοίγω, Plut. 6, 131. * Συνανοίγω, Themist. 235. Epiph. 2, 98.] “Υπανοίγω, Subaperio.” [“Andr. Cr. 171.” Kall. Mss. “Demosth. 889, 28.” Seager. Mss. * Υπανοίγνυμι, Athen. 29. 642. * “Ἀποίγω, Heyn. Hom. 6, 336.” Schæf. Mss.] Διοίγω, Aperio, Pando, Resero, i. q. ἀνοίγω, Tecmessa ap. Soph. Aj. (346.) Ἴδου διοίγω, ad Chorum, qui dixerat, ἀλλ’ ἀνοίγετε Τάχ’ ἂν τιν’ αἰδῶ κάπ’ ἐμοὶ βλέψας λάβοι: pandi sibi portas jubens ut ingrederetur: [Od. T. 1287. 1295.] Pro eod. dicitur ΕΥΤΙΑΜ Διοίγνυμι, SIVE Διοιγνύω, ut οἶγω et οἰγνύω. [Aristoph. Ἐκκλ. 852. * Διοιγμὸς, Æsch. Choeph. 24.] Διοίξις, Apertio, Patefactio, ut ἀνοίξις, [“Clem. Alex. 454.” Wakef. Mss. * Ἐκδιοίγω, Hippocr. de Arte c. 8. in Codd. rectius διοίγω.] “Ἐξοίγω, “Aperio, Hippocr. de Loc. in Hom. (p. 417, 35.) “Τὰ οἰδέοντα καὶ ὑδατος ἐμπλεα ἐξοίγειν μαχαίρῃ.” [* Διεξοίγνυμι, Quint. Sm. 13, 41. * “Ἐποίγω, Heyn. Hom. 6, 335. (Il. M. 340.)” Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.] Παροίγω, Parum aperio, Schol. Aristoph. [et ipse Eip. 30.] Gallice dicimus Entr’ouvrir. Προσοίγω, Adaperio: unde προσέφξα, Adaperui. [“Chrys. in Gen. Hom. 43. T. 1. p. 354, 32.” Seager. Mss. * Υποίγω, s. Υποίγνυμι, Clam aperio, [Athen. 441. Aristoph. Θ. 424.]

OIAEΩ, SIVE Oιδάω, Tumeo, Inflatus sum. Sic accipitur Od. E. (455.) Ὡδεε δὲ χροά πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλή Ἀνστήμα τε ρῖνās τε: nam Eust. ibi exp. ἐξώγκωτο. Sed annotat, in antiquis libris reperiri etiam positum pro ὤζειν, a v. ὠζέω, mutato sc. 2 in δ. Plut. (7, 774.) Οἰδῶντι γὰρ ἔοικε καὶ φλεγμαίνοντι σώματι τὸ περιαλοῦν καὶ περιχαρὲς καὶ περίλυπον τῆς ψυχῆς. Ubi οἰδῶντι est a verbo οἰδάω. Fortasse tamen aliquis malit scribere οἰδοῦντι. || Metaph. vero negotia aliqua οἰδεῖν dicuntur, ut Cic. ad Att. Tument negotia, sumta autem metaph. a tumoribus corporis humani, sicut alia metaph. res Exulceratæ dicuntur. Οἰδοῦντα πράγματα, inquit Bud. in suo Lex., ut φλεγμαίνοντα. Sic leg. ap. Herod. (3, 76.) p. 48. Ἀμφὶ τὸν Ὀτάνην πάγχυν κελεύοντες ὑπερβαλέσθαι, μηδὲ οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων ἐπιτίθεσθαι, Tumentibus rebus, i. e. In bellum et tumultus vergentibus. Virg. Operta tumescere. Vulg. Edd. ibi habent οἰδεόντων: sed Budæi emendationem confirmat vet. exemplar, et alius ipsius Herodoti l. infra in Οἰδαίνω citandus. Præt. perf. est φδήκως, Tumidus, Inflatus, πεφυσημένος, Hes.: quod alia quoque metaphora accipitur, ut Lat. particip. Turgens, Turgidus, Tumidus, Inflatus, pro eo qui superbit. Sic ap. Suid. Ὡδηκὸς ἦθος ὑπὸ πλούτου. Metaph. itidem ap. Aristoph. B. (940.) τέχνην Οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ρημάτων ἐπαχθῶν. || Idem Suid. φδήκως exp. non solum πεφυσισμένος, φλεγμαίνων, sed etiam φνσῆσας, in qua signif. erit μεταβατικόν. [“Οἰδέω, Jacobs. Anth. 9, 329. Pierson. Veris. 234. Toup. ad Longin. 280. ad Herod. 236. 261. 529. De ira, Segaar. in Daniel. 78. De augm., Phryn. Ecl. 60. Οἰδηκὼς, φδήκως, Mær. 423. et n.” Schæf. Mss. Οἰδουμένη τῷ χόλῳ, Heliod. p. 62. Cor.] Οἶδημα, τὸ, Tumor. Apud Hippocr. aliosque omnes vett. idem plane significabat quod ὄγκος, Tumor, cujuscunque generis ille esset: verum juniores Medici nominis hujus significationem postea contraxerunt ad eum tumorem designandum, quem pituita committit. Sicut enim qui e sanguine fit, phlegmone; e biliosa fluxione, erysipelas; e melancholico succo, scirrhus nascitur: ita tumori illi, quem pituita creat, οἰδήματος nomen proprium esse voluerunt. Verum autem tumoris genus est, quod naturalis pituita in partem aliquam abscedens committit, molle, laxum, digito prementi cedens, indolens, album, minimum calens, et aliis breviter notis præditum quæ pituitam solent consequi. Non verum autem est, quod fit a pituita non

naturali sive per alterationem talis evaserit, sive per alterius humoris mixtionem. Præterea omne οἶδημα, quod proprie et simpliciter οἶδημα dicitur, certo loco definitum, circumscriptumque est: ab ejus tamen similitudine οἶδημα etiam dicitur Tumor ille pituitosus, qui nonnunquam in pedibus et cruribus eorum oritur, qui aqua intercute et phthisi et cachexia laborant, quique etiam in leucophlegmatia occupat corpus universum. Hæc Gorr. inter multa alia. Gal. scribit Hipp. οἰδήματα nominare solere τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους: posteros autem ejus in φλεγμονὰς et scirrhus, et ea, quæ peculiariter ab ipso οἰδήματα vocantur, divisisse. Idem Gal. Comm. 5. in Aph. Sect. 65. Τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους ἀπαντας ὁ Ἱπποκράτης οἰδήματα προσαγορεύει, περιεχομένων ἐν αὐτοῖς δηλονότι καὶ τῶν φλεγμονῶν: C. 4. in Aph. Sect. 34. dicit a veteribus οἰδήματα appellari ὄγκους τοὺς χωρὶς ὀδύνης καὶ μαλακοῦς. Actuar. π. Δ. Π. 2. c. 49. Οἶδημα δὲ ἐστὶν ὄγκος λευκὸς ἀνώδυνος, ἐπὶ φλέγματι συνιστάμενος, ὥσπερ καὶ τὸ ἐμφύσημα ἐπὶ ψυχρῷ καὶ παχυτέρῳ πνεύματι συνίσταται: καὶ ῥᾶδιον γνωρίζειν τῇ B ἀφ᾽ ἧς ῥᾶδιως γὰρ ὑπελκεῖ τὰ οἰδήματα, μήτε ζέοντα, μήτε ὀδυνῶντα, μήτ' ἡλλοιωμένα ὄντα τῷ χρώματι. Ibid. discrimen inter οἰδήματα et ἐμφυσήματα ponit. At 2, 7. agit de oculorum œdematis, itidem ab emphysematis distinguens. Οἶδημα Celsus interpr. Tumor, ut et Plin. qui tamen et aliter vertit, ut e seqq. apparebit. Hippocr. *Ἦν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ, οἰδήματος μὴ ἐόντος, ἐν τῇ φάρυγγι πνιγὲς ἐξαίφνης ἐπιγίγνεται θανάσιμον. Quæ sic Celsus, Neque is servari potest qui sine ullo tumore febricitans subito strangulatur. Diosc. 3, 93. de melanthio, Αἰρεῖ καὶ οἰδήματα παλαιὰ καὶ σκληρίας καταπλασθέν: de quo Plin. 20, 17. Discutit duritias tumoresque veteres et suppurationes. Rursum Diosc. de radice smyrnii, Τὰ πρόσφατα οἰδήματα καὶ φλεγμονὰς καὶ σκληρίας διαφέρει: de qua idem Plin. Collectiones et suppurationes non veteres, item duritias discutit illita. Rursum Diosc. Διαφορεῖ δὲ τὸ ἄλευρον κριθῆς ἐψηθὲν οἰδήματα καὶ φλεγμονάς. Pro quibus idem Plin., Farina ex hordeo decocta collectiones impetusque discutit. Apud Suid., Συνέβη δὲ τὸν πόδα αὐτοῦ εἰς οἶδημα ἀρθῆναι καὶ φλεγμῆναντα σφακελίσαι. Plut. Οἶδημα σπληνός, in l. περὶ Ἀοργ. || Suid. οἰδήματα exp. ἐπάσματα, φυσήματα, in h. l., Λόγοις ἐχέφροσι κατηύναζεν ὁ στρατηγὸς τὰ τοῦ στρατιωτικοῦ θράσους οἰδήματα. Ovid. Ora tument ira, Virg. Corda tument rabie. Plut. Coriol. (15.) Τῆς ψυχῆς ὥσπερ οἶδημα τὸν θυμὸν ἀναδιδούσης. Dicitur etiam ἐπὶ τῆς ἐπάρσεως καὶ φυσώσεως, ut idem Suid. annotat: metaph. a corporibus itidem sumta: τῆς δὲ εἰς οἶδημα ἀρθείσης φρονήσεως. Cic. dicit itidem Inflatus ac tumens animus. || Hesychio οἶδημα est non solum ὄγκωμα et ἀπόστημα, sed etiam ταραχὴ κυμάτων: quod οἶδημα dicit Hom. Virg., maria alta tumescunt. Idem, Mare tumidum, Tumidum pelagus. [Lucian. 3, 37. 588.] Οἰδηματώδης, Tumore referens, Tumidus. Apud Gal. et Actuar. οἰδηματώδεις ὄγκοι, ipsa οἰδήματα. [“Cassaub. ad Athen. 111.” Schæf. Mss. * “Οἰδημάτιον, Hippocr. 754.” Wakef. Mss.] Pro οἶδημα per sync. DICITUR Οἶδημα, Poetis tantum usitatum. Hes. exp. D ἐπάσμα, κύμα, ῥεύμα, αὔξημα. Frequenter οἶδημα θαλάσσης, tum ap. Hom., tum alios. Greg. Naz. ἄγριον οἶδημα θαλάσσης. Et Hesiod. (Θ. 109.) πόντος ἀπείριτος οἶδηματι θύων, Tumidis fluctibus æstuans. Sic ap. Hom. itidem aliquoties, οἶδηματι θύων. Dicitur autem et generaliter de fluctu. || Pelagus, Æschyl. [Eur. Phæn. 210.] Τύριον οἶδημα λιποῦσα. Pro Tumore et elatione usurpavit hoc vocab. Greg. Carmin. p. 66., Bud. [“Luzac. Exerc. 50. 162. Arion. Simonid. 86. Husehk. Anal. 115. Jacobs. Anth. 9, 299. Brunck. Apoll. Rh. 189. 198. Wakef. S. Cr. 3, 141. Valck. Diatr. 201. Bentr. ad Horat. Carm. 1, 319. Act. Traj. 1, 241. Tusc. Opusc. 2, 257. Pelagus, Valck. Phæn. p. 75. Musgr. ad Hec. 633.” Schæf. Mss. * Οἰδηματώεις, per sync. pro * οἰδηματώεις, Opp. A. 5, 273. Æschylus Athenæi 469.] Οἰδησις, Tumor, Inflatio, φλεγμονή, φύσημα, Suid.

Οἶδος, Tumor, i. q. οἶδημα, ut Erot. Lex. Hippocr. testatur, [Nicander Θ. 188. 237. 426. 743. * Οἰδοποιέω, Gl. Tumefacio.] Οἰδίπους, οδος, ὁ, Cui pedes

tument. Est Nom. proprium omnibus notum. Ad nomen allusit Eur. quoque et Seneca, ubi ait, Forata ferro gesseras vestigia, Tumore nactus nomen a vitio pedum. Accus. est Οἰδίπουν ET Οἰδίποδα, quo Plut. et Paus. utuntur. Dicitur ET Οἰδιπόδης, ET Οἰδιπός, Epigr., ut Lat. Œdipus, Œdipi. [“Οἰδίπους, Thom. M. 644. Jacobs. Anth. 6, 136. Alc. Mess. 21. Leon. Alex. 33. Porson. Phæn. 816. De gen., Valck. Diatr. 152. De accus., Mær. 282. et n., ubi et de formis Οἰδιπός, Οἰδιπόδης. De vocat., Valck. Diatr. 193. Porson. Phæn. 1440. Οἰδιπόδης, Valck. Phæn. p. 301. 306. Brunck. Œd. C. 222. Quomodo et ubi mortuus, Valck. Phæn. p. 569. * Οἰδιποδάγονοι, 713. * Οἰδιποδία, 792.” Schæf. Mss.] Οἰδιπόδειος, Ad Œdipum pertinens: ut Οἰδιπόδειον ἱερὸν, Schol. Soph. e Lysimacho, p. 274. meæ Ed. [Plut. Sylla 19.]

* Ἀνοιδέω, Intumeo, Intumesco, Turgeo. || Capitur etiam metaph. pro Irascor, ut et Lat. Intumeo: ut ἀνοιδέει θυμὸς, Herod. 7, (39.) Καὶ νῦν τοῦτό γε ἐξέπισθησο, ὥς ἐν τοῖσιν ὥσι τῶν ἀνθρώπων οἰκέει ὁ θυμὸς, ὅς χρηστὰ μὲν ἀκούσας, τέρψεως ἐμπιπλεῖ τὸ σῶμα, ὑπεναντία δὲ τουτοῖσι, ἀνοιδέει, i. e., Erasmo interpr., Et nunc illud sane discito, quod in auribus hominum habitet animus, qui cum bona audierit, voluptate corpus implet; cum his diversa, molestia afficit. Sed non debuit Erasmi verbo ἀνοιδέει, activam signif. dare: quem fefellit fortasse præcedens ἐμπιπλεῖ: quanquam nec satis commode verteris, Molestia afficitur: longe aptius ad verbum, Intumescit. Ovid. Met. 2, (508.) Intumuit Juno postquam inter sidera pellex Fulsit. Idem dicit et Intumescere alicui pro Irasci alicui. [Theophr. C. Pl. 5, 13, 6. “Jacobs. Anth. 6, 149. Bergler. Alciph. 38. Pierson. Veris. 233. ad Herod. 529.” Schæf. Mss.] “Ἀνοιδέω, Ion. et poetice “ pro ἀνοιδέω, Intumesco, Nicander Θ. (855.) de capri- “ fici fructibus, οἳ τε πρὸ ἄλλης Γόγγυλοι ἐκφαίνουσιν “ ἀνοιδέοντες ὁπώρας.” Ἀνοίδησις, ἡ, Tumor, οἰδησις. Aristot. de Mundo, ἀνοιδήσεις θαλάσσης appellat Tumidos æstus: sic et Lat. Mare intumescere et inturgescere, inturgescere et intumescere, Mare tumidum et turgidum dicunt. [* Ἐξανοιδέω, Aristot. Meteor. 2, 8.] Ἐπανοιδέω, Intumesco, In superficie tumeo, [Hippocr. 563, 38. 577, 2. Aristot. H. A. 4, 821. * Ἀποιδέω, Hippocr. 609, 52. * Ἀποίδησις, Strabo 2, p. 144. S.] Διοιδέω, Intumesco, Lucian. (1, 481.) Διωδῆκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας δὴ τὰ σκέλη, Intumuerant ex hausto veneno crura, Ovid. corpus tumet omne veneno: [2, 716. “Kuster. Aristoph. 216.” Schæf. Mss. * Διοιδῆς, Nicander A. 90. * “Ἐνοιδέω, ad Mær. 147.” Schæf. Mss. * Ἐνοιδῆς, Nicander A. 422. Schol. Soph. Œd. C. 27.] Ἐξοιδέω, Extumesco, ut Plin. loquitur, [“Boiss. Philostr. 500. Valck. Phæn. p. 13. Pierson. Veris. 234. * Ἐξοιδάω, Wakef. Trach. 1089.” Schæf. Mss. * “Ἐξοιδῆσις, Aster. Hom. p. 69. Rub.” Boiss. Mss. * Διεξοιδέω, Philostr. 784.] Ἐποιδέω, Intumesco, In superficie tumeo, Diosc. 4. Ἐποιδεῖ τὸ πρόσωπον, Intumescit vultus. Et ἐπωδῆκως, Qui intumuit, Tumens, Tumidus. [* Παροιδέω, Diosc. Alex. 27. * Περιοιδέω, Hippocr. 374, 20.] Συνοιδέω, Una intumesco, Philo V. M. I. 1. (2, 101.) Τὰ σώματα εὐθὺς συνῶδει ταῖς ἐξανθήσεσι, In tumore erant, Turn. [* Ὑπεροιδάω, Lucian. 2, 457. * Ὑποιδέω, Hippocr. 137. 262. “Philostr. 133.” Kall. Mss.]

Οἰδαίνω, sive Οἰδάνω, Tumefacio, οἰδεῖν ποιῶ, ut Suid. exp. Il. I. (550.) ὅστε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονέοντων, Tumefacit, h. e. Facit ut ira intumescat. Sic autem supra a Suida videmus exponi ὠδῆκως φυσήσας. Pass. Οἰδαίνομαι s. Οἰδάνομαι, Tumefio, Il. I. (642.) Ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ ὀππότε ἐκείνων Μνήσομαι. Quæ Cic. ita vertit, Corque meum penitus turgescit tristibus iris. Imitatione prioris l. Homerici dixit Apoll. Rh. 1, (478.) Ἡέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ Οἰδάνει ἐν στήθεσσι, Tumefacit et animat, θαρσύνει, ut mox loquitur. Schol. exp. ἐπαίρει, μετρωρίζει, θαρσύνει. Seneca dicit Cor tumefactum, Ovid. Corda tument ira. || Alias οἰδαίνω neutraliter potius capitur pro οἰδέω, Tumeo. Sic Hes. quoque οἰδαίνουσι exp. non solum φυσῶσι, sed etiam φλεγμαίνουσι: iti-

demque οἰδαίνει, οἰδεῖ, ἐπαίρεται. Arat. οἰδαίνουσα θάλασσα, Inflatum mare, Cic. Tumidum mare, pelagus, Virg. || Οἰδαίνειν dicitur et is qui animo tumet et inflatus est, ut et οἰδέω, s. ἐπαίρομαι, φυσῶμαι, ut Bud. accipit h. Greg. I., Τῆκεν μὲν τὰς σάρκας δι' ἐγκρατείας, τὴν ψυχὴν δὲ οἰδαίνειν κενῷ φρυάγματι: ubi tamen active potius dici videtur οἰδαίνειν pro Inflare, et Turgidum reddere, sicut paulo ante. Res etiam οἰδαίνειν dicuntur ead. metaph. qua Cic. dixit, ut quidam exp., Tumere negotia, et Virg. opera tumescere bella. Herod. (3, 127.) "Ἄτε οἱ οἰδαινόντων ἐτι τῶν πρηγμάτων, Tumentibus adhuc rebus, Nondum satis fundatis, Æstuantibus, Fluctuantibus, Nondum compositis et pacatis: ut sit metaph. ab οἰδματι θαλάσσης aut etiam animi ira tumentis. Supra idem Herod. usus est verbo οἰδεῖν simili modo. ["Et οἰδεόντων, 3, 76.: sic etiam altero loco 3, 127. præeuntibus Codd. nonnullis edidit Wess. pro olim vulgato οἰδαινόντων, quod et ipsum quidem locum suum potuerat tueri." Schw. Mss.] Suid. οἰδαίνων exp. non solum φλεγμαίνων, sed etiam ψύχων. Eid. οἰδανεῖ est αὐξάνει. ["Οἰδαίνω, Porson. Phæn. 1398. ad Herod. 261. 529. Bergler. Alciph. 38. Toup. Longin. 280. Οἰδάνω, ibid. Wakef. Trach. 1089. Jacobs. Anth. 6, 149. Porson. l. c. Heyn. Hom. 5, 657. 6, 534. ad Herod. 529. Active, Brunck. ad Aj. 40." Schæf. Mss.] 'Ανοιδάινω, Tumefacio, Epigr.; etiam Tumeo, Intumesco, ut ἀνοιδῶ. ["Ad Herod. 529." Schæf. Mss. "Stob. 173, 37." Wakef. Mss.] Διοιδάινω, Intumesco, Turgesco. Cum vero animus alicujus οἰδαίνειν dicitur, accipitur pro Turgescere ira, ut Cic. in Οἰδαίνω loquitur. Sic Ovid. Ora tument ira, Virg. Intumuit Juno. Et cum dat., Ovid. Intumuit vati non tamen Ascræ suo: pro Succensuit. Herodian. 8, (8, 2.) Οἱ μὲν τοι στρατιῶται διοιδάινον τὰς ψυχάς: 7, (3, 16.) Κατὰ τε πόλεις καὶ κατὰ ἔθνη διοιδάινον τῶν ἔχλων αἱ ψυχαί, Popularium animi intumuerant, (8, 3.) Διοιδάινον πᾶσιν αἱ ψυχαὶ τηλικούτων ἔργων εὐτόλμων καινοτομίῃ, Animi omnium exulcerati tantarum rerum audacia ac novitate intumue-rant. ["Clem. Alex. 170." Kall. Mss. * Εἰσοιδάινω, Aret. 117. * Ἐξοιδάινω, 76. * Ἐποιδάινω, Nicander 'A. 477.] "Παροιδάινειν τὰ παρίσθημα ap. J. Poll. 2. "de tonsillarum tumore ex inflammatione." [*Ἦν τὸ πᾶν παροιδάινῃ σκέλος, Aret. * "Περιοιδάινω, Greg. Nyss. in V. Greg. Thaum. 277. Voss." Boiss. Mss. * Ὑπεροιδάινω, Suid. 1, 907. * Ὑποιδάινω, Ælian. V. H. 14, 7.]

Οἰδαλέος, Tumidus, Turgidus, ὑγρὸς, Suid. Humidus. ["Jacobs. Anth. 6, 149." Schæf. Mss. Οἰδαλεότερος, Alex. Trall. 12. p. 213. * Ἐποιδαλέος, Hippocr. 544, 46. * Ὑποιδαλέος. 479, 33. 537, 34.]

Οἰδίσκω, Tumefacio, i. q. οἰδαίνω, Alex. Aphr. Probl. Οἰδίσκον πνεῦμα, Tumefaciens spiritus, Gaza. Pass. οἰδίσκόμενον, Quod tumefactum est, intumuit, Inflatum. || Οἰδίσκω, Bud. interpr. etiam Intumesco. 'Ανοιδίσκω, i. q. οἰδίσκω, Theophr. C. Pl. 4, 15. Καὶ ἐτι πρὸς τοῦτοις ἡ ἐμβαλλομένη γῇ καὶ ἄκοπον παρέχουσα (sc. τὸν σῆτον) καὶ ἀνοιδίσκουσα. Tumefaciens, Acervos ejus turgidiores reddens. Paulo ante dicit, 'Ἀδρύνει τοὺς ὄγκους, et ἐπίμετρον ποιεῖ. [*Ἐπανοιδίσκω, Hippocr. 904. * Ἀποιδίσκομαι, 554. * Ἐνοιδίσκω, Barker. ad Etym. M. 1091.] Ἐξοιδίσκω, Tumefacio, Facio ut extumescat, [Hippocr. 482, 4.] Ἐποιδίσκω, i. q. ἐξοιδίσκω, In superficie tumefacio. Et pass. ἐποιδίσκομαι, Tumefio, Intumesco. Gal. Τὰ ἐποφθάλμια ἐποιδίσκεται. ["Hippocr. 1148." Wakef. Mss. * Παροιδίσκω affertur ex Aretæo.]

"Οἰδακες, οἱ λεγόμενοι φήλικες, Suid." [φήλικες,] "et πάντα τὰ μὴ πέπειρα ἀκρόδρυα." [Apud J. Poll. 6, 81. est οἰκαδες perperam pro οἰδακες.]

¶ Οἶδνον, τὸ, Tumor terræ; nam Suidæ οἶδνα sunt οἰδήματά τινα γῆς. Lat. Tuberæ appellant. Theophr. H. Pl. 1, 2. Οὔτε γὰρ ῥίζαν πάντ' ἔχει, οὔτε καυλὸν, οὔτε ἀκρέμονα, οὔτε κλάδον, οὔτε φύλλον, οὔτε ἄνθος, οὔτε καρπὸν, οὐτ' αὖ φλοιὸν, ἢ μήτραν, ἢ ἴνας, ἢ φλέβας· οἶον μύκης, οἶδνον. Plin. 19, 2. Et quoniam a miraculis rerum cœpimus, sequemur eorum ordinem, in quibus vel maximum est, aliquid nasci aut vivere sine ulla radice. Tuberæ hæc vocantur, undique

terra circumdata, nullisque fibris nixa, aut saltem capillamentis, nec utique extuberante loco in quo gignuntur, ant rimas agente: neque ipsa terræ cohærent. Cortice etiam includuntur, ut plane nec terram esse possimus dicere, nec aliud quam terræ callum. Ceterum pro οἶδνον scribitur ΕΤΙΑΜ "Ὑδνον, quod et Hes. agnoscit. Plut. (8, 637.) Διὰ τὸ τὰ ὕδνα δοκεῖ τῇ βροντῇ γενέσθαι; Juv. raduntur tubera si ver Tunc erit, et facient optata nitonitrua cœnas Majores. Diosc. 2, 175. "Ὑδνον, ῥίζα ἐστὶ περιφερῆς, ἄφυλλος, ἄκαυλος, ὑπόξανθος· ἔαρος ὀρνυτομένη· ἐδάδιμος δὲ ἐστὶν ὡμὴ τε καὶ ἐφθὴ ἐσθιομένη. Athen. (62.) e Theophr., Τὸ ὕδνον ὃ καλοῦσι τινες γεράνειον, καὶ εἴ τι ἄλλο ὑπόγειον. Et mox e Lynceo Samio, 'Ακαλήφην ἢ θάλασσ' ἀνίσιν, ἢ δὲ γῇ ὕδνα. ["Casaub. ad Athen. 126. Apoll. Dysc. 97. et n., ad Mær. 397. "Ὑδνα maris, Casaub. l. c. 128." Schæf. Mss.] Ὑδνόφυλλον, Folium tuberis, i. e. Herba quæ tuberi superinnascitur, ἢ ἐπὶ τοῖς ὕδνοις φυομένη πόα, Hes. Sic Athen. (62.) e Pamphili Glossis, Ὑδνόφυλλον, ἢ φυομένη τῶν ὕδνων ὑπερθε πόα, ἀφ' ἧς τὸ ὕδνον γινώσκειται. ["Casaub. 129." Schæf. Mss.]

ΟΙΚΟΣ, ὁ, Domus. A Poetis οἶκος aliquando vocatur ἡ οἰκία, aliquando ἡ οὐσία, inquit Plut. affereus illius quidem signif. exemplum, Οἶκον ἐς ὑψόφορον: hujus autem, 'Εσθίεται μοι οἶκος: qui duo loci sunt Homeri. Possunt autem addi his exemplis alia plurima: sed quod ad priorem illam signif. attinet, adjungam duntaxat οἰκόνδε ex Eod. Poeta, quod adverbialiter ponitur pro πρὸς οἶκον, Latine Domum, non adjecta præpositione. Il. A. (606.) Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἔκαστος, Cubitum iverunt, domum quisque suam, B. (158.) Οὔτω δὲ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν 'Αργεῖοι φεύγονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Est autem hoc vocabulum Poetis commune cum Oratoribus, cum alioqui δόμος illis sit peculiare, sicut et δῶμα: licet δόμος ap. Herod., significatione etiam paulum diversa reperiatur. Xen. K. Π. 4, (6, 4.) Τὰ μὲν τεύχεα, ὅταν θέλῃς, οἶκόν σοι παρέξω, 8, (6, 3.) Ἐδῶκε πολλοῖς τῶν φίλων κατὰ πάσας τὰς καταστραφεῖσας πόλεις, οἶκους. Et οἶκος βασιλείος, Domus regia, s. potius Regia, sine adjec-tione. Cum præpp. ἐν et ἐπὶ. Est autem ἐν οἴκῳ, quod Lat. dicunt Domi, ἐπ' οἶκον autem, Attice pro ἐπ' οἶκον, quod illi dicunt Domum, pro quo Hom. οἰκόνδε, ut docui modo. Sed pro Domi dicitur et οἶκος, quod adverbium est. Plut. (6, 538.) Ταῖς Αἰγυπτιαῖς ὑποδήμασι χρῆσθαι πάτριον οὐκ ἦν, ὅπως ἐν οἴκῳ διημερεύσωσι. Et pro Domi, generaliore signif. veluti cum dicitur Domi, Foris. Xen. (Ἑλλ. 1, 5, 10.) Οἱ δὲ ἐν οἴκῳ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ ἡγγέλθη ἡ ναυμαχία. Alicubi vero οἱ ἐν οἴκῳ, redditur Domesticæ. At cum ἐπὶ: ut, Ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου, Thuc. (1, 87.) Ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου, (108.): qui dixit etiam Nῆες ἐπ' οἴκον ἀνακομιζόμεναι: [cf. 2, 31.] Sed et cum præp. κατὰ. Dicitur autem οἱ κατ' οἶκον pro Domesticæ: itidemque τὰ κατ' οἶκον, Domestica, Res domesticæ. Thuc. 2, (60.) Ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις, Domesticis calamitatibus. Interdum vero κατ' οἶκον, s. κατ' οἶκους adverbialiter redditur Domesticatim, vel Per unamquamque domum, s. potius Per singulas domos. Invenitur autem junctus hujus nominis gen. et præpositioni ἐπὶ: Thuc. 1, (99.) Ἴνα μὴ ἀπ' οἴκου ὦσι, quod exp. Ne peregre proficiscerentur. || Domus pars, μέρος τι τῆς οἰκίας, Hes. afferens ex (Il. Z. 490.) Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαντῆς ἔργα κόμιζε. Apud Athen. itidem οἶκος est Certa pars domus, ut et ap. Vitruv. Qui æcos facit majores tricliniis, Bud. addens etiam οἶκον esse Triclinium prægrande ad convivia. Idem alicubi αἰλῆν et οἶκον pro eod. accipi tradit ap. Athen. Quinetiam pro Cubiculo poni a Luciano tradit. Vide Vitruv. cum alibi, tum 6, 5. || Οἶκος νεὼς, q. d. Domus navis, vide Νεώσοικοι, quod usitatius est, VV. LL. e Schol. Aristoph., οἶκος νεὼς, Statio navis. || Οἶκοι πλανητῶν, Domicilia planetarum, Sedes s. Regiones assignatæ planetis: unde dicuntur οἰκοδεσποτεῖν. || Domus, i. e. Familia, Thuc. (1, 137.) Ὅς κατὰ μὲν πλεῖστα Ἑλλήνων εἴργασμαι τὸν ὑμέτερον οἶκον, Dem. Ὁ γὰρ μήπω ἐν τῷ οἴκῳ τῷ

'Αρχιάδου ὦν, Athen. (560.) 'Ανετράπησαν δὲ καὶ ὅλοι οἱ οἰκοὶ διὰ γυναικάς. Sic et ap. Hom. exp. alicubi. Bud. πατρώον οἶκον vertit Gentilitatem, in isto Isæi l. (177.) Μητρός δὲ οὐδὲς ἐστὶν ἐκποίητος, ἀλλ' ὁμοίως ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα, κἂν ἐν τῷ πατρώῳ μένοι τις οἶκῳ, κἂν ἐκποιηθείη. Ita enim hæc reddit, A matre nullus per adoptionem alienus esse potest, neque matrem habere potest nisi propriam, sive in gentilitate maneat, s. inde migret. || Bona, Facultates, οὐσία, ut dixi exponere Plut. in isto Hom. l. 'Ἐσθιέται μοι οἶκος. Quod hemistichium extat Od. Δ. (318.) ubi ista verba absolvunt versum, ὀλωλε δὲ πτόνα ἔργα. Addi autem possunt huic exemplo, quod Plut. protulit, etiam ista, τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἐδόντες Οἶκον ἐμόν, Od. A. (250.) Et, Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον, (248.) Et Π. (431.) Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις. Sic et ap. Dem. (833.) accipi tradit Bud. itidemque Xenophonti (Æc. 1, 5.) esse τὴν σύμπασαν κτῆσιν. [Valck. ad Herod. 7, 224. "Jacobs. Anth. 9, 243. 12, 130. Heyn. Hom. 5, 240. Zimmer. ad Od. A. 356. ad Callim. 1, 244. ad Charit. 372. Heyn. ad Apollod. 163. 291. Abresch. Lectt. Aristæn. 27. Valck. Anim. ad Ammon. 153. Ammon. 102. Plut. Mor. 1, 84. Musgr. Or. 964. Alc. 438. Dionys. H. 4, 2271. Facultates, Boiss. Philostr. 413. Res familiaris, Harles. Ind. Theocr. Valck. Diatr. 203. Mimnrm. 2, 11. Valck. ad Herod. 223. Familia, Anton. Lib. 78. Verh., Ammon. p. 3. Ind. ad Justin. Fischer. v. Domus. Templum, Eur. Phœn. 1382. ad Herod. 689. Triclinium, Musgr. Herc. F. 954. Diod. S. 2, 516. Cavea, ad 1, 607. Jacobs. Anth. 11, 114. Cubiculum, Heyn. Hom. 5, 288. Subaud., Bruck. Aristoph. 1, 32. 237. Jacobs. Anth. 10, 205. Boiss. Philostr. 633. Valck. Adoniaz. p. 322. Bergler. ad Alciph. 12. Valck. Oratt. 391.: —' J. Piscator, vir egregius, scr. putabat, εἰς τὴν Λυδίας, nempe οἰκίαν: in talibus articulus non adhibetur: εἰς Λαμνίππου, εἰς 'Αρχίνεω τοῦ ναυκλήρου, suut Oratoris Lysiae p. 195. et 196. ἐν Φαίακος, Eubuli Com. ap. Athen. 3. p. 106. B. ap. quem In Museo Alexandrino dicitur ἐν Μουσῶν, 15. p. 677. F. Proverbium dat Zenobius Cent. 2, 46. 'Ακλήτῃ κομᾶζουσιν ἐς φίλων φίλοι, ibid. 42. 'Αεὶ τις ἐν Κόδωνος. Aristoph. Πλ. 84. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι.' Cf. Idem. ad Ammon. 102. Animadv. 180. Musgr. Cycl. 582. 'Ἐρημος οἶκος, Markl. Suppl. 1133. Οἶκος λαμπρὸς, ad Thom. M. 138. Οἶκος βασιλέως, ad Herod. 386. 'Ἐξ οἴκου, ad Od. P. 455. 'Ἐπὶ οἴκου, ad Charit. 413. Εἰς οἶκον, Ammon. 102. Eran. Philo 172. 'Απελθεῖν οἶκον, Diod. S. 2, 497. Οἶκοι πλανητῶν, ad Charit. 744. 758. Οἶκοις, Apud seipsum, Markl. Suppl. 183. sed v. Wakef. Trach. 730. 'Ἐν οἶκοις, ibid. Εἰς οἶκους, Markl. Iph. p. 74." Schæf. Mss. Inde Lat. Vicus, ut ab οἶνος Vinum, Corai. ad Plut. Lucull. 27.]

Οἰκογενής, ὁ, ἡ, Domi nostræ natus, Non emtitius s. adventitius, Vernaculus, Plut. (7, 874.) Κῶν τις οἰκογενὴς παρορώμενος καὶ ἵππος ἄπτεται φιλοστόργων γερόντων, Epigr. Οἰκογενὴς αἰλουρος ἐμὴν πέρδικα φαγήσας, i. e. ἐν οἴκῳ γενηθείς. Et οἰκογενὴς ἀλεκτορίδες, Gallinæ domi natæ, Vernaculæ. Gaza vertit Cohortales, i. e. Quas domi cohors nostra alit: H. A. 6. init., Τίκτουσι δὲ καὶ οἰκογενεῖς ἐνταὶ δις τῆς ἡμέρας. Sunt et Varroni de Re Rust. Vernaculæ aves, ut gallinæ, columbæ: quibus opponit advenas, ut hircines, grues. Interdum οἰκογενὴς absolute dicitur pro οἰκογενὴς δοῦλος, Servus vernaculus, Verna, Apud Suid. Κανθάρον τινὸς οἰκογενὴς. Plut. (7, 120.) Τῇ 'Ἐκάτῃ κύνα 'Ρωμαῖοι θύουσιν ὑπὲρ τῶν οἰκογενῶν. Sed notandum in h. posteriori Suidæ l. SCRIBI Οἰκογενὴς duplici v. || Hesychio οἰκογενὴς est non solum δοῦλος, Verna, sed etiam συγγενὴς, Cognatus, Propinquus, etiam Domesticus. [Polyb. 40, 2, 3. Aristoph. Eip. 788. "Phryn. Ecl. 86. Thom. M. 645. Crinagor. 42. Toup. Opusc. 1, 284. Emendd. 2, 344. Valck. Anim. ad Ammon. 173. ad Charit. 278." Schæf. Mss. Chandler. Inscr. 150. Σῶμα γυναικείον, οἰκογενὴς, ᾧ ὄνομα Σωτηρίσ. * Οἰκογένεια, Gi. Dominatus.]

Οἰκοδεσπότης, ὁ, Dominus domus, Herus, Paterfa-

miliæ, quo usus est Alexis; sed Phryn. magis probat οἰκίας δεσπότης. Frequens vocab. in N. T., ubi et (Luc. 22, 11.) Τῷ οἰκοδεσπότη τῆς οἰκίας. Aliud exemplum e Plut. adducam mox in Οἰκοδέσποινα. Utitur et Alexis, teste J. Poll. (10, 21.) qui tamen non probat nec οἰκοδεσπότης, nec οἰκοδέσποινα, licet magis τεθρυλλημένα: dicens esse καινότατα: vocari autem τὸν τοῦ παντὸς οἴκου δεσπότην, ναύκληρον, Δορὶς ἐστιάμονα, vel ἐστιοπάμμονα, ut alibi: item στέγαρχον, στεγανόμον. || Οἰκοδεσπότης ap. Genethliacos Genituræ dominus, quem Præsidentem domicilii vocant. ["Thom. M. 182. 645. Phryn. Ecl. 162. (Lobeck. 373.) ad Charit. 736=325." Schæf. Mss.] Οἰκοδεσποτικός, Ad patremfamilias pertiuens. Bud. interpr. Rei familiari conveniens, Homini frugi congruens. Reddere etiam possumus Patremfamilias decens. Cic. ad Att. 43. Illa Sillii et Drusi non satis οἰκοδεσποτικά mihi videntur: quid enim sedere totos dies in villa ista? Οἰκοδεσποτέω, Sum paterfamilias, Domui præsum, Familiam rego, Rem familiarem administro: tam de hera, quam de hero, 1 Tim. 5, (14.) Βούλομαι οὖν νεωτέρας γαμεῖν, τεκνογονεῖν, οἰκοδεσποτεῖν. || Planetæ etiam οἰκοδεσποτεῖν dicuntur quasi Domini esse domicilii, Eust. p. 162. Δέδονται τόποι τινὲς τοῖς πλανήταις, οὓς οἴκους αὐτῶν καλοῦσιν οἱ νεώτεροι: ἐν οἷς αὐτοὺς ὄντας καὶ οἰκοδεσποτεῖν λέγουσιν. Quo verbo utitur Plut. de Placit. Philos. 5, 18. p. 1672. meæ Ed. Τὰ δὲ ἀσύνδετα ζῶδιά ἐστιν ἐὰν τῶν οἰκοδεσποτούντων ἀστέρων τυγχάνη. [Lucian. 2, 368. * Οἰκοδεσποτεία, Procl. Paraphr. Ptolem. p. 57. 58. 60. 61. 66. 88. * Συνοικοδεσποτέω, 58. 85. 86. 89. 157. * Συνοικοδεσποτεία, 56. 58.] FEM. Οἰκοδέσποινα, ἡ, Hera, Materfamilias, ad verbum, Domina domus, Plut. Probl. Rom. "Ὅπου σὺ κύριος καὶ οἶκ., καὶ ἐγὼ κυρία καὶ οἰκοδέσποινα: [cf. 6, 530. 534. 536.] J. Poll. improbat hoc vocab., ut in Οἰκοδεσπότης dictum est. ["Phryn. Ecl. 163. Eur. Med. 692. Porson., ad Charit. 325." Schæf. Mss.] AT nominis Οἰκοδεσπότης nullum exemplum affertur.

Οἰκοδόμος, ὁ, Ædificator: qua voce Cic. post Catonem utitur, dicens, Ædificator et opifex mundi domus. Xen. (Ἑλλ. 7, 2, 20.) Χωρίον ἡμῖν τειχίζουσιν, οἰκοδόμους πολλοὺς ἔχοντες. Aliud exemplum ex Eod. habes supra in Μισθός. Plut. Symp. 1. Οὐδὲ γὰρ ὁ οἰκοδόμος τὸν 'Αττικὸν λίθον ἢ τὸν Λακωνικὸν πρὸ τοῦ βαρβαρικοῦ τὴν εὐγένειαν τίθησι. Christodulus hoc vocab. rejicit, et dicendum potius ait οἰκων ἐργάτης, τέκτων. Utitur tamen eo non solum Xen. et Plut. ut e præcedentibus patet, sed et Plato de Rep. 2. et Aristoph. Gerytade, teste J. Poll. [Plut. Ages. 26. Lucian. 2, 774. "Thom. M. 645. Aristoph. Fr. 231. Valck. Oratt. 380." Schæf. Mss.] "Φιλοικοδόμος, Qui ædificare amat, Qui amat τὰς "οικοδομίας, Xen. Cæc." [20, 29.] Οἰκοδομικός, Ad ædificatorem pertiuens. Et οἰκοδομική, sub. τέχνη, Ars fabricandarum et struendarum domuum, Peritia ædificandi. At οἶκ. ἔλθ, Materia ædificandis domibus apta, Theophr. || Οἰκοδομικός vero homo aliquis dicitur, Qui ædificandarum domuum peritus est, Struendarum ædium peritus artifex, Plato de Rep. 1. Εἰς πλὴνθον καὶ λίθων θέσιν ὁ δίκαιος χρησιμώτερος τε καὶ ἀμείνων κοινωνὸς τοῦ οἰκοδομικοῦ. [Plut. 8, 260. "Ad Charit. 255." Schæf. Mss.] Οἰκοδομικός, More eorum qui ædificandarum domorum periti sunt, More ædificatorum. Οἰκοδομία, Ædificatio, Ædium structura, simpliciter Structura, Thuc. 1, (93.) p. 30. Καὶ δὴλη ἡ οἰκοδομία ἐτι καὶ νῦν ἐστὶν ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο. Et Democritus ap. Plut. de Solert. Anim., dicit nos esse discipulos ἀράχνης ἐν ὑφαντικῇ καὶ ἀκεστικῇ, χελιδόνος ἐν οἰκοδομίᾳ. Ubi potest accipi non solum pro Ædificatione, sed et pro Ædificandi peritia, quæ et οἰκοδομική. [Xen. 'Απ. 3, 1, 7. Polyb. 9, 21, 8. 10, 22, 7. Lucian. 2, 6. "Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 645. Diod. S. 1, 322. 435." Schæf. Mss.] Οἰκοδομέω, Ædifico, Domum struo s. fabricor, J. Poll. 7. Τὸ δὲ τοῖς οἰκοδόμοις ἔργον, οἰκοδομεῖν, ἐποικοδομεῖν, διοικοδομεῖν, λίθους ἀρμόττειν, συναρμόττειν, Plut. (8, 83.) de Stratonico loquens, Τους μὲν 'Ροδίους ἐπέσκαπτεν εἰς πολυτέλειαν, οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἀθανάτους λέγων,

ὀφυνεῖν δὲ ὡς ὀλιγοχρονίους, Dem. (566.) Εἰ τις οἰκοδομεῖ λαμπρῶς, Si quis splendide et laute ædificet. Pass. Οἰκοδομοῦμαι, Ædificandum mihi curo, Ædificandum loco, Bud. 762. Οἰκοδομεῖ ὁ οἰκοδόμος, οἰκοδομεῖται δὲ ὁ δι' ἑτέρον οἰκοδομῶν, καὶ ὁ τὸν μισθὸν διδούς: e Luciano hoc exemplum inter alia adducens, 'Ο τὴν οἰκίαν οἰκοδομοῦμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων. Ea tamen differentia non semper observatur: οἰκοδομεῖν enim dicitur non solum faber, sed et is qui ædificandam domum locat, ut e prædictis manifestum est: et vicissim οἰκοδομήσασθαι dicitur etiam faber, ut e seqq. cognoscetur. Οἰκοδομέω, et οἰκοδομέομαι interdum accus. habent ejus rei quæ ædificatur, i. e. struitur: tunc autem καταχρηστικῶς capitur, Thuc. 3. Νεῶν ἐκατόμπεδον λίθινον ὠκοδόμησαν αὐτῇ, Æschin. de Male gesta Leg. Ἐκατὸν δὲ τρήρεις ἑτέρας ἐναυπηγασάμεθα, καὶ νεωσοίκους ὠκοδομήσαμεν. Cic. quoque dicit Ædificare domum de eo qui ædificandam curat. Et οἰκοδομεῖν θριγκὸν, ac οἰκοδομεῖν αἵμασίαν, quod habes supra in Θριγκός. Legimus rursum ap. Thuc. 2, (100.) Τὰ νῦν ὄντα ἐν τῇ χώρᾳ ὠκοδόμησε, καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε. Activa etiam signif. Chrys. de Sacerd. dicit οἰκοδομήσασθαι οἰκίαν, ut Cic. Ædificare domum, villam, porticum, urbem. Sic Plato de Rep. 2. Σιτὸν τε ποιοῦντες καὶ οἶνον καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, καὶ οἰκοδομησάμενοι οἰκίας. Lucian. H. S. 2. Τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκοδομήσασθαι τὴν ὕλην, Struere materiam ut convenit. Greg. vero dixit etiam ἱερευῆς καλὰ μὲν οἰκοδομεῖ, pro Struit, Aptat: sc. ad capiendas aves. Et pass. signif. Aristot. Probl. Τὰ ἀριστα ὠκοδομημένα τοῦ σώματος, Partes corporis optime ædificatas et coagmentatas. Scriptor quoque aliquis οἰκοδομεῖν dicitur, cum opus aliquod veluti struit. Aristot. Poet. loquens de Eurip. Εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ εἶδ' οἰκοδομεῖ, ἀλλὰ τραγικώτατός γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. Alia autem metaph. Xen. K. II. 8, (7, 3.) p. 139. Ἐπὶ ταῦτα εὐθὺς οἰκοδομεῖ τε ἄλλα φιλικὰ ἔργα, His superstruite, veluti fundamento, alia amicitiæ et benevolentiae opera, ad conservandam sc. οἰκείτητα: ubi ad οἶκον alludit. ["Ad Diod. S. 1, 362. 435. Herod. 652. ad Charit. 653. Jacobs. Anth. 10, 331. Conf. c. οἰκονομέω, ad Herod. 57. 159. Act. et med., 550. Thom. M. 509. Ammon. 43. Med., Thuc. T. 2. p. 180. Bayer. De augm., Phryn. Ecl. 60." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 490. "Οἰκοδομεῖσθαι, Ædificari, sensu Christiano, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 54." Boiss. Mss.] Οἰκοδόμημα, τὸ, ET Οἰκοδομή, ἡ, Ædificium, Structura: quod posterius οἰκοδομή Phrynich. rejicit, ac pro eo usurpandum οἰκοδόμημα dicit. Dem. (36.) "Ἐνοιοὶ δὲ τὰς ἰδίας οἰκίας τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας εἰσὶ κατεσκευασμένοι, Aristot. Polit. 6. Τὴν πόλιν ὁρῶν κοσμουμένην τὰ μὲν ἀναθήμασι, τὰ δὲ οἰκοδομήμασι. Ibid. Τῶν πιπτόντων οἰκ. καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις. Et mox, Ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, Erigere ædificia ruinam minantia. Herodian. (8, 4, 12.) Τὰ μὲν οἰκοδομήματα τῶν προαστείων ἔρημα εὗρισκον, Ædificia suburbana. Aliud exemplum ex Eod. habes in Ξυλεία. At οἰκοδομὴ usitatus in N. T. interdum pro Ædificio, interdum pro Structura et ædificatione, tam metaphorice quam proprie, 1 Cor. 3, (9.) Θεοῦ γὰρ ὁρῶν, θεοῦ οἰκοδομὴ ἔστε, Dei ædificium: eod. c. dicit, Ναὸς Θεοῦ ἔστέ. Et 2 Cor. 6, (16.) Ναὸς Θεοῦ ἔστέ ζῶντος: οἰκοδομὴν et ναὸν de re ead. dicens. Matth. 24, (1.) Ἐπιθεῖται αὐτῷ τὰς οἰκοδομὰς τοῦ ναοῦ, [ἱεροῦ.] Ephes. 2, (21.) Ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὐξεῖ εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ, Totum ædificium congruenter coagmentatum, Tota structura, 4, (12.) Εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, 1 Cor. (14, 12.) Πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας, Ad ædificationem Ecclesiæ. Propria autem signif. usurpatur Geop. Πρὸς οἰκοδομὴν ξύλα τέμνειν, pro his Varronis, In ædificia succidere arborem. ["Οἰκοδόμημα, Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 645. ad Charit. 653. Valck. ad Eran. Ph. 173. Οἰκοδομή, Phryn. l. c. Thom. M. l. c. Οἰκοδομὰ σε λάβοι, Kuster. Aristoph. 51." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 421. 487. "Ædificatio, sensu Christiano, Nicet. Paphlag. Laud. S. Eust.

p. 47." Boiss. Mss. "Vocab. οἰκοδομή olim legabatur ap. Herod. 2, 127. Sed ibi pro οἰκοδομῆς, quod quidem libri dederant omnes, recte nunc οἰκοδόμησις legitur." Schw. Mss.] Οἰκοδόμησις, ἡ, Ædificatio, Structura. Thuc. 3, (21.) Τὸ δὲ τεῖχος ἦν τῶν Πελοποννησίων τοιόνδε τῇ οἰκοδομήσει, Talis erat structura, s. Hoc modo structus erat murus, vel Ita ædificatus erat. [Lobeck. Phryn. 421. "Thom. M. 645. * Οἰκοδομητός, ad Timæi Lex. 142." Schæf. Mss. "Eust. 77, 41. Rom." Seager. Mss. Strabo 3. p. 233., 8. p. 567. * Ἀνοικοδόμητος, Orac. Sibyll. 5. p. 624=355. Opsop. * Νεοοικοδόμητος, Recens ædificatus, Schneidero susp.] Οἰκοδομητικός, Ad ædificatorem pertinens, Plato de Rep. 1. Οἰκοδομητικὴ τέχνη, Ars s. Peritia ædificandarum domuum, Architectonice. Supra οἰκοδομική. [Lucian. 1, 496.] Ἀνοικοδομέω, Reædifico, Restauro, Restituo: Tacit. Ædem vetustate delapsam restaurari, Cic. Si ædes exesæ corruerunt, hæres restituere non debet. Act. 15, (16.) e Propheta Amos (9, 11.) Ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω, καὶ ἀνορθώσω αὐτήν, Restaurabo tabernaculum Davidis collapsum, Reædificabo: quo verbo Cic. quoque utitur, sed in metaph. signif. Herodian. 8, (2.) Τὰ ἐρείπια ἀνοικοδομήσαι. [Aristoph. Σφ. 802. Eip. 100. "In Plut. Cæs. 24. legitur τὰς πύλας ἀνοικοδομεῖν, pro quo Xylander posuit Obstruere portas; recte, e Cæs. B. G. 5, 50. Sed in Gr. exemplo utique ἀποικοδομεῖν videtur scriptum oportuisse." Schw. Mss. * "Ἀνοικοδόμησις, Theophyl. Bulg. Epist. * Ἀνοικοδομή, Instauratio, Jo. Malal. 1, 204." Elberling. Mss. * Προσανοικοδομέω, Schleusn. Lex. V. T. * Ἀντοικοδομέω, Polyb. 1, 42, 16. 16, 30, 6. Joseph. B. J. 6, 1, 4. 7. Arrian. 1, 46, 20. 47. ult. * Ἀντοικοδομία, Polyb. 1, 48, 1.] Ἀποικοδομέω, Obstruo: Ἀποικοδομήσαι τὰς ὁδοὺς, Thuc. (7, 73.) ubi Schol. ἀποφράζει διὰ τινος οἰκοδομῆς. Idem Thuc. 1, (134.) Μετὰ δὲ τοῦτο, τοῦ τε οἰκήματος τὸν ὄροφον ἀφείλον καὶ τὰς θύρας, ἔνδον ὄντα τρήσαντες αὐτὸν, καὶ ἀπολαβόντες, εἰς ὥστε ἀπικοδομήσαν, Schol. τειχίσαντες τὰς θύρας ἀπέφραξαν. Exp. etiam Demolior, Diruo, Ædificatum destruo. [* Ἐναποικοδομέω, Polyæn. 8, 51.] Διοικοδομέω, Inter ædificandum separo et discrimino, divido, Plato Tim. 168. de anima et ejus partibus, cujus animæ domicilium appellat corpus, Καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲν ἄμεινον αὐτῆς, τὸ δὲ χεῖρον πεφυκὲι, διοικοδομοῦσι τὸ θάρακος αὐτὸ κύτος, διορίζοντες οἶον γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἰκήσιν, τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. ["Ad Diod. S. 1, 586. 2, 140." Schæf. Mss. * Διοικοδομή, Aristes de LXX. Interpr. 260.] Ἐνοικοδομέω, Ædifico in, Thuc. 3, (51.) Ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ πύργον ἐνοικοδομήσαντες οἱ Μεγαρεῖς φρουρίῳ, Turrim in ea ædificantes, Inædificantes: Cæs. Portas plateasque inædificant. Et pass. 8, (84.) p. 288. Τὸ ἐν Μιλήτῳ ἐνωκοδομημένον τοῦ Τισσαφέρωνος φρουρίον, In Mileto ædificatum. Sic et 6, (51.) p. 214. || Ἐνοικοδομοῦμαι, Ædificandum mihi curo in, sicut οἰκοδομοῦμαι signif. Ædificandum mihi loco, Lucian. (2, 97.) Λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐπεποίητο δὲ αὐτῇ τάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τὰλλα ἐξήρτιστο, vel ἐξήρτυτο. [Thuc. 3, 85. "Obstruo, Diod. S. 3. Ἐνωκοδομημένην φάραγγα dicit Quæ a venatoribus obstructa erat: 11. Ἐνοικοδομήσαι τὴν εἴσοδον: eodem libro hoc verbum restituendum est loco, ubi male ἀνοικοδομεῖν legitur, Ὁ μὲν Γέλων ἀπάσας τὰς πύλας, ἃς διὰ φόβον πρότερον ἀνωκοδόμησαν οἱ περὶ Θήρωνα, ταύτας τῶναντίον διὰ τὴν καταφρόνησιν ἐνωκοδόμησεν, Qua Theron obstruxerat, aperuit." Brunck. Mss.] Ἐξοικοδομέω, VV. LL. exp. Destruo. Videtur tamen potius significare Exædifico, Inceptum ædificium perficio. [Munire viam per præcipitium, Polyb. 1, 48, 11. 3, 55, 6. Vide Ἐνοικοδομέω. * Ἐξοικοδόμησις, Joseph. A. J. 19, 7, 2.] Ἐποικοδομέω, Ædifico super, Superstruo, Chrys. Δεῖ τὴν κρηπίδα πῆξαντας ἐποικοδομεῖν, Jacto fundamento superstruendum est: Ἐποικοδομοῦντες ἐπὶ θεμέλιον ἀλλότριον, Super alienum fundamentum ædificantes. Et in Ep. Judæ (20.) Τῇ ἀγιωτάτῃ πίστει ὑμῶν ἐποικοδομοῦντες. Pass. Ἐποικοδομοῦμαι, Ædifico super, Superstruo, Ephes.

2, (20.) 'Εποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ 'Αποστόλων καὶ Προφητῶν, Ædificati super fundamentum Apostolorum et Prophetarum, i. e. Christum. [Xen. K. 'A. 3, 4, 6. 'Ελλ. 6, 5, 12. Demosth. 1278. Plut. 9, 285. * 'Εποικοδόμημα, Gl. Superficiū, Clem. Alex. Str. 5. p. 660. Oxon.] 'Εποικοδόμησις, ἡ, Ædificatio super. Apud Rhett. Exaggerationem significat: cum posito fundamento superingerunt et exaggerant suum veluti ædificium. Quintil. Superstructionem appellat. [Longin. 39, 3. * 'Εποικοδομή, Plato de LL. 5. p. 736.] Κατοικοδομέω, Ædifico, Inædifico, ["Isæus 225." Wakef. Mss.] 'Εγκατοικοδομέω, Ædifico in, Ædificio includo, Plut. Lyc. (9.) 'Εγκατοικοδομουμένη εὐπορία, Opes quæ domi concluduntur, [Schol. Thuc. 1, 93. * Μετοικοδόμος, Qui domicilium mutat, Æsch. Ch. 971. vox susp.] Μετοικοδομέω, Ædificatum muto, Quod ædificatum fuerat demolior, et alio modo ædifico, Plut. (Cæs. 51.) Μετοικοδομῶν τὴν Πομπηίου οἰκίαν. [Epict. 3, 24.] Παροικοδομέω, Juxta ædifico, extruo, πλησίον οἰκοδομῶ, Astruo, Thuc. 7, (11.) Παρφοκοδομήκασιν ἡμῖν τείχος ἀπλοῦν, Murum juxta nos excitaverunt, ædificarunt, ut Ovid. Ædificare muros. Et 2, (75.) Παρφοκοδομῶν ἐκατέρωθεν, Ex utraque parte ædificabant, ubi παρὰ amittit suam vim propter adv. ἀμφοτέρωθεν. [Obfirmare, Munire aliquid, operibus præstruendis, Dem. 1276, 10.] Παροικοδόμημα, τὸ, Ædificium alii ædificio astructum, Aristot. de præcordiis, Οἶον παροικοδόμημα ποιήσασα καὶ φραγμὸν τὰς φρένας, Septum et structuram intersepientem. Bud. Περιικοδομέω, Circum ædifico, In orbem struo, J. Poll. 7. Περιικοδομεῖν θρίγκους, περιβόλους: quod uno verbo θριγκῶσαι. Item, Ædificiis excitatis circumvallo s. circumcludo, Thuc. 3, (81.) p. 109. Οἱ δὲ τινες καὶ περιικοδομηθέντες ἐν τοῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον, Schol. κρίμασι περιληφθέντες. [Xen. K. Π. 1, 4, 11.] Προοικοδομέω, Ædifico s. Struo ante, Præstruo: Προοικοδομεῖν γείσα s. γεισίποδας, Suggrundia ædibus præstruere, J. Poll. ["Ad Lucian. 2, 221." Schæf. Mss.] Προοικοδομέω, Astruo, Ædificatis addo, ["Dionys. H. 1, 203." Schæf. Mss.] Συνοικοδομέω, Una ædifico, Ephes. 2, (22.) 'Εν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικήτηριον τοῦ Θεοῦ, In quo et vos una ædificamini. ["D. R. ad Longin. 254. Diod. S. 1, 203." Schæf. Mss.] Ὑπερικοδομέω, Ædifico super, Superstruo: qua signif. supra ἐποικοδομέω. ["Joseph. 695, 28." Wakef. Mss. * Ὑποικοδομέω, Lucian. 2, 4.]

Οἰκόθυρος, Hesychio ὁ οἰκουρὸς κύων, Canis qui domum custodit. Forsan quia ex ædibus impetum dat in ignotos qui accedunt. [* Οἰκόθρεπτος, Lobeck. Phryn. 577. Phot. v. Οἰκογενές. * Οἰκοκρατέω, Eust. Od. I. 106. p. 1618, 20.] Οἰκομανία, ἡ, Insanus ædium, sc. ædificandarum, amor, Bud. Quo vitio qui laborat, a Colum. Ædificator dicitur, ubi ait, Eleganter igitur ædificet agricola, nec sit tamen ædificator, i. e. Ædificandi nimis studiosus. Οἰκονέμων, Tragicis ὁ οἰκονόμος, pro quo ap. J. Poll. (6, 11.) perperam SCRIBITUR Οἰκοδέμων, VV. LL.: J. Poll. synonymum facit τῷ ἐστίατῳ, ξενίζῳ, συμποσί-αρχος, συνστάς τὸ συμπόσιον: [leg. * Οἰκοδέγμων.]

Οἰκονόμος, ὁ, Domus s. Rerum ad domum pertinentium administrator, Qui domi omnia dispensat, Dispensator rei familiaris: Cic. Dispeusare res domesticas. Et Plin. Dispensator belli Armeniaci. Vide et 'Αστυνομία. Aristot. Polit. 5, 11. de principibus qui rerum publicarum curam aliquam gerunt, rationesque reddunt acceptorum et expensorum, Οὕτω γὰρ ἂν τις διοικῶν, οἰκονόμος, ἀλλ' οὐ τύραννος εἶναι δόξει, Dispensator civitatis. Et c. ult. Ep. ad Rom. (23.) 'Εραστός ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως, vet. Interpr. Arcarius, dicitur autem Arcarius in Pand. Qui publicam vel privatam asservat pecuniam. Erasm. Quæstor ærarii: alii Procurator. Et Θεοῦ οἰκονόμος, ad Tit. 1, (7.) Qui in domo Dei omnia dispensat. Proprie autem accipitur Luc. 16, (1.) 'Ανθρωπὸς τις ἦν πλούσιος, ὃς εἶχεν οἰκονόμον: qui postea jubetur ἀποδοῦναι λόγον τῆς οἰκονομίας αὐτοῦ; Reddere rationem dispensatæ rei domesticæ. Interdum accipitur pro Distributor, ut et Lat. Dispensator, 1 Petri 4, (10.) Ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος, Ut

boni dispensatores variæ Dei gratiæ. Aristot. Rhet. 3. ex Alcідamante, Πανδήμον χάριτος δημιουργὸς καὶ οἰκονόμος τῆς τῶν ἀκουόντων ἡδονῆς, ubi videtur dicere, Scire quando auditores oblectandi sint, ut bonus rerum domesticarum dispensator, quando aliquid expendendum. [Æsch. Ag. 160. "Thom. M. 832. Callim. 1, 503. ad Diod. S. 2, 534. Mær. 372. et n., ad Charit. 276. 294. 296. 372." Schæf. Mss. * Κακοκόννομος, Lobeck. Pbryn. 677. "Philo J. 2, 269. Hes." Wakef. Mss.] Οἰκονομικὸς, Qui est dispensatoris rei domesticæ, Pertinens ad dispensatorem rei familiaris: τέχνη, ἐπιστήμη, Aristot. Eth. 1, 1. Scientia dispensandi res domesticas: cujus finem esse dicit πλοῦτον: quam in Polit. absolute οἰκονομικὴν appellat, sed subaudito horum altero, vel ἐπιστήμη, vel τέχνη. Polit. 3, 11. Ὡς περ γὰρ ἡ οἰκονομικὴ βασιλεία τις οἰκίας ἐστίν, οὕτως ἡ βασιλεία, πόλεως καὶ ἔθνους ἐνὸς ἢ πλείονος οἰκονομία. Et 1, 5. Οὐχ ἡ αὕτη οἰκονομικὴ τῇ χρηματιστικῇ τῆς μὲν γὰρ, τὸ πορίσασθαι τῆς δὲ, τὸ χρῆσασθαι. Hanc οἰκονομικὴν Cic. vocat Privatæ vitæ rationem, cum ait, Cum autem tertia pars philosophiæ bene vivendi præcepta quæreret, ea quoque ab iisdem non solum ad privatæ vitæ rationem, sed etiam ad rerum. rectionem relata: i. e. οἰκονομικὴν et πολιτικὴν. Eod. l. c. 8. tres partes facit τῆς οἰκονομικῆς, sc. δεσποτικὴν, πατρικὴν, γαμικὴν: ubi cum οἰκονομικὴ subaudiendum ἀρχή, ut e seqq. patet; nam οἰκονομικὴν ἀρχὴν patrifamilias tribuit triplicem, δεσποτικὴν, qua servis præest, ut herus: πατρικὴν, qua filiis, ut pater, quam regiam esse dicit, et γαμικὴν, qua uxori, ut maritus: quam πολιτικὴν appellat. Aliquando οἰκονομικὸν reddere possumus Quod ad rem familiarem tuendam aut locupletandam confert, imitando Cic. qui ita de Senect. Quam copiose ab eo agricultura laudatur in libro qui est de Tuenda Re familiari, qui Οἰκονομικὸς inscribitur. At Xen. K. Π. 8, (1, 5.) p. 120. οἰκονομικὰ videtur accepisse pro Ipsa dispensatione rei familiaris, aut etiam Ipsa re familiari, Σκοπῶν ὅπως ἂν τὰ οἰκονομικὰ καλῶς ἔχοι. Οἰκονομικὸς dicitur etiam Is qui dispensandæ et tuendæ rei familiaris peritus est, Peritus rerum domesticarum dispensator, Plut. π. Πολυτρ. loquens de Xen. Λέγει τοῖς οἰκονομικοῖς ἴδιον εἶναι τῶν ἀμφὶ θυσίαν σκευῶν, ἴδιον τῶν ἀμφὶ δειπνα τόπον, ἀλλαχού κείσθαι τὰ γεωργικὰ, χωρὶς τὰ πρὸς πόλεμον. Athen. 3. Βουλόμενοι οἰκονομικώτεροι εἶναι. Sic Aristot. de polypo, Ἀνόητος μὲν ἐστίν, οἰκονομικὸς δ' ἐστίν. Ude Plin. Cum alioqui brutum habeatur animal, in re quodammodo familiari callet: omnia in domum comportat. [Schol. Eur. Hipp. 521. Dio Cass. 814.] Οἰκονομικῶς, More dispensatorum rei familiaris, More eorum qui dispensandæ et tuendæ rei familiaris periti sunt, Budæo Non sine mysterio et certa ratione, et ut res, quæ gerebatur, poscebat, in Damasc. 3. de Christo, Εἰ καὶ οἰκ. ἐαυτὸν συνέστειλε πολλάκι· οὐ γὰρ ἡγνῶσι τὸν καιρὸν: Etiam si sæpe Judæis male cogitantibus se subduxit, quando ita mysterium futuri supplicii poscebat, cujus tempus nondum venisse sciebat. Videtur autem metaph. esse a

provisis rerum domesticarum dispensatoribus, qui sciunt quo quælibet tempore agenda sint, et quando expensæ faciendæ. Cum vero Scholiastæ Poëtarum dicunt οἰκονομικῶς λεχθὲν, intelligunt de ea Poëtarum οἰκονομία, de qua aliquanto post dicitur. ["Valck. Hipp. p. 241." Schæf. Mss. * Εὐοικονομικὸς, Diphilus Athenæi 80.] Οἰκονομία, ἡ, Dispensatio rei familiaris, rei domesticæ, Rei familiaris cura et administratio, Luc. 16, (2.) homo quidam locuples ad suum dispensatorem, qui insimulatus fuerat quod bona ipsius dissiparet, Ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας σου, Redde rationem dispensationis tuæ. Pro administratione rei familiaris accipitur et in hh. ll. Aristot. Pol. 3. Οἰκονομία ἑτέρα ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς τοῦ μὲν γὰρ, κτᾶσθαι τῆς δὲ, φυλάττεσθαι ἔργον ἐστὶ. Plut. Lycurgo, de adolescentibus Spartanis, Διὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ἐραστῶν ἐποιοῦντο τὰς ἀναγκαίας οἰκονομίας, Necessary in rei familiaris administratione negotia conficiebant. Alii autem οἰκονομίας hic simpliciter et generaliter interpret. Negotia. Sic Plato

Apol. (26.) Ἀμελήσας χρηματισμοῦ καὶ οἰκονομίας, Rei familiaris negligens dispensator, administrationem negligens. Cui opp. ὁ τῆς οἰκονομίας κατορθωτικός, Boni et frugi paterfamilias. Sunt vero et urbium οἰκονομῖαι, Administrationes: tunc autem ἀκύρως et καταχρηστικῶς hoc vocab. capitur: ut Aristot. in l. quodam paulo ante in Οἰκονομικὸς c., βασιλείαν esse dicit πόλεως καὶ ἔθνους ἐνὸς ἢ πλείονος οἰκονομίαν, Urbis gentisque unius aut plurium administrationem. Sic Turn. in Polyb. Τὴν μὲν οἰκονομίαν καὶ τὸν χειρισμὸν ποιοῦνται τούτων αὐτῶν, vertit, Eorum administratio curaque ad eos pertinet. Itidem Herodian. 6, (1, 2.) Ἡ μὲν τοι διοίκησις τῶν πραγμάτων καὶ ἡ τῆς ἀρχῆς οἰκονομία ὑπὸ ταῖς γυναιξὶ διακείμετο, Negotiorum administratio ac principatus gubernacula mulieribus incumbabant, Polit. Sed et Deo οἰκονομία tribuitur, quæ est vel Providentia, vel Providens rerum omnium administratio in hoc mundo, velut domo sua, Chrys. in 2 Ep. ad Col. 2. Τὸν πατέρα ἡπάτηκεν ὁ Ἰακώβ· ἀλλ' οὐκ ἀπάτη, ἀλλ' οἰκονομία ἦν, Divino id numine agebatur, Bud. Sic accipi potest et Coloss. 1, (25.) Ἐγὼ διάκονος κατὰ τὴν οἰκ. τοῦ Θεοῦ, Ita dispensante divina providentia, E dispensatione Dei, ut alii. Alibi dicit se vocatum esse Apostolum διὰ θελήματος Θεοῦ, et διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ Πατρὸς. Greg. quoque οἰκονομίαν vocat Providentiæ divinæ administrationem, Bud. At Suidæ est quidam τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας τρόπος, quem triplicem constituit, ut ap. eum videbis. Alias Theologi vocant Christi incarnationem: ut et Hieron. testatur in Epist. ad Pammachium et Oceanum, de Apollinari loquens, Is dimidiatam Christi introduxit οἰκονομίαν, i. e. ἐνανθρώπησιν, ex eo sc., quod divinam personam Christo homini sustulit et unam tantum naturam tribuit. Bud. 299. annotat vitam Christi et ejus theurgiam totam vocari οἰκονομίαν. Ibid., cum e Damasc. citasset, Τὸ τῆς οἰκ. μυστήριον, itidemque a Bas. usurpari indicasset, subjungit, Est enim οἰκονομία Provincia Christo a Deo Patre injuncta et mandata. Exempla autem alia, quæ affert, ibi videnda tibi reliqui. || Rursum Dispensatio et distributio: οἰκονομία τῶν χρημάτων, Chrys. Ephes. 3, (2.) Τὴν οἰκ. τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Est et in architectorum opere οἰκονομία, Distributio. Vitruv. 1, 2. Architectura autem constat ex ordinatione, quæ Græce τάξις dicitur, et e dispositione, hanc autem Græci διάθεσις vocant, et eurythmia et symmetria, et decore, et distributione, quæ Græce οἰκονομία dicitur. Et sub fin. capitis, Distributio autem est copiarum locique commoda dispensatio, parcaque in operibus sumtus cum ratione temperatio. Et aliquanto post, Omnino faciendæ sunt aptæ omnibus personis ædificiorum distributiones. Habent et Oratores ac Poætæ suam in scribendo οἰκονομίαν, de qua Cic. intellexisse videtur, cum l. 1. de Oratore ait, Inventa non solum ordine, sed etiam momento quodam atque judicio dispensare atque disponere. Bud. οἰκ. interpr. Distributionem et dispositionem oratoriam. Quintil. 3, 3. de partibus rhetorices, Hermagoras judicium, partitionem, ordinem, quæque elocutionis sunt, subjecit æconomix: quæ Græce appellata e cura rerum domesticarum, et hic per abusionem posita, nomine Lat. caret. Pro hac æconomia alii ponunt Dispositionem, ut ibid. docet Cic. ad Att. 6, 1. Nec οἰκονομίαν meam institutam, sed ordinem conservabo tuum: sc. in respondendo literis tuis. Aliquanto post, Sedenim οἰκονομία si perturbatio est, tibi assignato; te enim sequor σχεδιάζοντα. Apud Athen. in præf. libri 1. Καὶ ἐστὶν ἡ τοῦ λόγου οἰκ. μίμημα τῆς τοῦ δέλπου πολυτελείας, καὶ ἡ τῆς βίβλου διασκευῆ, τῆς ἐν τῷ λόγῳ παρασκευῆς. Ibid. Athen. dicitur θαυμαστός τοῦ λόγου οἰκονόμος. Est et Poëtarum οἰκονομία, quam in Poëmatis suis sequuntur. Sic Serv. in Virg. Bona æconomia et rei futuræ præparatio. Et alibi, Hoc loco ab Homeri æconomia recessit. Quintil. 1, 8. de veteribus Comicis ap. Lat., (Economia quoque in his diligentior quam in plerisque novorum erit, qui omnium operum solam virtutem sententias putaverunt. Et aliquanto post, tradens quæ puer in lectione observare debeat,

Præcipue vero illa infigat animis, quæ in æconomia virtus, quæ in decoro rerum, quid personæ cuique convenerit. Athen. (21.) e Chamæleonte de Æschylo, Πρῶτον αὐτὸν σχηματίζει τοὺς χοροὺς, ὀρχηστοδιδασκάλοις οὐ χρησάμενον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῖς χοροῖς τὰ σχήματα ποιοῦντα τῶν ὀρχήσεων, καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγωδίας οἰκ. εἰς ἑαυτὸν περιστᾶν. Sic Schol. Soph. 129. Θαυμαστὴ δὲ ἡ οἰκ. τοῦ ποιητοῦ, μὴ ἅμα τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ θανάτου κομίσαι τὰ λείψανα. Et alibi in CEd. C. Καλῶς δὲ τὰ τῆς οἰκ. ἔχει, ἵνα μὴ μόνος ὁ Οἰδίπους ἀπολειφθῇ. Donat. in hæc Andriæ Terent. Audivi Archillis, Hæc sunt inventionis poeticæ, ut ad æconomiam facetiæ aliquid addant; nam οἰκονομία est ut accersatur obstetrix, et conveniatur Pamphilus. Apud Serv. autem ETIAM Προοικονομία, in hæc Æn. 12. dextræ mucronem extorquet et alto Fulgentem tinxit jugulo, Quasi proæconomia est, ut non eum suo interminat gladio, ne agnoscat quod Metisci est, et jam nunc suum requirat: quo facto perire poterat sequens fracti gladii æconomia. Et alibi, Pulcra proæconomia, i. e. dispositio carminis. Ab Οἰκονομία EST Οἰκονομαστής, ὁ, Dispensator, Administrator, Gubernator, VV. LL. Οἰκονομέω, Rem familiarem administro, Res domesticas dispenso, ut Cic. loquitur. Luc. 16, (2.) herus ad suum dispensatorem, qui ap. eum delatus fuerat quod dissiparet ipsius bona, Ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκ., οὐ γὰρ δυνήσῃ εἶτι οἰκονομεῖν. Aliquando accus. additur, et tunc simpliciter pro Administro capitur. Harpocr. Ἔστι δὲ ληξιαρχικόν, εἰς ὃ ἐνεγράφεοντο οἱ τελεσθέντες τῶν παίδων, οἷς ἔξην ἤδη τὰ πατρῴα οἰκονομεῖν, Liber in quem puerorum nomina referebantur, qui jam tutelæ suæ facti erant, et quibus rem familiarem administrare licebat. Isocr. autem dixit etiam οἰκονομεῖν τὸν ἑαυτοῦ βίον, pro Instituire vitam suam, ad Demon. (2.) Τίνων ἔργων ἀπέχεσθαι, καὶ ποίους τισὶν ἀνθρώποις ὀμιλεῖν, καὶ πῶς τὸν ἑαυτοῦ βίον οἰκονομεῖν. Nisi ibi malis Regere: Aristot. de Mundo, Ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν, Lex regit omnia ad remp. pertinentia, Bud. Alicubi Dispenso, Dispono, Constituo, 2 Macc. 3, (14.) Οἰκονομήσων τὴν περὶ τούτων ἐπίσκεψιν, De his constituturus, Hæc ordinaturus. Sic Bud. οἰκονομούμενον interpr. Recte constitutum atque dispensatum. Pro Constituire et corrigere accipitur et in Synes. Ep. 67. Οἰκονομήσασθαι δὲ ἐν τι λοιπὸν, καὶ λόγον πεπαύσομαι. Dii etiam οἰκονομεῖν dicuntur, cum res humanas dispensant: Ovid. dispensant mortalia fata sorores. Lucian. in Jove Trag. Τὰ ἐν κόσμῳ ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα οἰκονομούμενοι. Est alioqui, inquit Bud. 299., οἰκονομεῖν verbum Theologicum, et significat moliri, Struere, Instituire, Damasc. Ὁρθόδ. 4. de fletu et somno et morte Christi loquens, et aliis affectibus humanis, Οὐδὲν τούτων τοῦ θείου πάσχοντος, δι' αὐτῶν δὲ τὴν ἡμῶν οἰκονομοῦντος σωτηρίαν. Vide et alia ibid. || Dispenso et Distribuo, verbum Medicorum, Gal. Ἀνάδουσις, ἐστὶν ὀλκὴ τῆς πεφθέλους καὶ οἰκονομηθείσης τροφῆς εἰς πάντα τοῦ σώματος μέρη, Distributi alimentum et digesti, Bud. [Soph. El. 190. Menander. "Marcell. de V. Thuc. p. 2. Ordine dispono, Valck. ad Il. 22. p. 102. Conf. c. οἰκοδ., Thom. M. 509. ad Charit. 653. ad Lucian. 2, 63. Οἰκ. οἶκον, Koppiers. Obs. 83. Οἰκ. τι πρὸς τι, Heyn. Hom. 6, 632. * Οἰκονόμημα, ad Eran. Phil. 173. ad Charit. 653." Schæf. Mss. * Οἰκονομητός, unde] Ἀνοικονόμητος, Non dispositus, distributus, dispensatus, Male dispositus, distributus, dispensatus, In quo nulla est οἰκονομία: Quint. 8, 3. Sunt inornata et hæc, Quod male dispositum est, id ἀνοικονόμητον: quod male figuratum, id ἀσχημάτιστον: quod male collocatum, id κακοσύνθετον vocant. [Athen. 341.] "Δυσοικονόμητος, Dispensatu difficilis. Item cibus δ. dicitur pro Digestu difficilis, Athen. (p. 74.) de cucumere, Δ. ἐστὶ καὶ δυσσποβίβαστος. Sic et" [p. 70. e Diphilo. "Xenocr. de Aquat. 73." Boiss. Mss.] "Εὐοικονόμητος, Dispensatu et distributu facilis; Digestu facilis, ap. Me. "dicos. Athen. (115.) Οἱ ἐκ πυρῶν ἄρτοι κριθίνων πολυτρόφωτεροι καὶ εὐοικονομητότεροι, καὶ τὸ ὅλον κρεῖντορες. Ibidem, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἄρτος, βαρὺς, δυσοικονομήτος." Ibidem, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἄρτος, βαρὺς, δυσοικονομήτος.

“νόμος, διὰ τὸ ἀνομάλως ὀπταῖσθαι.” [“Schol. Eur. Or. 474.” Boiss. Mss. * Εὐοικονομήτως, Eust. 1950, 25. et sæpius, Osann. Anal. p. 98. * “Οἰκονομητικός, Zeun. ad Xen. K. II. 183. (2, 2, 7.)” Schæf. Mss.] Ἀποικονομέω, Dispenso, ut nonnulli interpr. idem significare volentes cum simpl. οἰκονομέω. [Hierocles Stobæi Serm. 37. Ecl. Eth. 214. Bas. in Attende tibi p. 344.] Itidemque VERBALE Ἀποικονόμησις reddunt Dispensatio, [Cass. Probl. 70.] Alii contra putant ἀποικονομεῖν nusquam habere omnino signif. sui simplicis οἰκονομέω. Sed ET Ἀποικονομία redditur Dispensatio, sicut ἀποικονόμησις. Apud Alex. Aphr. autem περὶ Ψυχῆς l. 2. opponitur τῇ ἐκλογῇ, ubi scribit, Καὶ ἐστὶ εἰ περὶ τὴν τῶν κατὰ φύσιν καὶ οἰκείων ἐκλογὴν ἢ ἐνέργεια τῆς ἀρετῆς, καὶ περὶ τὴν ἀ. καὶ ἐκκλίσιν τῶν τούτοις ἐναντίων, δεῖ δηλονότι παρεῖναι, ἃ ἐκλέγεται. Ubi videtur opponi τῇ οἰκονομία, ut ἀποικονομέω opp. τῷ οἰκοδομέω. [“Alex. Aphr. ad Libr. Non suff. Virt. ad Felic. 249. 254.” Kall. Mss. * “Ἀποικονόμητος, Trajiciendus, Propulsandus, Epictet. Diss. 4, 1, 44. Τίς οὐκ ἔχει κακοῦ πρόληψιν, ὅτι βλαβερόν ἐστίν, ὅτι φευκτόν ἐστίν, ὅτι παντὶ τρόπῳ ἀ. ἐστὶ;” Schw. Mss.] Διοικονομέω, Persevero in administrando et regendo, Aristot. Ἐγούμενον δὲ τούτου πᾶς διοικονομεῖται ὁ κόσμος, Bud. [* “Προδιοικονομέω, Bekk. Anecd. 743.” Boiss. Mss.] Ἐποικονομέω, Accuro, Aristot. Œcon. 2. Ὁ πάσαις ἐποικονομεῖται ταῖς οἰκονομίαις, Quod in omnibus rei domesticæ curandæ generibus providetur, VV. LL. [Perperam pro ἐπικονωνεῖται, quod exhibet Codex Camerarii. * Ἐποικονομία, Distributio, Partitio, Longin. 11, 2. sed leg. * Ἐποικοδομία.] Κατοικονομέω, Dispenso, Plut. (Bruto 36.) Κατοικονομεῖν τὴν περὶ ταῦτα χρεῖαν, Tempora rerum agendarum partiri et dispensare, Bud. Προοικονομέω, Præstruo, Præmolior, Bud. in duobus ll. Aristot. et Synes., Comm. 299. Quibus subjicit et hæc, Cic. ad Qu. Fratr. 2. Eo die προοικονομήσαμεν quædam εὐκαίρως de iis quæ in Sextium apparabantur crimina, et eum ornari veris laudibus, i. e., quædam præstruxi in defensione Bestiæ, quæ ad Sextii defensionem spectabant. [“Ad Lucian. 2, 221. Heyn. Hom. 6, 625. Schn. ad Xen. Œc. 48.” Schæf. Mss.] Προοικονομικὸν dicitur Quod præstruit et viam facit ad sequentia. Hæc ibi Bud. [* Προοικονομικῶς, Schol. Soph. El. 451. * Προοικονομιζῶ, Schol. Eur. Hipp. 23. Osann. Anal. 98. * Προοικονομέω, Joseph. B. J. 7, 8, 2. Clem. Alex. Str. 820, 34. * Συνοικονομέω, Max. Tyr. 22. Longin. 10, 7.] Οἰκόπεδον, τὸ, Area domus, Solum supra quod domus diruta stetit aliquando, Diosc. 3, 119. de marrubio, Φύεται περὶ τὰ οἰκ. καὶ ἐρείπια, Circa areas domorum et rudecta. Bud. interpr. Area ædificii quod corrui, ap. Æschin. (26.) Τῆς οἰκίας ταύτης ἔσθηκε τὰ οἰκ. Reliqua est area domus illius collapsæ, Xen. (Πορ. 2, 6.) Πολλὰ οἰκιῶν ἔρημά ἐστιν ἐντὸς τῶν τειχῶν καὶ οἰκόπεδα. In h. autem Aristot. l. Polit. 2. Καὶ τὴν τῶν οἰκ. διαίρεσιν δεῖ σκοπεῖν, μή ποτ’ οὐ συμφέρῃ πρὸς οἰκονομίαν, accipitur potius pro Area domus ædificandæ. Aliud exemplum e Plat. habes in Γῆπεδον. [Plut. Anton. 71. Thuc. 4, 90. “Ad Diod. S. 1, 382. Lennep. ad Phal. p. 18. Dionys. H. 4, 2076. * Οἰκοπίναξ, Abresch. Lectt. Aristæn. 210. (2, 5, 8.)” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 373.] Οἰκοποιός, sequendo signif. aliorum a ποιῶ compositorum, accipiendum esset pro Domus fabricator, Ædificator : Soph. tamen usurpavit pro Eo qui in ædibus factus est, Domi apparatus. In Phil. (32.) p. 379. Οὐδ’ ἔνδον οἰκοποιός ἐστὶ τις τροφή; i. e. ἢ ἐν οἴκῳ γενομένη, Schol. [* Οἰκοποιέω, Cæsar. Dial. 1, 30.] Οἰκοπορεῖα, τὰ, Vasa domestica, τὰ κατ’ οἰκίαν σκεύη, Suid. Οἰκόσιτος, ὁ, Qui domi suæ cibum sumit, e suis facultatibus vivit : cui opp. παράσιτος, et is cui civitas victum subministrat. Athen. (247.) Καλεῖται δὲ οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ, ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν : ut ἐκκλησιαστής οἰκόσιτος, quod ex Antiphane affert. Ibid. οἰκόσιτος νυμφίος, Qui paternis bonis sustentare se potest, nec dote indiget. Menander, Οἰκόσιτον νυμφίον, οὐδὲν δεόμενον προικὸς ἐξενήκαμεν. A Luciano οἰκόσιτος dicitur Qui domi patris adhuc alitur, (1, 2.) Εἰ δὲ τίνα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων

ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικούτος ὢν : item οἰκόσιτοι μαθηταὶ dicuntur Discipuli, qui quidem magistri ædes discendi causa frequentant, sed non ab eo aluntur, verum domi patris sui. Menander in Citharista, Οὐκ οἰκοσίτους τοὺς ἀκροατὰς λαμβάνεις. Ab Eod. (1, 533.) οἰκόσιτοι dii dicuntur Qui in cælo cibum capiunt, nec in sacrificiis nidore victimarum crematarum vescuntur, et sanguinem per altaria sparsum lambunt, Ἦν δ’ οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἄμβροσία τὸ δεῖπνον. At nuptiæ οἰκόσιτοι, Quæ domi celebrantur, Quibus domi et privatim familiares excipiuntur, non publice tota multitudo. Menand. ap. Athen. (248.) μὴ Συνάγειν γυναῖκας, μηδὲ δειπνίζειν ὄχλον, Ἀλλ’ οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποιηκέαι. [Οἰκ. μῦς, Fabula Æsopia ap. Tyrwhitt. de Babrio p. 14. “Valck. Anim. ad Ammon. 173. Thom. M. 178. Phryn. Ecl. 86.” Schæf. Mss.] Οἰκοσιτία, Cum quis domi suæ victitat, Domicænium : ut Mart. loquitur 5. Si tristi domicænio laboras Torani, potes esurire mecum. Et 12. trinoctiali Affecit domicænio clientem. [* Οἰκοσκενὴ, Gl. Supellex, Arcad. 103.] Οἰκοσκοπικὸν dicitur Quoddam vaticinationis genus, cum ex iis, quæ in ædibus contingunt, auguramur : ut, verbi gratia, quid significet si felis aut serpens in tecto conspiciatur, si oleum aut mel effusum sit, et hujusmodi alia. Vide Suid. in Οἰωνιστικόν, [et Ξενοκράτης, Osann. Anal. 98. * Οἰκοσκοπέω, * Οἰκοσκόπησις, * Οἰκοσκοπητικός, unde * Οἰκοσκοπητικόν, τὸ, Eudocia p. 41. Nonn. ad Greg. Naz. Stelit. p. 160. “Nonn. Hist. Synag. 1, 72.” Boiss. Mss. * Οἰκοσσός, Nonn. D. 21, 270. Maximus v. 98.] Οἰκοτραφὴς, Domi nutritus, Verna, οἰκογενής, [“Phryn. Ecl. 87. Thom. M. 645. Brunck. Lex. Soph. v. Ἡ, ad Œd. T. 1123. ad Mær. 283. Valck. Anim. ad Ammon. 173.” Schæf. Mss.] Οἰκότριψ, ET Οἰκοτρίβης, Verna, Servus vernaculus, et non nunc primum emtus, sed diu domi nostræ versatus aut etiam e parentibus servis natus, ὁ ἀπὸ γονέων δούλος, qui et θρεπτός : qua re ab eo, qui οἰκέτης dicitur, differt. Ammon. Οἰκότριψ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν· οἰκέτης δὲ, ὁ δούλος ὁ ὠνητός : quibus verbis Servum recens emtum s. Novitium significat. Hes. οἰκοτρίβης, οἰκογενὴς δούλος. Sic exp. Suid. in Agathia, Εἴπετο δὲ καὶ τῶν οἰκοτρίβων ὁπαδῶν ὁ προστάτης, καὶ ὅσον ἅλλο οἰκετικόν, καὶ ὅσοι τομίαι κατευνασθήρες. Philo V. M. 1. Ὡς πριάμενος παρὰ δεσποτῶν, οἷς ἦσαν οἰκότριβες, ὑπήγετο, καὶ δούλους ἀπέφαινε, Tanquam vernas de justo domino emtos. Erasm. Chil. Lacedæmonii vernas, h. e. servos domi natos, μόθωνας appellant, aut eos qui ingenuorum filios instituunt, quos Athenienses vocant οἰκότριβας. [Aristoph. Θ. 426. Lucian. 1, 720. Plut. 9, 301. “Phryn. Ecl. 86. Thom. M. 645. Ammon. 101. Valck. Anim. 43. 172. Mær. 283. et n., ad Lucian. 1, 367. Brunck. Œd. T. 1123.” Schæf. Mss. Posidon. Athenæi 213. Lobeck. Phryn. 203. Barker. ad Etym. M. 1097-8. Apud Dion. Orat. 78. p. 429. extat vitiose οἰκειότριβας, ab * Οἰκειότριψ.] Οἰκοτρίβαιον, sub. παιδίον, Puer e verna natus, J. Poll. 3, (76.) Τὸ δὲ παιδίον τὸ ἐκ τῶν οἰκοτριβῶν, οἰκοτρίβαιον ὠνόμαζον, Qui jam inde ab avo suo servit. Apud Hes. habetur ETΙΑΜ Οἰκοτρίβλιον, τὸ ἐκ δούλου δούλον, nisi scr. τὸν, et ap. Eust. [Od. A. 356. p. 1423. et Phot.] τὸ οἰκογενὲς παιδάριον. [* “Οἰκοτρίβων, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 92. Παρὰ τοῖς οἰκοτρίβωσι τῷ βασιλικῷ δαπέδῳ.” Elberling. Mss. * Οἰκοτρίβω, * Οἰκοτρίβια, Schol. Aristoph. Θ. 426. * Οἰκοτριβικός, Gl. Vernalis. Οἰκοτριβής, i. q. οἰκοφθόρος, Critias Athenæi 432. * Οἰκότροφος, Valck. Diatr. 202. * Οἰκοτράννος, Pallad. 112.” Schæf. Mss.] Οἰκοφθόρος, Domuum perniciēs, Qui domos pessundat, Qui familiam aliquam evertit, Bona domestica dilapidat. || Hes. οἰκοφθόρους exp. μοιχοῦς. [Eur. Fr. inc. 48. “Bast Lettre 54.” Schæf. Mss. Ignat. Ep. ad Eph. 5. 16.] Οἰκοφθορία, Domus s. Familiæ eversio, Rei familiaris dilapidatio, Rei domesticæ jactura, Plato, Οἰκοφθορίαν καὶ πενίαν φοβούμενοι, [Plut. 6, 40. “Ad Herod. 688. Dionys. H. 1, 60.” Schæf. Mss.] Οἰκοφθρέω, Domum s. Familiam

pessundo, Rem familiarem dilapido, Plato de LL. 11. (p. 156.) Ἐὰν δέ τις τινα νόσος ἢ γῆρας ἔκφρονα ἀπεργάζηται, καὶ λανθάνῃ τοὺς ἄλλους πλὴν τῶν συνδιαιτωμένων, οἰκοφθορῇ δὲ ὡς ὦν των αὐτοῦ κύριος, Bona sua dilapidet, Rem familiarem absumat. Et pass. ap. Herod. (5, 29.) οἰκοφθορημένοι, Quorum familiæ ad egestatem sunt redactæ, Bud. p. 47. locum ibi proferens, Quorum domus eversæ sunt. Ex (1, 196.) οἰκοφθορήσαν, Rem domesticam absumserunt. [“Ad Dionys. H. 1, 37.” Schæf. Mss. Plato de LL. 12. p. 213. Οἰκοφθόρησε, Lobeck. Phryn. 155.] Κατοικοφθορέω, Domum et familiam penitus everto, Domum meam depauperō, ut Horatiano verbo utar, Rem familiarem exhaustio. Ἀκύρως autem Plut. Alcib. (23.) dixit, Κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν, Exhaustit et accidit res civitatis, Bud. [* Οἰκοφόρος, Scymni Chii Fr. 116.] Οἰκοφύλαξ, ὁ, Domus custos, Epigr. [Nossidis 9. Æsch. Suppl. 27.] Οἰκοφυλάκιον, Præmium custoditæ domus, vide Οἰκούριον. [Eust. Od. A. 356. p. 1423. Οἰκοφυλάκια, τὰ ὑπὸ μητέρων παιδίοις ὑπολειπόμενα παίγνια.] Οἰκοφυλακέω, Domum custodio. [* Οἰκουργός, unde * “Οἰκουργέω, Clem. 1 ad Cor. 1.” Routh. Mss.] Οἰκουρός, i. q. οἰκουργός, ab οὐρέω, Custodio. Sic οἰκουρόν ὄφιν dixit Poeta quidam draconem, qui Palladis ædem custodiebat, s. τὸν τῆς πολιადος φύλακα δράκοντα, τὸν τῆς ἀκροπόλεως φύλακα, ut Hes. exp., ap. quem plura de hoc serpente reperies. Plut. Τὸν οἰκουρόν ἀλεκτρύονα. Et Athen. (611.) de cynico, quem cani confert, Τό, τε συνανθρωπίζον καὶ οἰκουρόν καὶ φυλακτικὸν τοῦ τῶν εὐ δρώντων βίου. Et Nicand. (Fr. 3, 6.) de rapis, Προσφιλέας χειμῶν καὶ οἰκουροῖσιν ἀεργοῖς, Otiosis ædium custodibus, Qui otiosi domi latitant. Cum vero homo aliquis οἰκουρός dicitur, signif. Eum qui domi manet et res domesticas curat: Suidæ οἰκονομικός, cui opponitur Qui frequenter in foro ac publico versatur, Quive peregrinatur aut militat. Paul. ad Tit. 2, (5.) de juvenculis uxoribus, Φιλοτέκνους, σώφρονας, ἀγνῆς, οἰκουρούς. At οἰκουρόν γράδιον, quod J. Poll. 4. in personis Comiciis numerat, dici potest ancilula, quæ et domum simul custodit, et res quoque domesticas curat; nam vetulas ad rem attentas esse notum est. Aliquando in malam partem accipitur pro Eo, qui domi semper desidet, nec civilia aut bellica negotia capessit, Plut. Pericle. In sermone vernaculo ita usurpatur Casanier. Item οἰκουρός κύων dicitur Canis, qui domi ignave latitat nec venatum exit, Aristoph. Σφ. (970.) Ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρός μόνον. Αὐτοῦ μένων γὰρ, ἄτ' ἂν εἴσω τις φέρη, Τούτων μεταιρεῖ τὸ μέρος. Cui opp. alter qui comedit τραχήλια Καὶ τὰς ἀκάνθας, κοῦδέποτε' ἐν ταύτῃ μένει. At Plut. (9, 753.) Οἰκουρός καὶ ὑπωρόφιος ἀῖρ, Domesticus tectisque clausus aer. Eust. annotat quosdam etiam περισπωμένους SCRIBERE Οἰκουρός. [Æsch. Ag. 1234. 1635. “Ad Phalar. 253. ad Diod. S. 2, 521. Eur. Hec. 1263. Toup. Opusc. 2, 191. Valck. Adoniaz. p. 289. Hipp. p. 248. ad Herod. 638. ad Eur. Or. 926. Toup. ad Longin. 277. Οἰκ. ὄφης, Brunck. Aristoph. 1, 55.” Schæf. Mss.] “Οἰχῶρος, οἰκουρός, Hes.” [* Οἰκουρεῖ, Lobeck. Phryn. 153. * Οἰκουρότης, var. lect. ap. Nicet. Ann. 20, 1.] Οἰκουρία, ἡ, Domus custodia, Cum quis domi manet et domestica negotia curat: quod in mulieribus laudatur, quas Paulus quoque Apostolus jubet esse castas et οἰκουρούς. Plut. περὶ Εὐθυμίας, p. 827. meæ Edit. Οἰκουρία τὰ πολλὰ συνούσας, Utpote quæ domi majorem vitæ partem transigat: Probl. Rom. 484. meæ Ed. (= 101.) “Εκεῖτο δὲ πάλαι καὶ σανδάλια καὶ ἄτρακτοι· τὸ μέν, οἰκουρίας αὐτῆς, τὸ δὲ, ἐνεργείας σύμβολον: Præc. Connub. (538.) Τὴν Ἥλειων ὁ Φειδίας Ἀφροδίτην ἐποίησε χελώνην πατοῦσαν, οἰκουρίας σύμβολον ταῖς γυναιξί. Accipitur et in malam partem pro Desidia, qua quis domi manet, nec civilia aut bellica negotia suscipit, Plut. Coriol. Οἷαν οἰκουρίαν ἡμῖν ἢ σὴ φυγὴ περιποίησεν. [Eur. Herc. F. 1373. “Toup. Opusc. 1, 25. Wakef. Herc. F. 1376. Villosion. ad Long. 180. Conf. c. ἐπικ., 161.” Schæf. Mss.] Οἰκουρικός, Domi manere solitus, Qualis est eorum, qui domi manent: ἡδυνάθεια, quod tamen Bud. vertit, Dome-

stica voluptās. Lucian. (3, 373.) substantive τὸ οἶκ. pro οἰκουρία, Sedulitas in domo custodienda et tractandis negotiis domesticis. Οἰκουρέω, Domum custodio, Domi maneo, me contineo, vide Λυχνοφόρος. Interdum in malam partem pro Domi desideo, latito, Lucian. (1, 57.) Τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινα τοῦτον γυναικῶδη καὶ ἀτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος. Plut. de Herod. Οἰκουρεῖν καὶ ἀμελεῖν Ὀλύμπια καὶ Κάρνεια πανηγυρίζοντας: Pericle (11.) p. 50. de Thucydide, Ἦττον μὲν ὦν πολεμικός τοῦ Κίμωνος, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικός μᾶλλον, οἰκουρῶν ἐν ἄσσει. Sic in eod. Pericle p. ead. Et in Camillo, “Ἐβδόμον γὰρ ἐκείνον οἰκούρου μῆνα πολιορκοῦντες, Septimum illum mensem in obsidione agebant. [Æsch. Ag. 818. Soph. CEd. C. 343. Ph. 1328. “Ad Phalar. 253. 362. Boiss. Philostr. 598. ad Herod. 331. ad Lucian. 1, 255.” Schæf. Mss.] Οἰκούρημα, τὸ, Quod domum custodit s. domi manet. Pro muliere domus custode usurpatur ab Eur. Or. (926.) οἰκουρήματα φθεῖρειν, i. e. τὰς οἰκουρούσας γυναῖκας. Ubi quidam interpr. Ancillas domesticas. || Οἰκούρημα a Soph. accipitur etiam pro Domus custodia, φυλακῇ, παρουσία, Schol. in Philoct. (868.) p. 414. Ὡς φέγγος ὑπνοῦ διάδοχον, τό, γ' ἐλπίδων Ἀπαστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων. [“Valck. Hipp. p. 248. Brunck. Antig. 756.” Schæf. Mss.] Αἲ Οἰκούριον, τὸ, Præmium, quo afficitur is, qui domum custodit et rem familiarem alio absente administravit, Soph. Tr. (542.) p. 350. τοιάδ' Ἡρακλῆς Ὁ πιστός ἡμῖν ἀγαθὸς τελούμενος Οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου, i. e., τῆς οἰκουρίας δῶρα, εὐχαριστήρια τῆς πολυχρονίας ἡμῶν οἰκουρίας, Schol. τοὺς ὑπὲρ οἰκουρίας μισθοὺς, Eust. || Οἰκούρια dicuntur etiam Crepundia et Ludicra, quæ matres infantibus domi manentibus reliuquunt, Eust. 1422. de οἰκουρεῖν loquens, “Ὅθεν οἰκούρια παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς οἷον οἰκοφυλάκια, τὰ ὑπὸ μητέρων παιδίοις ὑπολειπόμενα παίγνια. Hes. τὰ ὑπὸ τῶν μητέρων προσφερόμενα τοῖς νηπίοις παίγνια: quæ ejus verba videntur signif. Crepundia et ludicra, quibus matres solent domi pueros continere, in ludendo sc. occupatos. [* Οἰκίριος, pro οἰκούριος, Pind. Π. 9, 35. οἰκοριᾶν μεθ' ἑταιρῶν.] Habet Οἰκουρός ac Οἰκουρέω sua etiam bicomposita. Ἐνοικουρέω, Domum custodio, Domi maneo, etiam Maneo in. VV. LL. interpr. Inhabito. [Lucian. 3, 65.] Ἐποικουρέω, quod VV. LL. exp. itidem Inhabito, afferentia e Plut. Camillo locum quandam in Ὑποικουρέω citandum. Συνοικουρος, Socius in custodienda domo. At Euripidi (Hipp. 1069.) σ. κακῶν, quasi Contubernalis malorum, i. e. Consorts malorum. [* Συνοικουρέω, Dionys. H. 1, 497, 29.] Ὑποικουρέω, Domi latito: et veluti Imos ædium recessus custodio: sic Hes. ὑποικουρούσα exp. εἰς βάθος οἰκούσα. Idem ὑποικουρεῖ annotat accipi etiam pro συνέστη καὶ γεγάμηται. || Bud. ὑποικουρεῖν interpr. Subire, Clanculum irrepere, Penitus insidere, e Basilio afferens, Ἀμαρτία εἰς βάθος ὑποικουρούσα. Dicitur etiam morbus aliquos ὑποικουρεῖν, cum eis velut obrepit, aut eorum intestina veluti subit. Plut. Camillo p. 45. Καὶ νόσος ὑποικουρήσεν αὐτοὺς, ἐν νεκρῶν πλήθει καὶ χύδην καταβεβλημένων σκηνοῦντας ἐν ἐρειπίοις: q. l. ita exp. E multitudine cadaverum hinc inde abjectorum per urbem, ipsos in rudibus habitantes pestis intestina urgebat. Dicitur etiam aliquis exercitum ὑποικουρεῖν, cum ei obrepit et clanculum sollicitat. Plut. Lucullo, de collega Luculli, Ὑποικουρεῖ τὴν Φιμβριανὴν στρατιάν, καὶ παρώξυνε κατὰ τοῦ Λουκούλλου. Pro Clanculata consilia miscere accipi potest ap. Eund. Othone, 340. Ὀλίγους δὲ τινὰς οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ φήσας ὑποικουρεῖν, διαβάλλοντες αὐτοῦ τὴν μετρίτητα. Pro Latito sub, accipi potest in his ll. a Suida cc. Λεληθός τι μῖσος ὑποικουροῦν, ubi exponit treφόμενον καὶ ἐνδομυχοῦν. Et, Ὅμως εἰ καὶ μηδὲν ὑποικουροῦν ἦν καὶ ὑπελάνθανεν, ἐξ ὧν προεῖπεν ὁ Τύλλος, ὑπεταράσσοντο. [Aristoph. Θ. 1168. “Diod. S. 2, 583.” Schæf. Mss.] Οἰκωφελής, Domui s. Familiæ utilis, Toti familiæ utilitatem afferens, [Theocr. 28, 2.] Οἰκωφελῶς, Cum utilitate totius familiæ, Ita ut ad totam familiam utilitas perveniat, Dion. Οἰκωφελία, ἡ, Frugalitas totius familiæ utilitatem afferens, Od. Ξ.

(223.) Τοῖος ἔ ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, Οὐδ' οἰκωφελή, ἢ τε τρέφει ἀγλαὰ δῶρα, ubi Eust. οἰκου-
ρία καὶ ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου διὰ γεωργίας τυχὸν ἢ τοιού-
του τινός: vel πορισμὸς βίου εἰρηναίου: vel, οἰκουρικὴ
οἰκονομία. Bud. scribit opponi τῇ οἰκοφθορίᾳ, paro-
xytonws autem dici, ut κοινωφελία, δυστυχία. [Plut.
2, 612. Naumach. 20.]

“Αἰένοικος, Etymologo αἰδῖος οἶκος καὶ ἀδιᾶλει-
“ πτος, Domus perpetua et quæ sine intermissione
“ habitatur.” “Ανοικος, sive “Αοικος, ut ἀνοζος et
“ ἀσοζος, ὁ, ἡ, Domum non habens, Extorris. “Ανοικος
affertur ex Herod. (3, 145.) Sed ἄοικος frequentius
est, ac pro Eo, cui domus non est, accipitur a Lu-
ciano (1, 534.) Ναοὺς ἐγεῖραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι
μὴδ' ἀνέστοι δῆθεν ᾤσι. Ab aliis latius extenditur
pro Eo, qui ædes cum non habeat, oberrat ac pauper
est. Plato Symp. de Amore Πόρον et Πενίας filio,
Σκληρὸς καὶ ἀνχηρὸς καὶ ἀνυπόδητος καὶ ἄοικος, χαμαι-
πετὴς αἰεὶ ὢν καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς
ὑπαίθριος κοιμώμενος, αἰεὶ ἐνδεία ξύνοικος. Aliud exem-
plum e Greg. Naz. habes in Παρεπίδημος. Dicuntur
et ἄοικοι πόλεις, in quibus aut nullæ aut paucæ certe
ædes s. familiæ sunt. Plut. ad Colot. Πόλεις ἀτει-
χίστους, ἀγραμμάτους, ἀβασιλεύτους, ἄοίκους, ἀχρημά-
τους. Hesiod. autem θῆτα ἄοικον dicit Famulum,
cui nec domus nec familia est, Qui nec uxorem habet
nec liberos, “Εργ. 2, (220.) Θῆτα ἄοικον ποιῆσθαι
καὶ ἄτεκνον ἐριθον Διζέμεναι κέλομαι. [“Ανοικος,
Jacobs. Anim. in Eur. p. 6. “Αοικος, Anth. 7, 200.
Monthly Review Febr. 1799. p. 198. ad Diod. S. 1,
453. Wakef. Phil. 534. Thom. M. 81. Toup. Add.
in Theocr. 407. Ruhnk. Ep. Cr. 105.” Schæf.
Mss. Lobeck. Phryn. 731. * Δύσοικος, i. q. ἄοικος,
Schol. Soph. Phil. 551.] “Εξοικος, E domo sua
ejectus, Exul et extorris a domo sua, etiam Qui
ex ædibus suis migravit, ut sequatur verbi ἐξοικέω
signif. [Schleusner. Lex. V. T. * “Εξοικία, Polyæn.
4, 2, 12. Schneidero susp. * Εὐσοικος, Opp. “Α. 3,
370. Dio Cass. 44, 39. Athen. 267.] “Πανοικεῖ,
“ Cum tota domo, familia, σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ. Apud
“ Suid: πανοικὲ scriptum, simplici ι, ut et Act. 16,
“ (34.) “Υγαλλιάσατο πανοικὲ πεπιστευκὸς τῷ θεῷ,
“ Exultavit quod cum tota domo credidisset Deo.”
[Vide Schleusn. Lex. N. T.] “Ead. signif. dicitur
“ Πανοικία, et Ionice Πανοικίη, Herod. (8, 106.) Πα-
“ νοικίη μιν περιέλαβε, Eum cum tota domo adeptus
“ est, vel Cum tota familia, re familiari. Et rursum,
“ (7, 39.) Τὸν χρὴ πανοικίῃ αὐτῇ γυναικὶ ξυνέπεσθαι,
“ Cum universa familia et uxore me sequi s. comi-
“ tari: [9, 109.] Necnon Πανοικεσίᾳ dicitur pro Cum
“ universa familia, Greg. in Macc. Enc., de matre
“ septem illorum filiorum, “Ημῖν δὲ τοῦτο ἐμπειρήχθω
“ πᾶσιν ὁμοίως, πανοικεσίᾳ στεφανωθῆναι. Pro eo ap.
“ Thuc. scriptum est πανοικησίᾳ, 2, (16.) p. 54. de
“ Atheniensibus, Π. γενόμενοι τε καὶ οἰκήσαντες ἐν
“ τοῖς ἀγροῖς, οὐ ῥαδίως τὰς μεταναστώσεις ἐποιοῦντο,
“ Quum cum tota familia fuissent et habitassent in
“ agris, ægre demigrabant: 3, (57.) “Υμᾶς δὲ ἐκ παν-
“ τὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ π. διὰ Θηβαίους ἐξαλεῖψαι, Cum
“ universis familiis et penatibus delere: nisi malis
“ Cum universis habitationibus habitatoribusque.
“ Ἰτεμ πάνοικος ἀπολλύεται, Qui cum tota domo s.
“ familia perit.” [“Πανοικὲ, Thom. M. 676. ad
Diod. S. 1, 729. Lobeck. Aj. p. 403. Mær. 320. et
n. Πανοικίᾳ, Thom. M. l. c. Πανοικίῃ, Fischer. Præf.
ad Anacr. p. xv. ad Mær. 320. Πανοικησίᾳ, Πανοικε-
σίᾳ, 48. 320. Thom. M. l. c. Dionys. H. 3, 1355.
* Πανοίκιος, ad Diod. S. 1, 346. 729. 2, 168. 277.
601. Toup. Opusc. 1, 210.” Schæf. Mss. Lobeck.
Phryn. 514. 515. “Strabo (438=) 689. Πανοικεσίᾳ,
Nictet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 65. Πανοικεῖ, 52.”
Boiss. Mss. * Πανοικία, Philo de Migrat. Abraham.
412. Πᾶσα ἡ π. αὐτοῦ. * Παντοικησίᾳ, Dio Cass. 41, 7.
Max. Tyr. Or. 19. p. 359. Vide omnino Schn. Lex.
Suppl.] Περιοίκος, ET Περιοίκιον, τὸ, Locus domum
urbemve ambiens. Περιοίκος, iuquit Suid., ὁ περὶ τὴν
οἰκίαν ἢ τὴν ἑπαυλιν τόπος. Apud Hes. autem sic,
Περιοίκιον, ὁ περὶ τὴν πόλιν ἢ τὴν ἑπαυλιν τόπος· τινὲς
δὲ περιβολόν. Signif. autem περιβολός et ambitum
et septum. Pro Casa parva, οἰκίδιον, affertur e De-

mosth. [Aristides 1, 359.] || Isæum autem in h. l.
Καὶ τὸ περιοίκιον καὶ τὴν οἰκίαν, Harpocr. suspicatur
περιοίκιον dixisse, quod alias ἐνοίκιον. [Phot. Περιοί-
κιον· ὁ περὶ τὴν πόλιν, ἢ ὁ περὶ τὴν ἑπαυλιν τόπος.
Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μενεκράτην· καὶ τὸ περιοίκιον καὶ τὴν
οἰκίαν· μήποτε ὁ ἡμεῖς λέγομεν ἐποίκιον. * Ἱεροικία,
Suggrunda, Schneidero susp. * Φιλοίκος, Aristot. de
Virt. 2, 296. nisi leg. φιλοκείος.]

[* “Ενοικίδιος, ὁ, ἡ, Domesticus, Clem. Alex.
161. σκεῖν.” Elberling. Mss. * “Ενοικάδιος, i. q. κα-
τοικίδιος, Aret. 122. Οἱ ἐ. γαλεοί.] Κατοικίδιος,
Domesticus, Domi nostræ degens: ὄρνις, Gallina do-
mestica, cohortalis, Colum.: Alex. Aphr. Probl. 1.
“Ορνις δὲ κατοικίδιος ὥδον τεκοῦσα, τοῖς κάρφεσιν ἐαυτὴν
ἀποκαθαίρει πανταχόσε τοῦ σώματος, Villaris gallina
editq. ovo circumacta sese purificat festucis et lus-
trat, Gaza: imitatus Plin., cujus verba in Περικαρφι-
σμός citavi. Apud Lucian. autem (2, 49.) Τῶν κατοι-
κιδίων τις, Ex eorum numero, qui domi se continent,
qui domi semper latitant: ut οἰκουροὶ supra. [“Apoll.
Dysc. 96. Scrib. Larg. 35. Bernh., Herod. Philet.
446. Toup. Opusc. 1, 271. 285. Valck. Hipp. p. 248.
Diod. S. 1, 220. Heyn. Hom. 6, 70. Thom. M. 362.
Wakef. Eum. 869. Longus p. 69. Vill., Callim. 1, 447.
Glossar. Steph. 420. ad Dionys. H. 2, 672.” Schæf.
Mss.] Est autem derivatum a NOM. Κατοικίς, ἴδος,
ἡ, idem signif. cum κατοικίδιος: nam Nicand. κατοικί-
κίδα ὄρνιν dicit, quam Alex. Aphr. in præcedentibus
κατοικίδιον, Θ. 557. ἐγκεφάλαιο περίξ μήνιγγας ἀραιὰς
“Ορνίθος λάζοιο κατοικίδος: quod vocab. et ap. Schol.
legitur. Apud Eund. habetur ΕΤΙΑΜ Κατοικίς,
ead. signif. “Α. 60. “Ορνίθος στρουθοῖο κατοικάδος
εὐθ’ ὑπὸ χύτρῳ Γυῖα καταθρύπησι, ubi tamen ap.
Schol. non κατοικάδος habetur, sed κατοικίδος, ut in
præcedenti l.: sic enim ibi, Κελενεῖ τὴν κατοικίδα
ὄρνιν ἐψεσθαι. Et alibi (535.) “Ἡὲ πάτον στρουθοῖο
κατοικάδος. [* “Κατοικιδίος, Heyn. Hom. 4, 217.”
Schæf. Mss.]

Seqq. autem comp., forma quidem composi-
tionis ad Οἶκος pertinent, significatione
vero potius ad verbum Οἰκέω.

* Ἀντοικος, ὁ, ἡ, q. d. Ex adverso domum habens,
Cui domus est ex adverso, s. opposita, Ex adverso
habitans, vel E regione: ἀντοικοὶ Martiano sunt ἀν-
τίχθονες, ut oppositam nobis terræ partem habitan-
tes. Macrobr. in Somn. Scip. 2, 5. Hi, quos separat
a nobis perusta (zona,) quos Græci ἀντοίκους vocant,
similiter ab illis, qui inferiorem zonæ suæ incolunt
partem, interjecta australi gelida separantur. [Plut.
9, 557.]

* Ἀποικος, ὁ, ἡ, q. d. Qui est extra domum suam,
aut procul a domo, Colonus, In coloniam missus.
Schol. Thuc. ait ἀποίκους dici Qui mittuntur ad
habitandum locum desertum, at ἐποίκους ad habitan-
das urbes. Et a quibus mittuntur, illorum ἀποικοὶ
esse dicuntur, ut ἀποικοὶ Atheniensium dicebantur
Eretrienses, Chalcidenses, Styrenses, Carystii, aliique
multi, qui a Schol. Thuc. enumerantur. Sic ap.
Lucian. (1, 90.) πολέχνηον quoddam dicitur Atheni-
ensium esse ἀποικόν. Dicebatur autem ἀποικος Ἐλ-
λὰς Ionía, et reliquæ Græcæ urbes Asiæ. Aristid.
“Ὡστε καὶ ἐπὶ τὴν ἀντιπέραν προῦβάλετο ἑτέραν Ἑλλά-
δα ἀποικόν ἐαυτῆς. [Æsch. S. c. Th. 734. Soph. CEd.
T. 1518. Plut. 8, 660. “Ad Charit. 528. ad Diod.
S. 1, 337. 2, 414. ad Dionys. H. 1, 313. 348.”
Schæf. Mss.] Ἀποικίς, ἴδος, ἡ, fem. gen. i. q. ἀποι-
κος: nam ἀποικίδα πόλιν vocant Coloniam. Plut. Co-
riol. (28.) Ἐχώρει πρῶτον ἐπὶ Κίρκαιον πόλιν ἀποικίδα
Ῥωμαίων. Sic et in Timol. ἀποικίδας πόλεις vocat
Colonias. Sed et Appian. (B. C. 3, 31. 5, 31.) eod.
modo utitur. Herod. vero (7, 167.) ante hos omnes
usus est. Ἀποικία, ἡ, Colonia: ἀποικίαν ποιῆσθαι,
Coloniam deducere, Plato de LL.: quod dicit Thuc.
(1, 12.) ἐκπέμπειν, Emittere, ad verbum. Habent
autem quandam inter se relationem ἀποικία et μητρό-
πολις, ut apparet e Thuc. (1, 34.) Ἀποικία εὐ μὲν
πάσχουσα τιμᾷ τὴν μητρόπολιν, ἀδικουμένη δὲ ἄλλο-
τριούται. Aristot. Pol. 1. Μάλιστα δὲ κατὰ φύσιν
ἔοικεν ἡ κώμη ἀποικία οἰκίας εἶναι. [Æsch. Pr. 813.
“Baxter. Præf. ad Anacr. p. 53. ad Herod. 72. ad

Diod. S. 1, 329. Ἀποικίαν θέσθαι, Schol. ad Callim. 1. p. 30." Schæf. Mss. * Ἀποίκιος, unde ἀποίκια, sc. γράμματα, Harpocr., cf. Heyn. Opusc. 1, 324.]

Ἐνοικος, Incola, Qui domum aliquo in loco habet, Strabo 6. Ἦσαν δὲ τῶν βαρβάρων οἱ μὲν, ἔνοικοι· τινὲς δ' ἐκ τῆς περαιῆς ἐπήγεσαν: Quidam insulam incolebant, insulæ incolæ erant, Quidam e continente eam invaserant, Bud. Sic Aristides in Encomio Romæ, Ἄλλ', ὡς μεγάλης ἔνοικοι πόλεως, συνάρασθε τῷ τολμήματι, Magnæ incolæ urbis. Sic de Demonacte, Ὡνειδίξε τοὺς τῶν σωμάτων ἐπιμελουμένους, ἑαυτῶν δὲ ἀμελοῦντας, ὡς τῶν μὲν οἰκῶν ἐπιμελουμένους, τῶν δὲ ἔνοικων ἀμελοῦντας. Metaph. autem Greg. de Juliano, Τὸν ἔνοικον αὐτῷ ποτηρὸν τῆς πολυτεχνίας μιμούμενος, Quem in pectore habebat. Bud. At e Basil. Epist. ἔνοικα πάθη, Domesticæ perturbationes. In VV. LL. Ἐνοικος exp. Inquilinus, i. e. Qui in aliena et conducta domo habitat. Suet. Inquilinos privatarum ædium atque insularum, pensionem annuam repræsentare fisco. Quæ interpretatio aspernanda non videtur, si ad ἔνοικιον respicias. ["Fac. ad Paus. 1, 86. Wakef. Eum. 420. Abresch. Æsch. 2, 119. * Ἐνοίκιος, ibid. Wakef. Eum. 869. Valck. ad Ammon. 85." Schæf. Mss.] Ἐνοικιον, τὸ, Pensio illa annua, quam inquilinus repræsentat, seu, ut Bud. interpr., Merces domus conductæ, Dem. 162(=1179.) Διὰ τί σὺ οὐδεπώποτε μοι ἔλαχες ἔνοικιον δίκην τῆς οἰκίας ἧς ἔφασκες μισθῶσαί μοι ὡς σπαντοῦ οὖσαν; Lucian. (3, 297.) Ἦν τὸ ἔνοικιον αἰτώμεθα, Si merces conductæ domus a nobis exigatur. Metaphorice autem Theophr. ap. Plut. (6, 514.) dicit, Πολὺν τῷ σώματι τελεῖν ἔνοικιον τὴν ψυχὴν. J. Poll. ἔνοικιον videtur accipere etiam pro Ea mercede, quæ hospiti datur, ad quem devertimus: 10. Τὸ ἔνοικιον οὐ ναῦλον μόνον, ἀλλὰ καὶ στεγανόμιον ἔχεις προειρημένον. Et 1. Τὸν ὑπὲρ τῆς καταγωγῆς μισθόν, ναῦλον, ὥσπερ ἔνοικιον· ἐνίοις δὲ καὶ στεγανόμιον. ["Thom. M. 762. Markl. Suppl. 535. Abresch. l. c. Jacobs. Anth. 10, 21. 42. ad Diod. S. 2, 151. Ammon. 120. Plut. Mor. 1, 432." Schæf. Mss. I. q. οἶκος, Dionys. P. 668. * Ἐνοικολόγος, Artemid. 3, 41. * Ἐνοικολόγος, Gl. Insularius, Villicus, "ad Mær. 372." Schæf. Mss.]

Ἐποικος, Advena. Sequitur, inquit Bud. in Annot. post. in Paud., eod. c., Advena est quem Græci appellant. Lego, Quem Græci ἔποικον appellant, ejusd. exemplaris fide adductus. Ἐποικοι, i. e. Advenæ et coloni, duorum sunt generum. Quidam enim indigenis exactis ad incolendum civitatem quampiam veniunt, ut Thuc. Ἐποίκους ἑαυτῶν ἐπεμψαν Ἀθηναῖοι, E corpore suo miserunt Athenienses, qui in urbe exhausta habitarent. Quidam autem ideo mittuntur, ut tanquam supplementum sint semiplenæ civitatis, ut Aristot. Polit. Ἀπολλωνιάται ἔποίκους ἐπαγαγόμενοι ἐστασίασαν, Apolloniatae, cum advenas in suam urbem ascivissent, seditione agitati sunt. Hæc ibi. Et alibi, Qui urbes eversas et restitutas incolere incipiunt, ii non ἀποικοι, Coloni, sed ἔποικοι dicuntur, quasi Incolæ immigrantes, quanquam et hoc verbum interdum pro Colonis accipitur et pro iis, qui indigenis superinducuntur, ut in l. Aristot. ante c. Philostr. Ep. 47. Μένεις ἐδραῖος, κατὰ τοὺς δεινοὺς ἐποίκους, οἱ χώραν ἀπαξ ἀλλοτρίαν καταλαβόντες, οὐκ ἔτι δέχονται τὴν ἐπανάστασιν. Rursum Aristot. Eth. 5. Ὅσοι ἤδη συνοίκους ἐδέξαντο ἢ ἐποίκους, οἱ πλείστοι ἐστασίασαν. De iis autem, qui habitatum mittuntur in urbem dirutam, accipitur in seqq. ll. Thuc. 2, (70.) Καὶ ὕστερον ἐποίκους ἑαυτῶν ἐπεμψαν εἰς Ποτίδαιαν, καὶ κατόκισαν, Paus. Att. p. 34. Κόρινθον δὲ οἰκοῦσι Κορινθίων μὲν οὐδεὶς ἔτι τῶν ἀρχαίων, ἔποικοι δὲ ἀποσταλέντες ὑπὸ Ῥωμαίων. De ead. Corintho Strabo, Πολὺν δὲ χρόνον ἐρήμη μεῖνασα ἡ Κόρινθος, ἀνελήφθη πάλιν ὑπὸ θεοῦ Καίσαρος, ἐποίκους πέμψαντος τοῦ ἀπελευθερικοῦ γένους. Thuc. Schol. inter ἐποίκους et ἀποίκους ita distinguit, Ἀποικοὶ μὲν, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπομένοι οἰκῆσαι· ἔποικοι δὲ, οἱ εἰς πόλιν, p. 57. ["Anton. Lib. 24. 28. 103. ad Diod. S. 1, 374. Heyn. Hom. 5, 634. Thom. M. 361. 565. Callim. 1, 565. ad Dionys. H. 1, 438. 521. Ἐπίοικος, ad 3, 1584. 4, 2327." Schæf. Mss. Schleusn.

A Lex. V. T. * Ἐποικία, Colonia, Appian. B. C. 2, 135. ubi Schw. dedit ἀπ. I. q. ἐπανυλς, Geop. 10, 1.] AT VERO Ἐποίκιον in Pand. Supellex. Οἱ ληφθέντες καρποὶ οὐκ εἰσι τοῦ ἐποικίου. Differt τῆς ἐξοπλίσεως, i. e. τῆς κατασκευῆς, Instrumenti fundi. Bud. || Pro Villa affertur ex Josue (18, 24.) Apud Apoll. vero ἐποικία pro Domiciliis accipi nonnullis videntur. Pro Villa aut Casa sumi potest in h. ap. Suid. l., quem tamen non exp. Τινὲς δὲ ἔμενον ἐν τοῖς ἐποικίοις ἐκ τῶν ποιμένων κατὰ τὴν χώραν. ["Valck. Adoniaz. p. 259. Heyn. Hom. 5, 634." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 410. Tab. Heracl. 1, 98. Ἐς δὲ τὰ ἐ. χρήσονται ξύλοις: Dionys. Thrax ap. Schæf. ad Greg. Cor. 29.] In Corintho ΑΥΤΕΜ Ἐποικιδία Ceres colitur, h. e. Quæ rem domesticam curat, [Hes.] Ead. ἐιάνασσα, Bona regina. Gyrard. ["Schol. Pind. Π. 1, 188." Wakef. Mss.]

Κάτοικος, Incola, Qui locum habitat et incolit, Colonus, Polyb. 5, (65, 10.) p. 97. Aristot. 2 Econ. Οἱ δὲ ἱερεῖς καὶ οἱ κάτοικοι εἰσενέγκαντες χρήματα ἔδωκαν, ἵν' ἔῃ κατὰ χώραν τὸ ἐμπόριον. Bud. ["Musgr. Ion. 553. ad Dionys. H. 1, 212. Wakef. Trach. 298." Schæf. Mss.] Κατοικία, ἡ, Habitatio, i. e. Habitandi locus, Bud. e Gaza interpr. Sic accipit ap. Dionys. Areop. Ἴνα ἡ πάντων εὐφραινομένων κατοικία: itidemque Greg. τὴν ἄνω κατοικίαν vocat Cælum. Itidem Strabo 5. de Heracleo castello, Ἐκκειμένην ἐς τὴν θάλασσαν ἄκραν ἔχον, καταπνεομένην λιβὶ θαυμαστώσ, ὥσθ' ὑγιεινὴν ποιεῖν τὴν κατοικίαν. Hactenus Bud. || Κατοικία eid. Budæ est Colonia, Præfectura, Oppidum, Pagus, Strabo itidem, ut p. 112. 109. Νουκερία, Νῶλα, Ἀχέραι, Ἀβέλλα, καὶ ἄλλαι ἐτι τούτων ἐλάττους κατοικίαι. Et alibi, Εἰθ' ἐξῆς μὲν ἀπ' αὐτῆς τῆς Λατίνης εἰσὶν ἐπίσημοι κ. καὶ πόλεις, Φερέντιον, Φορούσιον, Φαβρατερία, Oppidula, Pagi, Castella. Et 6. Πάνορμος δὲ καὶ Ῥωμαίων ἔχει κατοικίαν, Conventum, Coloniam. Sed et ab Appiano pro Colonia usurpatur. Sic Plut. Antonio (16.) de Octaviano, Αὐτὸς δὲ τοὺς στρατιώτας ἀπὸ τῶν κατοικῶν συνήγε, E coloniis evocabat: (ibid.) Τὸ μὲν ἰδρυμένον ἐν ταῖς κ. τοῦ στρατιωτικοῦ. Item Colonia, pro Colonia deductio, Plut. Pomp. (47.) Εὐθύς δὲ θεραπεύων τὸν ἄπορον καὶ πένητα, κατοικίας πόλιν καὶ νομὰς ἀγρῶν ἔγραψεν. Et Polyb. in 5. p. 99. in fine, itemque Strabo et Appian. B. C. 4. Hæc Bud. ["Ad Charit. 631. ad Diod. S. 1, 326. 2, 340. Heyn. Hom. 4, 425." Schæf. Mss. * Ἐγκάτοικος, Schol. Æsch. Pr. 411. 415.] "Νεοκάτοικος, vide Νέοικος." [* Ὀμοκάτοικος, Schol. Opp. A. 5, 418. * Συγκάτοικος, Theod. Prodr. 41. * Ὑλοκάτοικος, Gl. Sylvicola.]

Μέτοικοι, Qui principum jussu in aliam civitatem pœnæ causa transferuntur, et quorum prædia publicantur: quo vocabulo etiam ἀνάσπαστοι qui dicuntur, significantur, ut mea fert opinio. Sic Bud. 206. Quam suam interpretationem desumsit e l. 10 Codic. tit. 4, ubi sic legimus, Certa forma super metœcis data est, qui jussu principis in aliam civitatem translati sunt; nam prædia eorum, quæ antequam demigrarent, habuerint, si ab eis distracta non essent, fisci rationibus vindicari, jam pridem decretum est. Sic et μεταναῖοι. Idem Bud. in Pand. Μέτοικοι sunt, qui Latine dicuntur Incolæ, qui in aliena civitate longæ moræ causa habitant, nec habent jus civitatis, nec honores civiles capiunt, tributum tamen pendunt, quod μετοίκιον dicitur. Plut. (6, 135.) Τῶν ἐγγραφομένων εἰς τὰς πολιτείας, οἱ μὲν ἀλλοδαποὶ καὶ ξένοι κομιδῇ πολλὰ μέφονται καὶ δυσκολαίνονται τῶν γινομένων· οἱ δ' ἐκ μετοίκων σύντροφοι καὶ συνήθειοι ὄντες τῶν νόμων, οὐ χαλεπῶς προσδέχονται τὰ ἐπιβάλλοντα. Dem. 236(=567.) Τὸν μέτοικον ἐξέπεμψε, τὸν Αἰγύπτιον Πάμφιλον. Isocr. Symm. (9.) Μεστὴν γενομένην τὴν πόλιν ἐμπόρων καὶ ξένων καὶ μετοίκων. Ubi copulavit ξένων καὶ μετοίκων, sicut Cic. Off. 1. Peregrini autem atque incolæ officium est nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno inquirere, miuimeque esse in aliena rep. curiosum. Aristot. Polit. 3. Ὁ δὲ πολίτης ἐν τῷ οἰκεῖν ποῦ πολίτης ἐστί; καὶ γὰρ καὶ μ. καὶ δούλοι κοινωνοῦσι τῆς οἰκῆσεως, Xen. Ἀθ. (1, 12.) Ἰσχυορίαν καὶ τοῖς δούλοις πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἐποίησαμεν, καὶ τοῖς μ. πρὸς τοὺς

ἀστούς. Aristoph. (A. 508.) μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστών λέγω. Rursum Aristot. Polit. 3. Πολλοὺς ἐφυλέτευσε ξένους καὶ δούλους μ. Turn. interpr. Inquilinos, sic vertens h. l. Philonis V. M. 2. Τῶν μ. εἰωθῶτων ἀσφαλείας ἕνεκα τὰ ξενικὰ τιμᾶν, Cum tamen inquilini ad securitatem soleant in peregrina studia degenerare. Sic redditur et in Dem. (462.) Αἱ τῶν μ. λειτουργεῖται καὶ αἱ πολιτικαί, Inquilinorum functiones et civium. Metaph. autem Lucian. Herculem, Liberum, Ganymedem, μ. θεοὺς vocat, quasi Incolas advenasque deos : h. e. Ascitos, ascriptitos, adoptivos : quos et παρεγγεγραμμένους appellat. Bud. Pand. Quid vero discriminis sit inter μέτοικον et ξένον, patet ex Harpocr. Μέτοικος, ὁ ἐξ ἐτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἐτέρᾳ, καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον, ὡς ξένος ἐπιδημῶν, ἀλλὰ τὴν οἰκῆσιν αὐτόθι κατακτησάμενος. Hos μετοίκους Comici σκαφέας vocabant, quoniam ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμεζον, ut idem Harpocr. inter alia multa tradit. Itidemque J. Poll. eos nominatos fuisse σκαφηφόρους, annotat, et uxores eorum ὕδριαφόρους, utrosque ἀπὸ τοῦ ἔργου. Soph. autem Schol. in CEd. C. dicit μετοίκους ab aliis quidem nominari τοὺς ἀπὸ ἐτέρας χώρας μεταβαίνοντας καὶ κατοικοῦντας ἐν ἐτέραις, a Soph. autem μέτοικον vocari τὸν ἐνοικον, h. l. (934.) p. 302. Τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινὰ, Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις εἶναι βίᾳ τε κοῦχ' ἐκὼν : itidemque Æsch. Agam. de avibus dixisse, τῶνδε μετοικῶν, accipientem μετοίκους pro ὑψηλῶν τόπων ἐνοίκους : (58.) p. 178. de vulturibus pullos sibi surreptos deplorantibus, et suos nidos circumvolitantibus, Ὑπατος δ' αἰών, ἡ τις Ἀπόλλων ἢ Πάν ἢ Ζεὺς * οἰωνόθροον Γόν * ὀξυβάαν Τῶνδε μετοικῶν, * ὕστερόποιον Πέμπει παραβάσιν Ἐριννύν : sed Æschyli Schol. in propria signif. exp. τῶν μετοικισθέντων νεοσσῶν. ["Ad Diod. S. 1, 437. 620. Markl. Suppl. 969. ad Xen. CEd. 2, 6. Valck. Adoniz. p. 230. 343. Bergler. Alciph. 25. : ad Mær. 199. ad Timæi Lex. 151. Ammon. 75. 92. Valck. Anim. 109. ad Herod. 404." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 554. Pers. 319. Choeph. 682. Eum. 1014. Suppl. 1001.] "Πεδοίκους, Hesychio μετοίκους, Inquilinos ; "afferenti itidem πεδοίκου χελιδόνος ex Æschyli "Τροφοῖς pro συνοίκου." [* Μετοικοφύλαξ, Inquilinorum curator et patronus, Xen. Por. 2, 7. cf. Suid. v. Προστάτης, et Terent. Eun. 5, 8, 8. "Ad Hesych. 2, 792, 16." Dahler. Mss.] "Νέοικος, ap. Epicharmum : et νεοκάοικος, ap. Eupolim, J. Poll. idem esse vult quod νεοπολίτης "ap. Plat. : vide Νεοπολίτης." [Pind. O. 5, 19. νέοικος ἔδρα.] [* Ὀμόοικος, Suid., Hes., Zonaras, Phot. v. Ὀμέστιος.] Μετοικικός, Ad incolas pertinens. Per jocos autem Lucian. (2, 349.) dicit, Τὸ Ἰπτατο καὶ τὸ Ἀπαντῶμενος καὶ τὸ Καθεσθεῖς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς : q. d. Ne incolarum quidem jure in Attica lingua donari possint : usqueadeo peregrinum olent : [802.] Et μ. ἄνθρωπος, i. q. μέτοικος, ut Demosth. vocat. Plut. Alcib. (5.) "Ἐνα μετοικικὸν ἄνθρωπον, οὐ πολλὰ κεκτημένον. ["Charit. 620." Schæf. Mss.] Μετοικία, ἡ, Incolatus, Incolam esse, Sua urbe relicta in aliena habitare, Plato de LL. 8. fin. Παισὶ δὲ μετοικῶν δημιουργοῖς οὔσι, καὶ γενομένοις ἐτῶν πεντεκαίδεκα, τῆς μὲν μ. ἀρχέτω χρόνος ὁ μετὰ τὸ πέμπτον καὶ δέκατον ἔτος. Incolatum autem dicit Modestinus Dig. l. 50. de Muu. et Hon. Incola jam muneribus publicis destinatus, nisi perfecto munere, incolatui renuntiare non potest. [Æsch. Eum. 1021. Soph. Ant. 890. Xen. Por. 2, 7.] Μετοίκιον, τὸ, Pensio, quam incolæ quotannis repræsentabant : summa duodecim drachmarum, Harpocr. Sed addit Idem, ex Isæo colligi, viros quidem duodecim drachmas pendere consuevisse, mulieres autem, sex : et qui eam pecuniam non contulissent, adduci ad cives solitos, convictosque venundari. Vide et alia ap. Eund. et ap. Jurisconsultos. J. Poll. τὸ μετοίκιον fuisse ait τῷ δημοσίῳ δραχμὰς δυοκαίδεκα, καὶ τῷ γραμματεῖ τριώβολον. Quod vero peregrini persolvebant, ξενικὸν dicebatur : quorum hoc habes ap. Dem. 213(=1309.) illud 215(=1315.) Diog. L. in Xenocr. 187. Αὐτὸν ἐπίπρασκόν ποτε τὸ μετοίκιον ἀπονοῦντα

θεῖναι. Plut. Phocione (29.) p. 246. μετοίκιον τελεῖν, Tributum incolatus persolvere. Bud. Incolatus vectigal solvere, ut alii. Lucian. (3, 529.) μετοίκιον καταβάλλω. || Apud Plut. autem in Theseo (24.) μετοικία Sacrum esse tradunt a mutatis civium sedibus dictum : alii Ferias ob receptos in urbem incolas, p. 3. "Ἐθυσε δὲ καὶ μετοικία τῇ ἑκτῇ ἐπὶ δέκα τον ἑκατομβαιῶνος, ἣν ἔτι νῦν θύουσι. ["Ad Diod. S. 1, 437. ad Timæi Lex. 151. Ammon. 75. Valck. Anim. 112. Toup. Emendd. 2, 215. Μετοικία, Potter's Archæol. 1, 23." Schæf. Mss.]

Πάροικος, Qui domum habet apud, Qui habitat juxta, Accola, Thuc. 4, (8.) p. 123. Οἱ Σπαρτιῶται καὶ οἱ ἐγγύτατα τῶν π. : 3. p. 120. "Ἐδεῖσαν μὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἔχοντες αὐτὴν, χαλεπώτεροι σφίσιν ὦσι. Itidem in Orat. Herodis, Χώραν γὰρ ἔχομεν πλείστην τῶν Ἑλλήνων, καὶ πλείστα δυναμένην παρέχειν οὐ μόνον τοῖς ἐνοικοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς παροίκους. Non incolis solum, sed et accolis. Alia autem signif. Incolis ibi capitur quam cum pro μέτοικος usurpatur. B Idem paulo post, Χαρίζεσθαι δὲ τοῖς παροικοῦσιν οὐ μὲν λόγος κελεύει : quos paulo post τοὺς πλησίον vocat. || Qui habitatum aliquo venit, ac sedem ibi fixit. Advena autem, qui Græcis προσήλητος et παρεπίδημος, minus aliquid significat. Cic. Hinc Roma qui veneramus, non jam hospites, sed peregrini atque advenæ nominabamur. Pomponius de Verb. Sign. 50 Digest. c. 239. Incola est, qui aliqua regione domicilium suum contulit, quem Græci πάροικον appellant. Nec tantum hi, qui in oppido morantur, incolæ sunt, sed etiam qui alicujus oppidi finibus ita agrum habent, ut in eum se quasi in aliquam sedem recipiant. Ita μέτοικος et πάροικος idem signif. : ac μέτοικος quidem dicitur respectu mutatarum sedium, e quibus aut sponte aut ejectus migravit : πάροικος autem, respectu loci, ad quem venit. Hujusmodi incola fuit Abraham in terra promissionis : Πίστει παρήκῃσεν εἰς γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Quare ad Ephes. 2, (19.) ait Paulus, Οὐκ ἔτι ἐστέ ξένοι καὶ π., ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ, Jam non estis hospites et incolæ, sed estis cives sanctorum et domestici Dei ; ad verbum, Jam non estis peregrini et incolæ, sed municipes estis sanctorum et in familia Domini, Bud. Copulavit autem ibi Apostolus ξένοι et πάροικοι, ut Cic. Peregrinus et incola, in l. quodam supra in Μέτοικος c. || Qui ap. aliquem habitat, i. e. in ædibus alicujus, Inquilinus. Reprehendit tamen Ulpianus Labeonem, quod Inquilinum dixisset eum, qui cum aliquo habitat. Sed ita et Martial. usus est, Vicinus Novio vel inquilinus Sit, si quis Novium videre non vult. Levit. 21. Πάροικος ἱερέως, ἡ μισθωτός, οὐ φάγεται ἅγια. [Diog. L. 1, 82. Æsch. Pers. 871. "Phryn. Ecl. 195. Huschk. Anal. 36. ad Diod. S. 1, 315. 2, 466. Bergler. Alciph. 323. ad Herod. 615." Schæf. Mss. Soph. Antig. 1169. Inquilinus, Psephisma Sigæens. v. 31.] Παροικία, ἡ, Incolam esse, i. q. μετοικία, Bud. 237. Κατοικία significat etiam Habitationem stabilem et perpetuam : quæ ideo differt ἀπὸ τῆς παροικίας, quæ est temporaria, ut incolarum et inquilinorum. Exemplum e Greg. ibid. affert. Idem 212. Παροικίαν nos Paræciam dicimus, h. e. Curiam, unde olim Curiones dicti : pro quo Parochia absurde obrepsit, cum Paræcia Viciniæ conventum significet. Idem in Pand. cum πάροχον exposuisset Convivatorem, Sunt qui Parochias inde appellatas censeant, quibus singulis sacerdotes sui destinati sunt : ab exhibitione sc. sacrosancti panis. Ego vero non Parochias primum, sed Paræcias appellatas esse censeo : πάροικοι enim sunt Accolæ : quare qui fanum aliquod accolunt, Paræci dicti sunt, ejusd. sc. fani consortes : et Paræcia, acolarum conventus et accolatus, sacraque vicinia ; nam πάροικοι dicuntur etiam οἱ πρόσκοικοι, Vicini. Hæc ille. || Παροικία pro Ecclesia affertur e Can. 18 Conc. Ancy. ["Greg. Naz. Or. 10. p. 162. "Ἐκ τῆς παροικίας εἰς τὴν κατοικίαν, Angl. From a temporary to a permanent habitation." Strong. Mss. * Παροικικός, Theophyl. 3, 666. * Παροικίς, Strabo 5. p. 363.] "Συμπάροικος, Coutubernalis, ex J. Poll. "Περίοικος, Vicinus : περίοικοι dicuntur Qui circum

aliquem locum habitant, Quorum domicilia aliquem locum cingunt, Qui circumcirca habitant: ii autem Vicini sunt, vel etiam Accolæ, qui paulo ante pároικοι. Græcis alio nomine περίχωροι. Thuc. 1, (101.) Τῶν π. Θουριάται τε καὶ Αἰθεεῖς εἰς Ἰθάμην ἀπέστησαν, E finitimis. Sic Herodian. 6, (2, 3.) Πάντα τὰ π. βάρβαρα χειρώσασθαι; Circumvicinos barbaros. Sed Suid. cum Ἀμφικτυόνας dictos scribit ἀπὸ τοῦ περιόικους εἶναι Δελφῶν τοὺς ἐν τῷ αὐτῶν συνεδρίῳ συναχθέντας, accipit potius pro Habitantes circum Delphos. Thuc. utitur etiam sing. num. περίοικος, ac tunc videtur signif., Qui est e finitima regione aut agro: 8, (22.) p. 270. Ἦρχε δ' αὐτοῦ Εὐάλας Σπαρτιάτης, τῶν δὲ νεῶν Δεινιάδας περίοικος. Sic (6.) p. 266. de Spartanis, Κατάσκοπον εἰς τὴν Χίον πέμψαντες Φρύνιν, ἄνδρα π., Hominem ex agro circa Lacedæmonem sito. Quam meam interpr. confirmabant, quæ mox in Περιοικίς dicuntur. Similiter Bud. περίοικοι interpr. Suburbani, Rustici, ap. Aristot. Polit. 2. Οἱ π. γεωργοῦσι τοῖς Κρησίν, ὥσπερ οἱ εἰλωτες τοῖς Λάκωσι. [Xen. Ἑλλ. 1, 3, 10. 3, 3, 6. 6, 5, 21. Isocr. Paneg. 36. Panath. 73. "Schn. Bibl. Philol. 1, 137. ad Herod. 464. 667. 696." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Sensu Geographico, Cleomedes 1, 3.] Περιοικίς, ἴδος, ἢ, ut χώρα, Regio circa nostram sita, Finitima. Plerumque περιοικίς absolute ponitur pro Agro circum urbem aliquam sito. Thuc. 3. Τὴν π. αὐτῶν πορθοῦσαι, Fines s. Agrum eorum vastantes, Synes. Ep. 67. Παρὴν ὄμιλος ἐπισκόπων ἐκ τῆς π., ἄλλου κατ' ἄλλην χρεῖαν κατελεγμένων: ubi tamen exp. E finitimis regionibus. Sed malim cum Bud. E vicina regione: sicut Schol. Thuc. 2, (25.) p. 57. Τῶν αὐτόθεν ἐκ τῆς π. Ἡλείων, exp. ἐκ τῆς περιχώρου, subaudiens χώρας: sed ibi χώρα accipiendum potius pro eo, quod Agrum Lat. appellant: Agrum capientes pro Ipsi villis s. pagis circum urbem sitis: sicut Aristot. Poet. (2.) Οὔτοι μὲν γάρ (Peloponnesii) κώμας τὰς π. καλεῖν φασί. Idem igitur signif. κώμαι et periokis s. periokides, Villæ s. Vici circumjacentes. Sic accipi potest ap. eund. Aristot. Polit. 6, 5. de Carthaginiensibus, Ἀεὶ γάρ τινες ἐκπέμποντες τοῦ εἰμίου πρὸς τὰς π. ποιοῦσιν εὐπόρους: nam huic loco similem esse Bud. annotat eum, quem paulo ante in Περιόικος ex 2 Polit. citavi. [Strabo 10. p. 48.] Περιοικία, ἢ, i. q. περιοικίς, Locus suburbanus, Vici circumjacentes, Ager circum urbem situs, Strabo 6. (p. 228.) Ἰσχυσε δὲ μέγιστον ἢ τῶν Ῥηγίνων πόλιν, καὶ περιοικίας [al. περιοικίδας] ἔσχε συχνάς, Pagos et oppidula in circuitu, Bud. [Cf. Aristot. Polit. 2, 5.] [* Πλησίοικος, Vicinus, affertur e Dione Cassio.] Πρόσοικος, Qui domum nostram s. sedes nostras attiguit, Accola, Vicinus, ὁ πλησίον οἰκῶν, Finitimus, i. q. páροικος. Herodes in Orat. Λέγουσι γὰρ ὡς κρείσσων Ἀρχελάος ἐστὶ, καὶ τοιοῦτος ὢν πρ. μᾶλλον ἢ Πελοποννήσια. Bud. Vide et Παροικία. Et πρ. ἡπειρος, Proxima continens. At ex Aristide, Πρὸς τὰς τῷ τόπῳ προσοίκους θεὰς, affertur sine interpr. Ubi fortassis Propinquas signif. ["Ad Lucian. 2, 216. Alciph. 44." Schæf. Mss.] Σύνοικος, Ejusd. domus particeps, Qui cum aliquo habitat, Contubernalis, Aristoph. (Πλ. 1147.) Ἀλλὰ σύνοικον πρὸς θεῶν δέξασθέ με, Me contubernalem suscipite, Domus vestræ participem me reddite, Plut. de Deo Socr. loquens de paupertate, Ῥάστη φέρειν ἡμῖν καὶ φίλη σ. Herodian. 1, (12, 6.) Ζῶων τοῖς ἀνθρώποις συνοίκων, Animantium quæ inter homines agitant. Sed magis proprie Helena ap. Isocr. Menelaum θεὸν ἀντὶ θνητοῦ ποιήσασα, σύνοικον αὐτῇ καὶ πάρεδρον εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα κατεστήσατο, Perpetuo quasi contubernio sibi devinxit. Idem in Panath. dixit, Συνοίκους ἔχειν τῇ πόλει τοὺς στασιάζοντας καὶ κοινωνοὺς ἀπάντων πλὴν τῶν ἀρχόντων. Plato supra in Ἀοικος dixit etiam ἐνδεῖα σ., Qui in pauperie versatur, et Epist. 7. Ἡδ' αὐθάδεῖα ἐρημῖα ξύνοικος, Solitudinis quasi contubernium amat. || Σύνοικοι, inquit Bud. in Pand., sunt Convenæ, diversis e locis eod. coeuntes ad urbem conjunctis ædificiis condendam: qui alio nomine σύγκλυδες appellantur: quare συνοικίαν Plato Civitatem appellat, propter domiciliorum conjunctionem. Alias tamen σύνοικοι dicuntur Qui in ead. regione aut urbe habitant,

Thuc. 4, (64.) p. 142. Γείτονας ὄντας καὶ ξυνοίκους μίας χώρας, Cohabitatores unius ejusdemque regionis: 2, (68.) Ἀμπρακίωτας ὁμόρους ὄντας τῇ Ἀμφιλοχικῇ, ξυνοίκους ἐπηγάγοντο, ubi redditur, Municipales asciverunt. Paus. Ἀνάσταντες δὲ σύνοικοι γεγόνασιν Ἀργείοις, q. d. Contubernales, Cohabitatores. At Bud. simplicius interpr., Sedibus suis exciti, Argos migrarunt. ["Thom. M. 207. ad Charit. 527. 710. Jacobs. Anth. 6, 309. 9, 381. Huschk. Anal. 37. 41. Munck. ad Anton. Lib. 183. Verh., ad Herod. 542. De constr., Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 97." Schæf. Mss.] Συνοικία, ἢ, Contubernium, Plures domus eod. loco conjunctæ; significat enim πλῆθος τῶν οἰκοδομημάτων. Plato autem Civitatem appellavit συνοικίαν propter domiciliorum conjunctionem: quod Juv. expressit, Sat. 15. Ædificare domos, laribus conjungere nostris Tectum aliud, tutos vicino limine somnos Ut collata daret fiducia. Plato inquam, de Rep. 2. Πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνοὺς τε καὶ βοηθοὺς, ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. Συνοικία, inquit Bud. 156., etiam διαφέρει τῆς περιεμφόδου οἰκίας καὶ τῆς διαλαίρου, ut Latine Domus ab Insula urbana. Locum autem, quem ibi ex Herodiano affert, de urbe Roma, habes supra in Ξυλεία: ubi tamen Polit. Διὰ πυκνότητα τῶν ξυνοικίων, ξυλείας τε πλῆθος ἐπάλληλον, vertit, Partim crebritate insularum, partim lignea materia: συνοικίαν sc. accipiens pro Insula urbana. Bud. autem pro Pluribus ædibus conjunctis, quas nullus vicus separat, s. domibus contiguas, ut alii appellant: sicut et Thuc. 3. Ἐμπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς καὶ τὰς σ. || Cœnacularia domus, ut quæ sigillatim inquilinis locetur, Bud. 156. afferens etiam exempla duo ex Athen.: Æschin. (17.) clare docet quid συνοικία sit, Ὅπου γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν, διελόμενοι ἔχουσιν, συνοικίαν καλοῦμεν, ubi videtur accipere potius pro Ipso contubernio, i. e. Contubernalium cohabitatione: ita ut non solum signif. eam Contubernalium conjunctam habitationem, sed etiam Domum ipsam in qua plures inquilini sunt contubernales: talis autem est Cœnacularia domus. Dem. (1250.) Τίθημι σὺν τὴν σ. ἐκαίδεκα μῶν ἀρκέσαντι Παμβωτάδῃ ὢν αὐτὸς οὗτος προὔξενησεν, Oppono igitur pignori cœnacularias ædes sedecim minarum nomine, quas Pambotades mihi suppeditavit, isto interprete versuræ faciendæ, Bud. Peculiariter vero συνοικίαν esse volunt Imam domus ejusmodi partem: AT Δῆρες, Summam; sic enim Bud. e quodam Gramm. Δῆρες, Ἀττικῶς τὸ ὑπερφῶν τὸ δὲ κατώγειον, ξυνοικία λέγεται: [v. Schol. Eur. Phœn. 90.] Isæus, inquit idem Bud. 1. c., p. 53(=134.) pro Caupona posuisse videtur, Ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἐν Κεραμεικῇ συνοικίας τῆς παρὰ τὴν πυλίδα, οὗ ὁ οἶκος ὤνιος. Ead. p. Τὰ πολλὰ διέτριβεν ἐν τῇ σ. Apud eund. tamen Isæum p. 49(=104.) συνοικία pro οἶκος accipi videtur, ubi ait, Ἐξίον παραδιδόναι αὐτῷ τὴν σ., ἣν εἶχεν ἀντὶ τῆς προικὸς: nam paulo ante dicit, Ἀντὶ δὲ τῆς προικὸς τὴν οἰκίαν αὐτῷ τὴν ἐν Κεραμεικῇ παρέδωκε. [Æsch. Eum. 919. Suppl. 275. Brunck. ad Aristoph. Ἰππ. 100. "Thom. M. 623. Villos. ad Long. 207. Aristoph. Fr. 228. Heyn. ad Apollod. 661. Ammon. 97. 102. Valck. ad Herod. 48. Alciph. 388. Contubernium, Oppidum, Toup. in Schol. Theocr. p. 220." Schæf. Mss. Συνοικίαι, i. q. καπηλεῖα, Æneas Tact. 30.] AT Συνοικία Athenis Festum erat in honorem Thesei, quod ceterorum oppidorum conciliabulis et magistratibus abolitis, Athenis uno instituto concilio et una curia, cunctos collocasset, Thuc. 2, (15.) p. 54. Καὶ ξυνοικία ἐξ ἐκείνου Ἀθηναῖοι ἔτι καὶ νῦν τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελεῖ ποιοῦσι, q. d. Contubernia s. Contubernalia. Συνοικία pro Contuberniis videtur accepisse Athen. (276.) de festo quodam loquens, quod λαγυνοφορία dicitur, in quo δειπνοῦσι κατακλιθέντες ἐπὶ στιβάδων, καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαγύνου παρ' αὐτῶν φέροντες πίνουσι: ex Eratosthene, Συνοικία γε ταῦτα ῥηπαρὰ ἀνάγκη γὰρ τὴν σύνοδον γίνεσθαι παμμιγοῦς ὄχλου, θοίνην ἔωλον καὶ οὐδαμῶς εὐπρεπῇ παρατιθεμένων. [Plut. Thes. 23.] Ὑπέροικος, Qui in superiori parte habitat: ὑπέροικοι τῆς χώρας, Supremi regionis incolæ. ["Wessel. ad Herod. 248. (4, 7.)" Schæf. Mss.]

Οικὸς, Domesticus, e Can. ult. Conc. Antioch.

Οικία, ἡ, Domus, Aedes, i. q. αἶκος, Plut. (8, 47.) "Ἀπνουν ἢ σκοτεινὴν ἢ δυσχεῖμερον οἰκίαν ἢ νοσώδη, Thuc. 2, (52.) Οἰκίαν γὰρ οὐχ ὑπαρχουσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγγραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων, Lucian. (1, 549.) Τὴν πατρίαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, Plut. οἰκίας ἱεροῖς γειτνιώσας, Idem, Τῆς οἰκίας αὐτοῦ πολλὰ μέρη κάτοπα τοῖς γειτνιώσιν ἐκχούσης. Sic Idem in Polit. Præc. "Ὀλῆν μου ποίησιν τὴν οἰκίαν καταφανῆ, Totam conspicuam. Aristoph. N. (123.) ἐξελῶ ἐκ τῆς οἰκίας, Ejiciam domo: cui opp. ἀναλαβεῖν εἰς τὴν οἰκίαν, ap. Athen. 13. Dipn. Polit. 2. Οἰκίας δύο οἰκεῖν. Sic Athen. 13. Διογένης οἰκίαν οἰκεῖν, ἐν ἡ πρότερον ᾤκησαν ἄλλοι. Et οἰκίαν ποιεῖν τι, Aedificare alicui domum, supra in Μισθός. Et Athen. 12. Καλλίονας τὰς οἰκίας ποιῆσαι τῶν ἱερῶν: cui similem l. e Demosth. habes in Οἰκοδόμημα. Idem Athen. 11. Οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθρώκων πεποιημένας, Thuc. 8. Τὴν γῆν αὐτῶν καὶ οἰκίας νευμάμενοι, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 27.) Κάοντες καὶ πορθοῦντες πολλῶν κάγαθων μεστὰς οἰκίας. Plut. Probl. Rom. Τὴν οἰκίαν κατέσκαψεν. At θεῖναι οἰκίαν dicitur τὸ δοῦναι εἰς ἀποθήκην: θέσθαι autem, τὸ λαβεῖν εἰς ἀποθήκην, J. Poll. || Suid. οἰκίαν interpret. ὀσπῆτιον. || Οἰκίαι dicuntur etiam Avium domicilia et nidi, proprie καλῖαι et νεοσσιαί. || Familia, Gens, sicut et οἶκος, Dem. (1358.) Τὰ ἐπιτήδεια ταύτην ἐργασομένην, καὶ τὴν οἰκίαν θρέψουσιν, Victum ipsum quaesituram, familiamque eo alituram. ["Bast Lettre 163. ad Charit. 654. Villosion. ad Long. 117. ad Diod. S. 2, 271. Ammon. 102. ad Herod. 54. 85. Græv. Lectt. Hes. 520. Musgr. Alc. 438. Familia, Plato Charm. p. 60. Heind., Longus p. m. 51. An de Regione? Fischer. ad Palæph. p. 18. Conf. c. συγγένεια, ad Diod. S. 2, 420. Subaud., Ruhnck. ad H. in Cer. 153. Οἰκία et συγγένεια juncta, Plato Gorgia §. 20. Οἰκία, Οἰκεία, ad Dionys. H. 1, 465. Wyttēnb. Select. 419. Ἐπὶ τῆς οἰκίας, Ruhnck. ad Vell. p. 39." Schæf. Mss. Philostr. 517. Ἀπολαβεῖν τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον, ἀνέντα μὲν αὐτῷ μέρος τῆς οἰκίας.] Οἰκίακός, Qui in domo est, Domesticus, ["Wakef. Trach. 562." Schæf. Mss. "Eust. 124, 34." Boiss. Mss.] "Infra Οἰκειακός."

Οἰκίον, τὸ, i. q. οἰκία et οἶκος: sed Poëticum. Il. Π. (261.) ὁδῶ ἐπὶ [ἐπὶ] οἰκίᾳ ἔχοντες, Z. (15.) ὁδῶ ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων, N. (664.) Κορινθίοι οἰκία ναίων, Corinthi domum habitans, Corinthi habitans. Sic P. (584.) Ἀβυδόθι οἰκία ναίων, Od. Y. (288.) Σάμῃ ἐν οἰκίᾳ ναίων, Il. M. (221.) φίλα οἰκίᾳ ἰκέσθαι, Carum domum, s. nidum, καλῖαν, de aquila, ut Eust. annotat: B. (750.) οἰκίᾳ ἔθεντο, Sedes collocarunt, οἰκήσιν ἐποίησαντο. Od. E. (210.) οἰκίᾳ ἔνευμαν, Tecta dederunt. Utitur et Hesiod. Θ. (744.) νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ. Hoc autem οἰκίον non esse dimin., sed παραγωγικόν, testatur Eust. Attameu Suid. οἰκίον exp. τὸ μικρὸν οἰκήμα, ap. quem hoc hemistichium, οἰκίον εὔτε δέμοιμι, i. e. εὐ οἰκοδομοίην. ["Est autem revera τὸ οἰκίον dimin. forma vocabuli οἶκος. At plurali num. τὰ οἰκία utuntur non Poëtæ modo, sed Iopici omnino Scriptt., etiam in soluta oratione, pro ὁ οἶκος, quem admodum Latine Aedes plurali numero dicimus. Sic Herod. 1, 35. 41. 59. 109. 119. et sexcenties alibi, constanter plur. numero, nunquam singulari." Schw. Mss. "Callim. 1, 514. ad Anton. Lib. 30. 38. 99. ad Herod. 55. 59. 85. 141. 166. 178. 226. 228. 272. 274. 557. 635. Wessel. Diss. Herod. 142. ad Charit. 250. Burm. ad Phædr. p. 16. Mit., Toup. Opusc. 1, 286. De sepulcro, Huschk. Anal. 129. Οἰκία, Nidi, Jacobs. Anim. 112. Anth. 9, 46. Epigr. adest. 452. Οἰκία, Οἰκεία, Bast Lettre 80. 113. 116. Οἰκία θέσθαι, Ernest. ad Hom. Hymn. p. 5." Schæf. Mss.]

Οἰκίσκος, ὁ, Parva vel Vilis domus, Parvum domicilium, Aedícula, Cellula, Dem. pro Ctes. (258, 21.) οἰκίσκῳ, pro μικρῷ τινι οἴκῳ, Harpocr. Pro Cellula et cubiculo accipitur ab. Herodiano 7, (9, 20.) Εἰσελθὼν μόνος εἰς τὸν οἰκίσκον ὡς δὴ καθεδῆσαν, In cubiculum. Sic δωμάτιον quoque usurpatur. Just. Martyr οἰκίσκους vocavit Cellulas LXXII Interpretum. || Avium quoque cellulae et domicilia οἰκίσκον dicuntur. Annotat enim Harpocr. Atticos οἰκίσκον dicere, quod lingua communis ὀρνιθοτροφεῖον, Caveam, Aviarium. Quod Didymo dedisse occasionem perperam

A exponendi locum Demosthenicum. Sic J. Poll. ex Aristoph. οἰκίσκος ὀρνίθειος: et οἰκίσκος = περιδικία. Itidem Eust. 1423. Οἰκίσκος παρὰ Ἀριστοφάνει περιδικία, κοτροφεῖον οἶον, τί δὲ τὸν ὀρνίθειον οἰκίσκον φέρει; [Lucian. 2, 223. 3, 495.] "Ad Charit. 633. Jacobs. Anth. 8, 402. ad Diod. S. 1, 607. 2, 550. Aristoph. Fr. 260. 261. Ammon. 102. ad Herod. 557." Schæf. Mss.] Οἰκίσκη, ἡ, itidem Parva domus, μικρὸν οἰκίδιον, J. Poll. (9, 39.) in Dem. c. Olympiod. (1170, 26.) Καὶ οὗτος εἴλετο τοὺς φαρμακοτρίβας καὶ τὴν οἰκίαν, ἐγὼ δ' ἔλαβον τοὺς σακκυφάντας καὶ τὴν οἰκίαν, ubi forsitan pro Cellula s. Cubiculo accipitur.

Οἰκίδιον, τὸ, Parva et vilis domus, Aedícula, Casa, Gurgustium, Dem. (1319.) Τινὲς ἐπὶ τὸ οἶκ. ἐλθόντες ἐν ἀργῷ νύκτωρ ἐπεχείρησαν διαφορῆσαι τὰνδοθεν, In gurgustium agreste invaserunt, Bud. Pro Parva et vilis domo s. Aedícula usus est Aristoph. (N. 92.) Ὀμῆς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῶκίδιον; Apud J. Poll. οἰκίδια etiam sicut οἰκίσκοι de Bestiarum, quæ domi aluntur, cellulis et aviariis: ut, περὶ Οἰκιδίων, ἐν οἷς τρέφεται τὰ Ζῷα. [Lucian. 2, 569. 570. Plut. Emilio Paulo 5. Polyb. Fr. Hist. 22. Τὰ οἶκ. τῶν ἐλεφάντων, Turriculæ dorsis elephantorum impositæ. "Ad Charit. 680. Toup. Opusc. 1, 41." Schæf. Mss.] At Οἰκίδιος, Domesticus, Privatus, Greg. Naz. Δημοσίας ἐστιάσεις καὶ οἰκιδίας, Bud. ["Opp. K. 1, 472." Wakef. Mss.]

Οἰκάριον, τὸ, Parva domus, Aedícula, Cellula, J. Poll. (9, 5.) e Lysia (Fr. 33.) Εἰς τὸ οἶκ. τὸ ὀπισθε τῆς γυναικωνίτιδος, ubi videtur accipere pro Cellula s. Cubiculo, quod Vitruv. Cecum nominare solet.

Οἰκανός, Domesticus; nam οἰκανόν, τὸ οἰκεῖον, Hes.

Οἰκάδε ET Οἰκόνδε, Domum, eis τὰ οἰκεῖα. Est autem οἰκόνδε Poëticum tantum adv., οἰκάδε vero prosæ Scriptoribus cum Poëtis commune. Apud Hom. aliquoties οἰκόνδε νέεσθαι. Od. E. (220.) Οἰκάδε τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι, Θ. (102.) Οἰκάδε νοστήσας, Domum reversus: A. (431.) Οἰκάδε ἐλεύσεσθαι, K. (42.) Οἰκάδε νισσόμεθα, Π. (370.) et alibi, ἀπήγαγεν οἰκάδε. Plato de Rep. 1. Ἡμεν οὖν οἰκάδε εἰς τὸ Πολεμάρχον, Xen. Ἑλλ. 7, (2, 19.) Οἰκάδε καὶ ἐαυτοὺς καὶ ἃ ἡγαγον ἀπέσωσαν. Ex Eoδ. (1, 1, 21.) Τὰ οἰκάδε ποθῶ, Res domestica desidero, s. potius Domum redire et domestica visere desidero. ["Οἰκάδε, Eur. El. 1285. Heyn. Hom. 5, 441. Xen. K. Π. 34. Ammon. 102. Eran. Ph. 172. ad Greg. Cor. 72. 166. Wyttēnb. Select. 374. Domi; ad Lucian. 3, 510. Οἰκόνδε, Toup. Emendd. 2, 461." Schæf. Mss. Οἰκάδε τῆς ἐταίρας, Aristæn. p. 56. Abri * Οἰκοσε, pro οἰκάδε, Apollon. de Adv. 607.] Dorice autem pro Οἰκάδε dicitur Οἰκάδες, Aristoph. A. (742.) Ὡς ναὶ τὸν Ἑρμῆν εἶπερ ἔξερ' οἰκάδες, Τὰ πρᾶτα παρασεῖσθε τὰς λιμοῦ, i. e. eis τὸν οἶκον ἀφίξεσθε: [779. utroque loco Brunck. legit * Οἰκάδης. "Heringa Obs. 300. Toup. Add. in Theocr. 406. Koen. ad Greg. Cor. 106. 167." Schæf. Mss.] At Οἰκάδες dicuntur Ficus immaturi, Grossi, J. Poll. Τὰ δὲ οἰκῶ πέπειρα τῶν σύκων, οἰκάδες καλοῦνται παρὰ Λάκωνσι, καὶ φίλῃες παρ' Ἀθηναίοις. [Vide Οἰδαξ.] Οἰκοθι, Domi, Od. Φ. (398.) τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἰκοθι κεῖται, Domi jacent. Sic alibi. Hes. οἰκοθι exp. non solum ἐν οἴκῳ, sed etiam ἐξ οἴκου, Domo, quod οἰκοθεν potius dicitur. Est autem hoc οἰκοθι Poëtis tantum usitatum: sed Οἰκοι prosæ Scriptoribus cum Poëtis commune, Il. Ω. (240.) καὶ ὑμῖν Οἰκοι ἐνεσσι γόοις, Hesiod. Ἑργ. (1, 363.) Οἰκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρῃφι, Plut. Polit. Præc. Οἷς οὐδὲν ἐστὶν οἶκοι χρῆσθον, ἐν ἀγορῇ διατρίβουσι. Et ὁ οἶκος, Qui domi est, Domesticus, Isocr. ad Philipp. Τῶν οἶκοι τιμῶν ἀπεστερήθη, Plato de Rep. 2. Τὰ οἶκοι ἐαυτοῖς ποιεῖν ἱκανὰ, Rem familiarem, quæ sibi sufficiat, parare. ["Wakef. Trach. 730. Jacobs. Anth. 7, 271. Xen. Mem. 1, 1, 2. Greg. Cor. 72. Koen. 169. Dionys. H. 3, 1840. sed al. ἐπ' οἴκον. Οἶκ. μένειν, ad Phalar. 253. Toup. Opusc. 2, 165. Emendd. 3, 23. Ἡ οἶκ. πόλις, Brunck. (Ed. C. 759." Schæf. Mss.) Οἰκοθεν, [s. Οἰκοθεν,] Domo, Il. Ψ. (558. 592.) Sic Soph. (Aj. 1052.) οἰκοθεν ἀγειν Ἀχαιοὺς ξύμμαχον, Domo adducere Achivis socium. || Aliquando accipitur pro ἀφ' ἐαυτοῦ, ut idem Schol. Soph. usurpari annotavit: Per se, E se, Suapte ingenio, impulsu, Suapte sponte.

Pro loco autem et aliter reddes. [Lucian. 1, 851. 882. 2, 45. 680. 3, 120. "Musgr. El. 190. Wakef. Eum. 475. Jacobs. Anim. 228. Greg. Cor. 72. Valck. Hipp. p. 174. ad Herod. 239. Toup. Opusc. 1, 457. ad Lucian. 1, 338. Wyttenb. Select. 374. Markl. Suppl. 183. De acc., ad Od. Θ. 515. Οἶκ. οἶκαδε, Pindar. p. 26. 28. Boeckh. Οἶκ. ἐξ Ἐφέσου, Plato Ion. init." Schæf. Mss.]

¶ Οἰκέτης, ὁ, Domesticus: cujus fem. GEN. Οἰκέτης, ἰδος, ἡ, Domestica: quam tamen signif. ap. Poetas usitatiorē esse testatur J. Poll. 3. ubi ait, Οἱ μὲν τοι ποιηταὶ καὶ τοὺς ἄλλους οἰκέτους, οἰκέτας ὠνόμαζον, ὅπου γε καὶ περιστέρων οἰκέτιν λέγουσι. Similiter ap. Hes. Οἰκέται, οἱ κατὰ τὸν οἶκον πάντες. Itidemque Suid. Οἰκέται, οὐ μόνον οἱ θεράποντες, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν, citans ex Aristoph. N. (5.) Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσι, Omnes domestici, Tota familia. Est autem locus is, in Prologo Nubium. Hes. habet et FEM. οἰκέτις, quod exp. κατοικίδιος: ut supra κατοικίδιος ὄρνις, Gallina domestica s. cohortalis. ["Non modo Poetæ, sed et prosaici Scripti, Ionici certe, οἰκέτας non modo Famulos, sed et Matresfamilias et Liberos intelligunt. Sic quidem frequenter Herod., ubi v. Wessel. ad 8, 4." Schw. Mss.] ¶ Οἰκέτης plerumque capitur pro Famulo s. Servo domestico; sed differt ab οἰκογενῆς et οἰκότριψ, quod hæc duo de verna dicuntur: οἰκέτης autem de Novitio etiam servo, i. e. aut recens emto, aut qui non ita pridem bello captus est. Hes. Ὁ μὲν οἰκότριψ, ἀπὸ γονέων δούλος· ὁ δὲ οἰκέτης, οὐ πάντως, ἀλλὰ καὶ ὁ αἰχμάλωτος καὶ ὁ ἐν οἴκῳ ὢν. Lucian. (2, 28.) Οἰκέτη νεοπλούτῳ ἄρτι του δεσπότην κληρονομῆσαντι, Herodian. 1, (12, 8.) Οἰκέτης βασιλικὸς γενόμενος, Cum in domum imperatoriam servitio esset traditus, Plut. Symp. 5. Οἰκέτας ἐκείθεν ὠνίους ἐξάγοντες, Plut. Apophth. Μολὶς οἰκέτας δύο τρέφειν, Athen. 12. Πλείστους οἰκέτας ἔχοντα. Et 6. Πολλοὺς οἰκέτας κτωμένων. Eod. 1. Χαλίους συνεπήγετο οἰκέτας. Plut. Symp. 6. Τῶν οἰκετῶν ἕνεκα τύποντες ἀγνίαις ῥάβδοις. Idem in 1. περὶ Ἀοργησίας, ex Aristot. Ἐν Τυρρήνῳ μαστιγοῦσθαι τοὺς οἰκέτας πρὸς αὐλόν. Idem, Ἄν οἰκέτας καὶ θεραπαινίδας κολλάζωσιν ἀμέτρως. Ceterum esse aliquam etiam differentiam inter οἰκέτην et δούλον tradit Athen. 6. (p. 267.) e Chrysippi περὶ Ὁμοιοῦς 1. 2., nam τοὺς ἀπελευθέρους quidem, δούλους adhuc esse, οἰκέτας autem, τοὺς μὴ τῆς κτήσεως ἀφαιμένους: nam ὁ οἰκέτης, inquit, δούλος ἐστὶ κτήσει κατατεταγμένος: quæ distinctio confirmari fortasse possit hoc loco Isocr. Panath. Παραπλήσιον ἐποίησαν τοῖς παρὰ μὲν τῶν ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένοις, σφίσι δ' αὐτοῖς δουλεῦειν ἀναγκάζουσι. Vult igitur Chrysippus δούλους quidem esse Servos s. Mancipia quæ aliquando rudi donentur, aut etiam vendantur: οἰκέτας autem, Servos perpetuos, qui nunquam manu mittantur ab eo in cuius ministerio sunt. Pro δούλος tamen usurpari vult Athen. (ibid.) in h. 1. Ionis, οἶμοι Δόμον, οἰκέτα, κλείσον ὑπόπτερος, μήτις ἔλθῃ βροτῶν. Sed notandum, ut plurimum οἰκέτης honestius esse vocabulum, et fortasse melius reddi Famulus domesticus, quam Servus domesticus: ut et Aristoph. Gramm. ap. Eust. 566. ait οἰκέτας vocatos fuisse non solum τοὺς κατ' ἀγροὺς ὑπουργοὺς, sed etiam τοὺς ἐν οἰκίαις ἐλευθέρους. Pro Domesticis certe accipi potest et in Xen. K. Π. 8, (3, 16.) Ἐμὲ πολλοὶ μὲν οἰκέται σίτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πιεῖν. Vide et Οἰκέυς. Fem. etiam οἰκέτις exp. Famula domestica, Ancilla. ["Οἰκέτης, Phryn. Ecl. 87. Thom M. 249. 440. 644. Wakef. Ion. 1393. Simonid. 15. Hutchinson. ad Xen. K. Π. p. 193. Ed. 8°. Zeun. Ind. Musgr. Alc. 439. Abresch. Add. ad Aristæn. 145. Ammon. 45. 69. 100. 101. Valck. Anim. 172. Diatr. p. 4. Eran. Ph. 165. ad Herod. 56. 621. 646. 654. 668. 671. 689. (8, 41. 106.) Adj., Musgr. ad Hec. 137. Etiam de Famula, Eur. Med. 772. coll. 816. Οἰκέτις, Brunck. Soph. 3, 484. Materfamilias, Theocr. 18, 38. Villosion. ad Long. 208." Schæf. Mss. * Οἰκετίδιον, Theod. Prodr. Ep. 93.] SED ET Οἰκητής ap. Hes. ὠνητὸς δούλος, Emittitius servus; s. potius Servus aut Famulus domesticus: ut οἰκέτης. In VV. LL. vero οἰκητής. [Οἰκήτης, Lobeck. Phryn.

A 700. Forma Ionica, Append. 48. ad Bast. Ep. Cr. * Οἰκετιεύς s. * Οἰκιτιεύς, i. q. οἰκέτης, Bion Athenæi 162.] Οἰκετικός, Servilis, Famularis: Cic. Famulari veste. Stat. Turba famularis mensas instruit. Aristot. Polit. 2. Ἐν ταῖς οἰκ. διακονίαις οἱ πολλοὶ θεράποντες ἐνίοτε χεῖρον ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων. Et ap. J. Poll. οἰκ. ὀνόματα, Nomina diversâ quibus famuli appellantur: cujusmodi multa ap. Athen. leguntur 1. 6. At τὸ οἰκ. dicitur Famulitium domesticum, Servitium s. Ministerium domesticum: h. e. Ipsi ministri s. famuli domestici, οἱ οἰκέται: sicut τὸ ξενικὸν dicuntur Milites mercede conducti, ipsi ξένοι: et δορυφορικόν, ipsi δορυφόροι. Plut. (Sulla 9.) Τὸ οἰκ. ἐκάλει ἐπ' ἐλευθερίαν, Totum famulitium domesticum s. Totam turbam famularem vocabat ad pileum. Aliud ex Agathia exemplum habes in Οἰκότριψ. ["Paus. 1, 421. Diod. S. 1, 161. Τὸ οἰκ., 339. 2, 536." Schæf. Mss.] Οἰκετία, ἡ, Familia, ex Epicteto. Sic accipi posse videtur et in h. ap. Suid. 1., cui tamen nullam expositionem addit, Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει τὰς τῶν γε ἐπιφανεστάτων οἰκετίας ἡθροῖσθαι ἔφασκον, Familias, etiam Domesticos, οἰκέτας. ["Ad Lucian. 1, 670." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 8, 6. Euseb. Hist. Eccl. 8, 11. Strabo 14. p. 677. Sieb. Οἰκετίαις ἐχρῶντο πολλοῖς, al. οἰκετεῖαις, al. οἰκεσίαις. Οἰκετία, * Οἰκεσία, Lobeck. Phryn. 505. * Οἰκέσιον, 516. Eust. 1751. conferens cum ὀφειλέσιον.] In VV. LL. habetur ETIAM Οἰκετεία, Familia, Domicilium, ["Jacobs. Anth. 6, 308. ad Lucian. 1, 670. Brunck. ad Anacr. p. 139." Schæf. Mss.] AT Οἰκετεύομαι, Domesticus sum, Famulus domesticus sum, Famulor. Hes. οἰκετεύεται, exp. συνοικεῖ. Famuli autem domestici συνοικοῦσιν et ipsi. [* Οἰκετεύω, i. q. οἰκέω, Eur. Alc. 439. vide nott. * "Μετοικετεύω, Wakef. S. Cr. 2, 105." Schæf. Mss.] "Μεσοικέται, μέτοικοι, οἱ τὰς λαγόνas οἰκοῦντες, Hes." [Item * Μεροικέτης, ap. Eund. a μέτρος pro μέσος.]

¶ Οἰκέυς, ἑως, ὁ, Domesticus famulus, Minister domesticus, i. q. οἰκέτης, Qui in domestico ministerio est. Honestius vocabulum quoniam δούλος, quod et de οἰκέτης tradunt Gramm. II. E. (413.) μὴ — Ἐξ ὕπνου γοώσας φίλους οἰκῆας ἐγείροι, ubi annotat Eust. e vett., Homerum eo vocab. non intelligere τοὺς δούλους, Servos, sed simpliciter τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, s. τοὺς οἰκέτους: ideoque addidisse epith. φίλους. At Z. (365.) ubi Hector ait, Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκὸνδ' ἐσελεύσομαι, ὅφρ' ἂν ἴδωμαι Οἰκῆας ἀλοχόν τε φίλην, Idem e vett., itidem annotat οἰκῆας ibi vocari non solum τοὺς δούλους, sed Omnes in genere domesticos, πάντας ἀπλῶς τοὺς ἐν οἴκῳ: itidemque et Od. Ξ. (63.) Οἶά τε ᾧ οἰκῇ ἀναξ εὐθυμος ἔδωκεν, observandum docet, οἰκέα vocari non δούλον tantummodo, sed etiam τὸν κατ' οἶκον φιλητόν. Rursum in Od. P. (533.) Σίτος καὶ μέθυ ἦδ' ὃν, τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν, eid. Eust. οἰκῆς sunt πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, πάντες οἱ οἰκιακοί. Alibi dicit medium esse vocabulum, et tam Servum signif., quam Eum qui in domestico ministerio est, sed liber tamen, 1024. Ἐχει καὶ ἡ λέξις αὐτῇ μέσως, καθὰ καὶ οἰκέυς καὶ οἰκέτης' οἵπερ οὐδ' αὐτοὶ ἐξ ἀνάγκης δούλους δηλοῦσιν. Ἀχαιοὶ γοῦν ὁ ποιητὴς διαστέλλων λέγει περὶ τίνος, ὅτι χρηστὸς εἰς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας' εἰσὶ δὲ, φασιν, οἰκέται οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν διατρίβοντες, κἂν εἴεν ἐλευθεροί. At paulo aliter p. 1423. Οἰκέυς παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀθηναίοις ὁ οἰκογενῆς οἰκέτης, καὶ οἰκέται οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν ἅπαντες: synonyma faciens οἰκογενῆ, Vernam, et οἰκέα: at diserimen statuens inter οἰκέτην et οἰκέα, quæ tamen antea synonyma esse dixerat. Similiter et Ammon. annotat τὸν οἰκότριβα a Solone ἐν τοῖς ἄξιοις vocari οἰκέα: synonyma autem sunt οἰκότριψ et οἰκογενῆς, Verna. Hesychio οἰκέυς est ὑπόχρεως οἰκέτης. ["Phryn. Ecl. 87. Markl. Iph. p. 120. Heyn. Hom. 5, 84. 267. Ammon. 100. 102. Valck. Anim. 31. 174. Toup. Opusc. 2, 258. Emendd. 1, 94. Brunck. Œd. T. 1123. Οἰκέων et οἰκὼν conf., ad Herod. 174. 180." Schæf. Mss.]

Οἰκέω, Habito, Domum s. Mansionem habeo (alicubi.) Xen. Ἑλλ. 1, (2, 7.) Οἰκεῖν ἀτέλειαν ἔδωσαν τῷ βουλομένῳ: (6, 7.) Οἰκοῦντας ἐν βαρβάρους. Thuc. 2, (27.) Ἐκκεσοῦσι δὲ τοῖς Αἰγινήταις οἱ Λακεδαιμό-

νιοι ἔδοσαν Θυρέαν οἰκεῖν, καὶ τὴν γῆν νέμεσθαι, Habitatandam s. Incoleudam dederunt. Dem. Οἱ ἐν τῷ ἄστει οἰκοῦντες, In urbe habitantes, Qui urbem incolunt. Supra autem in Οἰκία habes οἰκίαν οἰκεῖν, et ἐν οἰκίᾳ οἰκεῖν. Sic Lucian. (1, 549.) Τὴν πατρίαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πύθον. Plato Apol. (13.) Οἰκεῖν ἐν πολίταις χρηστοῖς, Habitare inter cives probos, Dem. (50.) Οἱ χωρὶς οἰκοῦντες, Qui seorsim habitant, Inquilini, Incolæ, ut nonnulli volunt. Pisces quoque flumina et maria οἰκεῖν dicuntur, sicut Hom. aquilæ οἰκία tribuit. Apud Eust. 900. 'Ο κύματ' οἰκῶν ὄρνις ἐρμήνευσεν ἄν. Similiter et Cic. ἐπὶ θαλαττίον διατριβὴς dixit Aquarum incolæ bestię nantes. Pass. Οἰκέομαι, Habitor, Inhabitor, Incolor, Xen. K. Π. 4, (4, 2.) Οἰκουμένη μὲν γὰρ χώρα, πολλοῦ ἄξιον κτῆμα· ἐρήμη δ' ἀνθρώπων οὔσα, ἐρήμη καὶ τῶν ἀγαθῶν γίγνεται, ubi nota sibi opponi οἰκουμένην et ἐρήμην. Sic et Il. Δ. (18.) 'Ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλιν Πριάμοιο ἄνακτος, Ἄλτις δ' Ἀργεῖην· Ἐλένην Μενέλαος ἄγοιτο, Habitatetur et incolatur, Pacificè habitari et incoli sinatur, Non expugnetur et diruatur. Absolute ΑΥΤΕΜ Οἰκουμένην sive Οἰκουμένην dicitur Orbis terrarum, ut Apul. in Νῆσος supra interpr. Proprie autem sonat Ea totius mundi pars quæ habitatur, habitabilis est, ut continens, insulæ. Lat. autem dicere solent Terrarum orbem. Dem. (242.) Πᾶσα οἰκουμένη μεστὴ γέγονε προδοτῶν, Totus terrarum orbis. Sic Æschin. (77.) 'Ἐξω τῆς ἄρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγον δεῖν πάσης. Plut. de Alexandro, Εἰς ὃν ἡ οἰκουμένη νῦν ἀποβλέπει. Apud Athen. autem (20.) Philippus γελοιοποιὸς Romanum οἰκουμένης δῆμον appellat. Herodian. vero (5, 2, 5.) ἡ ὑπὸ 'Ρωμαίους οἰκουμένη, Romanum imperium, Bud. UNDE Οἰκουμηνικός, Ad orbem terrarum pertinens: σύνοδος, Concilium in quod totus terrarum orbis coit. Damasc. p. 37. de Chalcedonensi Concilio, Τὴν παρούσαν ταύτην ἀγίαν καὶ οἰκ. σύνοδον κατ' οὐδὲν ἐλάττω ἡγοῦμαι τῶν προλαβουσῶν ἀπασῶν. AT Οἰκουμηνική, adv., Per universum terrarum orbem. || Οἰκέω, interdum commodius redditur Vivo, Dego, Isocr. Πολὸν γὰρ ἀθλιώτερον παρὰ τοῖς αὐτοῦ πολίταις ἡτιμωμένον οἰκεῖν, Longe miserius est ap. suos cives ignominiosum vivere. Idem in Areop. Τὴν εὐδαιμονίαν ἐδοκίμαζον ἐκ τοῦ σωφρόνως οἰκεῖν: Panath. Τούτους ἐν ἀπάσαις ταῖς πολιτείαις καλῶς οἰκῆσειν, καὶ πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους. Οἰκέω ponitur etiam pro Διοικέω, Administro, Rego, Plut. Apophth. εὖ οἰκεῖν οἶκον, Bene domum suam gubernare, Bene rem familiarem administrare, Thuc. 3. 'Αμείνον οἰκοῦσι τὰς πόλεις, Melius administrant civitates. Idem οἰκεῖν etiam absolute dixit pro οἰκεῖν τὴν πόλιν: 2, (37.) Καὶ ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν, δημοκρατία κέκληται, Quod remp. gerimus non ad paucorum commodum, sed ad plurimorum utilitatem. Et in pass. οἰκέομαι, Administror, Regor, Thuc. 8, (67.) p. 283. Γνώμην ἐσενεγκεῖν καθότι ἀριστα ἡ πόλις οἰκῆσεται, Plato de Rep. 2. 'Ορθῶς οἰκουμένη πόλις, Bene instituta civitas, Aristot. Polit. 3. Τῇ μελλούσῃ καλῶς οἰκῆσθαι πόλει, Isocr. Areop. Τὰ γε πλήθη καὶ τὰς ἀκριβείας τῶν νόμων σημεῖον εἶναι τοῦ κακῶς οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν. Dem. οἰκεῖσθαι νόμοις, Legibus regi. ["Thom. M. 645. Markl. Suppl. 1231. Musgr. Iph. A. 662. 706. ad Anton. Lib. 219. Verh., Ilgen. Hymn. 242. Valck. Hipp. p. 244. Xen. K. Π. 400. Zeun. ad 402. 707. ad Herod. 286. Οἰκεῖν, Situm esse, ad 185. 634. Pro διοικεῖν, Brunck. Œd. C. 1535. De sepulcro, Huschk. Anal. 129. Οἰκέω et οἰκίζω conf., ad Herod. 26. 179. 274. 286. 345. 392. 452. 585. Brunck. Andr. 293. ad Xen. Mem. 1, 1, 7. omnino ad Anton. Lib. 204. Verh., Act. Traj. 1, 92. Wassenb. ad Hom. 68. Οἰκῶν et οἶκ ὦν conf., Toup. Emendd. 1, 381. Cum gen., Bast Lettre 74. Οἰκεῖν οἶκον, Xen. Mem. 1, 1, 7. vide Zeun. Ind. et n. cf. Valck. Phæn. p. 178. Koppiers. Obs. 83. Toup. Opusc. 1, 294. Emendd. 1, 447. Chardon. Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 104. Οἶκ. eis, Schol. Apoll. Rh. p. 320. Paus. 1, 325. Valck. Phæn. p. 731. Οἶκ. ἀπὸ τινος ἐκαστέρω, Valck. Adoniaz. p. 238, Πόλις οἰκεῖ, Diod. S. 2. 24. Heyn. Hom. 4,

A 344. Maittair. Dial. 85. A. πόλις οἰκεῖται, Philostr. 154. Boiss. Οἰκεῖν ἐκεῖνη, Herod. 668. cf. 689, 33. Οἰκουμένη, Casaub. ad Athen. 51. Ammon. 84. ad Diod. S. 2, 160. Urbs populoſa, H. Steph. ad Xen. Anab. Latin. p. 105. E. Τὸ οἰκούμενον, Astrologice, ut videtur, ad Mær. 109. Οἰκημένος, ad Herod. 674. 727. 'Οκημένος, ad Dionys. H. 1, 232." Schæf. Mss. Οἰκείω, Hesiod. Θ. 330.]

Οἶκημα, τὸ, Locus habitandi, Habitaculum, Domus, Domicilium, Ædificium, Xen. 'ΕΛΛ. 4, (1, 14.) "Α μοι ὁ πατήρ οἶκ. καλὰ κατέλιπεν, Plut. Artax. Τὴν αὐλαίαν ὑπολαβὼν ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ἐντὸς οἶκημα, In penetralia domus. Idem in Pericle, 'Εν οἶκ. μικροῖς καὶ σκηνώμασι πνιγροῖς, (8, 5.) Οἰκημάτων μὲν ἀθύρων καὶ βαλλαντίων ἀδέσμων μηδὲν ὄφελος. Alibi autem pro οἶκημα ἄθυρον dicit οἰκία ἀκλειστος. Paus. (Phoc. 25, 1.) Οἶκημα γραφὰς ἔχον τῶν Πολυγνώτων, Domus picturas habens quasdam Polygnoti. || Peculiariter autem Atticis Domus in qua meretrices se exponebant, Lupanar, τὸ πορνεῖον, Hes. J. Poll.: forsân δι' εὐφημισμὸν. Athen. (569.) e Philem. Πρῶτος Σόλων διὰ τὴν τῶν νέων ἀκμήν, ἔστησεν ἐπὶ οἰκημάτων γύναϊα πριάμενος. Et mox, 'Αφ' ὧν ἡργυρίσαντο αἱ προστάσαι τῶν οἰκημάτων. Idem alibi, Πρῶστηκῆναι ἐπ' οἰκήματος, In fornice prostantes. Itidem ap. Suid. Ταῖς ἐπὶ τῶν οἶκ. ἐστώσαις ἀκωλύτως συνίεναι, i. e. χαμαιτυπείων. Sic et οἰκήσιμον. ["Vocabulo οἶκημα de Lupanari utitur etiam Herod. 2, 121. 126. Item de Officina, 2, 86." Schw. Mss.] || Sed et domus in quam sotes includebantur, i. e. Carcer, οἶκημα dicebatur, ad levandam nominis invidiam, Plut. Solone p. 27. de Atheniensibus, Τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας, ἀστείως ὑποκορίζεσθαι: τὰς μὲν πόρνας, ἐταῖρας: τοὺς δὲ φόρους, συντάξεις: φυλακὰς δὲ, τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων: οἶκημα δὲ, τὸ δεσποτήριον καλοῦντας. Sic et οἰκήσιμον. || Tabernas etiam s. Cauponas οἰκήματα nominari posse innuere videtur J. Poll. 9, (45.) Τοῦ δ' ἐμπορίου μέρη, καπηλεῖα, καὶ πορνεία, ἃ καὶ οἰκήματα ἂν τις εἴποι. Nisi forte illud ἃ ad solum πορνεία referendum est. || Pro loco redditur etiam Turris, Tabernaculum, Casa, Conclave, Cubiculum, Thuc. 2. 'Εμπρήσαντες τὸ οἶκημα, Incensa turri, Herodian. 4, (2, 12.) 'Εκ μόνης συμπίξεως ξύλων μεγίστων εἰς σχῆμα οἰκήματος, E lignorum ingentium materia compactum in tabernaculi formam, Polit.: Philo V. M. 2. Συνεχῇ κατασκευασάμενος ἔνδον οἶκ. Continentia conclavia architectatus. Quibus addere possumus ex Athen. 5. Κατεσκεύαστο δὲ καὶ οἶκ. πλείω τοῖς ἐπιβάταις, Habitationes et conclavia militibus destinata. E Dem. (542.) affertur etiam τὸ τῶν ἀρχόντων οἶκημα, pro Sedes magistratuum. Et ex Herod. (7, 119.) 'Εν οἰκήμασι ὄρνιθας τρέφει, In cortibus altilis habet aves: q. in l. οἰκήματα possent etiam accipi pro οἰκίσκοι, de quibus supra. ["Ad Charit. 633. Jacobs. Anth. 8, 8. ad Diod. S. 2, 550. Heyn. ad Apollod. 163. Ammon. 103. Valck. Anim. 176. Xen. Eph. 66. ad Herod. 78. 365. Wyttenb. Select. 356. Casaub. ad Suet. 443. Huschk. Anal. 238. et Ind. v. Τέγος. Lupanar, ibid. ad Justiu. M. 44. Heind. ad Plat. Charm. 84. ad Xen. Mem. 2, 2, 4. Toup. Opusc. 1, 63. ad Xen. Eph. 193. 273. ad Herod. 161. Villoison. Anecd. 2, 301. Carcer, Thom. M. 873. Heyn. Hom. 5, 75. ad Xen. Eph. 193. Valck. Diatr. 269. Templum, ad Herod. 689. Conclave, ad 143. Fac. ad Paus. 1, 399. Xen. Eph. 61. ad Callim. 1, 244. De cortibus avium, ad Herod. 557." Schæf. Mss.] Οἰκημάτιον, τὸ, Parva domus, Ædícula, Conclave, ut οἰκίσκος, Plut. (6, 548.) Γραφὰς οἰκημάτων, καὶ χλιδώσεσιν ἡμιόνων. ["Xen. Eph. 143." Schæf. Mss. * "Οἰκηματικός, Domesticus, Diog. L. Theophrasto." Seager. Mss.]

Οἶκησις, ἡ, Habitatio, Thuc. 2, (16.) Αὐτονόμῳ οἰκῆσει μετεῖχον, Liberam habitationem sibi insurpabant. Aliquanto post dicit, Εἵπον αὐτόνομοι οἰκήσειαν. Sic 6, (88.) p. 226. Τῶν τὴν μεσόγαίαν ἐχόντων αὐτόνομοι οὔσαι καὶ πρότερον ἀεὶ οἰκήσεις. || Habitatio, i. e. Habitandi locus, Domus, i. q. οἶκημα. Plato, ἐστὶα οἰκήσεως, Focus domiciliorum, ut Cic. interpr. p. 40. mei Lex. Cic. Idem Epist. 7. Οὐκέτι μετεπέμ-

φατό με eis τὴν οἰκὴν, In ædes suas non amplius me accersivit. VV. LL. οἰκήσεις exp. etiam Penates. In Iisd. οἰκήσις, Familia, Gens, Cognatio. [Æsch. Suppl. 1016. "Jacobs. Anim. 271. Valck. Diatr. 49. ad Diod. S. 1, 339. Conf. c. κίνησις, Kiessl. ad Jambl. Pr. 236. Οἶκ. αἰδῖος, Huschk. Anal. 129." Schæf. Mss.] Οἰκήσιμος, ὁ, ἡ, Habitabilis. || At οἰκήσιμον, τό, Locus in quo habitari potest, Habitandi locus, Domus, Domiciliū, Ædificium, i. q. οἶκημα. || Sicut vero οἶκημα pro Carcere et lupanari ab Atticis usurpari docui, ita et οἰκήσιμον accipi tradit, J. Poll. 10. Ἦν δὲ τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων καὶ εἰρκτῇ, καὶ δεσμωτήριον, καὶ οἶκημα, καὶ γοργύρα, ὡς Ἴωνες ἔλεγον : μοχ, Οὐ μόνον τὸ δεσμωτήριον οἶκημα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐστὶν εἰρημένον, μηδὲ τὸ πορνεῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ οἶκ. Quibus verbis subjicit sequentia exempla : Plato Protag. Ἦσαν ἐν οἰκησίμῳ τινὶ, ὃ προτοῦ μὲν ταμείῳ ἐχρῶντο : de LL. Δημοσίοις οἰκησίμοις ὑποδέχεσθαι. Et e Thuc. 3. Οἰκήσιμον δ' ἦν τοῦ τείχους. Ubi tamen generalius accipi fortasse posset pro Domicilio, s. Ædificio, ut Idem dixit l. 2. Ἐσπίπτουσιν ἐς οἶκημα μέγα, ὃ ἦν τοῦ τείχους, In ingens ædificium, quod erat muri. [Arrian. de Exp. Alex. 6, 18, 1.]

[* Οἰκητῆρ, CEd. C. 627. Opp. 'A. 1, 325. * Οἰκητῆρ, Æsch. S. c. Th. 19. var. lect. * "Οἰκητῆριος, Toup. Opusc. 2, 162." Schæf. Mss.] Οἰκητῆριον, τό, Locus ad habitandum commodus, Domus, Domiciliū, Sedes, i. q. οἰκήσιμον, οἶκημα, Alex. Aphr. Οἰκητῆριον τῶν δυνάμεων, Sedes et domicilium virium. Proprie autem Plut. (8, 377.) loquens de Naxo et Thuria, Ἐκεῖνη μὲν ἐχώρει τὸν Ἐφιάλτην καὶ τὸν Ὀτῶν αὐτῇ δὲ τοῦ Ὀρίωνος ἦν οἰκητῆριον. Et Symp. 4. de Galepso Eubææ, Χωρίον κατεσκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις, κοινὸν οἰκητῆριον ἀποδεδεῖκται τῆς Ἑλλάδος, Commune domicilium effectum est Græciæ. [* "Οἰκήτειρα, Orac. Sibyll. 252." Elberling. Mss.] Οἰκητῆς, ὁ, Habitator et incola. Apud Suid. Ἐμοῦ δὲ μήπορ' ἀξιώθητ' ὅδε Πατρῶν ἄστρ' ὤντος οἰκητοῦ τυχεῖν. || VV. LL. exp. etiam Colonus, et Colonie deductor, sed sine Auctore et exemplo. [Soph. CEd. T. 1450. "Toup. Opusc. 1, 284." Schæf. Mss.] Οἰκητικός, Qui habitacula et domicilia sibi quærere solet : sicut et Gaza τὰ οἶκ. interpr. Quæ domicilia sibi faciunt. [Aristot. H. A. 1, 1. "Habitatus, Athan. 1, 616." Kall. Mss.]

Οἰκητός, Habitatus, Habitabilis, [Soph. CEd. C. 28. 39.] Ἀνοίκτης, ὁ, ἡ, Qui non habitatur, Inhabitabilis : ut Cic. dicit Regiones inhabitabiles atque incultas. In VV. LL. habetur ΕΤΙΑΜ Ἀοίκτης, itidem Inhabitabilis et incultus : quod nescio an ita dici possit pro ἀνοίκτης ut ἄοικος pro ἀνοικος. [Patrimonii s. Foci proprii exors, Dem. 1123. "Diod. S. 1, 204. 453. Boiss. Philostr. 642. ad Herod. 294." Schæf. Mss. Ἀοίκτης, 'Aolk., Lobeck. Phryn. 731.] "Δυσοίκτης, Habitatu difficilis, Propemodum inhabitabilis, Xen. K. Π. 8, (6, 10.) Τούτων δὲ τὰ πέρατα τὰ μὲν, διὰ θάλασσαν, τὰ δὲ, διὰ ψύχον, τὰ δὲ, διὰ ὕδωρ, τὰ δὲ, δι' ἀνδράν δ." [* Εὐοίκτης, Philochorus ap. Harpocr. v. Οἶον. * "Μονοίκτης, Solitarius, Lycophr. 960." Kall. Mss.]

Οἰκήτωρ, ὁρος, ὁ, Habitator et incola, i. q. οἰκητῆς, Soph. : Plin. οἰκήτορας interpr. Oppidanus supra in Γενναϊότης. Pro Colono usurpatur a Thuc. 2, (27.) Ἐξέπεμψαν ὕστερον οὐ πολλῶ ἐς αὐτὴν τοὺς οἶκ., Miserunt colonos. Sic 3. Ἐξέπεμψαν τοὺς οἶκ. αὐτῶν τε καὶ τῶν περιοίκων, Emiserunt colonos et e sua urbe et e finitima regione. Idem dicit etiam ἀποίκους πέμπειν et ἐποίκους πέμπειν, In urbem aut regionem habitatoribus et incolis vacuam. [Æsch. Pr. 351. Suppl. 959. Soph. Tr. 282. 1163. Aj. 396. 517. "Wagner. Alciphr. 2, 113. Musgr. Andr. 1090. Jacobs. Exerc. 1, 69. ad Herod. 575. Valck. Callim. 70. ad Diod. S. 1, 359. 391. 2, 201. Demosth. 1236, 22. Wakef. S. Cr. 5, 157." Schæf. Mss.] AT Οἰκητόρια, Hesychio Vasa domestica, Utensilia, σκεύη τὰ κατὰ οἶκον : [perperam pro οἰκητήρια, Alcæus Pollucis 10, 11.] qua signif. supra e Suida et Eust. ΗΑΒΥΙΜΟΣ Οἰκοπορεῖα.

[* "Ἀντοικέω, Euseb. in Ps. 201." Kall. Mss.

PARS XX.

* "Ἀντοικέω, Buttm. Schol. Od. Γ. 296. p. 102." Elberling. Mss.]

Ἀποικέω, Aliunde habitatum venio, Migro in coloniam, Isocr. Καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως τοὺς Ἴωνας ἀπέστησαν, ἐξ ἧς ἀπώκησαν, E qua migrarunt in colonias, vel E qua in colonias deducti erant. Dicitur vero ἀποικεῖν ἐκ τινος τόπου, ut in exemplo proxime præcedente, et ἀποικεῖν εἰς τινα τόπον : ut ἀπώκησαν εἰς Λευκωνίαν, In Leuconiam migrarunt, et in ea colonias constituerunt, coloni fnerunt. || Procul habitato, Procul remotus sum ab aliquo, Thuc. 3, (55.) Δεομένων γὰρ ξυμμαχίας πρὸς Ἀθηναίους ἐκελεύετε τραπέσθαι, ὡς ἐγγὺς ὄντας, ὑμῶν μακρὰν ἀποικούντων. Interdum vero adjungitur huic verbo adverbium μακρὰν, aut πόρρω, Procul : et tunc ἀποικῶ pro simpliciter οἶκω accipitur. Sic e Plat. de LL. citatur μακρὰν ἀποικῶ : ex Aristot. Pol. 2. Ἀποικεῖν πόρρω τῶν διαφθειρόντων. In illo quoque Thuc. 1. quem modo citavi, quædam exempl. μακρὰν habent ante ἀποικούντων. Xen. itidem dixit πρὸς ὡ ἀποικεῖν : ita scribens de rege Persarum ἐξέτασιν faciente, (Cec. 4, 6.) Τοὺς μὲν ἀμφ' αὐτοῦ οἰκήσιν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρὸς ὡ ἀποικούντας πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν. [Soph. CEd. T. 998. "Valck. Adonias. p. 238. Anacr. p. lx. Fisch. Wessel. ad Herod. 48. Musgr. Herc. F. 557." Schæf. Mss.] Ἀποίκισις, Migratio in coloniam. At vero ἀποικία dicitur Ipsa colonia. Ab Hes. exp. μετανάστασις. ["Ad Dionys. H. 1, 312. 343." Schæf. Mss.] Ἀποικεσία, ἡ, I. q. ἀποίκισις : eod. modo quo μετοικεσία dicitur pro μετοίκισις. Citatur autem ἀποικεσία ex Esdra 2. [6, 16. 19. 20. 9, 4. 2 Reg. 24, 15. 47. "Ad Mær. 320." Schæf. Mss.]

Διοικέω, Seorsim habito, Bud., nullum tamen hujus exemplum proferens. Sed huc referri potest, quod e Plat. Tim. citatur, Διωκηκὸς οἰκήσεις ἰδίας, Proprias sedes habens et domicilia. || Active potius usurpatur. Signif. enim Digero per sua veluti domicilia et sedes. Ex Alex. Aphr. Τὸ ὕγρον μὴ διοικούμενον, Humor qui non digeritur. || Administro, Rego, Epicur. Τὰ μέγιστα ὁ λογισμὸς διοικεῖ, Maximæ res consilio ipsius et ratione administrantur, ut Cic. interpr. p. 54. mei Lex. Cic. Isocr. ad Nic. Κάκιστα διοικῆσαι τὴν πόλιν, Pessime administrare et gerere remp. Sic et οἰκεῖν supra. Dicitur aliquis etiam negotium aliquod aut munus publicum διοικεῖν, itidem Administrare, Gerere. Philo V. M. 1. Βασιλεὺς, ὃ πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν μόνῳ θέμις τὰ σύμπαντα, Cui pro imperio universa administrare jus est. Dem. (832.) Τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, Civilia munera gerere. Idem, Οὗτος δὲ ἦν ὁ πάντα διοικῶν, Qui omnia administrabat. Sic in Pand. Ὁ τὰ τοῦ ἀπόντος διοικῶν, Qui absentis negotia gerit. Rursum Herodian. 3, (10, 3.) Δικάζων τε καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν, Jus dicens et civilibus negotiis gerendis intentus. Et Διοικέομαι passive itidem pro διοικῶ, Greg. Naz. de providentia divina, Ἐκ τῶν ἐναντίων πολλάκις τὰ βέλτιω διοικουμένης, Ita administrantis res humanas ut e contrariis meliora eliciat et evenire faciat, Bud. 298. ubi et alia duo e Dem. profert exempla. || Διοικέω aliquando commodius redditur Constituo, Ordino : ut Polit. in seqq. Herodiani ll. : 3, (5, 1.) Διοικήσας δὲ ταῦτα ὡς ᾤετο ἄριστα, His optime pro suo judicio constitutis. Et paulo ante, Διοικήσας τὰ κατὰ τὴν Βρεττανίαν, Rebus Britannicæ ordinatis. Et 4, (8, 15.) Κάκεισε διοικήσας τὰ πρακτέα, Ibique rebus compositis. Sic Idem et passivo usus est 5, (5, 1.) Διοικηθέντων αὐτῶ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῶν ἐπειγόντων, Ordinatis jam in oriente rebus quæ maxime urgebant. Ex Isocr. quoque affertur, Σκύπει πῶς ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ διώκηκε, Vide quomodo sua constituit, Considera quomodo de rebus suis disposuit. Malim Institui res suas. Sic dicitur aliquis διοικεῖν suam vitam, pro Instituire. Isocr. ad Philipp. Οὐ δυναμένους ἀνευ τῆς τοιαύτης δυναστείας διοικεῖν τὸν βίον τῶν σφέτερον αὐτῶν. Ad Demon. autem dicit, Τῶν ἑαυτῶν βίον οἰκονομεῖν, ut supra indicatum est. Pro Instituire aut etiam Administrare accipi potest in Dem. (118.) Εἰ τις νῖος ἐν οὐσίᾳ πολλῇ γεγωνὺς γνήσιος, διώκει τι μὴ καλῶς μηδ' ὀρθῶς. || Bud. Διοικεῖν interpr. non solum Procurare, sed etiam Statuere, Decernere : hunc Luciani

locum proferens, de plebiscito, Διωκῆθι μὲν οὖν τὰ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ τῶν πλουσίων. || Infans autem lacte διοικεῖσθαι dicitur pro Curari, h. e. Nutriri, Athen. 2. Τὰ γοῦν ὑποτίθια γάλακτι διοικεῖται, καὶ πολλὰ δὲ ἔθνη γαλακτοποιοῦντα εἶναι. [“ Διοικεῖν κρέα, Concoquo, Diog. L. Diogene 211. HSt.” Seager. Mss. “ Ad Xen. Mem. 2, 1, 34. Wyttenb. Select. 326. Alciph. 208. Plut. Mor. 1, 372. Lennep. ad Phal. 150. 306. Athen. 223. Heind. ad Plat. Phædr. 249. Wakef. S. Cr. 4, 34. ad Diod. S. 2, 197. De augmento, Pierson. ad Mær. 122. Ruhn. ad Tim. 111. Koppiers. Obs. 9. Med., Dionys. H. 5, 302. 323. (324.)” Schæf. Mss. Δεδιοικῆται, Δεδιόκηται, Lobeck. Phryn. 154. * Διοίκημα, Hes. et Suid. v. Ἀλογίου δίκη.] Διοίσεις, ἡ, Administratio, Æschin. Δ. τῆς πόλεως, Civitatis administratio. Et e Demosth. (238.) Ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, pro ὁ διοικητῆς, Administrator, Procurator. Herodian. 6, (1, 8.) Τὰς τε πράξεις ἀπάσας καὶ τὰς διοικήσεις τὰς μὲν πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους ἐνεχείρισεν, Administrationes civiles ac forenses. Latini quoque utuntur hoc vocabulo: Diœceses vocantes quasdam quasi minores provincias, quas aliquis, qui eis præfectus est, administrat, et in quibus jus dicit: unde et Pontificum διοικήσεις ap. recentiores. Cic. I. 3. Ep. ad Fam. Ut me omnium illarum diœcesium quæ cis Taurum sunt, omniumque earum civitatum magistratus legationesque convenirent. Et I. 13. E provincia mea Ciliensi, cui scis tres diœceses Asiaticas attributas fuisse. Sic alibi. || Hesychio ἡ ἀνάλωσις τῶν χρημάτων, forsan pro Dispensatio s. Expensio pecuniarum. [Reisk. ad Dem. 238. 265. 708. 730. 1111. 1346. 1474. “ Ad Charit. 276. ad Phalar. 306. Jacobs. Anim. 271.” Schæf. Mss.] Διοικητῆς, Administrator, Quem aliquis suis negotiis administrandis præfecit, vel, ut alii, Præfectus, Procurator, Dispensator, Plut. (6, 684.) de Alexandro, Ἀναξάρχῳ δὲ τῷ φιλοσοφῷ δοῦναι τὸν διοικητὴν ἐκέλευσεν ὅσον ἂν αἰτήσῃ. Διοικητῆς, inquit Bud., Procurator, in Pand. Ὁ ἐνταλθεὶς διοικεῖν τὰ τοῦ ἀπόντος πράγματα λέγεται δὲ καὶ * ἐντολεὺς καὶ * διεκδικητῆς. Dicitur sic etiam negotiorum gestor. Bud. [“ Ad Charit. 276. 294. 296. 372. ad Phalar. 306. Thom. M. 170. T. H. ad Plutum p. 308.” Schæf. Mss.] Ὑποδιοικητῆς, Supræfectus a Bud. itidem appellatur. [* Διοικήτρια, Schol. Aristoph. Ἐκκλ. 212. Schol. Eur. Hipp. 977=964. * Διοικῆτωρ, Hermes Pœmand. p. 4. 5.” Boiss. Mss.] Διοικητικός, Administrativus, Quintil. Dispensatoris atque administratoris officio fungens, Ad administratorem et procuratorem pertinens. [Plut. 9, 507. “ Toup. Opusc. 1, 372.” Schæf. Mss. “ Clem Alex. 817.” Wakef. Mss. * Διοικητὸς, unde] “ Ἀδιοικητος, Non administratus, Administratore carens, vel etiam Non dispensatus nec distributus,” [Dem. 709.] “ Δυσδιοικητος, Difficilis dispensatu s. administratu,” [“ Xenocr. 31, 26.” Boiss. Mss. * Δυσδιοικητικός, J. Poll. 5, 105. * Εὐδιοικητος, Gl. Tractabilis, Schol. Eur. Phœn. 88. “ Xenocr. 38, 33. 35. 73.” Boiss. Mss.] “ Παραδιοικεῖν, Perperam s. Male administrare, Synes. in Andron. “ (Ep. 57.) Ὅς οὐδὲ διοικεῖν ἡμᾶς, ἀλλὰ παραδιοικεῖν ἀξιοῖς. Et alibi, Μὴ παραδιοικεῖν μηδ’ ἀσχημονεῖν.” [Plut. 9, 255. * Προδιοικέω, Dem. 190. 431. “ Προδιοικέομαι, Præcautionibus et machinationibus præviis aliquid efficere, emoliri, Æschines p. 151, 19.” Seager. Mss. Dionys. H. 2, 98, 34. * Προδιοίσεις, 113, 15. * Προδιοικητικός, M. Anton. 1, 16. * Προδιοικέω, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * “ Συνδιοικέω, Theophr. Eth. Char. c. 21. Demosth. (482.) 750. Isæus 165, 13.” Seager. Mss. Schol. Eur. Hipp. 294. Sallust. ap. Jo. H. Maii Obs. SS. 4, 209.]

Ἐνοικέω, Domicilium et sedes habeo in, Habito in, Inhabito, Appian. B. C. 2. Ἰγκολῖνον, ᾧ ῥήματι καλοῦσι τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν ἀλλοτρίαις οἰκίαις, Aristot. Polit. 7. Κατ’ ἀριθμοῦ γὰρ πλεῖθος τῶν ἐνοικούντων τὴν πόλιν κρίνουσι τὴν μεγάλην, Eorum qui in ea habitant s. eam incolunt, Bud. Ἐνοικεῖν pro Habitare et obtinere locum Bud. e Strab. quoque affert. [“ Musgr. Suppl. 535. Markl. ibid. ad Charit. 527. D. R. ad Longin. 257. Ἐνοικοῦντες, ad Diod. S. 2,

117. 121.” Schæf. Mss. Aristot. de Gener. 1, 2. Οἱ ἐνοικήκασιν μᾶλλον ἐν τοῖς φυσικοῖς, Latine Habitare in philosophia.] Ἐνοίσεις, Inhabitatio, s. Habitatio in, [Thuc. 2, 17. Eust. Od. A. p. 20, 31. * Ἐνοικήσιμος, Schol. Soph. CEd. C. 27. * Ἐνοικητῆρ, unde * Ἐνοικητήριον, J. Poll. 1, 73. * “ Ἐνοικήτωρ, Incola, Steph. B. 550.” Wakef. Mss.] “ Προενοίσεις, Prior habitatio s. inhabitatio, Thuc. 1, (25.) Κατὰ τὴν τῶν Φαιάκων πρ. τῆς Κερκύρας, pro Ut Phæaces qui priores Corecyram habitant. Reperitur et VERB. “ Προενοικέω, Prius s. Ante inhabito, Synes. Ep. 67. Ὡς ἐπεισελθόντων, κἂν συμβῇ προενοικήκας, “ ἐξοικίζεται.” [“ Philo J. 2, 132. Diod. S. 5. fin.” Wakef. Mss. * Ἐνοικῆτης, fem. * Ἐνοικῆτις, Suid.]

Ἐξοικέω, Domicilio et sedibus meis discedo, Emigro. Ἐξοικῶ, inquit Bud., Ex ædibus migro. Dem. 30(=845.) Καὶ μονονοῦκ αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἐμπήσας Μεγάραδ’ ἐξέφηκε. Itidem et Diog. L. [“ Valck. Anim. ad Ammon. 112. ad Herod. 173. Kuster. V. M. 16.” Schæf. Mss. “ Habito, Thuc. 2, 31.” Wakef. Mss.] Ἐξοίσεις, ἡ, Emigratio ex ædibus aut urbe: cui opp. κατοίσεις. Plato sub fin. I. 8. de LL. de incola loquens, cui exactis 20 annis emigrandum ex urbe est, “ Ἡ τινὰ ἀναβολὴν τῆς ἐξοικ. ἀξιών αὐτῷ γίνεσθαι. [* Ἐξοικήσιμος, Soph. CEd. C. 27.]

Ἐποικέω, Aliis ejectis habito, Bud. Plerumque enim ἐποικεῖν dicuntur Qui e peregrina regione aut etiam finitima habitatum aliquo concesserunt, vel quod ejus loci habitatores et incolæ exacti essent, vel ipse locus plures habitatores et incolas desideraret. Xen. K. Π. 6, (2, 5.) Τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας σὺν Κροίσῳ ἡναγκάσθαι ἐπεσθαι, Synes. Οὐδενὸς τῶν Ἑλλήνων τῶν τὴν Λιβύην ἐπωκηκότων θέλοντος εἰς τὴν παρ’ ἡμᾶς θάλασσαν ἐκπέμπειν ὀλκάδας, Thuc. 7, (27.) p. 241. de Decelea, “ Ὑστερον δὲ φρουραῖς ὑπὸ τῶν πόλεων κατὰ διαδοχὴν χρόνον ἐπισπῶν τῇ χώρᾳ, ἐπωκεῖτο, Oppugnata sc. Ex Aristide affertur τὸ ἐποικοῦμενον Αἰθιοπίας, Pars Æthiopiæ, quæ incolitur. || Ἐποικοῦντες πόλει in VV. LL. exp: ἐφεδρεύοντες. [“ Paus. 1, 309. ibique Sylb., Ammon. 77. Zeun. ad Xen. K. Π. 150.” Schæf. Mss. Lycophr. 926. * Προεποικέω, Strabo 5. p. 331., 12. p. 816.]

Εἰσοικέω, Habitatum aliquo migro: ἐσοικησάμενος, in VV. LL. habetur simpliciter pro Habitu. [“ Ad Xen. Eph. 281. Jacobs. Anth. 7, 176. Kuster. V. M. 16. * Εἰσοίσεις, Soph. Phil. 534.” Schæf. Mss.]

Κατοικέω, Inhabito, Incolo, simpliciter Habito, Thuc. Κατοικῶ παρὰ σοί, Domi tuæ habito, Isocr. Κατοικεῖν ἐν δημοκρατίᾳ: ubi etiam potest reddi Degere, Vivere, ut οἰκεῖν. Frequens est in N. T.: Apocal. (13, 8.) Οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς. Hebr. 11, (9.) Ἐν σκηναῖς κατοικήσας, Act. 17, (24.) Οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, Matth. 4, (13.) Ἐλθὼν κατέκησεν εἰς Καπερναοὺμ. Et cum accus. 23, (21.) Ὁμνύει ἐν τῷ κατοικοῦντι αὐτόν. Sic et Plut. Ταύτην τὴν γῆν κατοικοῦντας. At e Plat. de LL. κατοικοῦσα πόλις, Civitas sita, s. extructa. Pass. Κατοικοῦμαι, Habitor et incolor, Lucian. Κατοικοῦμαι νῆσοι, Insulæ quæ habitantur et incoluntur, Insulæ habitabiles. Et κατοικουμένη πόλις, Urbs quæ jam habitari cœpit, s. habitatur: plusquam κατοικιζομένη, in qua nunc primum habitatores collocantur. Aristot. Polit. 2. Φησὶ γὰρ ἴσας εἶναι δεῖν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν τοῦτο δὲ κατοικιζομέναις μὲν εὐθὺς οὐ χαλεπὸν ὥτεο ποιεῖν τὰς δὲ κατοικουμένας, ἐργωδέστερον μὲν, ὅμως δὲ τάχιστ’ ἂν ὁμαλισθῇ. Dicitur autem in præd. de eo etiam qui alicubi sedem habet, et veluti collocatus est, Thuc. 3, (34.) Ἐς Νότιον τὸ Κολοφώνιον, οὐ κατέκηντο Κολοφώνιοι: 5. Οἱ γὰρ πολλοὶ αὐτῶν ἐνταῦθα κατέκηντο: 1, (120.) Τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατωκημένους: (99.) Βραχὺ δὲ τι αὐτῶν περὶ τὴν Φύσκαν κατέκηται, Habitat. Itidem Herod. Κατοικῆνται ἐν τῇδε χώρῃ, In hac regione habitant: (2, 102.) At ex Isocr. Κατοικησάμενος εἰς Αἰγίναν, sicut paulo ante κατέκησεν εἰς Καπερναοὺμ: ubi reddi potest Habitatum concessit s. Habitatum ivit. [“ Ammon. 78. Wakef. S. Cr. 1, 113. ad Diod. S. 1, 302. 369. 373. 397. 398. 461. 2,

399. ad Herod. 739. Bruck. Andr. 293. Musgr. 1245. Iph. A. 706. Boeckh. in Plat. Min. 166. K. eis, Schol. Apoll. Rh. 579. Cum accus., Eur. Or. 1690. P." Schæf. Mss.] Κατοίκησις, ἡ, Habitatio, Habitandi locus, Domicilium, ut οἰκησις. Bud. citat e Pand. Item Marc. 5, (3.) Τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνημείοις, Domicilium et sedem habebat, i. e. Habitabat, κατέκει. [Plut. Lysandro 28. Thuc. 2, 15. "Ammon. 77. Heind. ad Plat. Hipp. 134." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 1, 526." Wakef. Mss.] Κατοικητήριον, τό, Locus in quo habitatur, habitari potest, Domicilium et sedes, i. q. οἰκητήριον, Apocal. 18, (2.) Ἐγένετο κατοικητήριον δαιμόνων, [Ephes. 2, 22. *Κατοικεσία, i. q. κατοίκησις, Eust. Il. A. 298. LXX. Ps. 106, 36.] Κατοικεσία, τὰ, putantur esse Feriæ quæ celebrari solebant ob loci alicujus habitationem; Festa quæ quotannis agebantur eo die quo quis habitatum aliquo venerat. Greg. Naz. in S. Baptisma, Γαμήλια καὶ γενέθλια καὶ ὀνομαστήρια, κούροσινά τε καὶ κατοικεσία καὶ ἐτήσια, ὅσα τε ἄλλα πανηγυρίζουσιν ἄνθρωποι. [*Κατοικητός, unde *Ἀκατοίκητος, Theophyl. 3, 470. *Εὐκατοίκητος, Schol. Eur. Or. 1621.] "Ἐγκατοικέω, Inhabito. Affertur et, "Ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, pro Inter illos habitans," [Themist. 51. "Eur. Fr. Antiop. ap. Stob. p. 369, 33. Gesner." Seager. Mss. *Εἰσκατοικέω, unde *Συνεισκατοικέω, Hippocr. 1289.] "Ἐκκατοικέω, quod "VV. LL. afferunt pro Incolit, Inhabitat, mendose "scriptum pro ἐγκ." "Ἐπικατοικέω, pro κατοικέω, "Inhabito, Incolo. Utitur Ceb. Theb." [*Συγκατοικέω, Soph. Œd. C. 1322. Plut. Pericle 20.]

Μετοικέω, Mutatis sedibus et domicilio commigro, Domo mea pulsus habito, Sum μέτοικος, i. e. Incola, Isocr. Πολὺ γὰρ ἀθλιώτερον παρὰ τοῖς αὐτοῦ πολίταις ἡμιτιμωμένοι οἰκεῖν ἢ παρ' ἑτέροις μετοικεῖν, Longe miserius est ap. suos cives ignominiosum vivere quam ap. externos exulare, nec jus civitatis habere, Paus. (Messen. 12, 4.) Λυκίσκου μετοικοῦντος ἐν Σπάρτῃ, Cum esset incola Spartæ e Messene profugus, Bud. 205. alia ibi exempla addens. Sic Dem. πρὸς Τιμόθ. 193. Ἄνδρα μὲν τὸ γένος Μεγαρέα, μετοικοῦντα δ' Ἀθήνῃσι. Bud. 206. Μετοικοῦντες, inquit, etiam dicuntur Qui patria pulsi aut alias migrantes, alio se contulerunt. Paus. Σικελούς ἐξαρχῆς ὄντας, Ἀκαρνανίαν μετοικῆσαι, Acarnaniæ incolas fuisse. [Æsch. Suppl. 617. "Valek. Hipp. p. 254. ad Lucian. 1, 336. ad Diod. S. 1, 255. ad Paus. p. 68." Schæf. Mss.] Μετοίκησις, ἡ, Incolatus, Sedis et habitationis mutatio, Migratio, Plato sub fin. l. 8. de LL. Ἰέναι δὲ τὸν βουλούμενον εἰς τὴν μ. ἐπὶ ῥήτοισι, ὡς οἰκῆσεως οὔσης τῶν ξένων τῷ βουλούμένῳ καὶ δυναμένῳ μετοικεῖν, τέχνην κεκτημένῳ καὶ ἐπιδημοῦντι. Idem in Apol. Socr. (32.) de morte loquens, Μεταβολὴ τις τυγχάνει οὐσα καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς τοῦ τόπου τοῦ ἐνθάδε εἰς ἄλλον τόπον, Migratio animi ex hoc loco in alium. ["Ad Diod. S. 1, 638." Schæf. Mss.] Μετοικεσία, ἡ, idem, Habitatio et mansio in peregrina regione, Matth. 1, (11.) Ἐγέννησεν ἐπὶ τῆς μ. Βαβυλωνος, Dum in Babylonio solo incolæ essent, Babylonia regione degerent Judæi, e sua patria eo deportati. Vel brevius, In deportatione Babylonica. [Anal. 1, 241. "Leon. Tar. 79. ad Mær. 320." Schæf. Mss. *Μετοικέσιον, Hes. *Συμμετοικέω, unde *Συμμετοικία, Plut. Numa 21.]

Παροικέω, Habito apud, Accolo, Isocr. Ἀπὸ δὲ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι. Itidem Thuc. 3, (93.) p. 114. Φοβούμενοι μὴ σφίσι μεγάλη ἰσχύϊ παροικῶσιν, ἐφθειρον, καὶ διὺ παντὸς ἐπολέμουν ἄνθρώποις νεοκαταστάτοις, ἕως ἐξετρήχωσαν, Ne nimis potentes accolæ eos nanciscerentur. Supra quoque in Πάροις simile exemplum habes. Et alibi (1, 71.) Πόλει ὁμοίᾳ παροικοῦντες, Accolentes similem urbem. Et metaph. Synes. Ep. 142. Ἐκ γειτόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παροικοῦσαν τὴν ἀλαζονείαν ἐκφεύγει, Accolam arrogantiam fugit. Pass. quoque voce παροικηθῆναι ex Herod. affertur pro Accolere: ut παροικεῖσθαι dicatur, sicut κατοικεῖσθαι paulo ante. || Alias παροικέω significat etiam Incola sum, Peregre adveni aliquem in locum habitandi causa, Hebr. 11, (9.) de Abrahamo, Πίστει παρώκησεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ὡς ἄλλοτρίαν: nisi

A malis, Incola fuit terræ promissionis ut soli alieni: ceu παροικεῖν εἰς dicatur sicut κατοικεῖν εἰς: nihil tamen impedit, quo minus motum ad locum significet. At Luc. 24, (18.) Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴν, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα; Budæus interpr. Tu solus peregrinus in Jerusalem? Aliis etiam sic verti posse videtur, Tu solus advena, hoc sc. die festo, Hierosolymam venisti, qui hæc non noris? Vel etiam, Tu solus accolis Hierosolymam, et hæc non nosti? quoniam in quibusdam Codd. non habetur ἐν. Qui vero interpr. Peregrinus es et hospes, respiciunt ad hoc Ciceronis, An vero iudices vos soli ignoratis, vos hospites in hac urbe versamini, vestræ peregrinantur aures, neque in hoc pervagato civitatis sermone versantur? Apud Greg. Παροικοῦντες καὶ κατοικοῦντες ἐν Χριστῷ, Bud. 237. interpr. Et adhuc superstites, et cum e vita in cælum migraverimus. ["Husch. Anal. 37. ad Charit. 275. Wakef. S. Cr. 1, 113. ad Herod. 672." Schæf. Mss.] Παροίκησις, Habitatio propinqua, Incolatus, [LXX. Gen. 28, 4. 36, 7. Exod. 12, 40. Sirac. 21, 50. "Tzetz. Chil. 8, 431." Elberling. Mss.] Παροικεσία, Incolatus, VV. LL. [LXX. Ezech. 20, 38. *Προσπαροικέω, Suid. 1, 454.]

Περιοικέω, Habito circum, Circumcolo, Liv. Omnes qui circumcolunt Bæben paludem: Finitimus sum. Aristoph. (Ἰππ. 853.) Et περιοικοῦντες, Circumcolentes, Bud. ex Ulpiano. "Περιοίκημα affertur pro Ædificium vicinum; sed ἀμαρτύρως."

[* Προικέω, Ante habito, Diod. S. 15. p. 465.]

Προσοικέω, Domicilia et sedes conjunctas habeo, Habito apud, Accolo, ut παροικέω. Construitur et cum dat. et cum accus., ut ap. Plat. Tim. Προσοικεῖν τῷ ποταμῷ, Accolere fluvium. Herodes Orator, Πότερον οὐχ ὀρώμεν τοὺς πλησιεστάτους ἡμῖν προσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων Φωκέας; alibi παροικοῦντας dixit. Cum accus. Aristot. Polit. 1. "Ὅσοι λίμνας καὶ ἑλῆ καὶ ποταμούς ἢ θάλασσαν προσοικοῦσιν. Itidem Thucyd. Προσοικοῦσιν αὐτὴν πόλιν, Ipsam urbem accolunt, Ipsi urbi finitimi sunt. Aristid. autem p. 110. de regione etiam, Καὶ ὥσπερ πόλιν ἢ οἰκίαν χώρα προσοικεῖ, οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασα ἢ Ἑλλὰς προσοικεῖ, pro Finitima est, Contingit ut Cæsar, Fines Arvernorum contingunt. Cic. dicit, Continentia fundo alicujus prædia atque adjuncta. Plin. Continentia usque Atho montem. ["Thom. M. 753. ad Lucian. 2, 216." Schæf. Mss. *Προσοίκησις, Pausan. 6, 25, 5.]

Συνοικέω, Una habito, Plut. Numa, Συνοικοῦσι τὴν πόλιν, Urbem simul habitant. Et pass. signif. συνοικουμένη χώρα, Regio non vasta aut deserta, sed frequentia habitatorum culta. Bud. 156. e Xen. (Œc. 4, 8.) Ad verbum sonaret, Quæ a multis simul habitatur, Quam frequentes incolæ habitant. "Συνοικουμένη γῆ, Terra non vasta aut deserta, sed frequentia habitatorum culta; simpl. Terra habitata, "Bud. in Xen. l. c. Καὶ οὐδὲ μὲν ἂν αἰσθάνηται τῶν ἀρχόντων συνοικουμένην, τε τὴν χώραν παρεχομένους, "καὶ ἐνεργὸν οὐσαν τὴν γῆν, δάροις κοσμεῖ." Συνοικεῖν dicuntur etiam Qui ead. domo utuntur, Qui contubernales sunt, Qui in ead. domo habitant, et sibi familiari consuetudine devincti sunt. Plut. (6, 539.) Ὁ δὲ τῶν συγκαθευδόντων (sc. γάμος coaluit) ἐκ διεστώτων, οὓς συνοικεῖν ἂν τις ἀλλήλοις οὐ συμβοῖεν νομίσειεν. Metaph. autem dicitur aliquis συνοικεῖν alicui rei, in qua diu versatus est, quæ ei familiaris est. Ex Eur. (Hipp. 1220.) Πολλὸς συνοικῶν ἵππικοῖς ἐν ἡθεσι, Peritus disciplinæ equestris. || Συνοικεῖν etiam dicuntur Qui connubio juncti sunt; ac de uxore usitatus pro Nubere: sicut contra συνοικίζειν, Nuptum dare. Bud. 156. e Dem. Οὐκ ἐξ (sc. lex) τὴν ξένην ἀσπὴ συνοικεῖν, οὐδὲ τὴν ἀσπὴν τῷ ξένῳ. Aliud ibid. exemplum affert. Sic Lucian. Συνοικέουσα τῷ ἀνδρί. Plut. Pericle (24.) Συνοικηκυῖαν τῷ Ἱππονίκῳ, Quæ Hipponico fuerat connubio juncta, Quam Hipponicus uxorem habuerat. Sic Isæus, Προσηκόν δ' αὐτῇ μετὰ τῶν χρημάτων τῷ ἐγγυράτῳ γένους συνοικεῖν, πάσχει δεινότατα, Cum autem ipsa cum omni pecunia proximo agnato nubere jure deberet. Sic et Herodian. 6, (1, 19.) De viro autem ap. Demosth. in Neær. 230. Ἐὰν ξένος ἀσπὴ συνοικῇ.

De marito ap. Isocr. quoque in Areop. dici testatur Bud. || Exp. etiam Adhæreo, Implicor. [Æsch. Ch. 909. "Husch. Anal. 37. Toup. Opusc. 1, 221. ad Xen. Eph. 189. Toup. Emendd. 1, 333. Valck. Callim. 176. Hipp. p. 295. ad Diod. S. 1, 32. 272. 275. 284. 296. 309. 317. 372. ad Lucian. 1, 254. ad Herod. 345. 351. (4, 159.) ad Eur. Orest. Argum. De conjugibus, Heyn. ad Apollod. 594. Paus. 1, 398. Eur. Hipp. p. 2. Valck., ad Xen. Eph. 164. Soph. Ed. T. 990. Diod. S. 1, 254. 2, 342. Plut. Mor. 1, 1. Oxon." Schæf. Mss. Vide Συνοικίζω.] Συνοίκημα, τὸ, Contubernium. Pro Cœnaculo et cœnacularia domo citat Bud. e Plut., quo sensu supra συνοικία. ["Ad Charit. 454. ad Herod. 239. 577." Schæf. Mss. "Metonymice pro οἱ συνοικήτορες posuit Herod. 7, 156. Νομίσας δῆμον εἶναι σ. ἀχαριτώτατον." Schw. Mss.] Συνοίσεις, ἡ, Habitatio conjuncta, Frequentia habitatorum, qua sc. multi simul habitant, Thuc. 3. Τὴν τε συνοίκησιν καὶ τὴν παρασκευὴν διαλύειν, ubi exp. Frequentationem illam familiarum, Frequentiam habitatorum. Item Contubernium, Familiaris consuetudo, Consortium et Connubium, συνοίκησιν ποιῆσθαι, Connubium quærere, VV. LL. ["Max. Tyr. 22, 4." Wakef. Mss. * "Συνοικητῆρ, Simonid. de Mul. 102." Boiss. Mss. * "Συνοικήτειρα, Abresch. Æsch. 2, 114. * Συνοικήτωρ, ibid. Æsch. Eum. 836. Ammon. 101." Schæf. Mss. * Συνοικεσία, i. q. συνοίσεις, Greg. Naz. Epigr. 208. Murat.] Συνοικέσιον, τὸ, Connubium, Conjugium, Matrimonium, e Can. 27. Conc. Chalced. [Lobeck. Phryn. 516. Damscius Photii p. 1074. Eust. ad Il. A. 290. Socr. Hist. Eccl. 2, 43. Basil. M. Epist. ad Amphil. p. 30. Schol. Aristoph. Ἰππ. 399. "Chrys. in Gen. Hom. 26. T. 1. p. 196, 34." Seager. Mss.] Συνοικέτης, Qui in ead. domo habitat, Familiaris, Contubernalis, σύνοικος, Hes. "Προσυνοικήσασα, Quæ ante cohabitavit et nupta fuit." [Προσυνοικῆναι, Plut. Demetrio 14. * Προσυνοικέω, Thuc. 6, 2.]

Υπεροικέω, Habito super, Herod. (4, 21.) Τουτέων δὲ ὑπεροικέουσι, Super hos habitant. Idem, Υπεροικέειν αὐτῶν, Super hos incolere. Apud Eund. cum dat., Υπεροικέουσι τούτοις, Supra hos habitant.

Υποικέω, Habito vel Latito sub, Subsum. Affertur enim ex Epigr. ὑποικέει, Habitat subtus, Subest. ["Glaucus 5. Jacobs. Anim. 320. Musgr. ad Eur. p. 193." Schæf. Mss.]

AT VERO ΟΙΚΙΖΩ, Ædifico, Struo, Condo: οἰκίσαι πόλιν, ex Aristot. Econ. Et in pass. voce, e Plut. Solone, Ὀικισμένη πόλις ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος. Sed frequentius pro In ædibus loco, colloco, s. In aliqua sede. Unde exp. etiam Habitare facio. Sic pass. οἰκισθέντες, In sedibus collocati, Qui sedes collocarunt. Apud Eur. (Iph. A. 670.) autem simpliciter pro Loco s. Colloco, οἰκίζω ἐς ἄλλα δώματα. Et pass. in Axiocho, qui Platoni ascribitur, (371.) Εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν χώρον οἰκίζονται, In piorum sede s. regione collocantur. Nisi quis malit reddere Piorum sedem incolunt, habitant. Alicubi vero ὠκίσται pro Sedem habet, Situs est, ut ap. Eur. Hec. init. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότον πύλας Αἰπῶν, ἔν' ἄδης χωρὶς ὠκίσται θεῶν, q. in l. redditur etiam In sedibus collocatus est: a Schol. autem, non solum κατωκίσθη, sed et κατοικεῖται. || A Thuc. dicitur aliquis locum quempiam οἰκίζειν, pro Colonis ibi collocare, et Coloniam eo mittere, Coloniam deducere, 1, (98.) Ἐπειτα Σκύρον τὴν ἐν τῷ Αἰγαίῳ νῆσον, ἣν ᾤκουν Δόλοπες, ἠνδραπόδισαν, καὶ ὠκισαν αὐτοί. || Ab Isocr. usurpatur Οἰκίζω pro Constituo, et pro Habitabilem facio, Bud. ["Thom. M. 645. Musgr. Tro. 435. ad Diod. S. 1, 216. 396. 2, 150. Heyn. ad Apollod. 146. Valck. Adoniaz. p. 289. ad Herod. 26. 392. Wyttenb. ad Plut. 1, 771. Ammon. 101. Valck. Anim. 171. Toup. Emendd. 3, 41. Conf. c. οἰκῶ, ad Phalar. 312. Markl. Iph. p. 326. Jacobs. Anth. 8, 72. T. H. ad Plutum p. 262. Brunck. Aristoph. 2, 186. ad Diod. S. 2, 55. 637. ad Marcell. de V. Thuc. p. 2. Instauro, Diod. S. 2, 253. Οἰκ. ἀπό τινος, Paus. T. 2. p. 8. Οἰκίζεσθαι ἐς —, Toup. Opusc. 2, 179. Οἰκίδδω, (Dorice.) Valck. Adoniaz. p. 289. ad Rov. 77." Schæf. Mss.] Οἰκισμός, ὁ, Ædificatio, Ipsa actio condendi, deducendæ coloniae. Habes ex J. Poll. in

seqq. ["Ad Diod. S. 1, 329. Differt a κτίσις, ad Dionys. H. 1, 187." Schæf. Mss. "Jambl. V. P. 60." Wakef. Mss.] Οἰκίσις pro eod. Apud Thuc. Deductio coloniae, 5, (11.) Καὶ τὴν ἀποικίαν ὡς οἰκιστῇ προσέθεσαν, καταβαλόντες τὰ Ἀγνώμεια οἰκοδομήματα, καὶ ἀφανίσαντες εἰ τι μνημόσυνόν πον ἐμελλεν αὐτοῦ τῆς οἰκίσεως περιέσεσθαι. Q. l. fortasse intelligit J. Poll. Καὶ τὸ πρᾶγμα, οἰκισμός, καὶ παρὰ Θουκυδίδην οἰκίσις, καὶ κατοίκισις: sed perperam in vulg. Edd. legitur οἰκήσις, itemque κατοίκισις. [* "Οἰκιστῆρ, Epigr. adesp. 209. ad Callim. 1. p. 56., 2. p. 9." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 19. Pind. Π. 1, 58. 4, 10. Herod. 4, 155. * Οἰκιστήριον, i. q. οἰκητήριον, Schol. Aristoph. Ὀρν. 409. Schneidero susp.] "Οἰκιστρων, Hes. exp. non solum οἶκον, Domicilium, sed etiam ἐλεεινόν, Miserabilem, ac si esset ab οἶκος: "verum id parum consentaneum est." Οἰκιστῆς, ὁ, Ædicator, Conditor, Qui sedes alicui dat, assignat, in sedibus locat. Item Deductor coloniae. Thuc. 1. Τὸν τε οἰκιστὴν ἀποδεικνύντες σφῶν ἐκ Κορίνθου ὄντα: 5, (11.) Καὶ τὴν ἀποικίαν ὡς οἰκιστῇ προσέθεσαν, ut vides in Οἰκίσις, quod proxime præcedit. VV. LL. exp. etiam Qui habitare facit; nec solum Deductor coloniae, sed et Auctor deducendæ coloniae; item Conditor civitatis et institutor: e Plat. de Rep. 2. Οὐκ ἐσμὲν ποιηταὶ ἐν τῷ παρόντι, ἀλλ' οἰκιστὰὶ πόλεως. Et ex Isocr. οἰκιστὰὶ πόλεων. || Οἰκιστὰί, inquit Bud. ex Appiano B. C. 5, (14.) dicebantur et Qui assignabant κατοικήσεις militibus in urbes Italiæ missis ὡς εἰς ἀποικίας. ["Philostr. 111." Wakef. Mss. * Οἰκιστικὸς, unde] Οἰκιστικὸς, ap. J. Poll. (9, 7.), qui ejus usum non declarat. Fortassis autem dictum fuit pro More eorum qui urbem conduunt, coloniam deducunt.

Ἀνοικίζω, Rursus condo s. ædifico, Reædifico, Instauro ædificium: ἀνοικίζω πόλιν, Restituo civitatem eversam: unde ap. Paus. ἀνοικίσαι πόλιν et ἀνάστατον ποιῆσαι opponuntur, Κορίνθον δὲ ἀνάστατον ποιήσαντος τοῦ Μεμνίου, ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα. Unde apparet fœdissimum esse mendum hic, ut infinitis aliis locis, in VV. LL., ubi ἀνοικίσαι exp. Funditus evertere. || Remigrare facio, Rehabitatum mitto, Relego in aliam regionem, Bud.: Paus. (Att. 25, 4.) Ὅποσοι γὰρ μισθοῦ παρὰ Δαρείῳ ἐστρατεύοντο Ἕλληνες, ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα θελήσαντος Ἀλεξάνδρου, Λεωσθένης ἐφθῆ κομίσας ναυσὶν ἐς τὴν Εὐρώπην. || Ἀνοικίζομαι, Rursus condor, Instauro: qua in signif. dicitur πόλις s. οἶκος ἀνοικίζεσθαι. || Item ἀνοικίζεσθαι, aut per aor. med. ἀνοικίσασθαι, Migrare, Habitationem transferre, Thuc. (1, 58.) Καὶ οἱ μὲν ἀνωκίζοντο καθαιρουῖντας τὰς πόλεις: (ibid.) Καὶ Περδίκκας πείθει Χαλκιδέας τὰς ἐπὶ θαλάσσει πόλεις ἐκλιπόντας καὶ καταβαλόντας ἀνοικίσασθαι ἐς Ὀλυνθον, ubi Schol. ait i. esse q. τὴν οἰκήσιν ἀναγαγεῖν εἰς τὴν Ὀλυνθον. || Ab Hes. ἀνωκισμένοι exp. ἄνω οἰκῶν, Superne vel In superioribus partibus habitans, In alto habitans: sicut e Thuc. citatur in VV. LL. ἀνωκισμένοι εἰσὶ pro In alto habitant, sed Bud. interpr. Procul a mari sunt siti: qui et Synes. h. l. profert, Οὐ γὰρ εἰμι γείτων θαλάττης, ἀλλ' ἀνώκισμαι πρὸς νότον ἄνεμον Κυρηναίων ἐσχατος. ["Ad Mær. 303. Wyttenb. Select. 65. et n., Valek. ad Herod. 289. Callim. 271. Philostr. 206. Boiss. Act. et med., Kuster. V. M. 16." Schæf. Mss.] Ἀνοικισμός, ὁ, Reædificatio, Instauration, Herodian. (3, 6, 20.) Ἐπεμψε δὲ καὶ χρήματα πλεῖστα εἰς ἀνοικισμόν τῶν πόλεων, Misit et magnam vim pecuniarum ad civitatum instaurationem. ["Fischer. Palæph. p. lxix." Schæf. Mss. * Ἀνοικίσις, Appian. Pun. 84. * Διανοικίζω, Philostr. V. Soph. 2, 583.]

Ἀποικίζω, Migrare in coloniam facio, In coloniam deduco, Coloniam colloco, deduco; aliquo in loco deductam colloco, Bud. in Paus. Phoc. (10, 3.) Τάραντα μὲν ἀπῆκισαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἰκιστῆς δὲ ἐγένετο Σπαρτιάτης Φάλανθος· στελλομένῳ δὲ εἰς ἀποικίαν Φαλάνθῳ λόγιον ἦλθεν ἐκ Δελφῶν. Puto autem Φausaniam imitari hic voluisse Thuc. 1, (24.) Ταύτην ἀπῆκισαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστῆς δὲ ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδης, Κορίνθιος γένος, τῶν ἀφ' Ἡρακλέους, Σεινοί. ἀπῆκισαν, οὐχὶ ἀπανεστήσαν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἀποικίαν πέμψαντες ὠκισαν. Idem Schol. alibi annotat, ἀποικίσαι esse κτίσαι πόλιν ἐπ' ἐρήμῳ. Quidam

tamen in illo Thuc. I. putarunt non ἀπώκισαν per *ι*, sed ἀπώκησαν per *η* leg. esse. Isocr. Archid. (32.) Φωκαεῖς Μασσάλιον ἀπώκισαν. || Proprie autem sumitur ἀποικίζειν generaliter pro Migrare facio, Amando, Procul habitare facio, Od. M. (135.) Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόθι ναίειν, Xen. (Ec. 7, 34.) de rege apum loquens, Ἐπειδὴν δὲ ἀξιοεργοὶ οἱ νεοσσοὶ γένωνται, ἀποικίζει αὐτοὺς σὺν τῶν ἐπομένων τινὶ ἡγεμόνι: i. e., teste Bud., Abdicat, vel Emancipat: ut ἀποικισθὲν τέκνον, Filius emancipatus, s. potius abdicatus. Potest etiam exponi ἀποικίζει, Longe a domo abducit. || Ἀποικίζομαι, Pass. Mittor ad habitandum, In coloniam deducor, Plut. Timoleonte, Ἀπωκισμένη πόλις ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, In coloniam deducta a Syracusanis, i. e. Colonia Syracusanorum: ἀπωκισμένοι εἰς Ῥώμην, ap. eund. Plut. Numa, Romam missi ad habitandum, Romam amandati. Alii exp. Romam recepti ad habitandum. Capitur et pro Domo ejicior, vel ex aliquo loco tanquam e domo: Greg., Ἀποικισθέντες τοῦ παραδείσου. Plato de Rep. 7. de iis loquens qui in eruditione literaria et philosophia ad finem persistunt, et πολιτεύεσθαι recusant, Ἠγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ἔτι ζῶντες ἀπωκίσθαι: quasi Seorsum habitare, Seorsum amandati esse, ut interpr. Bud. ἀπωκισμένοι τῆς θαλάσσης ap. Joseph. dicuntur Qui in mediterraneis habitant, quasi summioti procul a mari. Dicitur etiam τέκνον ἀποικισθὲν ἀπὸ τοῦ πατρὸς, Filius emancipatus, et quasi domo paterna summotus. Itidem ap. Plut. (Æmil. P. 35.) Υἱὸς εἰς ἑτέραν ἀπωκισμένος συγγένειαν, Filius in adoptionem datus. ["Paus. 1, 294. Valck. Adonias. p. 238. ad Herod. 48. 416. Brunck. Aristoph. 2, 74. ad Diod. S. 2, 415. 422. ad Lucian. 2, 33. Jacobs. Anth. 12, 57. Heyn. Hom. 7, 264." Schæf. Mss. * "Ἀπωκιστέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 10. (p. 199.)" Kall. Mss.] Ἀποικισμός, ὁ, Colonix deductio, Aristot. Pol. 5. Κατελύθη δὲ καὶ ἐν Ἑρακλείᾳ ὁ δῆμος μετὰ τὸν Ἄ. εὐθὺς διὰ τοὺς δημαγωγούς. [Schleusn. Lex. V. T. * "Ἀποικισίς, ad Callim. 1. p. 57. Colonia, Dionys. H. 1, 504." Schæf. Mss. Appian. 2, 731.] Ἀποικιστής, ὁ, Colonix deductor, κατοικιστής, Hes. [Menand. Rhet. p. 85. * Προαποικίζω, Appian. 2, 341. * Συναποικίζω, Lucian. 2, 493.]

Διοικίζω, Incolas et habitantes dispergo, Habitationem dirimo s. Contubernium aut Sodalitatem, Dissocio, Aristot. Pol. 5, (9.) Καὶ τὸ κακοῦν τὸν ὄχλον, καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἄστεος ἀπελάυνειν καὶ διοικίζειν, ἀμφοτέρων κοινόν, καὶ τῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῆς τυραννίδος. || Dissocio, Dirimo conjunctionem, Divido, Disgrego, Bud. e Synes. Et pass. ap. Plat. (Conviv. 16, 10.) Νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διωκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαιμονίων, Divulsi sumus, Contubernium nostrum directum. Bud. Comm. 157. 298. ["Ad Diod. S. 1, 142. 2, 129. Ammon. 101. Valck. Anim. 171. Pausan. 615." Schæf. Mss. Dissipo, Isocr. ad Phil. 214. τὰς πόλεις.] Διοικισμός, ὁ, Incolarum et habitantium dispersio, Dissociatio, Directio contubernii, Plato. ["Valck. Anim. ad Ammon. 171." Schæf. Mss. "Doms mutatio, Dionys. H. 1, 1225. Philo J. 1, 459. * Διοικισίς, Strabo 738." Wakef. Mss.]

Εἰσοικίζω, Domum introduco, recipio. Interdum etiam In urbem habitatum mitto: ut contra ἐξοικίζω, Domo expello. Polyb. 5, (100, 8.) Τοὺς μὲν ὑπάρχοντας οἰκήτορας ἐξηνδραποδίστατο, Μακεδόνas δ' εἰσοικίσας κ. τ. λ. Greg. Naz. Εἰσοικίσαντες ἐαυτοῖς ὄλον τὸν Χριστόν, In suam habitationem mittentes recipientes. Et pass. ap. Eund. Χριστὸν εἰσοικισθέντα σοι διὰ τῆς χάριτος. In VV. LL. Ἐσοικισθέντες ἐς τοὺς Αἰθίοπας, Coloni ad Æthiopas collocati. Apud Basil. autem in Ep. ad Julittam, de columbis, Πρὸς δὲ τὰς εὐπνοούσας καὶ αἱ λοιπαὶ * συνεφέπονται τε καὶ εἰσοικίζονται, exp. Idem tectum subeunt. Generalius autem accipitur interdum εἰσοικίζω pro Introduco, Recipio. || Εἰσοικίζομαι, activa signif. pro εἰσοικίζω, Bud. 237. e Bas. et Greg. In VV. LL. e Plut. (Solone 7.) Εἰσοικισάμενοι χώραν καὶ καταλαβόντες, pro Qui agrum invaserunt ac possident. ["Ad Xen. Eph. 281. Callim. 1, 483. Valck. 270. T. H.

A in Misc. Obs. 6, 349. Jacobs. Anim. 295. Anth. 6, 405. 7, 143. Brunck. Aristoph. 2, 9. Eur. Ion. 859. (993.) Med., Toup. Opusc. 1, 136. Valck. Callim. 267. 270. Act., med., Kuster. V. M. 15." Schæf. Mss.] Εἰσοικισμός, Introductio in ædes, Receptio in ædes, Ipsa actio introducendi, etc. [* Ἀντρεῖσοικίζω, Theophyl. 3, 690.]

Ἐνοικίζω, Domi colloco, In ædibus colloco, In domum introduco s. In ædes, sicut εἰσοικίζω: in qua expositione non servatur quæ est inter præp. εἰς et ἐν differentia. E Sirac. (11, 34.) Ἐνοικισὼν ἀλλότριον, pro Domo excipe alienum. Et pass. Ἐνοικίζομαι. Synes. autem dixit metaph. Τὰς τῶν ἀνθρώπων οἶον φιλίας ἐνοικίζονται, Quæ excipiuntur amicitia, i. e. Amice excipiuntur, recipiuntur, ad contubernium, contubernaes futuræ. Sed possit ἐνοικίζονται hic reddi etiam verbo neutro: sicut ἐξοικίζονται redditur, quod ei est oppositum. Vide Ἐξοικίζω. [Joseph. A. J. 12, 3, 1. p. 596. Hav. "Beck. ad Eurip. p. 204. ad Xen. Eph. 257. 281. Valck. Diatr. 128. ad Herod. 629. T. H. in Obs. Misc. 6, 349. Jacobs. Anth. 7, 233. 9, 497. ad Diod. S. 2, 151. Ruhnk. ad Velleium p. 18. Wakef. Phil. 698." Schæf. Mss. * Ἐνοικισμα, Suid. 1, 735.] Ἐνοικισμός, Ipsa actio collocandi aliquem in ædibus, Introductio in ædes, pro εἰσοικισμός: sicut ἐνοικίζω pro εἰσοικίζω poni dictum est. In VV. LL. exp. Inquilinatus. Additurque, usurpari ab Hermog. pro Instaurazione ædificiorum et mœnium. [Menander Rhet. p. 85.]

Ἐξοικίζω, Domo expello, Domo ejicio. Opp. enim τῷ εἰσοικίζω, ut paulo ante dixi: item τῷ ἐνοικίζω. Atque ut illud εἰσοικίζω accipitur non solum pro Domum introduco, Domum recipio, sed et generalius pro Introduco, Recipio, sic ἐξοικίζω generalius pro Expello, Ejicio: Thuc. 1, (114.) p. 36. μετὰ Ed. Ἐστιαίας δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον: q. in I. Ἐστιαίας potius leg. existimo, ut ibi docui. Male autem Bud. ἐστιέας scripsit, et interpi. Incolas et habitatores. Idem alibi opposuit ἐξοικίζειν verbo κατοικίζειν. E Dionys. H. [Ant. 5, 77.] Ἐξοικίζειν πόλεις ὅλας, Urbes vastare, incolis alio habitatum expulsis. Interdum cum præp. εἰς, Plut. (Rom. 24.) Εἰς Ῥώμην ἐξώκισε, Expulsos suis sedibus, Romam habitatum traduxit: perinde ac si dicas, ἐκεῖθεν ἐξοικισθέντας εἰσώκισεν εἰς Ῥώμην. Et pass. Ἐξοικίζομαι, Domo expellor, generaliter Expellor, Ejicior, Synes. (Ep. 67.) Ὡς ἐπεισελθόντων, κἂν συμβῇ προεργικῶς, ἐξοικίζεται, Expellitur. Interdum vero redditur potius Migro, Emigro, Demigro: ut in isto ejusd. Synes. I., Ἐμμήσω τὰς χελιδόνας, αἱ ταῖς τῶν ἀνθρώπων οἶον φιλίας ἐνοικίζονται μὲν μετὰ τοῦ φθέγγεσθαι, σιωπῶσαι δὲ ἐξοικίζονται. ["Ad Mær. 303. ad Lucian. 1, 513. 2, 333. Eur. Hec. 877. Bergler. Alciph. 364. ad Herod. 630. T. H. in Obs. Misc. 6, 349. ad Charit. 549. Kuster. V. M. 16." Schæf. Mss. * "Ἐξοικιστέον, Clem. Alex. 166." Kall. Mss.] Ἐξοικισμός, ὁ, ET Ἐξοικισίς, ἡ, Expulsio e domo, Ejectio. Generalius etiam pro Incolarum expulsio. Plato de LL. 4. (p. 162.) Παλαιὰ γάρ τις ἐξοικισίς [al. ἐξοίκησις] ἐν τῷ τόπῳ γενομένη τὴν χώραν ταύτην ἔρημον ἀπείργασται χρόνον ἀμήχανον ὅσον. ["Ἐξοικισμός, Philo J. 2, 52. * Ἐξοικιστής, Qui domo ejicit, Stob. 291, 29." Wakef. Mss.]

["* Ἐποικίζω, Fabric. Bibl. Gr. 1, 330. ad Paus. 343. 347. Jacobs. Anth. 12, 57." Schæf. Mss. Dio Cass. 816, 56. * Ἐποικισμός, Gl. Domicilium. * Ἐποικισίς, Appian. B. C. 5, 137.]

Κατοικίζω, In domo colloco, In ædibus colloco. Ita quidem, si derivationem spectes; sed capitur generalius pro Colloco, Habitatum mitto, Habitare facio: Plato in Timæo, Κατοικίζειν εἰς ἄλλην οἰκῆσιν τὸ θνητόν, In alia sede collocare. Et pro Habitatum deducere, reducere, e Plat. Epist. 8. Τοὺς ἐμπροσθεν οἰκητὰς τῶν Ἑλληνικῶν τόπων εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ πατρῶας οἰκήσεις κατοικίζειν. Item cum ἐκ et εἰς, Plut. Rom. (24.) Ἐκ Ῥώμης κατῴκισεν εἰς Καμεράν. Itidem pass. Κατοικίζομαι, Habitatum mitto, Collocor. Sed κατοικισθεῖς et κατῴκισμένος sæpe redduntur Habitans, Incolens, Thuc. (2, 102.) Κατοικισθεῖς ἐς τό-

πους κ. τ. λ. Et Κατοικίσθησαν ἐν Αἰγύπτῳ, Herod. A At in VV. LL. κατοικίζομαι, Locum ad habitandum capio. Item οἱ κατοικιζόμενοι, Qui in novæ civitatis habitationem conveniunt. Κατοικιζόμενοι, inquit Bud., Milites quibus habitationes in urbibus cum agris distributæ erant: ex Appiano, Ἐχώρουν δὲ πρὸς Λεύκιον καὶ οἱ κατοικιζόμενοι τῶν στρατιωτῶν. || Dicitur vero et κατοικίζειν locum aliquem pro Incolis frequentare, Isocr. Ταύτην δὲ διὰ τριακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσιν. Sic κατοικίζειν Σικελίαν, Plato. Et, πολεὺς τὰς ἐξηρημαζόμενας κατοικίζειν, ap. Eund. Redditur vero πόλιν κατοικίζειν etiam Condere civitatem, ap. Eund. Thuc. uno eodemque in I. utramque huic verbo constructionem dedit, sc. et cum accus. personæ et cum accus. rei, 6, (76.) p. 222. ubi etiam observandum opponi κατοικίσαι et ἐξοικίσαι, Καὶ μοι δοκοῦσιν οὐ Λεοντίνους βούλεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἡμᾶς μᾶλλον ἐξοικίσαι· οὐ γὰρ δὴ εὐλογον τὰς μὲν ἐκεῖ πόλεις ἀναστᾶτους ποιεῖν, τὰς δὲ ἐνθάδε κατοικίζειν. Bud. 237. alterum usum hujus verbi prætermittens, tradit κατοικίζειν esse Habitabilem facere locum, Collocare civitatem Congregareque, afferens duos Plat. locos, quos ibi vide. Κατοικίζειν τὰς νήσους pro Colonias in insulas deducere, VV. LL. ["Valck. Phœn. p. 246. ad Mær. 303. Ammon. 78. ad Diod. S. 1, 302. 369. 373. 398. 461. 2, 399. ad Herod. 739. Brunck. Andr. 293. Musgr. 1245. Æsch. Eum. 759. Bast Lettre 151. K. eis, Boeckh. in Plat. Min. 166. Κεκατοικίσται, Koppiers. Obs. 10." Schæf. Mss.] Κατοικισμός ET Κατοικίσις, Collocatio in ædibus, in domicilio, Actio ipsa collocandi quempiam in aliqua sede, s. mittendi habitatum. Apud Plat. κ. τῆς πόλεως, Ipsa actio condendi urbem. Vel, Collocatio et congregatio domorum atque hominum. Bud. [Κατοικισμός, Plut. C. Graccho 10. Κατοικίσις, Thuc. 6, 77. Appian. B. C. 5, 14. 19. 25. Plato de Rep. 5. p. 453. 702. "Ammon. 77. Heind. ad Plat. Hipp. 134. Conf. c. κατοικήσις, Boeckh. in Min. 166. K. eis —, ibid." Schæf. Mss. * Κατοικιστής, Hes. v. Ἀποικιστής.] Ἐγκατοικίζω, Colloco in, Colloco intus. Budæo Colloco intus, afferenti e Plut. (9, 118.) Ὁ δ' ἐκ φιλοσοφίας τῷ ἄρχοντι παρέδρου καὶ φύλαξ ἔγκατοικισθεὶς λόγος, ὥσπερ εὐεξίας, τῆς δυνάμεως τὸ ἐπισηφᾶν ἀφαιρῶν, ἀπολείπει τὸ ὑγιαίνειν. ["Lycophr. 1262." Kall. Mss.] Παρακατοικίζω, Juxta colloco, Habitatores juxta colloco, Isocr. 146. Νῦν δὲ τοὺς εἰλωτας ἡμῖν παρακατοικίζουσι, Habitatores juxta collocant, Bud. Affertur vero ex eodem Isocr. παρακατοικίζειν τὴν πόλιν. Item e Plut. Pericle (11.) Φρουρὰν, τοῦ μὴ νεωτερίζειν τι, παρακατοικίζων τοῖς συμμάχοις. [* Προσκατοικίζω, Arrian. Exp. Alex. 4, 22, 6.] Συγκατοικίζω, Una colloco habitatores, frequentem incolis reddo, Adjuvo in collocando. At in VV. LL. exp., non secus ac simplex, Colloco; Frequentem efficio; Incolo. [Thuc. 6, 79. Max. Tyr. 111. 112.]

Μετοικίζω, Transfero incolas, Migrare facio ab uno loco in alium, s. ab una urbe in aliam, Bud. ex Aristot. Œc. 2. Exp. etiam Habitationem mutare cogo, Plut. de Primo Frig., Ἡ δὲ καθ' ἑκάστον ἐνιαυτὸν ἡμᾶς μετὰγονσα καὶ μετοικίζουσα χρεῖα. Illa consuetudo et usus, qui quotannis nos domicilii commutatione traducit, Turn. Sic Pass. Μετοικίζομαι, Transferor et migrare cogor, Migro, Lucian. (1, 535.) Τὸν Κρόνον καὶ Ῥεᾶς ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῴκισμένον. Alia autem exempla vide ap. Bud. 206. ["Jacobs. Anth. 8, 297. ad Diod. S. 1, 255. 652. 722. Ruhnk. ad Vell. p. 14. Conf. c. μετοικῶ, ad Diod. S. 1, 723. 727. 2, 480. Jacobs. Anth. 11, 335. ; cum κατοικίζω, ad Diod. S. 1, 723." Schæf. Mss.] Μετοικισμός, Translatio incolarum, Ipsa actio transferendi incolas, cogendi ex uno loco migrare in alium. In VV. LL. Habitatio ap. exterarum gentes. [Plut. Agide 11. * "Μετοικίσις, ad Diod. S. 1, 638." Schæf. Mss. * Μετοικιστής, Plut. Thes. Comp. 5. * "Συμμετοικίζω, Eust. 77, 4." Seager. Mss.]

Παροικίζω, Juxta colloco, habitare facio: quæ signif. verbo παρακατοικίζω data paulo ante fuit. Affertur ex Epigr. pro Ad habitandum juxta admoveo. ["Thom. M. 694. Mær. 303. et n." Schæf. Mss.]

A [* Προσοικίζω, Accolam alteri facio, Accolam s. Colonom addo, Diod. S. 13. p. 373, 35.]

Συνοικίζω, Una colloco, habitare facio. Sed hoc verbum, magis quam cetera ejusd. ordinis, significationem ab οἶκος retinet interdum; quippe quod nunquam ponatur pro Ejusd. domus participem facio, In ead. domo habitare facio, Contubernio conjungo, mihi jungo, Contubernalem facio: et quidem peculiariter de contubernio conjugali: sicut et συνοικεῖν dicuntur maritus et uxor. Isocr. Ægin. (16.) * Ἐτι δὲ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν, οὐ μόνον τῶν αὐτοῦ κυρίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐμῶν κατέστησε, τὴν μὲν ἐμοὶ συνοικίσας, τῆς δὲ νύον με εἰσποιήσας. Sic Greg. Ταύτην συνοικισσὺν σεαυτῷ, Hanc tibi junge matrimonio, connubio. Interdum vero et pro Nuptum dare, Polyb. Τὴν δὲ κόρην ἐκέλευσε συνοικίζειν ὅπταν προαιρηται, Nuptui dare, Bud.; sed malini uti verbo Collocare, utpote viciniore. || Urbem civibus frequento, Condo civitatem, Bud. e Plut. Et συνοικίζειν τὴν Λέσβον εἰς Μιτυλήνην, Incolas cogere in illam urbem. ["Thuc. 3, 2. cf. 2, 15, 6, 3." Schw. Mss.] Bud. 156. ["Sic vero etiam ap. Herod. 4, 159. vera videtur scriptura, quam exhibet Editio HSt. συνοικίσοντας, non συνοικίσοντας, Κυρηναίους Λιβύην, Cum Cyrenæis Libyam colonis frequentaturos, ubi συνοικίζειν idem valet ac συγκτίζειν, 4, 156." Schw. Mss. "Thom. M. 796. ad Diod. S. 1, 32. 461. 499. 515. 2, 266. 357. ad Charit. 631. Jacobs. Anth. 6, 98. 8, 314. Exerc. 2, 186. Monthly Review Jan. 1799. p. 101. T. H. ad Plut. p. 209. 262. Dionys. H. 1, 57. Heyn. ad Apollod. 798. 863. Hom. 7, 777. Casaub. ad Atben. 26. 48. Verh. ad Anton. Lib. p. 7. 205. Munck., Pausan. 1. c. 9. Valck. Phœn. p. 160. Hipp. p. 314. Toup. Opusc. 1, 221. Emend. 1, 334. Ammon. 101. Valck. Anim. 171. Diatr. 275. ad Herod. 52. 345. 351. Eur. Hec. 1125. ad Xen. Eph. 189. Bergler. Alciph. 208. ad Eur. Or. Argum. Nuptum do, ad Diod. S. 1, 119. 272. 275. 284. 296. 309. 372." Schæf. Mss.] Συνοικισμός, Cohabitatio, Contubernium, Philo de V. M. 1. 3. Ὡς μὴδ' ἵχνος ὑπολελειφθαι τοῦ πάλαι σ., ubi tamen redditur simpl. Cohabitatio. [Jambl. V. P. 498. Kiessl., Plut. Rom. 9. Polyb. 4, 33, 7. "Valck. Anim. ad Ammon. 171. * Συνοικίσις, ad Diod. S. 1, 515." Schæf. Mss. Sic leg. ap. Thuc. 3, 3. * "Συνοικιστής, Musgr. Or. 964. * Συνοικιστήρ, Wessel. Obs. 208." Schæf. Mss. Pind. O. 6, 8. Lycophr. 964. * Ἐπισυνοικίζω, Strabo 5. p. 326. * Προσσυνοικίζω, Dio Cass. 668. M. Anton. 4, 21. al. * Προσυνοικίζω.]

C [* Ὑποικίζομαι, i. q. ὑποικέω, Loll. Bass. 11. Anal. 2, 163.]

¶ Οἰκεῖος, Domesticus. Quæ signif. licet derivationi hujus nominis, quæ est a nomine οἶκος, maxime consentanea sit, minus tamen est frequens: quam alioqui ap. Herodian. non semel huic nomini tribuit Polit.: 4, (6, 1.) Εὐθύς δὲ πάντες ἐφονεύοντο οἱ ἐκείνου οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι: hunc enim locum ita reddit, Continuo igitur cæpti occidi domestici fratris atque amici. Ibid. (5, 3.) Οὐκ ἄγνοω μὲν ὅτι πᾶς οἰκεῖον φόνος εὐθέως ἀκουσθεὶς μεμίσσηται, Non me fugit, omnem domesticorum cædem, statim atque auribus inciderit, odiosam videri. Ut autem in illo priori I. οἰκεῖοι et φίλοι copulat, sic alibi εὐνον et οἰκεῖον, sc. 3, (12, 8.) Ὡς τοιαῦτα κατασκευάσαντα κατὰ ἀνδρὸς εὐνον καὶ οἰκεῖον. Quinetiam conjungit alicubi συγγενεῖς et οἰκεῖοι, veluti 7, (3, 17.) Ὀνειδιζόντων αὐτοῖς ἐπιφθόνως συγγενῶν τε καὶ οἰκεῶν ὥς δὴ κ. τ. λ. Exprobrantibus invidiose consanguineis atque domesticis. Sic certe οἰκεῖος, ad Gal. 6, (10.) vet. etiam Interpres reddit, Ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκεῖους τῆς πίστεως, i. e., ut ibid. exp., Eos qui per fidem sunt in eadem atque nos familia Domini. || Familiaris; Necessary, Necessitudine conjunctus, Bud. afferens e Demosth. Οὔτε γὰρ οἰκεῖος, οὔτε συγγενής, οὔτε ἀναγκαῖός σοι τούτων οὐδεὶς. Ubi reddendum est potius Familiaris, cum addatur ἀναγκαῖος. Quo nomine interpr. Polit. in Herodiano 3, (6, 11.) Ἐχθρὸς μὲν ἀντὶ φίλου, πολέμιος δὲ ἀντὶ οἰκεῖου γενέσθαι προήρηται. Sic et in isto, ubi gen. habet, (5, 3, 18.) Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν καὶ πρόσφρ-

γες οἰκεῖοι τε τῆς Μαισῆς : itidemque in hoc (6, 9, 8.) Καὶ τοὺς οἰκεῖους Ἀλεξάνδρου. Idem hæc Scriptoris ejusd. verba (7, 3, 10.) Καὶ μέχρις οἰκεῶν ἔμενον ἢ συμφορὰ, reddit, Neque calamitas extra ipsorum familiam egrediebatur. Apud Thuc. quoque οἰκεῖοι commode reddi videtur Familiares, 2, (51.) p. 64. in fine, Ἐπεὶ καὶ τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογινόμενων τελευτῶντες καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμνον. Nisi quis malit Domestici. Ab Eod. dicitur aliquis esse οἰκεῖός τινος : 4, (106.) p. 155. Καὶ τῶν ἔξω ληφθέντων συχροὶ οἰκεῖοι ἐνδον ἦσαν : ubi sunt qui Necessarii, sunt et qui Propinqui exp. Ut autem οἰκεῖος redditur Familiaris, sic et Amicus alicubi : veluti in Herodiano (2, 2, 5.) Καὶ τοῖς οἰκεῖοις ἕκαστος διήγγελλε, καὶ μάλιστα τοῖς ἐπ' ἀζιώσεως, ἢ πλουσίοις : cum alioqui hic Scriptor, ut ante docui, οἰκεῖος alicubi cum εὐνους, alicubi et cum φίλος copulet : ut et Plato copulavit, Καὶ εἰς συμβουλὴν τοὺς τε φίλους ἂν παρεκάλεῖς καὶ οἰκεῖους, ubi Bud. οἰκεῖους reddit Necessarios. Plut. autem οἰκεῖοι junxit non solum cum φίλοι, sed et cum συνήθεις, medium sc. dans nomini οἰκεῖοι locum : Symp. 7. Ὡς δὲ πολλοὶ φίλοι καὶ οἰκεῖοι καὶ συνήθεις εἰσίν. Bud. ap. Dem. Οἰκειότερον ἐμοὶ ποιήσειεν, vertit, Amiciorem et majore necessitudine devinctum redderet. || Propinquus, Generis propinquitate conjunctus : ut Idem a Dem. aliquando accipi testatur. Sic vero in Thuc. l. c. a nonnullis accipi, modo admonui. Itidem vero κατὰ τὸ οἰκεῖον in alio ejusd. Scriptoris (1, 9.) redditur Ob propinquitatem, ubi τὸ οἰκεῖον substantive appellavit τὴν οἰκειότητα. Isocr. autem dixit, Ἱπὸς τοὺς οἰκειοτάτους καὶ τῆς αὐτῆς συγγενείας μετέχοντας. Item, Ὅσοι μὴδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειότερους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέσχον. Bud. οἰκεῖους vertit Gentiles in isto Dem. l., in Or. c. Nearam, Ἀλλὰ βιασθεὶς ὑπὸ τῆς νόσου, καὶ τῆς ἀπαιδείας, καὶ τῆς ἔχθρας τῆς πρὸς τοὺς οἰκεῖους, Sed vi morbi subactum odioque gentilium. || Οἰκεῖος, ad differentiam ejus, qui Externus appellatur : ut cum οἰκεῖους et ὑπηκόους copulat Herodian. 7, (3, 1.) Εἰ μὴ τοῖς οἰκεῖοις ἢ τοῖς ὑπηκόοις βαρύτερος ἐγγεγόνει καὶ φοβρώτερος, Nisi gravior multo suis ac truculentior quam ipsis fuisset hostibus, Polit. Idem paulo post τοὺς οἰκεῖους interpr. Ditionis Romanæ homines. || Interdum etiam οἰκεῖοι opponuntur τοῖς ἀλλοτρίοις : ut in isto Greg. l. Ἐδίδου τῇ πολιᾷ τὸ ἐνανθεντεῖν ὡς οἰκεῖοις τοῖς ἀλλοτρίοις, Dabat hoc senectuti jam canæ, ut auctoritate non minus inter externos quam inter cives suos valeret. Itidem vero aliquid dicitur esse οἰκεῖον, quod opponitur τῷ ἀλλοτρίῳ, alieno : Plut. Symp. 7. Ἀφαιρούμενον τῷ οἰκεῖῳ τὸ ἀλλότριον. Thuc. autem dixit 3, (13.) Νομίσῃ τε μηδεὶς ἀλλοτρίας γῆς περὶ οἰκεῖον κίνδυνον ἔχειν : 2. Οὐ χαλεπῶς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ τοὺς περὶ τῶν οἰκεῶν ἀμυνομένους μαχόμενοι, τὰ πλεῖω κρατοῦμεν. || Alicubi autem οἰκεῖον opp. τῷ κοινῷ : Isocr. Areop., ubi tamen superlativo utitur, Ἐπιμελεῖσθαι τῶν κοινῶν ὥσπερ οἰκειοτάτων. Thuc. vero οἰκεῖα et πολιτικά inter se opposuit, 2. Ἐν τε τοῖς αὐτοῖς οἰκεῶν ἅμα καὶ πολιτικῶν ἐπιμέλεια. Denique οἰκεῖον pro loco possumus etiam reddere vel Privatum, vel Proprium, vel Suum. Sunt vero et loci in quibus uti possumus quo liberit istorum. Exempla autem sunt in ll. Thuc. quos modo protuli ; nam ubi dicit, Ἀλλοτρίας γῆς περὶ οἰκεῖον κίνδυνον ἔχειν, possumus οἰκεῖον reddere Privatum s. Proprium, aut etiam Suum. Sic l. 1. Δεδιότες (οἱ Κορίνθιοι) περὶ τῷ χωρίῳ, καὶ οἰκεῖον τὸν κίνδυνον ἡγούμενοι, Existimantes suum periculum : ap. Chrys. autem, Ἴνα πρὸς τὸν οἰκεῖον ζῆλον πᾶν τὸ ἐπιγινόμενον ἐπισπάσασθαι δυναθῶσι, redditur πρὸς τὸν οἰκεῖον ζῆλον, Ad sui æmulationem, perinde ac si dictum esset πρὸς τὸν ἐαυτῶν ζῆλον. Rursum Thuc. Τοὺς περὶ τῶν οἰκεῶν ἀμυνομένους, Eos qui sua defendunt, vel Res suas. Apud Herodian. autem 2. Ὁ δὲ τῶν οἰκεῶν στερηθεὶς a Polit. redditur Qui vero suis exuitur bonis. Idem in quibusdam hujus Scriptoris ll. τὰ οἰκεῖα vertit Domum suam, Patriam suam, qua in signif. dicunt et τὴν οἰκεῖαν, subaudientes sc. γῆν : atque ita usus est et Thuc. In VV. LL. affertur e Xen. οἰκεῖα ποιεῖν pro Communicare s. Impertire : itidem-

A que οἰκεῖα παρέχειν : ut, Τὰ μὲν ἐαυτῶν ἀγαθὰ τοῖς φίλοις οἰκεῖα παρέχειν : quod videtur esse, Exhibere ut tanquam suis utatur. Bud. ap. Dionys. Areop. οἰκεῖα παραδείγματα vertit Exempla e nostro usu petita. Interdum autem genitivo jungitur οἰκεῖον significans Proprium : Isocr. Οἰκεῖα τῶν καλῶς βασιλευόντων ἐστί. Et in Plat. de Rep. 1. Οἰκεῖα τοῦ πειθομένου καὶ ὑπηρετοῦντος βλάβη. || Aptus, Accommodatus, Cic. ap. Plat. κίνησιν οἰκεῖαν vertit Motum qui sit aptissimus. Item alibi οἰκεῖον, Accommodatum ad naturam, et Quod secundum naturam est, ut videbis in meo Lex. Cic. Jungitur autem interdum genitivo, cum Aptus s. Accommodatus aut Conveniens signif. : ut Aristot. Eth. 1. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως ἄλλης ἂν εἴη σκέψεως οἰκειότερον. Ibid. Διὸ τῆς πολιτικῆς οὐκ ἔστιν οἰκεῖος ἀκροατὴς ὁ νέος. At in VV. LL. e Plut. affertur, (Popl. 21.) Βίον πρᾶον καὶ καθεστῶτος οἰκεῖον καὶ ἀθρόουζον, pro Placidæ vitæ quietæque studiosum, ac minime turbulentum. [" Jacobs. Anim. 136. ad Diod. S. 1, 353. 419. 443. 2, 356. ad Lucian. 2, 295. Thom. M. 734. Fischer. ad Palæph. p. 18. Xen. Mem. 4, 4, 17. Valck. Phæn. p. 159. Oratt. 353. 371. Ammon. 3. 100. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 82. ad Charit. 229. 250. Eldik. Suspici. 11. Toup. ad Longin. 384. Act. Traj. 1, 87. ad Xen. Eph. 284. ad Herod. 14. 239. 640. ad Lucian. 1, 120. Tyrwh. ad Aristot. 182. Plut. Mor. 1, 496. Accommodatus, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 47. Conf. c. δίκαιος, Toup. ad Longin. 384. ; cum ἴδιος, ad Diod. S. 1, 707. 2, 36. ad Dionys. H. 2, 805. Müller. ad Tzetz. p. 826. b. De constr., ad Diod. S. 1, 615. 616. 2, 160. 372. Οἰκεῖα, ad 2, 55. Ἡ οἰκεῖα, ad 1, 115. 405. Valck. Adonias. p. 230. Fischer. ad Palæph. 18. Valck. ad Ammon. 84. ad Herod. 54. ad Charit. 297. Wyttenb. Select. 420. Οἰκεῖοι φίλοι, Cognati, Eur. Phæn. 377. Οἰκεῖοι λόγοι, Sermones familiares, Toup. ad Longin. 390. Opusc. 2, 165. Τὰ οἰκεῖα, Bast Lettre 177. ad Herod. 228. 272. 274. ad Diod. S. 1, 115. ad Lucian. 3, 468. 469. 488. 489. Domus, Patria, Res familiares, Verh. ad Anton. Lib. 30. Munck. 38. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀνὴρ, Wessel. Diss. Herod. 142. ad p. 55. 226. ad Charit. 250. Xen. Eph. 26. Οἰκειότερος, ἢ, ad Charit. 352." Schæf. Mss. Οἰκεῖα χεῖρ, Soph. Antig. 1176. Τὰ οἰκεῖα πράσσω, Lobeck. Phryn. 441. " Οἰκεῖα, Patria, Suid. v. Ἀνάστατος, Athan. 1, 562. cf. Lamb. Bos. Ellips. p. 36. 37." Kall. Mss.] Ἀνοικεῖος, pro Minime aptus, Non conveniens, Alienus ; pro Dissentaneus et Non congruens, Bud. e Plut. (6, 386.) et Synes. [Alex. Trall. 12. p. 224.] " Apud Suid. " sine diphth., sed perperam, scriptum est, expositumque itidem ἀπρεπής. " Ἀνοικεῖως, Non familiariter, Synes. Ep. 84. Εἰ δὲ μὴ πρὸς τὸ ψεύδος ἂ. εἶχε, Si non familiariter uteretur mendacio, Si a mendacio esset alienus, abhorreret : 57. Πρὸς σχολὴν ἂ. ἔχει, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως τῷ σχολάζοντι χρή- "σαιτο." [Manetho 4, 608.] " Ἀνοικεῖότης, ἢ, Nulla " familiaritas, Mores a familiaritate alieni, Synes. Ep. 84. Μῆκος ἐπιστολῆς ἀνοικεῖότητα κατηγορεῖ τοῦ διακομιζόντος, Prolixitas epistolæ arguit ipsam " epistolam, quæ perfertur, non esse familiarem, sed " alienam." [* Παροικεῖος, Omnino domesticus, Schol. Eur. Alc. 814. pro quo Lobeck. legere vult πάντῃ οἰκεῖα.] " Φιλοικεῖος, Amator necessariorum, s. " propinquorum," [Plut. 6, 456. " Hippocr. Vita e Sorano." Boiss. Mss. * " Οἰκειοποιέω, Boiss. Philostr. 592." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 199. Phot. Bibl. 102. Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. 44. Schol. Thuc. 2, 33.] Οἰκειοπραγέω, Privata negotia ago, Mea negotia ago, non publica, Rem privatam ago, non publicam. Opp. τῷ πολιτεύεσθαι ap. Synes. (243.) Νοῦν ἔχει πολλὴν οἰκειοπραγεῖν, ἀλλὰ μὴ παραδικοῖν, μὴδ' ἀσχημονεῖν, ἀξιοῦντας ὠθίζεσθαι παρὰ τὸ τοῦ δεινὸς ἀρχεῖον. Apud Plat. autem opp. τῷ πολυπραγμονεῖν. Οἰκειοπραγία, Administratio suorum negotiorum, non alienorum ; nam opp. τῇ πολυπραγμοσύνῃ ap. Plat. (de Rep. 4, 11.) qualis est ap. Horat. ejus qui aliena negotia curat, Excussus propriis. [* Οἰκελόχειρος, i. q. ἀυτόχειρος, Niceph. Greg. 21, 5. Anna C. 13. p. 416. Lobeck. Phryn. 121. 515.]

Οικείως, Familiariter, Amice, Benevole, Isocr. Paneg. Τὴν τοίνυν ἄλλην διοίκησιν οὕτω φιλοξένως κατεσκευάσατο καὶ πρὸς ἅπαντας οικείως. Et οικείως ἀποδέχεσθαι, Benevole s. Animo benevolo excipere. Sæpe cum verbo ἔχω: diciturque οικείως ἔχω τινί, πρὸς τινά: quarum constructionum utramque usurpat idem Isocr. Paneg. Οἱ τε γὰρ ἀφροσύνης πρὸς ἡμᾶς τε οικείως ἔχουσι καὶ Λακεδαιμονίοις σφᾶς αὐτοὺς ἐνδιόσασιν: et in Ep. ad Phil. (33.) Παύση ταῖς μὲν τῶν πόλεων οικείως ἔχων, πρὸς δὲ τὰς, ἀλλοτρίως διακείμενος. Xen. autem dixit (Ἀπ. 2, 7, 9.) Φιλικώτερόν τε καὶ οικειότερον ἀλλήλοις ἔχετε: quod quidam interpr. Inter vos conjunctius amabitis. Et, Οικείως εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς αὐτόν, e Plut. Pericle, pro Lacedæmonis necessitudo erat cum eo, et amicitia. Sed dicitur etiam οικείως χρῆσθαι τινί, quo et Lat. modo usurpant suum verbum Uti, cum dicunt Uti aliquo familiariter. Xen. Ἑλλ. 2, (3, 11.) Ἐπεὶ γὰρ οικείως ἐχρήστο τῷ Θραμένει. Synes. Τὸ γὰρ ἀντικειμένως ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν πονηρίαν, οικείως ἐστὶν ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν ἀρετήν. || Apte, Accommodate, Convenienter. Interdum cum dat. Aristot., Δρώντων πάντων οικείως ταῖς σφετέραις κατασκευαῖς. [Aristoph. Θ. 198. "Thom M. 752. ad Diod. S. 1, 168. 345. 420. Jacobs. Anth. 8, 128. 9, 469. Steph. Dial. 44. ad Charit. 250. Apte, Clark. ad II. A. 43. Cum gen., Diod. S. 2, 479. 529. 586. (ad Dionys. H. de C. VV. 186.) Οἱκ. ἔχειν, 1, 696. ad Dionys. H. 4, 2182." Schæf. Mss. Dio Cass. 40, 44. 78, 2. * Οικειότερος, Athen. 177.]

Οικειότης, ἡ, Domesticus usus et consuetudo, Familiaritas, Amicitia, Necessitudo. Aristot. Rhet. 2, tria facit genera φιλίας, Amicitia, ἑταιρίαν, οικειότητα, συγγένειαν, Plut. Popl. Ὑπῆρχεν αὐτῷ πρὸς Βρυτον οικειότης. Thuc. copulat etiam φιλίαν cum οικειότητι, dicens 4, (19.) Καὶ ἄλλην φιλίαν πολλὴν καὶ οικειότητα ἐς ἀλλήλους. || Propinquitas, Cognatio, Bud. in Synes. Καταγινώσκω πενίαν τῆς φύσεως, καὶ ἀπογινώσκω εἰς ἡρώας οικειότητα, Naturam humanam ipse damno inopiae, nec istam agnosco heroicam cognitionem. Quod ideo dicit, quia cum Proteo comparatus fuerat. ["Ad Diod. S. 2, 222." Schæf. Mss. Isocr. Hel. 10. In Gloss. perperam: Οικιότης Domitatio, Familia.]

Οικειόω, Familiarem reddo, Concilio: cui oppositum ἀλλοτριόω, Abalieno. Apud Diog. L. Τὴν πρώτην ὁρμὴν τὸ ζῶον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἑαυτὸ, οικειούσης αὐτῷ τῆς φύσεως ἀπ' ἀρχῆς. Quod Cic. de Fin. 3, dicit, Simulatque natum sit animal, ipsum sibi conciliari et commendari ad se conservandum. Quibuscum cf. et alia quæ habes p. 61. mei Lex. Cic. Sed et Thuc. utitur hoc verbo pro Conciliare et Adjungere, 3, (65.) p. 105. Τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριούντες, ἀλλ' εἰς τὴν συγγένειαν οικειοῦντες, ἐχθροὺς οὐδενὶ καθιστάντες, Non abalienantes, sed concilians. Sic et Cic. l. c. sibi opp. Conciliare et Abalienare. Vicissim aliquis dicitur se οικειοῦν alii, cum ei se adjungit et quasi familiarem reddit, Synes. Ep. 26. Πάντως γε ἡ τοῦ Θεοῦ σοὶ προσέεται χάρις, ᾧσαντὸν οικειοῖς τῇ κοινῇ τῆς ἐνεργητικῆς προαιρέσεως, Cui teipsum conjungis et consocias. Pass. οικειοῦμαι, Familiaris reddor, Adjungor, Concilior, Thuc. 1, de oppido quodam, Μετὰ μεγίστων καιρῶν οικειοῦνται τε καὶ πολεμοῦνται, Cum maximis momentis ad amicitiam adjungitur et infestum redditur. Aristot. Polit. 7, 17. Οικειομένων ταῖς πρώταις ἀκοαῖς, Qui primo auditu capiuntur et nobis veluti adjunguntur: de spectatoribus. Diosc. in præf. l. 1. Πρὸς πάντας οικειοῦμενοι, Nulli te non familiarem exhibens. Et e Plat. Ἀκούων τῶν περὶ φιλοσοφίαν λόγων οικειοῦσθαι καὶ ἐμοὶ συγγίνεσθαι, pro Uti familiariter. Οικειοῦμαι active etiam accipitur pro Concilio et adjungo, Plut. Oth. Οικειώσατο πρὸς αὐτὸν τοὺς πολίτας τοῦτο, Hoc ei conciliavit cives, Herodian. 1, (5, 2.) Ὡς μεγαλόφρονι ἐπιδόσει οικειώσεται τὸ στράτευμα, Ut pecuniis elargiendis velut auctoramento militum necunus sibi adjungeret: (27.) Μεγαλόφροσι δωρεᾶς χρημάτων οικειωσάμενος τὸ στρατιωτικόν. Et 2, (15, 3.) Σοφίσματι οικειώσασθαι, Astu sibi adjungere: (3, 3.) Ὀικειοῦτο μεγάλας ὑποσχέσεις, πρὸς αὐτὸν ἀνέλλων, Magnis pollicitationibus

A sibi homines adjungens: 6, (8, 6.) Δώροις αὐτοῦς καὶ παντοδαπαῖς τιμαῖς οικειώσατο, Muneribus omnique genere honorum sibi adjungebat et conciliabat: 3, (11, 8.) Πλείονι θρησκείᾳ οικειοῦσθαι interpr. Auctorare, Sibi obæratum reddere, Beneficio obstringere. Idem οικειοῦν s. οικειοῦσθαι eod. modo interpr. quo ἐξειδιάζομαι, Amicum mihi peculiarem reddo, Familiarem mihi facio. Pro Adjungere sibi s. Asciscere et familiarem sibi reddere, potest et ap. Greg. accipi, qui de magnete lapide dicit, Ἀρρήτη φύσει τὸν σίδηρον ἔλκουσα καὶ τὸ στερῆρύτατον ἐν ὕλαις οικειομένη. Item Concilio, Ascisco, Accommodo, in alio loquendi genere, Greg. in Epitaph. Patr. Καὶ τί ἂν πάσας ἀπαριθμοίμην τὰς προσηγορίας, ὅσας ἡ ἀρετῇ σοι πεποίηκεν, ἄλλη τις ἄλλην οικειοῦσά τε καὶ προσάγουσα; || Οικειόω, s. Οικειοῦμαι, Mihi vindico, Meum esse contendo, ιδιοποιῶμαι, προσποιῶμαι. Chion Matridi, de anima loquens, Ἦν οὐδὲ τὸ περιέχον σῶμα οικειώσε τῇ αὐτοῦ δουλείᾳ, Greg. Καὶ οὕτως οικειοῦμαι τὰ κατορθώματα, i. e. ιδιοποιῶμαι, Mihi vindico, Mea esse contendo, Bud. 789. Hac signif. usus est et Thuc. 1, (100.) Ὡς οικειοῦντες τὰς τότε καλουμένας ἐννέα ὁδοὺς, Sibi vindicantes. ["Ad Herod. p. 3. 194. ad Phalar. 100. ad Cornel. Nep. 188. Stav. Thom. M. 734. Marcell. de V. Thuc. p. 1." Schæf. Mss. * "Οικειωτέον, Clem. Alex. 254." Kall. Mss.] Οικειώμα, τὸ, Quod accommodatum est, q. d. Accommodamentum, Strabo 118. Τοιοῦτον ἔχειν οικειώμα πρὸς τὴν ἄμπελον εἰκὺς τὴν Αἰγναίαν σποδόν, Sic natura accommodam esse et utilem, Bud. ["Ad Dionys. H. 5, 275. * Οικειωματικός, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 8." Schæf. Mss. "Relativus, Etym. M. 30, 6." Wakef. Mss.] Οικειώσις, ἡ, Familiaritas, ut exp. in h. l. Greg. Naz. Οικειώσις ἡ ἐξ ἀρετῶν: videtur tamen potius active capi pro Ipsa actione familiarem amicumque sibi reddendi, familiaritatem contrahendi. || Vindicatio, qua sc. nobis aliquid vindicamus et nostrum esse contendimus, Thuc. (4, 128.) p. 162. de jumentis, Τὰ μὲν ὑπολύοντες κατέκυπτον, τῶν δὲ οικειώσιν ἐποιοῦντο, Sibi vindicabant. ["Ammon. 115." Schæf. Mss. * Οικειωτικός, Plato Soph. p. 223. Plut. 9, 44. Alcibi. Introduct. 112. * "Οικειωτικός, Hesch." Wakef. Mss. * Οικειωτός, unde * "Ἀνοικειωτός, Nullo necessitudinis vinculo connexus, M. Anton. 12, 30." Kall. Mss.] Εἰσοικειόω, Concilio, Adjungo, Familiarem et amicum reddo, Ascisco, [Xen. Ἑλλ. 5, 2, 17. * Ἐνοικειόω, Plut. 10, 4. Schleusn. Lex. V. T.] Ἐξοικειόω, i. q. εἰσοικειόω, s. potius Perfamiliarem mihi reddo, ut præpositio signif. augeat. Itidemque ἐξοικειοῦμαι, In familiaritatem adduco, ut οικειοῦμαι. ["Bernard. Rel. 111." Schæf. Mss. Strabo 4. p. 279., 5. p. 383. Joseph. B. J. 1, 8, 9. 28, 1. M. Anton. 10, 30. * Ἐξοικειώσις, Gl. Emancipatio. * "Προοικειόω, Ante concilio, Ante mihi adjungo, familiarem reddo, Chrys. in Jo. Hom. 11. T. 2. p. 597, 20." Seager. Mss.] Προοικειόω, Accommodo, Ascisco, Bud. in Plut. Antonio (60.) Προσώκειον δὲ ἑαυτὸν Ἑρακλεῖ κατὰ γένος, καὶ Διονύσῳ κατὰ τὸν τοῦ βίου ζῆλον. Dicuntur etiam res προσοικειοῦσθαι, quæ accommodæ sunt et conveniunt, s. quæ consentaneæ sunt, Alex. Aphr. Τὸ φλέγμα προσοικεῖται τῇ φύσει μᾶλλον τῆς μελαίνης χολῆς. || Προοικειοῦμαι, exp. etiam Mihi concilio et adjungo: ut οικειοῦμαι. [Strabo 5. p. 191. Προσώκειοι μὲνοι, Genere proximi, Diod. S. 103. * "Προοικειωτέον, Clem. Alex. Str. 7, 16. p. 894." Kall. Mss.] Συνοικειόω, Familiarem reddo, Concilio, Benevolentiam alicujus comparo, Plut. Numa (8.) Συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ, Virum viro familiarem reddentes et adjungentes. Concilio redditur in Plut. ibid. Συνοικειώσε τῇ τροφῇ τὸν ζῆλον τῆς πολιτείας. Similiter et Turn. interpr. Plut. (10, 210.) Ἐπειτα τὰς λέξεις ἐπάξω, συνοικειῶν ἅμα τὴν ἐξήγησιν καὶ τὴν ἀπόδειξιν, Deinde ad dictionem accommodabo, interpretatione pariter et argumentatione concilianda. Pass. Συνοικειοῦμαι, Familiaris reddor. In VV. LL. Sum adductus et peculiaris, Sum proprius, Accommodor. ["Diod. S. 2, 562." Schæf. Mss. Plut. Lycurgo 4. Pyrrho 7. Polyb. 5, 21, 5. 22, 3, 8.] Συνοικειώσις,

η, Conciliatio. || Figura ap. Rhett., de qua Rutil. Lup. de Figur. Sent. 2, (9.) Hoc schema docet diversas res conjungere, et communi opinioni cum ratione adversari; et habet magnam vim vel e laude vitium, vel e vitio laudem exprimendi. Exempla autem hujus schematis ex Hyperide, Lysia, et Dem. ibi profert. Quintil. 9, 3. Συνοικείωσιν vocant Quæ duas res diversas colligat, Tam deest avaro quod habet, quam quod non habet. Huic diversam esse volunt distinctionem, cui dant nomen παραδιαστολήν, qua similia discernuntur.

IONICE Οικήσιος, Domesticus, Privatus, pro οικεῖος. Et τὰ οικήσια, Res domesticæ. Hesiod. οικήσια θέσθαι dixit pro Domi reponere, Domi condere, "Erg. (2, 75.) de lignis plastro fabricando idoneis, Τῶν πρόσθεν μελέτην ἔχμεν οικήσια θέσθαι, Ut domi recondas. ["Herod. 3, 81. Οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οικήιον." Schw. Mss. "Wessel. Diss. Herod. 142. Οἶκρος, ad Herod. 507." Schæf. Mss. Οικήσιος, Herod. 6, 54.] Οικήσιεύμενος κάρτα, Herod. (4, 148.) Valde frequentans, Frequentem reddens, VV. LL. : B [1, 94. οικήσιουνται.]

"Οικειακός, Suidæ i. q. οικεῖος," [Gl. Honoratus, Domesticus, Familiaris, Plut. Cic. 20. "Amphiloch. 221. Athan. 1, 646." Kall. Mss.]

"Οικεῖλαι, Hesychio et Suidæ est ἐκβληθῆναι, "Ejici s. Ejectum esse. Videtur tamen signif. potius Domo ejicere, οἶκον ἐξεῖλαι."

OIKTOΣ, ὁ, Misericordia, Commiseratio, Od. B. (81.) ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα, Misericordia captus et permotus est totus populus. Itidem ap. Suid. Οἶκτος δὲ νύμφας ἔλεν. Herodian. 4, (3, 21.) Πάντας δὲ οἶκτου καταλαβόντος διελύθη τὸ συνέδριον, Coorta miseratione : 6, (9, 6.) Πάντας εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον προσκαλούμενος. Cic. Concitare misericordiam populi, Implorare et exposcere memoriam alicujus, Misericordia permovere, In misericordiam inducere. Et ἔχειν οἶκτον, Miserari. Cic. dicit Impartiri misericordiam alicui, Misericordia capi et moveri. Soph. Aj. (525.) Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον, ὡς καὶ γὰρ, φρενὶ Θέλωμι' ἂν. Et οἶκτον ἐξαίρειν, ut Cic. Homini bus lenissimis misericordiam ademit consuetudine incommo- Plut. (9, 89.) de uxore Julii Sabini, quæ in spelunca eum per aliquot annos nutrierat, et quam Vespasianus una cum eo occidebat, Οὐδὲ μᾶλλον ἐτέραν εἰκὸς ἦν καὶ θεοὺς καὶ δαίμονας ὄψιν ἀποστραφῆναι· καὶ τοὶ τὸν οἶκτον ἐξῆρει τῶν θεωμένων τὸ θαρ- ῤαλέον αὐτῇ καὶ μεγαλήγορον. Apud Oratt. οἶκτοι dicuntur etiam cum in causæ peroratione misericordiam judicibus concitant sua commiseratione, Athen. (590.) de Hyperide, qui in defeusione Phrynes dicendo nihil effecerat, Παραγαγὼν αὐτὴν εἰς τοῦμφανὲς, καὶ περιρρήξας τοὺς χιτωνίσκους, γυμνά τε τὰ στέρνα ποιήσας, τοὺς ἐπιλογικούς οἶκτους ἐκ τῆς ὄψεως αὐτῆς ἐπερρήτρευσεν. De hac commiseratione Auctor ad Herenn. Commiserationem brevem esse oportet; nihil enim lacryma citius arescit. || Οἶκτος pro Ejulatu affertur e Soph. (Aj. 895.) οἶκτῳ τῷδε συγκεκραμένην, i. e. τῷ σχελισμῷ. ["Jacobs. Anth. 7, 234. Diod. S. 2, 627. Wakef. Trach. 298. 801. 1275. Phil. 1074. Eum. 518. Markl. Iph. p. 250. Ammon. 102. Brunck. Antig. 859. Ruhnk. Ep. Cr. 167. J. Gronov. ad Cebet. 139. Toup. Opusc. 1, 285. Ejulatus, Eur. Iph. T. 485. Musgr. Tro. 731. Conf. c. οἶκος, Jacobs. Anth. 12, 51. Δι' οἶκτον ἔχειν, ad Xen. Eph. 183. Eis οἶκτον ἐρχεσθαι, 46." Schæf. Mss. * Οἰκτόφωτος, Lobeck. Phryn. 685.] "Ανοικτος, ὁ, ἡ, Immisericors, VV. LL. Fortassis tamen signif. etiam Nulli miserabilis, Qui commiseratione dignus non est. [Eur. Tro. 782. "Markl. Iph. p. 254." Schæf. Mss.] 'Ανοικτως, Sine commiseratione, etiam Immisericorditer, Suid. exp. σκληρῶς, ἀνελεημόνως. Hes. ἀνηλεῶς, * ἀταλαιπώρητος. [Eurip. Tro. 751. "Porson. Hec. p. 9. Ed. 2. Brunck. CEd. T. 180." Schæf. Mss.] 'Ανοικτεῖ, sive 'Ανοικτῇ, Sine commiseratione, χωρὶς οἶκτου : Aperte, VV. LL., tunc autem ad ἀνοίγω referendum esset. 'Ανοικτῆς, Non miserandus, Immiserabilis : Hes. ἀνοικτὲς, * ἀταλαιπώρητον. "Δύσ-

PARS XX.

A "οικτος, Hesychio * δυσθρήνητος : aliis Immiseri- " cors. Apud Suid. vero legitur Δυσοἶκτρον, * δυσ- " θρήνητον." ["Εποικτος, Æsch. Aj. 1623. * "Με- γάοικτος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 164." Boiss. Mss.] Φιλοικτος, Qui commiserari amat, Misericors. ["Heyn. Hom. 7, 431." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 248. 1152.] UNDE Φιλοἰκτιστος, Ad commiserationem pronissimus, Soph. (Aj. 580.) κάρτα τοι φιλοἰκτιστον γυνή, i. e. συμπαθέστατον, Res ad commiserationem pronissima. At tunc κάρτα φιλοἰκτιστος, tale fuerit fortassis quale ap. Lat. Longe vel Multo præstantissimus. Suid. φιλοἰκτιστον in eo Soph. l. exp. ὀδυρτικὸν, θρηνητικὸν, forsitan ab οἰκτίῳ derivans : tunc autem positivus esset, non superlativus. ["Wakef. Herc. F. 537." Schæf. Mss.]

["Οἰκτοσύνη, Herodian. Epimer. 232.]

Οἰκτικὸς, ut ῥήματα, Verba commiserativa, Gaza.

Οἰκτίῳ, Miseror, Commiseror, Miseret me. Con- struitur cum accus. : cui interdum gen. rei additur : sicuti verbo ζηλώω et μακαρίζω. Aristot. de Mundo, Τοὺς μετὰ σπονδῆς διαγράφαντας ἡμῖν ἐνὸς τόπου φύσιν οἰκτίσειεν ἂν τις τῆς μικροψυχίας. In his autem lo- quendi generibus subaudiri etiam potest ἔνεκα. Pass. οἰκτίζομαι, i. q. οἰκτίῳ, Misereor, Eur. (Iph. T. 486.) οἰκτίζεται ἄδην, Thuc. 2, (51.) 'Επὶ πλέον δὲ ὁμῶς οἱ διαπεφευγότες τὸν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονοῦμενον οἰκτίζοντο. Sicut vero οἰκτίζειν præter accus. per- sonæ habet etiam gen. rei, ita et οἰκτίζομαι, Philo V. M. 1. Δεδακρυμένοι τὸν παῖδα ἐκτιθέασιν περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, καὶ στένοντες ἀπῆσαν, οἰκτιζόμενοι μὲν αὐτοὺς τῆς ἀνάγκης, αὐτόχειράς τε καὶ τεκνοκτόνους ἀποκαλοῦντες, Suæ conquerentes necessitudinis vicem, Turn. Oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur, cum et ipsi reum miserantur, et ipsos judices vel lacrymis vel οἰκτρολογία ad eum commiserandum permovent, Athen. (590.) post l. in Οἶκτος c., Καὶ ἀφεθείσης ἐγράφη μετὰ ταῦτα ψήφισμα, μηδένα οἰκτίζεσθαι τῶν λεγόντων ὑπὲρ τινος, Miserari, Miserationem excitare, ut patroni in epilogis faciunt, Bud. Sic Dinarch. 93. "Όταν Δημοσθένης ἐξαπατήσαι ὑμᾶς βουλόμενος, οἰκτί- ζηται καὶ δακρύη. Bud. οἰκτίζομαι ex J. Poll. exp. ποτινῶμαι, καταλοφύρομαι. Hesychio οἰκτίζει est θρηνεῖ. [Æsch. Pr. 68. 685. Eum. 518. Suppl. 647. "Jacobs. Anim. 87. Anth. 7, 284. Luzac. Exerc. 178. Philipp. 70. Callim. 1, 443. Musgr. Tro. 156. Hel. 1059. Wakef. Trach. 853. 1003. 1043. Porson. Med. p. 52. Hec. 715. Brunck. CEd. C. 242. Valck. Phæn. p. 722." Schæf. Mss. Οἰκτίσατο, ὠκτίσατο, Lobeck. Phryn. 153. * Οἰκτισμα, τὸ, Eur. Heracl. 159.] Οἰκτισμός, ὁ, videtur esse Oratio, Verba ejus, qui οἰκτίζεται. Ammon. (102.) ita inter οἶκτος et οἰκτισμός distinguit, ut οἶκτος sit οἰκτιζόμενον ἔλεος, οἰκτισμός autem, ὁ λόγος τοῦ οἰκτεῖντος. [Æsch. Eum. 189. Xen. Conviv. 1, 16. "Phalar. p. 164. Abresch. Æsch. 2, 21. * Οἰκτιστὸς, unde * 'Ανοικτιστος, Jacobs. Anth. 6, 373. Schol. Soph. Trach. 855. Erf." Schæf. Mss. * " 'Ανοικτίστως, Antiph. 618." Kall. Mss. * "Πανοικτιστος, Anon. in Bandini Catal. 2, 45. Nicet. Eugen. 6, 322." Boiss. Mss.] 'Ανοικτίῳ, Vicissim misereor, Vicissim miseror, commiseror, [Thuc. 3, 40.] 'Αποικτίῳ s. 'Αποικτίζομαι, Miseror et defleo, Defleo miserabiliter, Deploro, Conqueror, Herod. (1, 114.) 'Αποικτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἡγήτησε, Miserabiliter deplorabat, quæ a Cyro pertulisset. 'Εποικτίῳ s. 'Εποικτίζομαι, Commiseror, Miserabili- ter queror : ut ἐποικτιζάμενος exp. Miserabiliter con- questus. [Soph. CEd. T. 1295. * 'Εποικτίστος, Æsch. Ag. 1230.] Κατοικτίῳ, s. Κατοικτίζομαι, Commi- seror : κατοικτίζεσθαι exp. etiam Misericordiam im- plorare; sicut οἰκτίζεσθαι Oratores in epilogo dicun- tur, cum οἰκτρολογία judices ad misericordiam per- movent. Pro Commiseror s. Deploro, usus est Greg. de Homine, 'Εντεῦθεν μοι δοκεῖ ὁ μέγας Δαβὶδ, κατοικ- τιζόμενος τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀθλιότητα, τοιοῦτους λό- γους καταθρηνηῆσαι. [Eurip. Heracl. 153. Iph. A. 686. Æsch. Pr. 36. Pers. 1067. Eum. 121. Suppl. 910. Soph. CEd. T. 1178. C. 384. * Συγκατοικτίῳ, Soph. Tr. 535.] Συνοικτίῳ, Commisero, ut συνοικτίῳ σε, Xen. [K. Π. 4, 6, 2.]

Οἰκτεῖρω, Miseror, Commiseror, i. q. οἰκτίῳ, Π. Ω.

19 B

(516.) Οἰκτεῖρων πολὺν τε κάρη πολὺν τε γένειον: alibi ἔλεαίρειν dicit et ἔλεειν. Soph. Tr. (1072.) οἰκτερόν τέ με Πολλοῖσιν οἰκτρὸν, Miserare me multis miserabilem. Sicut vero οἰκτίζω cum accus. personæ habet etiam gen. rei, sic etiam οἰκτεῖρειν: Xen. K. Π. (5, 4, 15.) Τοῦ μὲν πάθους ὥκτειρεν αὐτὸν, Casum ejus est miseratus: (Cec. 2, 4.) Οἰκτεῖρω σε ἐπὶ πενίᾳ, Miseret me tuæ egestatis, Miseret me tuæ paupertatis. Soph. cum infin. quoque in Aj. (652.) αἶτ, οἰκτεῖρω δέ νιν Χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν, Adeo me ejus miseret, ut verear eam destituere, Miserum duco illam relinquere viduam. Οἰκτεῖρομαι, Sum miserabilis, Alios mei miseret, Xen. (Cec. 7, 40.) Reperitur fut. οἰκτερήσω, ad Rom. 9, (15.) ex LXX. Καὶ οἰκτερήσω ὃν ἂν οἰκτεῖρω. [“Markl. Iph. p. 174. Jacobs. Anth. 8, 155. Porson. Med. p. 52. Brunck. 1233. Lugeo, T. H. ad Lucian. Dial. p. 43. De constr., Longus p. 3. Vill., ad Xen. Eph. 84. 225. Οἰκ. πρὸς τι, Bast Lettre 105. Ὀικτεῖρησεν, Valck. Opusc. 2, 113.” Schæf. Mss. Liban. 4. p. 1072. Οἰκτερῆσαι, Lobeck. Phryn. 741. Fut. Οἰκτερῶ, Anal. 2, 51.] Οἰκτεῖρμα ap. Hes. ἔλεος, Misericordia, Commiseratio, Miseratio, [LXX. Jerem. 31, 3.] In VV. LL. habetur Οἰκτερμα, quod malim quam illud οἰκτεῖρμα: quod tamen dicere possumus formatum esse ab οἰκτεῖρμαι. [* “Οἰκτεῖρησις, Clem. Alex. 149(=127.)” Wakef. Mss.] Οἰκτῖρμός, Miseratio, Commiseratio, Misericordia, quod plus esse volunt quam ἔλεος, 2 ad Cor. 1, (3.) Ὁ πατὴρ οἰκτῖρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως, ad Rom. 12, (1.) Διὰ τῶν οἰκτῖρμῶν Θεοῦ, ad Col. 3, (12.) Σπλάγχνα οἰκτῖρμῶν, Hebr. 10, (28.) Χωρὶς οἰκτῖρμῶν ἀποθνήσκει. [“Abresch. Æsch. 2, 21.” Schæf. Mss.] Οἰκτῖρμων, onos, ὁ, Misericors, Epigr. ἰδὼν οἰκτῖρμονι θυμῷ, Animo misericordi et benigno. Usus hujus vocabuli et in N. T., Luc. 6, (36.) Γίνεσθε οἰκτῖρμονες, καθὼς ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτῖρμων ἐστὶ: Jac. 5, (11.) Πόλυσπλαγχρὸς ἐστὶν ὁ Κύριος καὶ οἰκτῖρμων. [* “Ἀνοκτῖρμων, Jacobs. Anth. 8, 98. Exerc. 1, 124. Brunck. CEd. T. 1296.” Schæf. Mss. * “Πανοικτῖρμων, Valde misericors, Andr. Cr. 335.” Kall. Mss.] Φιλοκτῖρμων, Qui libenter miseratur, Pronus ad misericordiam, ad miserendum, J. Poll. et Plut. [10, 4. * Φιλοκτῖρμόνως, J. Poll. p. 857.] “Ἀφιλοκτῖρμων, Qui non amat misereri, ideoque, Immisericos, Immitis: Hes. ἀφιλοκτῖρμονες, ἀνελεῖμονες.” [* “Οἰκτῖρμοσύνη, Tzetz. Ch. 8. tit. 173.” Elberling. Mss. * “Ἀνοκτεῖρω, Vicissim miseror, Eur. Ion. 312.] Ἐποικτεῖρω, Miseror, Commiseror, Soph. (Aj. 121.) ἐποικτεῖρω δέ νιν Δύστηνον, [CEd. T. 671. 1296. Ph. 318. 1071.] Arat. (412.) ἐποικτεῖρουσα πολυρρόθιους ἀνθρώπους, quæ ita Cic. interpr. Commiserans hominum metuendos undique casus. Κατοικτεῖρω, Miseror, Commiseror. Ex Herod. Κατοικτεῖροτο affertur etiam pro Suam conditionem miserabatur, i. e. Deploabat: [4, 167. 5, 92, 3. Xen. K. Π. 7, 3, 5. Fischer. ad Plat. Phæd. 66, 19. Soph. CEd. T. 13. * Κατοικτεῖρέω, unde fut. Κατοικτερήσω, 4 Macc. 8, 19. 12, 2. “Const. Manass. Chron. 1947.” Kall. Mss.] Κατοικτῖρσις sive Κατοικτῖσις, ἡ, Commiseratio, Misericordia, Xen. K. Π. 6, [1, 24. * “Ὑπεροικτεῖρω, Mirum in modum misereor, Clem. Alex. 52.” Kall. Mss.]

Οἰκτρός, Misericordia s. Commiseratione dignus, Miserabilis, Miserandus, οἰκτρον ἄξιος, ut οἰκτρά τραγῳδία ap. Eust. in responso Philoxeni ad Dionysii Tragœdiam recitatam, ubi Dionysius οἰκτρά accipiebat pro οἰκτηρὰ, Miserabilis, ut Hom. dicit οἰκτρά κήδεα, quod in laudem Tragœdiæ alicujus dicitur; sed alio sensu Philoxenus dixerat, sc. pro οἰκτρον ἄξια, h. e. μοχλοῦν, sicut οἰκτρὸν ἀνδράποδον de mancipio deploratæ nequitiae dicitur. || Hes. οἰκτρός exp. non solum ἔλεον ἄξιος, ἔλεεινός, sed etiam ἐλαχιστος, βραδύς, δειλός. Suid. etiam ταπεινός et ἐλέους ἄξιος in h. l., Ἀνθρώποις οἰκτροῖς καὶ ἀτιμοτάτοις. [“Markl. Suppl. 179. Iph. p. 254. Hel. 463. Herc. F. 537. Wakef. Phil. 1167. Οἰκτρὸν, adv., Diod. S. 2, 170.” Schæf. Mss.] Ἀτ Οἰκτρά adverbialiter signif. Miserabiliter, Od. Ω. (59.) Οἰκτρ' ὀλοφνύμεναι. Pro quo forma adverbiali in prosa dicitur Οἰκτῶς,

Suid. Νήπιος ὃς τῶν οἰκτῶς οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται, i. e. ἔλεεινός, Miserabiliter. SUPERL. Οἰκτρότατος, Valde miserabilis, Quo nihil miserabilius, Plut. de Aud. Poem. Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θύγατρος Κασσάνδρης. [“Ad Mær. 135.” Schæf. Mss.] Alias pro οἰκτρότατος alia forma etiam dicitur Οἰκτιστος, quo et Poetæ et prosæ Scriptt. utuntur, Od. M. (258.) Οἰκτιστον δὲ κείνο ἐμοῖς ἰδὼν ὀφθαλμοῖσι Πάντων ὅσος ἐμόγησα, Il. X. (76.) Τοῦτο δὲ οἰκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι, Apoll. Rh. (2, 782.) Οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται, Lucian. (1, 188.) Οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις, Spectaculum omnibus Scythiis maxime miserabile. [“Ad Mær. 135. Οἰκτιστος, rectius Οἰκτιστός, Lobeck. Aj. p. 387. An sit superl., Cattier. Gazoph. 102.” Schæf. Mss.] UNDE Οἰκτίστα ET Οἰκτίστω, Ita ut miseratione dignissimum sit, Admodum miserabiliter. Apud Phalar. Οἰκτίστω, Admodum miserabili cruciatu. [Οἰκτίστα, Miserrime, Lycophr. 1077.] Ἀτ COMPAR. Οἰκτότερος, Miserabilior, affertur ex Herod. [“7, 46. ubi quidem pro olim vulgato οἰκτότερα, nunc præeuntibus optimis quibusque Codd. οἰκτρότερα legitur.” Schw. Mss. * “Οἰκτότερος, Οἰκτότερος, Jacobs. Anth. 10, 249. * Οἰκτρογός, Plato Phædro 320. Heind.(=267. Bip.)” Schæf. Mss. “Οἰκτρογόν, Orig. c. Cels. 3. p. 149(=154.)” Seager. Mss.] Οἰκτρογοέω, Miserabiles edo gemitus, Miserabiliter gemo: Hes. οἰκτρογοοῦντας, οἰκτιζομένους, ἐλεονόμενους. [* Οἰκτρόλογος, unde] Οἰκτρολογία, ἡ, Commemoratio miserabilium, Oratio ad misericordiam concitandam composita, ἐλεεινολογία, ut Dem. pro Cor. Τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος νῦν πάθη καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά. [* “Οἰκτρομέλαθρος, Manethio 4, 33. ad Charit. 746.” Schæf. Mss.] Οἰκτροχοέω, Miserabiliter fundo, Aristoph. Σφ. (555.) Ἰκετεύουσιν θ' ὑποκύνοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες, Miserabilem vocem fundentes, s. Miserabiles sonos. Si vero sine casu dicatur οἰκτροχοεῖν, interpretabimur Miserabilia verba fundere, ut rei deprecantes. “Ἀνοικτρος, ὁ, ἡ, Non miserandus, Immiserabilis, Horat. ex Eur. [Iph. T. 227. “Markl. p. 254. * Ἀνοικτῶς, Reiz. Belg. Gr. 630. Ἀνοικτῶς (sic,) Anton. Lib. 264. Verh.” Schæf. Mss. Append. 47. ad Bast. Ep. Cr. * “Κάτοικτρος, Wakef. Trach. 298. * Οἰκτρικός, ad Dionys. H. 5, 375.” Schæf. Mss. * “Οἰκτρότης, Miseria, Schol. Eur. Or. 671.” Kall. Mss.] Οἰκτρίζεσθαι, Bud. exp. ἐλεεῖσθαι. Sic ap. Hes. οἰκτριζόμενος, ἐλεούμενος.

ΟΙΜΟΣ, ὁ, ἡ, ET Οἶμη, ἡ, Via, Semita, i. q. ὁδός, Hesiod. Ἐργ. (1, 288.) de virtute, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον: paulo ante de vitio, ὀλίγη δὲ ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναιεῖ. Fem. gen. usus est Alpheus Mityl. Ἡδὲ γὰρ καὶ πίνωτος ὑπέζεινται δορὶ Ῥώμης, Καὶ χθῶν' οὐρανὴ δ' οἶμος ἐρ' ἐστ' ἄβατος, Via, qua ad cælum ascenditur. Sic et ap. Suid. in quodam Epigr. Ἐργον Ἀλεξάνδρου Μακρόνους, οἱ ποτ' ἄνακτι Δαρείῳ πυμάτην οἶμον ἐφespoμέθα. Priorem syllabam hujus vocabuli οἶμος aspirari a Chrysolora et Gaza tradunt VV. LL. Ac certe in Mss. etiam libris vidi scriptum οἶμη et οἶμος: rursum tamen in meo quodam Lex. vet. tenui accentu οἶμη et οἶμος: in quo οἶμος derivatur ab οἰμέω significante ὄρμῳ, quoniam ἐν αὐτῇ ὄρμουσί τινες καὶ ὀδεύουσι: aut etiam ab οἴσω fut. verbi φέρω, quoniam δι' αὐτῆς παντοίας φέρονται φορὰς οἱ κατ' αὐτὴν ὀδεύοντες τῇδε κάκεισε. Malim tamen ego contra οἰμέω ab οἶμος s. οἶμη derivare, ut sit, Recta via impetum do in aliquem; nam qui impetu in aliquem feruntur, non quærunť ambages. Utitur hoc vocabulo Plato quoque, idque in utroque genere, de Rep. 4. Τὸν αὐτὸν οἶμον, ὡς ἐγῶμαι, πορευόμενοι εὐρήσομεν ἃ λεκτέα. At in Phædro, Ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἀπλὴν οἶμόν φησιν εἰς ἄδου φέρειν ἡ δ' οὔτε ἀπλὴ οὔτε μία φαίνεται εἶναι. || Οἶμος, Virga, ῥάβδος, παρὰ τὸ ὀρμᾶν εἰς εὐθὴ ἐν τῷ φύεσθαι: sic in meo Lex. vet., ubi hoc additur exemplum, Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν. Q. l. habetur initio Il. Α. de thorace Atridæ, Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κνάνοιο, Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, Eust. ῥῶναι, ὁδοί, ῥάβδοι ὀρθαί: in meo Hom. Ms. ὁδοὶ μέλανος

σιδήρου, et στίχοι, quod posterius malim; significare enim videtur Quædam quasi lineamenta et strias per thoracem ductas. Suid. autem οἶμος exp. ῥάβδος κύκλον: κύκλον forsan accipiens pro Rota. Ab Eod. οἶμος exp. στίχος. || Hesychio autem οἶμος est non solum ὁδός, τρίβος, sed etiam κύκλος: quibus addit, ὅθεν καὶ τῆς ἀσπίδος κύκλους οἶμους ἐκάλεσαν. ["Ad Charit. 522=350. Wakef. Alc. 511. S. Cr. 4, 252. 5, 15. Jacobs. Anth. 7, 20. 8, 193. 12, 153. 191. Kuster. Aristoph. 114. Heyn. Hom. 6, 119. Ruhnck. Ep. Cr. 28. 191. Ammon. 102. ad Callim. 1. p. 30. Ilgen. Hymn. 384. 456. ad Eur. Orest. 632." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 2.]

Οἶμη idem esse cum οἶμος testatur Suid. et Hes., quippe quorum uterque οἶμη exp. ὁδός: sed scriptura tantum discrepant eorum Codd., habet enim Suid. οἶμη aspiratum: Hes. οἶμη: a quo exp. etiam κύκλος, itidem ut οἶμος. || Οἶμη, Hesychio ὠδή, Cantus, ut Quintil. quoque infra in Προοίμιον interpr., derivanti inde προοίμιον, τὸ πρὸ τῆς ὠδῆς. Itidem in meo Lex. vet. Οἶμη, ἢ ὠδή, παρὰ τὸ ἐν ταῖς οἶμοις ψάλλεσθαι, τουνέστι ταῖς ὁδοῖς: ὅθεν καὶ προοίμιον ἐπὶ τῶν ποιημάτων. Od. Θ. 37. Μοῦσ' ἄρ' αἰοδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν, Οἶμους τῆς τὸτ' ἄρα κλέος οὐρανὸν ἦκεν: i. e. ὠδῆς, vel διηγήσεως, Eust. || Hesychio οἶμη est etiam λόγος, ἱστορία, et φωνή. ["Wakef. Eum. 316. S. Cr. 5, 20. Kuster. Aristoph. 114. Ilgen. ad Hymn. 384. Ammon. 102. Οἶμη, Müller. ad Lycophr. p. 6." Schæf. Mss. Lex. de Spirit. p. 241.]

"Αοίμος, Carens via, Invius: ab οἶμη, Via. Sed "Hesychius, quem vide, tribuit et significationes, "quæ aliam derivationem possunt." Δύσοιμος, Malam habens viam, δύσσοδος, Hes. cui δύσοιμος est etiam ἐπὶ κακῷ ἡκουσα. [Æsch. Choeph. 945. "T. H. Auctar. ad Hesych. 2, 112." Schæf. Mss.] Πάροιμος, Qui juxta s. propter viam est, ut πάροδος, γείτων, Vicinus, Hes. AT Παροιμῶ, A via deflecto; nam Idem παροιμῶσαντες exp. ἐκτραπέντες τῆς ὁδοῦ. ["Πολυνοίμων, Dionys. Hymno in Apoll. πολυνοίμονα κόσμον ἐλίσσων, vide Arat. p. 50." Kall. Mss.]

Παροιμία, ἢ, Proverbium, Adagium s. Adagio; Vulgare dictum, ut Plin. in Πολύμορφος interpr.: Donato est Accommodatum rebus temporibusque Proverbium: Diomedii, Proverbii usurpatio rebus temporibusque accommodata, cum aliud significatur quam dicitur: Erasmo autem, Celebre dictum, scita quadam novitate insigne. Græcorum nonnulli ita, Παροιμία ἐστὶ λόγος ὠφέλιμος ἐν τῷ βίῳ, ἐπικρινύει μετρίᾳ πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχων ἐν ἑαυτῷ. Alii ita, Λόγος ἐπικαλύπτων τὸ σαφές ἀσαφείᾳ. In quo præcipue requiritur, ut sit θρυλλούμενον, h. e. Passim per ora hominum obambulet: unde et ab οἶμος, Via, derivatur; atque adeo a Basilio παροιμία esse dicitur παρόδιος λόγος. Suidæ autem παροιμία καταχρηστικῶς πᾶν παροδικὸν διήγημα. Vide et alia ap. Erasmi. in Proleg. in Chiliadas Adagiorum. Alii autem et Donati et Erasmi et Græcorum definitiones rejiciunt, dicuntque παροιμίαν esse Orationem vulgatam allegoricam, Orationem vulgatam alludentem s. innuentem; iique Adagium dictum volunt, quod e sua prima ac propria signif. agatur ad aliud indicandum. Iid. παροιμία non derivant ab οἶμος, Via, ut sit παροδικόν, Tritum et vulgare; sed ab οἶμη, Verbum, ut prorsus respondeat Latino Proverbium. Plato de Rep. 1. Παλαιὰ παροιμία, quod Cic. Vetus proverbium, Athen. 10. Ἡ θρυλλουμένη παροιμία, Cic. Tritum sermone proverbium, Aristot. Rhet. 1. "Ὅθεν καὶ παροιμίαι εἴρηται, ὥς, "Ἡλιξ ἡλικία τέρπει καὶ, "Αεὶ τὸ ὅμοιον. Sic Cic. Pares enim cum paribus veteri proverbio facillime congregantur. Athen. 7. Παρ' Ἀττικαῖς παροιμίαι ἐστί: quod Varro, Vetus adagio est. Cic., In proverbio est, Proverbii loco dici solet, Venit in consuetudinem proverbii. Plin. Cessit in proverbium. Athen. (307.) Ἡ λεγομένη παροιμία, Κεστρεὺς νηστεύει: (348.) Λεχθῆναι τὴν παροιμίαν ἀπὸ Στρατονίκου: I. 14. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀεὶ πρὸς τὸ χειρόν αὐλούντων, Quod proverbii loco dici solet in eos, qui pejor semper tibi inflant. Et 5. Τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν, Μὴ παιδὶ μάχαιραν. Plut. Symp. Τὸ ἐν τῇ παροιμίᾳ λεγόμενον, Quod proverbio dici solet:

Δ Symp. 7. Τὸν ἐκ τῆς παροιμίας ἀποκείμενον ἰχθὺν οὐχ ἔλκομεν. Idem, Τὸ τῆς παροιμίας, Quod in proverbio est. Idem, Τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν. Sic Lucian. (1, 358.) Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα. Rursum Aristot. Τούτῳ μαρτυρεῖ ἡ παροιμία, Μὴ ποτ' εὐ ἐρδειν γέροντά. Et Plut. Συνήγορον ἔχουσα παροιμίαν. Item Soph. Aj. (664.) ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα. Citat Athen. quosdam etiam Παροιμιῶν scriptores: (285.) Κλέαρχος ἐν τοῖς περὶ Παροιμιῶν. Sic eod. (317.) Κλέαρχος ἐν δευτέρῳ περὶ Παροιμιῶν. Et (641.) Ἀριστείδης ἐν τρίτῳ περὶ Παροιμιῶν. || Jo. autem παροιμίαν dicit quod ceteri παραβολήν, 10, (6.) Ταύτην τὴν π. εἶπεν αὐτοῖς. ["Plryn. Ecl. 75. Valck. Præf. ad Ammon. p. xiv. Ammon. 6. Valck. Anim. 14. Toup. Opusc. 1, 432. Eran. Ph. 162. Musgr. Alc. 630." Schæf. Mss. * Παροιμίον, Præceptum, sic vertit Cic.; v. Gottl. Ind. Menex. h. v.] Παροιμιολογία, ὁ, (ἢ,) Proverbiorum scriptor. [* Παροιμιολογεῖν, Proverbia colligere et interpretari, Schneidero auctoritate carere videtur.] Παροιμιᾶκος, ET Παροιμιῶδης, Proverbialis, Qui in proverbio est, Plut. Hellen. (206.) Παροιμιῶδὲς ἐστί τὸ, Δεινότερα Σαρβίκου παθεῖν: Symp. 2. Τὸν κόσμον ἀντὶ τῆς παροιμιᾶς θύρας ἐπὶ σταντὸν ἀνοίξας: 4. Ὁ λεγόμενος οὕτως καὶ παροιμιῶδης βολβός. || Apud Schol. autem Aristoph. sunt et metra παροιμιᾶκα: ut ἐφθήμερες, ὁ καλεῖται π., aliquot in locis. [* Παροιμιᾶκός, Schol. Aristoph. N. 126. 1205. B. 105. Strabo 11. p. 761. "Eust. 795, 62. Suid. v. Παραλούμαι, Pallad. Epigr. 36. Basil. Schol. in Greg. Naz. T. 11. p. 88. * Παροιμιῶδως, Hes. vv. Ἐλευθεραί, Ἐννεάψυχος, Παραλούμαι, Eust. 898, 35. 1047, 47. Moschop. π. Σχ. 112. Schol. Aristoph. Πλ. 287." Schæf. Mss. "Heindorf. ad Plat. Phædr. 287." Schæf. Mss.] Παροιμιᾶζομαι, Proverbialiter loquor, Athen. 10. Διὸ καὶ καλῶς οἱ παροιμιᾶζόμενοι λέγουσι τὸν οἶνον οὐκ ἔχειν πηδάλια. Sic Arist. Eth. 5, 1. Καὶ παροιμιᾶζόμενοι φάμεν, Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶς ἀρετὴ ἔστι. Sic e Plat. de LL. Παροιμιᾶζομαι τὸν θεόν, Proverbio de deo loquor. At τὸ παροιμιᾶζόμενον, Quod in proverbio est, Plut. de Primo Frig., quod Idem alibi dicit τὸ τῆς παροιμίας. Sic Aristot. in Gener. Anim. 2. Λέγεται δὲ καὶ τὸ περὶ τῆς Λιβύης παροιμιᾶζόμενον, ὡς αἰετὶ τῆς Λιβύης τρεφούσης καινόν: quibuscum confer quæ ex Eod. in Πολύμορφος citavi una cum Plinii interpretatione. Sic Theophr. H. Pl. 7, 7. Παροιμιᾶζόμενός ἐστι διὰ τὴν πικρότητα κόρχορος, Ob amaritudinem in proverbio est. Sic alibi, Παροιμιᾶζόμενον λέγεται, Proverbii loco dicitur. ["Brunck. Soph. 3, 472. Luzac. Præf. ad Valek. Callim. p. 42. Bergler. Alciph. 40. * Παροιμιᾶζω, Plato Theæt. 351. Heind." Schæf. Mss. * "Παροιμιαστής, Proverbiorum auctor, Athan. 1, 850. Andr. Cr. 117. Const. Apost. 1, 6. Symm. Eccl. 12, 10." Kall. Mss. "Chrys. περὶ Παρθ. 34. T. 6. p. 203, 13." Seager. Mss.]

Προοίμιον, τὸ, Exordium, quo cantores ac citharædi præludunt; Præcentio, Gell. post Cic.: Athen. 8. Τὸ προοίμιον ἄσαντα κιθαρωδόν, i. e. τὸ πρὸ τῆς ὠδῆς, ut Hes. et alii exp. ab οἶμη derivantes. Hymni etiam προοίμια dicuntur; nam ap. Thuc. 3, (104.) p. 117. Δηλοὶ δὲ μάλιστα Ὁμηρος ὅτι τοιαυτὰ ἦν, ἐν τοῖς ἐπεσι τοῖσδε, ἃ ἐστὶν ἐκ προοιμίου Ἀπόλλωνος, ubi citantur quidam versus ex Hymno in Apollinem conscripto: ibid. et Schol. annotat, ἐκ προοιμίου, ἐξ ὕμνων ὕμνους γὰρ τὰ προοίμια ἐκάλουν. Sed et Oratorum ac ceterorum Scriptt. exordia προοίμια dicuntur, metaph. a citharædorum præcemiis sumta: nisi malimus προοίμιον tunc derivare ab οἶμη, λόγος. Quintil. 4, 1. Quod Principium Latine vel Exordium dicitur, majore quadam ratione Græci videntur προοίμιον nominasse: quia a nostris modo initium significatur, illi satis clare partem hanc esse ante ingressum rei, de qua dicendum sit, ostendunt. Nam sive propterea quod οἶμη Cantus est, et citharædi pauca illa, quæ antequam legitimum certamen inchoent, emerendi favoris gratia canunt, προοίμιον vocarunt: Oratores quoque ea, quæ priusquam causam exordiantur, ad conciliandos sibi judicum animos, præloquuntur, ead. appellatione signarunt: sive

quod *οἶμον* iidem Græci Viam appellant, id quod ante ingressum rei ponitur, sic vocare est institutum: Certe proœmium est quod ap. iudicem dici priusquam causam cognoverit, possit. Ad citharædorum προοίμιον Cic. quoque allusit, ubi ait in l. de Orat. Connexum autem ita sit principium consequenti orationi, ut non tanquam citharædi proœmium affictum aliquod, sed cohærens cum omni corpore membrum esse videatur. Vide et *Ἐφοδος*. Aristot. Rhet. 3. Τὸ μὲν οὖν προοίμιον ἐστὶν ἀρχὴ λόγου ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Idem eod. l. Οὐθὲν δεῖ προοίμιον, ἀλλ' ἢ ὅσον τὸ πρᾶγμα εἰπεῖν κεφαλαιωδῶς. Sic Lucian. Tim. (37.) Δέγε, μὴ μακρὰν μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίῳ, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες: 2. H. Scr. Τοιοῦτοις προοιμίῳ οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο: (16.) Τὸ προοίμιον ὑπόψυχρον ἐποίησεν: Demon. Τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Itidem Philo V. M. 1. Μετὰ προοιμίῳ καὶ ἐπιλόγων τὰ πλεῖστα πειρώμενος ὑφηγεῖσθαι, Præfationibus et perorationibus, Plut. Ταῦτι μὲν οὖν ἔστω προοίμια τοῦ λόγου παντός. Transfertur ad alia quoque, Aristid. Καὶ ὥσπερ τι προοίμιον ἄσαι τοῦ πολέμου, Velut præludium belli, Bud.: Plut. Symp. 2. Φιλικὸν καὶ συμποτικὸν προοίμιον εὐωχίας. Et Athen. 3. Προοίμιον δέπνουν χαριέντως πεπρωτανευμένον. Sic et Xen. (Ἀπ. 2, 1, 27.) Οὐκ ἐξαπατήσω δέ σε προοιμίῳ ἡδονῆς, exp. Non te fallam a voluptate ductis exordiis: secundum quam interpr. pertinebit ad Oratorum proœmia. Juven. dicit et Proœmia rixæ. Contra Greg. Τοῦτο ὑμῖν τῆς φιλίας προοίμιον. ["Ad Charit. 443. 557. Huschk. Anal. 95. ad Diod. S. 2, 530. Philostr. 148. Boiss. Ruhnck. ad Vell. 304. Ep. Cr. 8. Dionys. H. 3, 1328. T. H. ad Lucian. 1, 17. Bergler. Alciph. 36. Mær. 382. et n., Fabric. Bibl. Gr. 1, 343. Ilgen. Hymn. 350. Lennep. ad Phal. 141. Wolf. Proleg. 106. Ἀπὸ προοιμίῳ, Heyn. Hom. 8, 345." Schæf. Mss. Fischer. Plat. Phæd. 4, 3.] Προοιμιακός, Ad exordium s. proœmium pertinens, [Eust. Od. A. p. 6, 42. "Schol. Dem. c. Lept. init., Man. Palæol. in Lambecii Comm. de Bibl. Cæs. 7. p. 331." Boiss. Mss. * "Προοιμιάδης, Tzetz. in Il. p. 146." Schæf. Mss.] Προοιμιάζομαι, Proœmio utor, Proœmior: Plin. Ep. 27. Proœmiatur apte, narrat aperte. Aristot. Rhet. 3. de servis, Οὐ τὰ ἐρωτώμενα λέγουσι, ἀλλὰ τὰ κύκλω, καὶ προοιμιάζονται. Aliquando cum accus. construitur et signif. Exordior, Initium sumo, Greg. Naz. Ἐντεῦθεν γὰρ αὐτῷ τὰς μεζίδους ἀρχὰς ὁ βασιλεὺς προοιμιάζεται, Initium facit honorum conferendorum ab hoc magistratu. ["Ad Charit. 443. Luzac. Exerc. 178. ad Diod. S. 2, 530. Lucian. 1, 35." Schæf. Mss. "Προοιμιάζω, Schol. Theocr. 6, 20." Boiss. Mss. "Suid. v. Ἀμφιανακτίζειν, et Ἀνεβάλλετο. Alludo ad aliquid, cum acc., Method. 407." Kall. Mss. * "Προοιμιαστέον, Dionys. H. 5, 241." Schæf. Mss. * Προοιμιαστός, unde Ἀπροοιμιαστός, Lucian. 2, 32. 63. * "Ἀπροοιμιάστως, Schol. Basil. Cæs. in Greg. Naz. p. 97. Matth." Boiss. Mss. * "Ἀναπροοιμιάζομαι, Canendi initium facio, Suid. v. Ἀνακρουόμεθα." Kall. Mss. Leg. * Ἀναπροοιμιάζομαι, ut habet Phav. Lex.] Ceterum Attice pro προοίμιον DICTUR Προίμιον, sicut φροῦδος pro πρόοδος, Lucian. (2, 63.) Καὶ τότε φροίμῳ χρήσεται τῷ ἀποσαφούντι περὶ τῶν λεκτέων: (20.) Ἐπὶ τέλει τοῦ φροίμιον, In fine exordii s. præfationis. Afferitur ex Epigr. etiam. ["Ad Charit. 443. Thom. M. 563. ad Diod. S. 2, 531. Wakef. Eum. 142. Jacobs. Anth. 9, 22. 457. Brunck. Aristoph. 2, 144. Valck. Phœn. p. 452. Hipp. p. 258. Callim. 296. Eur. Hec. 179. Fabric. Bibl. Gr. 1, 344. Mær. 382. et n." Schæf. Mss.] Φροίμιάζομαι, Exordio s. Principio utor, Proœmii loco dico, quod Plin. junior dicit Proœmiari, Præfor. Diciturque non de oratoribus solum, sed et Poëtis ceterisque Scripturibus. Aristot. Rhet. 3. Τί φροίμιάζῃ; Poët. (24.) Ὁ δὲ ολίγα φροίμιασμενος, εὐθὺς εἰσάγει ἄνδρα ἢ γυναῖκα, ἢ ἄλλο τι ἦθος: Polit. 7. præf. in pass. signif. Ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσοῦτον ἔστω πεφροίμιασμένα τῷ λόγῳ. Utitur et Lucian. (2, 63.) Ὅποταν δὲ καὶ φροίμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνον ἄρξεται. [* "Φροίμιάζω, Φροίμιάζομαι, Wakef. Eum. 1. (20.) ad Diod. S. 2,

A 530. Heyn. Hom. 8, 821." Schæf. Mss.]

Συνοίμιος, ὁ, ἢ, Consonus, Qui uno concentu a multis canitur, Apoll. Rh. 2, (161.) Ὀρφεὶ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον αἰδεῖν, Schol. * συνῳδῖον, ab οἶμῳ derivans. Consonum hymnum Orphææ citharæ, σύμφωνον, συνῳδόν. AT Συνοίμιον, τὸ, Suidæ προοίμιον est.

AT VERO Οἰμάω, s. Οἰμάω, a quo nonnulli derivant οἶμος, ego potius ab οἶμος deduxerim, ut in Οἶμος etiam dictum est. Signif. autem οἰμάω, Impetum do, Impetu feror, Irroo, Il. X. (140.) de circo ave, Ῥηϊδίως οἶμησε μετὰ τρήρῳνα πέλειαν: cui Achillem comparat, et de quo dicit, ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς: 308. Οἶμησεν δὲ ἀλεις ὥστ' αἰετὸς ὑψιπέτης: 311. Ὡς Ἐκτωρ οἶμησε τινάσσω φάσανον οἶζν, i. e. ὤρμησεν. Eust. hoc οἰμάω deducit ab ὁμῷ significante ὁμοῦ γίνομαι: dicens οἰμᾶν esse τὸ πυκνωθέντα τινὰ καὶ ὁμοῦ εἰληθέντα ἢ ἀλέντα, ὃ ἐστίν, ἐάντων συστρέψαντα, ὁρμᾶν: idque manifestum esse ex hoc hemistichio, οἶμησεν δὲ ἀλεις, quod e vet. exp. ἄθρουν συστρέψας ἐάντων, ὤρμησεν. Scribitur autem οἶμησεν et οἰμᾶν ap. Eust. δασέως, utpote qui ab ὁμῷ derivet. In meo vero Lex. vet. et Hom. Ms., tenui spiritu, sicut et ap. Suid. et Hes., qui etiam οἰμᾶν exponit non solum ὁρμᾶν, sed et ὑποβρύχιον εἶναι, δέεσθαι. ["Wolf. Proleg. 242. Ruink. Ep. Cr. 31. Valck. ad Ammon. 102. ad Il. Φ. 252. Ilgen. ad Hymn. 384. Heyn. Hom. 7, 264. 8, 161. 164. 267. 303." Schæf. Mss.] Οἶμημα, τὸ, Impetus, qui in aliquem datur, ὁρμημα, Hes.: pro quo Οἶμημα per sync. DICI Οἶμα tradit Eust., sicut κύμα pro κύκημα. Utitur autem hoc vocabulo οἶμα Hom. Il. Π. (752.) Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμούς κεραϊζῶν Ἐβλητο πρὸς στήθος, Φ. (252.) Αἰετοῦ οἶμα ἔχων μέλανος τοῦ θηρητηρος, i. e. ὁρμήματα, Schol. et Hes. ["Wakef. Trach. 528. 1020. S. Cr. 2, 152. Heyn. Hom. 4, 264. 5, 475. 7, 264. 8, 161. 303. Koen. ad Greg. Cor. 216. ad Il. Θ. 349. Musgr. Or. 1256." Schæf. Mss.]

OINOS, ὁ, Vinum, Od. E. (165.) οἶνον ἐρυθρὸν Ἐνθήσω μενοεικέ', Il. E. (341.) οὐ πίνουσ' αἶθροτα οἶνον, Od. H. (182.) μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα, Γ. (391.) ἀνὰ κρητῆρα κέρασσε Οἶνον ἡδυπότοιο. Unde ap. Aristot. Plut. Athen. et alios, οἶνος κεκραμένος, μεμυγμένος, Vinum aqua mixtum. Od. B. (340.) Ἐν δὲ πίθοι οἶνοιο παλαιῷ ἡδυπότοιο Ἔστασαν, I. (516.) ἐπεὶ μ' ἔδαμάσσαο οἶνω, Γ. (139.) οἶνω βεβαρηότες, T. (122.) βεβαρηότα με φρένας οἶνω. Ovid. dicit, graves vino somnoque jacebant. Od. Σ. (330.) ἡ ρά σε οἶνος ἔχει φρένας, Φ. (293.) Οἶνός σε τρώει. Xen. K. Π. 8, (8, 7.) Ἡττοὺς τοῦ οἶνου ἐγίνοντο, Athen. 5. Ἐν οἶνῳ ὄντες, pro Compotantes. Sic Idem in pluribus Il., παρ' οἶνον, Inter scyphos. Apud Eund. οἶνον μὴ γεύσασθαι, et οἶνον ἀπέχεσθαι. Apud Eund. ἄπυρος οἶνος, i. e. ὁ οὐχ ἐψημένος: et πρόδρομος οἶνος, i. e. ὁ γλυκὺς, s. γλυκάζων, ut alibi. Et I. (p. 30.) ex Aristoph. Οὔτε πρᾶμνις σκληροῖσιν οἶνοις, συνάγουσι τὰς ὀφρὺς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμίγῃ καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ. Alia ap. alios Scriptt. exempla occurrunt. Aristoph. οἶνον vocat Ἀφροδίτης γάλα: alii εὐφρονα καρπὸν ἀρούρης. Improprie autem ap. Athen. 10. (p. 447.) κριθίνος οἶνος: quem alio nomine ζύθον s. βρύτον appellabant. Sic Herod. 2, (77.) de Ægyptiis, Οἶνω δὲ ἐκ κριθέων πεποιημένῳ διαχρέωνται: οὐ γὰρ σφί εἰσι ἐν τῇ χώρῃ ἄμπελοι. Variæ autem huius vocabuli etymologiæ afferuntur, inter quas et hæc Platonis ap. Plut. Symp. 7. Ὅτι οἶεσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ τοὺς πίνοντας. ["Wessel. ad Herod. 121. Locus ubi vinum venit, Benth. Ep. Cr. ad Hemst. 110. ad Mær. 351. Græv. Lectt. Hes. 613. Aristoph. Fr. 246. De etymo, Casaub. Athen. 77. Conf. c. ἵππος, Kuster. Aristoph. 57. cf. Xen. T. 5. p. 46. 59. Weisk., Plut. Alex. p. 56. Schm., N. Philol. Bibl. 3, 185. Erfurdt. Soph. Œd. R. p. 110. Ed. min., Plut. 3, 93. Cor. Subaud., Bergler. Alciph. 148. Οἶνος καὶ ἀλήθεια, Plut. 5, 404. H. Οἶνος μένος ἐγείρει, Ruhnck. Ep. Cr. 243. Οἶνος κριθίνος, Jacobs. Anth. 10, 188.: παλαιός, Toup. Emendd. 1, 49.: ἐλευθέρος, Luzac. Præf. ad Valck. Callim. p. 43. Παρ' οἶνω, οἶνον, 15. 253. 262. ad Röv. 60. Diatr. 26. ad Diod.

S. 1, 308. Soph. Œd. T. 780. Ἐν οἴνῳ, Jacobs. Anth. 6, 172. 12, 444. 445. Aristoph. A. 1227. Plut. Alex. p. 117. Schm. Mer' οἴνου, Cattier. Gazoph. 83. Thuc. 6, 28. Εἰς οἶνον γράφειν, Huschk. Anal. 64. Brunck. Soph. 3, 472. Valck. Callim. 198. Luzac. Præf. 10. 42. * Οἶνός, Fischer. Weller. Gr. Gr. 1, 113. ad Charit. 278." Schæf. Mss. Οἶνος * ἰάτος, Alex. Trall. 8. p. 114. * μυρσινάτος, 7. p. 124. * ῥεκεντάτος, 9. p. 163. * Σκυθοπολίτης, 8. p. 148. "Plur., Plato de LL. 1. p. 641. Strabo 945. Dioscor. 399." Wakef. Mss.]

Οἰνοβαρής, ὁ, ἡ, Vīno gravis, ut Ovid. paulo ante in Oīnos loquitur: οἴνω βεβαρηκώς, ut Hom.: Virg. dicit etiam Vīno gravatus, i. e. Ebrius, Il. A. (225.) Οἰνοβαρές, κυνὸς ἥμματ' ἔχων: de quo l. Plut. Symp. 5. Πρῶτον αὐτὸν οἰνοβαρῇ προσείρηκεν, ὥς μάλιστα τῶν νοσημάτων τὴν οἰνοφλυγίαν προβαλλόμενος. [Lucian. 3, 382. 494. "Jacobs. Anth. 7, 390." Schæf. Mss. * Οἰνοβαρέω, Schol. Il. A. 225.] Οἰνοβαρείω, Vīno gravis sum, Ebrius sum, Vīno sepultus sum, Od. K. (555.) Ὑψχεὸς ἰμεῖρων κατελέξατο οἰνοβαρείων, I. (374.) ὁ δ' ἐρεύνετο οἰνοβαρείων. [* Οἰνοβαφής, Nonn. D. 7, 15. λοιβή.] Οἰνοβρῶς, ὠτος, Nicand. A. (493.) "Ἄλλοτε δ' οἰνοβρῶτα βορὴν ἐν κυρτίδι θλίψας, i. e. ἐν οἴνῳ τρωγομένην βορὰν, h. e. σταφυλὴν, Schol. Οἰνόγαλα, Potionis genus e vīno et lacte mistis: cujus mentionem Hippocr. [Epidem. 7. p. 1230. cf. 629. 1235.] fecit, cedrim Creticam scribens feminarum incommodis auxiliari ἐν οἰνογάλακι: id, quod tamen nonnulli Tepidum aut Egclidum interpretantur in modum lactis: id enim γαλακτώδες videtur significare. Gorr. ["Villoison. ad Long. p. 52." Schæf. Mss.] Οἰνόγαρον, Garum viuosum, h. e. Garum mistum vīno. Aet. 3, 85. refert compositionem οἰνογάρον καθαρτικόν: e qua tamen quoddam proprie fuerit gari et vīni temperamentum, certo constare non potest. Gorr. Οἰνογευστέω, Vīnum gusto, Potito, Athen. (380.) ex Antiphane, Οἰνογευστέϊ, περιπατεῖ ἐν τοῖς στεφάνοις, [Geop. 7, 7, 1. * "Οἰνογευστία, Philo J. 4, 228. * Οἰνογευστικός, Sext. Emp. adv. Math. 6, 33." Kall. Mss. * Οἰνοειδής, Hes. v. Οἰνωπόν.] Οἰνοθητής, ὁ, C Qui vīnum colat, h. e. per colum transfundens purgat: a VERBO οἰνοθεῖω, Vīnum percolo: quod et καθυλίσαι τὸν οἶνον, et διηθεῖν s. ἡθεῖν τὸν οἶνον, ap. Athen. (608.) in Epist. Parmenionis de iis, quos e Darico exercitu ceperat, Ὅψοποιούς διακοσίους ἐβδομήκοντα ἐπτὰ, χυτρεψούς εἰκοσιεννέα, γαλακουργούς τρεῖς καὶ δέκα, ποτηματοποιούς ἐπτακαίδεκα, οἰνοθητάς ἐβδομήκοντα. [* Οἰνοθήκη, Cella vinaria, Geop. 6, 2. "Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 25." Schæf. Mss.] Οἰνοθήρας, ὁ, CEnothera, Plantæ nomen, ad verbum Vīni venator, de qua Theophr. H. Pl. 9, 21. Ἡ δὲ τοῦ οἰνοθήρα ῥίζα δοθεῖσα ἐν οἴνῳ, πρῶτον ποιεῖ καὶ ἱλαρώτερον τὸ ἥθος: mox de ejus radice, Ὁζει δὲ ἀνανθεῖσα ὥσπερ οἶνον, sic enim reponendum esse, e Plin. quoque patet, 26, 11. CEnothera s. * Onuris hilaritatem afferens in vīno. Et mox de radice, Cum siccata est, vīnum olente, De ead. Diosc. 4, 118. Ὁνάγρα, οἱ δὲ ὀνοθήραν, οἱ δὲ ὄνουριν: mox, de radice, Ἡτις ξηρανθεῖσα οἶνον ὀσμὴν ἀποδίδωσι. De ead. ita ap. Gal. Simpl. 8. * "Οναγρον, ἡ ὀνόθηρα, ἡ ὀνοθουρίς· τούτου ἡ ῥίζα ξηραίνουμένη οἰνώδης τι ὕζει· ἔστι δὲ καὶ τῇ δυνάμει κατ' οἶνον μάλιστα. Sed hæc vocabula suspecta sunt. Itidem tamen ap. Ægin. 7. Ὁνάγραν, οἱ δὲ ὀνόθηραν, ἄλλοι ὀνοθούριν. Οἰνοθηρίς, Herbæ nomen, Plin. 24, 17. Cratervas CEnotheridem, cujus aspersu e vīno feritas omnium animalium mitigaretur. [Vide ad Theophr. p. 829. Sprengel. Hist. Rei Herb. 1. p. 89. 171. * "Οινόθρυπτος, Valck. Adoniaz. p. 324." Schæf. Mss.] Οἰνοκάχλη, Vīno gaudens, Vīnosa, J. Poll. 6, c. 3. [Theopompus Comicus ap. Eund. 2, 18. 6, 21. ubi Codd. habent * Οἰνομάχλη, quod legitur etiam ap. Clem. Alex. Pæd. 2. p. 187. "Jacobs. Anth. 10, 205." Schæf. Mss. * "Οἰνοκρέα, Jo. Malal. 2, 9.: Chilmead. conj. οἶνον, κρέα." Elberling. Mss.] Οἰνόληπτος, Vīno sepultus, gravis, i. e. Ebrius, Ebriosus, Qui vīno sepeliri solet, Plut. (6, 11.) Ἀνδράποδον οἶν. καὶ λίχνον, πρὸς πᾶσαν πραγματείαν ἄχρηστον. [* "Οἰνολογέω, Casaub. ad Athen. 57."]

Schæf. Mss.] Οἰνομανής, Insano vīni amore captus, Athen. 11. Καὶ γὰρ ὁ φίλος καὶ ὁ ὀψοφάγος οἶνον ὀψομανής ἐστὶ, καὶ ὁ φίλινος, οἶν. ["Eust. Il. 584." Wakef. Mss. Valck. Adoniaz. p. 324. Toup. Opusc. 2, 8." Schæf. Mss.] Οἰνόμελι, Vīnum mulsum: quod et simpliciter Mulsum dicitur: i. e., Vīnum melle conditum: cujus condiendi diversæ rationes a Medicis traduntur. Mulsum vero, quod e musto fit, sunt qui νέκταρ vocari scribant: quanquam Constantinus Cæsar eo nomine Conditi mulsi genus quoddam appellari scribit, e variis aromatis, et sub caniculæ ortum per dies quadraginta insolati. Diosc. Οἰνόμελι τὸ ἐκ τοῦ αὐστηροῦ οἶνου καὶ μέλιτος ἐφθοῦ γινόμενον, ἥττον πνευματοῖ: Plin. Mulsum ex austero vīno factum non implet stomachum, neque e decocto melle, minusque inflat. Vide Μελιτίτης. [Plut. 6, 742. 8, 925. Alex. Trall. 8. p. 149. Οἶν. * ἀνισάτον: Sext. Emp. adv. Math. 6, 44. Ignat. Ep. 2. p. 18. Pallad. Octobr. 17. Meleager 30. "Jacobs. Anth. 6, 51. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 380. ad Diod. S. 1, 350. ad Mær. 254. ad Lucian. 1, 23. 214." Schæf. Mss. Athen. p. 7. Θριδακίνας οἰνομέλιτι ἐπότηζεν.] Οἰνομήτωρ, ορος, ἡ, Vīni mater, Astydymas ap. Athen. (40.) θνητοῖσι τὴν ἀκεσφόρον Λύπης ἐφηνεν οἰνομήτορ' ἄμπελον. [* Οἰνόμορος, Nonn. D. 17, 174. ubi Græf. reposuit αἶν. * "Οἰνοπαής, Jo. Malal. 1, 132. 330. 336. 366." Elberling. Mss. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 305. 306. 308. 313." Boiss. Mss.] Οἰνόπεδον, τὸ, Campus vīni ferax, * οἰνόφυτον πέδον, ἀμπελόφυτον χωρίον, Eustathio ἀμπέλων γῇ πεδινῇ, qui non ab οἶνος, sed οἶνη derivari vult, Il. I. (575.) τὸ μὲν ἡμῖν οἰνοπέδοιο, Ἡμῖν δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. Ubi neutraliter οἰνόπεδον dici, ut θειλόπεδον et στρατόπεδον, annotat Eust. [Anal. 2, 519.] Alibi autem adjective idem Hom. DICIT Οἰνόπεδος, ὁ, ἡ, Od. A. (193.) Ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὴν ἀλώης οἰνοπέδοιο: i. e. γῆς ἀμπελόφρου, s. οἰνοφύρου, Campi viniferi. [Moschus 4, 100. Opp. K. 4, 331. οἰνοπέδησι φυτηκόμεναι. "Ad Callim. 1. p. 124." Schæf. Mss.] Reperitur ET Οἰνοπέδη, itidem pro Campo vīni ferace s. Vineæ, Epigr. [Lentuli Gætul. 9.] σὲ δ' ὕδασιν οὐκ ἐμίγηεν, Ἄλλ' οἶος πρώτης ἦλθες ἀπ' οἰνοπέδης, Qualis a vinea venisti. Οἰνοπέπαντος, In quo vīnum maturuit. Apud Suid. Βότρυες οἰνοπέπαντοι εὐσχίστιοι τε ροῖης Θρέμματα. ["Toup. Opusc. 2, 168. Jacobs. Anth. 8, 381." Schæf. Mss.] Οἰνοπλήντος, Vīno exans, Eur. [Rhes. 363.] Οἰνοπληθής, Vīno plenus, h. e. Vīno abundans, Vīni ferax, Od. O. (405.) de Syria insula. Εὐβοτος, εὐμηλος, οἰνοπληθής, πολύφυρος. Οἰνοπληγῆς, ἥγος, Vīno percussus, i. e. Ebrius. Sic Tibull. 2. Nec quisquam multo percussum tempora Baccho Excitet: ut habent quædam exempl. pro Perfusum, quod in vulg. Edd. legitur. Aliquando et Ebriosum signif. ["Jacobs. Anim. 266. Anth. 7, 96. 105. 8, 37. Lobeck. Aj. p. 270. Brunck. ad Hec. 880. El. 220. ad Thom. M. 24. * Οἰνόπληκτος, ibid." Schæf. Mss. Basil. 2, 126. 3, 12. 317.] Οἰνοποιός, Qui vīnum conficit, [Athen. 27.] Οἰνοποίη, Vīni confectio, Athen. (26.) de vīno veteri loquens. ["Ad Diod. S. 1, 232." Schæf. Mss.] Οἰνοποιέω, Vīnum facio, Plut. Symp. 3, 6. Αὐτὴν δὲ τὴν τοῦ μέλιτος φύσιν οὐχὶ πρὸς ὄμβριον ὕδωρ καὶ χιόνα συμμιγνόντες οἰνοποιούσι, Athen. (33.) de vīnis Italicis, Οἰνοποιητέον δὲ αὐτοὺς πρὸ τινος χρόνου, καὶ εἰς ἀναπεπταμένον τόπον θετέον. [* "Οἰνόπολος, Orac. Sibyll. 252." Elberling. Mss. * "Οἰνοπόρος, Nonn. D. 40, 238. * Οἰνοπορέω, Hes." Wakef. Mss.] Οἰνοποσία, ἡ, Vīni potio s. potatio: ut οἰνοποσία μετὰ κράματος, Potio vīni aqua mixti. [Philumenus Aëtii 9, 3. Lobeck. Phryn. 522. Eust. Od. Φ. p. 761, 43. Hippocr. 389, 44.] Οἰνοπότης, ὁ, Vīni potor, ut Plin. loquitur, J. Poll. Item ap. Suid. in Epitaph. Anacreontis. Σπείσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης. ["Ad Ammon. 114. Valck. Callim. 213. 260." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 82. Gl. Vinarius.] Οἰνοπότις, fem. gen. Vīni potatrix, Bibacula: quod idem J. Poll. ex Anacr. affert. Habes etiam in Οἰνοπίτης. ["Brunck. Aristoph. 1, 103. (Θ. 393.) * Οἰνοποτήρ, Jacobs. Anth. 7, 58. ad Charit. 217." Schæf. Mss. Od. Θ.

456.] Οἰνοποτέω, Vinum bibo, οἶνον πίνω, Vinum A
poto, Vino me ingurgito, Athen. 11. init., de ποτή-
ριον loquens, Ὡνομάσθη ἀπὸ τῆς πόσεως, ὡς τὸ ἔκπω-
μα οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ὑδροποτεῖν καὶ οἰνοποτεῖν
[*οἰνοπωτεῖν Schw.] λέγουσι. Ubi simpliciter acci-
pitur pro Vinum bibere. ["Valck. Callim. 253." Schæf. Mss. LXX. Prov. 23, 20.] Οἰνοποτάζω,
Poet. pro οἰνοποτέω, i. e. Vinum potō, Vino me in-
gurgito, Od. Y. (262.) μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων,
Vinum potans, Il. Y. (84.) Τὰς Τρώων βασιλεῦσιν
ὑπέσχεο οἰνοποτάζων, Inter scyphos. [Anacr. 84. Athen. 428. * "Οἰνοπότης, Segaar. Ep. ad Valck. p. 9." Schæf. Mss.] Οἰνοπώλης, Vini venditor, Vi-
narius, Plaut. Suet. [Gloss. * "Οἰνοπώλης, T. H. ad Plutum p. 125." Schæf. Mss.] Οἰνοπωλέω, Vinum
vendo, Aristot. de Mir. Aud. Καὶ ἐν Τάραντι δὲ φασιν
οἰνοπώλην τινὰ τὴν μὲν νύκτα μαίνεσθαι, τὴν ἡμέραν δὲ
οἰνοπωλεῖν. AT Οἰνοπώλιον, τὸ, Taberna vinaria,
Locus ubi vinum venditur, Caupona. [* "Οἰνό-
σπειστος, Ruhnck. Ep. Cr. 248." Schæf. Mss.] Οἰνό-
σπονδος, ὁ, ἡ, In quo vinum libatur: θυσαί, ἐν αἷς B
οἶνος σπένδεται: quod vide in Νηφάλιος. ["Diogen. 6, 76." Wakef. Mss. * Οἰνότευκτος, Vino factus, A
vino exortus, Schneidero sup. * Οἰνότοκος, Nonn. D. 7, 89. 12, 24. et alibi. * Οἰνοτρόπος, Lycophr. 580. φάβας. * Οἰνοτρόποι, αἱ, vocantur tres Filiae
Anii regis Deli, Ceno, Spermo, et Elais, Tzetz. ad Lyc. et Dict. Cret. 3, 29. * Οἰνοτρόφος, Anal. 1, 6. * Οἰνοφαγία, Lucian. 2, 76. al. Οἰνοφλυγία.]
Οἰνοφερής, Proclivis ad vini potum, Vinosus, πάροις, Hes. ["Ad Charit. 748." Schæf. Mss.] Οἰνόφλυξ,
υγος, Qui vino bullit, vinum eructat, i. e. Vinosus,
Ebrius, Viui avidus, Xen. (Ἀπολ. 19.) J. Poll. [Jambl. V. P. 414. Kiessl. "Valck. Adonias. p. 324. ad Mær. 261. Herod. Philet. 432. et n." Schæf. Mss. Hippocr. 83.] Οἰνοφλυγία, ἡ, Vinolentia, E-
brietas, Aristot. Eth. 3, 5. Αἰσχρος ἢ πῆρωσις ἢ ἐξ οἰνο-
φλυγίας ἢ ἄλλης ἀκολασίας, Philo V. M. 1. Οἰνοφλυ-
γαί καὶ ὀφφαγαί καὶ λαγνεῖται, καὶ ἄλλαι ἀπλήρωτοι
ἐπιθυμῖαι. Utitur et Antiphan. ap. Athen. (552.)
τοῦτον οὖν Δὶ οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος, Ἀ-
σκὸν καλοῦσι πάντες οἱ πῆχριοι. [Xen. Ec. 1, 22. Schleusn. Lex. V. T.] Οἰνοφλυγέω, Vinosus sum,
Vino me ingurgito, Inebrior, Deut. 21, (20.) Οὐχ
ὑπακούει τῆς φωνῆς ἡμῶν, συμβολοκοπῶν οἰνοφλυγεῖ.
Habetur et ap. J. Poll. 6, 3. ["Philo J. 1, 361." Wakef. Mss.] Οἰνόφλυκτος, Temulentus, Ebrius, Bud.
e Basil. [* "Οἰνόφλυξ, Aristot. Poet. c. penult." Routh. Mss. * Ἐνοἰνοφλύω, exp. In vino garrio, Lucian. Lexiph. 14.] Οἰνοφόρος, Vinum ferens, Vino
ferendo aptus, Athen. (430.) e Critiæ elegiis, Πίνειν
τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα. Lucill. quoque et Mart.
ac Apul. Cœnophorum usurpant pro Vase ad feren-
dum vinum apto: quod Herodian. 8, (4, 9.) οἰνοφό-
ρον σκεῦος appellat. [Οἰνοφόρος γῆ, Gl. Vinifera
terra: Οἰνοφόρον Vinarium: * Οἰνοφορεῖον Vinari-
um: * Οἰνοφόριον Diota.] Οἰνοφύλαξ, Vini cus-
tos. Hoc vocabulo Schol. Aristoph. exp. οἰνόπτης.
[* "Οἰνόφυτος, Dionys. H. 1, 93." Schæf. Mss. Nonn. D. 21, 172. Λύαιος, Strabo 12. p. 837. Κτή-
ματα οἰνόφυτα.] Οἰνόφυτον, Locus in quo vinum
nascitur. Nisi malis ab οἶνη derivare, et interpretari
Locus vitibus consitus, i. e. Vineæ. || Οἰνόφυτα, Nom.
proprium loci cujusdam in Bœotia, Thuc. 1, (108.)
p. 35. Aristot. Polit. 5. ["Ad Diod. S. 1, 467. * Οἰ-
νοχαρίς, Jacobs. Anth. 12, 278. * Οἰνοχάρων, 7, 359. ad Charit. 622." Schæf. Mss. * "Οἰνοχίτων, Hes. v. Δρύες, Ἐλάτας." Wakef. Mss.] Οἰνοχός,
Qui vinum infundit, Pincerna, Il. B. (128.) Πολλὰ
κεν δεκάδες δευόιστο οἰνοχόιο, Indigerent pincerna,
Od. Σ. (417.) Ἄλλ' ἄγετ', οἰνοχός μὲν ἐπαρξάσθω
δεπάεσσι, Xen. Ἐλλ. 7, (1, 26.) Ἀρτοκόπους καὶ ὀφο-
πιούς καὶ οἰνοχούς, K. Π. 1. Οἰνοχῶν βασιλικῶν,
Athen. (125.) Τῶν οἰνοχῶν τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς
τὸ ποτὸν χύσας. Adjective quoque usurpant (463.)
Xenophan. Coloph. [Ion Chius] Ἡμῖν δὲ κρητὴρ
οἰνοχόοι θέραπες Κιρνάντων προχοαῖσιν ἐν ἀργυρέαις.
[Gl. Pocillator. "Meleager 40. 41. Jacobs. Anth. 11, 144. Wyttenb. Select. 374. Zeun. ad Xen. K. Π. 37." Schæf. Mss. Fem. * Οἰνοχόη, Pocillatrix, Ec-

cles. 2, 8. Vide Ælian. V. H. 13, 40. Schæf. Hom. 75.] Οἰνοχόη, Vas e quo vinum in pocula infun-
ditur. Trullam nonnulli interpr. At Bud. Urceolum
Latine dici annotat. Hesiod. ("Erg. 2, 362.) Μηδέ-
ποτ' οἰνοχὸν τιθέμεν κρητῆρος ὑπερθεν. Et I'huc. 6,
(46.) p. 213. de templo Veneris, Ἐπέδειξαν τὰ ἀναθή-
ματα, φιάλας τε καὶ οἰνοχόας καὶ θυμιατήρια καὶ ἄλλην
κατασκευήν. [Plut. 6, 594. "Kuster. Aristoph. 52. 54." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 55.] Οἰ-
νοχέω, Vinum infundo, Od. O. (322.) Δαιτρεῦσαι τε
καὶ ὀπιτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι, Y. (255.) ἐφνοχέει δὲ Με-
λανθεὺς, Xen. K. Π. 1, (3, 7.) Ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ.
Ibid. de pincernis regiis, Κομφῶς τε οἰνοχοοῦσι καὶ
καθαρεύς ἐγγέουσι: ubi οἰνοχοεῖν videtur accipere
pro Miscere vinum in pateras infundendum. Athen.
(425.) Οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυτανείῳ τοῖς Μισυλη-
ναίοις. Simili loquendi gen. utitur etiam 13. Plut.
autem cum accus. in Pericle dixit, Πολλὴν καὶ ἄκρα-
τον τοῖς πολίταις ἐλευθερίαν οἰνοχοῶν, metaphorice.
In propria etiam signif. Il. Γ. οἶνον ἐφνοχέει. Sic
Epigr. ὑμῖν Ἀῦσονα Βάκχον Οἰνοχοεῖ κρήνης ἐξ ἡμερι-
μνοτέρης, Philostr. Ep. 10. Οἰνοχοοῦσας νᾶμα πότιμον.
Pass. Οἰνοχοοῦμαι, Vinum mihi infunditur, Greg. de
Ganymede et raptu ejus loquens, "Ἴν' ὡς ἡδιστα συμ-
ποσιάζοιεν οἱ θεοὶ, τοῖς Διὸς οἰνοχοοῦμενοι παιδικοῖς.
["Musgr. Ion. 1172. Wyttenb. Select. 374. Tyrwh. ad Aristot. 209. De augm., Heyn. Hom. 4, 161. 554. ad Herod. 416. Ἐφνοχέει, Dawes. M. Cr. 179." Schæf. Mss.] Οἰνοχόημα, τὸ, Id quod a pincerna
infunditur, Plut. Phocione (6.) accepit pro Vino
quod in epulis solennibus infunditur convivis, 243.
Καὶ παρῆχε καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν οἰνοχόημα ὁ Χα-
βρίας τῇ ἑκτη ἐπὶ δέκα τοῦ βοηδρομῶνος: ubi Interpre-
vertit, Vinum dimensus est. De qua re (7, 379.)
Ἐκτη δὲ μηνὸς οἰνοχοεῖται τῆς Χαβρίου περὶ Νάξον
ἐπινίκια ναυμαχίας. "Διοινοχοέω, affert Bud. pro
"Vinum fundo, Misceo: una cum h. l. Athenæi
"(153.) Διοινοχοεῖται γὰρ οἰνόμελι." [In Ed. Schw.
perperam legitur διοινοχεῖται. * "Οἰνοχοῖα, Vini
fusio, Tat. ad Gr. p. 40. Dio Chrys. 2, 378." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 498. Heliod. 8, 1. p. 311. * Οἰνοχοῖκος, 7, 27. p. 397.] Ἐνοἰνοχοέω, Vi-
num infundo in. At cum accus. Od. Γ. (472.) Ho-
merus dixit Οἶνον ἐνοἰνοχοεῦντες: sicut Il. (Δ. 3.)
Νέκταρ ἐφνοχέει. [* Παροἰνοχοέω, Quint. Sm. 4, 279.] Pro Οἰνοχέω dicitur ETIAM Οἰνοχοεῖω, Il. Y. (234.) de Ganymede, Τὸν καὶ ἀνθρεΐφαντο θεοὶ Διὶ
οἰνοχοεῖν. Ad q. l. respexit Aristot. Poet. "Ὅθεν
εἴρηται ὁ Γανυμήδης Διὶ οἰνοχοεῖν: quod Cic. dicit
Jovi pocula ministrare. Οἰνοχοῖα, ἡ, Vini infusio,
Munus pincernæ, Suid. ["Ad Charit. 385." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 498. * Ἐπιοἰνοχοεῖω, Hom. H. in Ven. 205. * Συνοἰνοχοεῖω, Eust. 10. p. 377.] Ἀρχιο-
νοχός, ὁ, Qui principem inter pincernas s. pocilla-
tores locum tenet, [Heliod. 7. p. 347. Plut. Pyrrho 5. Alex. 74.] Ἀρχιοἰνοχοῖα, Dignitas et officium
ejus, qui principem inter pocillatores locum obtinet,
[LXX. Gen. 40, 13.] Οἰνοχρῶς, ὤτος, Qui vinei co-
loris est, οἰνωπός, Theophr. H. Pl. 9, 13. Οἰνοχρῶτες
καὶ ἐρυθραὶ, ubi tamen Gaza, Cæruleæ ac rubæ.
D [* "Οἰνόχρους, Munck. ad Anton. Lib. 69. Verh. * Οἰνόχυτος, (Cui vinum infusum est,) Soph. Phil. 714. (πόμα.)" Schæf. Mss. "Qui vinum infundit,
Nonn. D. 13, 246. 33, 74." Wakef. Mss.]

Οἰνάγρα, ἡ, Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 118. quæ
et οἰνοθήρας: sed vulgati libri habent ὀνάγρα. Οἰνα-
γωγός, ὁ, Vinum vehens, Vehendo vino aptus: πλοῖον,
Navigium quo vinum comportatur, J. Poll. e Cratino. Sic Pherecr. ap. Athen. (481.) βαθείας κύ-
λικας, ὥσπερ ὀλκάδας Οἰναγωγούς. Οἰναχθής, Vino
gravis, Ebrius, i. q. οἰνοβαρής, Hesychio exp. μέθυσις,
μεθύων. Οἰνέλαιον, τὸ, Vinum oleo mixtum. Οἰνέ-
λαιον, inquit Gorr., Mistra vino et oleo constans,
cujus mentionem Gal. fecit cum l. 1. τῶν κατὰ Γένη
in descriptione emplastris, quod ex argenti spuma et
œnelæo præparatur, tum in l. περὶ Εὐπορίστων, quo
loco vetat ipsum dari phthisicis, sed eo calfacto sto-
machum fovendum præcipit. [* Οἰνέμπος, Artem. 3, 8. * Οἰνηγός, unde * "Οἰνηγία, Vini importatio;
Clem. Alex. 185." Wakef. Mss.] Οἰνήρυσις, ἡ, Vascu-

lum quo vinum hauritur: ut *ῥωμήρυσσι*, Cochlear quo jus hauritur. Aristoph. 'A. (1067.) φέρε τὴν οἰνήρυσιν "Ἴν' οἶνον ἐγγέω λαβὼν, Schol. τὴν τοῦ οἶνου κοτύλην, ἣ ἀρύνεται. Οἰνοπίπης, ὁ, Qui circumcirca vagis oculis investigat, quod potet: ut *γυναικοπίπης*, παρθενοπίπης, παιδοπίπης: ab *ὀπιπεύω*, Circumspicio, Observo, ἐπιτηρῶ, Intentis oculis capto. Suid. οἰνοπίπας fem. gen. accipit, et exp. τὰς τοὺς οἶνους περισκοπούσας, in Aristoph. Θ. (393.) Τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν, Τὰς οἰνοπίπας, τὰς προδότηδας, τὰς ἀλάους. Sed annotat etiam, κατὰ μίμησιν fictum esse hoc vocab. a *πιπίζειν*, τὸ μύζειν s. *μυζᾶν*, Sugere: quamvis *πιπιζειν* Atticis eo sensu usitatum non sit. In vulg. Aristoph. Ed. ibi non legitur οἰνοπίπας, sed οἰνοπότιδας: quam scripturam alteri longe præfero; nam οἰνοπίπας fem. gen. nescio an a quoriam usurpetur, cum similia ei composita παρθενοπίπης, γυναικοπίπης, et παιδοπίπης masculino tantum genere usurpata reperiam. [Vide Brunk. ad Aristoph. l. c.] Οἰνόπτης, ὁ, Vini inspector, Magistratus quidam Athenis, de quo Athen. (425.) Οἱ δὲ οἰνόπται οὗτοι ἐφεώρων τὰ ἐν τοῖς δείπνοις, εἰ κατ' ἴσον πίνουσιν οἱ συνόντες: quam ἀρχὴν dicit fuisse εὐτελεῖ, ut et e verbis Eupollidis, quæ ibi citantur, manifestum est, Οὓς δ' οὐκ ἂν εἴλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ, Νυνὶ στρατηγούς λεύσσομεν. Athen. ibid. Τρεῖς ἦσαν οἱ οἰνόπται, οἵτινες καὶ παρῆχον τοῖς δειπνοῦσι λύχνους καὶ θρυαλλίδας· ἐκάλουν δὲ τινες τοὺτους καὶ ὀφθαλμούς. Idem ap. J. Poll. 6, c. 3. de derivatis ab οἶνος, Καὶ οἰνόπτης τις, ὁ τὸν οἶνον ἐπιβλέπων· οὗτος δὲ καὶ λύχνους καὶ θρυαλλίδας παρῆχε, καὶ τὴν ἐξ ἴσου πόσιν ἐφεώρα. Sed perperam ap. eum scribitur ἐπόπτης pro ἐπόπτης τις. Ejusmodi οἰνόπτην volunt esse, quem Martial. Cœnarium magistrum appellat, Varro Modipetratorem. [Geop. 7, 7, 1. * Οἰνουργός, unde * "Οἰνουργέω, Schol. Pind. Π. 3, 177." Wakef. Mss. * Οἰνουργία, J. Poll. 7, 193.] Οἶνωψ, Cujus facies vinum repræsentat, Qui vinei coloris est, οἶνον ὄψιν ἔχων, Eust. II. A. (350.) ὀρώων ἐπὶ οἶνοπα πόντον. Sic Od. A. (183.) Πλεῖων οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους: II. N. (703.) βόε οἶνωπε, i. e. οἱ οἰνώδεϊς ἰδεῖν, ac propterea μέλανες, Eust. At Od. N. (32.) ubi itidem habetur βόε οἶνωπε, idem Eust. exp. non solum μέλανες, διὰ τὸ, μέλας οἶνος: sed etiam πυρρόι, διὰ τὸ, οἶνος ἐρυθρός. Alibi autem Hom. αἰθωνες βόες dicit, propter eosd. duos colores, vel etiam οἱ θερμοὶ ἐργάζεσθαι. ["Jacobs. Anth. 6, 312. 7, 81. 10. 153. Heyn. Hom. 4, 97. 6, 491. 8, 419. Alberti Peric. Cr. 84. Toup. Opusc. 1, 287. * Οἶνωψ, Valck. Hipp. p. 303." Schæf. Mss. * Οἶνωψ, ὥπος, Soph. Œd. T. 211. C. 674.] Οἶνωπός, Qui vinei coloris est, s. potius Qui uvas maturas colore refert, ut discimus ex Aristot. de Color. Τὸ οἶνωπὸν χρῶμα γίνεται, ὅταν ἀκράτῳ τῷ μέλανι καὶ στίλβοντι κραθῶσιν αὐγαὶ ἡεροειδέϊς, ὥσπερ καὶ αἱ βοτρυῶν ῥάγες· καὶ γὰρ τούτων οἶνωπὸν φαίνεται τὸ χρῶμα ἐν τῷ πεπαίνεσθαι· μελαινομένων δὲ, τὸ φοινικοῦν εἰς τὸ ἀλουργὸν μεταβάλλει. Sunt qui interpr. Nigricans, ut ap. Eur. (Iph. T. 1245.) οἶνωπὸς δράκων, Nigricans draco. Et in Epigr. οἶνωπὸς βότρυς, Nigricans racemus: 3. Οἶνωπὸν Βάκχου βότρυς ἐρεπτόμενος. Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, 16. et 17. vertit Fulvus. ["Stanl. Eum. 107. Jacobs. Anth. 9, 141. Brunk. ad Bacch. p. 397. Toup. Opusc. 1, 287. Wakef. S. Cr. 2, 146. Munck. ad Anton. Lib. 69. Verh., Valck. Adoniz. p. 409. Phæn. p. 15. Toup. Opusc. 1, 200." Schæf. Mss. * Οἶνωπη, ἡ, Lobeck. Phryn. 106. Nicander 'A. 489. Scholiastæ εἶδος ροῖας καὶ οἰνάδος. * "Οἶνωπία, ἡ, ῥίζα, Galeni Quod Animi Mores etc. c. 3." Schæf. Mss. * Οἰνώνης, Phot. οἶον οἶνον συνωνούμενος.] "Ονόπη, Hesychio ἀμπέλου μελαίνης εἶδος." Οἰνόχημα, τὸ, Omne vas vinarium, VV. LL. sine Auctore tamen et exemplo.

'Αλλοινία, ἡ, Varietas et mutatio vini, Bud. ap. Plut. Symp. 4, 1. Αἱ γὰρ ἀλλοινίαι λεγόμεναι τάχιστα μεθύσκουσι, Cum aliis aliisque vinis in ead. cœna utimur. "Αἰνος, ὁ, ἡ, Vino carens, Xen. K. Π. (6, 2, 10.) Μὴ ἐξαπίνης ἄνοις γενόμενοι νοσήματι περιπίπτωμεν: ibid. Πολλὴ γὰρ ἐστὶ τῆς ὁδοῦ ἄνοις. Et ἄνοις ὁπώρη, Nonn. (Jo. 19, 14.) Item ἄνοια

ἱερὰ et ἄνοις θυσίαι, Sacra abstemia, si ita loqui licet, ut Gell. 3, 29. Prandium autem abstemium, in quo nihil vini potatur, Caninum dicitur: quoniam eanis vino caret. In quibus nullus vini usus est: alio nomine νηφάλια dicta: quibus opponuntur οἰνόσπονδα. Item in Prov. "Αἰνος μέθη, Temulentia citra vinum. [Lobeck. Phryn. 731. "Plut. Mor. 1, 3. Oxon., Toup. Opusc. 1, 274. Wakef. Eum. 107. 863. Stanl. ibid. Abresch. Æsch. 2, 117. Antip. Sid. 59. Villosion. ad Long. 123. Brunk. Soph. 3, 499. Boiss. Philostr. 295." Schæf. Mss. * "Αἰνέω, Hippocr. 490, 7. * "Αἰνία, Strabo 15. p. 1032. * "Ανοινος, Herodian. Epimer. 216." Boiss. Mss. * "Αἰοινία, Lobeck. Phryn. 729. * "Αποιος, unde * "Αποινέω, Deserveo, Stob. 584, 31." Wakef. Mss. Alexis Athenæi p. 38. ubi tamen al. ἀπανθήσαντα pro ἀποινήσαντα: vide Excerpt. Grotii p. 565. Schn. Lex. citat ἀποινίσαντα e Stob., ab * "Αποινίζω, sed parum accurate.] Δύσοινος, J. Poll. 6, 3. de derivatis ab οἶνος, Δύσοινος, καὶ οἰνόφλυξ καὶ οἰνοφλυγία, οἰνοφλυγεῖν, καὶ οἰνοκάχλη: ubi incertum pro Vinosone et temulento accipiat, sicut sequentia, an alia significatione. Si de agro aut regione aliqua diceretur, δύσοινος signif. Ubi malum vinum nascitur. Vel, Parum ferax vini. [* "Ενοινος, Villosion. ad Long. 74. Cattier. Gazoph. 76." Schæf. Mss. "Abresch. ad Æsch. 314." Kall. Mss. Chishull. A. A. 133. 135. "Ενορκόν τε ἔστω καὶ ἐν., Virtute juramenti et libationis ratum.] "Εξοινος, Qui vineum saporem perdidit. Hieron. in c. 10. Osee, Pro Vite frondosa Aquila interpretatus est ἐνυδρον, quam nos Aquosam, vel ἔξοινον possumus dicere, eo quod vini perdat saporem. || Alias ἔξοινος signif. Vino expletus, Ebrius: μεθύων, ut Suid. exp. in his ll. a se cc. "Ο δὲ ἔξοινος ὢν καὶ ἡμικραίπαλος, ὑπὸ τοῦ ὕπνου διακοπτόμενος. Polyb. "Εξοῖνοι γεγονότες καὶ κατὰ σκηνὰς ἐρριμμένοι πάντες: quod Ovid. dicit, somno vinoque sepulti. Sic ap. Athen. (613.) quidam, qui dixerat, ἔξοινος οὐκ εἰμὶ λέγων, exemplum hoc ex Alexide affert, "Εξοῖνος ἐποίει ταῦτα, Ebrius, Potus, Cum perpotasset. Idem Athen. (34.) e Dione de Ægyptiis suum κρίθινον οἶνον potantibus, Οἷτος ἤδεσθαι τοὺς τοῦτον προσφερομένους, ὥς καὶ ᾄδειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ πάντα ποιεῖν ὅσα τοὺς ἐξοῖνους γενομένους. J. Poll. 6, (21.) de derivatis ab οἶνος, scribit dici quidem ἔξοινος, sed NON ἔξοινος, NEC ἔξοινία. ["Cattier. Gazoph. 73. ad Mær. 261. Bergler. Alciplhr. 192." Schæf. Mss. * "Εξοινία, Temulentia, Athen. 548. * "Εξοινέω, J. Poll. 6, 21. ubi * ἔξοινίσαι perperam extat: Hegesander Athenæi 478. ἔξοινῶν, pro quo Casaubon. legit ἔξοινος ὢν: P. Ægin. 1, 23. Κοιμώμενοι ἐπὶ πλεῖστον χρόνον, ὥς ἂν ἐξοινήσωσιν. * "Εξοινήσις, Schol. Aristoph. Θ. 742. * "Εξοινόω, Eur. Bacch. 812. Athen. 38. * "Εποινος, Ebrius, κάποινος, Tzetz. Lyc. 206." Kall. Mss.] "Εποίνιος, Vinosus, q. d. ἐπ' οἶνω ὢν: eod. plane modo, quo Gallice dicimus, "Qui est sur le vin, pro Qui est adonné au vin, "Vino deditus. A Suida exp. μέθυσος et ἐπιτράπεζος. [Nonn. D. 11, 300. 17, 383.] "At "Εποινία, in VV. LL. exp. Commentum, absque ullo "testimonio. Videtur certe ἐποινία, si de Commento "dicatur, de Illo debere intelligi, quod quis inter "vina comminiscitur." ["Εποίνιος, Theogn. 965=949.] Εὔοινος, Bonum vinum ferens, Vino abundans, Vini ferax, Athen. (598.) ex Hermesian. Λέσβον ἐς εὔοινον. Sic ἀμπελοὶ εὔοινοι, J. Poll. 6, c. 3. ["Ruhnck. Ep. Cr. 293. Wakef. Phil. 548. Jacobs. Anth. 7, 76. 8, 15." Schæf. Mss.] Εὔοινία, ἡ, Vini abundantia et bonitas, Annus vini bonitate et copia insignis. "Steph. B. 416." Wakef. Mss.] Εὔοινέω, Vino abundo: vel Vinum bonum fero: εὔοινοῦσαι ἀμπελοὶ, ead. quæ εὔοινοι. [Max. Tyr. 30, 4. "Ο βότρυς εὔοινεῖ.] Ἠδυοῖνος, Suave et jucundum vinum ferens: ut εὔοινοι ἀμπελοὶ, Xen. (K. 'A. 6, 4, 4.) J. Poll. 6, 3. Et ἡδυοινότερος καρπὸς, Fructus efficiens vini dulcioris, Theophr. C. Pl. 3, 20. [* "Ηδυοινία, Geop. 5, 2, 19. * Κακοῖνος, unde * Κακοινία, ibid. 5, 4, 3. * Καλλιοῖνος, unde] "Καλλιοινία, Vini præstantia vel "piousus proventus, e Geop. 6. Pro Vini bonitate et "præstantia vel etiam pulcritudine, accipitur c. 3.

“ ejus l. ubi sc. Anatolius scribit, Τὰ δὲ μικρὰ ἀγ-
 “ γεῖα πολλὰ καὶ πρὸς φυλακὴν καὶ κ. συμβάλλεται.”
 Κάτοινος, Vinosus, Vinolentus, Ebrius, Vino obrutus,
 vide Οἰστρέω. [“ Wakef. Ion. 565. Musgr. 553. Toup.
 Opusc. 1, 329. Diod. S. 1, 350.” Schæf. Mss. * Νέ-
 οινος, unde * Νεοίνια, τὰ, Hesychio ἐορτὴ Διονύσου,
 nisi leg. Θεοίνια, τὰ κατὰ δήμους Διονύσια, Harpocr.]
 Πάροινος, Vinolentus, Temulentus, Ebrius : ἄνθρωπος
 πάροιμος, Athen. (445.) ex Antiphane, ubi reddere
 etiam possis Vinosus. Item π. ὄρχησις ap. Eund.
 (629.) Et Plut. (8, 8.) et (860.) de Philosophis lo-
 quens, Ὁριζόμενοι τὴν μέθην, λέγουσιν εἶναι λή-
 ρησιν πάροιμον. Fortasse tamen aliquis ὄρχησιν π.
 et λήρησιν π. simpliciter accipere malit pro ea,
 quæ παρ’ οἶνον fit, i. e. inter scyphos. Sed am-
 plius aliquid etiam significare apparebit e seqq.
 Πάροιμος est etiam Cognomentum meretricis cujus-
 dam ap. Athen. [583. “ Thom. M. 693. Koppiers.
 Obs. 43.” Schæf. Mss.] Παροιῖνος, Temulente,
 More eorum, qui e vinolentia lascivunt, J. Poll.
 AT VERO Παροιῖνος, non solum Temulentus, Petu-
 lans e temulentia, sed et Qui fit s. dicitur inter po-
 cula, ad verbum, Inter vinum, s. Inter vina, ut loqui-
 tur Horat. : Lucian. (2, 288.) Τὸ Φρύγιον τῆς ὄρχη-
 σεως εἶδος, τὸ π. καὶ συμποτικὸν, μετὰ μέθης γιγνό-
 μενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐλήμα γυναικείον
 ὄρχουμένων σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα. Sic A-
 then. (629.) Ἦν δέ τις καὶ Ἰωνικὴ ὄρχησις π. Itidem
 ap. Hes. Ἀγγελίη, ὄρχησις τις π. : quam Athen. l. c.
 ἀγγελικὴν vocat, nisi mendosum sit pro ἀγγελίη.
 Rursus Lucian. (1, 726.) Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους
 ἤδη π. τρεπόμενοι : quale inter alia esse dicit, Χαῖρ’
 Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἰσης οὐκ ἐπιδενεῖς. Et π. ἄσματα
 ap. J. Poll. 6, c. 19. pro quo perperam in VV. LL.
 παροινήια, Cantilenæ, quæ inter scyphos canuntur, ut
 π. αἰλοὶ ap. Eund. 4, c. 10. Tibiæ, quæ παρ’ οἶνον
 inflantur, i. e. inter pocula : Οἱ δὲ παροιῖνοι, σμικροὶ
 μὲν, ἴσοι δ’ ἄμφω, τὴν γὰρ ἰσότητα συμποσίῳ πρέπειν.
 In altera signif. Aristoph. Ἀ. (981.) Οὐδὲ ποτ’ ἐγὼ
 πόλεμον οἶκαδ’ ὑποδέχομαι, Οὐδὲ παρ’ ἐμοὶ ποτε τὸν
 Ἀρμόδιον ἄσεται ἔνγκατακλινεῖς, ὅτι παροιῖνος ἀνὴρ
 ἔφην, Post vinum petulans et injuriosus, μέθυσος καὶ
 ὑβριστής, Schol. itidemque Suid., ap. quem et hoc
 exemplum legitur, Τούτων ἀπάντων ἦν ὑβριστότατος
 καὶ παροιῖνος. Εὐθύς γὰρ ὡς ἐπέληστο πολλῶν ἀγαθῶν,
 Ἐνήλατ’, ἐσκίρτα, ἑπεύρδει, κατεγέλα. Quorum
 verborum aliqua sumta sunt ex Aristoph. Σφ. (1303.)
 sed παροιῖνος ibi non habetur. [“ Anacr.
 Fischer p. lxxvi. De carminibus, p. 3.” Schæf. Mss.]
 “ Μακροπαροιῖνος affertur pro Longe contumeliosissi-
 “ mus : e temulentia sc.” Παροιῖκος, i. q. παροιῖνος,
 Temulentus et petulans, Aristoph. Σφ. (1300.) ἀτηρό-
 τατον ἄρ’ ἦν κακὸν, Καὶ τῶν ξυνόντων πολλὸν παροιῖκώ-
 τατος, Præ ceteris inebriabatur et petulans erat.
 [“ Παροιῖκος, Insolenter, quasi e temulentia, Cic.
 ad Att. 10, 10.” Kall. Mss. “ Elmsl. Auctar. ad
 Aristoph. Ἀ. 979.” Boiss. Mss.] Παροινία, ἡ, Ebrie-
 tas, Petulantia quæ ebrietatem comitatur ; vel, ut
 Hermog. ap. Xen. Σ. (6, 1.) p. 520. exp., τὸ τοῖνον
 παρ’ οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας, τοῦτ’ ἐγὼ κρίνω παροι-
 νίαν. Hesychio est ἡ ἐκ τοῦ οἴνου ὕβρις. Bud. 77.
 interpr. Super mensam et vinum petulantia, profe-
 rens locum quendam e Dem., quem ibi vide. Idem
 p. 1075. Παροινία autem est Contumelia, Injuria,
 Petulantia in ebrietate admissa ; Ipsaque contumelia
 et probra sic petulanter admissa, πεπαρωνημένα vel
 ἐμπεπαρωνημένα vocantur : et homo ἐμπεπαρωνημένος
 dicitur Qui injuriam s. contumeliam super convivium
 passus est. Athen. (421.) ex Amphide, Εὐτελὲς γὰρ
 δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν, Plut. (6, 456.) Προαπεφοί-
 τησε τοῦ θνητοῦ βίου, καθάπερ ἐκ τοῦ συμποσίου, πρὶν
 εἰς τινα παροινίαν ἐμπεσεῖν τὴν τῷ μακρῷ γήραρ παρε-
 πομένην, Herodian. 5, (8, 1.) Τῶν πάλοι δοκούντων
 σεμνῶν εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεβακχυνμένων, Iis,
 quæ gravia olim honestaque censebantur, per omnem
 contumeliam ac temulentiam debacchantibus, Polit.
 Et 1, (14, 15.) Εἰς τοσοῦτόν τε μανίας καὶ π. προῦχώ-
 ρησεν, Eo vecordiae petulantiaque processit. Apud
 Arrian. autem 4, (8, 9.) de cæde Cliti, Ἐν τοιάδε
 παροινίᾳ, Bud. vertit, In ea temulenta jactatione.

A [“ Thom. M. 693. ad Charit. 579. Boiss. Philostr.
 424. Lucian. 1, 23. Lennep. ad Phal. 45. Conf. c.
 παράνοια, Markl. Suppl. 546. T. H. ad Plutum p.
 25. Mull. ad Tzetz. p. 895. : cum παρανομία, ad
 Diod. S. 2, 127.” Schæf. Mss.] Παροινιάσαι, ap.
 Hes., ὑβρίσαι, λοιδορῆσαι : quo sensu paulo post
 παροινῆσαι. AT Παροῖριον in VV. LL. exp. Convi-
 tium, Temere ac stulte dictum velut inter pocula,
 [Plut. Demosth. 4. “ Jacobs. Anth. 6, 291. 302. 11,
 207.” Schæf. Mss.] Παροινέω, Ex ebrietate dico
 agove quæ dedecent ; vel, ut Bud. interpr., Pecco
 per vinolentiam, Per vinolentiam lascivio. Aristot.
 Probl. Διὰ τί ὁ ἀκροθώραξ μᾶλλον παροινεῖ τοῦ μεθύον-
 τος μᾶλλον. Idem, Ὁ δὲ ἀκροθώραξ κρίνει τε καὶ διὰ
 τὸν οἶνον κακῶς κρίνει, ὥστε παροινεῖ. Aliud ex Eod.
 exemplum habes in Ἀκροθώραξ, ubi παροινούσιν Cam.
 interpr. Debacchantur. Athen. (592.) de Demosthe-
 ne, Ἀριστάρχου γοῦν τινὸς ἐρασθεὶς μειρακίον, καὶ δι’
 αὐτὸ παροινήσας εἰς Νικόδημον, ἐξέκοψεν αὐτοῦ τοὺς
 ὀφθαλμούς, Plut. Alcibiade, Περιόψεται Λακεδαιμο-
 νίους ὑβρίζοντας καὶ τοὺς τριάκοντα παροινούντας.
 Idem copulavit παροινεῖν et ἐκβακχεύεσθαι, (7, 722.)
 Ἀλλὰ νῦν μὲν ἦττον οἱ αὐτοὶ, νῦν δὲ μᾶλλον ἐκβακχεύ-
 ονται καὶ παροινούσι, Idem modo remissius, modo
 vehementius, vel ad bacchationem incitantur vel ad
 temulentiam impelluntur, Turn. Pass. παροινούμαι, ut
 παροινουμένη γυνή, Dem. Mulier in convivio contu-
 meliam passa. Et παροινούμενος, A temulento male
 acceptus. In Epistola Diogenis, Πεπαρωνηταὶ ἡ σοφία,
 A temulentis philosophi pulsantur ; A temulentis phi-
 losophia pulsata est et sugillata, Bud. Item Lucian.
 Ἰκανά σοι πεπαρωνηταὶ πρὸς ἡμᾶς, Satis in nos debac-
 chatus es : Cic. De perf. Orat. Furere inter sanos et
 quasi inter sobrios bacchari vinolentus videtur. Item
 Phalar. Παροινούμενος εἰς τὸ σῶμα ὑφ’ ἐκάστου ὕμῶν.
 [“ Thom. M. 693. 931. Jacobs. Anth. 7, 163. Ari-
 stoph. Fr. 241. ad Diod. S. 2, 289. 573. Lennep. ad
 Phal. 45. 141. De augm. perfecti, ad Mær. 122.
 332. Koppiers. Obs. 9. Valck. Diatr. 278.” Schæf.
 Mss. Ἐπαροῖνον, Lobeck. Phryn. 154.] Παροῖνημα,
 τὸ, Injuria s. Contumelia, qua aliquis ab homine te-
 mulento afficitur. Sed παροῖνημα dicitur et Is, qui
 injuria s. contumelia a vinolento afficitur. Plut. (7,
 381.) de Phocione Byzantiis auxilium ferente, Ἐκώ-
 λυσε τοὺς τῶν συμμάχων νιούς ἐνύβρισμά τε καὶ παροι-
 νημα γενέσθαι Μακεδόνων. [“ Villosion. ad Long.
 278.” Schæf. Mss.] Ἐμπαροινέω, Temulentus inju-
 riam s. contumeliam alicui infero, Lucian. (1, 215.)
 Μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἶνοχόρον τοῦτον ἐμπαροι-
 νεῖς : verbis Junonis ob Ganymedem despectæ et
 ægre ferentis. Et pass. ἐμπεπαρωνηταί, pro ἐν-
 βρισται, ἐνησέλγηται, Per vinum et petulantiam
 injuria et probro affecta est, Bud. 77. Vide et
 Παροινία. Metaph. autem Joseph. Ἐμπαροινούσι τοῖς
 πράγμασι, pro ἐνυβρίζουσι, Suid. : Horat. de rebus
 etiam inanimatis, Qua parte debacchantur ignes.
 [“ Euseb. H. E. 10, 8. Sozom. H. E. 2, 29.” Mend-
 ham. Mss. “ Lennep. ad Phal. 45. ad Lucian. 1,
 367.” Schæf. Mss. * Ἐμπαροῖνημα, Ludibrium, de
 scorto masculo, Longus 4, 18. p. 415. Schæf.
 * Προσπαροινέω, Philostr. Icon. 2. p. 849.] Πολύοι-
 νος, Multum vini habens, Vino abundans : πολυοινώ-
 τατον χωρίον, J. Poll. e Thuc. [1, 138. Xen. de Prov.
 5, 3. Athen. 440. Ebrietas, Plut. 6, 888. * Πο-
 λυοινέω, Hom. H. in Merc. 91. ex emend. Ilgenii,
 quem vide p. 383.] Πολυοινία, Vini copia, Multum
 vini, Plato de LL. [“ Ὑπέροινος, Polyæn. 8, 25.”
 “ Ὑποῖνος, Vinolentus, μέθυσος, Suid.” [Philostr.
 810.] Φιλοῖνος, Vini amans, cupidus : in malam
 plerumque partem pro Vinosus, Bibax. Aristot. Rhet.
 1. Οὐδεὶς γὰρ φ. ὁ μὴ χαίρων οἶνῳ, Plut. Symp. 3.
 Πρωϊαίτατα γηρώσιν οἱ φ., Athen. 10. Φιλοῖνος δέ ἐστιν
 ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος φιλοπότης δὲ, ὁ πρὸς πότους φιλο-
 κωθωνιστής δὲ, ὁ μέχρι μέθης. [“ Phryn. Ecl. 201.
 Marcus Arg. 21. T. H. ad Plutum p. 343. Porson. Med.
 p. 18. Toup. Opusc. 2, 242. ad Herodian. 201.
 Pauw. Φιλόοινος, Agathias 16.” Schæf. Mss.] Φιλο-
 νία, ἡ, Amor vini, Bibacitas, J. Poll. 6. c. 3. [Athen.
 430. * Χρήστοινος, unde * Χρηστοινέω, Boni vini fe-
 rax sum, Strabo 14. p. 945.]

Οἰνώδης, ὁ, ἡ, Vinosus, Vinaceus, Vinum resipiens, redolens. Sic Vinosus sapor et Vinosus succus dicit Plin. Plut. Symp. 3. Καὶ τῶν ἄλλων δὲ καρπῶν τοῖς οἰνώδεσι μᾶλλον ὡς ψυκτικοῖς χρωμένους τοὺς λατροὺς ὁρῶμεν, ὥσπερ ροαῖς καὶ μήλοις. Plin. dicit Fructus vinosum succum habentes. Alex. Aphr. Αὐτὸ τὸ οἰνώδες καὶ τρόφιμον, Pars illa vinacea et alimento idonea. ["Ad Lucian. 3, 479. Wakef. S. Cr. 3, 188. Casaub. ad Athen. 61. 68. 85. 87. coll. 42." Schæf. Mss. "Ad colorem referri videtur ap. Athen. 305. ubi κίχλην οἰνώδεα Rubentem turdum intelligunt VV. DD." Schw. Mss.]

Οἰνηρός, idem, Vinarius: ἀγγεῖον, Vas vinarium, sicut μελιτηρόν, Mellarium. ["Herod. 3, 6. Κεράμιον οἰνηρόν." Schw. Mss.] Notandum autem ejusmodi οἰνηρόν ἀγγεῖον significare non solum Vas in quo vinum asservatur, sed etiam Quod vinum resipit s. redolet, quod asservatum in eo fuerat, sicut μελιτηρόν et ἰχθυηρόν, et hujusmodi alia. Athen. 10. οἰνηρόν ἀγγεῖον. Cratinus ap. Eund. (494.) Καὶ τᾶλλα πάντ' ἀγγεῖα τὰ περὶ τὸν πότον, Κ' οὐδ' οἰνύβαφον οἰνηρόν ἐστι κεκτήσεται, Oxybaphum vinarium: q. l. ab J. Poll. quoque citatur: sic κρωσσοὶ οἰνηροί, Cululli vel Urcei vinarii, J. Poll. 6, c. 3. ex Æschylo, μήτε κρωσσοὺς μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὕδατηροὺς λιπεῖν ἀφνεοῖσι δόμοισι, Nec urceos vinarios nec hydrias. Et οἰνηρὰ μέτρα, Mensuræ vinariæ, quibus vinum dimetiuntur, Aristot. Eth. 5, 7. Οὐ γὰρ πανταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ καὶ σιτηρὰ μέτρα. Et οἰνηρὰ ὑγρότης, Vinaceus humor. J. Poll. 6, c. 3. ex Anacr. citat etiam οἰνηρὸς θεράπων: quod tamen non exp. dubiumque est significetne Servum qui vina curet vel ministret, an Vinosum. || Οἰνηρὰ in VV. LL. exp. etiam Pampini, Frondes vitis: quæ potius οἰναρα. ["Phryn. Ecl. 178. Wakef. Ion. 1198. Jacobs. Anth. 8, 15. 79. 9, 240. Ruhnck. Ep. Cr. 293. Heringa Obs. 297. ad Herod. 196. Brunck. Aj. 1077." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 28.]

Οἶνινος, Vineus, E vino factus, Athen. (310.) ex Archestrato, Μήθ' ὕδατος πηγὴν, μήτ' οἶνινον ὄξος Συμμεῖρη.

["Oinikos, Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 25. Toup. Opusc. 1, 240. Wakef. S. Cr. 2, 81." Schæf. Mss. "Ad Hesych. 1, 96, 12." Dahler. Mss.]

Οἰνώεις, Vinosus, i. q. οἰνηρός. A cujus fem. genere οἰνώεσσα per contractionem DEDUCTUM Οἰνοῦττα, mutato σσ in ττ more Attico: sicut μελιτοῦττα e μελιτώεσσα, et similia alia. Est autem οἰνοῦττα, Maza vino subacta, Placenta e vino et melle confecta; annotat enim Schol. Aristoph. Πλ. οἰνοῦτταν vocari τὴν ἐν οἴνῳ πεφυραμένην μάζαν: vel, ut alii exp., εἶδος πλακοῦντος μετ' οἴνου καὶ μέλιτος γυγνόμενον. Polluci quoque 6, c. 3. οἰνοῦττα est μάζα οἴνω δεδευμένη, Vino madefacta. Aristoph. Πλ. (1121.) οἰνοῦτταν, μέλι, Ἰσχαδάς. || Οἰνοῦττα, Herbæ nomen, qua gustata corvæ et canes inebriantur, Athen. (429.) ex Aristot. l. quem περὶ Μέθης inscripsit, Μεθύσκονται δὲ καὶ τοῖς ἀλόγοις ζῴοις ὅς μὲν, σταφυλῆς στεμφύλων χορτασθέντες, καὶ τὸ τῶν κοράκων καὶ τῶν κυνῶν γένος, τὴν οἰνοῦτταν καλουμένην φαγόντα βοτάνην. [Ælian. V. H. 2, 40.] Ipsum ΕΤΙΑΜ Οἰνοῦσσα, quod communis linguæ est, usurpatur; sic enim ap. Hes. Οἰνοῦσσα, μάζα οἴνω πεφυραμένη, ἡ ἢ διακονοῦσα τοῖς συμποσίοις. Sed perperam ap. eum οἰνοῦσα scribitur uno σ, sicut et οἰνοῦτα ap. Suid. uno τ. Cum vero hoc οἰνοῦττα s. οἰνοῦσσα sua natura adj. sit, subaudiri potest vel μάζα, vel aliquid simile. || Sunt et CENUSSÆ insulæ ap. Plin. Apud Steph. B. Οἰνοῦσαι, UNDE Οἰνουσαῖος et Οἰνούσιος, Ex iis insulis oriundus. ["Oinoῦττα, Thom. M. 607. Brunck. Aristoph. 1, 42. 286. 2, 89. ad Trach. 308. Οἰνοῦσσα, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 18. Nom. propr., ad Phœn. p. 370." Schæf. Mss.]

Οἰνών, ὦνος, ὁ, Cella vinaria, Colum.: J. Poll. 6, c. 2. Τὰς δὲ ἀποθήκας τοῦ οἴνου, Ξενοφῶν μὲν οἰνῶνας εἶρηκεν, Εὐπολὶς δὲ πιθῶνας, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 4.) Μεγαλοκρεπεῖς δὲ οἰκῆσεις καὶ οἰνῶνας κατεσκευασμένους ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. Utitur et Athen. 12. [p. 519. "Ad Mær. 240." Schæf. Mss. Οἰνεῶν, Gl.

A Cella vinaria, Vinetum, Geop. 7, 7, 6. Lobeck. Phryn. 166.]

["Oionon, Aristoph. Fr. 277." Schæf. Mss.] Οἰνίσκος, ὁ, ET Οἰνάριον, τὸ, Villum, Eubulus ap. Athen. (29.) Ὁ Λευκάδιος πάρεστι καὶ Μιλήσιος Οἰνίσκος, Alexis ibid. paulo ante, Θασίσιος καὶ Λεσβίσιος οἰναρίσις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος Καὶ νωγαλίζει, Poliochus ap. Eund. (60.) Θλαστή τ' ἐλαία, καὶ πιεῖν οἰνάριον. Et (76.) ex Apollodoro, τὸ οἰνάριον πάννυ Ἦν οὐκ καὶ πανηρόν. Item Lucill. Ἐσβραχὺ σιταρίου κέρμα καὶ οἰναρίου, Ob exignam pecuniolam pro emendo tritico et vino. || Gal. ap. Hipp. οἰναρίῳ exp. ἀμπέλου. ["Oinárion, Ammon. 102. Valck. Anim. 175." Schæf. Mss.]

["Oinía, Mustum, Aqu. Zach. 9, 17.]

Οἰνώω, Vinum facio, In vinum verto. Pass. οἰνοῦμαι, In vinum mutor, Vinum fio. Nonn. Νάματος οἰνωθέντος, Aquæ in vinum conversæ. || Alias signif. etiam Inebrio, μεθύσκω, Suid. Et Οἰνοῦσθαι dicitur homo aliquis cum vino expletur, inebriatur, Od. Π. (292.) T. (11.) Μὴ πως οἰνωθέντες ἔριν στήσαντες ἐν ὕμιν Ἀλλήλους τρώσῃτε, Aristot. Rhet. 2. Ὡς περ γὰρ οἱ οἰνωμένοι, οὕτω διάθερμοί εἰσιν οἱ νέοι ὑπὸ τῆς φύσεως, Plut. (8, 671.) Μάλιστα μὲν πίνειν καὶ οἰνοῦσθαι παρακαλοῦντες ἀλλήλους. Sed minus esse οἰνωμένον quam μεθύοντα apparet e Zenone ap. Diog. L. Οἰνωθήσεσθαι δὲ τὸν σοφὸν φασιν, οὐ μεθυσθήσεσθαι δὲ, Vino impleri, Bud. Sunt igitur Zenoni οἰνωμένοι qui Aristoteli ἀκροθώρακες, Appoti, Bene poti, et Qui inebriari jam incipiunt. In h. tamen l. Aristot. Eth. 7., ubi dicit τὸν καθεύδοντα καὶ μαινόμενον καὶ οἰνωμένον, Præditum quidem esse ἔξει, sed ea non uti, οἰνωμένους accipitur potius pro Eo, qui jam prorsus ebrius est: sicut Eust. quoque οἰνοῦσθαι ap. Hom., exp. μεθύσκεσθαι. Itidemque οἰνωθέντες e Gal. ad Gl. 1. affertur pro Inebriati. Et οἰνωμένοι, Temulenti, Ebrii. ["Ad Diod. S. 1, 67. Bergler. Alciph. 416. Ilgen. Hymn. 383. Οἰνωμένος, Demetr. §. 15. Diod. S. 2, 216." Schæf. Mss.] Οἰνωσις, ἡ, Bene potum esse, Appotum esse, Incipere inebriari: minus quam μέθη, quo significatur Ebrietas. Sunt qui interpr. Vinositas. Vinosus tamen signif. potius Vini cupidus, φιλοῖνος. Plut. (8, 7.) cum citasset hos Homeri versus ex Od. Ε. de vino, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, Καὶ θ' ἀπαλὸν γελάσαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, Καὶ τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον ἀμεινον, scribit videri ibi Poëtam exprimere differentiam inter οἰνωσιν et μέθην, quæ a philosophis investigatur: Οἰνώσεως μὲν, ἀνεσιν, μέθης δὲ, φλυαρίαν. Et mox, Ἀλλ' ἡ μυρολογία μέθην ποιεῖ τὴν οἰνωσιν: nam μέθη est λήρησις πάροις. Idem Plut. Symp. 3. init. citatis iisd. Homeri versibus subjungit, Οἰνώσεως ἐνταῦθα τοῦ ποιητοῦ καὶ μέθης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, διαφορὰν ὑποδεικνύντος· ψδὴ μὲν γὰρ καὶ γέλως καὶ ὄρχησις, οἰνωμένοις μετρίως ἐπεισι· τὸ δὲ λαλεῖν καὶ βλέπειν ἀβέλτερον, ἢ σιωπᾶν, παροινίας ἦδη καὶ μέθης ἔργον ἐστὶ. Similiter Zeno dicit hominem sapientem debere quidem οἰνοῦσθαι sed non μεθύσκεσθαι. ["Ammon. 85." Schæf. Mss. * Οἰνωτός, Vinosus, Plut. ap. Schn. Lex.] Διοινοῦσθαι, Vino imbui, Inebriari: διοινωμένος, J. Poll. In VV. LL. ponitur etiam ACTIV. Διοινώω, Vino refectio. [Plato de LL. 6. p. 298. * Ἐξοινώω, vide Ἐξοῖνος.] Κατοινοῦσθαι, i. q. διοινοῦσθαι, quasi a VERBO Κατοινώω, Inebrio: cujus tamen nulla afferuntur exempla. Unde κατοινωμένος, quod e Plat. citat J. Poll. 6, c. 3. Ex eod. Plat. Bud. affert κατωινωμένος, Vino obrutus: dicens simile in eo partic. augmentum esse ei, quod est in πεπαρῶνται a παροινέω.

Οἰνίζω, Vinosum saporem refero, Vinum resipio, redoleo. Qua signif. Diosc. usurpavit hoc verbum, ap. quem similia alia frequenti in usu sunt, ut κνανίζειν, χλωρίζειν. || Suidæ οἶνον ἀγοράζω, Vinum emo: quod tamen οἰνίζομαι potius dicitur; nam οἰνίζεσθαι ab Hom. accipitur pro οἶνον πορίζεσθαι: sicut idem Suid. οἰνισάμενοι exp. οἶνον ἀγοράσαντες: et J. Poll. quoque οἰνίζεσθαι Poëtis dici scribit ἐπὶ τῶν τὸν οἶνον ὠνούμενων, nullam τοῦ οἰνίζειν mentionem faciens. Il. H. (472.) ἀγέμεν μέθυ χίλια μέ-

τρα. "Ενθεν ἄρ. οἰνίζοντο, Vinum emebant, οἶνον ἄνουντο. Dicit autem quosdam οἰνίσασθαι χαλκῷ, quosdam σιδήρῳ, h. e. ære et ferro, emisse vinum, s. permutasse æs et ferrum vino: nimirum alios æs, alios ferrum vino permutasse. Et Il. Θ. (546.) Hector ad milites Trojanos, Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα Καρπαλίμῳ, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε, Σιτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε. ["Apoll. Dysc. 89. ad Charit. 278. Ilgen. Hymn. 383. Heyn. Hom. 5, 390. ad Lucian. 2, 76." Schæf. Mss.] Οἰνίζειν Hesych. κατὰ γλῶσσαν scribit signif. μονάζειν. [Schol. Plat. 245.] Sic Idem οἰνῶντα exp. μονήρη, a VERBO Οἰνάω, Solitariam vitam dego, Solitarius ago. [* Οἰνιστός, unde * Εὐοἰνιστος, i. q. οἰνόσπονδος, Orph. Arg. 601. λοιβαί, Schneidero susp. * Οἰνιστήρ, unde] Οἰνιστήρια, Sacrificium quoddam, quo ephebi comam posituri libabant Herculi, Eust. 907. Οἰνιστήρια, σπονδὴ τελουμένη τῷ Ἡρακλεῖ ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρασθαι. Ubi tamen non οἰνιστήρια scribitur, SED Οἰνιαστήρια. Οἰνιστήρια vero scr. esse, ex Hes. patet, Ἀθήνησιν οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἀποκείρασθαι τὸν μαλλὸν, εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἴνου καὶ σπείσαντες, τοῖς συνελθούσιν ἐπέδιδον πίνειν ἢ δὲ σπονδὴ ἐκαλεῖτο οἰνιστήρια. J. Poll. paulo aliter 3, (52.) Ἡ δὲ ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένων παιδῶν οἶνον ἐπίδοσις, οἰνιστήρια ἐκαλεῖτο. Pamphilus autem ap. Athen. (494.) οἰνιστηρίαν accipit pro Poculo capaci, vino repleto, quo Herculi libabant, et cœtui potum præbebant, qui ex ephēbis excedentes ponebant pendulas comas: Οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν, εἰσφέρουσι τῷ Ἡρακλεῖ μέγα ποτήριον, πληρώσαντες οἶνον, ὃ καλοῦσιν οἰνιστηρίαν, καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθούσι διδώσι πιεῖν. Ubi vulg. Edd. HABENT Οἰνιστηρία, non Οἰνιστήρια: sed et ap. J. Poll. οἰνιστηρία scribitur, sc. per η in antep. Apud eund. Poll. legitur ETIAM Οἰνίστρια, de ead. re, diversis tamen verbis ab iis quæ paulo ante ex eo citavi, 6, 3. de derivatis ab οἶνος, Ἡ δὲ οἰνίστρια, οἶνον δόσις ὑπὲρ τῶν παιδῶν ἐν τοῖς φράτορσιν, Vini donatio nomine puerorum, qui in phratrias cooptabantur. Pro quo reponunt alii οἰνιστηρία, mutato etiam accentu, qui ap. Eust. et Hes. et eund. Poll. in antep. collocatus est, cum ap. Athen. οἰνιστηρία legatur. [Phot. Οἰνιαστήρια σπονδὴ τῷ Ἡρακλεῖ ἐπετελουμένη ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρασθαι. Εὐπολὶς Δήμοις. * Παροινίζω, unde * Παροίνισμα, Acta S. Philoromi p. 172. Combef." Boiss. Mss.]

Οἰνεύομαι, Poto vinum: οἰνεύεσθαι, Erot. ap. Hippocr. exp. πίνειν.

[* "Οἰνέω, Ruhnck. Ep. Cr. 31. Ilgen. Hymn. 383." Schæf. Mss.]

Οἰνᾶς, ἄδος, ἢ, Columba sylvestris, dicta a colore uvis maturatis simili, Gazæ Vinago. Eust. 1712. Ἰστορεῖται δὲ ζωικῶς ὅτι περιστέρων εἶδη πέντε οἰνᾶς, μελιζών περιστέρα, οἰνωπὸς τὸ χρῶμα φάψ, μέση περιστέρα καὶ οἰνάδος φάττα, μέγεθος ἀλέκτορος, χρῶμα δὲ αὐτῇ σποδιόν καὶ τρυγῶν, πάντων ἐλάττων, ἢ χρῶμα τεφρόν. Vide plura ap. Athen. (394.) in Φάσσα, et ap. Aristot., H. A. 9, 13. Apud J. Poll. reperio ETIAM Οἰνᾶς de ead. ave: 6, (22.) c. ubi derivata ab οἶνος recenset, Οἰνᾶς δὲ καὶ οἰνᾶς, ἢ ἀγρία περιστέρα: ubi sicut οἰνᾶς perperam scribitur pro οἰνᾶς, ut habetur tum ap. Hes. et Eust., tum Athen. et Aristot., ita οἰνᾶς pro οἰνᾶς reponendum existimo. Apud Hes. vero legitur ETIAM Οἰνιάξ, εἶδος κόρακος: pro quo itidem reposuerim οἰνᾶς. Nec obstat, quod Corvi genus esse dicit; nam et de οἰνᾶς ait, γένος κόρακος οἱ δὲ ἀγρίαν περιστέρα. || Οἰνᾶς Xenophonti K. (7, 5.) est etiam Canis nomen. [* Οἰναδοθήρας, Elian. H. A. 4, 38.]

Derivata quædam, quorum signif. remotior.

Οἶνη, ἢ, Vitis: ἢ οἰνομήτωρ ἀμπέλος, ut Poëta quidam ap. Athen. appellat. Hecatæus ap. Athen. (35.) Τοῦτου δ' Οἰνεὺς ἐγένετο, κληθεὶς ἀπὸ τῶν ἀμπέλων οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἕλληνες οἶνας ἐκάλουν τὰς ἀμπέλους. Utitur hoc vocabulo Hesiod. "Erg. 2, (188.) Τὴν φθάμενος οἶνας περιτεμένεμεν: paulo post, τότε δὲ σκάφος οὐκέτι οἰνέων, ubi Procl. οὐκέτι καιρὸς τομῆς ἀμπέλων καὶ σκάφης: nam tunc propter æstum, quo tellus inarescit, σκάπτειν οὐκ ἐπιτήδειον. Idem Hesiod. 'A. (292.) Οἱ δ' ἐτρύγων οἶνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν

ἔχοντες. || Οἶνας Ionica lingua vocat τοὺς κύβους, Suid. hoc Proverbium citans, Ἡ τρις ἐξ ἢ τρεῖς οἶνας. Sic in Κύβος supra ex Eust. attuli, Ἡ τρις ἐξ ἢ τρεῖς κύβους: ubi κύβον accipit non pro Ipsa tessera quæ jacitur, sed pro Unione s. Puncto tesserae ab uno latere impresso. Vide et Hes. ["Leou. Tar. 61. Jacobs. Anth. 10, 87. Eur. Phœn. 236. Brunck. ad Jacobs. Pr. 446. ad Timæi Lex. 277. Ammon. 102. Valck. Anim. 175. Wakef. S. Cr. 3, 188. Musgr. Bacch. 535. Vinum, Leon. Tar. 35." Schæf. Mss.] || Οἶνη ap. Steph. B. urbs Argiva. Οἰναῖος, Gentile nomen, Qui ex Cœna ortus est. Apud Hesych. vide Prov. οἱ Οἰναῖοι τὴν χαράδραν. Ab Oro hæc Οἶνη VOCATUR Οἰνώη. Cujus gentile EST Οἰνωάτης. Et fem. Οἰνωάτις: ut Οἰνωάτις Ἀρτεμις, Steph. B. ἢ ἐν Οἰνώη τῆς Ἀργείας ἰδρυμένη ὑπὸ Προίτου. De qua Eur. (378.) Herc. F. θηροφόνον θεῶν Οἰνωάτιν ἀγάλλει. Apud eund. Steph. est ETIAM Οἰνόη: cuius gentile Οἰνοῖος. [* "Οἰνόη, ad Herod. 409. Οἰνήϊς, Heind. ad Plat. Gorg. 167. * Οἰνιάδαι, ad Diod. S. 1, 469. ad Paus. 341. * Οἰνεὺς, Toup. Opusc. 1, 203. * Οἰνωῶτις, Wakef. Herc. F. 376. Musgr. 379." Schæf. Mss.] Οἰνόπεδον et Οἰνόφυτον huc quoque referri possunt, ut Eustathio etiam videtur; est enim οἰνόφυτον i. q. ἀμπελόφυτον. De iis tamen inter composita ab οἶνος dictum fuit.

Οἰνάνθη, s. Οἰνάνθα, ἢ, Flos vitis, Uva germinans, Hesychio ἢ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου: Suidæ ἢ πρώτη ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου: Ammonio ἢ πρώτη τῶν βοτρυῶν ἐξάνθησις: Scholiastæ Aristoph., ἢ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς: quo sensu exp. "Ορν. (588.) τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοκες οὐ κατέδονται. Sic ap. Eurip. (Phœn. 236.) accipit, Οἰνάνθ' [Οἶνα θ'] ἢ καθαμέριον Στάζει. Et, τὸν πολύκαρπον οἱ-Νάνθας ἰεῖσα βότρυν. Idem Schol. οἰνάνθην exp. τὴν πρώτην ἔκφυσιν τῆς ἀμπέλου, in B. (1320.) Οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου, Βότρυος ἔλκα παυσίπονον: afferens itidem ex Eurip. Hypsipyle (Fr. 2.) οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν. Theophr. C. Pl. 3, 19. "Ὅσα καρπὸν ἔχει, τούτων ἐπικνίζειν τὰς κορυφὰς ἐν αὐταῖς ταῖς οἰνάνθαις, Cum uva floret, ut Gaza interpr. Et mox, Ἐπὶ ταῖς οἰνάνθαις αὖξαι τὸν βότρυν. Sed major pars οἰνάνθην dicit esse Florem labruscæ s. vitis agrestis: vel Uvas e labrusca pululantes. Diosc. 5, 2. Ἀμπέλος ἀγρία διττή ἢ μὲν γὰρ αὐτῆς οὐ περκαῖζει τὴν σταφυλὴν, ἀχρὶ δ' ἀνθήσῃ ἀγει τὴν λεγομένην οἰνάνθην. Et c. 5. Οἰνάνθη καλεῖται ὁ τῆς ἀγρίας ἀμπέλου καρπὸς, ὅταν ἀνθῇ. Plin. l. 12. c. ult. Eod. et cœnanthe pertinet. Est autem vitis labruscæ uva. Colligitur cum floret, i. e. cum optime olet. Itidem Ruell. ap. Diosc. 1, 57. οἰνάνθην τὴν ἐκ σταφυλῆς vertit, Cœnanthen e labrusca: alii, Labruscæ vitis florem: in compositione olei cœnanthini, quod Plin. quoque de cœnanthe fieri scribit. Similiter et Gaza οἰνάνθης βοστρύχια vertit Racemuli labruscæ virentis, ap. Aristot. H. A. 5, 18. de ovo polyri, "Ὅμοιον βοστρυχίῳ οἰνάνθης καὶ λεύκης καρπῷ. Plin. 9, 51. itidem de polyris, Hyeme coeunt, pariunt vere ova tortili vibrata pampino. Sed et e Gal. l. 8. τῶν κατὰ Τόπους affertur, Οἰνάνθη, τὸ τῶν ἀγρίων ἀμπέλων ἐκβλάστημα σὺν τοῖς ἀνθεσιν, ἐξ οὗ ταῖς ἡμέραις ἢ σταφυλὴ γίνεται. || Polluci 6, c. 30. οἰνάνθαι, αἱ ἀμπελοι. || Οἰνάνθη est etiam Herbæ nomen, de qua vide Diosc. 3, 135. et Theophr. H. Pl. 6, 7. ubi dicit eam habere ἀνθος βοτρυῶδες καὶ λευκόν. Plin. 21, 11. et ipse Cœnanthen appellat: scribens, odorem eund. ei esse, qui germinantibus uvis, atque inde nomen. || Οἰνάνθη est etiam Avis nomen ap. Aristot. H. A. 9, 49. Ubi Gaza, Cœnanthe, quasi Vitifloram dixeris. ["Jacobs. Anth. 7, 361. 9, 405. 11, 322. ad Meleagr. p. 4. Brunck. Soph. 3, 414. Paraphr. ad Eur. Phœn. 238. et Valck. p. 85. 641. Ammon. 102. Valck. Anim. 175." Schæf. Mss. Pind. N. 5, 11. Geop. 5, 51. 7, 20. cf. Pallad. 7, 11. 11, 14. Vide Schn. Lex.] Οἰνάνθινος, Cœnanthinus, De cœnanthe factus: ἐλαιον, Diosc. 1, 57. Cœnanthinum oleum, Plin. 23, 4. de quo Idem 15, 7. Cœnanthinum fit de ipsa cœnanthe, ut dictum est in unguentis. Et οἶν. μύρον, Unguentum cœnanthinum. Et κηρωτὴ οἶν. Diosc. 1, 149. Ceratum cœnanthinum. Et οἶν. οἶνος, 5, 33. Vinum cœnanthinum, quod conficitur e flore τῆς ἀγρίας ἀμπέλου βρυούσης. Plin.

24, 16. Fit e labrusca, h. e. vite sylvestri, quod vocatur *Oenanthinum*. Flores ejus libris duabus in musti cado macerati post triginta dies mutantur. ["Casaub. ad Athen. 139." Schæf. Mss. * *Οινάνθιον*, Gl. Pampineum. * *Οινανθάριον*, i. q. *οινάνθη*, Alex. Trall. 7. p. 329=109.] *Οινανθίς*, *ίδος*, ἡ, Flos vitis, Uva germinans: vide *Οινάρεος*. *Οἶνον*, τὸ, Folium vitis, Pampinus, licet Pampinus signif. potius Frondem viteum, Ramum vitis virentem: *οἶνα* Hes. exp. τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα, "quæ et οἶναρα."

Οἶναρον, τὸ, idem. Theophr. H. Pl. 9, 14. de pentaphyllo, "Ἐχει δὲ τὸ μὲν φύλλον ὥσπερ οἶναρον, μικρὸν δὲ καὶ τὴν χροίαν ὁμοίον: C. Pl. 5, 3." *Ἀμπελος διατηρεῖ τὸν καρπὸν ἀνευ οἶνάρων*, Vitis sine foliis fructum servat. Eod. l. Αἱ ἀποφυλῶσεις τῶν ἀμπέλων καὶ ἀποκνίσσεις τῶν οἶνάρων τῶν μεγίστων. Item Xen. *Ἐκ* (19, 18.) "Ἀμπελος περιταννύουσα τὰ οἶν." ["Timæi Lex. 190. et n., Toup. Opusc. 1, 286. Valck. ad Ammon. 102. Anim. 175." Schæf. Mss. Alciph. 3, 22. Fragm. Babrii ap. Suid., in cujus Ed. prima erat *οἶναραις* pro *οἶνάρους*. * *Οἶνάρη*, * *Οἶναρέη*, Kiessl. ad Theocr. 7, 34.] *Ἀτ Οἶναρος*, Unedo, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 1, 15. *Οἶνάρεος*, ὁ, Pampineus, Pampinaceus, Pampinari: Ovid. Frondes pampineæ, Colum. Pampinari palmes. Athen. (601.) ex Ibyco, de tempore verno, Αἱ τ' οἶνανθίδες αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν οἶνάρους θαλέθουσι. [Hippocr. 668. Foes. * *Οἶνάρειον*, i. q. *οἶναρον*, Theocr. 7, 134.] *Οἶναρίζω*, Pampino, Pampinos decerpo, Inutilia vitis folia demo, Aristoph. *Εἰρ*. (1147.) Οὐ γὰρ οἶδόν τ' ἐστὶ πάντως οἶναρίζειν τήμερον, i. e. ἀποφυλλίζειν, φυλλολογεῖν, Pampinare. [Phanias ap. Schol. Theocr. 7, 134.] *Ἀτ Οἶναρις*, Hesychio κληματῖς: quo nomine quidam Pampinarum palmitem accipiunt: et *οἶναρίδες* interpretantur, Pampini vitium, itidem ut *οἶναρα*. Gal. *οἶναρίδων* ap. Hippocr. [673. Foes.] exp. ἀμπέλου κλημάτων: itidemque Erot. *οἶναρίδας* Attice vocari scribit τὰ κλήματα τῶν ἀμπέλων, Palmites.

Οἶνας, ἄδος, ἡ, Locus vitibus consitus, Vineæ: *οἶνόπεδον* s. *οἶνόφυτον*: nam *οἶνάδες*, Hesychio ἀμπελώδεις τόποι. Idem *οἶνάδας* ἀκτὰς dictas scribit pro *Οἶνομαῖτιδας*. Ion ap. Athen. (447.) Ἐξ οὗ βοτρυόεσσ' οἶνας ὑποχρόμενον Πτόρθον ἀνασχομένη θαλερῶ ἐπνύξατο πῆχει, [ubi est i. q. *οἶνη*, Vitis. "Jacobs. Anth. 6, 234. 313. 7, 90. 11, 233. Simmias 6. Epigr. adesp. 412. Vitis, Brunck. ad *Æsch.* S. c. Th. p. 346." Schæf. Mss. "Vinum, Nicander *Ἀ.* 354. 443. Vino gaudens, Opp. K. 4, 233." Wakef. Mss.]

Οἶνωτρος, Palus, Pedamentum vitis, Vallus quo vitis ceu adminiculo fulcitur. Hes. *οἶνωτρον* Dorica lingua dici scribit χάρακα, ἢ τὴν ἀμπελον ἰστᾶσι. || *Οἶνωτρος*, Nom. proprium viri ap. Plin. ["Valck. ad Ammon. 145." Schæf. Mss.]

"Κατοινύσαι, Hesychio κατακρύψαι, Abscondere, "Occulere."

ΟΙΣ, οἶος, SIVE *Οἶς*, οἶος, Ovis, in fem. g.: sin in masc. usurpatur Arietem significat. Disyllabi exempla primo loco ponam. Il. M. (451.) de pastore, πόκον ἄρσεως οἶος Χεῖρι λαβὼν, Od. Φ. (408.) εὐστρεφὲς ἔντερον οἶος, Il. Γ. (198.) "Ὅστ' οἶων μέγα πῶϊ διέρχεται ἄργεννάων, Od. Ξ. (100.) τόσα πῶεα οἶων, O. (385.) μουνωθέντα παρ' οἶεσιν ἢ παρὰ βουσίν. Utitur et Soph. infra in *Οἰοπόκος*. Theocr. *φονικῶν οἶος ἄωτη*, Xen. (*Ἀπ.* 2, 7, 13.) Τὴν οἶν πρὸς τὸν δεσπότην εἰπεῖν, Ovem ad dominum dixisse. Idem, *Οἶς* θύουσι, Oves mactant et immolant. Masc. autem genere Aristot. de Gen. Anim. 4, 3. τὸν οἶν dixit Arietem, τὸν κριόν: ut, οἷ κηρύττοντι, Arieti cornibus ferienti. Trisyllabum autem *Οἶς* Ionicum esse, testatur ipse etiam Aristoph. *Εἰρ.*: οἶν vero et οἶς, alique casus bisyllabi Attica sunt, ut Hes. et alii testantur. Il. Ω. (125.) Τοῖσι δ' οἶς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρεντο, (621.) οἶν ἄργυρον ὥκυσ' Ἀχιλλεὺς Σφάξ', Δ. (433.) ὥστ' οἶες πολυπάμμοнос ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαὶ ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν, Ψ. (31.) πολλοὶ δ' οἶες καὶ μηκάδες αἶγες, Hesiod. (*Ἡμ.* 11.) Ἡ μὲν οἶς πείκειν. Quo accusativo utitur Plut. (7, 208.) Πρὸς τὸ τοῦ Ἀγῆνορος

τέμενος τὰς οἶς προσελαύνοντες οἱ Ἀργεῖοι βιβάζουσι. Et e Xen. (K. Π. 1, 4, 7.) ἄγριοι οἶες, Oves agrestes. Hippocr. οἶος στόμα, quod Erot. exp. γούλαν προβάτου. ["Thom. M. 624. 646. ad Charit. 423. Musgr. El. 324. Heyn. Hom. 4, 489. 6, 238. 352. 7, 59. 560. 769. T. H. ad Plutum p. 224. Jacobs. Anth. 11, 9. Aristoph. *Εἰρ.* 930. Schneid. Præf. Anab. xviii. Villosion. ad Long. 19. 47. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 442. Dawes. M. Præf. p. iv. Valck. Phæn. p. 361. ad Moer. 274. 275. Attici semper dixerunt οἶς, Porson. Præf. ad Hec. p. xi. Conf. c. 3s, Brunck. Aristoph. 2, 160. 3, 148. Fac. ad Paus. 3, 271. Oἶς, ὁ, Villosion. ad Longum 130. Brunck. Aristoph. 3, 148. Toup. Opusc. 2, 176. De gen. fem., Heyn. Hom. 5, 390. De digammo in οἶς, 6, 41. 238. Oἶες, 4, 523. (Callim. H. in Apoll. 53.) *Οἶς*, accus. plur., Aristoph. *Fr.* 245." Schæf. Mss. *Οἶεσσι*, pro *οἶεσσι*, Od. I. 418. * *Οἶς*, ἴδος, ἡ, accus. οἶδα, Theocr. 1, 9.] *Οἰοπόκος*, ὁ, ἡ, Lanam ovillam habens, Soph. *Ἐκ.* C. (475.) p. 287. *Οἶος νεαρᾶς οἰοπόκῳ μαλλῶ λαβών*. [Br. legit *Οἶος νεογνῆς* * *νεοπόκῳ μαλλῶ λαβών*.] "Οἰοπόλος, interdum signif. Qui circa oves versatur: ut Schol. Apoll. Rh. 2. οἰοπόλοι exp. "αἱ περὶ τὰ πρόβατα πολοῦσαι. Interdum Solitarius, "Qui solus alicubi versatur. Dicitur etiam de loco "aliquo, vel eo in quo oves versari solent, vel eo in quo non nisi solus versari queas, Desertus. Il. T. (377.) τὸ δὲ καλεῖται ὑψόθ' ὄρεσφι Σταθμῶ ἐν οἶο- "πόλῳ: Ω. (614.) ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοις." ["Jacobs. Anth. 6, 427. Brunck. Apoll. Rh. 186. 191. Heyn. Hom. 6, 459. ad Apollod. 1147. Valck. Callim. 288. Toup. Opusc. 2, 66." Schæf. Mss. Epith. Mercurii, Hom. H. in Merc. 314.] "INDE *Οἰοπολεῖν*, "Solitarium esse, Solum alicubi versari, In locis "solis versari, In solitudine degere, Epigr." [Eur. Cycl. 74. Oves pasco, Anal. 1, 246. "Leon. Tar. 98. Wakef. Trach. 675." Schæf. Mss.] *Οἰοφάγος*, Oves devorans: ut οἰοφάγῳ σιδήρῳ, inquit Hesych. Quasi * *μηλοκτόνῳ*, Oves occidente. *Οἰοχίτων*, Tunicam ovinam habens, e lana ovina, Hesychio * *προβατοχίτων*, vel etiam *μονοχίτων*, Unicam tunicam habens, aut *δίχα ἱματίον*. [Nonn. D. 8, 16. Epith. Monachi, Greg. Naz. 2, 218. "Valck. Diatr. 171." Schæf. Mss.]

Ὄπτωτον, Excrementum ovis; Ovillum fimum, ut Plin. appellat. J. Poll. 5, (91.) περὶ ἀφοδευμάτων loquens, τῶν προβάτων τὴν κόπρον, ὀπτωτον καλοῦσι: [at Codd. melius exhibent *οἰσπώτην*.] *Οἰσπάτη*, ἡ, Sordes ovium, ὁ τῶν προβάτων ῥύπος, Didym. ap. Hes.: ipse autem Hes. generalius exp. ῥύπος. Suidæ *οἰσπάτη*, ὁ ῥύπος τῶν ἐρίων, Sordes lanarum. *Οἰσπώτη*, ἡ, Ungula ovis, ὀπλὴ προβάτου, ut in meo Lex. vet. exp., derivaturque ab οἶς et πατέω, verso a in ω. Item Sordes ovium, Fimum ovillum: οἶος ῥύπος, τὸ τοῦ προβάτου * *διαχώρισμα*, ut in eod. meo Lex. vet. exp., prolato hoc Aristoph. loco, πρῶτον μὲν ἔχρη ὥσπερ πόκον ἔκπλυνοντα τὴν οἰσπώτην ἐκ τῆς πόλεως ἀποθῶσαι. Qui locus e Lysistrata (575.) desumptus est; sed paulo aliter in vulgata Ed. legitur, ita sc. πρῶτα [—τον] μὲν ἔχρη, ὥσπερ πόκον ἐν βαλᾷ [βαλαίνειω] ἔκπλυναντας τὴν οἰσπώτην ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλίνειis [—νεῖς] ἔκραβδίξειν τοὺς μοχθηροὺς: sed et his menda subsunt. Dio Cass. 46, (5.) in concione Caleni, exprobrantis Ciceroni quod fullonis esset filius et succidas lanas sordibus repurgasset, retrimenta quoque collegisset, Καὶ γυμνὸς ἐν γυμνοῖς αὐξηθεὶς καὶ οἰσπώτας καὶ ὑσπελέθους καὶ σπατίδας συλλέγων, Sordes lanarum succidarum et succidas. Vel etiam Fimum ovillum, Stercora ovilla; ubi tamen vulgata Ed. habet *οἰσπώτη*, quod et ap. Etym. legitur: sed est aut *οἰσπώτη* aut *οἰσπάτη* scr. ["Koen. ad Greg. Cor. 256." Schæf. Mss.]

Οἰσυνπος, ὁ, SIVE *Οἰσύνπη*, Sordes ovium, Fimum ovillum, ut ὀπτωτον. Erot. in Lex. Hippocr. οἰσύνπη κυρίως λέγεται τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου: ab οἶς derivans. De masculino autem οἰσυνπος vide ex Eod. in *Οἰσυνπρός*. Hippocr. (668.) καταχρηστικῶς dixit οἰσύνπη αἰγὸς, pro τὸ τῆς αἰγὸς διαχώρημα, ut idem Erot. annotavit: pro quo Gal. habet οἰσπη. Hesychio tamen οἰσυνπος est ὁ τῆς αἰγὸς ῥύπος. || Is, qui de

Dialectis scripsit, [Greg. Cor. 543. Schæf.] annotat, Ionica lingua οἰσύνην dici non solum τὸ διαχώραμα τοῦ προβάτου, sed etiam τὸ τῶν ῥυπαρῶν προβάτων ἔριον: quemadmodum et in Lex. Herod. οἰσύνη exp. ῥυπαρὰ προβάτων ἔρια: e quo Herodoto (4, 187.) eadem signif. Suid. CΙΤΑΤ Οἰσύνη. Erit igitur οἰσύνη Lana sordida, succida. Sed frequentius οἰσύνη dicuntur Sordes s. Fimus ovillæ lanæ adhærens, præcipue circa nates; s. Sordes, quæ ovillæ lanæ e fimo adhærent. Suidæ δὲ ῥύπος τῶν ἐρίων: vel etiam Pinguedo, quæ ex iis sordibus exprimitur. Diosc. 2, 84. Οἰσύνος δὲ λέγεται τὸ ἐκ τῶν οἰσυνηρῶν ἐρίων λίπος. Plin. 29, 2. Quin ipsæ sordes pecudum sudorque feminum et alarum adhærentes lanis, Cæsyum vocant, innumeros prope usus habent. Et mox de probatissimo cæsyto, Lana ab his partibus recenti concerpta, aut quibuscunque sordibus succidis primum collectis, ac lento igni in æneo vase subfervefactis et refrigeratis, pinguique quod supernatet, collecto in fictili vase, iterumque decocta priori materia: quæ pinguitudo utraque frigida aqua lavatur. Ovid. Cæsypa quid redolent, quamvis mittantur Athenis? Demtus ab immundæ vellere succus ovis. Ubi neutro gen. usus est, sicut et Plin. l. c., Probatissimum cæsyum fit pluribus modis. Sed notandum, tam ap. Græcos quam Latinos Scriptt., librorum vitio sæpe pro οἰσύνος s. οἰσύνον legi ὕσσωπος s. ὕσσωπον: nam utroque genere hæc usurpantur: Gal. de Med. simpl. 11. Τὰ δὲ πεπλυμένα ἔρια καὶ μηκέτι ἔχοντα τὸν ὕσσωπον, pro οἰσύνον. Ibid. perperam itidem perὶ ἐρίων ὕσσωπων pro οἰσυνηρῶν. Apud Eund. 13 Meth. τὸ Ἀττικὸν ὕσσωπον, itidem mendose pro οἰσύνον: nam et Plin. 29, 2. meminit cæsyti, quod ex Atticorum ovium lanis colligitur, et Ovid. l. c. Similiter ap. Cels. 5, 19. in compositione emplastri enneapharmaci, Medulla vel cervina vel vitulina vel bubula, hyssopo, butyro: perperam itidem pro Cæsyto. Sic etiam Herm. Barb. ap. Plin. 29, 6. pro, Ut omnia hysopo illinantur, restituit Cæsyto. Et paulo ante, Hysopum cum myrrha calidum penicillo illitum, Idem reponit Cæsytum e vet. Cod. Οἰσύνος, inquit Gorr., proprie dicitur Ovium sordes, earum lanis adhærescens: deinde vero pro Ipsa etiam lana adhuc sordida et illota dici cæpit. Sordes autem ea e sudore feminum et alarum colligitur, adhæretque lanis: quæ propterea quod οἰσύνον habent, οἰσυνηραὶ, ῥυπαραὶ, et ab Hippocr. πινώσσαι ac πινώδεις appellantur; est enim πίνος i. q. ῥύπος. Lat. Sordidas et Succidas vocant, quod tales sint, quales ubi primum succisæ detonsæque sunt. Diosc. cæsyum appellavit Succidarum lanarum pinguitudinem, ejusque extrahendæ parandæque rationem l. 2. exp. Ex eo conficitur pharmacum a P. Ægin. descriptum l. 7. et ab Aet. 15. quod Græci alias οἰσύνον φάρμακον, alias οἰσύνον κηρωτήν, alias οἰσύνον κηρωτοειδῆ, alias οἰσύνον ὑγρὸν nuncupant, ejusd. prorsus cum ipso cæsyto facultatis. Hæc ille inter alia. Οἰσυνηρός, Cæsyum redolens, Sordidus ex cæsyto: ut ἔρια, de quibus dictum fuit in Οἰσύνος. Erot. in Lex. Hippocr. Οἰσυνηρὰ ἔρια, τὰ μετέχοντα τῆς οἰσύνης, ἢ τοῦ οἰσύνου, ἑκατέρως γὰρ λέγεται. Diosc. 2, 84. de cæsyto, Λαβὼν ἔρια μαλακὰ οἰσυνηρὰ ἐκπλυνον, ἐστρουθισμένα θερμῇ ὕδατι, ἅμα ἐκθλίβων πᾶσαν ῥυπαρίαν: paulo post, Ἔστι δὲ βελτίων ἀστρούθιστος καὶ λεῖος, ὅζων ἐρίων οἰσυνηρῶν. Pro quo Plin. 29, 2. Probatio autem, ut sordium virus redoleat. Sicut vero pro οἰσύνος perperam alicubi scribi ὕσσωπος prædictum fuit, ita et ὕσσωπηρός pro οἰσυνηρός, ut tum in l. quodam Galeni in Οἰσύνος c., tum ap. Alex. Trall. in c. de Podagra, Ἐρια ὕσσωπηρὰ pro οἰσυνηρὰ. [Aristoph. Ἀ. 1177. "Kuster. Aristoph. 126. Casaub. ad Athen. 78. ad Mær. 228. Koen. ad Greg. Cor. 256. Act. Traj. 1, 241." Schæf. Mss.] "Ὅσσωπηρόν, Hesychio ῥυπαρόν: quod potius οἰσυνηρόν." [* Οἰσυνόεις, i. q. οἰσυνηρός, unde οἰσυνποῦντα ἔρια, Hippocr. 881. nisi sit particip. ab * Οἰσυνάω, Sordescere. "Wakef. S. Gr. 4, 66." Schæf. Mss.] Οἰσυνώδης, i. q. Οἰσυνηρός, [Hippocr. 876. 878. 879.] Οἰσυνίς, Idem, s. i. q. οἰσύνος s. οἰσύνη: h. e., Sordes ovium, et Lana sordida s. succida; nam

Gal. Lex. Hippocr. οἰσυνίδας exp. προβάτου ῥύπον, ἦγον ἐριον ῥυπαρόν. Apud Eund. ibid. sic legitur, Οἰσυνίδες, προβάτου ῥύποι συνεστραμμένοι: δηλοὶ δὲ καὶ ἐριον ῥυπαροῦ μαλίον. Quæ postrema vox mendosa est, ac scr. fortasse * μαλλίον, forma dimin. a μαλλός. [Hippocr. 877.] Apud Hes. legitur ETIAM Οἰσύνειον, ἐριον ῥυπαρόν προβάτων, Sordida ovium lana. At οἰσύνειρον ap. Eund. mendosum esse puto pro οἰσυνηρόν.

Ceterum pro Οἰσύνη vel Οἰσπάτη legitur ETIAM Οἰσπή: quod Ionicum esse videtur; nam οἰσπή pro ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια Suid. affert ex Herod.: quo sensu paulo ante e Lex. Herod. attuli οἰσύνη. Itidem Gal. Lex. Hippocr. Οἰσπή αἰγός, ὁ παρὰ ταῖς θηξὶ τῆς αἰγός ἐγγινόμενος ἐν τῇ ἔδρᾳ ῥύπος, καὶ μάλιστα ταῖς κατὰ τὴν ἔδραν συνιστάμενος ῥύπος: pro quo Erot. habet οἰσύνη αἰγός, ut supra citavi. Itidem ap. Hes. Οἰσπαι, προβάτων κόπρος, ῥύπος.

Οἶα, ἢ, Pellis ovilla; nam οἶαι, Hesychio sunt διφθέραι, μηλωταί. Apud Eust. autem p. 1828. scribitur tribus syllabis οἶαι, διφθέραι, μηλωταί: ac tunc erit a NOM. "Οἶος, Ovillus; diciturque οἶα absolute, ut κυνέη, λεοντέη, ἀρκτέη, pro οἶα δορά, λεοντέη δορά. ["Græv. Lectt. Hes. 572." Schæf. Mss.] "Οἶας, Hes. τῶν προβάτων τὰ σκεπαστήρια δέρματα, Pelles "ovinas: quæ et οἶαι." || Οἶαι dicuntur etiam Vici, Pagi, Apoll. Rh. 2, (139.) πέρθοντο γὰρ ἡμὲν ἀλωαί, Ἥδ' οἶαι: ubi Schol. Οἶαι δὲ, αἱ κῶμαι, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα βοτὰ νέμεσθαι. AT Οἶη, Scholiastæ Soph. est δῆμος τῆς Ἀττικῆς: UNDE Οἶηθεν, Adv. loci: ["Toup. Opusc. 2, 136. *Ὁαθεν, T. H. ad Plutum p. 352." Schæf. Mss.] ET Οἶάτης, Gentile, ut οἰνώατης ab οἰνώη. [FEM. Οἶατις.] In CEd. C. (1060.) p. 306. Τὸν ἐφέσπερον Πέτρας νιφάδος πελῶσ' Οἶατίδος ἐκ νομοῦ Πάλοισιν. Eust. autem p. 1164. οἶατίδος νομοῦ exp. τοῦ ὑπὸ προβάτων κατανεμομένου, appellative, non proprie hoc vocabulum accipiens: itidemque Hes. in eod. l. οἶατίδος ἐκ νομοῦ exp., τῆς προβατευομένης ἐκ νεμήσεως, rejiciens eos, qui δῆμον esse volunt, quoniam οὐκ ἐγγὺς κεῖται. [Apud Phot. * Οἶήτας: τοὺς κωμήτας: Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδα. Vide Οἶατης.]

Ceterum pro Οἶα reperitur ETIAM "Οα sublato ι, et "Οια, mutato ο in ω, et subscripto ι. J. Poll. 7, c. 13. "Οα δὲ καλεῖται καὶ ἡ τοῦ προβάτου δορά ἢ σὺν τῷ ἐρίῳ. Sic ap. Hes. "Οα, ἢ μηλωτή, οἷς δὲ τὸ πρόβατον, καὶ ἡ σὺν τοῖς ἐρίοις δορά: ἢ δὲ ἐν τοῖς ἱματίοις, ὧα. Hæc de ὧα in hac signif. reperi, quod ab οἶα factum volunt, ut χροά a χροιά. De ὧα autem sic ap. Eust. 1828. ex Ælio Dionys. "Οια, μηλωτή, διφθέρα: οἷς γὰρ τὸ πρόβατον. Ibid. ex alio Gramm. οἶαι, διφθέραι, μηλωταί: οὐ ἐκτάσει καὶ συναϊρέσει ᾧαι. Ibid. ex Aristoph. Gramm. Μῆλα ὁ ποιητῆς καλεῖ καὶ τὰς αἶγας, οἶον, Μῆλ' οἷες τε καὶ αἶγες ἰάυεσκον: καὶ ἡμεῖς δὲ δῆπον μηλωτὴν καλοῦμεν καὶ τὴν αἰγείαν δοράν: τὴν δὲ τῶν προβάτων ἐνιοὶ οἶήν: τῶν δὲ ἀρχαίων Ἀττικῶν τινὲς συναλοφὴν ποιοῦμενοι, ὧαν ἐκάλουν. Hæc ibi Gramm. ille, hujus usus hoc exemplum adducens ex Hermippo, "Ὡρα μάττειν ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς, καὶ τὴν ὧαν περιδεῖσθαι περὶ τὴν ὄσφυν: quæ Eust. ex Eod. citat etiam p. 877. Sunt qui ὧαν s. ὧαν interpr. Rbenonem, ut Cæsar vocat Vestem pelli-ceam cum sua lana et villis. Sed notandum in Mss. libris reperiri modo ᾧα paroxytonως, modo ὧα, ac interdum subscribi ι, interdum non: sicut et ap. ipsum Eust., qui ex Od. affert ᾧα χρυσῇ. Ejusmodi ovina pelle pudenda velabant in balneo mulieres, et viri etiam, si cum mulieribus lavarentur, ut J. Poll. docet 7, c. 14. sed tunc addebatur epitheticως λουτρὶς, dicebaturque ᾧα λουτρὶς: id, quod alio nomine περίζωμα appellatur, Lat. Subligaculum, Subligar. Idem Poll. 10, c. 47. Τὸ μέντοι δέρμα, ᾧ ὑποζώννυνται αἱ γυναῖκες λουόμεναι, ἢ οἱ λούοντες αὐτάς, ὧαν λουτρίδα ἔξεστι καλεῖν: quibus subjungit h. l. e Theopompī Fabula quæ Παῖδες inscribitur, Τῇδε περιζώσάμενος ᾧαν λουτρίδα, κατάδεσμον ἤβης, περὶ πέτασον. Et e Pherecr. Ἰππῶνι, ubi τὰ τῆς παιδο-τριβικῆς ἐργαλεῖα recenset, "Ἢδη μὲν ᾧαν λουμένῃ προζώννυνται. Quibus subjungit Poll. Οὔτω δὲ τὴν μηλωτὴν ἐκάλουν, ἴσως ἀπὸ τῆς οἶος. || "Οα, "Οὰ, vel

"Ωα, dicitur etiam Fimbria vestimenti, Limbus et ora vestis. In Lex. meo vet. "Οα ἀπὸ τοῦ οἴα γέγονεν" ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥα, διὰ τῆς φ διφθόγγου· δηλοῖ δὲ δῆμον Ἀττικῆς, καὶ τοῦ χιτῶνος τὸ ἄκρον. Eust. 1818. Ἐκ δὲ τῶν οἴων καὶ ὅα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐπὶ τοῦ ἱματίου, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Paulo post in anonymo Lex. Rhet. annotat scribi ὀξυτόνως καὶ συνεσταλμένως, δαὶ ἱματίων: ibique hoc afferri exemplum ex Aristoph. ὅτε τὰς ὁὰς ἐποίησατο: dictas autem esse has ὁὰς ab οἴς, quoniam οἱ παλαιοὶ καὶ ταύταις οἴδς δέρμα * προσεῤῥαπτον, ἵνα ἤκιστα τρίβοντο τὰ κάτω των ἱματίων. Ibid. ex alio Lex. Rhet., ὦαι, ἔσχαται ἄκρα. Et ap. Suid. ὦα, μηλωτή, διφθέρα· καὶ τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματος περὶ τὴν πέζαν. Et in meo Lex. vet., ὦα σημαίνει τὴν ἀνάκλασιν τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου: in quo itidem ab οἴς derivatum esse dicitur, quoniam οἱ ἀρχαῖοι πρῶτον δέρματα ἐνέβαλον τοῖς τῶν ἱματίων κρασπέδοις. Sed et Superior vestis ora, s. Latius velut orificium, cui collum inseritur, ὦα s. ὅα dicitur: alio nomine βρογχωτήρ. Apud Suid., Τὸ περιστόμιον ὦαν ἐκάλεσεν ὁ Δαβίδ, ὃ καλοῦμεν περιτραχήλιον· οἱ δὲ στόμα ἐνδύματος εἰρήκασιν· οἱ δὲ τὴν ἀνάκλασιν τοῦ ἱματίου. Hæc autem verba exempli loco subjungit, (Ps. 132, 3.) Ἐπὶ τὴν ὦαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ. Itidem ap. Hes. ὦα τοῦ προβάτου, ἡ μηλωτή· ὦαι δὲ, τῶν ἱματίων· καὶ τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματος, καὶ τὸ περιστόμιον τοῦ ἱματίου. Utramque autem vestimenti oram, et summam, quæ collum cingit, s. cui collum immittitur, et imam, vocari ὦαν, ex J. Poll. manifestum est, qui sic ait 7, 13. "ὦα δὲ, τὸ ἐξωτάτω τοῦ χιτῶνος ἐκατέρωθεν· λίγνα δὲ, nisi forte reponendum hic est λέγνα pro λίγνα, τὰ ἐν τῷ ἱματίῳ ἐκατέρωθεν μέρους, οὐχ ὅπου ἡ ὦα· τὴν δὲ ὦαν καὶ ὅαν λέγουσι. Hanc tamen vestis aperturam ac velut osculum, cui caput inseritur, nonnulli dictam volunt παρὰ τὸ ὦάδες σχῆμα. In qua signif. citatur e Psalmo (132, 3.) et Exod. 28, [28. "ὦα, Pellis ovilla, ad Mær. 287. Græv. Lectt. Hes. 572. ὦα, Valck. Phœn. p. 465. Fimbria, Hipp. p. 223. Aristoph. Fr. 290. ὦα, 286. Jacobs. Anth. 11, 225. ὦα, Valck. Hipp. p. 223. Callim. 205. Græv. l. c. ὦα, ῥα, Villosion. ad Long. p. 18. ad Mær. l. c. Toup. Opusc. 1, 333." Schæf. Mss. Moschus 2, 123.] "ὦαι, Hesychio μηλωταὶ, "λέγνα, ἄκρα, ἔσχατα, Pelles lanatæ, Fimbriæ, Ex- "tremæ oræ: quæ et ῥαί." "ὦεα, Hesychio μη- "λωτή, Pellis ovina: quæ et ὅα ac ὦα. ὦες, Eid. "κώδια, Pelles lanatæ, Vellera. ὦέσχαί etiam affert "pro μηλωταὶ, βαῖται." [* "ὦάριον, Fimbriola, Etym. M. Μίτριαι, οἱ ἀπὸ φασκιῶν καὶ ὠαρίων γινόμενοι στέφανοι." Gataker. Mss.] Hes. ὦας exp. etiam τὰς κόμας. Sic Idem etiam οἴας exp. κόμας, a NOM. Οἴα. UNDE Οἴατης, Comatus, Crinitus; nam οἴατῶν Hes. exp. κομήτην: sed notandum ap. eum scribi οἴατῶν aspirate, et itidem οἴαι γὰρ αἱ κόμαι: nisi forte pro κόμαι scr. sit κῶμαι, et pro κομήτης itidem κωμήτης, Paganus: nam οἴαι s. οἴαι ap. Apoll. usurpari pro κῶμαι, Vici, supra e Schol. docui.

ALIAS "Οα Arboris etiam nomen est, quæ ET "Οη ET Οῖη appellatur: Lat. Sorbus. Hes. "Οα, δένδρον κάρπιμον· καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ οὕτω καλεῖται ὅα. Suid. "Οα, ἀκροδρόνων εἶδος, μήλοισ μικροῖς ἐμφερές· ὅπῳρα ἡ ὅα. Theophr. C. Pl. 3, 1. "Οης καρπὸς, Sorbi fructus, i. e. Sorbum. Et H. Pl. 3, 12. Ἀνάκανθον δὲ ἐστὶ καὶ ἡ οἴη· ["Brunck. Soph. 3, 523." Schæf. Mss.] Dicitur ET Οῖα ead. arbor ab Eod. H. Pl. 3, 7. ubi ex Judæorum auctoritate refert τὴν οῖαν ἐπιπολαίους μὲν ῥίζας ἔχειν, ἰσχυράς δὲ καὶ παχείας. Fructus hujus arboris plur. num. DICUNTUR "Οα ET Οῖα, Lat. Sorba, Gal. de Simpl. Pharm. Fac. 8. "Οη τὸ δένδρον, ἥς ὁ καρπὸς ὅα καλεῖται, ὑπὸ δὲ τῶν πολλῶν οἴα, μετὰ τοῦ ν' συνηκτικῆς μετέχει ποιότητος. Diosc. 1, 174. Οῖα τὰ μῆλιζοντα καὶ μῆπω πέπειρα. Theophr. quoque οῖα appellat Sorba: de quorum differentiis, quæ scribit H. Pl. 3, 12. cf. cum iis quæ Plin. 15, 21. Perperam autem Poll. 6, 11. Μέσπιλα, ἃ καὶ ὅα καλεῖται: magnum enim discrimen est inter sorba et mespila, ut e Theophr. etiam, Gal. et Diosc. ac Plin. discimus. ["Οα, τὰ, Toup. Opusc. 1, 465. "Οα, ἡ, "Οα, τὰ, Timæi Lex. 188. et n." Schæf.

Mss.] Nom. sing. ERIT "Οον ET Οῖον, Sorbum: cujus tamen exempla nulla reperi.

AT VERO ὦα neutro gen. et plur. num. signif. Superiores ædium partes, quales sunt ap. Hom. τέγχει θάλαμοι, Thalami sub tecto domus. Eust. 1054. Τὰ μετέωρα τῶν οἰκημάτων, ῥα καλοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι· ὅθεν ὑπερῶν, τὸ οἶον εἰπεῖν ὑπερύψηλον. Est igitur ῥον, τὸ, Superior domus pars. ["Villoison. ad Long. 18. Heyn. ad Apollod. 719." Schæf. Mss.] Ὑπερῶς, Qui in summa ædium parte est: θάλαμος, Plut. in Pelop. (35.) p. 95. Θάλαμος, ἐν ᾧ καθέυδειν εἰώθεσαν, ὑπερῶς ἦν. Et ὁ οἶκημα, Domitium in summa ædium parte, vide Ἐπιῤῥακτός. Itidem Philo V. M. 2. Συνεχῆ κατασκευασάμενος ἔνδον οἰκήματα, ἐπίπεδα καὶ ὑπερῶα, τριώροφα καὶ τετρώροφα, Non solum in plano, sed etiam in edito, Turn. Sed plerumque absolute dicitur ὑπερῶν pro ὑπερῶν οἶκημα, vel ὑπερῶν τῆς οἰκίας μέρος, aut tale quid, Aristoph. Πλ. (811.) αἱ δὲ λήκυθοι Μύρον γέμονοι, τὸ δ' ὑπερῶν, ἰσχυάδων, Plut. (8, 723.) Οὕτω γὰρ ὑπερῶν καὶ ὑπερῶν καλεῖν ἡμᾶς: sc. ex ὑπὲρ, τὸ ἀνωθεν. Ita ὑπερῶν signif. τὸ ἀνώγειον οἶκημα, ut est Cœnaculum, Tabulatum, et alia in editiore domus parte conclavia. Improperie autem Ps. 104. Τὰ ὑπερῶα τοῦ οὐρανοῦ dicuntur Supremæ cœli partes. Eust. 1420. ὑπερῶν esse dicit τὸ ὑπερκεῖμενον οἶκημα: quoniam ῥα κατὰ γλῶσσαν τὰ οἰκήματα: quæ verba non consentiunt cum iis quæ supra ex Eod. citavi. ["Ὑπερῶς, T. H. ad Plutum p. 276. Fac. ad Paus. 2, 43. Brunck. Aristoph. 2, 244. Dionys. H. 1, 583. Heyn. Hom. 5, 243. Thom. M. 238. Ὑπερῶν, ibid. Musgr. Hel. 2. Huschk. Anal. 9. Kuster. Aristoph. 73. Heyn. Hom. 4, 303. 472. 5, 241. 7, 174. ad Apollod. 719. ad Od. A. 356. ad Charit. 239. Paus. 1, 397. Casaub. ad Athen. 117. ad Mær. 131. 295. Valck. Adoniaz. p. 272. 326." Schæf. Mss.] AT Ὑπερῶα, s. Ὑπερῶη Ionice, dicitur Palatum: alio nomine οὐρανὸς s. οὐρανίσκος, quoniam summum in ore locum occupat. Il. X. (495.) Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερῶν δ' οὐκ ἐδίην, Plut. (6, 49.) Οἷς ὁ Κάτων ἔφη τῆς καρδίας τὴν ὑπερῶαν εἶναι σθητοτέραν ὑπάρχειν. Gal. ad Gl. 1. Διὰ ῥινῶν καὶ ὑπερῶας καθαίρειν, Per nares et palatum purgare. Utitur item Aristoph. et Lucian. [Ad Dionys. H. de C. VV. 164. Schæf.] Ceterum pro ῥα dicitur ETIAM ὦα tribus syllabis: itidemque pro Ὑπερῶς LEGITUR Ὑπερῶιος. Athen. (57.) ubi de ὦων sermo est, Ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ νῦν τῶν οἰκῶν παρ' ἡμῶν καλούμενα ὑπερῶα, ὦα, φησὶ Κλέαρχος ἐν Ἑρωτικοῖς τὴν Ἑλένην φάσκων ἐν τοιοῦτοις οἰκήμασι τρεφομένην, δόξαν ἀπενέγκασθαι παρὰ πολλοῖς ὥς ἐξ ὧν εἶη γεγεννημένη. Nisi quis etiam ibi ῥα scr. existimet: quod ῥον vicinior sit vocabulo ὦν. Altero autem Ὑπερῶν pro Ὑπερῶν, Summa ædium pars, utitur Hom. Od. O. (515.) de Penelope, οὐ μὲν γάρ τι θαυὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπερῶν ἰστὸν ὑφαίνει, In summa ædium parte. Sic Il. B. (514.) Παρθένος αἰδοίη ὑπερῶν εἰσαναβᾶσα Ἀρηὶ κρατερῷ. ["Koen. ad Greg. Cor. 207." Schæf. Mss.] Ὑπερῶιθεν, E summa ædium parte, Od. A. (328.) Τοῦ δ' ὑπερῶιθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια, exp. E cœnaculo. Sed malim E conclavi supremæ domus, superioris ædium partis.

Ὀῖατειον κρέας, Ovilla caro, Suid., ap. quem pro πρόβειον scr. videtur προβάτειον.

Ὀῖεος, Ovillus. Unde Οἰεῖη dicitur Ovilla pellis: ut λεοντεῖη, et ἀρκτεῖη: iu quibus subauditur δορά. Pro quo Οἰεῖη legitur ETIAM Οἰέη, ut λεοντέη et ἀρκτεῖη: quo posteriori οἰέη utitur Aristoph. Gramm. in ὦα et ὦα paulo ante: prius autem οἰεῖη habetur in Lex. meo vet.

"Οιωτὸς χιτῶν, Hesychio ὁ ἀπὸ ἐρίων, Tunica e "pellibus ovium, ut μυωτὸς χιτῶν, E pellibus mu-
rium."

["Οἶδια, Photio προβάτια.]

["Καροῖας, Paus. 9, 13. Τοῖς βασιλευσιν αὐτῶν ἐς τὰς ἐξόδους πρόβατα εἶπετο θεοῖς τε εἶναι θυσίαις, καὶ πρὸ τῶν ἀγώνων καλλιερεῖν· ταῖς δὲ ποιμναῖς ἡγεμόνες τῆς πορείας ἦσαν αἶγες· κατοιδάδας οἱ ποιμένες ὀνομάζουσιν αὐτάς· τότε οὖν ὀρμήσαντες ἐς τὴν ποιμνὴν λύκοι,

ταῖς μὲν προβάτοις ἐγίγνοντο οὐδὲν βλάβος, οἱ δὲ τὰς αἰγας τὰς κατοιάδας ἐκτενον. "Ruhnk. Ep. Cr. 133." Schæf. Mss.]

ΟΙΣΤΡΟΣ, Asilus, Œstrus, Tabanus: de quo animalis vide in 'Εξοιστρέω. Od. X. (300.) Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὡς ἀγελαῖαι, τὰς μὲν τ' αἰόλος οἰστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν "Ωρῇ ἐν εἰαρινῇ, Plut. (6, 204.) Τοῖς ταύροις τὸν οἰστρον ἐνδύεσθαι περὶ τὸ οὐς λέγουσι, καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρότωνα. De hoc malo Virg. G. 4. Est lucos Silari circa, illicibusque virentem Pluribus Alburnum volitans, cui nomen asilo Romanum est: œstron Graii vertere vocantes: Asper, acerbæ sonans, quo tota exterrita sylvis Diffugiunt armenta: furit mugitibus æther Concussus, sylvæque. Thynnus quoque piscis ejusmodi furoris quasi stimulo agitur, Athen. (301.) de thynno, "Ἐχει δὲ ὑπὸ τὰ περὶ γὰρ τὸν λεγόμενον οἰστρον: ibid., "Ὡνομάσθη δὲ θύννος ἀπὸ τοῦ θύνειν τε καὶ ὀρμᾶν ὀρμητικὸς γὰρ ὁ ἰχθὺς διὰ τὸ ἔχειν κατὰ τινὰ ὥραν οἰστρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Plura de hoc œstro ex eod. Athen. et Aristot. vide in Θύννος, ubi et Plinii interpretationem ascripsi. Sed et apes suos œstros habent, quibus exagitantur, Plin. 11, 16. Nascuntur aliquando in extremis favis apes grandiores, quæ ceteras fugant: Œstrus vocatur hoc malum. Clarius Colum. 9, 14. Progenerantur in extremis partibus favorum amplioris magnitudinis fœtus quam sint ceterarum apum: eosque nonnulli putant esse reges: verum quidam Græcorum Auctores οἰστρους appellant, ab eo quod exagitant, neque patientur examina conquiescere. Metaph. quoque capitur pro Stimulo quasi furibundo, quo quis agitur: ut Chrys. de Sacerd. Οἰστρον δαιμονικὸν ὑπομένειν, Diabolicis stimulis agitari. Plut. (10, 131.) "Υμᾶς δὲ πῶς νυν τίς λύσσα καὶ τίς οἰστρος ἄγει πρὸς μαιφονίαν; Et Nicand. 'Α. (160.) παραπληγῆς θ' ἄτε βάκχαι "Ὁξὺ μέλος βοῶσιν ἀταρμύκτῳ φρένας οἰστροῦ. Statius Poeticum quoque furore œstrum vocavit, Theb. 1. Tempus erit cum laurigeræ tua fortior œstro Facta canam. Item Cupiditatum stimuli οἰστρος dicuntur, quibus quis quasi œstro agitur. Lucill. Epigr. 2. Μὴ σε γ' ἀπειρεσίῳ οἰστρος ἔλῃ κτεάνων, Ne te capiat insana immensarum opum cupiditas. Eust. derivari scribit ab οἶω, Fero: fortasse quoniam ab œstro icti boves impetu feruntur. || Οἰστρος est etiam Nomen avis ap. Aristot. H. A. 8, 3. ["Musgr. Iph. A. 547. Markl. p. 275. Musgr. Iph. T. 394. Med. 1260. Wakef. Herc. F. 864. 1147.; Georg. p. 90. Jacobs. Anth. 11, 79. 209. Boiss. Philostr. 471. Ammon. 92. Valck. Anim. 148. Fischer. ad Anacr. p. 17. Villosion. ad Long. 94. Conf. c. οἰστός, Jacobs. Anth. 7, 185." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 276. Senecæ Epist. 58. Blomf. ad Æsch. Pr. 583. * "Οἰστροβόλος, Wakef. Herc. F. 1147." Schæf. Mss.] Οἰστροβόλῳ, Œstro agito, Stimulo, Epigr. [Meleagri 54. Τρεῖς δὲ με θηλυμανεῖς οἰστροβόλοισι πόθοι. "Sed ibi leg. * οἰστοβόλοισι: sequitur etiam 'Ἡ γὰρ τοι τρία τόξα κατήρτισεν, (sic.)" Blomf. ad Æsch. Pr. 583.] Οἰστροδίνης, ὁ, ἡ, Qui ab œstro ictus in gyrum se agit, Qui œstro agitante quasi rotatur. Dicitur de Ione Inachia, de qua et Virg. G. post l. in Οἰστρος c., Hoc quondam monstro horribiles exercuit iras Inachia Juno pestem meditata juvenæ. Aristoph. autem οἰστροδίνην μυχὸν dixit τὸν ὑπὸ ἀνέμου ἐλαυνόμενον, ut Suid. exp., (Θ. 322.) Σύ τε, πόντιε, σεμνὲ Πόσειδον "Αλιμεδὸν, προλιπὼν Μυχὸν ἰχθυόειν" οἰστροδίνην: [* οἰστροδίνην Br. Æsch. Pr. 591. * Οἰστροδόμος, Æsch. Suppl. 17. Οἰστροδόνης, 582.] Οἰστροπλήξ, ἡγος, Ab œstro ictus, Quem œstrus s. asilus percussit, Qui œstro agitur, Qui furore agitur; nam Suid. οἰστροπλήγα exp. τῇ μανίᾳ πεπληγότα: itidemque Hes. οἰστροπλήγος, τῇ μανίᾳ πληγείσης. Utitur Aristoph. et Soph. init. El. τῆς οἰστροπλήγος ἄλσος "Ἰνάχου κόρης, Schol. οἰστροπλήγος, ἡγος, πληγείσης. Vide et quæ in Οἰστροδίνης e Virg. attuli super ead. re. [Plut. 10, 710. 724. 739. Æsch. Pr. 682. "Wakef. Herc. F. 1147. * Οἰστροφόρος, Paul. Sil. 32." Schæf. Mss. * Οἰστροήλατος, Æsch. Pr. 582.] Οἰστροηλασία, ἡ, Cum quis œstro agitur, Stimuli œstri, quibus aliquis agitur.

Metaph. autem Joseph. in Macc. (2, 4.) τὴν ἡδονὰς οἰστροηλασίαν ἐπικρατεῖ ὁ λογισμὸς, Voluptatis stimulos et irritamenta vincit ratio, Aculeos quibus aliquis velut œstro ad voluptates amplectendas impellitur, Insanas cupiditates quibus quis pellicitur. [Suid. 3, 286. "Ἐκ πολλῆς ἀκολασίας καὶ οἰστρ."] Οἰστροηλατέω, Œstro agito. Pass. Οἰστροηλατέομαι, Œstro agitor, exerceor. Dicuntur etiam οἰστροηλατέσθαι, Qui furore et insania agitantur, velut œstro. Item Qui insanis cupiditatibus velut œstro perciti æstuant: unde οἰστροηλατούμενοι, Hesychio πυρούμενοι: Suidæ in præcedente loquendi genere ἐκμαινόμενοι. ["Theodoret. H. E. 1, 4." Mendham. Mss. * "Οἰστροηλάτημα, Nilus Narrat. p. 40." Boiss. Mss. * "Ανοιστρος, Greg. Naz. Od. 2, 88. * Πάροιστροι, Furiosus, Orig. c. Cels. 97. 348. Simpl. ad Epict. 73. 293. * Φίλοιστρος, Orph. Hymn. 26, 13. 31, 9. 35, 5.] Φίλοιστρομανῆς, Insani œstri amans, Qui furore velut œstro agitari amat. Orph. Hymn. 13, (3.) * Τύμπανόδονπε, φίλοιστρομανές, χαλκόκροτε κούρη. Est autem hoc bicompos. AB Οἰστρομανῆς, Qui insania velut œstro agitur, Qui insano œstro concitatus furit. Cujus tamen exemplum non reperi. [Habet Nonn. D. 1, 282. 10, 36. 18, 59. ITEM * Οἰστρομανία, Hippocr. 1284, 20. τῆς ἀσελγείης.]

Οἰστροῦδης, Quo quis velut œstro agitur, si de re aliqua dicatur; sin de homine, Qui œstro agitur, Œstro percitus, Furiosus, Insanus: ut οἰστροῦδεις φέρονται: quod Gaza vertit, Gravi stimulo agitati feruntur. Et metaph. ap. Plat. in Tim. Οἶον ζῶον ἀνυπήκοον τοῦ λόγου, δι' ἐπιθυμίας οἰστροῦδεις ἐπιχειρεῖ κρατεῖν. Appian. ap. Suid. Πᾶσιν οἰστροῦδης ἐνέπιπεν ὀρμὴ καὶ προθυμία κατὰ τῶν βαρβάρων. [Plut. 7, 755. 770. 9, 143.] Οἰστροῦδης, Œstro percitus, Furiosus, Insanus, Nonn. ["Jo. 18, 13. Opp. K. 2, 423." Wakef. Mss.]

[* Οἰστροῦδον, More eorum qui œstro agitantur, Furiose, Opp. 'Α. 4, 142.]

Οἰστροῦ ET Οἰστρέω, Œstro s. Asilo agitor, i. q. οἰστροηλατοῦμαι, Aristot. H. A. 8, 15. Πολλοὶ ἀλίσκονται διὰ τὸ οἰστρεῖν, Gaza interpr. Propter infesti asili stimulum. Aliud exemplum ex eod. Aristot. eod. l. habes in Θύννος, una cum Plinii interpr. Metaphorice autem Plato de Rep. 9. Τότε δὴ δορυφορεῖται τε ὑπὸ μανίας καὶ οἰστρεῖ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς, Furit velut œstro percitus, Furore velut œstro agitur, Theocr. 6, (27.) de amica zelotypa, ἐκ δὲ θαλάσσης Οἰστρεῖ, παπταίνουσα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ πόλιν, Velut œstro percita fertur, Eur. Iph. A. (77.) Μενέλαος οὖν καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας μόνος, Furens: sicut Hes. οἰστρεῖ exp. μαίνεται. || Οἰστρέω active etiam capitur pro Œstro agito, exerceo, stimulo. Hes. οἰστρεῖ, οἰστροηλατεῖ, ἐκμαίνει, Œstro agitat, Furore percillit, Ad insaniam agit: itidemque Suid. οἰστρεῖ, ἐρεθίζει, ἐκμαίνει. Sed vulg. Ed. habet οἰστροῖ, per oi. Unde pass. Οἰστροῦμαι, Œstro agitor, οἰστροηλατοῦμαι. Apud Suid. Καὶ ταῦτα μὲν ἔδρασαν ὥσπερ οἰστροθεῖς καὶ κάτοινοις γεγόμενοι. Nonn. eis θεὸν οἰστροθέντες, Contra deum œstro veluti perciti. Utitur et Soph. Tr. (655.) p. 354. Νῦν δ' "Αρης οἰστροθεῖς "Ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἡμέραν, Furore velut œstro percitus. Ubi scribitur etiam οἰστροθεῖς in quibusdam libris: quod est a VERBO Οἰστροῦ, Œstro agito, exerceo, i. q. οἰστρέω, οἰστροηλατέω. Similiter et ap. Suid. legitur, Οἰστροῖ, ἐρεθίζει, ἐκμαίνει. ["Οἰστράω, Abresch. Æsch. 2, 29. Jacobs. Anim. 66. Anth. 11, 167. Præf. ad Exerc. 1. p. xviii. Lennep. ad Phal. 36. Timæi Lex. 190. et n. Οἰστρήσας, Markl. Iph. p. 13. Οἰστρέω, Jacobs. Anim. l. c. Anth. l. c. Toup. Append. in Theocr. p. 29. Villosion. ad Long. 94. Fischer. ad Palæph. 173. et Ind. v. "Απαγριόσθαι. Οἰστρώω, Jacobs. Exerc. 2, 192." Schæf. Mss. Οἰστρομένον ὑπ' ἔρωτος μειράκιον, Jambl. V. P. §. 195. Φλεγόμενη οἰστρεῖται, Ælian. H. A. 14, 12.] Οἰστρομα, τὸ, ET Οἰστροσις, ἡ, Œstrum, Stimulus et aculeus quo quis velut œstro agitur: οἰστροσις tamen signif. potius Ipsam passionem, hoc est Cum quis velut œstro agitur, ut οἰστροηλασία. Metaph. οἰστροῦδεις dicuntur etiam αἱ θηλυμανεῖαι, Insani mulierum amores, quibus sc. aliquis velut œstro ad eas amandas

impellitur. Apud Suid. τὰς ὑπὲρ τῶν γυναικῶν οἰσθήσεις τε καὶ μανίας παρ' οὐδὲν ἐτίθετο. [Οἰσθημα, Soph. Œd. T. 1318. "Jacobs. Anth. 9, 354. 11, 387." Schæf. Mss.] Ἀνοιστρέω, Instigo, Stimulo, proprie Œstro immisso stimulo, Œstro exagito. Pass. ἀνοιστροῦμαι: unde ἀνοιστρηθεῖς, Œstro percitus s. exagitatus, Stimulatus quasi æstro immisso. [Eur. Bacch. 977. "Wakef. Trach. 831." Schæf. Mss. * Διοιστρέω, Diod. S. 4, 12. "Philostr. p. 42." Kall. Mss.] Ἐξοιστράω, ET Ἐξοιστρέω, Œstro exagitor, exerceor, Furore agitor, Furo. Verbo ἐξοιστράω utitur Basil. 251. altero autem ἐξοιστρέειν in neutr. signif. Schol. Homeri, cum οἰστρον esse dicit ὥσων ὑπόχαλκον τὴν μορφήν, ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξοιστρέειν ἀναγκάζει: pro quo Suid. μῦθα ὑπόχαλκος ἐγγυρίμπτοσσα ἐν τῷ καύματι τοῖς βουσι καὶ ποιοῦσα ἐλαύνεσθαι. Est igitur ἐξοιστρέειν i. q. οἰστρηλατεῖσθαι. || Alias ἐξοιστρέειν transitive etiam capitur ut οἰστρέειν, pro οἰστρηλατεῖν, Œstro exagitare, exercere, immisso fugare atque exagitare, Lucian. (1, 315.) de Latona, Τὸν δράκοντα, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτήν, φοβῶν, τὰ νεογνά, ἐπειδὴν τεχθῇ, μέτεισι. Unde pass. Ἐξοιστροῦμαι, Œstro exagitor, immisso exerceor, In furem agor, Stimulor velut immisso æstro. ["Fischer. Ind. Palæph. et v. Ἀπαγοῦσθαι. * Ἐξοιστρέω, Jacobs. Anth. 10, 234." Schæf. Mss. * Κατοιστρέω, Eur. Iph. A. 77. καθ' Ἑλλάδ' οἰσθήσας.] Παροιστρέω sive Παροιστράω, Œstro exerceo, immisso fugo et exagito, Extimulo, Œstro velut immisso concito, Incito, i. q. οἰστρέω, οἰστρώω, nisi forte præpositio vim diminuat. Item Neutraliter, ut οἰστρέω, pro Œstro exerceor, immisso fugor et exagitor, Extimulor, Œstro immisso velut concitor, Irritor. Utramque signif. agnoscit Hes. quippe ap. quem hæc legantur, Παροιστρήσαι, παροξύναι, ἐρεθίσαι: et Παροιστρήσουσι μαίνονται: et Παροιστρώσαι, ἐρεθίζουσαι, ἐξεστηκυῖαι: itidem ap. Suid. παροιστρώσα exp. ἐξεστηκυῖα, ἐρεθίζουσα. Accipi tamen παροιστράω neutraliter potius deberet, ut οἰστράω supra. ["Toup. Opusc. 1, 327." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. V. T. * Παροιστρησις, Tzetz. Ch. 10. p. 183. 184. * "Παροιστρίζω εἰς ἔχθραν κατὰ τινος, Amphil. 98." Kall. Mss.]

"ΟΙΣΥΑ, ἡ, Eust. et Suidæ est ἱμαντῶδες φυτὸν, i. q. ἰτέα, Planta e vitilium s. viminum genere, "Salix: de cuius generibus et usu hæc Plin. 16, 37. Et in proceritatem magnam emittunt jugis vinearum perticas, pariuntque baltheo corticis vincula: et aliæ virgas sequacis ad vincturas lentitiæ: aliæ prætenues, viminibus texendis spectabili subtilitate: rursus aliæ firmiores, corbibus ac plurimæ agricolarum suppellectili: candidiores, ablato cortice, levique tractatu, vilioribus vasis quam ut e corio fiant. Ab J. Poll. (7, 176.) esse dicitur λόγος, Salix viminalis Plinii: h. e. ferens virgas sequacis ad vincturas lentitiæ." [Gl. Vimen. "Ad Mær. 56. Zeun. ad Xen. K. II. 154." Schæf. Mss.] Οἰσουπλόκος, eod. Poll. teste, dicitur ὁ τὰς οἰσῦας πλέκων, Qui salices contexit. ET Οἰσουργὸς ap. Eupolin, Qui vasa et instrumenta e salice texit. D INDE ET Οἰσύνος, Confectus e salice, Salignus, Vimineus: vimen enim est salix viminalis. Od. E. (256.) de rate Ulyssis, Φράζε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσύνῃσι, Virgis salignis, ῥάβδοις τῆς ἰτέας. Itidem ap. J. Poll. οἰσύνια σκεῦη: ap. Eust. οἰσύνιοι κόφιοι: ap. Suid. οἰσύνιον σχοινίον ἰτέας. Fuerunt et arma quædam οἰσύνια. Thuc. (4, 9.) ap. Suid. Ναύτας ἐξώπλισεν ἀσπίσι φαύλαις καὶ οἰσύνιας ταῖς πολλαῖς. Et Eunapius ibid., de Parthis, Οἰσύνιας ἀσπίδας ἔχοντες καὶ κράνη οἰσύνια πλοκήν τινα πάτριον πεπλεγμένα. [Opp. A. 3, 372. "Jacobs. Anth. 8, 238. 9, 73. ad Mær. 56. Zeun. l. c. ad Lucian. 1, 394. * Οἰσύνιος, Οἰσύνος, Toup. Append. in Theocr. p. 28. * Οἰσύνια, τὰ, Locus ubi vasa viminea venum exponebantur, ibid." Schæf. Mss. * Οἰσυνον, τὸ, Phrynichus Bekkeri p. 57. Lycurg. Orat. 217. Παρὰ τὴν κρήνην τὴν ἐν τοῖς οἰσύνιοις. At Glossæ: * Ὑσίον Vimen: * Ὑσιοπλόκος Vietor.] Affertur et Οἰσὺς, ἡ, pro feminino οἰσῦα: sed

"sine ullo testimonio. Alioqui et Οἰσος s. Οἰσὺς dicitur ἡ οἰσῦα teste Eust., ap. quem properispermene scriptum est: oxytonos ap. Theophr. H. Pl. 6, 2, (2.) ubi de cneoro dicit, Γλισχρον δὲ σφόδρα διὸ καὶ χρῶνται πρὸς τὸ καταδεῖν καὶ προσλαμβάνειν, ὥσπερ τῷ οἰσῷ. Utroque modo ap. Hes. [v. Οἰσύνιοις,] "οἰσοί, γένος σχοινίου. Et rursum, [Οἰσύνῃσι,] "πλέγμασι τοῖς ἀπὸ οἰσῶν γεγεννημένοις." [Heyn. Hom. 6, 143. ad Mær. 56." Schæf. Mss. Varro de R. R. p. 312. Theophr. H. Pl. 3, 18, 1. 2. Fr. 3, 37.] "Οἰσόκαρπον, Fructus s. Granum salicis, "Eust. 834. de λόγος loquens, Φυτὸν ἱμαντῶδες καὶ ἀπαλὸν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν ἐξ οὗ καὶ οἰσόκαρπον, τὸ κατὰ τινος * ἀγνόκοκκον." [Schol. Ven. II. A. 105. Etym. M. v. Μόσχοισι. * Οἰσαξ, forte i. q. οἰσῦα, Geop. 2, 6, 24. * Οἰσιὰ, Salicetum, Arcad. 99.] "Οἶσον, Funis, σχοινίον, Hes. Proprie οἶσα esse dicuntur Funes nautici, Retinacula navium. Lycophr. (20.) οὔσα vocavit, Ionice, ut annotat Schol. ejus. Alioqui οἶσον est etiam aor. 1. imp. modi, Fer: a them. οἶω." "Οὔσον, Funis nauticus, ap. Lyc., teste Etym. Sic Hes. οὔσα exp. "σχοινία, νεῶς ὅπλα."

"ΟΙΤΟΣ, ὁ, Ærumna, Calamitas, κακοπάθεια. Item Exitium: quemadmodum ab Hes. quoque exp. et πόνος ac κακοπάθεια, Labor, Ærumna, Mala, Miseriæ: et μόρος, ὀλεθρος, Infelix fatum, Fatalia mala, Interitus. Od. A. (350.) Τούτῳ οὖν νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν, II. Ω. (388.) "Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνίσπες, Θ. (34.) Οἷ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλωνται, Od. Γ. (134.) τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐτέσπον Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης." [Musgr. Iph. T. 1091. Hel. 163. Jacobs. Anim. 238. Anth. 6, 382. 7, 234. 9, 430. Wakef. Georg. 162. Bast Lettre 189. Heyn. Hom. 5, 659. ad Callim. 1, 224. (L. P. 94.) Kuhn. ad Paus. 252. Ruhnck. Ep. Cr. 166. 216. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xiv. Brunck. Antig. 859. Casaub. ad Athen. 127. Conf. c. οἶκος, Heyn. Hom. 5, 732. Lobeck. Aj. p. 371." Schæf. Mss. Democritus Stobæi p. 333. Schow. Οἱ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι ὥς αἰ βιωσόμενοι, Sortem. * Οἰτόλιος, Paus. 9, 29.] Μεγάλοιτος, Admodum infortunatus et infelix, Theocr. 2, (72.) ἐγὼ δέ οἱ ἂ μέγαλοιτος Ὀμάρτευν."

"ΟΙΦΕΙΝ, Hesychiō ὀχεύειν, Inire. Dicitur etiam Οἰφῆν pro eod.: ut ap. Athen. 1. 13. "Ὅντως γὰρ ἀριστα χωλὸς οἰφῆς, Eust." [Od. Θ. p. 310=463.] barytonos habet Οἰφεῖν et οἰφεσθαι, exponi dicens περαίνειν et περαίνεσθαι: indeque derivans οἰφόλης cum synonymo φιλοίφας. Sed perispermeneus potius dicendum videtur οἰφῆν s. οἰφῆν: ut et Schol. Theocr. (4, 64.) ait οἰφῆν esse τὸ συνοισιάζειν, [ἀπὸ τοῦ ὀπιπεύειν, leg. ὀπυλεῖν,] "velut in Prov. "Ἀριστα χωλὸς οἰφεῖ: indeque ap. Theocr. esse φιλοίφα significans φιλοσυνουσιαστά: et ap. Alexandrinos κόροισιν hinc nominari τὸν κόρην οἰφόμενον: necnon οἰφωλῆς γυνή. Hæc ille. Sed pro isto οἰφωλῆς reponendum οἰφολῆς ex Hes., exponente καταφερῆς, μάχλος, πασχητιῶσα, Prona in venerem, Libidinosa, Virum appetens: nisi paroxysmone potius scr. οἰφόλης, ut in masc. gen. οἰφόλης, ap. Eust., quod magis probro: cum itidem κορύπτης dicatur a κορύπτω, et μαινόλης a μαίνω s. μαίνομαι. Sed miror cur idem Hes. cum οἰφολῆς exponat καταφερῆς, μάχλος, πασχητιῶσα, οἰφόλης contra esse velit ὃ μὴ καταφερῆς πρὸς γυναῖκα, ἀλλ' ἐγκρατῆς, Non pronus in mulieres, sed continens: parum enim hoc verisimile videtur: quare Eustathio potius assentior." [Sturz. de Dial. Maced. 77. Etym. M. 531. "Οἰφάω, Οἰφέω, Οἰφόλης, Οἰφόλης, Οἰφωλῆς, Toup. in Schol. Theocr. 212. 213. Οἰφόλης, ad Mær. 279." Schæf. Mss. Plut. Pyrrho 28. Οἰφε τὰν Χελιδονίδα, pro ὀπυιῇ.] "Μεξοφία, Hesychiō μίξις, πλησιασμός, Coitus."

ΟΙΧΟΜΑΙ, Abeo, Discedo, Proficiscor, II. A,

(366.) Ὀρχόμεθ' ἐς Θήβην, Thebas proficiscebamur, ^A ibamus, ἤλθομεν, Eust. Od. O. init. ἐς Λακεδαίμονα παλλὰς Ἀθήνην Ὀρχετ'. Dem. Ὀρχετο εἰς Θράκην, In Thraciam profectus est. Xen. K. Π. 3, (2, 6.) Ὀρχετο ἐπὶ τὸν Ἀρμενίον ἄγγελος, Abiit s. Ivit ad, Aristoph. (Πλ. 32.) ὤρχομην ὡς τὸν θεόν, Ad deum proficiscebar, Deum adibam, Thuc. 3. Αἰσθόμενοι τὰς τε Ἀττικὰς ναῦς προσπλεούσας, τὰς τε τῶν πολεμίων οἰχομένας, Classsem hostium discessisse. Frequenter cum partic. copulatur, et tunc interdum commodius οἰχομαι omitti potest in interpretatione: ut verbi gratia Il. B. (71.) ὡς ὁ μὲν εἰπὼν Ὀρχετ' ἀποπτάμενος, Avolabat, potius reddemus quam Abibat avolans. Sic Z. (346.) Ὡς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, Οἶχεσθαι προφέρουσα κατὰ ἀνέμοιο θύελλα Εἰς ὄρος, Abripiuisse s. Asportasse. Sic Xen. K. Π. 5, (1, 1.) Πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ὤχετο, Legatus abierat ad regem Bactrorum, etiam Legatione fungebatur apud. Et Ἑλλ. 1, (1, 12.) Τὰς δὲ ναῦς οἱ Ἀθηναῖοι ὤχοντο ἄγοντες εἰς Προικόννησον: 4, (1, 11.) Ὀρχοντο ἀπιόντες εἰς Σάρδεϊς πρὸς Ἀριαῖον. Herod. ^B ὤχοντο ἀπαλασσομένοι. Ad quod loquendi genus sunt qui respexisse putent Cic. Confestim ad eum ire perreximus. Sic οἶομαι φεύγων, Aufugio, Fuga ire proripio. Et e Soph. (Aj. (743.) οἶχεται τραπεῖς, Conversus est. Potest tamen ipsum etiam οἰχομαι interdum exprimi interpretando, ut tum in præcedentium locorum quibusdam, tum ap. Eur. ubi ait οἶχον λαβὼν αὐτήν, Abiisti ea abrepta, vel etiam, Abripuisti eam et discessisti: sicut ap. Plut. Popl. Ὀρχετ' ἐξαναστὰς, Surrexit et abiit. Res etiam aliquæ οἶχεσθαι dicuntur, cum a nobis recedunt, aut etiam cum nos deserunt et destituunt, Il. E. (472.) Ἐκτορ, πῇ δὴ τοι μένος οἶχεται ὁ πρὶν ἔχσκες; Quo tibi abiit, Quonam a te recessit, Quonam se proripuit? Sic Ω. (201.) Οἶμοι, πῇ δὴ τοι φρένες οἶχονθ' ἧς τὸ πάρος περ ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους; Et N. (220.) ad Diomedem, πού τοι ἀπειλαὶ Οἶχονται τὰς Τρῶσιν ἀπείλεον υἱες Ἀχαιῶν; Musonius ap. Gell. Ἄν τι πράξης καλὸν μετὰ πόνου, ὁ μὲν πόνος οἶχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει. Quæ verba ibid. Cato Latine ita, Si quid ^C vos per laborem recte feceritis, labor ille a vobis cito recedet: benefactum a vobis, dum vivetis, non abscedet. Aliquando etiam οἶχεσθαι dicuntur quæ evanuerunt, quæ perierunt, de quibus actum est, Synes. Ep. 59. Πάντα οἶχεται, πάντα ἀνῆρηται, Perierunt s. Interierunt omnia, Herodian. 1, (13, 4.) Οἶχεται δέ σοι ὅ, τε Ῥωμαίων δῆμος, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ στρατιωτικοῦ, Actum de populo Romano, actum etiam magna e parte de exercitu est. Cic. ad Att. 6. init., Quare non οἶχεται tua industria, quod vereris, sed præclare ponitur. Homo etiam aliquis οἶχεσθαι dicitur, Cum ex hac vita discedit, Cum e vivis excedit, Cum moritur. Eust. 119. de οἰχομαι loquens, Λαμβάνεται δέ ποτε ἢ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ἀφανῶν γενομένων οἶον, ὁ δεῖνα ποιήσας τὸδε τι, ὤχετο· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θανάτου, οἶον, πρὸ ὥρας ὤχετο· ἐξ οὗ καὶ οἰχομενος καὶ ἀποχόμενος ὁ θανών: quomodo et φροῦδος usurpatur: quod factum est e πρόδοτος. Sic interpr. nonnulli Od. E. (144.) Ὀδυσσεὺς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο, Mortui. Alii contra accipiunt pro Absentis, Qui olim hinc abiit necdum rediit, et sic interpr. eod. l. ἄχυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος, i. e. ἀπόντος. Itidemque ap. Plat. de Rep. 2. Διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου, De eo loqui tanquam qui non adesset: ubi etiam reddi posset, Loqui de eo velut qui abiisset: nisi malles, Qui mortuus esset. || Οἶχεσθαι ἀνὰ simpliciter ponitur pro Obire, Ire per: sicut Il. A. (53.) Ἐν-νῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὤχετο κῆλα θεοῖο, Per novem dies exercitum obibant Apollinis sagittæ. H. e. per novem dies infestabant quasi obeundo exercitum. Schol. exp. ἐπ' ἡμῖν, ἐπ' ἡμῶν. || Mutuatur hoc verbum quædam tempora ab inus. Οἰχέομαι, fut. Οἰχήσομαι, quod et Hes. agnoscit, οἰχέσονται exponens non solum πορεύσονται, sed etiam ἀπελασθήσονται. Utitur eo fut. Plato Phædonē (64.) Οὐκέτι ὑμῖν παραμεινῶ, ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπὼν εἰς μακάρων δὴ τινὰς εὐδαιμονίας, de Socrate morituro post haustum venenum: quod Cic. interpr. Hinc excedam, Hinc avolabo, p. 4. mei Lex. Cic. Præt. perf. ὤχημαι, et sine augmento οἰ-

χημαι. Invenitur autem ut PRÆT. Οἶχωκα, tanquam ab act. voce, quo Herod. utitur: unde οἶχωκνῖαι, (8, 108.) Quæ abierunt. Apud Eund. sæpe οἶχώκεε, Abiit, Ivit: ut (4, 165.) Οἶχώκεε εἰς Αἴγυπτον, Abiit in Ægyptum, In Ægyptum se proripuit: (127.) Ὁ μὲν δὲ κήρυξ οἶχώκεε ἀγγελέων ταῦτα Δαρείω, Abiit s. Ivit nuntiatum ista Dario. Idem, Οἶχώκεε φέρων, Abstulit. Et, (1, 189.) Ὑποβρύχιον οἶχώκεε φέρων. || Οἶχωκα, aliquando sonat Interii, Actum de me est, Soph. Aj. (896.) Οἶχωκ', ὠλωλα, διαπεπύρθημαι, φίλοι: verba Tecmessæ post cognitam Ajacis mortem. Putatur autem hoc οἶχωκα dictum pro ὤχηκα, abjecto augmento, et verso η in ω, ut in μεμβλώκει pro μεμβλήκει. “Ὀρχωκεν, Abiit s. Periit: “pro ὤχηκεν, τροπῇ τοῦ η, a th. οἶχω, ut Lex. meum “vet. et Etym. tradunt.” [“Οἶχομαι, Musgr. Heracl. 14. Wakef. Herc. F. 621. Jacobs. Anth. 7, 197. Brunck. Aristoph. 1, 6. (A. 31.) Heind. ad Plat. Theæt. 355. Irmisch. ad Herodian. 1, 913. Munck. ad Anton. Lib. 42. Verh., Pierson. Veris. 54. Decedo, Pereo, Bergler. Alciph. 172. De mortuis, Markl. Iph. p. 23. Antip. Sid. 89. et Jacobs. Οἰχόμενοι, Mortui, Ruhnk. Ep. Cr. 286. Οἶχεσθαι et ἔχεσθαι conf., ad Charit. 661. Wessel. Diss. Herod. 109. ad p. 581, Brunck. I. c. Οἶχεσθαι et ἔρχεσθαι, Wakef. Herc. F. 621. Cum participio, Jacobs. Anim. 99. Scheller. Præf. ad Ælian. xv. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 42. De fut., Dawes. M. Cr. 321. Οἰχήσομαι, Brunck. Aristoph. 1, 34. 120. Οἰχόμενος, Probl. Arithm. 17. Οἶχεσθαι οἰχομένους, ad Herod. 450. Οἶχωκα, Perii, Koen. ad Greg. Cor. 27. Jacobs. Anth. 7, 342. Ὀκωχα, Brunck. Soph. 3, 413. Heyn. Hom. 4, 238. 6, 52. Lobeck. Aj. p. 371. Ὀκωχε, Valck. Phæn. p. 500. ad Herod. 581. Ὀκωχη, ad Dionys. H. 2, 833. Heyn. Hom. 6, 52. Lobeck. Aj. p. 371. * Οἶχειν, verbum antiquissimum Laconum, Toup. ad Schol. Theocr. 213. 222. Οἶχεῖμαι, Leon. Tar. 90. et Jacobs.” Schæf. Mss. * “Οἶχηπτεάν, Alciph. 3, 42.” Boiss. Mss.]

Ἀποίχομαι, Abeo, Absisto, Discedo. Interdum cum gen., Epigr. ἀποιχόμενος βιόταιο, Qui excessit e vita. Capitur etiam ἀποίχομαι pro Absum peregre profectus; simpliciter pro Absum: unde et partic. ἀποιχόμενος pro Absens. Od. E. (8.) ἀποιχομένοιο ἀνακτος, A. (253.) Ἡ δὲ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσσεὺς Δεῦρ, Φ. (70.) Ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολλὸν χρόνον. || Ἀποιχόμενος dicitur etiam Mortuus, Plut. Anton. (31.) Ἐδόκει δὲ καὶ Φουλβίας ἀποιχομένης χηρεῖν Ἀντωνίου, Phocyl. (98.) Λεῖψαν' ἀποιχομένον. Aliubi additur gen. Epigr. ἀποιχόμενος βιόταιο, Qui excessit e vita, i. e. Mortuus. [“Heyn. Hom. 7, 681. Jacobs. Anth. 7, 197. Pierson. Veris. 247. Ἀποιχόμενος, Pind. Π. 3, 4. Ἀποιχόμενοι, Mortui, Toup. ad Longin. 349. cf. Theocr. 24, 73. Plut. 6, 100. Hutt. Ἀποικήσομαι, Ἀποχ., Ruhnk. Ep. Cr. 104.” Schæf. Mss. * Συναποίχομαι, Simul discedo, affertur ex Aretæo.]

Διοίχομαι, Pereo, Intereo, Perii, Interii; nam ap. Soph. (Aj. 973.) Αἴας διοίχεται exp. διέφθαρται. [Eur. Or. 179. 845. Aristoph. Θ. 609. “Pierson. Veris. 145. Markl. Suppl. 530. Musgr. ibid. Porson. Or. 1526.” Schæf. Mss. “Item Prætereo, de tempore, Herod. 4, 136. Αἱ ἡμέραι τοῦ ἀριθμοῦ διοίχονται, Numerus dierum præterit.” Schw. Mss.]

Ἐξοίχομαι, Excedo, Exeo, Abeo, Hom. [Il. Z. 379. 384. “Heyn. Hom. 7, 45. Aristoph. Fr. 231. Xen. K. A. 3, 1, 32. Ἑλλ. 6, 5, 12.” Schæf. Mss. * “Προ-εξοιχέω, Nicet. Eugen. 6, 320. 9, 217.” Boiss. Mss.]

Ἐποίχομαι, Eo adversum, Invado, Incesso, Il. A. (50.) de Apolline ad ulciscendam injuriam Chrysæ pestem Græcis immittente, Οὐρηὰς μὲν πρῶτον ἐπ' ὤχετο καὶ κύνας ἀργούς: ut i. sit q. paulo post dicit, βέλῃ ἀφ' αἰεὶς ἐβαλλε, Venenatis et pestiferis sagittis impetebat. Nisi malis ὤχετο ἀνὰ, ut ibid. Schol. certe ἐπ' ὤχετο et ὤχετο ἀνὰ, eod. modo exp., se, ἐπ' ἡμῖν, ἐπ' ἡμῶν. Et Od. E. (123.) Ἀρτεμὶς ἀγυῖ Ὀἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνε. Liv. dicit Incessere hostes jaculis et saxis ac pilis: sicut et Ovid. Lapidum jactu incessere aliquem. Ἐποίχεσθαι pro Incessere accipitur et in alio loquendi genere, ve-

luti cum Quintil. dicit Aspere aliquem incessere; Sil. Monitis amaris incessere, Verbis amaris incessere. Il. P. (215.) Ὀτρυνεν δὲ ἑκάστον ἐποικόμενος ἐπέεσσιν: (356.) Αἶας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κεύων. Nisi malis ibi accipere pro Obibat. || Nam ἐποίχεσθαι pro Obire etiam ponitur, Percurrere, Od. A. (143.) θάμ' ἐπώχετο οἰνοχοεύων, Obibat vinum ministrans: alibi (Il. M. 340.) ἐπώχετο πάσας, Omnes obiit et perlustravit, ubi exp. etiam Adiit. Item ἔργον ἐποίχεσθαι, Versari in aliquo opere, et id velut percurrere, ei incumbere, Od. A. (357.) ἀμφιπόλοισι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι, ubi exponi etiam posset, Accedere ad opus, Acciugi ad opus. Et ἴσθ' ἐπέρχεσθαι dicitur quæ textit, Il. A. (31.) Ἴσθ' ἐπέρχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντίωσαν: Virg. Arguto tenues percurrit pectine telas. Pindari vero Schol. annotat vet. solitos fuisse latiores ordiri telas, et quas propter latitudinem nonnisi alternis cursibus texere possent, h. e., modo ab hac parte, modo ab opposita: et tunc ἐποίχεσθαι in propria signif. acciperetur. || Adeo, Accedo: ut accipitur Od. A. (324.) Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος φῶς, Adibat, s. Accedebat. Et alibi (N. 34.) δόρπον ἐποίχεσθαι, pro ἐπὶ δόρπον οἰχεσθαι, Ire ad cœnam. At κύπριν ἐπώχετο, (Il. E. 330.) non capitur simpliciter pro Adibat, sed potius pro Irruebat, ἐπὶ ἀφροδίτην ὥρμα: nam ii, qui καταφερεῖς ad res venereas dicuntur, quasi impetu quodam infesto irruunt; et tunc ad primam signif. huius verbi referendum est: qua etiam dicitur Il. K. (487.) Ὡς μὲν Θρηῖκας ἀνδρας ἐπώχετο Τυδέος υἱός, Ita irruerat in. Dixerat autem in altera comparationis parte, Ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν, Αἴγεσιν ἢ ὄϊεσσι κακὰ φρονέων ἐπορούσῃ, ubi ἐποίχεσθαι, ἐπελθεῖν, et ἐπορούειν, idem significant: sc. Invadere, Irruere, Impetu ferri in, s. Impetum dare in. ["Heyn. Hom. 4, 678. 6, 336. Jacobs. Anth. 7, 225. Brunn. Apoll. Rh. 152. Ruhn. Ep. Cr. 300. Valck. Adonias. p. 378. Palæph. p. lxx. Fischer., Il. A. 50. M. 340. Ilgen. Hymn. 407. Gesner. Ind. Orph. v. Ἰατόν. Ἐπώχατο, Heyn. Hom. 6, 334. 639." Schæf. Mss.]

Κατοίχομαι, Decedo, ea signif. qua Cic. Pater nobis decessit a. d. 8 Cal. Decembr., i. e. Excedo ex hac vita, Morior: unde ap. Hes. Κατοικόμενων, ἀπελθόντων, ἀποθανόντων, τεθνεώτων, νεκρῶν. Sed ejus Cod. habet κατοικουμένων. In hac signif. nsurpari a Dem. (1073. 1391.) et Greg. testatur Bud.

Μετοίχομαι, Eo post, Accerso, i. q. μετέρχομαι, Od. Θ. (47.) κήρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον αἰοδόν, Accersebat. Sic Gall. Aller après quelqu'un, de eo quem quærimus, accersere volentes. Ubi tamen Eust. μετοίχεσθαι accipi dicit pro εἰς τινα ἔλθειν. || Eo cum, Comitor, Od. T. (24.) Ἄλλ' ἄγε τίς τοι ἔπειτα μετοίχομένη φάος οἴσει. || Interdum et pro Transeo capitur. ["Eur. Iph. T. 1332. Heyn. Hom. 5, 198." Schæf. Mss.]

Παροίχομαι, Prætereo. Unde παροικόμενος, quod potius capitur pro Præteritus. Phocyl. (49.) Μῆτε παροικόμενοις κακοῖς τρήχου τεὸν ἦτορ. Sic Xen. (Ἑλλ. 1, 4, 6.) Παροικόμενων κακῶν αἴτιος, Præteritorum s. Præcedentium malorum causa. Et ἐν τῇ παροικομένη νυκτὶ, Nocte præterita s. proxima. Item (Il. Δ. 272. 376.) παρῴχετο, Præteriit, παρήλθεν. Duplex habet præter. hoc verbum, sc. παρῴχημαι et παρῴχηκα. Posteriori utitur Hom. Il. K. (252.) Ἄστρα δὲ δι' προβέβηκε, παρῴχηκε δὲ πλεόν νύξ Τῶν δύο μοιρῶν, τριτάτη δ' ἐπὶ μοῖρα λείπεται: ubi παρῴχηκέναι et ἐπιλελεῖσθαι opp. ["Sic et Polyb. 8, 29, (9.) Ὁ θόρυβος ἤδη παρῴχηκε." Schw. Mss.] Utrumque præteritum suum habet partic.; nam παρῴχηκώς, pro Præteritus ap. Aphthon. reperitur: παρῴχημένος autem ap. Plut. Camillo, Παρῴχημένη νυκτὶ καθ' ὁδὸν βαδίζων. Sicut vero supra οἰχέεσθαι ap. Herod. usitatum esse dixi pro ὄχηκε, sic et παροίχέεσθαι Idem (8, 72.) dicit pro παρῴχηκε, Præteriit. ["Dawes. M. Cr. 353. Wakef. S. Cr. 2, 134. ad Charit. 256. Παροίχομαι ἐς —, ibid. Dawes. M. Cr. 44. Παροικόμενος, παρῴχημένος, Schneid. Anab. 109. Herod. 9, 58. 60. Παρῴχηκεν, Dionys. H. 4, 2170. Παρῴχηκώς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1,

PARS XX.

1, 78. 2, 312. Heyn. Hom. 4, 238." Schæf. Mss. * Παροίχῃσι, Tzetz. Ch. 8. p. 149. * Συμπαροίχομαι, Sext. Emp. 10, 201. 202.]

[* Προίχομαι, Præcedo, Xen. K. Π. 7, 4, 5. "Nicet. Eugen. 5, 179. 6, 78." Boiss. Mss.]

[* Προσοίχομαι, Accedo, Pind. Π. 6, 4. "Dawes. M. Cr. 353. 527. Προσοίχομαι ἐς —, Græcum esse negat Idem p. 44. sed v. ad Charit. 256." Schæf. Mss.]

[* "Συνοίχομαι, Nicet. Eugen. 6, 78. Planud. Laud. Diomedis Ms." Boiss. Mss.]

Οἰχνέω, i. q. οἰχομαι, ex eoque factum, ut ἰκνέω ex ἴκομαι: e quo Οἰχνέω, factum postea est Οἰχνέσκω, i. e. Abeo, Discedo: interdum et Exeo, Prodeo: ut Il. E. (790.) Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων Οἰχνεσκον· κείνου γὰρ ἔδεισαν ὄμβριμον ἔγχεος: ubi Eust. exp. ἤρχοντο: nam οἰχεσθαι quoque pro loco signif. ἔρχεσθαι. Et θυραῖον οἰχνεῖν, Foras ire, prodire, etiam Foris agere. Sicut vero οἰχόμενος dicitur Absens, ita et τηλωπὸν οἰχνεῖν, Longinquum abesse, vel etiam In longinquas regiones abuisse necdum rediisse, sed adhuc abesse: Soph. Aj. (564.) de Teucro, εἰ τανῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων, Longinquus abest: ubi τηλωπὸς οἰχνεῖ exp. etiam Foris degit, Peregre vivit, ἐκδημὸς ἐστί. Item Oberro, περιέρχομαι, ut Schol. accipit in Soph. El. (165.) p. 88. "Ὁν ἔγωγ' ἀκάματα Προσμένους", ἀτεκνος, Τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ, Δάκρυσι μυδαλέα: ubi etiam reddi potest Versor domi, s. Vivo, Ago vitam. ["Ad Od. Σ. 157. Οἰχνεσκον, ad Il. O. 338. Heyn. Hom. 5, 147. 7, 60. 106. * Οἰχνεύω, Wyttenb. ad Plut. 1, 246. ad Od. Σ. I. c." Schæf. Mss.] Διοιχνέω, Eo per, Vagor per, Pererro, Permeo, Homer. Hymn. in Pana (10.) Ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἡλιβάτοισι διοιχνεῖ, Ἀκροτάτην κορυφὴν * μηλόσκοπον εἰσαναβαίνων. Paulo ante, Φοιτᾷ δ' ἐνθα καὶ ἐνθα διὰ ῥωπήα πυκνὰ, eadem signif. accipiens φοιτᾷ διὰ et διοιχνεῖν. ["Wakef. Eum. 316. Abresch. Æsch. 2, 46." Schæf. Mss. * Εἰσοιχνέω, Æsch. Pr. 121.: Hes. Εἰσοιχνεύσιν, εἰσπορεύονται, καὶ ἐνεδρεύονται.] Ἐξοιχνέω, Exeo: ἔξεμι, Il. I. (384.) de Thebis Ægyptiis urbe centum portis insigni, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην Ἀνέρες ἐξοιχνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι, Exeunt s. Egrediuntur, ἐξίασιν. Ἐποίχῃ, i. q. ἐποίχομαι. Attamen in VV. LL. ἐποίχῃ exp. Permeare, Transire. [Anal. 2, 46.] Περιοιχνέω, Circumeo, In orbem otheo, i. q. περινοστέω et περιστρέφω, Athen. (376.) in fabula de Jove in Creta nato, ex Agathocle Babylonio, Λέγεται γὰρ ὡς ἄρα Διὶ θηλὴν ὑπέσχετο ὕς, καὶ τῷ σφετέρῳ γυναιμῷ περιοιχνεύσα [—χνέουσα,] τὸν κνυζήθμον τοῦ βρέφους ἀνεπάιστον τοῖς παριοῦσιν [παροῦσιν] ἐτίθει: sic enim reponendum ex Eust. 773., ut supra quoque in Κνυζήθμους annotavi: quidam e conjectura emendarant περιηχοῦσα.

Οἰῶ, sive Ὀῶ, Puto, Existimo, Arbitror, Opinor, Reor. Disyllabi hæc sunt exempla, teste etiam Eust. Il. T. (71.) ἀλλὰ τιν' οἶω Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, Puto curvaturum genua, Ἔ. (454.) Οὐ μὰν αὐτ' οἶω μεγαθύμου Πανθοῖδαι Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα, Hesiod. Ἀ. (111.) ἀλλὰ μιν οἶω Φεύξεσθαι, Opinor eum fugitutum. Trisyllabi hæc sunt exempla: Il. A. (60.) νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἶω Ἀψ ἀπονοστήσειν: (170.) οὐδέ σ' οἶω Ἐνθάδε πλοῦτον ἀφύξειν, Neque te arbitror hic hausturum esse opes: (296.) οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι οἶω. Quibus et hæc adduntur, (558.) Τῇ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτυμον ὡς Ἀχιλλῆα Τιμήσης: nam et in meo Ms. Hom. ibi ἰ, non ι habetur. Et Od. O. (31.) Ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ οἶω: tunc autem ι corripitur: quod breve in aliis temporibus ap. Hom. non memini me legere; ac propterea sicut Eust. in secundo loco ex Hom. citato legit, οἶω, non οἶω, malim et ego in his duobus postremis scribere οἶω, sc. δισυνλλάβως. Interdum ἀποστατικῶς ἐπεντίθεται, κατ' ἐνδοιασμὸν εὐλαβῆ, sicut Puto, Opinor, Reor, Arbitror, ap. Latinos, ut in Οἶμαι quoque dicitur. Od. Π. (309.) ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτ' αὖ γ' οἶω Γνώσεαι, Quo animo sim, postea etiam, arbitror, cognosces: pro Ut arbi-

tror, ὡς οἶομαι. Interdum Οἶω s. 'Οἶω commodius redditur Suspisor, Conjicio, στοχάζομαι: interdum et Spero. Apud Suid. περισπωμένως reperio ETIAM Οἶω, cum hoc exemplo, [ex Aristoph. A. 997.] ἀλλ' ἀρχὰ μὲν οἶω [οἶα Br.] Λαμπιτῶ: pro, ὡς οἶομαι, ἀρχὴ τῆς μάχης ἢ Λαμπιτῶ, ita enim in vet. Cod., ut arbitrator. E quo οἶω pass. οἶομαι mutuari dicemus futurum, et quæ inde formantur.

PASSIV. Οἶομαι sive 'Οἶομαι, i. q. οἶω s. ὅτω: quorum hoc οἶομαι ap. Poetas solummodo usitatum est, illud proσᾶ Scriptoribus cum Poetis commune: οἶω autem et οἶω Poetis peculiare. Il. T. (334.) "Ἢδὲ γὰρ Πηλεΐδ' ὅτ' οἶομαι ἢ κατὰ πάμπαν Τεθνάμεν, Prosus mortuum esse arbitrator: Od. Ξ. (190.) πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι: Il. Δ. (12.) Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι, Cum se periisse existimaret; sed annotat ibi Eust. non solum active accipi posse pro νομίζοντα, verumetiam pass. pro νομιζόμενον, Qui credebatur interitisse. Od. K. (232.) Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν οἰσάμενος δόλον εἶναι, Suspiciens dolum subesse. Apoll. Rh. 2, (1136.) Μαντοσύνας Φινῆος οἰσάμενος τελέεσθαι, Ratus, Lucill. Epigr. οἶον ἰδοῦσαν Τὴν Ἐκάτην αὐτὴν οἶομαι ἀπαγχονίσαι, Quo conspecto reor vel ipsam Hecaten se strangulaturam. Dem. Πότερα γὰρ ἂν οἴεσθε ῥῶον τῷ πατρὶ, Utrum enim existimatis expeditius patri meo fuisse, Aristot. Rhet. 2. 'Ο γὰρ μηδένα οἰόμενος, πάντας οἰήσεται ἀξίους εἶναι κακοῦ, Plato Apol. (33.) Οἰόμενοι βλάπτειν τι: quæ ita Cic. Quod mihi nocere se crediderunt. Lucian. (2, 730.) Καινότερος αὐτοῖς ψῆμν ἔσεσθαι, Thucyd. (2, 89.) Οἴονται σφίσι τὸ αὐτὸ ποιήσιν, Opinantur, Arbitrantur, Isocr. Archid. Τίνα γὰρ οἰηθῶμεν αὐτοὺς γνώμην ἔχειν, ὅταν αὐτοὶ μὲν κακῶς πάσχουσιν, ἡμᾶς δὲ ποιεῖν μὴ δύνωνται, Arbitremur: ubi οἴεσθαι potest etiam accipi pro προσδοκᾶν. Herodian. 1, (13, 8.) Οὐδὲν μὲν τοι εἰδὸτα τῶν ἀπηγγελμένων, οἰόμενον δὲ, Nihil jam certi scientem, sed aliquid tamen opinantem imperatori renuntiatum; Suspectantem, Polit. Et οὐποτε οἰόμενος, Qui nunquam putasset. Frequens etiam, ὡς οἶομαι, Ut arbitrator, Meo iudicio, Ut mea fert opinio, Thuc. 6, (40.) p. 211. Εἰ μὴ τι αὐτῶν ἀληθές ἐστιν, ὥσπερ οὐκ οἶομαι, Ut non esse opinor, Herodian. 7, (8, 6.) 'Ως δὲ ἐγὼ οἶομαι, οὐ θαύματος ἄξια, Ut ego existimo: 6, (5, 10.) 'Ως ᾤετο ἄριστα βεβούλευτο. Simile ex Eod. exemplum habes in Διοικέω. Interdum particula ὡς omittitur, ac οἶομαι ἀποστατικῶς ἐπεντίθεται, sicut etiam οἶω et οἶμαι. Synes. Ep. 60. 'Εσιώπησα, πῶς οἶει καὶ τότε δακνόμενος; Quanta cum animi molestia me tunc tacuisse arbitraris? Lucian. in Gallo, Πολὺ χρυσίον εἶδον πῶς οἶει καλόν; ὅταν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτων; Et Plato de Rep. 6. Οὐκ, οἶει, ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὐτὸν μισεῖν; Anuon tandem, tuo iudicio, cogetur se odisse? Sic dicitur πῶς δοκεῖς; || Οἶομαι, Suspisor, Suspectum habeo, Il. A. (561.) Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οἶεται, οὐδέ σε λήθω, Semper suspicaris. Itidem Hes. οἶεται exp. non solum νομίζει, sed etiam ὑπολαμβάνει, ὑπονοεῖ. Pro Suspisor s. Conjicio accipi potest et in Od. I. (339.) de Polyphemo suum pecus in speluncam compellente, nec quicquam foris relincente, "Ἢ τι οἰσάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὡς ἐκέλευεν. || Spero, Expecto, ἐλπίζω, προσδοκᾶ, Od. Υ. (224.) 'Αλλ' ἐτι τὸν δύστηνον οἶομαι εἰ ποθεν ἐλθὼν Ἀνδρῶν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θέλῃ, i. e., ἐλπίζω, inquit Eust. Sic Ω. (400.) ad Ulyssē, νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν, Οὐδέ τ' οἰόμενοισι, Summo pere quidem cupientibus nobis rediisti, sed non sperantibus te unquam rediturum; Inopinantibus, Inopinato nobis reversus es. Longe autem diversa signif. accipitur K. (248.) ἐν δὲ οἱ ὅσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόνον δ' ὠϊέτο θυμός. Exp. enim ibi quidam, Luctum arguebat animus. Schol. autem διανοεῖτο, προσεδέχετο. Eust. ἐφάνταζε: quod magis probo. || Οἶεται pass. etiam capitur pro Videtur, δοκεῖ: T. (312.) Ἀλλὰ μοι ὦδ' ἀνὰ θυμὸν οἶεται ὡς ἔσεται περ, Sic mihi videtur. Ad verbum Sic mihi putatur, h. e., Sic existimo, auguror. Sic accipi etiam potest P. (586.) Οὐκ ἄφρων ὁ ξείνος οἶεται, ὥσπερ ἂν εἴη, Non insipiens videtur peregrinus iste hospes, quisquis taudem ille sit. At vulg. interpr. habet, Non insi-

piens hospes, putat sicut est. "Ὀϊσάμην, Putavi, ab "οἶομαι, Epigr. Ab eod. est ὠϊίστατο, et pass. ὠϊίσθη, "et ὠϊίστο." "Ὀϊέτο, Putabat. Ex Od. Υ. (349.) "affertur pro Meditabatur, Animo moliebatur." De temporibus quæ οἶομαι ex οἰέομαι mutuatur, ut οἰήσομαι, ψήθην, et huiusmodi, dixi etiam in Οἶω circumflexo.

Ex Οἶομαι per contr. factum EST Οἶμαι, Puto, Existimo, Judico, Ceuseo, Credo, Arbitror, Opinor, Reor, et si qua alia sunt synonyma, Dem. Τὴν μεγίστην ἂν αὐτὸν δικαίως οἶμαι δίκην δοῦναι, Ingentes pœnas merito daturum arbitrator. Plut. de Sol. Anim. Πολλῶν οἶμαι διηγημάτων διακορεῖς ὑμᾶς εἶναι. || Οἶμαι frequentius ἀποστατικῶς ἐπεντίθεται κατ' ἐνδοιασμαὶν εὐλαβῇ, sicut et ὅτω ap. Hom. Dem. (362.) Τὰ σμὸν εὐλαβῇ, sicut et ὅτω ap. Hom. Dem. (362.) Τὰ τοιαῦτα ζηλωτά ἐστιν, οἶμαι, καὶ λαμπρά: ubi Bud. dicit παρέλκειν pro Utique, Nimirum. Lucian. (3, 84.) Φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Philosophiæ quoque, more gentis, studens, quantum conjicere licet. Sic ap. Thuc. et ceteros Scriptt. Quæ vox proprie hæsitatorum et scepticorum est, qui nihil temere asserere audent: ut ap. Xen. in responsionibus, (Ap. 4, 6, 3.) Οἶμαι ἐγωγε, Sic arbitrator. Et (ibid.) Οὐκ οἶμαι, ἔφη. Pro quo alibi dicit, ἔμοιγε δοκεῖ. Et, εἰκός γε, ἔφη. Chremylus ap. Aristoph. Il. (114.) Οἶμαι γὰρ, οἶμαι: ἔνθ' ὅθ' εἰρήσεται. De ejusmodi responso Aristot. Rhet. 2. mores senum describens, Καὶ οἴονται, ἴσασι δὲ οὐδέν' καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν αἰεὶ τὸ ἴσως καὶ Τάχα, καὶ πάντα λέγουσιν οἴτω, παγίως δὲ οὐδέν. Et Cic. pro Fonteio, Qui primum illud verbum consideratissimum nostræ consuetudinis, Arbitror, quo nos etiam tum utimur, cum ea dicimus jurati, quæ comperta habemus, quæ ipsi vidimus, e toto suo testimonio sustulit, atque omnia se scire dixit. Interdum hoc οἶμαι ἀποστατικὸν accipitur pro Nisi fallor, Si bene memini: Lucian. (1, 768.) de sagittario Homero, "Ο, δέον τὴν πελειάδα κατατοξεύσαι, ὃ δὲ τὴν μήνην ἔτεμεν" ὁ Τεῦκρος, οἶμαι: (794.) Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν τίνα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχ' αὖ μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλικὸς ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. Sic et Plut. aliquot in Il. Nonnunquam hoc οἶμαι ἀποστατικὸν ironice accipitur, ut Credo ap. Cic. Demosth. 165(=395.) Ἀλλ' οἶμαι περιήσαν οἱ τοί μόν, At credo isti præstantiores se quam ipse me præbui. || Οἶμαι pro Ut existimo, aliquando in postremo periodi membro ponitur, ita tamen ut e præcedentibus pendeat, Greg. Naz. Οὕτω γὰρ ἐγὼ καλῶ τὰ ἐκείνων σεμνά οἶμαι δὲ, τῶν εὐφρονούντων ἕκαστος: Sed et sapientissimus quisque, ut arbitrator; etiam, Sicque sapientissimum quemque appellare existimo. Idem, Φῶς ἀειλαμπές, *τριλαμπές, ὀλίγους ὅσον ἐστὶ θεωρούμενον οἶμαι δὲ, οὐδὲ ὀλίγοις: Ac ne paucis quidem, opinor. Idem, "Ὅπερ ἐπὶ σωτήρος ἐγὼ θεωρῶ, οἶμαι καὶ τῶν σοφωτέρων ἕκαστος. Simili modo usurpari ab eod. Greg. Οὐ μόνον δὲ, suo loco indicavi, sc. in Μόνον.

Ex ἐγὼ autem et οἶμαι conflatum EST Ἐγῶμαι, Xen. ὡς ἐγῶμαι, Ut ego arbitrator, Meo iudicio, Plato de Rep. 2. "Ὅντοι δὲ τοιοῦτοι, οὐδὲν ἐτι χαλεπὸν, ὡς ἐγῶμαι, ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἐκάτερος βίος ἐπιμένει. Et Xen. "Ἔστιν, ὡς ἐγῶμαι, δῆλον.

["Ὀῶ, Brunck. Aristoph. 1, 65. 76. 3, 179. ad Apoll. Rh. 226. ad Lucian. 2, 174. Heyn. Hom. 4, 64. 5, 52. 6, 400. 415. Bergler. Alciph. 131. ad Mær. 284. 'Οῶ, ad Od. T. 390. X. 210. De re certa, Brunck. Anacr. 3, 179. Οἶομαι, ad Herod. 338. Heyn. Hom. 6, 419. Οἶομαι et οἶμαι, Thom. M. 646. ad Mær. 284. Zeun. ad Xen. K. Π. 173. 186. 226. 250. 397. 416. 452. Οἶομαι et οἶμαι conf., Brunck. Aristoph. 2, 113. Schneid. Anab. 106. Heind. ad Plat. Gorg. 19. Cum infin., Villosion. ad Long. 210. ad Diod. S. 2, 322. 424. Bast Lettre 178, 3. Schneid. Anab. 134. Thom. M. 167. Brunck. Apoll. Rh. 200. Οἶει intersertum, Heind. ad Plat. Theæt. 294. Τὶ οἶει; ad Hipp. 139. 162. Πῶς οἶει; Lucian. 2, 349. Toup. Opusc. 1, 381. De hoc similibusque, Valck. Eur. Hipp. p. 215. ad Lucian. 1, 475. Villosion. Long. 113. Οἴονται et οἶον te conf., Schneid. Aristot. H. A. 2, 270. 429. Πῶς

οἶσθε; Theophr. p. 60. Ast. Ὀμόμην, ῥμην, Longus p. 120. Vill., ad Xen. Mem. 4, 2, 19. Ὀμεο μὴ δεῖν, Xen. K. A. 135. Ὀτομαι, Jacobs. Anth. 11, 283. Heyn. Hom. 7, 125. De somniantibus, ad Herod. Philet. 145. Moschus 2, 8. Ὀμόμην, Huschk. Anal. 277. Ὀισάμην, Jacobs. Anth. 9, 68. 12, 44. Macedon. 13. 23. 37. Ὀισσάμενος, Brunck, Apoll. Rh. 133. 141. Suspiciatus, ad Od. A. 323. Ὀισθεῖς, Heyn. Hom. 5, 627. Οἶμαι, Wakef. Trach. 536. Fischer. Weller. Gr. Gr. 1, 101. ad Phalar. 535. Thom. M. 645. Nimirum, Bibl. Crit. 3, 2, p. 36. Conf. c. οἱ μοι, Wakef. Alc. 360. Abund., Brunck. Aristoph. 3, 179. Ceteris interjectum, ad Lucian. 1, 768. 815. 2, 31. 183. Boiss. Philostr. 397. 610. Xen. K. II. 41. Ceteris præmissum, Plato Lys. p. 11. Gorg. 44. et Heind., Xen. K. A. 2, 1, 16. Apoll. Rh. 3, 479. 4, 197. Quo loco inseratur, Heind. ad Plat. Gorg. 123. Interjectum dubitantis est, ad Lucian. 1, 301. An possit per ellipsin subaudiri? Bibl. Crit. 3, 1, p. 51. An cum particip.? Musgr. Hel. 401. De usu h. v. Attico, ad Xen. Eph. 188. Brunck. Aristoph. 3, 179. Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, Valck. Phoen. p. 232. Ἐγώμαι, Schneid. Anab. 148. Heind. ad Plat. Gorg. 263. ad Apol. p. xvi." Schæf. Mss. Οἶω, Laconice pro οἶομαι, Hermann. de Ratione emend. Gramm. p. 46. Οἷσασθαι, Lobeck. Phryn. 719. * "Οιομένως, Hieron. in Es. 53. vide Pierson. ad Ignat. Ep. p. 13." Kall. Mss.] "Οιητέον, Putandum, Aristot." [Diosc. 5, 140. Schol. Hesiod. p. 278. "Dionys. Areop. 250." Kall. Mss.]

Compp. et derivata ab Ὀτομαι et Οἶομαι.

"Οἶσμα, Gaza dicitur vertisse Elatio." [* Ὀϊστός, unde] Ἀνώϊστος, ὁ, ἡ, Inopinatus, s. Inopinus, Necopinatus, Cic. Improvisum et inopinatum hoc illi accidit, Liv. Inopinatum et insperatum accidit, Rursum Cic. Multa improvisa nec opinata nobis. Inexpectatus: Eveniens præter expectationem. Il. Φ. (39.) Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἦλθε δῖος Ἀχιλλεύς, i. e. ἀνέλπιστον, Eust. qui et ipse derivat ab ὄτω, τὸ ὑπολαμβάνω et νοῶ, facta ἐκτάσει. Hes. quoque ἀνώϊστον exp. ἀπροσδόκητον. Pro Necopinatus Bud. ex Herod. quoque citat. Ex eod. Herod. Ἀνώϊστος χρόνος, Tempus non intellectum obrepens; ut dicitur, obrepat non intellecta senectus. || Non suspectus, ex Herod. (6, 66.) Ἀνωϊστον γενομένου ἐς Πυθίην, Cum nihil suspicionis esset erga Pythiam. ["Rhian. 1. Epigr. adesp. 614. ad Herod. 76. 467. 752. Ilgen. Hymn. 105. Voss. Myth. Br. 1, 151." Schæf. Mss.] Ἀνωϊστος ET Ἀνωϊστὶ, Inopinato, Necopinato, Ex necopinato, Liv. Cum inopinato in castra irrupissent, Aliud novum malum necopinato exortum est, E necopinato hostem invadit; vel Insperato, Ex insperato, De improvise, Cum nemo putasset, nec expectasset. Apoll. Rh. 3, (6.) πυκννοῖσιν ἀνωϊστος δονάκεσσι Μίμνον ἀριστῆες λελοχημένοι, i. e. ἀνυπονόητως, 4, (1660.) δεδοκήμενοι ἦντινα ῥέξει Μῆτιν ἀνωϊστος, Schol. ἐξαίφνης, ἀγνώστως: (1, 680.) δμῖλον ἀνωϊστος ἐφίκανεν, Contra omnium opinionem et expectationem. Posteriore autem, ἀνωϊστὶ, Hom. utitur Od. Δ. (92.) τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε Λάβρην, ἀνωϊστὶ, δόλω οὐλομένης ἀλόχοιο, Tam latenter ut nemo putasset, ὡς οὐκ ἂν τις οἶσαιτο, Eust. Ἀνωϊστὶ Hes. exp. non solum ἀπροσδοκῆτως, sed etiam * ἀνυπομονήτως. Pro quo fortasse scr. ἀνυπονοήτως: nam in meo Lex. vet. ἀνώϊστος exp. ἀνυπονόητος, ἀπροσδοκῆτος, ab ὄτω, τὸ ὑπονοῶ. "Ἀνωϊστος, Hes. exp. " non solum ἀπροσδοκῆτως, Inexpectato, Inopinato, " sed etiam ἀνυπομονήτως, itidemque Suid. Sed " puto eos scripsisse ἀνυπονοήτως: præsertim cum " idem Suid. ἀνώϊστος exp. ἀνυπονόητος: atque adeo " ad significandum ἀνυπομονήτως, dicendum foret " potius ἀνωϊστος vel ἀνυποίστος." Apud Etym. autem perperam SCRIBITUR Ἀνόηστος, pro Ἀνώϊστος.

Οἷμα, τὸ, Id ipsum quod quis opinatur, Opinio animo concepta. Sed plerumque dicitur de Arroganti et stulta opinione quam aliquis de se concepit, Existimatio de se nimis arrogans. Bud. 891. interpr. Elatio, Arrogantia, τῦφος, e Plut. (10, 160.) afferens, de sophistis, quibus discipuli magna salaria

persolvebant, Οἷματος ἐπληροῦντο καὶ δοξοσοφίας καὶ λόγων εὐχλόν. Et hanc e Diog. L. sententiam, Τὸς μὲν κενὸς ἄσκει τὸ πνεῦμα διίστησι, τοὺς δ' ἀνοήτους τὸ οἷμα. [Plut. 6, 142. 156. 159. 302. 304.] Οἷματιον, τὸ, quasi Arrogans opiniuncula quam quis de se concepit. Οἷματίας, ὁ, Qui arrogantem de se opinionem concepit, Superbus et insolens, Bud. ἐπηρμένος, Suid.

Οἷσις, ἡ, Opinatio, Opinio, Plato Phædone (41.) "Ἀν περ μείνη ἡδε οἷσις, τὸ ἁρμονίαν εἶναι σύνθετον πρᾶγμα. Aliud exemplum præter hoc habes ap. Bud. 889. et supra in Νόσημα, ubi Cic interpr. Opinatio. || Item pro οἷμα ponitur, i. e. pro Arroganti existimatione sui: quo sensu tum ap. Dionys. Areop. usurpanti testatur Bud., tum in quodam parænetico, e quo hæc affert, Ἡ μὲν γὰρ σύνεσις τῆς ἀγνοίας τὴν ἐκ τῆς οἷσεως ἐγειρομένην προπέτειαν ἐκκόπτει, i. e., inquit, Excitatam e stulta et arroganti existimatione sui. Aliud exemplum, quod huic subjungit, ibid. tibi videndum relinquo, sc. p. 890. init. In qua signif. utitur et Philo V. M. 1. "Ἀμα μὲν οἷσει, μεγάλῳ κακῷ, πεπιεσμένος, Simul magno malo, persuasione sui, laborans, Turn. legens μεγάλῳ κακῷ pro μεγάλων κακῶν, ut vulg. Edd. habent: 3. Τὴν πρὸς ὕψος ἄλογον αἴρουσαν καὶ φυῶσαν οἷσιν, ἀτυφίας ἔρωτι σὺν ἐπιστήμῃ στέλλειν, Persuasionem sui ad excelsitatem sine ratione erigentem et inflantem. || Hes. οἷσεως exp. non solum νομίσεως, δοκῆσεως, ἐπάρσεως, sed etiam ὑπονοίας, i. e. Suspicionis. [Plut. 6, 178. 241. "Heind. ad Plat. Phædr. 242. Wakef. S. Cr. 4, 185. ad Mær. 65. Ammon. 11. Wyttenb. ad Plut. 1, 855." Schæf. Mss. * Οἷσικόπος, unde * "Οἷσικοπία, Eust. de Engastrimytho p. 407. Ed. Allatii, —as ποιητικῆς εὐρεσις, Poeticæ imaginationis inventio." Schn. Lex. * Οἷσισόσφος, Clem. Alex. 456. Thalassius Cent. 4, 26. * Οἷσιφρων, Cyrill. Alex. in Jo. 1. p. 249.]

Οἷητής, ὁ, Opinator, VV. LL.: Hes. autem οἷητᾶν exp. κομητῶν, Comatorum, Crinitorum: quod Ionicum erit pro οἷατῶν, nam Idem οἷατᾶν exp. κομήτην. Pertinet igitur ad Οἷητῆς, de quo supra. [* Οἷητὸν, Gl. Rebile, leg. Reabile. * "Οἷητικός, Wakef. S. Cr. 4, 156." Schæf. Mss.]

[* Ἀνωϊομαι, Contrarium puto, Plato Theæt. 178.] Κατοἷομαι, Arroganter de me sentio, ut exp. ap. Abacuc, 2, (5.) Ὁ δὲ κατοἷμενος καὶ καταφρονητῆς, ἀνὴρ ἀλαζών, οὐδὲν οὐ μὴ περάνῃ: ubi vulg. interpr. textus Græci habet, Qui autem arrogans est et contemtor, vir superbus, nihil perducit ad finem. Hieronymus autem Hebr. textum ita interpr. Et quo modo vinum contra potantem facit, sic vir superbus non decorabitur, nec voluntatem suam perducet ad finem, et, juxta Symmachum, οὐκ εὐπορήσει: h. e., in rerum omnium erit penuria. Unde patet Græcos Interpr. longe aliter verba Hebraica accepisse, ac, si in ceteris hæ versiones consentirent, aliquis fortasse suspicari posset scriptum fuisse κατοἰνούμενος. [Hes. Κατοἰόμενος· ὁ μετὰ πληροφορίας πιστεύων, ἡ δ' ἐν ὑπολήψει φερόμενος, καὶ ὁ ὑπερφηανεύμενος. Suid. Κατοἰόμενος· ὁ νομίζων ἐαυτὸν μέγαν καὶ φυῶν ὑπερφηάνως. Vide Schleusner. Lex. V. T. * Κατοἷσις, Opinio, Plut. 10, 602. * "Προἷομαι, perf. προἷσμαι, vera lectio ap. Lucian. Parasit. 2. fin." Wakef. Mss.] Συνοἷομαι, Una puto, Etiam ego sic arbitror, h. e. Assentior, Plato de Rep. 7. Συνοἷομαι, ἔφη, καὶ ἐγὼ ὃν γε δὴ τρόπον δύναμαι. Et, "Ἰθὶ δὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τόδε ξυνοἷθητι, Age igitur, et hoc quoque assentire, s. concede. Ita ξυνοἷεσθαι et ὁμολογεῖν idem erunt. ["Plato Theæt. 379. Musgr. Ion. 694." Schæf. Mss.] Ὑπεροἷομαι, Nimis magnam de me concipio opinionem, Nimium mihi arrogo. Unde ap. Hes. Ὑπεροἷσάμενοι, ὑπερφηανούντες. Apud Suid. [et Phot.] reperio etiam ὑπεροἷαζόμενον, quod exp. ὑπερφηανεύμενον: cujus vestigia et ap. Hes. conspiciuntur: quippe ap. quem post Ὑπεροἷον et ante Ὑπεροἷσάμενοι, ita legatur, Ὑπεριζόμενον, ὑπερφηανεύμενον. Hoc ergo partic. erit a VERBO Ὑπεροἷαζομαι, signif. i. q. ὑπεροἷομαι, ac forsitan inde derivato. Ὑποἷομαι, Suspisor. Unde ap. Hes., Ὑποἷεσθαι, ὑπονοεῖν. Est vero et ALIUD Οἷω, signif. Fero, Porto, Eust.

1161. ἀπὸ τοῦ οἶω, τοῦ κομίζω, de οἰστρος loquens. Nullus tamen usus est nisi futuri et temporum quæ inde formantur, Od. Y. (154.) μεθ' ὕδωρ ἔρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἴσετε θάσσον ἰούσαι : ubi Eust. annotat esse fut. pro præsenti. Et X. (481.) iterum in imperativo, pro Fer, Porta, Οἶσε θέειον γρηῖν, κακῶν ἄκος· οἶσε δέ μοι πῦρ. Sed et ex Aristoph. (B. 482. A. 1099. 1101.) citatur οἶσε, φέρε, Fer. Pro quo Phalar. Epist. dicit οἶσον. At fut. οἶσει, Feret, ex (Il. B. 229. Φ. 125.) quoque affertur : sicut et Hes. οἶσομεν exp. κομίσομεν. Pass. οἰσθήσομαι, Ferar, citat Bud. ex Aristot. Phys. At voce med. οἶσομαι e Xen. Œc. (18, 6.) pro Ferar : e Thuc. (2, 11.) pro Feram. [Οἶσαι, Lobeck. Phryn. 733. Οἰσόντων, imper., Antim. Fr. 10. Οἰστέμεν, οἰσεμένοι, pro aor., Od. Γ. 429. Il. Γ. 120. pro fut., Il. A. 191. Οἶσειν, in præsenti, Pind. Π. 4, 181. Vide Buttm. A. Gr. 1, 419. "Οἶω, Valck. Adonias. p. 290. Οἶσω, Fischer. Weller. Gr. Gr. 2, 416. Heyn. Hom. 4, 52. 469. 5, 21. 43. 7, 124. Fero, Valck. Callim. p. 10. ad Herod. 76. Diatr. 244. Markl. Suppl. 561. Οἶσε, ad Mær. 285. ad Od. Θ. 255." Schæf. Mss.] Οἰστέος, Ferendus, Eur. (Or. 767. Alc. 742.) ET Οἰστός, Qui ferri potest, Tolerabilis, Thuc. 1, (122.) p. 39. Εἰ μὲν ἡμῶν ἦσαν ἐκάστοις πρὸς ἀντιπάλους περὶ γῆς ὄρων διαφοράι, οἰστόν ἂν ἦν, i. e. ὑπομονητὸν ἂν ἦν, Tolerabile esset : (7, 75.) "Ὅμως δὲ ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἔτι κινδύνον, οἰστὰ αὐτοῖς ἐφαίνετο, Tolerabilia videbantur. Idem, Καῦμα οὐδαμῇ οἰστόν. Utitur et Synes. ["Οἰστέον, ad Diod. S. 2, 65. Jacobs. Exerc. 1, 175. Οἰστός, Toup. Opusc. 2, 24." Schæf. Mss. "Euseb. H. E. 189." Kall. Mss. Compar. Οἰστότερον, Heliod. 2. p. 103.] Δύσοιστος, Quem difficulter ferre queas, Ægre tolerabilis; etiam Intolerabilis, δυσφόρητος, Suid. *δυσυπομόνητος, Hes. ["Wakef. Eum. 792. Abresch. Æsch. 2, 110. Jacobs. Anth. 6, 118. Valck. Diatr. 108." Schæf. Mss.] Δυσοίστως, Ita ut vix feras : δυσφόρως, J. Poll. [*"Οἰστικός, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 243." Kall. Mss. "Qui fert, Philo J. 1, 110. Qui producit, Stob. 546, 25." Wakef. Mss. Cruzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 98. Orig. Philoc. c. ult. p. 438. Ed. Par., Niceph. Blemm. p. 31. "Ferax, Chrys. in Ps. 106: T. 1. p. 973. "Ἡ τε τοῦτων χώρα καὶ πόλις, οἰστική πρότερον οὐσα καρπῶν ἀγαθῶν, ἐκ τῆς εἰς Χριστὸν παροινίας ἄκαρπος ἔτι διατελεῖ." Seager. Mss. Cornutus de Nat. Deor. 28. p. 210. Schol. Plat. Ruhnck. p. 102. Ἰατρική ἐστὶν ἀπούσης ὑγείας οἰστική. "Phryn. Ecl. 31. Toup. Opusc. 2, 24. *Οἰστικῶς, ibid." Schæf. Mss.] "Ἀνοίω, inusitatum in præsenti "thema, e quo synonymum ei ἀναφέρω, mutuatur "fut. 1. ἀνοίσω : indeque est ἀνοίσις et ἀνοιστέον. "Apud Suidam ἀνοίσω σοι βόας, pro ἀνενεγκοῦμαι, "ut Hes. quoque exp. ἀναβαστάω : iidem tamen et "per præsens ἀναφέρω exp." ["Ἀνωσαι, Ionice pro ἀνοῖσαι, Herod. 1, 157. Ἀνοῖσειν, 7, 149.] "Ἀνοιστέον, Referendum, Adv. θετικὸν ex inus. th. ἀνοίω, "Theophr. C. Pl. 4, 12. Ἐπὶ τὴν χώραν ἀνοιστέον. "Ἀνοιστὸν autem, quod VV. LL. e Plut. de Sanit. "Tuenda afferunt, falsum est : proque eo leg. ἀνωστόν." ["Herod. 6, 66. Ἀνωίστου δὲ γενομένου ἐκ προνοίας τῆς Κλεομένηος ἐς τὴν Πυθίην, Re, ergo de Cleomenis providentia ad Pythiam relata, ubi tamen melius forte legeretur ἀνοιστοῦ, vel ead. analogia qua ἀνωσαι, ἀνωστοῦ." Brunck. Mss.] Ἀνοίσις, Re- vectio, *ἀνακρίσις, Hes. "Ἐπανοίω, Referam, ab "inus. th. ἐπανοίω." [Polyb. 21, 2, 14. *Ἐπανοιστέον, 1, 37, 3.] "Ἀνοίω, inus. thema, e quo syn- "onymum ἀντιφέρω mutuatur fut. 1. Unde ap. Hes. "ἀντοῖσομεν, quod exp. ἀντιδώσομεν, Reddemus. "Sonat tamen potius Referemus." "Ἀποίω, inus. "th. e quo ἀποφέρω mutuatur fut. 1. ἀποίω : signif. "autem Aufero, Asporto." [*Ἀποιστέον, Gl. Per- ferendum. * "Συναποίω, Alciph. 2, 3, 74." Boiss. Mss.] "Διοίσεσθαι, ap. Soph. (Aj. 511.) Deportabi- "tur : a th. διαφέρω, mutuantur fut. 1. ab inus. v. "διοίω. Activo fut. utitur Aristoph. N. (503.) Οὐδὲν "διοίσεις Χαιρεφώντος τὴν φύσιν, pro Nihil ingenio "differes a Chærephonte." [Soph. Tr. 323. Eur. Or. 49. *Διοιστέον, Phæn. 272. *Εἰοίω, unde]

A "Εἰσοιστέος, Inferendus, Introducendus : νόμος, "Dem. (707.) Ferenda lex." "Εξοίω, Efferam, ab "inus. th. ἔξοίω, a quo ἐκφέρω mutuatur sua tem- "pora." ["Εξοίω, Gl. Prolaturus. *Ἐξοιστέον, Eur. Phæn. 719. Plato Parmen. 128. *Ἐξοίσις, Divulga- tio, Schneidero susp. *Ἐξοιστός, Sext. Emp. 396.] "Ἀνέξοιστος, Non efferendus, Quem efferre non li- "cet, h. e. eliminare et evulgare, Eust. 1788. Ἐκφέ- "ρει δέ τις καὶ μυστήριον, ὅπερ ἐχρὴν εἶναι ἀνέκφορον "ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἀνέξοιστον." [Plut. 8, 907.] "Δυσ- "έξοιστος, Elatu s. Expositu difficilis; Hes. enim "δυσέξοιστον exp. non solum *δυσεκκόμιστον, sed "etiam δυσερμήνευτον." "Κατοίσειν χρήματα, Alla- "tum s. Numeraturum esse pecunias, a καταφέρω : "id enim fut. 1. mutuatur ab inus. th. κατοίω. Itidem "Hes. κατοίσεσθαι affert pro κατάζει." ["Heyn. Hom. 8, 335." Schæf. Mss. *Μεροίω, unde Μεροῖω, Lucian. 2, 745. *Περιοίω, unde Περιοίσειν, Phot. τὸ περιέσεσθαι καὶ ἀνθέξειν Θουκυδίδης 2. (28.) σημαίνει καὶ τὸ ἀνοίσειν ἐκ τῆς νόσου. *Περιοιστέος, Suid. 2, 4. 11. *Περιοιστικός, Photio ὁ φορητός. *Προοίω, unde *Προοιστέον, Schol. Ven. Il. B. 469. p. 71. *Προοιστός, Antepositus, Apollon. Pronom. 322. ad Greg. Cor. 162.] "Πρόσοισμα, ap. Hippocr. de Lo- "cis, est τὸ προσφερόμενον, Quod offertur, adhibe- "tur, assumiturve : [421, 51. 54. 422, 20. At Πρό- σοισμα, Schn. Lex.] "ET Προσοιστέος, Afferendus, "Offerendus, Assumendus, Quem oportet προσφέ- "ρεσθαι," [Eur. Hec. 394. Athen. 642. Aristoph. Θ. 1142. Plato Phædro 272.] "ab inus. th. προσοίω, a "quo προσφέρω mutuatur fut. 1. et tempora quæ "inde formantur : Eur. (Hipp. 606.) μὴ προσοίσις "χείρα, Manum ne afferas, admoveas. Et voce "μεθ. προσοίσομαι, Sumam, Assumam in cibo." [*Προοιστός, unde] "Ἀπρόσοιστος, i. q. ἀνύποιστος, "Non ferendus, Intolerandus; nam οἶω, unde hæc "derivata sunt, Fero significat : Hesychio ἀνυπομό- "νητος : ap. quem tamen sine σ scriptum est ἀπρό- "σοιτος." [Æsch. Pers. 91.] "Inde ADV. Ἀπρσοί- "στως, Intolerabiliter, Ita ut sufferri nequeat, Isocr. "Eva. (20.) Ἀ. καὶ χαλεπῶς εἶχον, interpr. Feri et "immanes erant : quia subjungit, ὥστε καὶ τῶν "ἀρχόντων τοῦτους ἐνόμιζον εἶναι βελτίστους, οἵτινες "ἀν ὁμώτατα πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακείμενοι τυγχά- "νοιν. Bud. exp. ἀμίκτως καὶ *ἐξηγριμένως εἶχον, "Commercii ignari et efferati erant." [*Ἀνπρό- σοιστος, Soph. Œd. T. 1340.] "Εὐπρόσοιστος, Allatu "facilis, ex Eur. (Med. 279.) affertur pro Accessibilis, "Pervius, Expositus, Facilis." "Συνοίσει, fut. verbi "Συμφέρεi, significantis Confert, Prodest, Utile est. "Apud Soph. autem in Ajax (431.) Αἶ αἶ, τίς ἂν "ποτ' ὦεθ' ὧδ' ἐπ' ὠνυμον τοῦμόν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς "ἐμοῖς κακοῖς; exp. Quadraturum esse, Conveniens "fore, q. d. Fore ut eod. tenderet. At pass. Συνοί- "σομαι, Congrediar : ap. Hesiod. (A. 358.) sequente "etiam infin. πολεμίζειν. Ex Herod. autem affer- "tur cum dat., (6, 50.) Συνοισόμενος μεγάλῳ κατῷ, "Occursurus magno malo. Ex Eod. pro alia signif. "affertur; nam (4, 15.) Ἀμεινον συνοίσεσθαι αὐτοῖς, "redditur, Cum ipsis melius actum iri. Apud Ari- "stoph. vero in N. (594.) Ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα "τῇ πόλει ξυνοίσεσθαι, Res in reip. utilitatem verte- "tur." [*Υποίω, unde] Ὑποιστός, Sufferendus : "vel Qui sufferri et tolerari potest : vel Qui in humeros sublatu ferri potest. Hes. ὑποιστὰ exp. φορητὰ, βαστακτά : itidemque Suid. ὑποιστὸν, φορη- τόν. Ἀνύποιστος, Qui sufferri nequit, Intolerabilis. [Athen. 519. M. Anton. 8, 36. Dionys. H. 1, 413, 45. Etym. M. 115, 18.] A quo Ἀνυποίστως, ap. J. Poil. Ita ut sufferri et tolerari non possit, Intole- rabiliter, ut Colum. loquitur. "Δυσύποιστος, Qui "ægre sufferri potest, Ægre tolerabilis, i. q. δύσοι- "στος et δυσφόρητος." [Joseph. A. J. 15, 7, 1. *Εὐ- ὑποιστος, Theodoret. H. E. 4, 19.]

Οἰστρος, Sagitta, Jaculum. Eust. a præcedente οἶω, i. e. κομίζω, derivat : ut ἰδὸς ab ἱημι. Arat. (598.) εὐποίητος οἰστρος, Sagitta, ut Cic. interpr. p. 101. mei Cic. Lex. Frequens ap. Hom. : ut Il. E. (99.) διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς οἰστρος. Od. Φ. (12.) de ἰοδόκῳ pharetra, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες οἰστροί. Il. Θ. (323.) φαρέ-

της ἐξείλετο πικρὸν οἶστον, E. (393.) οἶστον τριγλώχινι A
Βεβλήκει, Θ. (297.) προέηκα τανυγλώχινας οἶστους, N.
(662.) πρῶται χαλκήρε' οἶστον, Φ. (492.) ταχέες δ' ἐκπι-
πτον οἶστοι, Ο. (313.) ἀπὸ νευρῆφι δ' οἶστοι Θρωσκον. Et
alibi (A. 478.) ὡκὺς οἶστός. Utitur et Lucian. (1, 775.)
licet Poetis hoc vocabulum sit peculiarius : [559.
688. "Wakef. Herc. F. 864. Monthly Review Jau.
1799. p. 84. Wessel. Diss. Herod. 41. ad Mær. 275.
Attici semper dixerunt οἶστος, Porson. Præf. ad Hec.
p. ix. Ed. 2. Med. p. 51. Musgr. El. 324. Brunck.
Aristoph. 2, 244. ad Mær. 275. 387. Wakef. Diatr.
7. Herc. F. 510. Hermann. Obs. 58." Schæf. Mss.
Aristot. Phys. 6, 9. 'H οἶστος φερομένη. * "Οἶστο-
βρόχιον, Eust. II. 678, 18." Wakef. Mss. * "Οἶστοδέ-
γμων, Æsch. Pers. 1025.] 'Οἶστοδόκη, ἡ, Theca in qua
sagittæ reponuntur : quæ ET 'Οἶστοθήκη. Cam. [Adj.
ap. Apoll. Rh. 1, 1194. 'Ρίμφα δ' οἶστοδόκην μὲν ἐπὶ
χθονὶ θῆκε φερέτην. * "Οἶστοκόμος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 48,
360." Wakef. Mss. * "Οἶστοφόρος, Tzetz. Posth. 46.
65. 159. Lobeck. Phryn. 654.] 'Οἶστοῦχος, Sagit-
tas contineus, vel Sagittas in se habens : ut οἶστοῦ-
χος φερέτην ap. posteros Homeri pro eo quod Hom.
dicit ιοδόκος. Eust. 'Οἶστεύω, Sagitta peto, vel ferio,
Jaculor, Sagittam emitto. Od. M. (84.) Οὐδέ κεν ἐκ
νῆος γλαφυρῆς αἰετῆρος ἀνὴρ Τόξω οἶστεύσας κοῖλον
σπῆος εἰσαφίκοιτο. II. Θ. (269.) ἐπεὶ ἄρ' τιν' οἶστευσας
ἐν ὀμίλῳ. Cum genit. construitur, Δ. (100.) 'Αλλ' ἄγ'
οἶστευσον Μεγέλαον κυδαλίμοιο : ubi subaudiri potest
κατὰ, ut sit Sagitta impete, Sagittam immitte, Sagit-
tam dirige contra. ["Wakef. Herc. F. 864. Heyn.
Hom. 4, 571." Schæf. Mss.] 'Οἶστευμα, τὸ, Id ipsum
quod jaculando emissum est, i. e. Sagitta, Jaculum :
idem cum οἶστός : vel potius Sagitta excussa, Jacu-
lum emissum. Plut. Apophth. Λέγοντός τινος, 'Απὸ
τῶν οἶστευμάτων τῶν βαρβάρων οὐδὲ τὸν ἥλιον ἰδεῖν
ἐστί. 'Οἶστευτήρ, ἦρος, Sagittarius, ["Nonn. D. 7,
271." Wakef. Mss. Anthol. 6, 569. * "Οἶστευτής,
Callim. H. in Apoll. 43. * "Οἶστευτὺς, Ruhnk. Ep.
Cr. 132. Valck. ad Herod. 42." Schæf. Mss.
* "Αποἶστεύω, Anal. 2, 125.] Διοἶστεύω, Sagittam
mitto per, Jaculo pertranseo. Od. T. (578.) "Ὅς δέ κε
ῤῥήϊτα' ἐντανύσῃ βίον ἐν παλάμῃσι καὶ διοἶστεύσῃ πε-
λέκων δυοκαίδεκα πάντων, Φ. (96.) ἐώλπει Νευρὴν ἐν-
τανύσειν, διοἶστεύσειν τε σιδήρου. [* "Υπεροἶστεύω,
Eust. Od. A. p. 41, 26.]

"ΟΙΑΞ, ακος, ὁ, Gubernaculum, Temo navis,
"Clavus navis : ut et Vitruv. docet, 10, 8. Navis
"onerariæ maximæ gubernator ansam gubernaculi
"tenens, quod οἶαξ a Græcis appellatur. Plut. de
"Deo Socr. (8, 326.) 'Ορῶντας ὑπὸ μικροῖς οἶαξι με-
"γάλων περιγωγὰς ὀκάδων. Idem in l. an Seni
"capess. Resp. Παρ' ἡνίαν καὶ παρ' οἶακα πολλάκις
"στάς. J. Poll. non solum totum τὸ πηδάλιον vo-
"cari οἶακα scribit, sed etiam τὸ ἄκρον τοῦ πηδαλίου,
"Summam gubernaculi partem, i. e. Ansam guber-
"naculi : sed crebrius de ipso gubernaculo dicitur,
"ut tum in ante cc. II., tum in metaphoricis hoc
"Theodoriti H. E. 2. Ἦν τῆς 'Αντιοχέων ἐκκλησίας
"κατέχων τοὺς οἶακας." ["Jacobs. Anth. 1, 50. 84.
10, 285. Thom. M. 644. Markl. Iph. p. 400. Musgr.
Iph. T. 1356. Wakef. S. Cr. 4, 252. ad Diod. S. 2,
302. Brunck. ad Hippol. 1237. Bergler. ad Aleiphr.
38. Toup. Opusc. 1, 61. 319. Valck. Phæn. p. 571.
615. Hipp. p. 296. Diatr. 234. Lennep. ad Phal. 87.
ad II. Ω. 269. Heyn. Hom. 8, 648. Græv. Lectt.
Hes. 516." Schæf. Mss. Plato Polit. §. 16. Aristot.
Mechan. 6. Polyæn. 3, 11, 4. * "Οιακονόμος, Æsch.
Pr. 149.] "Οιακοστροφός, Qui gubernaculum manu
"versat, Gubernator. Metaphor. Æsch. (Pr. 514.) Τίς
"οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστροφός ; pro Quis est qui
"necessitatem vertere pro arbitrio queat, ut guberna-
"tor suum gubernaculum ?" [S. c. Th. 62. Eur. Med.
523. Pind. I. 4, 120. "Valck. Hipp. p. 296." Schæf.
Mss.] "Οιακοστροφῶ, Gubernaculum manu verso,
"Clavum teneo reogue : Suidæ κυβερνῶ. [Æsch.
Pers. 769. * "Οιακοφόρος, Synes. 3, 287." Kall.
Mss. * "Οιακηδὼν, Apollon. de Adv. 619.] "Οιακίζω,
"significans itidem Gubernare, Rego, εὐθύνω : pro-
"prie quidem navem, metaphoricè vero et alia. He-
"rod., 'Εώθεσαν ἀσπίσι χρέεσθαι, τελαμῶσι σκυτίνουσι
"οἰακίζοντες, Regentes eas loris coriaceis. Aristot.

"Eth. 10, 1. Διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους οἰακίζοντες
"ἡδονῇ καὶ λύπῃ." ["Ad Diod. S. 1, 193. 2, 302.
Heyn. Hom. 5, 449. 8, 648. Schneider. Bibl. Philol.
1, 159." Schæf. Mss. "De equo, Strabo 1124." Wakef. Mss.] "Οἰάκισμα, τὸ, Gubernatio : vel q.
"d. Gubernamentum. Diog. L. (555.) 'Ακριβὲς οἰά-
"κισμα πρὸς στάθμην βίου. Οἰακιστής, Gubernator :
"κυβερνήτης, Suidæ. [* "Μετοιακίζω, Schneider.
Bibl. Philol. 1, 159. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 125." Schæf. Mss. * "Οιακῶ, unde * "Οιακῶσις, Aqu. Job.
37, 12.] "ΙΟΝΙΣ Οἰήξ dicitur pro οἶαξ, Guber-
"naculum. Hom. οἶκας vocavit κρίκους τοὺς συνέ-
"χοντας τὸν ζυγόν, Annulos qui jugum tenent : s.
"κρίκους δι' ὧν ἐνείρονται αἱ τοὺς ἡμιόνους οἰακίζουσαι
"ἡνίαι, Annulos per quos trajiciuntur mulos regentes
"habenæ, teste Eust. qui οἶκας itidem vocari scri-
"bit non solum τὰ πηδάλια, Gubernacula, verum
"etiam Annulos per quos trajiciuntur lora in quibus
"gubernaculum versari a gubernatore queat : atque
"adeo suo tempore nautas οἰάκια appellasse ξυλῆφιά
"τινα δι' ὧν ἔστρεφον τεχνικῶς τὰ πηδάλια. Porro
"locus Homeri, cujus mentio facta est, extat II. Ω.
"(269.) Ζυγὸν ἡμιόνειον εὐ οἰήκεσιν ἀρηρός. Inde
"VERB. Οἰηκίζω, i. q. οἰακίζω, Gubernare, Rego :
"Herod. 1, (171.) Dicitur ETIAM Οἰήιον pro οἶηξ
"s. οἰάκιον, Gubernaculum, teste Eust. Utitur autem
"eo Hom. II. T. (43.) de gubernatoribus dicens,
"ἔχον οἰήια νηῶν. Apud Hesych. legitur et Οἰνίαι,
"expositum οἶακες, Gubernacula : sed mendii suspe-
"ctum."

ΟΙΩΝΟΣ, ὁ, Avis, Volucris, Ales. Sed proprie
dici putatur de majoribus avibus et carnivoris. II.
A. (5.) αἰντοὺς δ' ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν, Οἰωνοῖσι τε
πᾶσι, Od. Γ. (259.) τὸν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέ-
δαψαν· Κείμενον ἐν πεδίῳ : Virg. Heu terra ignota
canibus data præda Latinis Alitibusque jaces : E.
(133.) Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ 'Ρινὸν
ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν, Canes celeresque volucres. Sic
II. X. (354.) 'Αλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα
δάσσονται : (336.) σὲ μὲν κύνες ἡδ' οἰωνοὶ 'Ελκήσουσ'
αἰκῶς. Od. Γ. (271.) Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ
κύρμα γενέσθαι, II. Θ. (379.) P. (241.) Τρώων κορέει
κύνας ἡδ' οἰωνούς, A. (454.) οἰωνοὶ 'Ωμησται ἐρύουσ',
Dilacerabunt et discerpent crudivore volucres, Od.
A. (604.) κλαγγὴ νεκῶν ἦν οἰωνῶν ὥς, Ceu volu-
crium. Sic Od. Π. (216.) Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώ-
τερον ἢ τ' οἰωνοὶ, Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ : traduntur autem
esse ἀετώδη duo hæc avium genera. At Hesiod.
'Εργ. (1, 275.) Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετε-
νοῖς, Alitibus volucribus. Itidem Emped. Θῆρες τ'
οἰωνοὶ τε καὶ ὕδατοθρέμμοις ἰχθύς. Utitur et Plut.
Romulo hoc vocabulo pro Volucris, Avis, Ales,
Οἰωνοῖς καὶ θηρίοις ἐρρίφημεν, Alitibus ferisque præda
projecta sumus. || Aliquando dicitur de Avi quæ
in auspicio observatur, ac interdum reddi potest
Augurium, Auspicium, Omen, II. Ω. (292.) Αἶτει δ'
οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε οἱ αὐτῷ Φιλτατος οἰωνῶν,
N. (823.) "Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις
Αἰετὸς ὑψιπετής· ἐπὶ δ' ἔαχε λαὸς 'Αχαιῶν Θάρσυνος
οἰωνῶ, M. (237.) Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπετέρυγας
κελεύεις Πείθεσθαι, Od. A. (202.) Οὐτέ τι μάντις ἐὼν,
οὐτ' οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, Nec vates, nec auguralis
scientiæ peritus, II. M. (243.) Εἰς οἰωνὸς ἀριστος
ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Unde Cic. de Senect. Augur-
que cum esset, dicere ausus est, optimis auspiciis ea
geri, quæ pro reip. salute fierent. Plato Epist. 7.
Nῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν χάριν οἰωνοῦ, Bona ominemur
felicis auspicii gratia, Xen. K. Π. 3, (3, 11.) Οἰωνοῖς
χρησάμενος αἰσίοις ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολεμίαν. Et ap.
Suid. Εὖν αἰσιωτέροις τοῖς οἰωνοῖς ἄψασθαι τοῦ πολέ-
μου. Sic Horat. Secunda alite aliquid facere. Claud.
Secundis alitibus procedere. Et ap. Cic. Solvere
adversa avi. Ovid. Este bonis avibus visi gnatoque
mihique. Idem Xen. Σ. (4, 48.) Σημαίνουσί μοι πέμ-
ποντες ἀγγέλους, φήμας, καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνούς, ἃ, τε
δεῖ καὶ ἃ οὐ χρὴ ποιεῖν. Sic K. II. 8, (7, 1.) 'Εσημή-
νατέ μοι καὶ ἐν ἱεροῖς καὶ ἐν οὐρανίοις καὶ ἐν οἰωνοῖς
καὶ ἐν φήμας ἃ τ' ἐχρῆν ποιεῖν καὶ ἃ οὐκ ἐχρῆν. Item
ap. Plut. Probl. Rom. 'Επ' οἰωνῶν καθίζεσθαι, Con-
sidere augurii agendi causa : Cic. Cum in arce augu-

rium augures acturi essent. Ibid. Οἱ ἐπὶ τῶν οἰωνῶν, Augures, (134.) Τῶν ἐπ' οἰωνοῖς ἱερέων, οὓς Αἰσχυρὸς πρότερον, Αὐγοῦρας δὲ νῦν καλοῦσι. At de οἰωνοῖς ἀριστεροῖς vide ibid. plura. Idem, Πρὸς τῇ θεᾷ γενόμενος τῶν οἰωνῶν. Item τὸν οἰωνὸν δέχομαι, cui opponi potest ἀποδιοπομποιῦμαι τὸν οἰωνόν, Plut. Æmilio, et in Apophth. Ἀγαθὴ τύχη, καὶ δέχομαι τὸν οἰωνόν. Sic Val. Flacc. Accipit augurium Æsonides, lætusque superbi Tecta petit Pelia. || Interdum Omen et signum, Eur. Phœn. (865.) Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα τὰ [σά] στέφη, Ominatus sum nos esse victuros, Thuc. 6, (27.) p. 206. Τοῦ τε γὰρ ἐκπλου οἰωνὸς ἐδόκει εἶναι. || Nomen proprium filii Licymnii, Eust. ["Ad Phalar. 365. Markl. Iph. p. 185. Hel. 1496. Diod. S. 2, 251. Heyn. Hom. 4, 33. Ruhnk. ad H. in Cer. 46. Bibl. Crit. 3, 1. p. 62. Valck. Phœn. p. 549. Hipp. p. 257. ad Callim. 1, 28. ad Od. O. 531. Ilgen. Hymn. 432. Mitsch. H. in Cer. 128. ad Hérod. 674. 733. Ern. Ind. ad Xen. Mem. et v. Φῆμαι, Σύμβολα. Augurium, ad Diod. S. 2, 236. 527. Casaub. ad Athen. 37. De modo auspicandi ap. vett., ad Il. M. 239. Οἰωνὸν τίθεσθαι τι, Valck. Phœn. p. 325. ad Herod. 590. 733. Casaub. ad Athen. 1, 47. Οἰωνοὶ φῆναι, Musgr. Bacch. 1025." Schæf. Mss.] Οἰωνόβρωτος, Ab avibus devoratus, Quem alites depasti sunt: οἰωνοβρώτους, Hes. ὑπ' ὀρνέων βρωθέντας. Sed et Suidæ οἰωνόβρωτος est * ὀρνεόβρωτος. [2 Macc. 9, 15. 3 Macc. 6, 34. Strabo 6, 233. ubi al. * Οἰωνόβωτος. " Wessel. Diss. Herod. 169.] Οἰωνοθέτης, Qui prout alites videt vel volare vel pasci, vel garrire, οἰωνοὺς τίθεται, Qui ex avium volatu, pastu, aut garritu, auguria et omina accipit, Soph. Œd. T. (484.) de Tiresia augure, δεινὰ ταρασσει Σοφὸς οἰωνοθέτας, ubi Tricl. ὁ τοῖς οἰωνοῖς τιθέμενος καὶ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς μαντείας, et, ὁ τὰς πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεῖς καὶ εὐκρινῶν. [T. H. ad Thom. M. 444. * Οἰωνοκτόνος, Æsch. Ag. 572.] Οἰωνόμαντις, ὁ, Qui ex auguriis s. auspiciis vaticinatur, qui et * ὀρνιθόμαντις Hesychio. [Eur. Phœn. 774.] Οἰωνομαντεία, ἡ, Vaticinatio vel Vaticinium ex auspiciis. Οἰωνομαντικὴ, sc. ἐπιστήμη, Scientia auguralis, ["Dionys. H. 1, 587." Schæf. Mss. * Οἰωνόμκτος, Lycophr. 595.] Οἰωνοπόλος, Qui circa aves versatur, Augur, Auspex, ὁ ἐπ' οἰωνῶν, ut Plut. loquitur, Il. A. (69.) οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος. Esse autem μάντεων genus οἰωνοπόλους testatur et Plut. (8, 343.) ubi dicit Homerum τῶν μάντεων οἰωνοπόλους τινὰς καλεῖν, καὶ ἱερεῖς, καὶ ἑτέροισ δὲ τῶν θεῶν αὐτῶν διαλεγόμενων συνιέντας. [Æsch. Suppl. 59. " Heyn. Hom. 5, 196." Schæf. Mss. * Οἰωνοπολέω, unde * Οἰωνοπόλησις, Gl. Haruspicium: * Οἰωνοπολία Oscinum.] Οἰωνοσκόπος, Auspex, Qui avium volatus et pastus inspicit, ex iisque auguria accipit, [Eur. Suppl. 500. " Ammon. 104." Schæf. Mss. " Anna C. 166." Elberling. Mss.] Οἰωνοσκοπικός, Ad auspicem pertinens, Auguralis. Et ἡ οἰωνοσκοπικὴ, sub, ἐπιστήμη, Scientia auguralis. [Theodoret. Therapeut. 1. p. 6, 52. " Manetho 4, 212." Schæf. Mss.] Οἰωνοσκοπία, Auspicium, Augurium, h. e. Avium inspectio divinatioque ex earum volatu, garritu, aut pastu, [Plut. 10, 732. " Eust. 48, 18." Seager. Mss. " Seagar. Epist. ad Valck. 29. ad Diod. S. 2, 532." Schæf. Mss.] Οἰωνοσκοπεῖον, τὸ, Locus ubi auspices consistunt et augurium agunt, Auguraculum: quo tamen nomine proprie Romæ arx dicebatur, quod ibi augures augurium agerent: quod et οἰωνιστήριον. ["Valck. Phœn. p. 707." Schæf. Mss. * Οἰωνοσκόπιον, Gl. Auspicium: Οἰωνοσκοπέω, Gl. Auguror, Auspicor, Eur. Bacch. 347.] Οἰωνοσκοποῦμαι, Augurium ago: pro quo οἰωνοσκοπεῖσθαι Plut. dicit ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι. [Joseph. A. J. 18, 5, 3. * Οἰωνοσκόπημα, Auspicium, Augurium. * Οἰωνοσκοπητικός, Eust. Il. N. p. 943, 38.]

Οἰωνικός, Auguralis: οἰωνική, sub, ἐπιστήμη, Auguralis scientia, Augurum disciplina, VV. LL. Malim οἰωνιστική.

Οἰωνίζομαι, Auguror, Ominor, οἰωνὸν τίθεμαι, ut Eur. supra loquitur, Xen. Ἑλλ. 1, (4, 5.) * Ὅ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει, Aristot. Polit. 5, 4. Οἰωνισάμενοί τι σύμπτωμα: ut Val. Flacc. longosque sibi non auguret annos. Et ap. Suid. Δαιμο-

νίως πως οἰωνισάμενος τὸ μέλλον, sicut et Cic. dicit Futura augurari. Suid. exp. μαντευσάμενος. Plut. Polit. Præc., Τοῦ κρατῆρος αὐτομάτως ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς μέσον ραγέντος, οἰωνισάμενος, καὶ καταλιπὼν τὴν νύμφην, Augurio inde accepto; Velut quodam augurio, vel sinistro omine deterritus deseruit sponsam. Suid. οἰωνίζεσθαι exp. ἀποτρέπεσθαι ὡς κακῶ οἰωνῶ. In propria autem signif. idem Plut. Probl. Rom. dixit, de Qu. Metello Pontif. max. Ἐκώλυεν οἰωνίζεσθαι μετὰ τὸν Σεξτίλιον μῆνα τὸν νῦν Αὐγουστον προσαγορευόμενον, Augurari, h. e. Augurium agere, ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι, ut Idem loquitur. [Demosth. 794. " Heyn. Hom. 8, 387. Jacobs. Anth. 7, 337. ad Diod. S. 2, 108. 187. 413. Casaub. ad Athen. 36. 37. Xen. K. II. 95. ad Mær. 279. Valck. Callim. 176." Schæf. Mss.] Οἰώνισμα, τὸ, Auspicium, Augurium, Omen; Augurium, quod e volatu avium vel qualibet re accipimus: δεξιόν, Faustum omen, Bonum auspicium. Julian. Ἦν δέ μοι τοῦτο δεξιὸν οἰώνισμα καὶ χρηστὴν ἐλπίδων ἀρχή. Contra Herod. 1. Πρὸς τὸν μέλλον οἰωνίσματι καὶ φαύλῳ συμβόλῳ χρωμένους πάντας ἐτάραξεν, Pessimo augurio universos conterruit. Et οἰώνισμα ἐνόδιον, Augurium et divinatio de eo quod in itinere observatur. Item οἰώνισμα τὸ τῆς ὑγείας, Augurium salutis. Dion 37. Τότε δὲ οἱ Ῥωμαῖοι πολέμων ἀνάπαισιν ἔσχον, ὥστε καὶ τὸ οἰώνισμα τὸ τῆς ὑγείας ὠνομασμένον διὰ πάνν πολλοῦ ποιῆσαι. De quo Tacit. 12. Salutis augurium quinque et viginti annis omissum repeti ac deinde continuari placitum. Et Cic. de Divin. 1. P. Claud. augur consuli nuntiavit, addubitato salutis augurio, bellum domesticum triste ac turbulentum fore. Dion ibid. Τοῦτο δὲ δὴ μαντείας τις τρόπος ἐστὶ, πίστιν τινὰ ἔχων εἰ ἐπιτρέψει σφίσιν ὁ θεὸς ὑγίειαν τῷ δήμῳ αἰτῆσαι: ὡς οὐχ ὅσιον οὐδὲ αἰτῆσαι αὐτῆς πρὶν συγχωρηθῆναι γενέσθαι: καὶ ἐτελεῖτο κατ' ἔτος ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ μηδὲν στρατόπεδον μήτε ἐπὶ πόλεμον ἐξήει, μήτ' ἀντιπαρετάττετό τις, μήτε ἐμάχετο. [Chion Epist. 17. * Οἰωνισμός, ὁ, Gl. Auspicium, Plut. Numa 14. LXX. Num. 23, 23. Sirac. 34, 5. * Δυσοἰωνισμός, Omen infaustum, Hes. v. Ἀπήχεια, Phav. 103. Harpocr. 34. * Εὐοἰωνισμός, Schol. Lucian. Jov. Trag. 47. * Οἰωνιστήρ, UNDE * Οἰωνιστήριος ET Οἰωνιστήριον, τὸ, Unde augurium aliquod accipimus, Signum quale est omen, Xen. Ἀπολ. (12.) Καὶ γὰρ οἱ φθόγγοις οἰωνῶν, καὶ οἱ φήμαις ἀνθρώπων χρώμενοι, φωναῖς δήπου τεκμαίρονται: βρονταῖς μὲν ἀμφιλέξει τις ἢ μὴ φωνεῖν, ἢ μὴ μέγιστον οἰωνιστήριον εἶναι. || Locus in quo augures augurium agunt, Auguraculum, i. q. οἰωνοσκοπεῖον. Οἰωνιστής, ὁ, Augur, Aruspex, ὀρνεοσκόπος, Hes. [* Οἰωνιστὸς, unde] " Δυσοἰωνιστος, Inauspicatus, Qui sini- " stri auspicii est, Lucian. (2, 355.) Δυσοἰωνιστον " ἀποφαίνων καὶ δυσάντητον. Sic Hermog. Ἐρεῖ νῦν " κτωρ μεταίτειν, ὅτι οὐ βούλεται δυσοἰωνιστος εἶναι " μεθ' ἡμέραν προσαιτῶν, τοῖς ἐντυγχάνουσι. ["Schol. Soph. Œd. T. 62. Callim. ap. Tzetz. in Lyc. 513." Boiss. Mss. " Ad Charit. 27. Valck. Diatr. 109. T. H. ad Lucian. Dial. 97. Lex. Herod. 174." Schæf. Mss. * Εὐοἰωνιστος, Gl. Auspicatus, Zonaras 912. " Phryn. Σοφ. Προπαρ. 40." Boiss. Mss. Εὐοἰωνιστον, τὸ, Diod. S. Exc. p. 629. Wess.] Οἰωνιστικός, Ad augurem s. auspicem pertinens, Auguralis: οἰωνιστικὸν μαντείας εἶδος, Auguralis divinatio, Divinatio ex auspicio: i. q. οἰωνοσκοπικὸν s. ὀρνεοσκοπικόν: sc. ὅταν πετομένου τοῦδε τοῦ ὀρνιθὸς ἐμπροσθεν ἢ ὀπισθεν, καὶ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ νεύοντος, εἴποι τις ὅτι τόδε σημαίνει, Suid.: ap. quem vide alia de οἰκοσκοπικῷ et χειροσκοπικῷ. Et οἰωνιστικὸν ἀξίωμα Gazæ pro eo, quod Cic. dicit Auguratus. Item ἡ οἰωνιστική, sc. ἐπιστήμη, Auguralis scientia, τὸ οἰωνιστικόν, Plut. (10, 59.) Οὐ γὰρ τι μικρὸν οὐδὲ ἄδοξον, ἀλλὰ πολὺ καὶ παμπάλαιον μαντικῆς μῦριον οἰωνιστικὴ κέκληται: sicut et Eur. θεῶν κήρυκας esse dicit τοὺς ὀρνιθας. ["Heyn. Hom. 4, 254." Schæf. Mss. * Δυσοἰωνιστικός, Suid. v. Ἐσκόρακας. * Ἀποϊωνίζομαι, Gl. Abominor: Ἀποϊωνισθεῖς Inauguratus. * Ἐξοϊωνίζω, Abominor, Plut. 7, 262. Dem. 21. * Ἐποϊωνίζομαι, Schol. Aristoph. Ὀρν. 447. Schol. Æsch. Pr. 927.] Κατοϊωνίζομαι, Augurium capio, Auguror, Phalar. [365.] Μετοϊωνίζομαι, Augurium muto, Aliis auspiciis suscipio, Felicioribus auspiciis iterum tento. Suid. μετοϊω-

νίσασθαι exp. μεσαθέσθαι τὸν φαῦλον οἰωνόν. [Dinarch. 23.]

[* Δυσιοιωνέω, Phrynichus Bekkeri 35. Dionys. H. de C. VV. 91. "Valck. Diatr. 109." Schæf. Mss.]

ΟΚΛΑΖΩ, In genua procumbo, Flexis s. Submissis genibus subsidio: quod Ingeniculari quidam Lat. dixerunt, teste Diomede, eis τὸ γόνυ κάμπτομαι, ut Suid. et Hes. exp. et Erot. paulo infra in Οκλασις. Bud. interpr. Genu succiduo submitto, Ingeniculo me. Ut, Herculeum multitudine oppressum se ingeniculasse, multis jam vulneribus acceptis defessum. Plut. (6, 526.) Οἱ τοῖς ἵπποις ἐφάλλεσθαι μὴ δυνάμενοι, αὐτοὺς ἐκείνους ὀκλάζειν καὶ ὑποπίπτειν διδάσκουσι, Lucian. (1, 841.) de centauro, Ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὦν καμπύλος, ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ: (440.) Ὁ δὲ Θράξ eis γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσσει τὴν ἐπέλασιν. Et 3 Reg. 8, (55.) Ὀκλακῶς ἐπὶ τὰ γόνατα. Rursum Plut. de Fort. Rom. Τὸν μὲν οὖν ἐρίνεον Ῥουμινάλιν ὠνόμασαν, ἀπὸ τῆς θηλῆς, ὃν ἡ λύκαινα παρ' αὐτὸν ὀκλάσασα τοῖς βρέφεσι παρέσχε, Quam lupa ingeniculans infantibus submisserat. Et in Epigr. αὐχένα θῆρ ὑπὸ χερσὶ Δαμνάμενος κρατερᾷς ὤκλασεν εἰς τόπισω. In alio Epigr. improprie, ὤκλασεν ὄγκος, Subsedit quasi flexis genibus. Construitur et cum accus. more activorum, Xen. (Ἰππ. 11, 3.) Ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια, ἐν τοῖς ἀστραγάλοις, αἶρει δὲ τὰ πρόσθεν, de equo: ubi tamen possit subaudiri præp. κατὰ. Cam. certe ap. Soph. (Ed. C. (196.) p. 278. λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου Λάον βραχὺς ὀκλάσας, pro βραχὺς ὀκλάσας scr. dicit βραχὺ σ' ὀκλάσας, Paulisper te inflectens: ὀκλάσαι proprie esse dicens jumentorum in crura incumbentium. Hunc eund. locum in Comm. utriusque Linguae citans, eodemque modo scribens, Obliquum, inquit, jubet illum residere in summo saxo, leviter se recurvantem. [Brunck. dedit alteram lectionem, exponens Submissis modice genibus saxo innitens.] Metaph. autem Greg. Μὴ που ὀκλάσης τὸν λογισμὸν, Ne titubes animo et mente, Bud. ὀκλάζειν exponens etiam Succumbere, Labascere, ἀτονῆσαι. Metaphora autem ea sumta est ab jumentis, quæ præ pondere in genua incumbunt et subsident, s. quæ præ pondere labascunt et succumbunt. Idem Bud. ὀκλάζω interpr. etiam Deficio, Impar sum incepto, Non sufficio animo, e Clem. Alex. de Joanne afferens, Ψυχὴν ὀκλάζουσιν πρὸς δεῦτερον φάρμακον, Cum deficeretur constantia iterum sumendi venenum. ["Jacobs. Anth. 11, 145. Exerc. 2, 33. Paus. 3, 254. Valck. Phæn. p. 245. Adonias. p. 290. Zeun. ad Xen. K. Π. 767. *Ὀκῶ, *Ὀκελός, *Ὀκλός, Ὀκλάζω, Ruhnck. Ep. Cr. 243. 244." Schæf. Mss. Heliod. p. 42. 48. 183. 203. 208. 353. Ælian. H. A. 7, 4. Arrian. Venat. 10, 2. Christod. Ecphr. 300. Irenæi Epigr. 3. Anal. 2, 212. Dio Chrys. 1, 69. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ὀκλασμα, τὸ, Genuum flexus. Est et Saltationis quoddam genus, forsan a genuum flexu dictum. J. Poll. 4, (100.) c. 14. Ἡδύκωμος, ἡδίων, καὶ κνισμός, καὶ ὀκλασμα· οὕτω γὰρ ἐν Θεομοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ σύντονον. [Cf. Xen. K. A. 6, 1, 5. "Aristoph. Fr. 249. Zeun. ad Xen. K. Π. 767." Schæf. Mss.] Ὀκλασις, ἡ, Genuum flexus, curvatura, s. Cum quis flexis genibus subsidit; nam ὀκλάσαι, inquit Erot., hoc ὀκλασις ap. Hippocr. exponens, λέγεται τὸ ἐπὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς πτέρνας κάμψαντα τὰ γόνατα καθίσαι. ["Valck. Phæn. p. 245." Schæf. Mss.] Ὀκλασις, Flexis genibus. Apud Suid. de ranis, βαθείαν εἰς ἰλὺν ὀκλαστὶ πηδώντων. Ὀκλάξ, idem: ut ὀκλάξ καθῆσθαι ap. Eust. 1769. i. e. ἐπὶ γόνυ, s. ἐπικεκαμμένως. Sic ap. Suid. ὀκλάξ καθήμενος, itidem ἐπὶ γόνυ, Ingeniculans. Et Lucian. in Lexiph. (11.) Ὁ παρακαθήμενος. Arat. (517.) Ταύρου δὲ σκελέων ὅση περιβαίνεται ὀκλάξ, Atque genu flexo taurus connititur ingens. Cic. interpr. Vel, hic tauri curvantur crura minacis, Festo Avieno. ["Valck. Phæn. p. 245. Brunck. Apoll. Rh. 140. ad Lucian. 2, 334. Heyn. Hom. 6, 418." Schæf. Mss.] Ὀκλαδόν, Flexo genu, Curvatis cruribus, i. q. ὀκλαστὶ et ὀκλάξ, Apoll. Rh. 3, (122.) ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλα-

δὸν ἦστο Σῖγα κατηφίῳν, i. e. ὀκλάσας. Ὀκλαδία, ἡ, i. q. ὀκλασις, Suid.: i. e. Genuum flexus, Crurum curvatura, more jumentorum, quæ flexis genibus procumbunt. Ὀκλαδίας, ὁ, Qui genua flectit, et crura incurvans subsidit: δίφρος, Sella quæ complicari potest, cum vero explicatur, quasi subsidit: ὀκλαδίας θρόνος, inquit Hes., πτυκτὸς δίφρος, ταπεινός, ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιούσι πλουσίοις. Athen. (512.) Ὀκλαδίας τε αὐτοῖς δίφρους ἔφερον οἱ παῖδες, ἵνα μὴ καθίζοιεν ὡς ἔτυχεν, de Atheniensibus loquens: i. e., Sellas eis complicatiles pueri ferebant. Ὀκλαδίας δίφρος, inquit Cam., Sella quæ explicari et componi solet: quales et in nostra gente majoribus usitatæ fuerunt. Paus. Att. (27, 1.) Δίφρος ὀκλαδίας ἐστὶ Δαιδάλου ποίημα. Dicitur etiam ὀκλαδίας absolute, subaudito δίφρος, θρόνος, Aristoph. Ἰππ. (1384.) Ἐχε νῦν ἐπὶ τοῖς τοῦτον τὸν ὀκλαδῖαν. Sic mox ibid.: ubi Schol. annotat ὀκλαδῖαν esse δίφρον συγκεκλασμένον, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενον, ποτὲ δὲ συστελλόμενον. Itidem Lucian. (2, 329.) Ἐκειντο δὲ καὶ ὀκλαδῖαι καὶ ἀσκάνται. ["Sella plicatilis, Fac. ad Paus. 1, 100." Schæf. Mss.] Ὀκλαδῖω, Genibus flexis subsidio, i. q. ὀκλάζω, [Etym. M. * "Διοκλάζω, Anna C. 19." Elberling. Mss.] Ἐνοκλάζω, Genibus inflexis et incurvatis subsidio in, Philostr. (Icon. 3, 3.) de cane ad epulantes intento loquens, Ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας ἀνέχει τὴν δέρην, ἐνδεχόμενος τὰ ἐς αὐτὸν ἀπορρίπτουμένα. [* Ἐποκλάζω, Heliod. 4, 17. * Κατοκλάζω, Opp. K. 3, 473. Κατοκλάζομαι, Strabo 3. p. 248. 436.] Μετοκλάζω, Ingeniculo me, Curvatis et flexis genibus subsideo, Il. N. (281.) Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύει· ἐν φρεσὶ θυμός, Ἄλλα μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει, Schol. * μετακαθίζει ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας: quia ὀκλάξ signif. τὸ ἐπὶ γόνυ, h. e. ἐγκλίνει τὰ γόνατα διὰ δειλίαν μετακαθίζων. Hes. γονατίζει. Παροκλάζω, Ingeniculo me, Genibus flexis et curvatis me submitto: παροκλάζοντες, Hes. γονατίζοντες. Συνοκλάζω, Genibus flexis consido, Genuo succiduo me submitto, Basil. Homil. 9. de elephante, Συνοκλάζοντος καὶ διανισταμένου κουφίζει τὸ βάρος μὴ ἐξαρκούντων. || Hes. συνοκλάζει, ζεῖ, Fervet. ["Joseph. 1136, 40." Wakef. Mss. * "Ἐποκλάζω, Ruhnck. Ep. Cr. 243. Jacobs. Anth. 9, 269. 11, 145. Villosion. ad Long. 177. 309." Schæf. Mss. Herm. ad Orph. Add. p. xxix. * Ἐποκλαδόν, Opp. K. 4, 205.]

Ὀκκυλαί, Hesychio τὸ ὀκλάσαι καὶ ἐπὶ τῶν πτερῶν ῥῶν καθέζεσθαι, Flexis genibus sidere, ["Ruhnck. Ep. Cr. 244. Jacobs. Exerc. 2, 33. * Ὀκνς, * Ὀκνυλος, * Ὀκύλλω, Ruhnck. l. c." Schæf. Mss.]

Ἀποκλάνει, Hesychio ἀποκάμνει, Lahore frangitur, Viribus concidit. [Forte leg. ἀποκλάζει.]

ΟΚΝΟΣ, ὁ, Pigritia, Segnitia, Ignavia, Metus adeundi laboris. In Definit. Stoic. Ὀκνος, φόβος μελλούσης ἐνεργείας, i. e., Cic. interpr., Pigritia, Metus consequentis laboris. Eust. autem dicit Homerum innuere ὄκνον esse τὴν μετὰ κάματον ἀργίαν, hoc sc. loco Il. E. (817.) ubi Diomedes Palladi respondet, Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος, Ἄλλ' ἔτι οὖν μέμνημαι ἐφετμέων, ubi tamen accipi pro Metu adeundi laboris, h. e. Pigritia, manifestum est: adeo ut quod dicit Eust. de signif. hujus vocabuli, non intelligendum videatur simpliciter de Pigritia post laborem, sed de Ea pigritia, qua quis revocatur a subeundo labore, postquam aliquo defunctus est: quasi dicat, Pigritia repetendi laboris, Sic Il. N. (224.) Οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνω Εἰκων, ἀνδύεται πόλεμον, Nec est qui præ pigritia et ignavia bellum detrectet. K. (122.) Πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι, Οὐτ' ὄκνω εἰκων οὐτ' ἀφραδίῃσι νόοιο, Nec ignavia et pigritia succumbens. Nisi malis Timori, Metui: sicut Suid. ibi ὄκνος pro φόβος accipi annotat. Sed Eust. ap. Hom. posteros ὄκνος pro φόβος frequentius usurpari testatur: apud quos tamen pro Pigritia etiam usitatissimum est. Isocr. ad Dem. Τὸν μὲν ὄκνον, φόγον, τὸν δὲ πόνον, ἐπαινον ἡγουμένη, Demosth. (308.) Βραδυτήτας, ὄκνους, ἀγνοίας. Thuc. 7, (49.) p. 250. Ὀκνος τις καὶ μέλλησις

ἐνεγένετο : 2, (40.) Τοῖς ἄλλοις αἰμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει : ubi nota sibi opponi θράσος et ὄκνον, Audaciam et ignaviam, s. Audaciam et timorem : 3, (39.) Παρέσχεν ὄκνον μὴ ἐλθεῖν εἰς τὰ δεινὰ, Pigriores et timidiore reddidit ; in his enim duobus posterioribus ll. mixtam signif. habet, accipiturque tam pro Pigritia, quam pro Timore. Apud Soph. Œd. C. (652.) p. 293. τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει, accipitur pro Metus, φόβος, ut et Scholiastæ placet. Sed et Suid. tradit frequentissime ab eod. Soph. usurpari hoc vocab. ἐπὶ φόβου, ut et in Aj. (82.) οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ, Non consternerer metu. || Hesychio est non solum φόβος, sed etiam εἶδος ἐρωδίου, Species Ardeæ, a pigritia dicta, ut testatur Aristot. H. A. 9, 18. 'Ο δ' ἄστερίας, ὁ ἐπικαλούμενος ὄκνος μυθολογεῖται μὲν γενέσθαι ἐκ δούλων τὸ ἀρχαῖον' ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τούτων ἀργύρατος. Sed scribitur ibi Ὀκνός, accentu in posteriore : quemadmodum et is, qui collegit Vocabula pro diverso Accentu diversam Signif. habentia, vult ὄκνός, oxytonus, signif. Pigritia, Cunctatio : ὄκνος proparoxytonus, Piger. || Nom. proprium viri, de quo Prov. Συνάγει τοῦ ὄκνου τὴν θώμυγα : in Ionia dici solitum in eum, qui πονεῖ ἐπὶ οὐδενὶ ὄνησιν φέροντι, Qui operam suam collocat in iis unde nullam utilitatem percipit, ut Paus. in Phoc. (29, 2.) tradit, p. 273. Fingitur autem ille ocnus πλέκων σχοινίον' παρεστηκυῖα δὲ αὐτῷ θήλεια ὄνος ἐπεσθίουσα τὸ πεπλεγμένον αἰετοῦ σχοινίου. De quo Propert. (4, 3, 22.) Dignior obliquo funem qui torqueat Ocnos, Æternusque tuam pascat, aselle, famem, Plin. 35, 11. de picturis Socratis, Et Piger, qui appellatur Ocnos, spartum torquens quod asellus arrodit. Hunc tamen Ocnus Paus. de quorundam sententia dicit fuisse hominem φιλεργότατον quidem, sed cuius uxor omnia absumeret quæ ipse conquisivisset. Vide et alia ap. Erasm. in Prov. Contorquet piger funiculum. Item Nom. proprium Conditoris Mantuæ ap. Virg. ["Musgr. Heracl. 246. Wakef. Trach. 7, 298. 801. Phil. 225. 1074. Jacobs. Anth. 11, 163. Heyn. Hom. 6, 27. Thom. Mag. 16. Species ardeæ admodum pigræ, Fac. ad Paus. 3, 252. Munck. ad Anton. Lib. 50. Verb." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 5, 36. * "Ὀκνόδρατος, Hesych." Wakef. Mss. * Ὀκνόφιλος, Cyrill. Alex. 4, 194.]

* Ἀοκνος, ὁ, ἡ, Impiger, Non segnis, Alacer, Promptus ad aliquid agendum et minime tardus, Diligens. A quibusdam exp. etiam Intrepidus. Hesiod. Erg. 2, (92.) ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγαν οἶκον ὀφείλλοι, Xen. K. Π. 2, (1, 16.) Προσέτι δὲ σφοδρὸν καὶ ταχεῖς καὶ ἄοκνους καὶ ἀταράχους. Apud Philon. de Mundo, Ἀοκνοτάτη σπουδή, Acerrimum studium. Τὸ ἄοκνον substantive pro ἡ ἄοκνία, Impigritia, Alacritas. ["Ad Lucian. 1, 302. Brunck. Trach. 843." Schæf. Mss.] * Ἀοκνως, Impigre, Non segniter, Prompte, vel Prompto animo, Plato de LL. 2. Εἰπεῖν τε ἄοκνως οἰοῦν, ὡσαύτως δὲ καὶ πρᾶξαι. Compar. ἄοκνότερον, Impigrius, Alacrius : superl. ἄοκνότατα, Impigerrime, Cum summa alacritate s. promptitudine. Ἀοκνία, ἡ, Impigritas, Cic. Item ἄοκνία πόνων, Cum quis labores impigre adit. ["Plut. de San. ex Hippocr. Epid. 6, 4." Gataker. Mss.] Δύοοκνος, Piger, Segnis, Qui aliquid aggredi metuit et semper cunctatur. Δυσόκνως, Pigre, Segniter. Item Ægre, Gravatum : ut Δ. τε καὶ δυσάποσπαστως καταλιπόντες τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας. [M. Anton. 5, 1. * "Κάτοκνος, Wakef. Trach. 298." Schæf. Mss. * Πολύοκνος, Schol. Soph. Tr. 854.]

* Ὀκνώδης, Piger, Segnis, Ignavus ; Timidus, Cam. Ὀκνηρὸς, idem, Herodian. 8, (5, 1.) de exercitu Maximini, Ὁ. ἐγγίγνετο, Minus jam alacer erat, Polit. : 2, (8, 4.) Τὸ πρὸς καλοῦντας καὶ δεομένους ὀκνηρὸν, ἀνανδρίας ἅμα καὶ προδοσίας φέρει διαβολὴν, Segniores et tardiores esse in ope fereunda iis qui implorant rogantque : 6, (9, 9.) Τὸ πρὸς τὰς ἐπιδόσεις ὀκνηρὸν, Quod in pecuniis erogandis minus promptus esset. In quibus ll. τὸ ὀκνηρὸν accipitur pro ὄκνος, Segnities, Cunctatio, Tarditas. Ὀκνηρὸς interdum Ignavus et timidus, Piger et meticulosus, Thuc. (1, 142.) Καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσσονται, καὶ δι' αὐτὸ

καὶ ὀκνηρότεροι. Sic et in VV. LL. exp. Qui timide aliquid aggreditur, ἐπίφοβος. ["Xen. K. Π. p. 54. Thom. M. 17. Conf. c. ὀχληρὸς, Coray Theophr. 277." Schæf. Mss. Theocr. 24, 35. Theano Epist. 1.] Ὀκνηρὸς, Pigre, Segniter, Basil. in quadam Ep. ad Greg. Καὶ διὰ τὸ πολλάκις ἀπατηθῆναι, ὁ. ἔχων πρὸς τὸ πιστεύειν, Quod sæpe deceptus, quasi segnior essem in credendo, i. e., Vix crederem, Herodian. 2, (2, 8.) de militibus, Μήπως ὀκνηρότερον ἐπακούσωσι τῇ Περτίνακος ἀρχῇ, Ne satis libenter imperatorem Pertinacem acciperent, Polit. Xen. K. Π. 1, (4, 6.) Ὀκνηρότερον προσήει, exp. Remissius adibat et timidus. [* "Ὀκνειὼς ἔχω, Villosion. Schol. II. E. 258. Falso lectum pro ὀκνηρὸς ἔχω. Bast. ad calcem Scap. Oxon.] Ὀκνηρία, ἡ, Pigritia. VV. LL. [et Gloss. * "Ὀκναλέος, Nonn. D. 18, 207." Wakef. Mss. * "Ὀκναλέως, Musæus 119." Kall. Mss.] Ὀκνία, ἡ, Pigrities, Segnities, etiam Timor, Vocab. eunteles, teste J. Poll.

* Ὀκνέω, sive Ὀκνείω, Poëtice inserto ι, Piger et segnis sum, Piget me laboris, Thuc. 1, (120.) Ὁ δὲ τὴν ἡδονὴν ὀκνῶν, τάχιστ' ἂν ἀφαιρεθείη τῆς ραστώνης τὸ τερπνὸν δι' ὅπερ ὀκνεῖ, εἰ. ἡσυχάζοι, Qui ignavus est, Herodian. 6, (3, 12.) Μὴ δὴ μέλλωμεν μηδὲ ὀκνῶμεν, Ne segnes simus, h. e. Ne prælum detrectemus : (13.) de barbaro milite, Πρὸς ὑπέκοντα καὶ ὀκνούντα θαρσύνεται, Cedentibus detrectantibusque acriter instant. Possumus etiam alicubi reddere Pigeror, Cic. Scribere ne pigrere. Sic et in Plut. Pericle, Ὡκνησε χάρισσαι τοῖς πολλοῖς, Pigrabatur multitudinis animos beneficiis sibi demereri ; Segnior erat in demerendis sibi multorum animis. Interdum vero non tam reddi potest Piget me, quam etiam Vereor, Non audeo, Dubito, Gravor, Il. E. (255.) Οὐ γὰρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, Οὐδὲ καταπτώσσειν' ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν' Ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, Sed vereor conscendere equos. Lucill. Epigr. Ὀκνῶν ἐξελθεῖν, ὠμολύγησε φόβον, Cum pigeret egredi, gravaretur egredi. Et ὀκνῶ λέγειν, frequentissimum, pro Vereor dicere, Non audeo dicere, Gravor dicere, Isocr. Panath. Ἀφρονεστέρους ὄντας τῶν μαθητῶν' ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν τῶν οἰκετῶν, Archid. Χαλεπὰ μὲν ἐστὶν ἃ μέλλω λέγειν, ὁμῶς δὲ οὐκ ὀκνήσω παρῴρησάσασθαι περὶ αὐτῶν, Lucian. Οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν, Non verebor et hoc addere, (1, 472.) Μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν. At Dem. Ὀκνῶ ὀνομάσαι, Piget nominare, vel Non audeo nominare. Aristot. Rhet. Ὀκνῶ γράφειν. Æschines, Οὐκ ὥκνησε κατήγορος γενέσθαι. Et ὀκνῶ ἄρχει, Xen. Nec tantum Vereor reddi potest, sed etiam Timeo, Metuo : frequentissimum ap. Soph. ut in Aj. (81.) Μεμνηνός' ἀνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν ; i. e. φοβῆ. Sic accipit et Schol. in El. (320.) p. 98. Φελεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσειν μέγα : exponens eod. modo et Homeri l. supra c. Suidas vero ὀκνεῖν ibi accipit pro ἀναδύεσθαι, Detrectare. Sic et in Œd. T. (746.) p. 183. ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναλ. i. e. δέδοικα : ubi tamen etiam reddi potest Vereor, Non audeo. Ino Suid. annotat Ὀρτορες hoc verbum non usurpare ἐπὶ δειλίας καὶ ραθυμίας, sed ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι, hæc addens exempla. Antiphon, Εἰ ἀποῦσι μὲν καὶ μέλλουσι τοῖς κινδύνοις τῇ γλώττῃ θρασύνεται καὶ τῷ θέλειν ἐπείγειν, τὸ δὲ ἔργον ἂν παρῇ, ὀκνεῖν, Dem. (14.) Εἰ δὲ θατέρου τούτων ὀλιγώρησται, ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται, Metuo s. Vereor ne. Similiter annotat Eust. in locum Hom., quem citavi, Homerum quidem ponere hoc verbum ἐπὶ τοῦ ὀκνηρὸς ἔχειν, ut ὀκνεῖν sit quasi οὐκ ὀνεῖν, i. e. ἐνεργεῖν : sed ap. Hom. posteros ut plurimum usurpari ἐπὶ φόβου. Reperitur etiam cum accus. ap. Dem. (294.) Οὐδένα κίνδυνον ὀκνήσας ἴδων, οὐδ' ὑπολογισάμενος, ubi reddi potest, Suscipere timens, Detrectans. Pass. Ὀκνέομαι, itidem Vereor, Timeo ; nam Erot. in Lex. Hippocr. ὀκνήθη exp. ἡλπαβήθη. || Nequeo, Non potis sum ; nam idem Erot. in eod. Lex. ὀκνέειν exp. μὴ δύνασθαι, hoc addito exemplo, Οὗτοι κατοκνεοῦσι ὀρθοῦσθαι. ["Ὀκνέω, ad Phalar. 267. Wakef. Trach. 298. Phil. 1074. S. Cr. 4, 114. Jacobs. Anth. 7, 290. Ernest. ad Callim. 336. Act. Traj. 1, 242. Thom. M. 96.

Lesbon. 187. Eichst. de Dram. 142. Timæi Lex. 190. et n. Vereor, Toup. ad Longin. 312. Cum infin., Thom. M. 164. Wakef. Phil. 13. Jacobs. Anim. 31.: Lucian. 3, 518. Ὀκνῶ, μὴ—ἀν κατέστησε—. Ὀκνεῖω, Heyn. Hom. 5, 46." Schæf. Mss.] "Ὀκνητέον, "Pigrandum, Reformidandum, Plato" [de LL. 891. Polyb. 1, 14, 7.] Ἀποκνέω, Pigror, Metu aliquo detreor, Reformido, Non audeo. Proprie, Per ignaviam s. iuertiam detrecto, refugio, aggredi recuso. Pigritia impediore a re quapiam facienda; nam ὀκνος est Pigritia: a quo et simplex ὀκνῶ. Unde fit non solum hoc comp. ἀποκνῶ, sed et κατοκνῶ. Ceterum ἀποκνῶ construitur interdum cum infin., interdum cum accus., vel præfixa præp. πρὸς, vel absque illa. Plato de Rep. 1. Ἄλλ' οὐ μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ, ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελεῖν σκοπούμενον, Isocr. Symm. Οὐκ ἀποκνητέον ἀποφύνασθαι καὶ περὶ τούτων, Thuc. (8, 30.) Καὶ μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον. At cum πρὸς, ut hoc loco, Πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα. Dicitur etiam, Οὐκ ἀποκνητέον πρὸς ταῦτα, et pro eod. Οὐκ ἀποκνητέα ταῦτα: ut, Οὐκ ἀποκνητέα τὰ καλὰ, Non sunt per inertiam prætermittenda, Non sunt negligenda. Thuc. ἀποκνεῖν dixit absolute, 3, (20.) "Ἐπειτα οἱ μὲν ἡμίσεις ἀπώκνησάν πως, τὸν κίνδυνον μέγαν ἡγησάμενοι, Schol. ἀναβόλοντο, sicut et alibi ἀπώκνησιν exp. ἀναβόλην. ["Ad Charit. 117. Dionys. H. 3, 1464. Valck. Adoniaz. p. 203. ad Timæi Lex. 190. ad Thom. M. 84. 96. Cum infin., 164. 165. *Ἀποκνητέον, Heind. ad Plat. Lys. p. 33." Schæf. Mss. "Andr. Cr. 40. Aristot. Top. 9, 3. Philo de Mirac. 815. Isocr. de Pace 251. Plut. 1, 164. Bryan." Kall. Mss.] Ἀπόκνησις, ἡ, verbale, Detrectatio alicujus laboris, officii, proprie e pigritia; sed ut plurimum e metu. Thuc. 1, (99.) Διὰ γὰρ τὴν ἀ. ταύτην τῶν στρατειῶν, Schol. ἀναβόλην. [*Διοκνέω, Athen. 607.] Κατοκνέω, Pigror, Piget me, Isocr. Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι, Ne te pigeat viam longam conficere. Et cum accus. ap. Greg. Μὴ κατοκνήσῃς μὴδ' ὁδοῦ μῆκος, μὴ μέτρα θαλάσσης, μὴ πῦρ, ὥστε τυχεῖν τοῦ χαρίσματος, Ne pigeris vel longissimas inire vias; Ne cuncteris ob viæ longitudinem; Ne te deterreat viæ longitudo: ut κατοκνεῖν accipiamus etiam pro Timere, Metuere. Item Demosth. (142.) Οὐ κατοκνήσω εἰπεῖν τάληθῃ, Non verebor, gravabor. At pro Aggredi piget, Aggredi recuso, Segnior sum, accipi potest ap. Isocr. Archid. ubi ait, Ταῦτα εἰς τολμήσωμεν καὶ μὴ κατοκνήσωμεν. || Nequeo, Non possum, οὐ δύναμαι, ut Erot. exp. in l. quodam paulo ante in Ὀκνέω c. Sic ap. Thuc. (2, 18.) accipi potest Κατοκνῶ περιδεῖν γῆν τμηθεῖσαν, ubi exp. Non patior terram vastari. ["Cum infin., Thom. M. 165." Schæf. Mss.]

"ΟΚΡΙΑ, ab Etym. et Lex. meo vet. esse dicitur "πέτρα, derivarique παρὰ τὰς ἄκρας, quæ sunt ἐξοχαί, "Eminentia, montium sc. aut rupium. Ejus exemplum hoc afferunt ex Hom. δι' ὀκρίας ἡνεμοέσσας. Verum iis non assentior, dicoque scr. ὀκρίας, a nominativo ὀκρίς, i. significante q. ἄκρίς, Summum cacumen; præsertim cum quædam exempl. habeant ἄκρίας pro illo ὀκρίας, Od. I. 399. illudque ἄκρίας reperiatur et alibi: Π. (365.) σκοποὶ ἔζον ἐπ' ἄκρίας ἡνεμοέσσας. Et K. (281.) Πῇ δ' αὖτ' ὦ δύστηνέ δ' ἄκρίας ἐρχεται οἶος; Rursum ap. eos legitur oxytonus Ὀκρίς, ut et ap. Gal. Lex. Hippocr., exponentem ἐξοχῇ προμήκης, Emieuentia s. Prominentia oblongior: sed rectius Ms. Cod. habet paroxytonus ὀκρίς: e quo ὀκρίς compos. Ὀκρίσειδης, quo Hippocr. utitur in l. de Articulis, τοῖσι γὰρ τούτοις ἐπιπύρωμα ἴσχει ἡ ρῖς, καὶ ὀκρίσειδης στέρη τινὶ γίνεται, similisque fit ὀκρί, h. e. Prominentia oblongiori. Ex eod. DERIV. Ὀκρίεις, significans itidem Prominentias oblongas habens; Eustathio ἔχων ἄκρας καὶ ὀξύτητας, Habens acutas prominentias: Il. Θ. (327.) βάλεν λίθῳ ὀκρίοντι, Od. I. (499.) Μαρμάρω ὀκρίοντι βαλὼν. Alii id ὀκρίοντι interpi. τραχεῖ, Aspero: dicentes ὀκρίν itidem esse τραχὺν λίθον, Lapidem asperum. Certe VERB. Ὀκρίσθαι exp. itidem τραχύνεσθαι, Asperari, Exasperari: Od. Σ. (33.) de Iro et Ulysse

PARS XX.

"contendentibus, Ὡς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν Οὐδοῦ ἐπὶ ξέστον πανθυμαδὸν ὀκρίωντο, Hes. "itidem exp. ἐτραχύνοντο, ὠργίζοντο: metaph. esse "dicens ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων. Affert "Idem ET Ὀκρίῳ pro τραχύνόμενος. Sed notandum, hoc ὀκρίῳ quidem, et Ὀκρίος, quod ab eo "proprie esse dicitur ὁ τραχὺς λίθος, Lapis asper, "Saxum asperum, et ὀκρίοντι, scripta esse per "in secunda a principio syllaba: ὀκρύειν autem et "ὀκρῶντο per v. Cujus scripturæ Eust. quoque, "Etym. et Lex. meum vet. meminere, sed ei aliud "etymon tribuentes, ὀκρύεις sc. derivatum volentes "παρὰ τὸ κρύος, pleonasmō τοῦ κατ' ἀρχὴν ὁ, ideoque "exponentes ριγεδανός, φρικώδης, φρικτός, Rigidus, "Horrendus: Il. Z. (344.) in oratione Helenæ et "Hectorem, Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυόεσης: ut Paris κύων ὀκρυόεσσα dicatur quoniam ejus "causa multæ pugnantium animæ τῷ κρυεῷ ἄδη "demissæ fuerunt, ideoque Horrendus et fugitandus." [Apoll. Rh. 2, 607. 787. 3, 1330. "Ὀκρίς, Musgr. Iph. A. 1151. Musgr. Tro. 508. Heyn. Hom. 6, 341. Heringa Obs. 16. Ὀκρίεις, Bruck. Apoll. Rh. 48. 83. 137. 216. Heyn. Hom. 4, 649. 5, 537. 6, 341. Jacobs. Anth. 7, 116. 8, 264. 410. 9, 161. Porson. Odys. p. 37. Bibl. Crit. 2, 4. p. 89. 93. Bruck. ad Æsch. Pr. 281. S. c. Th. 302. Heringa Obs. 15. ad Mær. 187. Ὀκρίομαι, Jacobs. Anth. 8, 410. Ὀκρίω, ibid. Wakef. Phil. 745. Ὀκρίωντο, Bruck. ad Æsch. Pr. 281. Ὀκρίῳ, Bruck. Soph. 3, 523. Ὀκρύεις, ad Æsch. Pr. 281. Apoll. Rh. 48. 83. 137. Heyn. Hom. 4, 649. 5, 134. 263. 537. 6, 341. 7, 260. 676. Jacobs. Anth. 7, 116. 8, 264. 410. Anim. 292. Leon. Tar. 59. Pierson. ad Mær. 18. Heringa Obs. 16. Ilgen. Hymn. 625." Schæf. Mss. "Ὀκρίς, gen. ὀκρίδος, Æsch. Pr. 1015. Ocris pro Mons confragosus est ap. Festum, Chico in Pelio docuit ocri. Ὀκρίω, Lycophr. 545. ὀκριωμένοις κηκασμοῖς. *Ὀκρίωμα, i. q. ὀκρίς, Schn. Lex. sed ἀμαρτύρω. *Ἐποκρίῳ, Nicander Θ. 790. *Ἐποκρίεις, Crinag. Ep. 37.]

"Ὀκρίβας, nonnullis est ἄγριος κριός, Aries sylvaticus: forsitan παρὰ τὰς ἄκρας βαίνειν: aliis "κλίμαξ, Scala, utpote qua utamur ad conscendenda "loca prærupta et edita. Sed proprie ita nominatur "τὸ λόγιον, ἐφ' οὗ οἱ τραγωδοὶ ἡγωνίζοντο: seu, ut "alii volunt, κιλίβας τρισκελὴς ἐφ' οὗ ἴσταντο οἱ υποκριταὶ καὶ τὰ ἐκ μετεώρου ἔλεγον. Ita Hes. In posteriori significatione Plato Symp. (4.) Ἰδὼν τὴν σὴν ἀνδρίαν καὶ μεγαλοφροσύνην, ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀ. μετὰ τῶν υποκριτῶν, Ascendentis pulpitum cum "histrionibus. Pictores etiam ὀκρίβαντι utebantur; nam ut J. Poll. tradit l. 7. c. 28. de instrumento "pictorum, lignum illud τρισκελὴς, ἐφ' οὗ αἱ πίνακες "ἐρείδονται ὅταν γράφονται, nominatur ὀκρίβας et "κιλίβας. Ὀκρίβαντες Hesychio sunt præterea "ἐμβάται: [Photio ἐμβάδες.] "At Ὀκρίβατον "esse dicit σχῆμα ἡνιόχου." [Timæi Lex. 190. et n." Schæf. Mss. Philostr. V. Soph. 1, 9. de Æschylo, Ἐσθθῆτι τὴν τραγωδίαν κατασκευάσας καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῶ: cf. V. A. 5, 195. 6, 245. Themist. Or. 26. Αἰσχύλος δὲ τρίτον υποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας ἐξεύρεν: Horat. A. Poet. modicis instravit pulpita tignis. Phot. Ὀκρίβας σχῆμα ἡνιόχου. Ὀκρίβας σκῆνη ἰδίῳ πάντων τῶν λεγόντων τὰ πλαστικά πηγµατα ἐφ' οἷς διατυπῶσι τὰς εἰκόνας καὶ τὰ ὑπερέσµατα τῶν ξυλίνων θεάτρων βέλτιον φαίνεται τὸ λογεῖον, ἐφ' οὗ ἴστανται οἱ τραγωδοί.]

"ΟΚΤΩ, (οἱ, αἱ, τὰ,) Octo, Plut. Τὰ ὀκτὼ πρῶτος, κύβος ἀπὸ ἀπρίου τῆς δυάδος. Dicunt etiam ὁ ὀκτὼ ἀριθμὸς, Numerus octonarius." ["Demosth. 731, 13. Ἀλλὰ καθιστῶσιν ἐγγυητὰς μέχοι τῆς ἐννάτης πρωταείας; τὰς δὲ ὀκτὼ τί ποιήσομεν;" Seager. Mss. *Ὀκτάδραχμος, Diophantus Ep., Wessel. Diss. Herod. 152." Schæf. Mss. *Ὀκτάκερκις, Etym. M. *Ὀκταμήρης, Octonis partibus constans, Nemes. 174." Wakef. Mss. *Ὀκτάπλεθος, Dionys. H. 1, 248, 21. *Ὀκτάραβδος, Etym. M." Wakef. Mss. *Ὀκτάρριος, Anal. 1, 228. *Ὀκτασέλιδον, Octapla Origenis." Kall. Mss. *Ὀκτάσημος, Schol.

Æsch. S. c. Th. 103. * Ὀκτασήμεως, 129. * “Ὀκτασκέλης, Cocchii Chirurg. 8, 24.” Kall. Mss. * Ὀκταστάδιον, τὸ, Strabo 5. p. 375., 7. p. 497. Polyb. 34, 12, 4. * “Ὀκτάτευχος, ἡ, Tzetz. Ch. 10, 66. τῆς Εὐδοκίας.” Elberling. Mss. “Ad Mær. 371.” Schæf. Mss. * Ὀκτάτομος, Nomen Libri, quem Didymus scripsit, Alex. Trall. 7. p. 122=368. βιβλος. * Ὀκτάτονος, Octuplex, Epith. cirrorum, Epigr. Antiphili 23. * Ὀκτάχορδος, Jambl. V. P. 258. Kiessl. * “Ὀκτώραβδος, Schol. Il. E. 723.” Wakef. Mss. * Ὀκτωστάδιος, Strabo 14. p. 964. * Ὀκτωφόρος, Lectica, Cic. Verr. 5, 11. * “Ὀκτάς, Macedon. 28.” Schæf. Mss.] “Ὀκτάκις, Octies,” [Anthol. 4, 442. “Ὀκταχῶς, Etym. M. v. Ὠῶ.” Boiss. Mss. “Villoison. Anecd. Gr. 2, 105.” Wakef. Mss.] “Ὀκτακόσιοι, “Octingenti, Thuc.” [* Ὀκτακοσιοστός, Dio Cass. 864. “Codin. Orig. p. 8.” Boiss. Mss. * Ὀκτακισμύριοι, Octoginta millia, Diod. S. 14. p. 422, 19.]

“Ὀγδοος, Octavus: pro quo Poetæ dicunt Ὀγδοάτος: Hesiod. (Hm. 8.) Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε. “Prosæ Scriptt. Ὀγδοον usurpant, Thuc. Ὀγδοον ἔτος, “Octavus annus, Plut. Ὀγδοος μῆν, Octavus mensis, “pro Octobri. Dicunt etiam Ὀγδὴ pro Ὀγδὴ ἡμέρα, “Octavus dies, s. Octava dies.” [“Ὀγδὴ, Schol. Aristoph. Πλ. 1127. T. H. p. 209.” Schæf. Mss.] “Ἐπιόγδοος, Sesquioctavus, e Plat. in Timæo.” “Ἐπόγδοος, Sesquioctavus, ut Cic. interpr. ap. Plat.: “ut videbis in meo Cic. Lex. Toni autem Musici “dicti ἐπογδόου meminit Macrobius in Somnio Scip. “2. Ἐπόγδοον etiam τόκον vocabant Usuræ genus, “in qua fœnerator de capite bessem fœnoris nomine “accipiebat: ut triobolum e quatuor drachmis. “Nam drachma sex obolis valuit: et numeri viginti “quatuor pars octava sunt tria. Suid. Ἐπόγδοον, “τὸ δεδανεισμένον, ὥστε του κεφαλαίου τὸ Ὀγδοον μέρος “λαβεῖν τὸν δανειστὴν οἷον τριώβολον τοῦ τετραδρά “χμου. Ita enim legitur in Mediolanensi Edit. cui et “vet. Cod. assentitur. At in Germanica habetur, “Ὡστε τοῦ κεφαλαίου τὸν δανειστὴν, omissis verbis “illis inter κεφαλαίου et τὸν δανειστὴν, alioqui tamen “necessariis.” [Ilgen. Scol. cvii.] Schæf. Mss. * “Ἐπερόγδοος, Nicom. Geras. Harm. p. 32.” Kall. Mss.] “Ὀγδοαῖος παῖς ap. Plut. Infans octo die “rum,” [Polyb. 5, 52, 3. 10, 31, 1. * “Ὀγδοατικός, Hermes Pœmand. p. 9. bis.” Boiss. Mss.] “Ὀγδοάς, “ἄδος, ἡ, Numerus octonarius, Ogdoas, ap. Plut. “Thes. et ap. Greg.” [* “Ὀγδοαδικός, Clem. Alex. 668.” Kall. Mss.] “Inde et Ὀγδοήκοντα, Octoginta. “Ὀγδοηκονταέτης, ET Ὀγδοηκοντούτης, Qui octoginta annorum est, Octogenarius, vide T. 2. c. 1294.” [* “Ὀγδοηκοντάπηχυς, Tzetz. Chil. 3, 942.” Boiss. Mss. Athyr. 202. Diod. S. 16. p. 549. * “Ὀγδοηκοντατάλαντος, Lysias 805.” Wakef. Mss. * Ὀγδοηκονταῖξ, LXX. Genes. 16, 16. * Ὀγδοηκονταοκτῶ, Tob. 14, 2. Cod. Alex. * Ὀγδοηκονταπέυτε, 2 Reg. 19, 35. Es. 37, 36. * Ὀγδοηκοντατρέις, Exod. 7, 7. * “Ὀγδοηκοντάς, Tzetz. Chil. 6, 271.” Elberling. Mss.] “Ὀγδοηκοστός, Octogesimus s. Octuagesi “mus, ap. Thuc.” [2 Macc. 1, 10. * Ὀγδοηκοσταῖος, Hippocr. 832. 1131.] “Dicitur ETIAM Ὀγδώκοντα pro Ὀγδοήκοντα, Octoginta, Il. B.” [568. 652. “Hegemon ap. Jacobs. Anth. 13, 649.” Boiss. Mss.]

“ΟΑΒΟΣ, ὁ, Beatitudo, Felicitas; s. Fortunæ, Opes, Divitiæ. Od. Δ. (208.) Ρεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος φ' τε Κρονίων Ὀλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε. Hesiod. Θ. (974.) Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ οἱ ὤπασεν Ὀλβον: “Erg. (1, 319.) Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν Ὀλβον ἔληται, Magnas opes sibi conquisierit: de quibus divitiis male partis mox dicit, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον Ὀλβος ὀπηδεῖ. Ab Hom. sæpe copulatur Ὀλβος et πλοῦτος, et tunc reddi potest Opes s. Fortunæ, ob quas beatus aliquis censetur: unde Beatus sæpe pro Divite ponitur. Il. Π. (596.) Ὀλβῳ τε πλοῦτῳ μετέπρεπε Μυρμιδόεσσι, Ω. (536.) πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο Ὀλβῳ τε πλοῦτῳ τε. Sic et Od. Ξ. (206.) θεὸς ὥς τίετο δῆμῳ Ὀλβῳ τε πλοῦτῳ τε καὶ νιάσι κυδαλίμοισι. Utitur hoc vocabulo et Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Πολὺν μὲν Ὀλβον, πολλὴν δὲ εὐδαιμονίαν, μεγάλας δὲ τιμὰς καὶ αὐτοῖς καὶ τῇ πόλει

Α περιάψειν: 4, (2, 20.) p. 58. “Ὀλβον δὲ ὄλον πειρώμενοι θηρῶν. Annotat Eust. Ὀλβος a quibusdam exponi non solum εὐδαιμονία, sed etiam φρόνησις, unde ἀνολβος pro ἀνόητος: alios, ἡ τῶν ἀγρῶν κτήσις, παρὰ τὰς ὁλὰς, i. e. κριθάς: ut sit Ὀλβος quasi ὁ περὶ ὁλὰς βίος. [“Thom. M. 646. Musgr. Ion. 692. Wakef. 985. Trach. 1035. Jacobs. Anth. 11, 183. Lobeck. Aj. p. 398. Toup. Add. in Theocr. 393. Opusc. 2, 128. Emendd. 2, 595. Valck. ad Ammon. 113. Hipp. p. 245. Brunck. Aj. 1156. Eur. Herc. F. 649. Heyn. Hom. 8, 708. “Ὀλβος εὐδαίμων, Brunck. Soph. 3, 419.” Schæf. Mss.] “Ὀλβοδότης, ὁ, Divitiarum dator, ut Virg. lætitiæ Bacchus dator: i. q. πλουτοδοτὴρ ap. Hesiod.: ad eujus formam dici ETIAM potest Ὀλβοδοτὴρ. [Eur. Bacch. 573. “Jacobs. Anth. 6, 309. Brunck. ad Hipp. 757. ad Mær. 117.” Schæf. Mss. * Ὀλβοδότις, Orph. H. 26, 9.] Ὀλβοδότειρα, ἡ, Divitiarum datrix, Effectrix beatæ vitæ, ut Cic. loquitur, πλουσίως παρέχουσα, ut Hes. Ὀλβοδότης exp. πλουσίως παρέχων, Epigr. [Eur. Bacch. 419. “Opp. K. 1, 45.” Wakef. Mss. * Ὀλβονόμος, unde * Ὀλβονομέω, ad Greg. Cor. 897. Manetho 4, 581.] Ὀλβοφόρος, Divitias ferens, Opes afferens, Eur. [Iph. A. 596.]

“Ανολβος, ὁ, ἡ, Inops, Pauper, Ὀλβον οὐκ ἔχων, Qui nec dives nec beatus est; Infelix, Miser, sicut et Hes. ἀνολβος exp. ἀπόρους, κακοδαίμονας: citaturque item ex Eur. (Iph. A. 354.) ἀνολβον ὄνομα pro Infelix s. Sinistra fama. Apud Soph. alicubi ἀνολβα Schol. exp. ἀνωφέλητα, Inutilia. || Apud eund. Soph. in Aj. (1156.) Τοιαῦτ' ἀνολβον ἀνδρ' ἐγονθέτει, Schol. vult ἀνολβον signif. ἀνόητον, Stultum, Dementem: quoniam Ὀλβος proprie est παίδευσις. Hes. quoque ἀνολβος inter cetera vult idem valere cum ἀνόητους. Eust. ἀνολβον ait dictum ἀπαίδευτον, quod Ὀλβος aliquando φρόνησιν signif. Schol. autem, qui exp. ἀνόητον, videtur occasionem accepisse ex eo, quod præcedit, μωρίας πλέων. Locus est p. 65. meæ Ed. [Theogn. 288. “Lobeck. Aj. p. 398. Toup. Add. in Theocr. 393. Epist. de Syrac. 332. Valck. Adoniz. p. 322. ad Herod. 16. 483. Wytténb. ad Plut. 1, 135. Wakef. S. Cr. 2, 33. Brunck. Antig. 1026.” Schæf. Mss. * Δυσάνολβος, Infelix, Clem. Alex. Str. 3. p. 516, 32. * Ἐνολβος, Manetho 4, 85. * Ἐπολβός, 1, 413. 3, 42. 112. * Εὐολβος, Beatus, Eur. Iph. T. 189. Orph. H. 9, 29. 24, 8. 71, 10. * Πάνολβος, Æsch. Suppl. 590.] Πολύολβος, Perbeatus, Multum beatus, s. potius, Multum dives, [“Valck. Diatr. 248. Wakef. Ion. 1499. Epigr. adesp. 685.” Schæf. Mss.] Ὑπέρολβος, Perbeatus, Prædives, Dives supraquam dici possit.

[* “Ὀλβιστος, ad Charit. 512. Alc. Mess. 7. Antip. Sid. 85. Paul. Sil. 76. Macedon. 28. 32. Ruhnk. Ep. Cr. 167.” Schæf. Mss. Meleager 2, 11. 11, 7. Greg. Cor. p. 897. Schæf. Ὀλβιστός, Buttm. A. Gr. 1, 270. Cf. Οἰκτιστος. * Πανόλβιστος, Orac. Sibyll. 3. p. 40.]

“Ὀλβιος, Beatus, Dives, Locuples, sicut Hes. exp. εὐδαίμων, ὁ διὰ τοῦ ὄλου βίου μακαριστός, et πλούσιος, Od. Σ. (137.) ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν Ὀλβιος εἶναι, P. (420.) Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποις ἔβαιον Ὀλβιος ἀφνειὸν, H. (148.) τοῖσιν θεοὶ Ὀλβια δοῖεν. In quibus Il. mixtam signif. habet; at in sequentibus accipitur potius pro Beatus. Hesiod. Hm. (62.) εὐδαίμων τε καὶ Ὀλβιος, ὃς τὰδε πάντα εἰδὼς ἐργάζηται: Θ. (954.) Ὀλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοις ἀνίσσας Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγῆραος ἡμᾶτα πάντα. Itidem Cræsus Solonem ap. Herod. (1, 30.) interrogat, Εἰ τινα ἤδη πάντων εἶδεν Ὀλβιώτατον: respondet autem Solon, Μηδένα εἶναι τῶν ζώντων Ὀλβιον. Pro his vero in Sardanapali Epitaphio verbis, τὰ δὲ πολλὰ καὶ Ὀλβια πάντα λείπεται, ita Cic. Tusc. 5. at illa jacent multa et præclara relictæ. [Pind. Ὀ. 13, 4. Il. 10, 1. N. 4, 40. “Thom. M. 646. 721. Porson. Med. p. 85. Herod. 654. Dives, Wakef. Herc. F. 589. Differt ab εὐνυχῆς, Eur. Med. 1230. Cum gen., Markl. Iph. p. 219.” Schæf. Mss. Od. N. 42. Musæus 138. “Ὀλβιος ὃς σ' ἐφύτευσε, καὶ Ὀλβίῃ ἡ τέκε μήτηρ.] Ὀλβιογᾶστωρ, Ventre beatus, Qui se ventre bene curato beatum existimat, beatitudinem in suo ventre

ponit, i. e., Ventris sui voluptate metitur. Amphipolis in Gynæcomania ap. Athen. (386.) Εὐρύβατε κνισσο-
λοῖχ' οὐκ ἐστ' ὅπως Οὐκ ὀλβιογιάστῳ εἶ. 'Ολβιοδαί-
μων, ὁ, ἡ, Fortunatus, vide Μακαρισμός. 'Ολβιοερ-
γός, Beatæ virtutis effector, Beatum et divitem effi-
ciens: 'Απόλλων, Epigr. [Anal. 2, 518. Anon. H. in Virg. 16. *'Ολβιόπλουτος, Philoxenus Athenæi 643. *"'Ολβιόπολις, Const. Manass. Chron. p. 48. 67(=92. 126.)" Boiss. Mss. *'Ολβιοπολίτης, He-
rod. 4, 18. 'Ολβιότυφος, Bion Diogenis L. 4, 52. *"'Ολβιόφρουρος, Jo. Geom. Hymn. 3, 53." Boiss. Mss. *'Ολβιόφρων, Lucian. 3, 656. *'Ολβιόχειρος, Orph. H. 23, 8. "Ruhuk. Ep. Cr. 278." Schæf. Mss.]

'Ανόλβιος, ὁ, ἡ, Infelix, Miser: i. q. ἀνολβος. ["Heyn. Hom. 8, 708. Valck. Adoniaz. p. 322. Wessel. ad Herod. 16. Toup. Epist. de Syrac. 332." Schæf. Mss.] ΑΤ 'Ανολβία, ἡ, Miseria, Infelicitas, Iuopia: sicut ap. Hesiod. "Erg. (1, 317.) Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίην, θάρσος δὲ πρὸς ἔλβον. Πανόλβιος, Omni e parte beatus, Plane beatus, Beatissimus, παμ-
μακάριστος, [Hom. H. 5, 54. *"'Πανολβίως Dionys. Areop. 16, 54." Kall. Mss. *'Πολυόλβιος, Orph. H. 2, 12.] Τρισόλβιος, Terque quaterque beatus, Bea-
tissimus, τρισμάκαρ, ["Wakef. Trach. 491. Lennep. ad Phal. p. 5. ad Lucian. 1, 229." Schæf. Mss. *'Φερύλβιος, Orph. H. 63, 12. 67, 2.]

["* "'Ολβία, i. q. μακαρία, Phot. e quodam Comico." Schn. Lex. "Eis ὀλβίαν, ad Timæi Lex. 59." Schæf. Mss.]

["* 'Ολβίεις, Manetho 4, 100. ad Greg. Cor. 897. "Ad Charit. 341." Schæf. Mss.]

'Ολβιζω, Beatum prædico, Beatum judico, μακαρί-
ζω, εὐδαίμονα ἡγοῦμαι, Soph. (Ed. T. 1529.) ap. Suid. μηδὲν ὀλβίζειν πρὶν ἂν Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθῶν. Sic habes ap. Ovid. dicitur beatus Ante obitum nemo supremaque funera debet. [Soph. El. 693. Æsch. Ag. 937. Eurip. Phœn. 657. 1683. Alc. 922. Hel. 51. 231. 646. "Tro. 229. Brunck. Soph. 3, 469. Valck. Adoniaz. p. 415. Phœn. p. 564. Hipp. p. 169." Schæf. Mss. *'Ανολβιζω, Apollin. Metaphr. 293. *"'Απολβιζω, Paul. Sil. Ambone 198. Bekker. Ex inedito Poëta locum citat Hase Præf. ad L. Lydum p. viii." Diindorf. Mss. *'Επολβιζω, Nonn. D. 46. p. 1198. *"'Κατολβιζω, Anon. ap. Yriart. Catal. 253." Boiss. Mss.] 'Ολβιά-
ζω, Beo, Beatum prædico, μακαρίζω, VV. LL.

'ΟΛΙΓΟΣ, Paucus: ὀλίγη δαπάνη, Paulo sumtu, Terent. Habes autem paulo post exempla alia usus hujus sing. numeri, πλὴν ὀλίγοι τῶν πολλῶν, Præter admodum paucos: p. 27. mei Lex. Cic. Thuc. 1. 'Ολί-
γοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης: 7. (fin.) p. 264. 'Ολίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐπ' οἴκου ἀπενόστησαν. Sic Herodian. 7, (9, 17.) 'Ολίγοι ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν, Pauci e multis. Plut. in l. utrum Athen. 'Ολίγοι ὄντες, ὡς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων, Pauci, si cum tanta hostium multitudinem comparantur. Plato Symp. 'Ολίγοι ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. In rep. autem aliqua ὀλίγοι dicuntur Pauci quidam, penes quos imperium est; Pauci quidam, quorum arbitrio resp. administratur: ut ii, qui Optimates Lat. dicun-
tur: quibus opp. τὸ πλῆθος, οἱ πολλοί, Multitudo, Plebs. Thuc. 8, (9.) p. 267. Οἱ δὲ ὀλίγοι ξυνεδότες, τό, τε πλῆθος οὐ βουλόμενοι πω πολέμιον ἔχειν: (97.) p. 294. Μετρία γὰρ ἦ τε ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολ-
λοὺς ξύγκρασις ἐγένετο. Et (53.) p. 280. Εἰ μὴ πο-
λιτεύσομεν σωφρονέστερον, καὶ ἐς ὀλίγους μᾶλλον τὰς ἀρχὰς ποιήσαιμεν. Alibi, 'Ες ὀλίγους τὰ ἐν πόλει κατέ-
στησαν: l. 3. Ἐναφίσταται τοῖς ὀλίγοις ὁ δῆμος, Cum paucis, i. e. optimatibus. Itidem ap. Dem. (1396.) Αἱ διὰ τῶν ὀλίγων δυναστεῖαι. At σὺν ὀλίγοις, Cum paucis aliis, Inter paucos alios, Plut. Galba, Λέγεται Λιβύης ἀνθρώπων γενόμενος σὺν ὀλίγοις ἐπαινεθῆναι. At κατ' ὀλίγους ap. Herodian. frequens est 5, (4, 7.) Τῶν αὐτομόλων τὸ πλῆθος ἐκάστοτε, οἱ καὶ κατ' ὀλίγους προσιδόν, Cum transfugæ multi quotidie, pau-
ci tamen singulis vicibus, accederent: 2, (7, 10.) Πρῶτα κατ' ὀλίγους, ἡγεμόνας τε καὶ χιλιάρχας οἰκειού-
μενος. Sic et paulo ante. Et 6, (9, 7.) de militibus

A Alexandri, Κατ' ὀλίγους ἀνεχώρουν, Paulatim dilabe-
bantur, Polit. Quibus quidem in ll. cum ὀλίγοι subau-
diri potest ἄνδρες, aut aliquid aliud, quod magis
convenit. At vero 1 Petr. (5, 12.) Δι' ὀλίγων ἔγραψα,
subaudiendum est ῥημάτων, aut tale quid, sicut et ap.
Virg. ubi ait, Responsum paucis reddere, subau-
diendum est Verbis: quod loquendi genus habetur et
in prosa. In singul. autem ὀλίγος θυμός, Parum ani-
mi, Il. A. (593.) Κάππεσον ἐν Λήμνῳ ὀλίγος δ' ἐπὶ
θυμός ἐνῆεν, Parum animi inerat, i. e. Pene exanimis
eram. Et ὀλίγη ὁδός, Parum viæ, Brevis via, Hes-
iod. "Erg. (1, 286.) de vitio, ὀλίγη [λείη] μὲν ὁδός,
μᾶλα δ' ἐγγύθι ναίει. Et ὀλίγος χρόνος, Parum tem-
poris, Breve temporis spatium, Pauci dies, menses,
Apud Thuc. 'Ολίγον χρόνον, Paulisper. Et ὀλίγον
ἐπὶ χρόνον, Exiguo tempore, p. 86. mei Lex. Cic. Iti-
dem dicitur ὀλίγω πρότερον, Paulo ante: ὀλίγω ὕστε-
ρον, Paulo post. Isocr. Areop. Τοῖς ὀλίγῳ πρὸ ἡμῶν
τὴν πόλιν διοικήσασι. Et cum præp. ut δι' ὀλίγου,
itidem sub. χρόνου, Subito, Brevi temporis intervallo.
B Thuc. 2, (85.) ἡ δι' ὀλίγου μελέτη: cui opp. ἡ ἐκ πολ-
λοῦ ἐμπειρία, Recens et novitia exercitatio, Diutur-
na peritia. Sic 5, (69.) p. 188. Εἰδότες ἔργων ἐκ πολ-
λοῦ μελέτην πλείω σώζουσιν ἢ λόγων δι' ὀλίγου καλῶς
ῥηθείσαν παραίνεσιν. Et (66.) p. præced. 'Ορῶσι δι'
ὀλίγου τοὺς ἐναντίους ἐν τάξει ἤδη πάντας, i. e. ἐξαί-
φνης, Schol. qui et 6, (11.) p. 201. Δι' ὀλίγον ἀπέλθοι-
μεν exp. ταχέως, Celeriter. Itidem ἐντὸς ὀλίγου, In-
tra breve temporis spatium. Synes. Ep. 47. Πολλοὺς
ἂν ἐντὸς ὀλίγου Πέτρους ἐθεασάμεθα, Multos intra
breve tempus Petros vidissemus. "Διολίγον, pro
" δι' ὀλίγον διαστήματος, Non longo intervallo,
" Prope, Thuc. Τῶν πύργων ὄντων διολίγον καὶ ἀνω-
" θεν. Hes. divisim habet δι' ὀλίγον, exponens μετ'
" ὀλίγον, ubi subauditur subst. χρόνον." Sic et ἐξ
ὀλίγου, Brevi temporis spatio, Subito, Thuc. (2,
61.) Μεταβολῆς μεγάλης ἐξ ὀλίγου ἐμπεσούσης, Cum
ingens mutatio repente extitisset: 5, (64.) p. 186.
Τοῖς μὲν ἐξ ὀλίγου, ἐγγίγνετο (ἡ βοήθεια,) i. e. ἐξαίφνης,
Schol. Et (65.) p. seq. Καταπλαγέντες τῇ ἐξ ὀλίγου
αἰφνιδίῳ αὐτῶν ἀναχωρήσει, ubi et Schol. subaudit
καιροῦ. Paulo post, 'Ορῶσι δι' ὀλίγον, τοὺς ἐναντίους,
ubi Schol. ἐξαίφνης, Paulo momento, Plaut. Et, Κατ'
ὀλίγον ὕστερον ἀναβλέπειν μέλλουσιν, Jam appropin-
quat ut videant, p. 57. mei Lex. Cic. Item μετ' ὀλίγον,
Paulo post. Et πρὸς ὀλίγον, Ad breve tempus, Hero-
dian. 3, (7, 20.) Πρὸς ὀλίγον ἀπολαύσας ὀλεθρίου τι-
μῆς, Brevi temporis spatio lætatus functo honore.
Item ὀλίγον διάστημα, Parum interstitii, Parvum in-
tervallum. Sed sæpe omittitur διάστημα, ut et χρόνος
in præcedentibus. Sic dicitur, 'Απέχει τῆς Δήλου
ὀλίγον, Parvo intervallo distat a Delo. Et Xen. K.
Π. 4, (2, 11.) 'Ολίγω πλέον ἢ παρασάγγην ἀπέχει.
His autem addendum est ἐξ ὀλίγου, E propinquo,
ἐγγύθεν. Et δι' ὀλίγου, ut Thuc. 3, (21.) Τῶν πύργων
ὄντων δι' ὀλίγον, Qui parvo intervallo distabant,
Quorum non erat magnum intervallum: (43.) δι'
ὀλίγου σκοποῦντες, Qui cominus inspicunt et con-
siderant: quibus opp. οἱ περαιτέρω προνοοῦντες. Et
ἐν ὀλίγῳ, Thuc. 4, (26.) p. 130. Στενοχωρία τε ἐν
ὀλίγῳ στρατοπεδενομένοις ἐγγίγνετο, ubi et Schol. su-
baudit διαστήματι γῆς: 2, (86.) ἡ ἐν ὀλίγῳ ναυμαχία,
Conflictus navalis in angustiis: 4, (129.) p. 163.
'Ες ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα νικηθῆναι, Parum
absuit quin. Quo pertinet et ὀλίγον s. ὀλίγον. δεῖ,
Parum abest, Plut. Coriol. de populo ad iram concit-
tato, 'Ολίγον ἐδέησεν ἐμπεσεῖν εἰς τὴν βουλὴν, Isocr.
Æginet. init. 'Ολίγον δέω χάριν ἔχειν τοῖς, Parum
abest quin his habeam gratias, His gratias fere habeo.
Plato vero sine δεῖ in Apol. Socr. (7.) dixit, 'Ὡς ἔπος
γὰρ εἰπεῖν, ὀλίγον αὐτῶν ἅπαντες οἱ παρόντες ἂν βέλ-
τιον ἔλεγον, Omnes fere, qui aderant: πρὸς ὀλίγον
τοῦ στομίου ὑπερκύβηαι, Paulisper caput erigere, et
eminere e specu, πρὸς ὀλίγον θαλάσσης, Contra mare
aliquantulum. Mixtam autem signif. habent κατ'
ὀλίγον et παρ' ὀλίγον, Paulatim, Sensim, Herodian.
2, (4, 10.) Κατ' ὀλίγον ὀκνηροὺς αὐτοὺς παρεῖχον,
Philo de Mundo, Κατ' ὀλίγον ἐλαττούμενος, Ad im-
minutionem sensim vergens, Herodian. 8, (4, 4.) Πυ-
λίσσι κατ' ὀλίγον αὐξανόμεναις, Sensim crescentibus,

Aristot. de Mundo, Κατ' ὀλίγον σφίγγει τὴν οἰκουμένην, Paulatim astringit orbem terrarum. 'Εν ὀλίγῳ, Fere, Propemodum, ut quidam interpr. Act. 26, (28.) 'Εν ὀλίγῳ πείθει με Χριστιανὸν γενέσθαι. Vet. Interpr. In modico. De παρ' ὀλίγον autem copiose disserui in Παρά. 'Ολίγον, Parum, ὀλίγον ὅσον, Parum admodum, Aliquantulum, Lucian. (1, 799.) Et Aristoph. N. (1142.), ὀλίγον μοι μέλει, et ap. Hom. ὀλίγον οἱ εὐκότα παῖδα, Parum ei similem; Nullo modo similem, ut Eur. Schol. vult. At ὀλίγον ἦντον, Paulo minus, Od. O. (364.) ὀλίγον δέ τι ἤσσαν ἐτίμα. Sed ὀλίγον ὕστερον, et ὀλίγον πρότερον s. ἔμπροσθεν ad præcedentia pertinent: quippe in quibus subauditur vel χρόνον vel διάστημα, ut ante dictum fuit: idem et de ὀλίγον πρὸ sciendum est. Alias ὀλίγον signif. etiam Fere: Plut. Popl. 'Ολίγον συνεσπίασαντο τοὺς πολεμίους εἰς τὴν πόλιν, Parum abfuit, quin insequentem hostem una in urbem susceperent. 'Ολίγον, Fere, Propemodum, Parum abest quin, Od. E. (37.) ὀλίγον σε κύνες διεδηλήσαντο. Et Thuc. 'Ολίγον εἶλον, Parum abfuit quin ceperint. Cic. dicit Propius nihil est factum, quam ut occideretur, pro ὀλίγου ἀνθρώπῳ. Et, Nec quicquam propius est factum quam ut vivus combureretur. At de ὀλίγον δεῖ dictum fuit inter illa, in quibus cum ὀλίγον subauditur διάστημα: est autem plenius hoc loquendi genus. 'Ολίγῳ, Paulo, Thuc. 'Ολίγῳ πλείους, Paulo plures: pro quo Herod. Ionice dicit ὀλίγῳ πλείους. At de ὀλίγῳ πρότερον, et ὀλίγῳ ὕστερον dictum supra fuit, inter ea, in quibus subauditur χρόνος et διάστημα. In hoc autem ὀλίγῳ πλείους subaudiri potest ἀριθμῷ. Apud Thuc. vero 4, (124.) p. 161. 'Ολίγῳ ἐς χιλίους redditur pro Circiter mille. 'Ολίγος, Parvus, Exilis, Tenuis, cui opp. μέγας, Od. O. (186.) λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον, οὐκ ὀλίγον περ: Apoll. Rh. (1, 955.) ὀλίγος λίθος, Parvus lapis. Et Od. Y. (259.) Δίφρον αἰκέλιον παραθεῖς, ὀλίγην τε τράπεζαν: pro quo Aristot. Poet. Μετατεθέντων τινῶν ὀνομάτων dici posse ait, Δίφρον μοχθηρὸν παραθεῖς μικρὰν τε τράπεζαν. Od. K. (94.) κύμα Οὐτε μέγ', οὐτ' ὀλίγον. Il. P. (394.) ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ Εἴλεον. Et Od. Γ. (368.) οὐκ ὀλίγον χρέος, Debitum non parvum, Non exigua pecuniæ summa, quæ mihi debetur, ἔνθα χρεὶς μοι ὀφείλεται οὐτὶ νέον γε, οὐτ' ὀλίγον. Quibus addi potest περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, Parvi facere, Contemtui habere. At ὀλίγη φωνή, Vox exilis, submissa. Od. E. (492.) Φθεγγόμενος δ' ὀλίγη ὅπῃ με πρὸς μῦθον ἔειπε. Homo quoque ὀλίγος dicitur Qui exili corpore vel parva statura est: (Od. I. 515.) ὀλίγος τε καὶ οὐτίδανός. Cic. ap. Arat. ὀλίγη interpr. Parva, et ὀλίγαι Tenues: ὀλίγη αἶγλη, Tenuis lumen: item ὀλίγη, Leviter posita: quæ reperies in meo Lex. Cic. singula suis locis. ["Apud Herod. 4, 52. fluvijs ἐν ὀλίγοις μέγας, est Magnus ut inter tenues." Schw. Mss.] Pro ὀλίγος lingua Tarentinorum DICIT 'Ολίος, annotatur in Lex. meo vet., ubi et hoc exemplum habetur, 'Ολίοισιν ἡμῶν ἐμπέφυκ' εὐτυχία. Et ὀλίον μισθόν. Ibid. additur, Plat. Comicum διαπαίζειν hoc vocab. veluti barbarum. ["Meleager Comicus in Etym. M." Wakef. Mss.] ["'Ολίγος, Jacobs. Anim. 115. Anth. 7, 167. 320. 349. 9, 295. Antip. Sid. 96. Xen. Mem. 1, 2, 11. Toup. Opusc. 1, 369. Emendd. 4, 475. Ammon. 103. Valck. Anim. 179. Callim. 255. Eran. Ph. 171. ad Herod. 724. Heyn. Hom. 7, 538. Parvus, Exilis, Tenuis, Aristoph. Πλ. 377. et Schol., Timon Phlias. 14. Aristot. Poët. 61. Herm., Jacobs. Anth. 11, 169. 342. Valck. Hipp. p. 226. 'Ολίγος pro ὀλίγον, Heyn. Hom. 4, 637. Conf. c. ὅλος, ad Diod. S. 2, 340. Cum inf., Cattier. Gazoph. 34. Kuster. V. M. 53. Wakef. Georg. 78. 'Ολίγος τις, Boeckh. in Plat. Min. 156. 'Ολίγος παῖς, Valck. Adoniaz. p. 349. 'Ολίγη, cum gen. regionis, ad Diod. S. 2, 561. 'Ολίγη χεῖρ, Parca manu, Plut. 6, 71. Hutt. 'Ολίγης ἐστὶ διδασκαλίας, Herodian. 475. 'Ολίγον, Brunck. Aristoph. 1, 6. 134. Cattier. Gazoph. 76. ad Paus. 361. ad Dionys. H. 1, 214. Valck. Hipp. p. 282. Dawes. M. Cr. 323. 'Ολίγον πάντες, Plato Gorg. 222. 'Ολίγου γ' οὐνεκα, Brunck. Aristoph.

A 1, 10. 'Ολίγῳ et ὀλίγον conf., Schneid. ad Xen. Œc. p. 13. 'Ολίγον, ὀλίγῳ, Wessel. ad Herod. 250. 288. 304. 318. 449. 469. 531. 542. 555. 617. 663. 'Ολίγῳ μὲν τι — πρότερον, Paus. 412. 'Ολίγον cum gen., Jacobs. Anim. 222. Prorsus non, Herod. Philet. 450. et n. Pro Nequaquam, Heyn. Hom. 5, 149. Οὐδ' ὀλίγον, Lobeck. Aj. p. 406. 'Ολίγον πρόσθεν, ad Xen. Œcon. p. 15. Oxon.: Il. A. 167. ὀλίγον τε φίλον τε, Leontius 16. ὀλίγοις τε φίλοις τε, Jacobs. Anth. 12, 128. 'Ολίγα, Brunck. Aj. 1022. Οἱ δ', Anth. Ecl. 172. 'Αντ' ὀλίγον μέγα, Jacobs. Anth. 12, 6. Δι' ὀλίγον, Paus. 318. Lucian. 1, 846. Boiss. Philostr. 359. Prope, E propinquo, Musgr. ad Eurip. p. 218. Brevis temporis, Lucian. 1, 35. Brevi post, Valck. Phæn. p. 388. Mox, Pausan. 207. 'Εν ὀλίγῳ, Wakef. S. Cr. 4, 102. Plut. 3, 304. Cor. 'Ολ' ἐν δ', Plut. Mario 37. 'Εν ὀλίγοις, Galba 19. Jacobs. Anth. 12, 185. ad Dionys. H. 1, 284. 2, 753. Μέγας ἐν ὀλίγοις, T. H. ad Lucian. 1, 172. 'Επ' ὀλίγον, ad Charit. 570=360. Marcell. de V. Thuc. 6. Diod. S. 1, 92. 2, 524. Lobeck. Aj. p. 406. 'Επ' ὀλίγον εἶναι, ἔχεσθαι, Brunck. Aristoph. 1, 6. Κατ' ὀλίγον, Wakef. S. Cr. 4, 103. 150. Diod. S. 1, 283. 555. 701. Lucian. 1, 471. 2, 137. 271. ad Dionys. H. 1, 524. Lobeck. Aj. p. 260. Heyn. Hom. 7, 85. 86. ad Charit. 256. 345. Toup. Opusc. 2, 228. 'Εκ τοῦ κατ' ὀλίγον, Diod. S. 1, 43. 72. 124. 151. 184. 204. 216. 2, 278. 344. 547. Sic leg. 584. Heyn. Hom. 8, 332. Κατ' ὀλίγα, T. H. ad Plutum p. 449. Κατ' ὀλίγους, ad Dionys. H. 1, 524. Μετ' ὀλίγον, Brunck. Aristoph. 1, 3. Athen. 1, p. 5. Cum gen., Xen. Hellen. init. Μετ' ὀλίγον, ὀλίγων, ad Diod. S. 2, 240. Παρ' ὀλίγον, Wakef. Eum. 34. ad Diod. S. 1, 711. 724. 2, 92. 354. 503. 572. Heyn. Hom. 7, 103. Lucian. 2, 171. Longus 120. Vill. Παρ' ὀλίγον ἔρχεσθαι, Phalar. 242. Παρ' ὁ. ἐλθεῖν, ad Diod. S. 1, 719. 2, 191. ad Lucian. 2, 123. 136. Gibbon's History 13, 286. Περί ὀλίγου ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 51. Πρὸς ὀλίγον, Wakef. Trach. 847. S. Cr. 4, 196. Georg. 112. ad Lucian. 1, 479. 495. 546. Longus 67. Vill., Alciph. 356. Schæf. Mss. Δι' ὀλίγου χρόνον, Xen. K. Π. 1, 4, 28. 'Ολίγου ἦλθεν ελεῖν, Pausan. 1, 13. *'Ολιγώτερος, Elia. H. A. 2, 42. 6, 51. Hippocr. 562, 33.] [*'Ολιγοβόρος, ὁ, ἡ, Hippocr. de Dentit. T. 1, p. 590. Lind. Vide Schn. Lex. Suppl. *'Ολιγόβουλος, Polemon Physiogn. 1, 3. p. 182. Adamant. 2, 23. p. 409.] 'Ολιγογνώμων, i. q. ὀλιγῶρος, Negligens; sic enim ap. Hes. ὀλιγόγνωμον, ὀλιγῶρον. [Synes. p. 15. 28.] 'Ολιγογόνατος, Paucis geniculis nodatus, Theophr. (H. Pl. 4, 11, 11.) 'Ιδιος δὲ ὁ τοῦ καὶ κάλαμος, ἐν δὲ Κρητικόν τινες καλοῦσιν, ὁ δὲ. Quæ ita Plin. 16, 36. Suum genus est sagittario calamo s. Cretico, longissimis internodiis. Dixit autem Longissimis internodiis pro ὀλιγογόνατος: quoniam ubi pauciora sunt genicula, sequitur ibi longiora esse internodia. 'Ολιγοελαιώω, Parum olei fero, Parce oleum fundo: quo vitio laborant oleæ, cum parvus olei proventus est, nec larga olivitas, ut Colum. loquitur. Theophr. C. Pl. 6, (8, 5.) 'Ὡν δὲ ἡ σὰρξ πολλή, ὁ δὲ πυρὴν μικρὸς, ὀλιγοελαιοῖ. ['Ολιγοέλαιοι Schn., ab *'Ολιγοέλαιος. *'Ολιγοεργής, Hippocr. 422.] 'Ολιγόθερμος, Cui modicus calor inest, Parum caloris habens, [Aristot. *'Ολιγοΐνος, Paucas habens fibras s. venas, Theophr. H. Pl. 5, 1, 6.] 'Ολιγοκάλαμος, Paucos habens calamos, [Theophr. C. Pl. 4, 11, 4. ὀλιγοκαλαμώτερος. *'Ολιγοκράτης, unde *'Ολιγοκράτομαι, Suicer. Thes.] 'Ολιγόμυθος, Qui pauca loquitur, Pauciloquus; Qui paucula loquitur, Plaut. Qui paucis loquitur quæ vult. 'Ολιγομυθία, ἡ, Pauciloquium, Plaut. ["Stob. 441." Wakef. Mss. *'Ολιγοπαθής, Gaza Intr. Gramm. p. 6.] 'Ολιγοπελέω, Parum valeo; Infirmus et imbecillus sum. 'Ολιγοπελία, Imbecillitas. Verum pro his dicunt Poetæ POTIUS 'Ολιγηπελέω, metri causa: Od. E. (457.) ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἀναυδὸς Κεῖτ' ὀλιγηπελέων, Viribus defectus, Il. O. (23.) ὅφρ' ἂν ἴκηται Γῆν ὀλιγηπελέων, Od. T. (356.) 'Ἡ σε πόδας νίψει ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης, i. e. ὀλίγον ισχύουσα, ἀσθενούσα: de vetula viribus defecta. Dicitur autem ὀλιγηπελέω quasi Pusilla res ἄμνη,

Adeo exhaustus sum viribus, ut pauculum restet: quo sensu et ὀλιγοδρανέω. ["Heyn. Hom. 7, 10. 49." Schæf. Mss.] Ὀλιγηπελής, ἡ, Virium defectus, Imbecillitas, Od. E. (468.) Μὴ μ' ἀμυδὸς στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση Ἐξ ὀλιγηπελὲος δαμάση κεκαφύτα θυμὸν, ["Toup. Opusc. 2, 82. ad Callim. 2, 16. Ὀλιγηπελὲος, ibid. Valck. Diatr. 283. ad Charit. 776. Jacobs. Anth. 8, 409. Heyn. Hom. 7, 10." Schæf. Mss. "Synes. Hymn. 3, 359." Boiss. Mss.] Ἀλιγηπελὲς, s. Ὀλιγηπελὲς, Hes. dici scribit ἀσθενὲς, ἀγεννὲς, Invalidum, Degener. ["* Ὀλιγόπινους, Valck. Adoniaz. p. 224." Schæf. Mss. * Ὀλιγοποιέω, Ad paucitatem redigo, LXX. Sirach. 48, 2. * Ὀλιγόπινος, Dionys. H. 2, 316, 28. * Ὀλιγοπορία, Polyb. 16, 28, 3. * Ὀλιγοπράγμων, Qui parum agit, Plut. 10, 314. * Ὀλιπραγμοσύνη, ibid. et 315. * Ὀλιγόρριζος, Theophr. H. Pl. 1, 9. * Ὀλιγόρριτος, Hes." Wakef. Mss. * Ὀλιγόσαρκος, Lucian. 2, 184. * Ὀλιγοσαρκία, Eust. II. 1361, 24." Wakef. Mss. * Ὀλιγοσθενής, Schol. Opp. A. 1, 623. * Ὀλιγησίπινος, Jacobs. Anth. 7, 70. 76. Pierson. ad Herod. 469. Toup. Opusc. 1, 418. 526." Schæf. Mss. * Ὀλιγὸν δέσμος, Epith. orationis, paucis conjunctionibus utentis, Dionys. H. 2, 41. * Ὀλιγοσώματος, Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 536." Boiss. Mss. * Ὀλιγότεκνος, Max. Tyr." Wakef. Mss. * Ὀλιγοτεκνία, Procl. Paraphr. Ptolem. 4, 6. p. 264. * Ὀλιγότιμος, unde * Ὀλιγοτιμία, Cyrill. 2. in Jo. 4.] "Ὀλιγότροφος, Qui "paucio cibo s. nutrimento contentus est, Parum "nutrimenti in cibo præbens," [Theophr. C. Pl. 3, 13, 4. Athen. 51. 68. 308. Hippocr. 85. * Ὀλιγοτρόφος, Coray Mus. Oxon. 2, 7. * Ὀλιγοτροφέω, Sapiens. Indor. 328. sic leg." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 578. * Ὀλιγοτροφία, Alex. Trall. 12. p. 214 = 698.] "Ὀλιγὸν ὕδρος, Parum aquæ habens, aquo-
sus, Pauca aqua contentus, Cui pauca aqua sufficit. "Quo modo Theophr. H. Pl. 6, 7, (6.) dicit ὀλιγὸν ὕδρος ὁ ἐρπυλλός: huic opponitur φίλινδρος." [* Ὀλιγὸν ὕδρος, Eust. II. Proem. p. 4. Od. p. 4. * Ὀλιγοῦπινος, Appian. B. Hisp. 296. * Ὀλιγοῦπνέω, Eust. Od. K. 86. * Ὀλιγοῦπνία, Jambl. V. P. c. 69. * Ὀλιγοφάγος, Gl. Inedax, Hippocr. 358, 19. * Ὀλιγοφιλία, Schol. Aristoph. Eip. 28.] "Ὀλιγοφιλία, "Amicorum paucitas, inopia. Ab Aristot. Rhet. 2. ἀφιλία et ὀλιγοφιλία numerantur inter mala fortunæ. Opponitur πολυφιλία." [Antiphon Anecd. Bekkeri 110. "Wyttēnb. ad Plut. 1, 369." Schæf. Mss.] "Ὀλιγοφύρος οἶνος, Vinum, quod paucam "aquam fert, eam ob rem dictum Aqueum, ap. "Schol. Aristoph." [Πλ. 854. Θ. 169.] "Oppositum huic πολυφύρος οἶνος." [Hippocr. 393. 22. "Casaub. ad Athen. 68." Schæf. Mss. * Ὀλιγοφραδής, Schol. Pind. O. 3, 81." Boiss. Mss. * Ὀλιγοφρενία, Greg. Naz. Carm. 13, 126. Schneidero susp. * Ὀλιγοφροντιστέω, ad Herod. 610." Schæf. Mss. * Ὀλιγόχλωρον, Diosc. Notha 448." Boiss. Mss.] "Ὀλιγοχορδία, Chordarum s. Fidium paucitas: cui opp. πολυχορδία, ap. Athen." [Plut. 10, 668. pro quo p. 663. perperam legitur * Ὀλιγοχορεία. * Ὀλιγοχορήματος, Philo J. 228. 720. * Ὀλιγοχημαρία, Plato, Clem. Alex." Wakef. Mss. Schneidero dubiæ fidei videtur. "Recte videtur reposuisse Triller. in Melamp. de Palpitat. 480. pro * Ὀλιγοχρορία." Schn. Lex. Suppl. * Ὀλιγόχυλος, Athen. 91. 120.]

Ὀλιγαριστία, Prandium præparcum, Cum pauculo cibo in prandio contenti sumus, [Plut. 6, 483. 685, 10, 522.]

Ὀλιγαύλαξ, Paucos habens sulcos, et per consequens paucos agros. Suid. ὀλιγαύλαξ substantive capit, exponens ἡ μικρὰ χώρα, hoc adiciens exemplum, ἡ γ' ὀλιγαύλαξ Σπείρεσθαι. ["Jacobs. Anth. 7, 111. Ὀλιγῶλαξ, ibid. Wakef. Georg. 138." Schæf. Mss. * Ὀλιγήριον, τὸ, Parvum sepulcrum, Leon. Tar. 83. ap. Anal. 1, 242. Vide Jacobs.] Ὀλιγηροσία, ἡ, Tenue arvum. Apud Suid. πενιχρῆς Ἐξ ὀλιγηροσίας μοίραν ἀλοεῖται στάχυος: qui tamen pentameter mendosus est. ["Jacobs. Anth. 8, 201. Toup. Opusc. 1, 255." Schæf. Mss. * Ὀλιγόνειρος, Jambl. V. P. c. 114. * Ὀλιγωφελής, Sext. Emp. 715. Archi-

genes Oribasii p. 165. Matth.]

Ὀλιγίστος, Paucissimus, Plato Epist. 7. Δε' ὀλιγίστων θανάτων καὶ φυγῶν, Ut paucissimi morte et exilio mulcentur, de Rep. 2. Ὀλιγίστοις συνέβη ἀκούσαι, Perpaucis. Idem, Χρῶμαι ὡς ἂν δύνωμαι ὀλιγίστοις, Quam possum paucissimis. Idem, Μηδὲν ἀδικεῖσθαι, ἢ ὡς ὀλιγίστα. Isocr. Τὰς ἀμφισβητήσεις ὡς ὀλιγίστας ποιήσουσι. Item ap. Hesiod. ("Erg. 2, 341.) δαπάνη τ' ὀλιγίστη, Sumtus paucissimus, paucissimus. Rursum e Plat. Epist. 7. Ταυτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἐσφηλε δι' ὀλιγίστων, pro Idem etiam Dionem fefellit aliquantum. || Minimū, Perexiguus: διάστημα, Intervallum quaminimum, Aristot. in Probl. ["Wakef. Ion. 687. Diodor. Zon. 2. Porson. Med. p. 19. Diod. S. 2, 567. Dionys. H. 1, 440. Pausan. 1, 315. Toup. Opusc. 1, 255. 478. ad Herod. 121." Schæf. Mss.] Ὀλιγίστως, Paucissimo numero, Parcissime. Apud Bud. 669. habetur ETIAM Ὀλιγίστατος, Paucissimus: quod Atticum esse dicit, ut λαγνίστατος et λαλίστατος.

Ὀλιγότης, ἡ, Paucitas, Theophr. (H. Pl. 6, 6, 4.) de rosis, Τῶν δὲ ῥόδων πολλὰι διαφοραὶ, πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγότητι. Quæ Plin. e parte interpretans dixit 21, 4. Differunt multitudine foliorum. ["Dionys. H. 2, 949. Toup. Emendd. 4, 475." Schæf. Mss.]

Ὀλιγοστός, Unus e paucis, Paucis comitatus, Cum paucis, Joseph. Ἡττηθεὶς δὲ μάχῃ καὶ φυγῶν ὀλιγοστός, Plut. Anton. (51.) Καταβάς ὀλιγοστός ἐπὶ θάλασσαν, Paucis comitatus. Et in Cæs. Ὀλιγοστός τοσαύτην ἀμυνομένῳ πόλιν καὶ δύναμιν, Ut cui tantæ paucis copiis succincto tantis copiis tantæque urbi resistendum esset: cui opp. πολλοστός. Bud. 669. 996. Ὀλιγοστός, Hes. παρὰ μικρόν. || Ὀ. χρόνος, Brevissimum tempus, Pauxillum temporis, Soph. Ant. (625.) p. 239. Πράσσειν δ' ὀλιγοστόν χρόνον ἐκτός ἄτας, Schol. οὐδὲ ὀλίγον, Ne pauxillum quidem temporis. [Schleusn. Lex. V. T.]

["* Ὀλίγως, Jacobs. Anth. 10, 92." Schæf. Mss. Aqu. Jes. 10, 7.] Ὀλίγα, Paululum, Raro, VV. LL. [Eur. Med. 120. cf. Brunck. Aj. 1022.] Ὀλιγάκις, Paucies, Titinn. ap. Nonn. In urbem paucies venire soles, Raro, Non ita sæpe multumque. In Epist. Philippi ap. Dem. (161.) Πολλάκις μὲν ἐμοῦ δεσθέντος, οὐκ ὀλιγάκις δ' ἐκείνων. || Apud Eur. vero Schol. exp. οὐδ' ὅλως, Or. (387.) φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά. ["Porson. Or. 909. Nunquam, Heyn. Hom. 5, 149." Schæf. Mss.] Ὀλιγαχόθεν, E paucis locis. In VV. LL. pro Alicunde, Aliquantulum, citatur ex Herod. ["3, 96. ubi τῆς Λιβύης ὀλιγ. signif. E Libyæ exigua parte." Schw. Mss.] Ὀλιγαχοῦ, Paucis in locis, ut πανταχοῦ, Ubique, et πολλαχοῦ, Plerisque in locis. Utitur Aristot. teste Bud. ["Plato Charm. 76." Schæf. Mss. * Ὀλιγαχῶς, Osann. Phileni. p. xxx. "Planud. de Gramm. Ms." Boiss. Mss.] Ὀλιγινθα, ap. Hes. quod exp. ὀλίγον. "Dicitur ut "μίνυνθα: cui et συνωνυμεῖ." AT Ὀλίγιοι, Eid. est εἶδος ἀκρίδων: ut aliis placet, ῥιζίων ὅμοιον βολβῶ. [Phot. * Ὀλιγγος ὁ γόνος τῶν ἀκρίδων "Ὀλιγγοί γένος ἀκρίδων.]

["* Ὀλιγήρης, i. q. ὀλίγος, Nicander Θ. 284. "Heyn. Hom. 5, 597. Valck. Adoniaz. p. 248." Schæf. Mss.]

Ὀλιγῶ, Ad paucos redigo, Imminuo, Hes. v. Ὀλιζῶ. ["Eust. 108, 21." Seager. Mss. Orac. Sibyll. p. 176. ὀλιγωθεῖη. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ὀλίζων, onos, ὁ, ἡ, Parvus: ut et ὀλίγος, Nicander Θ. (372.) μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσιν, Schol. μικρὰν, μικροφύη, βραδείαν. Hes. ὀλίζωνες exp. ἥσσονες, ἐλάττωτες: in compar. hoc vocabulum accipiens: Eidemque ὀλίζων est ἐλάσσων: et in Lex. meo vet. ὀλίζωνος ἐμμορε τιμῆς, pro μικρᾶς, εὐτελοῦς, Exiguū et vilem honorem consecutus est. Neutro gen. ὀλιζόν, proparoxytonus, τὸ ὀλίγον s. μικρόν, quod Eust. alicubi Æolicum, alicubi Ionicum esse dicit: Steph. B. autem e Demosth. ἐν Κτίσει refert Thessalos ὀλιζόν vocare τὸ μικρόν. ["Heyn. Hom. 4, 379. 7, 538. Jacobs. Anth. 12, 158. Toup. Opusc. 1, 277. Valck. Hipp. p. 178. ad Callim. 1. p. 29. ad II. Σ. 519." Schæf. Mss. Ὀλιζῶνες ap. Nicander Θ. 123. suspectum est; Bentl. scribit ὀλιζότεραι.] AT

῾Ολιζών, ὠνος, Urbs Thessaliæ, teste Steph. B. qui h. l. citat, Καὶ Πιτυεῖαν ἔχων καὶ ῾Ολιζῶνα τρηχεῖαν: dicta ἀπὸ τῶν μικρὰ εἶναι: nam Thessalorum lingua ὀλιζον dixi esse μικρόν. Cujus gentile ῾Ολιζώνιος. A Plinio quoque Olizon inter Thessaliæ oppida numeratur. Suidæ autem ῾Ολιζῶνες sunt ἔθνος Θρακικόν. ῾Ολιζότερος, Minor, quasi ab ὀλιζος, Opp. K. 3, (65.) Αἱ δ' ἔτ' ὀλιζότεραι μὲν, ἀτὰρ μένος οὔτι χειρείους, Minores quidem: (394.) Βαῖδον ὀλιζότερον δέμας, Paulo minus est corpus eorum, nec æquat lutorum magnitudinem. Et Nicand. ῾Α. (479.) ὀλιζοτέρη κρίσις οὔρων. ῾Υπολίζων, Aliquanto minor, Il. Σ. (519.) de Marte et Minerva, Καλὼ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν ὥστε θεῷ περ ῾Αμφὶς ἀριζήλῳ, λαοὶ δ' ὑπαλιζόνες ἦσαν, i. e. ἐλάσσονες καὶ μικρότεροι. ῾Ολιζῶ, Minorem reddo, Minuo: unde ὀλιζοῦται, quod Hes. exp. μειοῦνται, ὀλιγοῦνται. Apud Eund. reperio etiam ὀλιζύνται, μειοῦνται, ὀλιγοῦνται: quasi a VERBO ῾Ολιζύμαι, i. significante q. ὀλιζοῦμαι. [Euseb. Pr. E. 5, 22.]

“῾Ολίγγην, inquit Lex. meum vet. et Etym. ἀκαριαῖον, ἐλάχιστον. Attici vero ponunt et ἐπὶ τοῦ “νυστάζειν. Sed et τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων οἶον ῥντίδας appellant ὀλίγγας. Significat ὀλίγγη etiam “σκιάν et πνοήν et ἀκαρὲς πνεῦμα. At ῾Ολίγγιον, de-clarat ὀλίγον. Hæc illi, itemque Hes. Sed is “pro ὀλίγγη habet ῾Ολιγγιά: afferens et ῾Ολιγγιᾶν “pro νυστάζειν, Dormitare. Apud Eund. est et ῾Ολιγγήιον, expositum ὀλίγον, βραχύτατον. Non “dubium autem est quin hæc ab ὀλίγος derivata “sint, q. e. Paucus, Exiguus.”

“ΟΛΙΣΒΟΣ, ὁ, dicitur σκύντιον αἰδοῖον, Penis “coriaceus, quo improbæ tribades prurientem libidinem fallunt, Aristoph. ap. Suid. Οὐκ εἶδον οὐδ' ὀλισβον * ὀκταδάκτυλον, ὃς ἂν ἡμῖν σκύντιν ἢ ἐπικουρία: [“Fr. 250. Brunck. 1, 16. 277. (Λ. 109, Θ. 11.) Jacobs. Anth. 7, 50. Valck. Anim. ad Ammon. 151.” Schæf. Mss. Cratinus Athenæi 677.]

“ΟΛΛΥΜΙ, sive ῾Ολλύω; Perdo, Amitto, Perdo, h. e. Perniciem et exitium infero, Perimo: unde ap. Hes., ῾Ολλύει, ἀπολλύει, φονεύει. Pass. ὀλλυμαι, Perdor, Pereo. Et ὀλλύμεναι ἡδοναί ap. Dionys. Areop. Perditæ, etiam Perniciosæ. ῾Ολλυμι pro Perdo, Interficio, et ῾Ολλυμαι pro Interimor usurpat Hom. quoque: Il. Θ. (449.) ῾Ολλῦσαι Τρῳᾶς τοῖσιν κῶτον αἰνὸν ἔθεσσε, Θ. (451.) ῾Ενθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν, ῾Ολλύντων τε καὶ ὀλλυμένων ῥέε δ' αἵματι γαίῃ, X. (62.) Ὑῖας τ' ὀλλυμένους, ἐκκηθεῖσας [ἐκνυθ.] τε θυγάτρας. Mutuatur sua tempora ab inusitato ΤΗ. ῾Ολέω, aut ETIAM ῾Ολλω. Fut. enim est ὀλέσω, aor. 1 ὤλεσα: præf. perf. ὤλεκα, Attice ὀλώλεκα: præf. med. ὤλα, et Attice ὀλωλα: fut. 2. ὀλῶ: aor. 2 med. ὤλομην. Il. P. (616.) Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' ῾Εκτορος ἀνδροφόνιοι, Perdidit, Ereptus ei est. Od. Ω. (93.) Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, I. (63.) φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους, Perdentes, h. e. Amittentes. Sic Il. (Ω. 242.) Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον. Et Od. H. (60.) ῾Αλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτὸς, Perdidit gentem suam, simulque ipse periit. Interdum cum accus. rei additur etiam dativus, et tunc transitivum est: Δ. (668.) ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην, ubi exponi potest Extinguat ei, Privet eum, Eripiat ei: sicut et in I. paulo ante c. ὤλεσε θυμὸν ὑφ' ῾Εκτορος, Ereptus ei est. Passivorum quoque temporum, quæ ab ὀλέω mutuatur ὀλλυμι, ap. Eund. extant exempla: Od. O. (90.) Μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὀλωμαι, A. (7.) σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο, E. (306.) οἱ τὸτ' ὀλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ. Il. Σ. (80.) ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἐταῖρος Πάτροκλος, Periit, Interfectus est, Φ. (133.) ῾Αλλὰ καὶ ὥς ὀλέεσθε κακὸν μόνον, Mala morte peribitis: a fut. 2. ὀλοῦμαι: a quo et Il. B. (325.) δὸν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται, Cujus gloria nuquam interibit: sicut vero in præced. l. dicitur κακὸν μόνον ὀλεῖσθε, ita et Il. Γ. (417.) σὴ δὲ κακὸν οἶτον ὀλῆαι. Optat. modi ὀλοιο, Pereas, imprecantis est malam mortem: ut in hoc Iambo ap. Plut. (8, 65.) et Lucian. (2, 338.) ῾Ολοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς, Apud

A Horat. Male pereat Lesbia, itidem imprecantis est. Et ὀλοῖατο ap. Soph. (Aj. 842.) Pereant, Ionice pro ὀλοιντο. Et ὀλοιο, ap. Suid. φθαρεῖη. Apud Eund. præf. med. ῾Ολωλα, ἀπόλωλα: et ὀλώλαμεν, ἀπολώλαμεν. || Hes. ὀλεῖ in præsentī quoque exp. ἐξολοθρεύει, ἐνοχλεῖ. “῾Ολέω, unde Ionicum ὀλέεσκεν pro “ὤλεε, Perdebat: ap. Il. T. (135.) de Hectore, ῾Αργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρὺμνῃσι νέεσσι: licet alii esse “velint h. l. pleonasmum τοῦ ε, et derivent a th. “ὀλέσκω. At ὀληθεῖς, Hes. affert pro ὀδυννθεῖς, Do-lore affectus.” [“῾Ολλυμι, ῾Ολλύω, Wakef. Herc. F. 1053. Alc. 545. S. Cr. 5, 9. Jacobs. Anth. 9, 23. Heyn. Hom. 5, 46. 157. ῾Ολλν, Bast Lettre 221. ῾Ολλύασσι, ad Mær. 25. ῾Ολλύασσι, ὀλλύουσι, 281. ῾Ολλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, Bibl. Crit. 3, 2. p. 31. ῾Ολεσκεν, Heyn. Hom. 5, 465. ῾Ολόμαν, Markl. Iph. p. 246. ῾Ολόμενος, Musgr. Hel. 178. 1561. Brunck. Soph. 3, 408. Exitialis, Eur. Phœn. 1036. ῾Ολόμενος, ὀλόμενος, Porson. Med. p. 87. Πατρίδοι οἰλομένης, Patria pereunte, Markl. Iph. p. 109. 366. Κακῶς ὀλούμενος, Jacobs. Anth. 9, 200. Brunck. Soph. 3, 474. ad Eur. Or. 1384. ῾Ολοιο, Valck. Phœn. p. 126. ῾Ολέσας, Lobeck. Aj. p. 246. Πρὸς τοῦ δ' ὀλωλεν; Valck. Hipp. p. 287. ῾Ολῶ, Thom. M. 293. Brunck. Phil. 1388. De fut., Brunck. Aristoph. 2, 193. De fut. med., Heyn. Hom. 7, 120. De perf. act. et med., Dionys. H. 2, 731. ῾Ολέω, Eur. Tro. 1079. sed v. Musgr. 1068. Verh. ad Anaton. Lib. 302. Brunck. Phil. 47. Fut. ὀλῶ, ad Mær. 17. Toup. Opusc. 1, 86. ῾Ολλω, Valck. Anim. ad Ammon. 184.” Schæf. Mss. ῾Ολεσθῆναι, Lobeck. Phryn. 732.]

῾Ολεσίθυμος, Animo perniciem afferens, Animo exitialis et noxius, [Paul. Sil. Ecphr. 149.] ῾Ολεσίκαρπος, Fructum perdens, Od. K. (510.) Μακραί τ' αἵγειροι, καὶ ἱτέαι ὤλεσίκαρποι. Unde Plin. 16, 26. Ocyssime autem salix amittit semen, antequam omnino maturitatem sentiat: ob id dicta ab Hom. Frugiperda. Lege et Theophr. H. Pl. 3, 2. Idem C. Pl. 2, 13. ῾Ολεσίκαρπον γένος, Frugiperdum genus; imitatione Plinii, qui salicem Frugiperdam dicit. [Opp. K. 3, 283.] ῾Ολεσίοικοι, Domus perditores et pessundatores, Domuum perniciēs, Qui domibus exitium afferunt, οἰκοφθόροι, Decoctores, Nepotes, ἄσωτοι, Hes. [Æsch. S. c. Th. 717. Liban. 4. p. 143. Anecd. Bekkeri p. 318. ῾Ολεσίκοις, *῾Ολεσίκοις, Lobeck. Phryn. 701. *῾Απωλεσίκοις, Phrynichus Bekkeri p. 25. *῾Ολεσίτεκνος, Nonn. D. 44, 91.]

[*“῾Ολεσιανλοκάλαμος, Brunck. Aristoph. 1, 229.” Schæf. Mss.] ῾Ολεσίβωλος, Glebas perdens, h. e. Glebis nocens. ῾Ολεσίθηρος, Feris perniciem afferens; Feras perdens et perimens, Eur. Phœn. (672.) de dracone, quem Cadmus occidit, Ὅν ἐπὶ χερνύβας μολῶν Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ, Κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος ῾Ολένας δίκων βολαῖς, Feræ s. Anguis interfector Cadmus. [Alii ὀλεσίθηρος ὤλένας, gen. ab *῾Ολεσίθηρ. *῾Ολεσίμβροτος, Proclus ap. Anal. 2, 242. Orph. A. 444. vide etiam not. ad v. 77. *῾Ολεσίπτολις, Tryphiod. 453. 683. *“῾Ολεσιτύραννος, Athlet. Stat. 21.” Schæf. Mss.] ῾Ολεσίηνωρ, oros, ὁ, ἡ, Viros perdens, Hominibus perniciem afferens. Hesiod. et Theogn. (399.) vocant ὀλεσίηνωρας ὄρκους, Perjuria hominibus exitialia, VV. LL. [“Nonn. D. 28, 273.” Wakef. Mss.]

῾Ολετήρ, ἡρος, ὁ, Perditor, Interemtor, Interfector: unde ap. Hes. ῾Ολετήρες, φονεῖς. Il. Σ. (114.) Νῦν δ' εἰμ' ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετήρα κίχελω ῾Εκτορα. [“Jacobs. Anth. 8, 27. Ruhnck. Ep. Cr. 125. Ammon. 74.” Schæf. Mss.] Apud Hes. habetur ETIAM ῾Ολητήρες, φονεῖς: a nom. ῾Ολητήρ: quod verbale est, quasi ab ὀλέω, cujus fut. ὀλήσω. [*Ἀυτολητήρι Orph. H. 37, 14. sed leg. αὐτ' ὀλετήρες.] Ἀὐτολητήρ est FEM. ῾Ολέτειρα, Perditrix, Interfectrix, Quæ perniciem et exitium affert, [Batrach. 116. “Wakef. Ion. 1551. Ruhnck. Ep. Cr. 95.” Schæf. Mss. *῾Ανδρολέτειρα, Anon. ap. Tzetz. Lyc. 1327.” Kall. Mss. *Παντολέτειρα, Orph. H. 25, 2. *῾Ολετήριος, Epiphan. 1, 4. 69. *῾Ολέτης, fem. *῾Ολέτις, Jacobs. Exerc. 2, 168.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 256.] Αἰνολέτης, Horrendum in

modum perdens, Grave exitium inferens, Orph. Argon. 424. Καὶ Κρόνον αἰνολέτην. Ἰνδολέτης, Indorum perditio, Qui Indis cladem intulit, Epith. Bacchi Indiae domitoris, Epigr. [Anthol. 1, 82. * “Παντολέτης, Greg. Naz.” Kall. Mss. * Πιστολέτης, Orac. Sibyll. 2, 163. * Ψευδολέτης, Anon. H. in Virg. 24. * “Ψυχολέτης, Herodian. Epimer. 211.” Boiss. Mss.] Παντολέτωρ, Exitium omnibus afferens, Omnia perdens et labefactans, [Anal. 3, 331. * “Ταυρολέτωρ, Const. Manass. Chron. p. 6.” Boiss. Mss.]

* Ολεθρος, ο, Perditio, Pernicies, Exitium, Thuc. 7, (27.) p. 241. Χρημάτων τ' ολέθρῳ καὶ ἀνθρώπων φθορᾷ ἐκάκωσε τὰ πράγματα, Eo quod pecuniæ interiissent, Herodian. 1, (13, 6.) Ὀλέθρον τοσούτου τοῖς μὲν αἰτίων ἤδη γεγονότα, ἡμῖν δὲ ἐσόμενον, Qui tanti exitii et cladis auctor illis jam fuit mox futurus nobis est: 3, (12, 11.) Ὡς ὀλεθρος αὐτῷ οὐχ ὁ τυχὼν ἐπήρτυται: 2, (1, 18.) Οὐκ ἐπ' ολέθρῳ τῷ σφ' ἡδε ἡμῶν ἡ ἀφίξις, Ad exitium et mortem tibi afferendam. Usitatissimum est hoc vocab. et ap. Hom., itidem pro Perditio, Exitium, Pernicies, Mors, Il. X. (325.) de jugulo, s. gula, ἵνα ψυχῆς ὤκιστος ὀλεθρος, Od. II. (448.) τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὀλεθρον, Parabat ei exitium et mortem, K. (115.) ὅς δὲ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὀλεθρον, Il. E. (464.) τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὀλεθρον, P. (244.) ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὀλεθρος, A. (441.) ἡ μάλα δὲ σε κιχάνεται αἰπὺς ὀλεθρος, H. (402.) Ὡς ἡδὲ Τρώεσσι ολέθρου πείρατ' ἐφῆπται, Od. A. (11.) πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὀλεθρον, Il. Y. (289.) τὸ οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὀλεθρον, Ab eo depulit exitium, mortem, O. (534.) Ὡς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῦς ἤρκεσ' ὀλεθρον, Od. I. (303.) ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὀλεθρον, Δ. (489.) ὦλετ' ολέθρῳ ἀδευκεῖ, Γ. (87.) ἡ χιτῆς ἐκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ολέθρῳ. || Homo etiam aliquis ὀλεθρος dicitur, ut Pestis, Pernicies, pro Pestifer, Perniciosus, Exitialis, Græcis alio nomine λυμεὼν, Dem. (582.) Τὸνδε βάσκανον, τόνδε ὀλεθρον: (119.) Οὐδὲ βαρβάρου ὄντος, ἀλλ' ολέθρου Μακεδόνος: (269.) Ὀλεθρος γραμματεὺς. Lucian. de Saltat. Ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ, (Mort. D. 9, 4.) Εἰ καὶ βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος. [“Heyn. Hom. 8, 308. Wakef. Eum. 938. Valek. Adonias. p. 311. Oratt. 273. Anim. ad Ammon. 43. Musgr. ad Eurip. p. 201. Toup. Opusc. 1, 302. ad Lucian. 1, 362. Thom. M. 140. ad Herod. 405. 672. Brunck. CEd. T. 1343. Homo perniciosus, Thom. M. 581. Musgr. Iph. A. 1382. ad Lucian. 2, 218. 269. Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Φθορὰ καὶ ὀ., Plut. Mor. 1, 909. “O. κατὰ τινος, Diod. S. 2, 322. Eis ὀλεθρον, Bergler. Alciph. 62. Brunck. CEd. T. 1146. an εἰς ὀλεθρον? Sed v. Herm. de Metr. 116.” Schæf. Mss. * Ὀλεθροποιός, Cyrill. Alex. 2, 664. * “Ὀλεθροφόρος, Const. Manass. Chron. p. 62. 85. Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 55.” Boiss. Mss. 4 Macc. 8, 18.]

* Ἀνώλεθρος, Interitus expers, Ab internecione liber et immunis, Interitui non obnoxius, Qui non interit, [Plato Phæd. 106. de LL. 10. p. 904.] Reperitur ET Ἀνώλεθρος, ead. signif., Il. N. (761.) Τὸς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους, Damni et exitii exortes, [Lobeck. Phryn. 705.] Δυσώλεθρος, Qui difficulter interit, Theophr. H. Pl. 3, (6, 5.) τὴν κοκκυμηλέαν, Prunum, βαθύρριζον καὶ δ. ἐύλον vocat, ubi Gaza, Inextricabile; alii, Quod difficile interit, Ægre moriens et tabescens, Vivax: [3, 12, 5. 9.] “Δυσώλεθρος, Difficulter interiens, Qui ægre perit s. moritur: ut cum Theophr. (l. c.) τῆς κοκκυμηλέας “τὸ ἐύλον esse dixit βαθύρριζον καὶ δ.” [De varietate in δυσώλ., δυσόλ., vide Lobeck. l. c. * Ἐπώλεθρος, Herodian. Epimer. 203. * Κακώλεθρος, Schol. Soph. El. 496. Lobeck. l. c. * Κατόλεθρος, (s. * Κατώλεθρος,) Hesych. Wakef. Mss. * Λεώλεθρος, * Λεώλεθρος, * Λεωλεθρία, Barker. ad Etym. M. 1100—3. “Ruhnck. Ep. Cr. 88. ad Herod. 708.” Schæf. Mss.] “Λιωλεθρία, Hes. exp. παντελεῖ ολέθρῳ.” [Λιωλ., * Λιωλεθρία, Barker. l. c. 1102.] Πανώλεθρος, sive Πανόλεθρος, Plane perditus, Qui prorsus periit, etiam Prorsus exitiabilis et perniciosus: unde Hes. Πανώλεθρον, ἐξώλες, πανώλες. Priori signif. utitur Soph. (Aj. 839.) Καὶ σφᾶς κακοὺς κάκιστα καὶ πανώλεθρους ἔνναρπάσειαν, Penitus perditos: El. (1009.) p. 125. πρὶν πανώλεθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλεσθαι κάξερημῶσαι γένος.

A Posteriori signif. dicitur πανώλεθρον κακὸν et πανώλεθρος πόλεμος. Quod vero ad scripturam attinet, πανώλεθρος potius quam πανόλεθρος: quod tamen et ap. Hes. legitur in Πανώλῃς. [Æsch. S. c. Th. 71. 940. Pers. 562. Ag. 544. Ch. 934. Lobeck. Phryn. 705. * “Παντόλεθρος, Const. Manass. Chron. p. 7=13.” Schæf. Mss.] Πανώλεθρος, Cum internecione, universalis exitio, (Herod. 6, 37.) Π. ἐξαπόλλυται, Prorsus interit et emoritur: [πανόλεθρος edidit Wessel. πανώλεθρος Schw.] Πανώλεθρία, ἡ, Internecio, Exitium, quo res aliqua prorsus perit, Herod. Πανώλεθρίῃ ἀπολούμενοι, Qui prorsus perierunt, funditus eversi sunt, Thuc. 7. (fin.) p. 264. Πανώλεθρίᾳ δὴ (τὸ λεγόμενον) καὶ πεζὸς καὶ νῆες καὶ οὐδὲν ὅ,τι οὐκ ἀπώλετο. Aristid. Πανώλεθρίᾳ διέφθειραν. Suid. v. * Ἐξώλεθρία.] In VV. LL. scribitur ETIAM Πανώλεθρία per o, sicut πανόλεθρος. [* Πινώλεθρος, Phrynichus Bekkeri 61. * “Σιτόλεθρος, Herodian. Epimer. 203.” Boiss. Mss. * Ὀλεθρία, Pernicies, Exitium, Theod. LXX. Sap. 18, 5. 3 Macc. 4, 2. * Ὀλεθριώδης, Hes. v. Λευγαλέην. Ὀλεθρεύω, * Ὀλεθρεία, * Ὀλεθρευσις, Schleusn. Lex. V. T. Vide Ὀλοθρεύω. * Ἐξολεθρεύω, Schleusn. v. Ἐξολοθρεύω.] Ὀλέθριος, ὁ, ἡ, [et α, ον,] Exitialis, Perniciosus, Lethalis, Il. T. (294.) οἱ πάντες ὀλέθριον ἡμᾶρ ἐπέσπον: (409.) Ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἡμᾶρ ὀλέθριον. Plato Epist. 7. Ὀλέθριος πάντως ἡ πείρα, Exitiale et pestiferum est id tentare. Chrys. de Sacerd. Τῆς δ. ταύτης ἐπιθυμίας. Adverbialiter Soph. (Aj. 402.) Ὀλέθριον αἰκίζει dixit pro Exitialiter, ἄχρι θανάτου, Schol. [799. CEd. T. 845. 878. Æsch. S. c. Th. 204. 710. Ag. 1165. “Brunck. Soph. 3, 523.” Schæf. Mss. Herod. 6, 112. μανίην ὀλεθρίην. Ὀλεθρία, Gl. Perditrix. * “Ὀλεθρίως, Eust. 132, 16.” Seager. Mss. “Dionys. Areop. 93. * Πανολέθριος, Clem. Ep. de Gestis Petri s. 76.” Kall. Mss. Gl. Internecinus. Schol. Soph. Aj. 854.]

“Αὐτώλης, Hesychio ὑβριστής, αὐτόχειρ: nimirum “ὁ αὐτὸν ὀλλύνων αὐτὸν ὀλέσας.” “Λεώλης, Eid. τελείως “ἐξώλης, Plane perditus,” [Barker. ad Etym. M. 1102.] Πανώλης, Qui prorsus periit, Omnino exitiabilis, ut πανώλεθρος. Apud Hes. πανώλης, πανόλεθρος, ἐξώλης, ἀπολλύμενος. Formatur autem hoc πανώλης a præf. med. ὤλα. [Æsch. S. c. Th. 558. Pers. 734. Suppl. 102. Soph. CEd. C. 1015. Ph. 1357. El. 544. Lobeck. Phryn. 708.] Πανωλία in VV. LL. Pernicies, qua res aliqua prorsus interit, ut πανώλεθρία. Scr. tamen potius Πανώλεια, ut ἀπώλεια. At pro πανώλεια, quod ap. J. Poll. legitur 6, c. 36. inter composita a Πᾶν, scr. existimo Παναιώλεια, sicut ibid. pro Πανώνια reposuerim Πανώνια: id enim colligitur ex iis, quæ præcedunt et sequuntur, Παναθήναια, Παμβώτια. Τριζώλης, Exitio dignissimus, Perditissimus, VV. LL. ex Eust. [Vide Τρισεξώλης. * Φρενώλης, Æsch. S. c. Th. 759.]

* Ἀπόλλυμι, s. Ἀπολλύω, usitatum est thema pro Perdo, cum præcedentia ἀπολῶ et ἀπόλλω siut inusitata, sicut dictum est. Apud Plat. σώζω et ἀπόλλυμι opponuntur, in Minoe, Καὶ τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τὰλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει. Pass. Ἀπόλλυμαι, Perdor, Pereo, Xen. Ἑλλ. 1, (1, 26.) Καὶ αὐτοῦ τῶν νεῶν τρεῖς ἀπόλλυνται ἐν τῷ Ἑλληνισπόντῳ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ἐννέα νηῶν: 4, (4, 12.) Ἔς δὲ τὸ ἀπόλλυσθαι πάντας πάντα ὑπηρετοῦντας. Hom. de fructu arborum dixit ἀπόλλυσθαι, Od. H. (117.) Τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει Χείματος οὐδὲ θέρεως ἐπετήσιος. Ut autem ἀπόλλυσι et σώζει opp. in l. Plat. modo c., sic ἀπολλύμενον et σωζόμενον contraria facit Isocr. in Archid. Διὰ μὲν κακίαν ἀπολλύμενον, δι' ἀρετὴν δὲ σωζόμενον. Sic Plut. de Animi Tranquillitate, Μακρὸν γὰρ ἐστὶ τοῖς ἀπολλυμένοις ἀνιᾶσθαι, μὴ χαίρειν δὲ τοῖς σωζόμενοις. || Ἀπόλλυμι pro Amitto, citatur e Chrys. Ἀπολλὺς τὰ χρήματα. Sic ἀπολέσαι pro Amittere usurpari, e variis exemplis antea probavimus. “Ἀπολλυασι, 3 “pers. plur. verbi ἀπόλλυμι, Attico more ap. Thuc. “8. Πεντεκαίδεκα ναὺς ἀπολλυασι.”

Dicitur ETIAM Ἀπολέσκω, Poët. pro ἀπόλλυμι, Perdo. Pass. Ἀπολέσκομαι, Perdor, Pereo: unde ἀπολέσκετο in 3 sing. præf., Od. A. (585.) Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκει ἀναβροχθέν.

'Απολέω, Fut. λέσω, præt. ἀπώλεκα, et Attice ἀπώλεκα, quod frequentiori est in usu; Perdo, Male perdo, Interficio. II. A. (268.) Κάρτιστοι μὲν ἔσαν καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο Φηρσὶν ὀρεσκώοις, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσαν: Od. B. (48.) ὃ δὲ τάχα οἶκον ἅπαντα Πάγχν διαρραΐσει, βίοντον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει, Et universas fortunas domus pessundabit. Est enim ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει per tmesin pro ἀπολέσει πάμπαν. Aristoph. N. (714.) Καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουνσι, Καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουνσι, Καὶ μ' ἀπολοῦσιν, Et me perduunt, Et me enecant, Mori me denique cogunt: ἀπολῶ tamen usurpari solet pro Perdam, ut fut. ab ἀπόλλω: unde et ἀπολεῖ, Perdet, et ἀπολοῦσι, Perdent; sed hic videtur posse præsentis esse temporis, sicut præcedentia, ἐξέλκουνσι, διορύττουνσι. Idem Poeta ibid. (1265.) ὦ Παλλὰς, ὡς μ' ἀπώλεσας. Plut. Fabio, Τάχιον μὲν ἢ ἐγὼν προσεδόκων, βράδιον δ' ἢ αὐτὸς ἔσπενδε Μινούκιος, ἑαυτὸν ἀπολώλεκε, Seipsium perdidit, i. e., Sibi exitium attulit. Atque hæc conjugatio tempora ista potissimum in usu habet, aor. 1. et præt. act., item med., ἀπόλωλα, et quidem omnium frequentissime. Ὀλῶ, inquit Eust., ὀλέσω. Præt. act., ὤλεκα. Med. ὤλα: quia med. præteritum brevius solet esse activo una syllaba. Att. autem præt. med. ὤλωλα. Sic Ἀπολῶ, ἀπολέσω, ἀπώλεκα, ἀπῶλα, ἀπόλωλα. Habet autem Ἀπόλωλα signif. neutram, Perii, Disperii. Potest tamen et passive exponi Perditus sum, Xen. Ἑλλ. 3, (5, 8.) "Ὡστε τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε, ὃ δὲ δήμος οὐτοσί ὑμᾶς ἔσωσε. Sic K. II. 3, (2, 7.) Ἐπεὶ δ' ἐάλωμεν, σαφῶς ἀπολωλέναι νομίσαντες, νῦν ἀναφαινόμεθα σεσωσμένοι ὡς οὐδεπώποτε. Aristoph. N. (1077.) Ἀπόλωλας, ἀδύνατος γὰρ εἰ λέγειν, Periisti, Disperiisti, Actum est de te, Nullus es: ut loquitur Lat. Comicus. Præt. plusquamperfectum est ἀπολώλειν, Perieram. Plut. Apophth. Ἀπώλωμεθ' ἂν, εἰ μὴ ἀπολώλειμεν, Xen. K. II. 6, (1, 2.) Πάλα ἀπολώλει τῷ φόβῳ, Jampridem perierat præ metu. Ubi notandum est genus loquendi, quod usurpat ibid. (19.) infinitivo utens, Ἀπολωλέναι δὲ τῷ φόβῳ μὴ τι πάθῃ ὑπὸ Κύρου. Apud Dem. c. Mid. Ἀπολωλέναι μυριάκις. Particip. est ἀπολωλώς, Perditus, Qui periit. Participia autem activam signif. habentia, et ἀπολωλεκώς et ἀπολέσας, illud præteriti temporis, hoc autem aoristi.

Interdum etiam Amitto, Od. B. (46.) πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, Amisi patrem, Orbatus sum patre. Sic II. Σ. (82.) Achilles filius de Patroclo, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἐταίρων Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα: quamquam Eust. videtur intellexisse hic τὸν ἀπώλεσα sumi pro Quem perdidici, Cui mortis causa fui: quod sc. eum ad pugnam miserim, in qua occubuit; nam proxime præcedentia verba sunt, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος Πάτροκλος: unde annotat Eust. Οὐ γὰρ ἀπλῶς φησὶν, ὦλετο, ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ στείλαντος ἐκείνον εἰς μάχην. Non dubito tamen, quin subtilior et longius petita sit hæc exp., ac eod. sensu dicat Achilles se ἀπολέσαι Patroclum, quo Teleinachus in l. modo c. dicit se ἀπολέσαι suum patrem, i. e. Amisisse: nam Latine dicuntur liberi Amittere patrem, et vicissim pater liberos. Od. Δ. (95.) καὶ ἀπώλεσα οἶκον Εὐμάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, ubi Scholiastæ ambigue esse volunt dictum ἀπώλεσα οἶκον: posse enim intelligi οἶκον, Domum, Priami; non solum, οἶκον ἐμὸν, Domum meam. Ubi nou dubium est quin si οἶκον ἐμὸν intelligatur, ἀπώλεσα significet Amisi; at si οἶκον Πριάμου, Domum Priami, ἀπώλεσα exponi debeat Perdidici, i. e. Destruxi, Pessundedi. Apud II. Ω. (44.) Achilles ἔλεον ἀπώλεσεν, Amisit commiserationis affectum. Alibi autem Hector dicitur ἀπολέσαι θυμὸν pro Animam amittere, i. e. Vita privari: Σ. (92.) αἶ κε μὴ Ἐκτωρ Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείσῃ ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση. Quod et per verbum simplex dicitur θυμὸν ὀλέσσαι, II. A. (205.) Præt. med. ἀπόλωλα: unde infin. ἀπολωλέναι, Amisum esse. II. O. (129.) νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς: perinde ac si dixisset, νόον ἀπώλεσας καὶ αἰδῶ: ut dixit de Achille, ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδῶς Γίνεται. Ceterum usurpatur et in prosa hoc verbum in ead. signif. Dem. (12.) Τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλέκεναι κατὰ τὸν πόλεμον, τῆς ἡμετέρας ἀμελείας ἂν τις θεῖη δικαίως. Apud Xen. Σ. (1, 15.) ἀπόλωλε jungitur cum præp.

α ἐξ habente suum gen. Ἐπεὶ γὰρ γέλως ἐξ ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, Quandoquidem risus periit ex hominibus; i. e. Amisus est inter homines.

Pass. est Ἀπολέομαι, inusitata; nam ἀπολοῦμαι et ἀπολοίμην, deducuntur potius ab ἀπόλλομαι inusitato itidem.

Ἀπόλλω thema barytonum inusitatum; sed cuius fut. ἀπολῶ usitatissimum est, Perdam: et pass. itidem ἀπολοῦμαι, Perdar, Peribo: unde ἀπολούμενος partic. Item Aor. 2. pass., ἀπωλόμην. Etym. "Ὀλλω, inquit, cuius fut. ὀλῶ. Aor. 2. ὤλον, pass., ὠλόμην, ὤλον: unde ἀπωλόμην. Aristoph. Πλ. (68.) Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί. Et paulo ante dixerat, Ἦν μὴ φράσεις γὰρ, ἀπὸ σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς: (390.) οἵμοι τῶν κακῶν, Ἀπολεῖς. N. (1136.) ἀπολεῖν με φησὶ κάζολεῖν.

Passivæ autem vocis fut. ἀπολοῦμαι, Perdar, Peribo, Aristoph. N. (792.) Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι: pro ἀπολοῦμαι γὰρ, per tmesin, sicut et in l. modo c. ἀπὸ σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. (726.) Socr. Ἀπολεῖ κάκιστ', Streps. ἀλλ', ὦ γὰρ ἀπόλλωλ' ἀρτίως. Peribis, Ibis in malam rem, Malam pestem oppetes. Est autem frequens usus et participii futuri temporis ἀπολούμενος, quod quidem sonat ad verbum Periturus; sed tamen nisi alio Lat. verbo reddatur, non exprimitur ejus emphasis: ac re vera quamvis sit partic. ἀπολούμενος, tamen nominis locum in communi usu obtinet. Jungitur autem ut plurimum cum partic. κάκιστα: et redditur a quibusdam Pessime perdendus, ab aliis, e quibus est Bud., vertitur Perditissimus. Dem. Ὑπὸ τούτων τῶν κάκιστα ἀπολούμενων ἀνθρώπων, Ab istis perditissimis hominibus. Aristoph. Πλ. (713.) Σὺ δὲ πῶς εὔρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε; Εἰρ. (2.) δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ. De muliere autem dicitur ἀπολουμένη. Idem rursus Πλ. (456.) Σὺ δ' ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ; Alciph. Epist. Thaidis ad Thettalam, Ἀλλὰ καλῶς ἡμᾶς ἀντὶ τούτων ἡμεῖψατο, τῇ κάκιστα ἀπολουμένη Μεγάρα χαρίζεσθαι θέλουσα. Nec solum de personis dicitur, sed et de rebus: Aphthon. Progymn. in Loco communi contra Tyrannum, Καταλήψομαι τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τοὺς κάκιστα ἀπολουμένους ἐκποδῶν ποιήσομαι νόμους. Interdum vero gen. additur, qui a superl. κάκιστα regitur: ut ap. Lucian. (1, 204.) dicit Prometheus, Τοσοῦτον χρόνον ἐγὼ τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος τὸν κάκιστ' ὀρνέων ἀπολούμενον ἀετὸν τρέφω τῷ ἥπατι: (239.) Ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος, ἀπὸ Ταυγέτου καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν ἐνέσεισε τῷ παιδὶ φέρων τὸν δίσκον. Ubi ὁ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος, est Inter ventos perditissimus, Omnium ventorum perditissimus. Sic in præcedente l. τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον ἀετὸν vocat Aquilam inter omnes aves perditissimam. Quamquam cum ἀπολούμενον interpret Perditissimum, nou mihi videor satis vim Gr. vocis assequi. Sed ne Bud. quidem illo Lat. vocabulo aliud invenire potuit aptius; et quo contentus ille fuit, contentos esse alios quoque par est, tantisper dum aliud nacti fuerint accommodatius. Ceterum ille est vulgaris hujus vocabuli ἀπολούμενος usus. Reperitur autem alicubi et alio modo usurpatum, sc. tanquam participii naturam retinens, et præsentis temporis, non futuri. Lucian. (3, 305.) Ἐκείνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἑλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου: perinde ac si dixisset, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, quasi ἀπολούμενον esset præsentis temporis, factum per contractionem ex ἀπολεόμενον. Nisi forte jocando, ut fit, ita loqui voluerit, pro eo, quod est ὃν κάκιστα ἀπολούμενον, ἐπίδοιμι ἑλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου: atque hoc mihi potius persuadeo. Invenitur etiam κακῶς ἀπολούμενος: Isæus, Τοῦτον τὸν κακῶς ἀπολούμενον. Reperitur et ap. Aristoph. Lingua vernacula eod. modo utitur futuro in hujusmodi genere loquendi; dicit enim vulgus de homine scelerato, C'est un méchant, qui perira malheureusement. Item, C'est un méchant, que le Diable emporterá quelque jour: sicut ἀπολούμενος proprie est Periturus, uti dixi. Latini hominem Morte dignum, dicunt eod., fateor, sensu, sed non pari emphasi. Quod si hoc genere loquendi uti vellem in reddendo vocabulo ἀπολούμενος, dicerem potius hominem centum vel mille mortibus dignum: ut Cic. dixit Millies mori,

et Millies appetere mortem : et Dem. μυριάκις ἀπολω-
λέναι. Secundus autem aor. est ἀπολώμεν, cuius
opt. ἀπολοίμην, infin. ἀπολέσθαι, quæ usurpant tam
prosaë quam carminis Scriptores. Plut. Apophth.
Ἀπωλόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπολώμεν. Et in optativo,
ἀπολοίμην. Od. A. (47.) Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις
τοιαῦτά γε ῥέζοι : II. E. (142.) Ἄλλ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλοιτο,
θεὸς δέ ἐ σιφλώσειε : E. (311.) Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοι-
το ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας, εἰ μὴ ἄρ κ. τ. λ. Aliquando,
ne præsertim in prosa, ἀπολοίμην ponitur in jureju-
raudo, præcedente vel sequente ἦν, aut εἰ, vel εἰ μὴ :
et sæpe dicitur κάκιστ' ἀπολοίμην : ut modo habuimus
ex Aristoph. ἀπολῶ κάκιστα, item ἀπολεῖ κάκιστα.
Item, ἀπό σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς. Idem Poeta sic usus
est optativo ἀπολοίμην, addens etiam πρόρριζος cum
κάκιστα : B. (586.) Ἄλλ' ἦν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλω-
μαι χρόνου, Πρόρριζος αὐτὸς, ἡ γυνή, τὰ παῖδια, Κά-
κιστ' ἀπολοίμην. Latini optativo Dispeream eod.
plane modo utuntur : subjungentes Si vel Nisi, aut
Ni. Exempla sunt in Thesauro Latinæ Linguæ, quem
pater meus edidit.

[“ Ἀπόλλυμι, Fischer. Ind. Palæph. Plut. Mor. 1,
18. Toup. Emendd. 1, 68. Valck. Hipp. p. 278.
Wakef. Georg. 153. Heyn. Hom. 5, 157. Boiss. Phi-
lostr. 323. Thom. M. 406. Ἀπολλύασιν, ἀπολλύνουσιν,
Mær. 25. et n. ubi et de ἀπολλύσι, Zeun. ad Xen. K.
Π. 393. Ἀπολλύνειν, ἀπολλύναι, Pierson. Add. ad Mær.
28. Ἀπολλύς, ἀπολλύνων, ad Mær. 12. Thom. M. 98.
Ἀπόλλωλα, ad Charit. 309. Ἀπολωλέκεναι, ἀπολωλέ-
ναι, Reiff. ad Artemid. 221. Ἀπολῶ, Bruck. Ari-
stoph. 1, 161. Kuster. p. 3. Bibl. Chois. 89. Ἀπολ-
λύμενος, ad Diod. S. 2, 564. Ἀπολούμενε, ἀπολούμε-
νος, Bruck. Aristoph. 2, 193. Κάκιστα ἀπολούμενος,
Bergler. Alciph. 166, 289. Athen. 224. Ἀπολέσθαι
ἀπό τινος, ὑπό τινος, Zeun. ad Xen. K. Π. 145. Ἀπο-
λεσθεῖν, Schweigh. Emendd. in Suid. 39. : Eur.
Suppl. 1088. πόθω τ' ἀπολλύμην, Peribam deside-
rio.” Schæf. Mss.] “ Ἀπόλωψεν, Hes. teste, i. q.
“ ἀπώλετο.” Ἀπώλεια, ἡ, Perditio, Amissio. Gaza
autem libro Grammat. 3. a th. ἀπόλλω facit verbale
ἀπόλλεια, nullum tamen exemplum afferens. At fre-
quens est ἀπώλεια in N. T. : ut Matth. 7, (13.) Ἡ ὁδὸς
ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, Marc. 17. [Jo. 17, 12.]
2 ad Thess. 2, (3.) Ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, Act. (25,
16.) Οὐκ ἔστιν ἔθος Ῥωμαίοις χαρίζεσθαι τινα ἀνθρω-
πον εἰς ἀπώλειαν. Et cum gen., ut ἀπώλεια μύρον,
Marc. 14, [4. “ Ad Xen. Eph. 235. Markl. Iph. p.
336. Musgr. Iph. T. 877.” Schæf. Mss.] “ Ἀπολ-
“ λεία, ἡ, Perditio : a præ. temp. ἀπόλλω, ut VV.
“ LL. tradunt e Gazæ Gramm. l. 3. Dicitur tamen
“ potius ἀπώλεια. [* Ἀπώλεια, Hippocr. Epist.
1284.] “ Ἀνταπόλλυμαι, Pereo pro alio, Interitus
“ alieni vicem subeo, Eur.” [“ Iph. T. 715. Hel.
105. Suppl. 741. Act., Ion. 1328. Οὐ χρή με τοὺς
κτείνοντας ἀνταπολλύναι ;” Seager. Mss.] “ Διαπόλ-
“ λυμι, Perdo s. Interimo,” [Hes. * Ἐναπόλλυμι, Xen.
Ἑλλ. 3, 3, 7. “ Amphilocho. 165.” Kall. Mss.] Ἐ-
ξαπόλλυμι s. Ἐξαπολλύω, Funditus perdo. Et pass.
Ἐξαπόλλυμαι, Prorsus pereo, Depereo : unde ἔξαπώ-
λετο, et ἔξαπολόμενος, et ἔξαπόλωλα, Deperii, Prorsus
perii, interii. [Herod. 4, 173. Ἐξαπολομένων δέ τού-
των. * Ἐπαπόλλυμι, Aristid. Orat. 1, 554, 15. Ælian.
H. A. 10, 48. Liban. 1, 371.] Παραπόλλυμι, Male
perdo, Pessundo contra meritum s. debitum. Et
Παραπόλλυμαι, Male pereo, Immerenter et indigne
pereo. Lucian. [1, 52. 740. 760. 2, 891. Demosth.
543. Aristoph. Σφ. 1228.] “ Συμπαρὰπολλυμαι, Simul
“ pereo, Dem. (396.) Δεδιώς, μὴ συμπαρὰπόλωμαι διὰ
“ τούτους,” [“ Ne ego quoque, velut obiter, et ut ac-
cessio quædam cladis communis, una cum his peri-
rem.” Reisk.] Προαπόλλυμι, Perdo ante. Pass.
Προαπόλλυμαι, Pereo ante. Xen. Ἀπολ. (27.) Et ap.
Philostr. Heroic. Προαπόλλωλά σου. [Plato Phæd.
91.] Προσαπολλύω, s. Προσαπόλλυμι, Prætereā perdo.
At προσαπώλεσαν, Prætereā amiserunt : et
Προσαπολέσθη καὶ ἐκείνον, Etiam illum præter ce-
teros perderet s. perimeret, tanquam a Προσαπο-
λέω. [“ Isocr. 390.” Wakef. Mss.] “ Συναπόλλυ-
“ μαι, Simul pereo. Συναπώλετο, Simul periit.”
[Schol. Pind. I. 2, 17. Zosimus 5, 8. p. 519,

A 5, 14. p. 535. Thuc. 6, 12. Ep. ad Hebr. 11, 31.
“ Lysias 438, 7. Act., Demosth. 907, 14. Συναπολέ-
σαντα τὰ χρήματα.” Seager. Mss. * Ὑπεραπόλλυμι,
Schol. Pind. 6, 29. “ Schol. Eur. Alc. 1082.” Boiss.
Mss.]

Διόλλυω sive Διόλλυμι, Disperdo. Et Διόλλυμαι,
Dispereo : διόλλυται, Bud. interpr. Perii, Perit, in
Plat. de Rep. 2. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο δηλον, ὡς εἴαν τις
τινος παρῇ ἔργον καιρὸν, διόλλυται : nisi forte διόλλυ-
ται activam potius signif. habeat, sicut Schol. Thuc.
3, (40.) p. 97. διόλλυνται exp. διαφθεῖρουσι. Sophi.
autem (Aj. 838.) dicit διόλλυμαι πρὸς Ἀτρειδῶν, Ab
Atridis interimor : pro διόλλυμαι ὑπὸ Ἀτρειδῶν, ut
Plato Epist. 7. Διολέσθαι ὑπὸ κύκλου κινδυνεύσει καὶ
τὸ τυραννικὸν ἅπαν καὶ τὸ δημοτικὸν γένος, Periculum
erit ne disperdatur et pessundetur. “ Διολέσαι, aor.
“ 1. infin. a διόλλυμι, mutuante fut. 1. et 2. ab inus.
“ τη. διολέω,” [Æsch. Pers. 483. 592. Suppl. 914.
Διώλεσα, Oblitus sum, Gl. ἐπελαθόμην, Soph. Cœd.
T. 318. “ Bruck. Hipp. 391. Bacch. 782. ad
Charit. 219. Wakef. Herc. F. 1053. Musgr. 755.
Cattier. Gazoph. 72. Διόλλω, Heindorf. ad Theæt.
319.” Schæf. Mss. * Συνδιόλλυμι, Eur. Tr. Cœdi-
pi 9.]

Ἐξόλλω, [s. * Ἐξόλλυμι,] Funditus perdo, Extin-
guo, Prorsus pessundo et everto, “ Fut. ἐξολῶ, pro
“ ἐξολέω, AB Ἐξολέω s. Ἐξόλλω : a quibus est et At-
“ tic. præ. ἐξολώλεκα pro ἐξώλεκα.” Aristoph. Πλ.
(418.) Ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς, Male per-
dam vos malos : N. (1136.) ἀπολεῖν μέ φησι κάζολεῖν,
Se me funditus perditurum et eversurum. Rursum
Πλ. (879.) Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ-κακοὺς κακῶς : (592.)
Ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειε, Te perdat penitus et
deleat : Ἰπ. (143.) Ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξο-
λῶν, Qui hunc prorsus perditurus est. Præt. med.
ἐξολώλεκα : unde ἐξολωλέκως citatur in VV. LL. ex
Aristoph. Πλ. (868.) ὁ δὲ Πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἔστιν
ἐξολωλέκως, Ipse multo magis quosdam perdidit et
evertit. [“ Heyn. Hom. 6, 185.” Schæf. Mss. “ Clem.
Alex. 394.” Kall. Mss.] Ἐξώλης, ὁ, ἡ, Plane perdi-
tus, Qui prorsus interiit et eversus est, i. q. πανώλης,
Aristoph. ἐξώλεες γίνονται, Dispereunt, Penitus inte-
reunt, (Eip. 1072.) ἐξώλης ἀπόλοιο, Funditus intereas,
Dispereas, Dem. Ἐξώλη ποιεῖς. Idem (395.) Ἐξώλης
ἀπολοίμην, Dispeream. Item Perditus, Deploratus,
Exitialis, Noxius, Aristoph. Πλ. (443.) Οὐδὲν πέφυκε
ζῶων ἐξωλέστερον. Et ἐξώλης ἐρωτογληψία, Perditus
amor, quo quis perditæ amat. [Æsch. Suppl. 749.
“ Jacobs. Exerc. 1, 12. Anth. 11, 401. Alciph. 2,
219. Luzac. Exerc. 180. Wakef. S. Cr. 4, 85.”
Schæf. Mss.] Ἐξώλεια, ἡ, Internecio, Exitium, quo
res aliqua funditus evertitur et interiit, i. q. πανωλε-
θρία, πανώλεια, [Dem. 553. 1204. 1305. 1315.
“ Lys. 369. ubi v. Tayl.” Boiss. Mss. “ Bast Lettre
69. Luzac. Exerc. 179. 186. Jacobs. Anth. 11, 402.”
Schæf. Mss.] “ At Ἐξώλεια, ap. Dionys. H. 7. esse
“ dicuntur τὰ ἐντερα, Extæ, Intestina.” [* “ Ἐξώλος,
i. q. ἐξώλης, Clem. Alex. 201.” Kall. Mss. * “ Συνε-
ξόλλυμι, Theoph. Bulg. Ep. 1.” Boiss. Mss. Greg.
Naz. 1, 761.]

D [* Ἐπόλλυμι, unde ἐπουλόμενος, Manetho 6, 10.
* “ Ἐπολύλλιτος Εἰλείθνια, Miserabilis, ibid. 741.”
Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

[* Κατόλλυμι, Æsch. Pers. 676. νεολαί-A γὰρ ἡ-
Δη κατὰ γὰς ὄλωλε. “ Κατὰ γῆς Guelph. M. 2. κατὰ
πᾶσ' reliqui omnes, quod tam diu toleratum fuisse
miror, cum nullum sit verbum κατόλλυμαι.” Blomf.
At Bast. in Ind. Scap. Oxon. hoc ipsum κατόλλυμαι
affert e Greg. Naz. 2, 262.]

Προόλλυμι, Ante perdo : ut προαπόλλυμι. At vero
ap. Hes. προολεῖ habemus expositum καταλεῖπει, non
sine mendo, quod non facile e conjectura corrigi
posse videtur. Προώλης, Qui ante tempus periit,
præmature exitio periit. Exp. etiam Ante tempus
perdendus. [Dem. 332. 395.]

[* Προσόλλυμι, unde * “ Προσώλης, Herodian. E-
pimer. 211.” Boiss. Mss.]

[* Συνόλλυμι, Eur. Hel. 103. Anthol. 3, 351.]

[* “ Ὀλλυνέομαι, Morti vicinus sum, Aret. 7, 1.
p. 127.” Wakef. Mss.]

Alia derivata magis remota.

Ὀλέκω, Perdo, h. e. Exitium affero, Perimo, II. O. (249.) Οὗς ἐτάρους ὀλέκοντα, Suos socios perimentem, Σ. (172.) οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσι, Od. X. (305.) Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι. Pass. Ὀλέκομαι, Pereo, Intereo, Morior, II. A. (10.) Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν ὀλέκοντο δὲ λαοί. Hes. quoque ὀλέκειν exp. ἀπολλύναι, φονεύειν, πολιορκεῖν: sed perperam ap. eum SCRIBITUR Ὀλύκειν, ut ex alphabetico etiam ordine manifestum est. ["Wakef. Trach. 1013. Bos. Proleg. ad V. T. * 4." Schæf. Mss. * Ἐξολέκω, Orac. Sibyll. 4. p. 529.]

Ὀλέσκω, i. q. ὀλέκω: unde ap. Suid. Ὀλέσκει, ὀλοθρεύνει, in manuscripto etiam libro: unde derivare possumus ὀλέεσκειν: nam in eo Eust. tradit esse pleonasmum τοῦ ἔ: II. T. (135.) Ἀργείους ὀλέεσκειν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι. ["Verh. ad Anton. Lib. 302." Schæf. Mss.]

Ὀλοός, Perniciosus, Exitialis, Noxius, II. Π. (701.) Ἔστη τῷ ὀλοᾷ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων, i. e. βουλεύσας ὀλεθρον, ut supra habuimus, II. Γ. (365.) οὗτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Alibi ὀλοὸν πῦρ, et ὀλοοῦ πολέμοιο. Item Od. Δ. (442.) Φωκάων ἀλίστρεφών ὀλωτάτος ὄδυι, Exitialis et pestifer odor, s. teterrius. Od. I. (82.) φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα, Adversis ventis. Vel potius q. d. Exitialiter adversantibus mihi. Alibi ὀλοὴ νύξ, et ὀλοὸν γῆρας. Dicitur autem ὀλοὴ νύξ particulariter de Nocte quadam exitiali, non generaliter de Quavis nocte: sicut et ὀλοὴ μοῖρα dicitur πρὸς διαστολὴν τῆς εὐμοιρίας. At II. A. (342.) ἡ γὰρ ὄγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει, annotat Eust. ὃ ἐκτείεσθαι μουσικῶς propter sequentem syllabam circumflexam. Quosdam vero ausos fuisse scribere ὀλοῇσι, ut huic malo mederentur. "Ὀλοῇσιν Hes. affert pro ὀλεθρίαῖς et ἀπωλείαις." Sicut et in meo Lex. vet. traditur pro ὀλοός DICIT Ὀλοῖός, pleonasmo literæ ι: pro quo ὀλοῖός perperam ap. Etym. et in VV. LL. SCRIPTUM Ὀλειός. ["Ὀλοός, ad Charit. 523. 771. Wakef. Herc. F. 880. Trach. 846. Brunck. 848. Steph. Dial. 37. Callim. 1, 530. Valck. 281. Heyn. Hom. 4, 96. 526. 8, 239. 446. 596. Ilgen. ad Hymn. 493. Ὀλοᾷ φρονεῖν, Heyn. Hom. 7, 256. De quant., 8, 237. Ὀλοῖός, Clark. ad II. A. 342. Ilgen. ad Hymn. 493. Heyn. Hom. 4, 96." Schæf. Mss.] Ὀλοεργός, Qui exitialia patrat, Maleficus, κακοῦργος, Hes. Exitium afferens, Mortem afferens, Exitialis: Nicand. Θ. (828.) Τρυγὸνα μὴν ὀλοεργὸν, ἀλιρραίστην τε δράκοντα Οἶδ' ἀπαλέκασθαι. Vocat autem ὀλοεργὸν turem marinam, quæ Lethiferum animal est, * φονευτικόν, Schol. [* Ὀλοεργός, Manetho 6, 722.] Ὀλώϊος, i. q. ὀλοός, Hesiod. Θ. (591.) Τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος καὶ φύλα γυναικῶν, ["Heyn. Hom. 4, 96. * Ὀλῶς, Valck. ad II. 22. p. 54. Clark. ad II. A. 342." Schæf. Mss.] Ὀλοῖος, idem, Greg. Naz. "Ἡ μοι γῆρας ἔχευεν ὀλοῖον. Ubi ὀλοῖον γῆρας dixit, quod Hom. ὀλοὸν, Gravem et exitialem senectutem; est enim senectus limen mortis. ["Heyn. Hom. 8, 237. Proclus Hymn. in Ven. 1, 15." Schæf. Mss. * Ὀλόεις, i. q. ὀλοός, Soph. Trach. 521.]

Οἰλοός, pro ὀλοός, Perniciosus, Exitialis, Noxius. Citatur ex Apoll. Rh. 2, (85. 3, 1420.) Itidemque ap. Nicand. Θ. (759.) Αἰγύπτῳ οἰλοός αἶα dicitur ob ὀλέθρια animalia, quæ ibi nascuntur. Sed (565.) Κάστωρ οἰλοὸν ἄρχιν Schol. exponi posse ait vel ὀλέθριον ἑαυτῷ, vel ὀλόκληρον. ["Ad Charit. 732. Wakef. S. Cr. 4, 232. Huschk. Anal. 289. Pierson. Veris. 148." Schæf. Mss.] Οἶλος, itidem pro ὀλοός, Exitialis, Perniciosus: ut οἶλος ἄρης ap. Hom. (II. E. 461.) quod Hesych. exp. ὀλετήρ, δεινός: sicut et II. B. (8.) Βάσκ' ἴθι, οὐδὲ ὕνειρε, θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, exp. Perniciosum somnium; at Eust. diversis modis, nimirum vel ὀλέθριος, vel ὕγιης καὶ τέλειος, vel σπρεβλός καὶ σκολιός, διὰ τὴν ἀσάφειαν: secundum quam exp. derivat ab εἰλέω, i. e. συστρέφω. Pro Exitialis, Perniciosus, Exitium afferens, accipitur etiam II. Φ. (536.) Δεῖδια γὰρ μὴ οἶλος ἀνὴρ εἰς τεῖχος ἔλθῃ. Οἶλοβόρος, δ, ἡ, Exitialia et pestifera vorans, Eust. 1057. Εἰ ἔτυμον τὸ τὴν μύραιναι σὺν οἶλοβόροις ἐχέεσσι Θόρνυσθαι: e Poëta quodam, quem non po-

A minat: [Nicander Θ. 826. Εἰ δ' ἔτυμον, κείνην γε σὺν ἰοβόλοις ἐχέεσσι Θόρνυσθαι. Idem ap. Athen. 312.] Dicit vero compositum esse ex οἶλος, i. e. ὀλέθριος, et βορά. Οἶλοθυμος, Exitialis et noxio animo præditus, Habens ὀλοὸν κῆρ, II. E. (139.) Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ Γῆθει ἐνὶ στήθεσσι φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν Δερκομένον: ut II. A. (init.) eid. Achilli tribuitur μῆνις Οἶλομένη, ἡ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν, s. ὀλοοφρων, Hes. exp. σχέτλιος, * δεινόθυμος. Οἶλιος, Exitialis; Noxius: ἀστήρ, ap. Hom. de canicula, i. e. ὀλέθριος, χαλεπός, Hes. noxium enim sidus est sirius. II. A. (62.) Οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οἶλιος ἀστήρ Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖθις ἔδυν νέφεα σκιάοντα: sed annotat Eust. quosdam quidem ibi exponere φθειροποιός, διὰ τὰ ὑπὸ κῆρας ὀλέθρια καύματα: alios autem κομήτην quoniam is φθορὰν σημαίνει φανείς: alios vero SCRIBERE Αἶλιος, et exponere Hesperus: quoniam is ἄγει εἰς αὐλιν τὰ ζῶα, h. e. αὐλίζεσθαι ποιεῖ. Hesiod. A. (192.) ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οἶλιος Ἄρης: (441.) βρισάρματος οἶλιος Ἄρης: qui ab Hom. οἶλος B Ἄρης dicitur. Sic Soph. Aj. (933.) Οἶλψ σὺν πάθει, itidem pro ὀλεθρίῳ. ["Heyn. Hom. 4, 196. 6, 133. Thom. M. 670." Schæf. Mss.] Οἶλιμος, idem; nam Hes. exp., ὀλέθριος: et οἶλίμων, ὀλεθρίων.

Οἶλόμενος, itidem Exitialis, Perniciosus: quod factum esse puto ex aor. 2. ὀλόμενος, interposito u metri causa, sicut οἶλοός pro ὀλοός ex Apoll. Rh. affertur: ita autem οἶλόμενος s. Ὀλόμενος dicitur, ut ὀλλόμεναι ἡδοναὶ ap. Dionys. Areop. Voluptates perditæ, etiam perniciosæ. Hes. Οἶλόμενος exp. ὀλέθριος, et Οἶλομένην, ὀλεθρίαν, ἐξώλη: ubi exp. μῆνιν οἶλομένην, quod initio Iliadis legitur de ira Achillis, quæ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. II. T. (92.) Ἄτη, ἡ πάντας αἶται Οἶλομένη, Od. O. (343.) ἐνεκ' οἶλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν Ἀνέρες, ubi οἶλομένης vel active exponere possumus, Exitialis, quia ad multa facinora compellit fames: vel etiam Perdita, ὀλέθρια πάσχουσα, κακοδαίμων. Et οἶλόμενον φάρμακον, Noxium ac pestiferum pharmacum, Od. K. (394.) Et οἶλομένη θεὰ, Noxia et exitium afferens dea, δεινὴ, ὀλέθρου ποιητικὴ, Apoll. Rh. 1, (802.) οἶλομένης δὲ θεᾶς πορσύνετο μῆνις [μητις]: nisi malis exponere ὀλεθρον βουλευσάσης, ut supra ex Hom. habuimus. Hesiod. autem (Θ. 225.) οἶλόμενον γῆρας dicit, quod Hom. ὀλοὸν, et Greg. ὀλοῖον. ["Ad Charit. 626. 650. Musgr. Iph. A. 791. Hel. 1140. Steph. Dial. 53. Fac. ad Paus. 2. p. 10. Huschk. Anal. 197. Erfurdt. ad Antig. p. 326. Heyn. Hom. 5, 162. 6, 537. Anthol. Gr. Palat. 2, 100. Hesiod. Θ. 225. Chardon. Magaz. Encycl. 1796. N. 1. T. 1. p. 94. Valck. Callim. 241." Schæf. Mss.]

Πανουλεύς, Hesychio ἐξώλης, s. potius ὁ πάντως ἐξώλης.

Οὔλαφος, Hesychio νεκρός, Mortuus, Defunctus.

UNDE Οὔλαφοφορεῖ, Eid. * νεκροφορεῖ, Defunctos effert. [Vide Οὔλαμηφόρος.]

"Ὀλοισος, Hesychio ὁ ἀπολλύς."

Λοῖα, Hesychio ἐκκλησία ἡ ὀλεθρία, Concio s. Perniciosa.

Π Ὀλοθρεύω, Perdo, Pessundo, Evertō, Perniciem et exitium affero; Extinguo, Extermino, ut alii malunt. Verbum ap. recentiores usitatum: PRO ὀλοθρεῦω, quo Eust. utitur in Ὀλοφώϊος. [Nihil ex Eust. citatum est.] Utitur eo et Suid. in exponendo Ὀλέσκει. Et Greg. Naz. Οὐδὲ φεύγει τὸν ὀλοθρεύοντα, ubi exponere possumus Exitium sibi parantem, ὀλεθρον ἀρτύνοντα, ut Hom. loquitur: vel φονεύοντα, Perimentum: ut ὀλοθρεύειν accipiat pro Occidere, sicut ὀλλῦσαι et ὀλέκειν s. ὀλέσκειν. Hebr. 11, (28.) Ἴνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν, de malo angelo omnes primogenitos Ægyptiorum perimente, præterquam eos, quorum fores sanguine signatas vidisset. [Schol. Eur. Hipp. 535. Etym. M. p. 622, 37. Ὀλλύνειν, ὃ ἐστὶν ὀλοθρεύειν. Vide Schleusn. Lex. V. T.] Ὀλόθρευσις, Pernicie allatio, Occisio, [Jos. 17, 13. "Euthym. Zygar. p. 22." Boiss. Mss.] Ὀλοθρευτής, Qui exitium affert, perimit, Hesychio λυμῶν: ap. quem tamen non suo loco ponitur, sed inter Ὀλβος et Ὀλεθρος: unde suspicari aliquis possit scr. ὀλεθρευτής, ab ὀλοθρεύω, verbo

derivato ab ὀλεθρος : passim tamen per ο legitur ὀλοθρεύω, etiam in manuscriptis libris, et vero etiam ap. ipsum Hes. ἐξολοθρεύω. Legitur autem hoc ὀλοθρευ-της 1 ad Cor. 10, (10.) Ἀπόλωντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτοῦ, de Judæis in deserto murmurantibus, ubi exp. Ab exterminatore. [* “Ὀλοθρευτικός, Porphyr. Schol. II. Ω. 39.” Boiss. Mss. “Ad Od. A. 127. Heyn. Hom. 6, 395.” Schæf. Mss.] Ἐξολοθρεύω, Funditus perdo et everto, Penitus extinguo, etiam Extermino, Act. 3, (23.) Ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ. [Joseph. A. J. 8, 11, 1. Vide Reisk. ad Plut. Dione 18. Schleusn. Lex. V. T.] Ἐξολόθρευμα, Internecio, qua sc. aliquis funditur, perditur, evertitur, exterminatur. [1 Sam. 15, 21. Inc. 2 Reg. 14, 7.] Ἐξολόθρευσις, Perditio, Occisio, Exterminatio, [Joseph. A. J. 11, 6, 6. Ps. 108, 12. 1 Macc. 7, 7.] Ἐξολοθρευτής, Qui penitus aliquem perdit et extinguit, perimit et exitum affert : quo verbi Hes. exp. ὀλέθριος. [* Ἐξολοθρευτικός, Perniciosus, Schol. Aristoph. Πλ. 443. * Συνολοθρεύω, Theod. Prodr. Ep. p. 67.]

“Ὀλοφώϊος, Hesychio πολύπειρος, πανούργος, πονηρός, Multa expertus, Versutus, Improbus : affertur et ὀλοφώϊα pro δεινὰ, ὀλέθρια, ex Od. Δ. (410.) Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος, ubi non male interpreteris Versutias, Improbos astus. Sic K. (289.) Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα δῆνεα Κίρκης, Vafra, Improbata. Apud Nicandr. Θ. init. Ρεῖτ’ ἀέ τοι μορφάς τε σῖνη τ’ ὀλοφώϊα θηρῶν ἔμπεδα φωνήσαιο, Schol. exp. ὀλλύνοντα φώτας ἦτοι ἀνδρας, Perimentia viros, Exititalia ; sed nil vetat pro Versuta etiam et improba accipere.” [“Wessel. Probab. 138. Wakef. S. Cr. 3, 157. ad Od. P. 248. ad Callim. 1, 106.” Schæf. Mss. Theocr. 25, 185.]

[* Ὀλολυν, Phot. Μένανδρος τὸν γυναικῶδη καὶ κατὰ θεον καὶ βῆκαλον : Ὀλόλους τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἰωνίζομενοι Μένανδρος Δεισιδαίμωνι Θεόπομπος Τισαμενῶ καὶ ἄλλοι : v. Schw. ad Athen. 242.]

“ὈΑΜΟΣ, ὁ, Mortarium ; idque e ligno lapideve oblongo et terete, forma cylindri : unde Hom. II. A. (147.) dicit, Ὀλμον δ’ ὥς ἔσσευε κυλινδεσθαὶ δι’ ὀμίλον. Hes. quoque esse dicit Lapidem teretem, in quo herbas et alia tundunt conteruntque. Sed erant et ξύλινοι ὀλμοι, ut Hesiod. docet, Ἔργ. (241.) jubens Ὀλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὑπερον δὲ τρίπηχυν, Mortarium cædere tripedaneum, pistillum vero tricubitalem. Hes. ipsum etiam Cylindrum s. Volgiolum nominari ὀλμον tradit : forsan a formæ similitudine. Est et ποτηρίου εἶδος, teste Eod. Id Athen. (494.) dicit fuisse κερατίου τρόπον εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυγοναίου : e Menesthene afferens ὀλμον χρυσοῦν. Sed et τὸν τρίποδα τοῦ Ἀπόλλωνος dictum fuisse ὀλμον, auctor Schol. Aristoph. Alibi Partem esse tripodis scribit ; ait enim τὴν Πυθίαν ἐπὶ τρίποδος καθημένην χρησμοδεῖν : vocari autem Partem illam, in qua sedet, ὀλμον. Inde Prov. Ἐν ὀλμῳ εὐνάσω : usurpatum ab iis, qui se quippiam divinatione cogniti ire minabantur : quoniam qui holmis indormissent, repente divinandi spiritum concipiebant : quamobrem et ἐν ὀλμῳ Soph. Apollinem cognominavit, quod in ὀλμῳ sciscitantibus responsa daret. Auctor Zenobius (Prov. 3, 63.) Præterea ὀλμον appellari τὸ ὑπὸ ταῖς ὑπογλουτίσιν ἐκατέρωθε κοῖλον, annotat Hes. : J. Poll. vero (2, 162.) ὀλμον et θώρακα nominari τὸ ἀπὸ αὐχένος ἔως ἰσχίων σύμπαλ, Totum illud, quod a cervice est usque ad coxendicem : i. e. Truncum corporis, τὸν κορμὸν τοῦ σώματος.” [“Brunck. Soph. 3, 509. Heyn. Hom. 6, 149. Phryn. Ecl. 65. Timon Phl. 19. Schol. Aristoph. Πλ. p. 13. Hemst., Ammon. 104. Valck. Anim. 183. De spiritu, Heyn. Hom. 6, 131.” Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 201. Καὶ τῇ δοκῇ πρόσθε τὸν ὀλμον τὸν μέγαν, Hypatus 70. 148. Ὀλμος s. Ὀλμός, Schleusn. Lex. V. T. * Ὀλμοκοπέω, Alex. Trall. 11. p. 632. 650.] “Ὀλμοποιός, Qui conficit mortaria s. pilas culinarias, Aristot. Polit. 3, 1. Ὀλμους εἶναι τοὺς ὑπὸ τῶν ὀλμοποιῶν πεποιημένους.” “Ἐν ὀλμῳ, esse dicitur Divinus vates ap. Apoll.” [* “Ἐν ὀλμῳ ἦν τε γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὀλμῳ

κοιμηθέντας, μαντικούς γίνεσθαι ὀλμοι δὲ λέγονται, οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος ὅθεν καὶ παροιμία, Ἐν ὀλμῳ εὐνάσω ὁ δὲ Σοφοκλῆς, * ἐν ὀλμῳ, ἀντὶ τοῦ μαντικός. Etym. M.” Brunck. Lex. Soph. * Ἐν ὀλμῳ, τὸ, Hes. v. Καταστομίσ.] “Ἐν ὀλμῳ, τὸ, Quod mortario supponitur, sustinet mortarium, τὸ ὑπόθημα τοῦ ὀλμου, ut J. Poll. (4, 70. 10, 114.) exp. Nam ὀλμος est Mortarium.” [Phot. Ἐν ὀλμῳ ἀπὸ τῶν αὐλῶν Φερεκράτης. “Cf. Arcad. p. 188. Καθάπερ οἱ τοῖς αὐλοῖς τὰ τρήματα εὐράμενοι ἐπιφράττειν αὐτὰ καὶ ὑποίγειν, ὅποτε βούλονται, κερασί τισιν ἢ βόμβυξιν ὑφορκίοις (al. ὑφορκίοις) ἐπετεχνήσαντο ἄνω καὶ κατῶ, καὶ ἔνδον τε καὶ ἔξω στρέφοντες.” Schn. Lex. Suppl. Salmasius Exerc. Plin. 84. recte ὑφορκίοις restituit pro ὑφορκίοις s. ὑφορκίοις, v. Barker. in Classical Journal 54, 211.] “Derivatum inde ET Ὀλμειός, significans itidem Lapidem tereti figura, in quo tundunt legumina et hujusmodi alia, teste Schol. Aristoph. et Suida. In VV. LL. ETIAM Ὀλμειός affertur pro Lapis orbicularis, in quo legumina cæduntur et alia quædam ; sed ἀμαρτύρως. Item inde est DIMIN. Ὀλμίσκος, Mortariolum. J. Poll. ὀλμίσκους vocari scribit τὰς τῶν μύλων κοιλότητας, Cavitates dentium molarium.” [Sext. Emp. 10, 54.]

“ὈΛΟΛΥΖΩ, Ululo, Cum alto clamore ploro et ejulo, Od. Δ. (767.) Ὀλολύζειν ὀλόλυξε, Γ. (450.) αἱ δ’ ὀλόλυξαν θυγατέρες τε νύοι τε καὶ αἰδοίη παρὰ κοιτίς. Utuntur et prosæ Scriptt. Demosth. posuit pro Alta voce clamare, Vociferari cum quodam ululatu : (313.) Μὴ γὰρ οἶεσθ’ αὐτὸν φθέγγεσθαι μὲν οὕτω μέγα, ὀλόλυξεν δ’ οὐχ ὑπὲρ λάμπρον. Nonn. vero et ipse ὀλόλυξεν usurpasse dicitur pro Alto clamore locutus est.” [“Musgr. Hel. 376. Jacobs. Anth. 6, 138. Erycius 2. Kuster. Aristoph. 218. Brunck. Apoll. Rh. 134. ad Diod. S. 1, 227. 2, 90. Valck. Phœn. p. 120. ad Lucian. 1, 177. ad Timæi Lex. 221. Toup. Opusc. 1, 291. 2, 262. Ilgen. Hymn. 228. ad Charit. 278. 326. ad Od. Δ. 764. X. 408. ad Callim. 1, 194. ad Herod. 364. Bergler. Præf. Od. p. 15. * Ὀλόλυξ, ad Charit. 278.” Schæf. Mss. * Ὀλολύττω, Lobeck. Phryn. 192. Phot. Ὀλολύττουσιν οὐχὶ ὀλόλυξουσιν Μένανδρος.] “Porro ab ὀλολύξω sunt VERBALIA Ὀλολυγὴ ET Ὀλολυγμός, Ululatus, Ejulatus alto cum clamore, Il. Z. (301.) Αἱ δ’ ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέσχον, Thuc. 2, (4.) Τῶν γυναικῶν τε καὶ τῶν οἰκετῶν ἅμα ἀπὸ τῶν οἰκῶν κραυγῇ τε καὶ ὀλολυγῇ χρωμένων, Vociferantibus et ululantibus. Sic Synepes. Ep. 67. 57. Ἦν ἄκουσμα σκυθρωπὸν, ἀνδρῶν οἰμωγαί, γυναικῶν ὀλολυγαί, παιδῶν ὀλοφυρμοί.” [Spanh. ad Callim. H. in Del. 258. “Heyn. Hom. 5, 256. 718. ad Diod. S. 2, 90. Dionys. H. 1, 141. Brunck. ad Phœn. 345. ad Timæi Lex. 221. ad Od. X. 408. ad Callim. 1, 194. ad Herod. 364. Clamor mulierum sacrificantium, Ruhnk. Ep. Cr. 288. ad Lucian. 1, 177. Ululatus, Valck. Phœn. p. 120.” Schæf. Mss.] “Posteriore ὀλολυγμός utitur Anaxandrides ap. Athen. (242.) sed paulo aliter. Ibi enim dicens Athenienses esse derisores, inter alia subjungit, Λαμπρός τις ἐξελέγηθ’ ὀλολυγμός” [* ὀλολυσ, Schw.] “οὗτός ἐστι [ἦν] Λιπαρός περιπατεῖ Δημόκλῆς, ζωμὸς μέλας Κατωνόμαστα.” [“Ad Diod. S. 2, 90. Heyn. Hom. 5, 256. ad Herod. 364. ad Lucian. 1, 177. ad Od. X. 408. Ilgen. Hymn. 229. * Ὀλολύγμα, Musgr. Heracl. 782. * Ὀλολύγιος, ad Charit. 278.” Schæf. Mss.] “Ὀλολυγών, ὄνος, ὁ, Ululatus ; peculiariter Is, quem mares ranæ edunt, cum feminas ad coitum vocant. Plut. (10, 87.) Οἱ δὲ βάρταχοι περὶ τὰς ὀχείας ἀνακλήσει χρωῶνται, τὴν λεγομένην ποιῶντες ὀλολυγὸνα, φωνὴν ἐρωτικὴν καὶ γαμήλιον οὖσαν. Sic Aristot. H. A. 4, 9. Καὶ τὴν δ. δὲ τὴν γινόμενην ἐν τῷ ὕδατι οἱ βάρταχοι οἱ ἄβρηνες ποιῶσιν, ὅταν ἀνακαλῶνται τὰς θηλείας πρὸς τὴν ὀχείαν. At Plin. 11, 37. Mares tum vocantur Ololygones : stato id tempore evenit, cientibus ad coitum feminas : tum siquidem inferiore labro demisso, ad libramentum modicæ aquæ receptæ in fauces, palpitante ibi lingua ululatus ejicitur.” [Ælian. H. A. 6, 19. 9, 13.] “|| Avis

"quædam loca sola amans et τρύζονσα τὰ *προσόρ-
 "θρια, ut Theon ap. Arat. (Phæn. 948.) annotavit.
 "Cic. Acredulam vertit, Festus Avienus Ululam, ut
 "videbis T. 3. c. 1675. Sed addit Theon, quos-
 "dam velle esse ζῶον λιμναῖον." ["Jacobs. Anth. 7,
 234. 8, 34. 11, 68. Heyn. Hom. 5, 591. Agathias
 25. Ruhnck. Ep. Cr. 107. 'Ολολυνγών, ἡ, Theocr. 7,
 139." Schæf. Mss. Nicæn. Parth. c. 11. Eubulus
 Athenæi 679.] "Ἀνολολύζω, Ejulo, Lamentor, La-
 "mentis et ululatus aethera pulso, In ululatus
 "erumpo, Lucian. (1, 6.) Συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ
 "δακρύων τοὺς σφθαλμοὺς ὑπόπλεως." [Simonides
 Epigr. 76. Eur. Bacch. 24. * "Συνανολολύζω, Const.
 Manass. Chron. p. 109." Boiss. Mss. * Ἀνολύζω,
 Quint. Sm. 14, 281. οἰκτρὸν ἀνωλύζεσκε. Vide Spitz-
 ner. Obs. 267. Struve ap. Schn. Lex. Suppl. divi-
 sim legit ἄνω λύζεσκε. * Ἀπολολύζω, Æsch. S. c.
 Th. 831.] "Ἐξολολύζω, In ejulatus s. ululatus erum-
 "po, Ejulatus s. Ululatus edo, Hom. Batrach. (100.)
 "Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε." "Ἐπολολύζω, Ejulo, La-
 "mentor miserabiliter. Hes. exp. θρηνῶ. Sed ap.
 "Aristoph. Ἰππ. (616.) Νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσιν ἐστίν
 "ἐπολολύζει, Schol. exp. εὐξασθαι et εὐφημῆσαι."
 ["Orn. 782. * Κατολολύζω, Æsch. Ag. 1126. "Κα-
 "τολολύζω, Abresch. Misc. Obs. Nov. 1, 73." Boiss.
 Mss. * Συνολολύζω, Conclamo, Xen. K. A. 4, 3, 14.
 Vide Lex. Xen.]

"ΟΛΟΠΤΕΙΝ, Vellere, Decorticare, Callim. H.
 "in Dian. (76.) Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράζω
 "χαίτης, Ὡλοφας δὲ βίβηφι, ubi Schol. exp. non solum
 "ἀπέτιλας, sed etiam ἐλεπίσας: quod minus qua-
 "drat, potius convenit huic loco Nicandri Θ. (595.)
 "Καὶ χλοεροῦ νάρθηκος ἀπαὶ μέσον ἦτρον ὀλόφας: ut
 "sit non tantum Avellens, sed etiam Decorticans: ut
 "Schol. quoque exp. λεπίσας: addens etiam κόφας.
 "Hes. sane ὀλόπτειν exp. λεπίζειν, τίλλειν, κολά-
 "πτειν." ["Jacobs. Anth. 8, 96. Bentr. Aristoph.
 323. ad Charit. 319. ad Callim. 1, 106. Heyn. Hom.
 8, 378." Schæf. Mss.]

"Ολουφεῖν, Hesychio τίλλειν: quod et ὀλόπτειν."
 [Photio τίλλειν ἢ κατασπᾶν οἶον * ὀλοσφίζειν.] "Διο-
 "λουφεῖν, Hesychio διατίλλειν ἢ διασιλλαίνειν, Per-
 "vellere, Subsannare: ut et aliquanto supra extra
 "seriem, sc. post Δίαλον, διαλουφῶν exp. διατίλλων,
 "subjungens, Atticis ὀλουφεῖν esse τὸ τίλλειν, seu,
 "ut alii volunt, τὸ ἐκλέγειν τῶν σπορίμων τὴν πόαν."
 [* "Ὀλούφω, * Διόλουφω, Bentr. Aristoph. 323."
 Schæf. Mss.]

"ΟΛΟΣ, Totus. Dicitur autem ὅλον, οὐ μὴδὲν
 ἄπεστι μέρος ἐξ ὧν λέγεται τὸ ὅλον φύσει, ut Ari-
 stot. Metaph. 4. fin. definit. Duobus autem mo-
 dis aliquid Totum dicitur: vel respectu partium, et
 tunc commodius interpretabimur Totum, Integrum,
 Solidum; vel respectu specierum, et tunc reddemus
 vel Totum, vel Universum. Philo de Mundo, Οὐ
 μόνον ὅλους ἐξεθείωσαν, ἀλλὰ καὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐν
 αὐτοῖς μερῶν, Non totos illos solum, velut deos, sed
 etiam eorum partes pulcerrimas consecrarunt. Lu-
 cian. Καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, Me ferme totum
 detinebat, Plut. de Def. Orac. Εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον
 ἐξ ἄκρων σφυρῶν ὑποτρόμον γένηται, Nisi hostia toto
 corpore ab imis usque articulis contremiscat. Plato
 Tim. Οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ὅλον ὅλον κάλ-
 λιον εἶσεσθαι, Nihil esse eorum, quæ non intelligunt,
 intelligente in toto genere præstantius, ut Cic. in-
 terpr. p. 15. mei Lex. Cic. Rursum Plato aliquanto
 πόστ, Ἐν ὅλον ἐξ ἀπάντων τέλεον καὶ ἀγέρων καὶ ἀνο-
 σον αὐτὸν ἐρεκτῆνατο, Unum opus totum atque per-
 fectum ex omnibus totis atque perfectis absolvit,
 quod omni parvo senioque careret: ut idem Cic.
 interpr. p. 19. ejusd. Lex. Idem Plato de LL. 11.
 Ἐπισκήπτεισθαι ὅλη τῇ μαρτυρίᾳ, ἢ μέρει, Insimulare
 aut in totum testimonium, aut in partem. Isæus,
 "Ὀλον τοῦ κλήρου λαγχάνειν, In totum assem heredi-
 tatis agere, Bouorum possessionem totius heredi-
 tatis agnoscere, Bud.: Xen. Ἑλλ. 7. "Ὀλον ἐποίησε
 φεύγειν τὸ τῶν ἐναντιῶν, Totum vel Universum ad-
 versariorum agmen. Soph. Aj. (1105.) Ὑπαρχος

A ἄλλων δεῦρ' ἐπλεύσας, οὐχ ὅλων Στρατηγός. Et δὲ
 τὰ πράγματα, ap. Dem. Summa rerum. Aliquando
 vero omittitur πράγματα: ut cum Polyb. dicit, Περὶ
 τῶν ὅλων κρίνεται: quod Cic., De fortunis omnibus
 decernitur, De summa rerum. Plut. Fabio, de Mi-
 nucio, Τὸν περὶ ὅλων ἀναρρίψων κύβον, De summa
 rerum aleam jacturus. Alias etiam ap. Philosophos
 τὰ ὅλα significat Universum, Universitatem rerum:
 Plut. Pericle (5.) de Anaxagora, Τοῖς ὅλοις πρῶτος οὐ
 τύχην οὐδ' ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχὴν, ἀλλὰ νοῦν
 ἐπέστησε καθαρὸν. Sic et τὸ ὅλον ap. Philon. Uni-
 versum, Universitas rerum: alibi autem τὸ ὅλον, Uni-
 versa res, Summa rei. Plato de LL. Ὡστε ὅλον εἰπεῖν,
 Ut in universum dicam, In summa. Nonnunquam vero
 τὸ ὅλον dicitur simpliciter pro ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν. Lu-
 cian. (1, 548.) Ἐλευθερωτὴς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰα-
 τρὸς τῶν παθῶν τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προ-
 φήτης εἶναι βούλομαι: ubi etiam vertere poteris Deni-
 que, sicut et e Xen. (Ἀπ. 4, 1, 2.) Καὶ τὸ ὅλον ἀφ-
 fertur pro Denique: vel etiam Omnino, sicut ap.
 B Synes. 114. Ὑδατος ἀλκυοῦ καὶ χλιαροῦ καὶ τὸ ὅλον
 ἐστῶτος, exp. Et omnino stante. Idemque ap.
 Plut. de Educ. Puer. Τὸ δὲ ὅλον, εἴ τις ἐπὶ τῇ τοῦ σώ-
 ματος ῥώμῃ φρονεῖ, exp. Omnino. Aliter autem ap.
 Plat. de LL. Τὸ ὅλον ἀδικοῦ, Omnino injustus est, i. e.
 Prorsus. Pro Omnino dicitur etiam τῷ ὅλῳ et τοῖς
 ὅλοις, Xen. τῷ ὅλῳ: Plato addidit etiam παντὶ, de LL.
 Τῷ παντὶ καὶ ὅλῳ, Prorsus et in totum, universum.
 Et in Cratylō, Ὀλῶ καὶ παντὶ διαφέρει τὸ ὁμοίωματι
 δηλοῦν. Dem. (127.) Ἐπειδὴ τοῖς ὅλοις ἡττᾶσθαι ἐνό-
 μιζον, In totum se devictos esse rati, Prorsus supera-
 tos. Item δι' ὅλων, itidem In totum, Prorsus, Omni-
 no, Aristot. de Mundo, ἡ δι' ὅλων παθητὴ, Omnino
 patibilis. Dicitur etiam de tempore, Dem. (117.) Ἐν
 τρισὶ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσι. Sic Martial. Non toto
 tabuit anno. Herodian. 2, (4, 11.) Οὐδ' ὅλων μηνῶν
 δύο τῆς βασιλείας αὐτοῦ προκεχωρηκίας, Cum nondum
 totos duos menses imperasset. Quod vero ap. Suid.
 legitur, Ὀλος καὶ πᾶς ἦν τῇ διανοίᾳ περὶ τοὺς ἐνεστῶτας
 κινδύνους, reddideris potius Tota ejus mens et cogi-
 tatio. ["Jacobs. Anth. 7, 212. ad Charit. 403.
 429. ad Diod. S. 1, 248. 262. 273. 421. 473. ad Lu-
 cian. 1, 180. 229. Toup. Opusc. 2, 236. ad Longin.
 305. 455. ad Herod. 647. Universus, Omnis, Thom.
 M. 422. T. H. ad Plut. p. 417. 442. 454. Paul.
 Sil. 16. Jacobs. Anth. 11, 244. 248. 12, 213. Epigr.
 adesp. 96. Marcell. de V. Thuc. 7. Lucian. 2, 184.
 3, 286. 554. Lobeck. ad Aj. 1094. Conf. c. ἄλλος,
 Heind. ad Plat. Charm. 67. Ὀλος et ὅλως conf., ad
 Lucian. 1, 340. 2, 268. Ὀλος εἰμὶ ἐν τινι, ad 1, 741.
 ad Diod. S. 2, 153. 642. Ὀλος εἰμὶ τινος, Bergler.
 Alciph. 55. 219. 307. Abresch. Lectt. Aristæn. 80.
 Burm. ad Valer. Flacc. 68. Harl., Charit. 66. Dorv.
 374. Οὐδ' ὅλος, Lucian. 2, 36. 41. Ὀλος δι' ὅλον,
 Wyttenb. Ep. Cr. 15. Abresch. Lectt. Aristæn. 317.
 "Ὀλος καὶ πᾶς, Toup. Opusc. 1, 321. Ὀλη μία,
 Emendd. 1, 145. Τὸ ὅλον, subst., Heind. ad Plat.
 Theæt. 391. Adv., Diod. S. 1, 694. Omnino, Pro-
 prorsus, D. R. ad Longin. 253. Toup. 305. Τὸ μὲν ὅλον,
 Lucian. 3, 286. Τὸ δ' ὅλον, Diod. S. 2, 300. Δι' ὅλον,
 Jacobs. Anth. 11, 299. 384. Schneid. ad Aristot. H.
 A. 44. Paus. 1, 406. Ὀλῶ τινι, Heind. ad Plat. Lys.
 32. Ὀλῶ καὶ παντὶ, Plato de LL. 229. 269. 457. Ast,
 Jamb. V. P. 382. Kiessl., Heindorf. ad Horat. Sat.
 186. Polyb. 1, 602. Τὴν ὅλην Ἰταλίαν, Dionys. H. 3,
 1317. Τῆς Ἀσίας ὅλην, Weisk. ad Longin. 638. Ὀλην
 τὴν πόλιν, Rempublicam, Xen. Hier. 2, 17. Ὀλον
 κατὰ μέρος, Lobeck. Aj. p. 268. Λόκοι ὅλοι, Locri
 cuncti, Heringa Obs. 143. Ὀλοι μητέρες, Valck.
 Phæn. p. 127. De talibus, Lennep. ad Phal. 29. ad
 Charit. 369. Bernard. ad Pallad. in Addendis. Τα
 ὅλα, Lucian. 1, 870. ad Diod. S. 1, 63. 175. 2, 204.
 488. ad Charit. 370. ad Herod. 629. Ὀλα, Omnia,
 Wolf. ad Hesiod. p. 79. Πρὸ τῶν ὅλων, ad Lucian. 1,
 722. Τοῖς ὅλοις, Jacobs. Anth. 11, 345. Τοῖς ὅλοις
 ἐλαττοῦσθαι, ad Diod. S. 2, 268. 333. 504. 564."
 Schæf. Mss. * Ὀλλος pro ὅλος, Orph. H. 62, 11.
 sed v. Herm.]

[* "Ὀλοκαθαίρω, Wakef. S. Cr. 2, 11. * Ὀλό-
 λαμπος, Tzetz. Exeg. in Il. 81, 26." Schæf. Mss.]

Ὁλοσχερής, Integer: κίνδυνος, Periculum de summa rerum, ὁ περὶ τῶν ὅλων. Polyb. Ὁλοσχερῇ μὲν κίνδυνον κατὰ μὴδένᾳ τρόπον συνίστασθαι, Prælium de summa totius belli nullo modo suscipere. Apud Philon. vero in I. de Mundo, Ταῖς τοῦ παντὸς ὀλοσχερεστέrais μοίrais, Bud. interpr. Amplioribus universi partibus. Et ibid., Περὶ τῶν ὀλοσχερεστέρων ἐν κόσμῳ φυτῶν, Idem vertit, Super præcipuis mundi stipitibus. Apud Diosc. tamen 5, 92. de scolecia, Θάλασας αὐτὸν εἰς ὀλοσχερέστατα μέρη, Ruell. interpr. Minutissime frangens comminuensque: ut εἰς ὀλοσχερέστατα μέρη i. sit q. aliquanto ante λεπτομερέστατα. [“Toup. Opusc. 1, 324. Valck. Diatr. 64. Eichst. de Carm. Theocr. p. 43. De compar., Diod. S. 2, 426. De superl., Schneid. ad Epicur. 46. An Tragicis usurpatum, Porson. Med. p. 31.” Schæf. Mss.] Ὁλοσχερῶς, In totum, Penitus, Prorsus, τελείως, Hes. ὀλοτελῶς, Suid.: Isocr. ad Phil. (56.) Τοὺς δὲ πρὸς ἄλλο τι τῶν ἀνοήτως φιλουμένων τοῖς πολλοῖς ὁ διακεμένους, ἀκρατεστέρους καὶ φαυλοτέρους εἶναι δοκοῦντας. Et ὀλοσχερῶς κόπτειν s. θλάσαι, ap. Diosc. Penitus tundere, quod εἰς ὀλοσχερῇ μέρη θλάσαι Idem appellat, 5, 82. de vino helleborite, Ὁλοσχερῶς συνθλάσας, 2, 92. Ὁ. κεκομμένου, Plane contusi. Aliquanto ante, Πάντα δὲ ἔστω ὀλοσχερέστερα κεκομμένα. Et mox, Ἀσπάλαθον ὀλοσχερέστερον κοπέντα. [“Jacobs. Anth. 11, 192. Toup. Opusc. 1, 321. Fabric. ad Sext. init.” Schæf. Mss.] *Ὁλοσχερεία, Strabo 2. p. 133=21. Sieb. cf. p. 210. “Integritas, Cornut. 52.” Wakef. Mss.] Ὁλοτελής, Totus, Integer. Ὁλοτελῶς, In totum, Integre, Penitus. Illo adverbio Suid. exp. præcedens ὀλοσχερῶς. [“Heyn. Hom. 6, 650. Hesych. 2, 854.” Schæf. Mss. Aqu. Deut. 13, 16.] [*“Διόλου, Nicand. Epigr. 1. Jacobs. Anth. 7, 35. Phocylid. 1. T. H. ad Plutum p. 337. Verh. ad Anton. Lib. 294. Homer. T. 1. p. 2. Ern., Thom. M. 107. In universum, Paus. 1, 421. Διόλου, *Διόλων, Abresch. Lectt. Aristæn. 346.” Schæf. Mss. Διόλου, *Διόλου, Schleusn. Lex. V. T.] Καθόλου, In universum, In summa: Καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, Ut igitur in summa dicam, sicut e Plat. paulo ante habuimus τὸ μὲν ὅλον εἰπεῖν: exemplum e Plut. habes ap. Bud. 989. ubi καθόλου εἰπεῖν, et συνελόντι φράσαι idem esse dicit, i. e. Uno verbo dicere. Aliquando καθόλου δὲ dicitur pro καθόλου δὲ εἰπεῖν, sicut et τὸ δ' ὅλον, pro τὸ δ' ὅλον εἰπεῖν. Aristot. de Mundo, Καθόλου δὲ, Ut vero summam loquar. Sic Dem. (251.) Κ. μὲν οὖν ἔμοιγε φαίνεσθε ἐν μεγάλῃ εἰρηθείᾳ ἔσεσθαι. Paulo aliter Isocr. ad Nic. (2.) Καθόλου δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων, ὧν χρὴ στοχάζεσθαι, πειράσομαι διελθεῖν, In universum autem et in genere quibus incumbendum sit studiis, conabor explicare. Apud Aristot. in Analyt. prior. Ἡ καθόλου ἀπόδειξις, cui opp. ἡ κατὰ μέρος: de qua intellexisse videtur Lucian. (1, 795.) Ὡς ἰσχυρά ταῦτ' εἰρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξίων τὰ ὅλα εἰδέναι. Et τὸ καθόλου, adverbialiter pro In universum, In genere, Plut. ad Colot. Φαίνεται μὲν γὰρ τὸ καθόλου οὐκ εἶναι θερμαντικὸς δ' αἶνος. [“Wolf. Proleg. 257. Lucill. 30. ad Diod. S. 2, 170. Valck. Phœn. p. 62. Herodian. 469. Fabric. ad Sext. init. Ἡ κ., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 248. Jacobs. Anth. 10, 186. Albert. ad Hesych. Præf. ad Eulog. n. 34. ad Callim. 1, 268. Casaub. Athen. 1, 90. Τὸ κ., Dawes. M. Cr. 354. Diod. S. 1, 88. 95. 215. Ἐν τῷ καθόλου, Casaub. ad Athen. 70. ad Mær. 94. Toup. Opusc. 2, 183. Ammon. 105. Zeun. ad Xen. K. Π. 217. Οὐ κ., Heyn. Hom. 5, 150.” Schæf. Mss. Καθόλου, *Καθόλου, Schleusn. Lex. V. T. * “Αὐτοκαθόλου, Georg. Pachym. ad Dionys. Areop. 481.” Kall. Mss. * Φιλοκάθολος, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. 2, 160.] Καθολικός, Universalis. Alicubi vero et Perpetuus, Perpetualis: ut quidem legitur ap. Quintil. 2, 13. Propter quæ mihi semper moris fuit quamminimū alligare me ad præcepta, quæ καθολικὰ vocant, i. e., ut dicamus quomodo possumus, Universalia vel Perpetualia; raro enim reperitur hoc genus, ut non labefactari parte aliqua et subrui possit. Libro 3. Perpetua idem Quint. appellat. Hermog. Οἱ κοινοὶ καὶ κ. λόγοι. Phi-

lo V. M. 3. Καὶ καθολικώτερον τίθησι νόμον περὶ κλήρων διαδοχῆς, Legem proponit perpetuam de successionem hæreditatis, Turn. [“Orthodoxus, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 28. Officii aulici titulus, Athan. 1, 529.: ἐκκλησία, Ignat. 5. cf. Pears.: πράξις, Euseb. H. E. 305.” Kall. Mss. Dionys. H. de C. VV. 146. “Καθολικώτατος, Dionys. Areop. p. 70.” Kall. Mss.] Καθολικῶς, Universaliter, In universum, καθόλου, [Dionys. H. de C. VV. 146. “Eust. 112, 39.” Seager. Mss. “Heyn. Hom. 4, 588. 5, 324.” Schæf. Mss. “Καθολικώτερον, Clem. Alex. 309. *Καθολικώτερος, Tzetz. Lyc. 16. * “Καθολικότης, Euseb. H. E. 304.” Kall. Mss.]

Σύνολον, Aristot. Metaph. 2. Εἰ δὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἀνάγκη τι εἶναι παρὰ τὸ σύνολον, τὴν μορφήν καὶ τὸ εἶδος, Ipsum e materia et forma constans: 6. Λέγω δὲ τὴν ὕλην, οἷον τὸν χαλκόν· τὴν δὲ μορφήν, τὸ σχῆμα τῆς ἰδέας· τὸ δ' ἐκ τούτων, τὸν ἀνδριάντα, τὸ σύνολον: i. e. autem τὸ σύνολον, cujus est ὁρισμός. Hæc Bud. 527. ubi σύνολον et συναμφοτέρον synonyma facit. Et mox, τὸ σύνολον dicitur etiam τὸ ἐξ ἀμφοῖν, Substantia ipsa concreta et formata. Aristot. Τὴν μὲν τοῖνυν ἐξ ἀμφοῖν οὐσίαν, λέγω δὲ τὴν ἐκ τῆς ὕλης καὶ τῆς μορφῆς, ἀφετέον. Quibus locis Aristot. similis est quidam Themistii de Anima 2. init. Isocr. τὸ σύνολον videtur accepisse pro Universum, Summa, Panath. (85.) Ἀποβλέψας πρὸς τὴν ἀσκήσιν τῆς ἀνδρείας, καὶ πρὸς τὴν ὁμόνοιαν, καὶ τὸ σύνολον τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἐπιμελείας. Bud. l. c., Ponitur, inquit, et pro σύμπαν et pro παράπαν. Theophr. C. Pl. 2, (3, 3.) Ὡς δὲ τὸ σύνολον εἰπεῖν, εὐπρὸν εἶναι χρὴ τὸν τόπον, Omnino autem, Ut in universum autem dicam: pro quo ibid. ἐπίπαν dixit. Dem. c. Dionysod. Τὸ μὲν τοι σύνολον οὐκ ἂν ἀνελοίμεθα, In universum vero nequaquam expungemus, Bud. Et Cebes, Καὶ τὸ σύνολον δὲ, τὸ τιμᾶν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, τοῦτο ἐστὶ τὸ ταράττον τοὺς ἀνθρώπους, In universum autem, Denique autem: sic et τὸ ὅλον δὲ, supra. [“Musgr. Herc. F. 1025. Wakef. S. Cr. 4, 96. ad Diod. S. 1, 294. 2, 473. 543. D. R. ad Longin. 253. Plut. Mor. 1, 41. Athen. 1. p. 38. Τὸ σ. φάναι, Diod. S. 2, 539. Τοσ., Demosth. 1407, 24.” Schæf. Mss. *Συνόλως, In universum, In summa, Summatim, Lucian. 1, 498. 2, 277. Athen. 31. Clem. Alex. 401. “Andr. Cr. 247.” Kall. Mss.]

Ἡμιόλιος, Totus cum dimidia sui parte, Sesquialter, ut Vitruv. interpr. supra in Ἐπιδίμοιρος. Triclin. p. 447. Comm. in Soph. ubi de metrorum ratione tradit, Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον· ἔχει γὰρ τὸν πόδα ὅλον καὶ τὸ ἡμισὺν αὐτοῦ. Macrobin. in Somn. Scip. c. 2. Hemiolius est cum de duobus numeris major habet totum minorem, et insuper ejus medietatem, ut sunt tria ad duo; nam in tribus sunt duo et media pars eorum, i. e. unum; et ex hoc numero, qui Hemiolius dicitur, nascitur symphonia, quæ appellatur διὰ πέντε. Martian. Capella de Arithm. 7. De superparticulari numero, At ubi inter majores minoresque ratio membrorum est major, aut superdimidio vincit, quem ἡμιόλιον: aut supertertio, quem ἐπίτριτον: aut superquarto, quem ἐπιτέταρτον Græci vocant. Plato Tim. Μετὰ δὲ ταύτην ἀφῆρει διπλασίαν ταύτης· τὴν δ' αὖ τρίτην, ἡμιολίαν μὲν τῆς δευτέρας, τριπλασίαν δὲ τῆς τετάρτης, i. e. Cic. interpr. Secundam autem, primæ partis duplam, deinde tertiam, quæ esset secundæ sesquialtera, primæ tripla. Et mox, Ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδῶν γενομένων, Sesquialteris autem intervallis, et sesquiterciis et sesquioctavis sumtis. Sicut vero Plato ibi dicit ἡμιολία τῆς δευτέρας, ita Aristot. Probl. ἡμιολία τῆς μέσης, Sesquialtera mediæ: H. A. 9. Ἡμιόλιος τῶν ἄλλων ἀετῶν, Alias aquilas sesquialtera proportionem excedens. Itidem Herod. 5. Ἡμιολίας περόνας τοῦ τότε κατεστῆτος μέτρου, Fibulas sescuplas quam tunc mensura consueverat. Rursus Aristot. H. A. 5. Ἡμιόλιον τῷ μήκει τὸ διάζωμα ἔχουσι, Sesquialtera proportionem longitudinis præcinctum habent, Gaza interpr. Et ἡμιόλιος λόγος, Sesquialtera proportio. [“Dionys. H. 4, 2124. Schneid. Anab. p. 30. (1, 3, 21.) Plato Theæt. 323. Diod. S. 2, 36. 100. 130. ad Corn. Nep. 295. ad Lucian. 1, 273. ad

Herod. 416. Ilgen. Scol. cvii. Villosion. ad Long. 63." Schæf. Mss. Nicom. Arithm. 1. p. 95. *Υφημιολιος, ibid. Vide Schn. Lex.] Dicitur ETIAM Ἡμιολος pro ἡμιόλιος, Gell. 18, 14. Est autem hemiolus numerus, qui numerum aliquem totum in se habet, dimidiumque habet ejus: ut tres ad duo, quindecim ad decem, triginta ad viginti. Quædam autem ibi exempl. habent ἡμιόλιος: sed hoc ἡμιόλος mendosum non esse, ex eo patet, quod Polyb. (5, 101, 2.) ἡμιόλους ναῦς vocat, quas alii ἡμιόλιας, ut videbis in Τριηρημιολία mox sequente. Ἡμιόλις, in VV. LL. i. q. ἡμιολία: quæ si substantive capiantur, significabunt Sescupla portio, ut subaudiatur μοῖρα. [J. Poll. 1, 82.] Ab Ἡμιολία autem est VERB. Ἡμιολιασμός, Cum quis sescuplum pendit: τὰ ἡμιόλια δοῦναι, ut Suid. exp., ap. quem tamen non ἡμιολιασμός, sed ἡμιολισμός legitur. Reponendum vero est ἡμιολιασμός e Ms. libro, et Harpocr., qui ex Antiphontis Politico citat quendam l., sed quem in nostris exempl. habemus mendosum. Ex ἡμιολία autem, quo significatur ἡ δίκροτος ναῦς, ut Hes. vult, compositum EST Τριηρημιολία. Bayf. de Re Navali, Τριηρημιολίας, inquit, videmus factam mentionem ab Athen. 5.: et mediusfidius sæpenumero dubitavi quodnam id esset navigii genus. Nec idem esse queat cum iis, quas Polyb. ἡμιόλους ναῦς vocat, Aprian. vero ἡμιόλιας: etiamsi idem Polyb. 16, [2, 10, 3, 4, 14, 7, 1, 3.] τριηρημιολίας vocet eas, opinor, quæ non tot remis agerentur quot justæ triremes: ait enim, Μετὰ δὲ τούτων ἐννέα τριηρημιολίαι [*τριημιολίαι al.] καὶ τριήρεις τρεῖς ὑπῆρχον, Cum his autem novem trieremioliæ et triremes tres erant. Appian. certe in præmio eas videtur ponere infra magnitudinem justarum triremium, dum ait, Τριήρεις δὲ ἀπὸ ἡμιολίας μέχρι πέντηρους πεντακόσiai καὶ χίλiai, Triremes autem ab hemiolia usque ad quinquerehem mille quingentæ: ut ἡμιολίαι essent biremes quidem, sed quæ a puppi ad malum usque binis remis, a malo ad proram unico tantum agerentur, ut hodie quoque videre est in nonnullis earum, quas Fustas Veneti vocant. Apud Suid. Τὸν κέλῃτας καὶ τὰς ἡμιολίας *ὑπερισθίμιας. Item, Λησταὶ τινες πειρατικαὶς ἡμιολίαις τῇ Λακωνικῇ προσερχθέντες, ubi subauditur ναυσί, ut in multis ll. qui a Bayf. citantur. [*Ἡμιολία, ad Diod. S. 2, 130, 369, 473. Coray Theophr. 303, ad Herod. 669. Villosion. ad Long. 63. Τριηρημιολία, ad Diod. S. 2, 472. *Τριημιολία, ad 473. et Add." Schæf. Mss. "Theophr. Eth. Char. c. 25." Seager. Mss.]

*Ολότης, ἢ, Totitas, si ita dici posset, ut Quantitas. Aristot. Metaph. 4. fin., Ὡς οὔσης τῆς ολότητος ἐνότητος τινος, Ac si totum, unum esset. [Lex. π. Πνευμ. 233. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 350. *Αὐτοολότης, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. 1, 88, 3, 106.]

*Ολως, Omnino, In totum; interdum etiam In universum, In summa, Summatim. Cic. Acad. Quæst. At ea, in quibus ponebat nihil omnino esse momenti, ὅλως ἀρρεπῆ dicebantur. Theophr. Καὶ ὅλως ἐξ ὧν τὰ πυρὰ γίνεται: pro quibus Plin., Calidæ et morus, laurus, hedera, et omnes e quibus igniaria fiunt. Plato de LL. "Ο. δ' εἰπεῖν, In universum autem, Omnino autem. Aristot. Rhet. 2. Διὸ κάμνοντες, πένόμενοι, ἐρῶντες, διψῶντες, ὅλος ἐπιθυμούντες καὶ μὴ κατορθούντες, ὀργίλοι εἰσὶ: ubi etiam exponere possumus Denique, sicut ap. Lucian. (1, 211.) Καὶ ὅλως redditur Denique. Interdum accipitur pro Sane, Plut. (7, 636.) Καὶ ὁ λόγος ὅλως ἡνίχθαι δοκεῖ τῷ Ἡσιόδῳ πρὸς τὴν ἐκπύρωσιν: ac sane videtur ab Hesiodo per ænigma ad signif. exustionis dici, Turn. ["Ad Charit. 481=374. Lucill. 22, 23, 33. ad Lucian. 1, 229, 741. Jacobs. Exerc. 2, 136. Conf. c. ὁμως, Wakef. Eum. 478. Οὐδὲν ὅλως, Epigr. adesp. 81, 106, 410. Μηδὲν ὅλως, Diod. S. 2, 188, 449. Lucian. 3, 664. Μῆτε ὅλως, Diod. S. 2, 213. Μῆδ' ὅλως, Jacobs. Anim. 234. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 106. Winstanl. ad Arist. 274. Diod. S. 2, 529. Οὐδ' ὅλως, Steph. Dial. 25. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 204, 357, 3, 7. T. H. ad Plutum p. 375. Villosion. ad Long. 225. Callim. 1, 471. Diod. S. 2,

A 494. Heyn. Hom. 5, 650, 7, 11. Οὐκέτι δ., Longius p. 109. Vill. Μαλλον δὲ ὅλως, Bibl. Crit. 3, 2, p. 73. "Ολως εἶναι τινος, Abresch. Lectt. Aristæn. 80." Schæf. Mss.] "Οὐδόλως, s. οὐδ' ὅλως, Nequaquam, "Neutiquam, Nullo modo." ["Οὐδόλως, Jo. Monachus Hist. Barlaami in Cod. Reg. 903. p. 19." Boiss. Mss. "Omnino non, Tzetz. Ch. 3, 850, 4, 84, 5, 380, 643, 7, 487, 8, 196, 9, 176. sæpius." Elberling. Mss. * "Ολωσί. Liban. 4, 394. Διαγράψωμεν ἀρα τὴν συγγνωμὴν ὁλωσί τοῖς πᾶσι, κ. τ. λ. Reisk. conjicit ὅλοις τοῖς πᾶσι, aut ὡ λῶστε τοῖς πᾶσι. Cod. 3018. nil mutat. "Ολωσί vox est nihili. Leg. ὅλως ἢ τοῖς π." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

*Ολικός, Totalis, Universalis, [Eust.] Ὀλικῶς, In totum, Universe, In universum, ἐξ ὅλων, Hes. ["Chrvs. 104." Wakef. Mss.]

* "Ολόω, Etym. M." Wakef. Mss. * "Ολωσι, Theolog. Arithm. p. 59.]

* "Ολοστός, Integer, Totus, Toup. ad Longin. 340." Schæf. Mss.]

B "Ενολίσαι, ap. Aristot. Œcon. 1. 2. legitur pro "Simul totum vendere, nisi sit menda, Bud."

¶ Οὔλος pro ὅλος dici Ionice, tradunt VV. LL. ex Joanne Grammat. Testatur idem etiam Hes. in Οὔλομελίη. Sic vero pro ὁδός dicitur οὐδός. ¶ Integer, Sanus, ὑγίης καὶ ολόκληρος, Hes.: Eust. ὑγίης καὶ τέλειος, [ad Il. B. p. 124, 40.] Pro Integer accipitur ap. Hom., cum dicit οὔλος ἄρτος: nam Eust. ibi exp. ὅλος, i. e. ἀκέραιος, s. τέλειος, διὰ τὸ στοργγύλον καὶ κυκλοτερές τοῦ σχήματος. Od. P. (343.) "Ἄρτον τ' οὔλον ἐλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο. ["Heyn. Hom. 4, 196, 697, 5, 93, 6, 29, 593, 7, 180, 398, 785, 797, 8, 213. Jacobs. Anth. 6, 234, 7, 210, 283, 8, 67, 220. Wakef. Georg. 139. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 104. Musgr. Rhcs. 442. Leon. Tar. 20. Gesner. ad Orph. p. 131. ad Timæi Lex. 71. Abresch. Add. ad Aristæn. 116. Toup. Opusc. 1, 260, 557, 2, 44. Koen. ad Greg. Cor. 234. Wakef. S. Cr. 2, 118. ad Callim. 1, 22. Valck. 289. ad Diod. S. 1, 178." Schæf. Mss.] Ab οὔλος, Integer, Perfectus, EST Οὔλοθυσία, Sacrificium perfectum: τελεία θυσία, Hes.: ap. quem tamen οὔλοθεσία scribitur. ET Οὔλομελής, Omnibus suis membris absolutus, Qui mancus non est: unde οὔλομελές ap. Hes. ὀλομελές, ὑγίης, ολόκληρον: sic enim est reponendum. [Plat. 10, 584.] A quo EST Οὔλομελία s. Οὔλομελή [s. Οὔλομελείη,] Ionice, Omnium membrorum perfectio. Οὔλομελή, inquit Gorr., Integra et absoluta natura cibusque rei. Usurpatur ab Hippocr. [Epist. p. 128, 5.] de adenibus ἐν τῷ περὶ Ἀρθρων, de quarum οὔλομελή scripturum se librum professus est. Hes. οὔλομελή adverbialiter exp. καθόλου, συλλήβδην: quod alios accipere dicit ἐπὶ τῆς ἀθρόας τῶν ὅλων φύσεως: quibus addit, τὸ γὰρ ὅλον, οὔλον λέγει: non tamen nominans Auctorem. Erot. ap. Hippocr. οὔλομελείης exp. ὁλης φύσεως. [* Οὔλομελεία, Orph. Fr. 36. * Οὔλοπλάσματα, Arg. 960. vide nott. * Οὔλοπος, Hom. H. in Merc. 137. Vide Οὔλοκάρηνος. * Οὔλοφόνος, Nicander 'A. 280. "Wakef. Phil. 714." Schæf. Mss.] Ab Οὔλος autem, Sanus, EST Οὔλιος. Gr. Gyr. Οὔλιον etiam Apollinem, ait Macrobi., deum præstantem salubribus causis appellabant, i. e. Sanitatis auctorem. Meander scribit Milesios Οὔλιον Apollini pro salute sua immolasse. Pherecydes Theseum ait, cum in Cretam ad Minotaurum duceretur, novisse pro salute et reditu suo Apollini Οὔλιον, et Dianæ Οὔλιον. Scribit vero Strabo 14. (p. 942.) Οὔλιον Apollinem vocatum a Deliis et Milesiis salutiferum et Pæonium; nam οὔλω i. est q. Valeo. Hæc ille. Sunt etiam qui Οὔλιον Apollinem dictum velint, quod pestem et ὄλεθρον immittat. Sed Eust. in bonam partem Οὔλιος Ἀπολλων exp. ὑγιαστικός, ὁ ὀλότητος, ὁ ἐστὶν ὑγείας, ποιητικός, ὡς ἱατρός. [Buttm. Lexil. 190. "Koen. ad Greg. Cor. 234." Schæf. Mss.] Ab eod. οὔλος putatur derivari ETIAM Οὔλω, Bene valeo, Sanus sum, Prospera valetudine uti, Od. Ω. (401.) Οὔλέ τε καὶ μέγα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ὀλβια δόξεν: i. e. ὑγίαίνε, Hes., derivans INDE Οὔλη, Vulnus quod ad sanitatem perductum est; s. potius Nota vulneris ad sanitatem perducti, Naturale carnis

integumentum calli modo duratum, et cutis vice ulceribus superinductum, quæ Latinis uno nomine dicitur Cicatrix. Οὐλε, inquit, ὑγίαινε· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὑγιὲς γενόμενον ἔλκος οὐλὴν λέγουσι: suo autem loco Οὐλὴ exp. ἐπιπόλαιον ἔλκος εἰς ὑγείαν ἦκον. Itidem is, qui de Dialectis scripsit, annotat Iones τὸ ὑγιαίνειν dicere Οὐλεῖν: unde et τὰ ὑγιῇ των τραυμάτων vocari οὐλὰς: sed scribitur ibi Οὐλεῖν circumflexe in libro etiam Ms.: a VERBO Οὐλέω, ["Valck. ad Ammon. 107. Koen. ad Greg. Cor. 234. Οὐλω, Lucian. 1. 732." Schæf. Mss. Οὐλοῖεν Hesychio ἐν ὑγείᾳ φυλάσσειεν: f. leg. οὐλοῖεν.] Ammonio quoque οὐλὴ est ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ παλαιου τραύματος: ὡτεὶλὴ vero τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι: quam differentiam ipsum etiam Hom. observasse tradit, quippe qui de οὐλῇ dicat Od. T. (393.) αὐτίκα δ' ἔγνω Οὐλὴν τὴν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῇ ὀδόντι: de ὡτεὶλῇ autem, Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κατ' οὐταμένην ὡτεὶλὴν. Ad priorem Homeri l. respexit Aristot. Poet. Ὀδυσσεὺς διὰ τῆς οὐλῆς ἄλλως ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς τροφῆς καὶ ἄλλως ὑπὸ τῶν συμβατῶν. Plut. S. N. V. Οὐλαὶ δὲ καὶ μώλωπες ἐπὶ των παθῶν ἑκάστου τοῖς μὲν μᾶλλον ἐμμένονσι, τοῖς δὲ ἦσσαν. Et ὀφθαλμῶν οὐλαί, Oculorum cicatrices, Plin.: Greg. Naz. τὰς οὐλὰς ἐξαλείφομεν, Cicatrices delemus. At οὐλαὶ φυσικαὶ dicuntur Nævi. ["Musgr. El. 573. Heind. ad Plat. Gorg. 267. 269. Ammon. 107. 150. Koen. ad Greg. Cor. 234." Schæf. Mss.]

Ab Οὐλῇ vero compositum EST Ὑπουλος, ὁ, ἡ, Sub cicatrice latens: ut ὑπουλα ἔλκη, Ulcera quæ sub cicatrice latent, nec extra ullum sui indicium præbent; Ulcera præsanata, et quæ cicatricem quidem obdlexerunt, subtus tamen sunt purulenta. Suidæ τὰ κρυπτά. Hes. vero ὑπουλα dici scribit τὰ μὴ φανερά των ὀφθαλμῶν ἔλκη, Oculorum ulcera quæ non apparent: ὑπουλα οὕτως οὐκ ἔσται, Sic nullum pus cicatrice obducta occultabitur, Gaza: Plut. Lyc. Ὑπουλα καὶ νοσώδη οὐμάτα. Metaph. capitur pro Sub quo vitium aliquod latet, Simulatus, Occultus, Subdolus, Infidus, δόλιος, προσποιούμενος μὲν εἶναι χρηστός, ὦν δὲ μοχθηρός: metaphora sumta ἀπὸ τῶν ἐλκῶν τῶν ἔχοντων οὐλὰς ὑγίαις ἐπιπολαίως, ἐνδοθεν δὲ σηπεδόνας πῦδες, Suid.: Plut. Quæst. Plat. Οὐ γὰρ σώματος ἡ Σωκράτους ἱατρεία, ψυχῆς δὲ ἦν ὑπουλον καὶ διεφθαρμένης καθαρμός. Plato Gorg. 448. Οἶδε καὶ ὑπουλὸς ἐστὶ, de cive Athenarum præpotente et luxuriante, Dem. 136(=327.) Οὐδ' ἡσυχίαν ἄγειν ἄδικον καὶ ὑπουλον, ὡς σὺ ποιεῖς, Simulatam et fallacem, Thuc. (8, 64.) Ὑπουλος εὐνομία, Plut. (7, 302.) Πολεμοποιῶν φυγῶν ἐνέπλησε καὶ στάσεων ὑπουλῶν τὴν ἡγεμονίαν, Exiliis, quæ plerumque belli semina sunt, discordiisque infidis imperium suum fœdavit. Ibid. Πᾶσα δὲ ὑπουλὸς ἡ Μακεδονία πρὸς ἄμυναν ἀποβλέπουσα, Male cogitans ad rebellionem spectabat. Idem in Galba, Ἦν τὰ των στρατιωτῶν ὑπουλα καὶ σκυθρωπά, μηδὲ τότε δωρεὰς αὐτοῖς δοθείσης. Ab Eod. ὑπουλοὶ dicuntur Qui occultas simultates gerunt. Ex Eod. in Romulo (18.) ὑπουλον τέλμα affertur pro Limus cæcus et ad cavandum difficilis. [Soph. Œd. T. 1396. "Ad Phalar. 309. Abresch. Æsch. 2, 59. Brunck. Soph. 3, 531. Dionys. H. 3, 1464. Valck. Adonias. p. 357. ad Herod. Phil. 447. Plut. de S. N. V. 94. Diod. S. 1, 241." Schæf. Mss.] Ὑπουλως, Plut. Cicer. Πρὸς τὰ βουλευµατα δυσκολαίων ὤ, Adversus consilia animo infensiore et clanculum exulcerato. Ab Eod. ὤ ἔχειν dicuntur Qui occultas simultates gerunt, Ὁ δὲ πρὸς τινὰ των γνωρίμων ὤ. τε καὶ οὐχ ὑγιῶς ἔσχειν: et, Ἦν δὲ ὤ. ἔχων πάλαι πρὸς αὐτὸν, Male cogitabat, Bud. [Creuzer. Init. Philos. ac Theol. 1, 165. "Ad Charit. 414. Diod. S. 2, 491." Schæf. Mss.] Ὑπουλότης, Vitium latens et occultum, proprie autem Vitium latens et occultum sub cicatrice, Bud. e Cyrillo, Φανερά ἐστὶ ἡ των ὑποκριτῶν ὑπουλότης. ["Ad Timæi Lex. 86." Schæf. Mss.] Ἀνυπουλος, Sub cuius cicatrice nullum vitium latet et occultum est. Metaphorice autem Non simulatus, suspectus, infidus et subdolus. ["Sine vitio occulto, Philo J. 2, 435." Wakef. Mss. * "Ἀνυπουλως, Non subdole, Non insidiose, Chrys. in Ep. 2. ad Timoth. Serm. 6. T. 4. p. 354, 38." Seager. Mss. Theophyl.

A 2, 605. * Οὐλώδης, Gl. Cicatricosus.] Ab Οὐλῇ derivatum est etiam VERB. Οὐλόω, Ad cicatricem perduco, Cicatrice obduco. Et οὐλοῦσθαι, Cicatricem ducere, ex Aristot. Probl. [* "Οὐλώσις, Sanitas, Eust. II. 1272, 34." Wakef. Mss. * Οὐλωτός, unde * Δυσούλωτος, Alex. Trall. 4. p. 68. J. Poll. 4, 195. * Δυσουλώτως, ibid.] Ἀπουλώω, Cicatrice obduco; Diosc. Ἀπουλοῦσι τὰ ἔλκη, Ulcera ad cicatricem perducunt: ἔλκη ἀπουλούμενα, Alex. Aphr. Quorum cicatrix coit, cicatrices contrahuntur. ["Geop. 1161." Wakef. Mss.] Ἀπουλώσις, Cicatricis inductio, Cum vulneris cicatrix contrahitur, Alex. Aphr. Probl. ["Arrian. Epict. 308." Wakef. Mss. * Ἀπουλωτός, unde * "Ἀναπούλωτος, Gal. Defin. Med. 421." Kall. Mss.] "Δυσάπουλος, Difficulter cicatricem contrahens, Philop. Τὰ περιφερῆ των ἐλκῶν δυσάπουλότερα των ἐν ἄλλοις σχήμασιν ὄντων. DICITUR "ET Δυσάπουλωτος, Qui ægre ad cicatricem perducitur," [Aet. 14, 2.] Ἀπουλωτικός, Cui vis inest cicatricem inducendi, Contrahendis vulnere cicatricibus efficax, Diosc. 1, 49. ["Gal. 1, 344, 25." Wakef. Mss.] "Διαπουλοῦν, pro Ad cicatricem perducere, affertur e Diosc. 5, 79. Id tamen ibi non reperio; sed aliquanto post, c. 84, ἀπουλοῦν et "κατουλοῦν." [* Ἀπουλώτιστος χαρὰ, exp. Vibicum expers lætitia, Plut. 10, 491. Reisk. conjicit ἀναπολώτιστος.] Ἐπουλώω, Cicatricem induco, i. q. ἀπουλώω, Diosc. 1. Ἐπουλοὶ ἐλκώσεις, Exculcerationes ad cicatricem perducit, 3. Ἐπουλοὶ ἐλκη, Ulceribus obducit cicatricem, ["Hippocr. 789." Wakef. Mss.] Ἐπούλωσις, Cicatricis obductio, i. q. ἀπούλωσις paulo ante. [* Ἐπουλωτός, unde * "Ἀνεπούλωτος, Theoph. Nonn. p. 271." Kall. Mss.] "Δυσεπούλωτος, i. q. δυσάπουλωτος: ἔλκη, Ulcera "quæ cicatricem ægre recipiunt," [Galen. 13, 268.] "Verum cum et τὰ κακοήθη eam non admittant, hæc differentia est, quod δυσάπουλωτα ἀpellentur, Cum locus affectus ejusmodi dispositioni nem non contraxerit, ut quod ad ipsum influit "bonum probumque, corrumpat; κακοήθη autem, "Cum locus affectus corrumpit quicquid influit." Ἐπουλωτικός, ut ἐπουλωτικὴ δύναμις, Cicatricem inducens facultas, quæ et συνουλωτικὴ dicitur. Et ἐπουλωτικὸν φάρμακον, Pharmacum contrahendis vulnerum cicatricibus potens. Gal. ad Glauc. 2. ["Const. Apost. 250." Wakef. Mss. * Συνεπουλώω, unde] Συνεπουλώσις, Cicatricis contractio, Cicatricis inductio, Aristot. Probl. 1, 49. Τὰ δὲ καθαρὰ, sc. ἔλκη, συνεπουλώσεως δέται μόνον. "Ἐκπουλεῖν, Cicatrice obducere, VV. LL. perperam, proculdubio "pro ἐπουλοῦν. Itidemque Ἐκπούλωσις perperam "pro ἐπούλωσις, Cicatricis obductio." Κατουλώω, Ad cicatricem perduco, ut ἀπουλώω et ἐπουλώω, Diosc. 5. ["Philipp. 34. Diod. S. 2, 521." Schæf. Mss. * Κατούλωσις, Diosc. Parab. 1, 54.] Κατουλωτικός, Cicatrices contrahere potens, Cicatricem inducendi vim habens. [* Κατουλωτός, unde * "Ἀκατούλωτος, P. Ægin. 5, 3. cf. Bernard. ad Nonn. 271. p. 328." Kall. Mss.] Δυσκατούλωτος, Ægre cicatricem ducens, Cuius cicatrix difficulter contrahitur et coit, Diosc. 3, 87. Συνουλώω, Cicatricem contrahō, coire facio, [Gal. 1, 344, 28. Geop. 862." Wakef. Mss.] Συνουλώσις, ἡ, Cicatricis contractio, [LXX. Jerem. 33, 6.] Συνουλωτικός, Cicatricem contrahere potens: φάρμακον, quod et ἐπουλωτικὸν et ἀπουλωτικὸν. [Hesych. Συνουλωτικὴ φαρμάκις. * Συνουλέω, Gl. Cicatrico, * Koen. ad Greg. Cor. 234." Schæf. Mss.]

Οὐλος significat etiam Tener, Molliis, μαλακὸς καὶ ἀπαλὸς, Hes. Sic Il. K. (134.) de chlæna, οὐλὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, Schol. exp. τρυφὴρά, vel ἀπαλὴ, Delicata et tenera lanugo. Sed et ipsæ χλαῖναι dicuntur οὐλαί: ubi itidem reddere possumus Molles. Od. Δ. (50.) Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας οὐλὰς βάλλον ἠδὲ χιτῶνας, Il. Ω. (646.) Χλαῖνας τ' ἐνθέμεναι οὐλὰς καθύπερθεν ἔσασθαι, Π. (224.) Χλαῖνῶν ἀνεμοσκεπέων οὐλῶν τε ταπήτων: ubi tamen Schol. exp. δασέων καὶ ἔχοντων οὐλότηγα, tunc autem pertineret ad οὐλος, Crispus: de quo mox. Apud Hippocr. quoque οὐλφ ἐρίφ. Erot. exp. μαλακῶ, Molli. Idem tamen ap. Eund. οὐλον ὀρόβιον esse dicit τὸ πυρρόν: secundum alios vero,

τὴν ἰσομεγέθη ὀρόβῳ ἀκροχορδόνῃ. UNDE Οὖλον dictum putatur ob teneritatem ac mollitiem carnis; nam ita vocatur Gingiva. In Lex. meo vet. Οὖλον, ἡ συνέχουσα τοὺς ὀδόντας σάρξ· ὠνόμασαν δὲ διὰ τὸ τρυφερόν· οὖλον γὰρ τὸ ἀπαλόν. Ruf. Eph. Οὖλα δὲ, αἱ περὶ τὰς τῶν ὀδόντων ρίζας σάρκες. J. Poll. vero οὖλα vocari scribit Carnes quæ extra dentes ambeunt: ἐνούλα autem quæ intra. Alex. Aphr. Probl. Ἐν τοῖς οὖλοις ὀδόντες, Dentes in gingivis. Et οὖλων ὀδαῖσμοι, ap. Hippocr. Gingivarum exulcerationes, Cels. in Ὀδοντοφύεω. [“Οὖλα, Toup. Opusc. 1, 399. Emendd. 2, 137. Bergler. Alciph. 131.” Schæf. Mss.] Ἐνούλα, Gingivæ interiores, ut et paulo ante dictum est, J. Poll. 2, (94.) Αἱ δὲ περιειληφύται τοὺς ὀδόντας σάρκες, οὖλα μὲν τὰ ἐξωθεν, ἐνούλα δὲ τὰ ἐνδοθεν. [* Οὖλις, i. q. οὖλον, Alex. Trall. 8. p. 483.] Ἐπουλῖς, Tuberculum et carnis excrescentia in gingivis proveniens, et ad intimos molares dentes pertinens. Quamvis autem P. Ægin. 3. scripserit intimi molaris affectum esse, generalius tamen dicit l. 6. carnis esse excrescentiam juxta dentium aliquem in gingivis exorientem. Gorr. De ejusmodi malo dixit Scrib. Larg. c. 12. Ubi super extremum molarem increverit gingiva; nam P. Ægin. 3, 26. ἐπουλῖς est ἀπὸ φλεγμονῆς ὑπερσάρκωμα κατὰ τὸν ἐσώτατον γομφίον: itidemque Actuarius ἡ ἐπουλῖς est φλεγμονή τις κατὰ τὰ πλησίον τῶν γομφίων ὀδόντων οὖλα, ὑπερανέστηκυϊα ὡς ὑπερσάρκωμα. [Aet. 155, 14.] Παρουλῖς, Inflammatio partis alicujus gingivarum: quæ omnium inflammationum modo, nisi discussa fuerit, suppuratur et vertitur in abscessum: proindeque P. Ægin. 6. παρουλίδα Abscessum esse dixit. Ex ea plerumque gingivæ putrescunt et decidunt, gigniturque ἐπουλῖς, Carnis excrescentia, maxime ad intimos molares dentes. Hæc inter alia Gorr. J. Poll. 4. Παρουλῖς, οὖλων ἀπόστασις· ἐπουλῖς, ἐπὶ τὸν σωφρονιστῆρα περίφους. P. Ægin. 3, 26. παρουλῖς est φλεγμονή περὶ τὸ μέρος τῶν οὖλων, ἥτις μὴ λυθεῖσα ἐκπύσκειται. Celsus 6, 13. Solent etiam interdum juxta dentes in gingivis tubercula quædam oboriri dolentia: παρουλίδας Græci appellant; sic enim quidam reponunt pro παροδοντίδας. Paulo aliter Scrib. Larg. c. 12. ad fluorem gingivarum, Arido medicamento uti oportet per pinnam etiam ad παρουλίδας et ἐπουλίδας, i. e., ubi e transverso gingiva suppuravit.

Οὖλος, Crispus, Contortas comas habens, Od. Ψ. (157.) καδδὲ κάρητος Οὖλας ἦκε κόμας ὑακινθίνῃ ἄνθει ὁμοίας, Herod. 7. Οὖλότατον τρίχωμα, Capillitium crispissimum, Theophr. (H. Pl. 3, 11, 2.) de Græco acere, Εἶναι δὲ τὴν μὲν ἐν τῷ ὄρει φυομένην, ξανθὴν καὶ εὐχρουν καὶ οὐλὴν καὶ στερεάν: quæ sic Plin. Montanum crispus duriusque. Et Poëta quidam ap. Aristot. Rhet. 3. Σέλιον οὖλα τὰ σκέλη φορεῖ: sicut Plin. quoque apium Crispum esse dicit. Οὖλος ab J. Poll. inter personas tragicas numeratur l. 4. Ὁ δὲ οὖλος, ξανθὸς, ὑπέρογκος, αἱ τρίχες τῷ ὄγκῳ προσπεφύκασιν, ὀφρύνες ἀναπέτανται, βλοσυρὸς τὸ εἶδος. Alias de Quibusvis etiam tortis dicitur; nam Hes. in genere exp. συνεστραμμένος: et sic Eust. annotat posse etiam accipi οὖλος ὄνειρος ap. Hom., pro στρεβλὸς καὶ σκολιός, διὰ τὴν ἀσάφειαν: sicut οὖλη θρίξ, ἡ συνεστραμμένη: qua signif. acceptum οὖλος derivat ab εἰλῷ. Et οὖλον adverbialiter Il. P. (756.) de sturnis et graculis, Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προῖδωσιν ἰόντα Κίρκον, ubi Eust. exp. συνεστραμμένον καὶ ὀξύ. [Schol. ὀξύ ἢ πυκνόν.] Cui l. similis est hic Plut. (8, 32.) Οὖλα καὶ πυκνά καὶ συνεστραμμένα φθεγγόμενους, de iis, qui in sermone sunt στοργγύλοι καὶ βραχυλόγοι, καὶ ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσταλται. [Vide Buttm. Lexil. 183.] Apud Callim. autem Hymno in Jov. (52.) Οὖλα δὲ κούρητες σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, sunt qui interpr. Strenue: Schol. vero exp. ὑγιεινῶς, κατὰ κλήρον. [“Οὖλα, Jacobs. Anth. 6, 147. ubi omnino de h. v., ad Callim. 1. p. 141. (H. in Dian. 247.)” Schæf. Mss.] “Οὖλον αἰδεῖν, Antip. Sid. 73. Linguae bisulcæ jactu crispo fulgere, Pacuvius Nonii. Agmen crispum orationis, A. Gell. 1, 4.” Schn. Lex. * Οὖλόκρανος, i. q. οὖλόκαρνος, Arrian. Ind. 6. * Οὖλοποιέω, unde * Οὖλοποιήσις, Crispatio, Galen. Comp. Med. sec. Loca 1, 3. τριχῶν.] “Οὖλό-

“φυλλος, Qui crispus folio est, ut ῥάφανος, Brassica crispus,” [Theophr. H. Pl. 7, 4, 4.] Ἐπουλος, Leviter crispus, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, [10, 5.] Πάφουλος, Crispulus, ut Martial. appellat Leviter crispum, J. Poll. post l. in Οὖλος c., Ὁ δὲ πάφουλος, τᾶλλα εἰσικὼς τῷ πρὸ αὐτοῦ, μᾶλλον νεανίζει. [* Παρουλότριχος, Geop. 18, 1, 6.] Οὖλότης, ἡ, Crispa coma, Crispitudo, ut Gaza vertit ap. Aristot. de Gen. Anim. 5, 3. || Exp. etiam Salubritas, et μαλακότης: quæ ad præcedentia duo οὖλος pertinent. [“Jacobs. Anth. 8, 220. Heyn. Hom. 7, 180.” Schæf. Mss. * Οὖλίξω, Crispo, unde * Ἐνούλίξω, Alciph. Fr. 7. Aristæn. 1, 1. Κόμη φυσικῶς ἐνούλισμένη ὑακινθίνῃ ἄνθει. “Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 119.” Boiss. Mss. * Ἐνούλισμός, Crispatio, Clem. Alex. Pæd. 3, 2. p. 216. τῶν πλοκάμων.] Derivari indidem posset ETIAM Οὖλας, et exponi Crispa in Nicandro (260.) χαίτην δρυὸς οὖλάδα κόψας, alii interpr. Densa et opaca, Schol. ὑγιαστική. Nisi malis συνεστραμμένη. Plin. robori folia tribuit sinuosa. || Hes. οὖλάδες sunt πῆραι, θύλακοι, Marsupia, Sacci, [sed leg. Θυλάδες.] Ab Οὖλος significante Tortum derivari EXISTIMATUR Οὖλαμός. Eust. enim exp. σύστρεμμα καὶ πύκνωμα τοῦ λαοῦ, Confertum et condensum agmen, ἀπὸ τῆς οὖλότητος τῶν συνεστραμμένων τριχῶν: vel, secundum antiquos Gramm., Ἀπὸ τῆς σαρκικῆς οὐλώσεως. Il. Υ. (379.) Ἀντία Πηλεΐωνος ἰὼν ἀνὰ οὖλαμόν ἀνδρῶν. Alibi vero annotat οὖλαμόν interdum simpliciter dici συστροφήν τῶν στρατιωτῶν, interdum ἀφωρισμένως denotare σύστημα ἀνδρῶν τεσσάρων. Plut. Φασὶ τὸν οὖλαμόν εἶναι ἱππέων πεντήκοντα πλῆθος ἐν τετραγώνῳ σχήματι τεταγμένον. Idem in Lyc. Τὴν κατ’ οὖλαμούς τῶν ἱππέων κόμην. Nicand. ad apum agmen transtulit, Θ. (611.) Ἦν τε μελισσαῖος περιβόσκειται οὖλαμός ἐρπων. [“Heyn. Hom. 4, 606. 8, 33.” Schæf. Mss. * Οὖλαδώννυμος, s. * Οὖλαμώννυμος, Lycophr. 183.] Οὖλαμφόρος e Lycophr. (32.) Qui οὖλαμόν ducit, Perniciem inferens. Quæ mihi suspecta sunt, ac fortasse leg. Οὖλαμφόρος. [“Ad Lucian. 1, 200.” Schæf. Mss.]

Οὖλος, SIVE Ἰούλος, Manipulorum collectorum fascis, Schol. Apoll. Rh. 1. Οὖλος καὶ ἰούλος, ἡ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη· καὶ Οὖλῳ ἡ Δημήτηρ. Itidem Athen. (618.) e Semo Delio περὶ Παϊάνων, Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ’ αὐτὰ προσηγόρευον ἀμάλας· συναθροισθέντα δὲ, καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γεγόμενα δέσμην, οὖλους καὶ ἰούλους· καὶ τὴν Δημήτηρα ὅτε μὲν χλόην, ὅτε δὲ ἰούλῳ. Ibid., Ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Δημήτρος εὐρημάτων τοὺς τε καρποὺς καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς εἰς τὴν θεὸν, οὖλους καλοῦσι καὶ ἰούλους· Δημήτρουλοι καὶ καλλίουλοι καὶ, Πλεῖστον οὖλον οὖλον ἔει, ἰούλον ἔει. Quibus postremis verbis Cereri exclamabatur in hymnis in eam compositis, Eust. 1162. Δημήτρος ἰούλοι, καὶ συνθέτως Δημητρίουλοι, ὕμνοι εἰς Δημήτραν, οἱ καὶ καλλίουλοι καὶ ἐπιφώνημα ἐμμελὲς τὸ, Πλεῖστον οὖλον οὖλον ἔει, ἰούλον ἔει, Plurimos manipulorum collectorum fascies. Ibi tamen Eust. οὖλον exp. συνεληγμένον, συνεστραμμένον. Signif. igitur οὖλος s. ἰούλος non solum Fasciculorum hordei congestorum fasciculum, sed etiam Hymnum qui in Cererem concinebatur: teste etiam J. Poll. 1., qui alio nomine composito DICEBATUR Δημήτρουλος SIVE Δημητρίουλος, ET Καλλίουλος. [Eratosth. ap. Tzetz. ad Lycophr. 23. καλὰς ἤειδεν ἰούλους.] Ipsa autem Ceres VOCABATUR Οὖλῳ SIVE Ἰούλῳ, quod ejusmodi fasciculos rusticis largiretur; est enim Dea frugum, et Ζεῖδωρος. Sed annotat ibid. Athen. ἰούλον dici τὴν τῶν ταλασιουργῶν φθὴν, Cantilenam earum quæ lanam tractabant: qua signif. citatur ex Hymno Eratosth. in Mercurium. Rursum idem Athen. ibid., paulo post verba citata, Αἱ δὲ ἰούλοι καλούμεναι φθαὶ Δημήτρι καὶ Φερσεφόνη πρέπουσι. || Alias Ἰούλος dicitur etiam Prima lanugo quæ e puberum genis efflorescit, Od. Λ. (318.) πρὶν σφῶιν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθήσαι, πυκάσαι τε γένους εὐανθεῖ λάχνη. Alio nomine χνοὺς vocatur, teste J. Poll., a quo exp. ἡ πρώτη τριχὼν περὶ τὰς παρεῖας ἄνθη. Apoll. Rh. 2, (43.) Διὸς νῖοι ἐτι χνοάοντας ἰούλους Ἀντέλλων. Utitur et Xen. Σ. (4, 23.) Τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἰούλος καθέρπει: ubi videtur alludere ad etymon, quo ab ἰέναι deri-

vatur. In Epigr. ap. Suid. "Ὀριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Κεράμενος, γενύων, ἄρσενος ἀγγε-
 λίας. Habet et avellana nux ἰούλους, Villos callo compactili, ut Gaza interpr. H. Pl. 3, 7. imitatus Plin., qui 16, 27. ita scribit, Ferunt et avellanæ iulos compactili callo, ad nihil utiles. Suidæ ἰουλος est τὸ ἐπὶ ταῖς καρφαῖς ἄνθος. || "Ἰουλοι dicuntur etiam Bestiolæ quædam multipedes, quas Marc. Emp. Cutiones vocat, et a Græcis πολύποδας nominari scribit. "Ἰουλος, inquit Hes., ζωὸν πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν ὄνον· τινὲς δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γινόμενον ὄνον πολύποδα καὶ συστρεφόμενον, ἰουλον καλοῦσι: quæ et ap. Suid. leguntur, cui etiam ἰουλος est ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ πολύπους. Numenius autem ἰούλους vocat τὰ ἔντερα τῆς γῆς, Intestina terræ, Athen. (305.) hunc ex eo locum proferens, ἰουλοι Κέκληνται μέλανες γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης. ["Ούλος, Οὐλὼ, Eichst. de Dram. 149. Jacobs. Anth. 7, 314. "Ἰουλος, Eichst. l. c. ad Charit. 624. Jacobs. Anth. 7, 21. 314. 10, 59. 68. 12, 266. Callim. 1, 431. ad Diod. S. 2, 596. Boiss. Philostr. 374. Prima lanugo, Theocr. 15, 85. Valck. Adonias. p. 408. Phæn. p. 50. ad Rov. p. 50. Ruhnck. Ep. Cr. 180. 198. 238. Bibl. Crit. 2, 1. p. 87. ad Charit. 216. Jacobs. Exerc. 2, 37. Ammian. Marc. 30, 7, 7. Bestiola, Casaub. ad Athen. 143. Jacobs. Anth. 7, 313. Brunck. Soph. 3, 424." Schæf. Mss. "Nomen Piscis ap. Marc. Sidet. in Fabric. B. Gr. 1, 15." Kall. Mss. Aristot. H. A. 5, 32. Arat. D. 225. et Schol., Dio Chrys. Or. 10. p. 298.] "Ἰουλόπεζος a Lycophr. (23.) dicitur Navis quæ multis remis agitur, ut ἰουλος multis pedibus graditur. Eust. vero exp. μακρὰ, παρὰ τὸ ἰούλοις εὐκέναι, i. e. σκώληξι ποδωτοῖς. [* "Ἰουλοφυῆς, unde] "Ἰουλοφύω, "Primam pilorum lanuginem edo. Utitur h. v. Gaza "de Senect. Ἡβῶσά τε καὶ ἰουλοφυῶσα." "Ἀρίου-
 "λος, Impubes, Cui nondum effloruit prima lanugo," ["Planud. Ovid. Met. 3, 422. Const. Manass. Chr. p. 79." Boiss. Mss.] "Ἰουλώδης, Iulos polypodas referens, Qui est e genere iulorum polypodum. Dicitur esse Insecti genus ap. Aristot. [de Part. Anim. 4, 5.] "Ἰουλis, ἰδος, ἡ, Iulis, Piscis quoddam genus, quod "Aristot. H. A. l. 9. gregalibus annumerat, Diosc. "l. 2. saxatilibus. Numen. ap. Athen. (304.) dicit "ἰουλίδα μαργόν." Ἰουλιζω, Primam lanuginem emitto, i. q. χνοάζω, Tryphiod. (52.) εὐφύεσσι ἰουλιζῶν κροτάφοισι.

A Præcedenti autem οὔλος, quo significatur Fasciculus manipulorum hordei collectorum, EST Οὔλο-
 δέτης, Merges. Eust. 1162. Δεσμοὶ σταχύων, οἳ καὶ οὔλοδεταί. ["Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss.] AT Οὔλοδετον dicitur Funiculus e culmis contortus, quo οὔλοι colligantur, Eust. l. c. Ἀμάλλιον, σχοινίον τὸ καὶ οὔλοδετον, ἐν ᾧ δεσμοῦσιν ἀμάλλας. Et mox, Ἀμάλλιον, δὲ νῦν τινες οὔλοδετον, οἳ δὲ * ὠρόδεσμον, τὸν ἐκ τῆς καλάμης στρεφόμενον δεσμόν, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα. ["Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss. * Οὔλοφόρος, i. q. ἀμαλλοφόρος, Serv. ad Æn. 11, 858.] Eidem Οὔλος subijungi POTEST Οὔλαι, i. e. αἱ κριθαί, Hordeum: παρὰ τὸ ὄλαι ἤγουν ἀκέραιαι ἐσθίεσθαι πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι τὸν ἀλετὸν, Eust. Alibi autem ex aliis Grammat. οὔλας exp. τὸ ἐξ ἁλῶν καὶ κριθῶν μίγμα. Hes. quoque οὔλας exp. κριθάς. Accipitur pro eo, quod Lat. Molam s. Molam salsam vocant, qua hostiæ aspersæ sacrificabantur. Festus, Mola vocatur etiam far tostum et sale sparsum, quod eo molito hostiæ aspergantur. Sic Scholiastæ Homeri οὔλαι sunt κριθαὶ μετὰ ἁλῶν μεμιγμέναι, ἃς ἐπέχεον τοῖς ἱεουργομένοις ζωοῖς πρὸ τοῦ θύεσθαι. Od. Ἰ. (441.) ubi sermo est de bove mactando et immolando, ἐτέρη δ' ἔχεν οὔλας Ἐν κανέφ. Apud Athen. 297. Agatharchides dicit Bæotios anguillas ceteris corpore præstantes ἱερείων τρόπον στεφανοῦντας καὶ κατευχο-
 μένους, οὔλας τε ἐπιβάλλοντας θύειν τοῖς θεοῖς, ubi οὔλας ἐπιβάλλειν dicit, quod Virg. Spargere molam, Cic. Inspergere molam. Et Horat. de Agamemnone filiam ante aras statuente, et immolante, spargisque mola caput improbe salsa. Paus. Att. p. 31. Θύουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος, ψηφίσιν ἐν τῇ θυσίᾳ ἀντὶ οὔλῶν χρώ-
 μένοι. Annotat autem Suid. in Οὔλοθυτέω quædam, quæ consentiunt cum iis quæ Eust. paulo ante

PARS XXI.

dixit, οὔλας vocari Hordeum, eo quod olim integrum comederetur ante repertum molarum usum: in ejus-
 que rei memoriam τοὺς ἐπιθύοντας ταῖς σπονδαῖς solitos fuisse κριθὰς ὄλας χέειν. ["Musgr. Iph. A. 1567. Coray Theophr. 220. Dionys. H. 1, 288. ad 3, 1496. ad Lucian. 1, 176. Valck. Diatr. 43. ad Herod. 66. 77. (1, 160.) ad Od. Γ. 445. Οὔλαι κριθαί, μάζαι, ad Charit. 370." Schæf. Mss.] Οὔλο-
 θυτέω, Immolo, Mola inspersa sacrificio: Suid. οὔλο-
 θυτεῖν, κριθὺς ἐπιχέειν τοῖς θύμασι, Molas inspergere victimis: quod Athen. in Οὔλαι dicit οὔλας ἐπιβάλ-
 λειν. ["Ad Charit. 370." Schæf. Mss.] Οὔλοχόιον, Vasculum in quod molas sacrificaturi conjiciebant, ἀγγεῖον εἰς ὃ αἱ οὔλαι ἐμβάλλονται πρὸς ἀπαρχὰς τῶν θεῶν. Malim οὔλοχοεῖον. ["Ad Charit. 370." Schæf. Mss.] Οὔλόχυτα SIVE Οὔλοχῶται, Primitiæ ante sacrificium, Ipsæ molæ et οὔλαι quæ victimis mactandis ἐπεχέοντο, Il. A. (449.) Χερνίψαντο δ' ἔπειτα καὶ οὔλοχῶτας ἀνέλοντο: (458.) Αὐτὰρ ἐπεὶ ἦξαντο καὶ οὔλοχῶτας προβάλλοντο, ubi Eust. οὔλοχῶτας exp. προ-
 θύματα, et οὔλαι, i. e. κριθαὶ μετὰ ἁλῶν, ἃς ἐπέχεον τοῖς βωμοῖς πρὸ τῆς ἱεουργίας. Aliquanto post annotat quosdam per οὔλοχῶτας intelligere non θύματα s. προθύματα vel προβολὴν θυμάτων, sed αὐτὰ τὰ κανᾶ, εἴτουν τὰ ἀγγεῖα δι' ὧν αἱ οὔλαι χέονται, Ipsa canistra e quibus molæ effunduntur. Similiter Hes. quoque tradit οὔλοχῶτας interdum dici, ἐν οἷς τὰς ὄλας, αἱ εἰσι κριθαὶ τῶν ἱερείων, κατέχεον: item κριθὰς πεφρυγμένας. Sed verior sententia eorum est, qui οὔλοχῶτας accipiunt pro Iphis molis in victimam inspergendis et e canistro effundendis. Οὔλόχυτα autem quod cum οὔλοχῶται copulavi, idem Hes. exp. κατάργματα: [Gl. Hordeacea. "Οὔλοχῶται, ad Lucian. 1, 176. Clark. ad Il. A. 449. Beck. ad Eurip. 200. Wassenb. ad Hom. 69. Valck. Diatr. 43. Wessel. ad Herod. 77. ad Charit. 370. Heyn. Hom. 4, 121." Schæf. Mss.] Eæd. Οὔλαι dicuntur ETIAM Ὀλαι, ut patet e l. Hesychii quem modo in Οὔλο-
 χῶται citavi. Itidem ap. Eust. 132. ubi ait οὔλας dictas esse τὰς κριθὰς, quoniam ante molarum usum integræ comedeantur, Διὸ καὶ οὔλαι λέγονται κατὰ πρόσληψιν τοῦ ν, ὄλαι ἄλλως ὀφείλουσαι λέγεσθαι. Apud Hes. scribitur ETIAM "Ολαι, κριθαί, ἀπαρχαί: retenta quidem aspiratione, sed accentu in penult. retracto. Apud Suid. vero Ὀλαι καὶ οὔλαι, αἱ μεθ' ἁλῶν μεμιγμέναι κριθαὶ καὶ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμε-
 ναι. Sic vero et in Ms. libro habetur, tenui spiritu sc., et accentu in ultima. ["Ολαι, Μολæ, Hordeum sale mixtum, Aristoph. Ἰππ. 1167. Eir. 948. 960. "Musgr. Iph. A. 1567. Brunck. Soph. 3, 440. Heyn. Hom. 4, 681. Act. Traj. 1, 242. Valck. Diatr. 42. Κριθαί, μάζαι ὄλαι, ad Charit. 370." Schæf. Mss.]

"Ολαιμενς, et "Ολαιμος, παρὰ τὰς ὄλας dicitur ὁ "σπερμολόγος, ὁ τὰς ὄλας βάλλων, Lex. meum vet. "et Etym. Meminit et Hes. "Ολαιμενς afferens pro "ὁ τὰς ὄλας βάλλων: et "Ολαιτοὶ ac "Ολατοὶ pro "σπερμολόγοι." "Ολβάχιον, pleonasmo τοῦ β pro "ὀλάχιον, dicitur, τὸ τὰς οὔλας ἔχον, h. e. κανοῦν ἐν "ᾧ ἀπετίθεντο τὰς οὔλας. Ita Lex. meum vet. in "Δερβιστήρ: serie autem sua habet "Ολαχρον et "Ολβαχρον, remittens ad prædictum Δερβιστήρ. "Hes. "Ολβάχιον affert pro κανοῦν, e Dinolochō.

AT VERO "Ολος i. significat q. θόλος, i. e. Atramentum sepia. Apud Hes. tamen legitur "Ολος, τὸ μέλαν τῆς σηπίας: sed rectius in Ms. Suidæ exemplari ὄλος, tenui spiritu et paroxytōnως. Gal. quoque ὄλον ap. Hippocr. exp. τὸ μέλαν τῆς σηπίας. ["Ολος, Jacobs. Anth. 7, 212. Ὀλὸς, ad Timæi Lex. 143." Schæf. Mss.] Ὀλώδης, Ater instar atramenti sepia-
 rum, Turbidus; nam Gal. ap. Hippocr. ὀλώδῃ exp. θολερὰ ἢ μέλανα. ["Heringa Obs. 52." Schæf. Mss.] Ὀλερόν, i. q. ὀλώδης, Gal. ap. Hippocr. ὀλερόν esse dicit δυσῶδες: vel μέλαν, ἀπὸ τοῦ τῶν σηπιῶν ὄλου. ["Ad Timæi Lex. 143." Schæf. Mss.]

"ΟΛΟΣΧΟΥΣ, ut μίσχους, volunt esse Pediculos "pomorum. Utitur eo vocab. Nicander Θ. 870. Σίδης "δ' ὑσγινόντας ἐπημύοντας ὀλόσχους Αὔχενίους, ἵνα "λευκὰ πέριξ ἐνερεῖθεται ἄνθη, Schol. ὀλόσχους αὐχε-

“νίους σίδης exp. ροιῶν τραχήλους.” [“Vocab. ὄλοσχος alibi nondum repertum videtur ab ὄσχος derivandum, ut ab ὄνθος ὄλονθος, ὄλυνθος.” Schn. Anim. Idem in Lex. scribit “Ὀλοσχος.”]

“ΟΛΠΗ, ET ὈΛΠΙς, Hesychio λήκυθος, Lecythus, Ampulla olearia, Vas olearium, Nicand. Θ. (97.) Αὐτὰ δ' ἐν ὀλπῇ θρύπτει, καὶ αὐτίκα γυῖα λιπαίνουσιν, Theocr. 2, (156.) Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὀλπαν: hic enim Schol. ὀλπην interpr. λήκυθον. Itidemque ὀλπίδος pro ληκύθου accepit idem Theocr. 18, (45.) ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὑγρὸν ἄλειψαρ Λασδόμεναι. || “Ὀλπας vocarunt etiam χόας οἰνοχόης σχῆμα ἔχοντας, aptos πρὸς τὴν τοῦ οἴνου ἔγχυσιν, Athen. (495.) ubi simul affert hoc Ionis testimonium, ἐκ θαθέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ὀλπαις οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε. Sic ὀλπις etiam Hesychio est οἰνοχόη.” [“Jacobs. Anth. 7, 71. 8, 385. 9, 152. Anim. 292. Toup. Opusc. 2, 29. 30. Emendd. 2, 444. Koen. ad Greg. Cor. 132. Valck. Callim. 294. Theocr. 2, 156. Valck. ad Rover. p. 50. Casaub. ad Athen. 81.” Schæf. Mss. Vide G. Burges. et Barker. in Classical Journal T. 9. p. 300., 10. p. 58.]

“ΟΛΥΝΘΟΣ, ὁ, Grossus, h. e. Ficus immatura, τὸ μὴ πεπαμμένον σύκον, Hes.: Theophr. Συμβαίνει δὲ τότε τὰ ἐρινὰ ἀπορρεῖν καὶ τοὺς ὀλύνθους. Gal. Simpl. 8. Τὰ δὲ τῶν ἐρίνεων σύκα δριμύειας ἐστὶ καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως οὕτως καὶ τῶν ἡμέρων οἱ ὀλυνθοί. Democritus in Geop. 10. Εἰ δὲ θέλεις πρὸ τοῦ καιροῦ ἐσθίειν σύκα, κόπρον περιστερῶν καὶ πέπερι μίξας ἐλαίῳ, ἐπίχρει τοὺς ὀλύνθους. Palladius, Ut ficus cito matures, succo cæpæ longioris cum oleo et pipere mixto unge poma, quando grossi incipiunt subrubere. Diosc. 1, 186. τοὺς ὀλύνθους a quibusdam dicit vocari ἐρίνεους: cum Theophr. et Gal. manifeste inter eos distinguant. Ibid. ἐφθοὶ ὀλυνθοί, et ὠμοὶ ὀλυνθοί, ut coctæ grossi et crudæ grossi ap. Plin. 23, 7. Notandum porro, Theophrastum ὀλυνθος accipere etiam pro Ficuum genere, quod vel penitus non maturescat, vel saltem ad perfectam maturitatem non perveniat. Ita enim ille, C. Pl. 5, 1. Οἱ δ' ὀλυνθοί, συνεργούσης ἤδη τῆς χώρας, πεπαίνονται μέχρι τινός, Aliquatenus maturescunt, non penitus: et quidam ita ut etiam edules sint. Nam paulo post subjungit, “Ὀλως δὲ πολυειδές τι τὸ τῶν συκῶν ἐστίν· αἱ μὲν γὰρ, ὀλυνθοφόροι μόνον, σύκα δὲ οὐ φέρουσιν, οἷον αἱ τοὺς λευκοὺς ὀλύνθους φέρουσιν τοὺς ἐδωδίμους· ἕτεραι δὲ φέρουσι καὶ σύκα καὶ ὀλύνθους μέλανας, ἀβρώτους ἢ καὶ ἐδωδίμους. Sic ap. Lat. grossi quidam penitus non maturescunt, quidam aliquam maturitatem consequuntur. Plin. 13, 7. de ficu Ægyptia, Fructus quaternos fundit; toties et germinat; sed grossus ejus non maturescit nisi incisura emisso lacte. Idem 15, 18. Deprehensas in his hyeme grossos. Ejusmodi grossos nunquam maturescentes, appellat etiam abortus: 16, 25. In ficis mirabiles sunt et abortus, qui nunquam maturescunt. Ceterum quos Theophr. ὀλύνθους vocat, eum Grossos intelligere, patet ex hoc Theophr. loco, quem Athen. (77.) affert e φυτικῆς Ἱστορίας l. 2. “Ἔστι καὶ ἄλλο γένος συκῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ περὶ Κιλικίαν καὶ Κύπρον, ὀλυνθοφόρον· ὃ τὸ μὲν σύκον ἐμπροσθεν φέρει τοῦ φύλλου, τὸν δὲ ὀλυνθον ἐξόπισθεν: eum enim sic interpr. 16, 26. Insigne proditur in quodam genere Ciliciæ, Cypri, Helladis, ficus sub folio, grossos vero post folium nasci. Quo in loco, ut et in præcedente, nota COMPOS. Ὀλυνθοφόρος, Ferens grossos s. abortus. At VERBO Ὀλυνθοφορεῖν, Grossos s. Abortus ferre, utitur idem H. Pl. 3, 8. Συκῇ καὶ τὰ ἐρίνα τὰ προαποπίπτοντα, καὶ εἴ τινες ἄρα τῶν συκῶν ὀλυνθοφοροῦσιν. Est vero et aliud ab ὀλυνθος VERBUM, Ὀλυνθάζειν sc., ut ἐρινάζειν ab ἐρίνον. Id, sicut idem ἐρινάζειν, exp. Caprificare, ap. Theophr. C. Pl. 2, 13. Τὸ δ' ἐπὶ τῶν φοινίκων συμβαίνει, οὐ ταυτόν μὲν, (sc. τῷ ἐρινάζειν ἐστίν,) ἔχει δὲ τινὰ ὁμοιότητα τούτῳ διὸ καλοῦσιν ὀλυνθάζειν αὐτοὺς. Cujus loci expositio

A “petenda ex H. Pl. 2. fine. Ibi enim scribit, quod “auxilium ficubus est a caprificis, id esse palmis “feminis a masculis; nam ὅταν ἀνθῇ τὸ ἄρρεν, ἀποτέμεσθαι τὴν σπάθην, ἐφ' ἧς τὸ ἄνθος, εὐθὺς ὥσπερ ἔχει, τὸν τεχνοῦν καὶ τὸ ἄνθος καὶ τὸν κονιορτὸν κατασεῖσθαι κατὰ τοῦ καρποῦ τῆς θηλείας· καὶ τοῦτο πάθῃ, διατηρεῖν ἐκπέττειν τε καὶ οὐκ ἀποβάλλειν τὸν καρπὸν: idque e similitudine τῶν ἐρίναζομένων σῶκων dici ὀλυνθάζειν.” [“Ὀλυνθος, Paus. 327. Valck. ad Herod. 92. Alciphro. 392.” Schæf. Mss. Niclas ad Geop. 238. Hippocr. 638. ὁ. ξηρὴν, sed Codd. ξηρόν. “Ὀλυνθος constanter scribi in vetustissimis Athen. Codd. monui ad Athen. 76. 651.” Schw. Mss. Ὀλυνθηφόρος, ad Greg. Cor. 508. “Zenob. Adag. 2, 23.” Boiss. Mss.]

‘ΟΜΑΛΟΣ, ET Ὀμαλῆς, Planus, Plut. Fabio, Ὀμαλὸν διὰ ψιλότητα καὶ λείον. Ubi observa ei adjungitur λείον, Lævem, cum alioqui hoc nomine exp. illud interdum: ut videre est et ap. Hes. Atque ita exponendum censeo et Od. I. (327.) Οἱ δ' ὀμαλὸν ποίησαν, cum tamen Eust. velit ὀμαλὸν ποίησαν accipi pro ἀπώξιναν. In quo prorsus ab eo dissentio: nec video cur propter hæc præcedentia verba ἀποξῆναι δ' ἐκέλευσα, hanc signif. nomini isti dare debuerit, alioqui, ut quidem opinor, inauditam. Nam cum ὀμαλὸν ποιεῖν prius sit quam ἀποξύνειν, verisimile est socios, cum fustem illum complanassent et exasciassent, aut etiam lævigassent, his enim modis reddi posse existimo ὀμαλὸν ποιεῖν, voluisse ἀποξύνειν, sicut jussi erant, sed Ulysem postea hunc laborem sibi sumpsisse. Apud Thuc. τὸ ὀμαλὸν habemus substantive, pro Planities: 5, (65.) p. 187. μετὰ Ed. Καταβιβάσαι τοὺς Ἀργεῖους καὶ τοὺς ξυμμάχους, καὶ ἐν τῷ ὀμαλῷ τὴν μάχην ποιεῖσθαι. Et aliquanto post, Ὑστερον δὲ ἀπάγουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ λόφου, καὶ προελθόντες ἐς τὸ ὀμαλόν, ἐστρατοπεδεύσαντο, ὡς ἰόντες ἐπὶ τοὺς πολεμίους. || Æqualis, Æqualilis, Plut. Lyc. Ὁρῶντα τοὺς σωροὺς παραλλήλους καὶ ὀμαλεῖς: Pericle, Παντάσῃς λυθείσης τῆς διαφορᾶς, καὶ τῆς πόλεως οἷον ὀμαλῆς καὶ μιᾶς γενομένης. Qui l. facit ut suspicer reponendum ἓνα καὶ ὀμαλῇ in isto Demetrii Phalerei Pseudonymi, Καὶ συνάψαι βούλεται ἐπαίνῳ ἐπαινον, μᾶλλον δὲ ἓνα ὀμαλῇ ἐπαινον ποιῆσαι: ubi tamen observandum ὀμαλῇ vocari potius Non interruptum. Et οὐσίαι ὀμαλώτεραι ap. Aristot. Item ὀμαλῆς δίαίτα ap. Athen. Æqualitas civilis, cui πλεονεξία opp.: Bud. 735. 858. Dat autem et aliam signif. huic nomini, de qua dicam in adverbio Ὀμαλῶς: videri autem possit hoc nomen esse ab ὁμοῦ. [“Ὀμαλός, Jacobs. Anth. 6, 186. Theocr. 15, 50. Valck. Adonias. p. 359. Nec primus nec postremus, Toup. Add. in Theocr. 398. Δι' ὀμαλοῦ, ad Diod. S. 2, 327. Ὀμαλῆς et ὀμαλός conf., Schneid. ad Xen. Pol. 324.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 185.] Ἀγχώμαλος, ὁ, ἢ, pro ἀγχι ὀμαλός, i. e. παρὰ μικρὸν ἴσος, Propemodum æqualis, Ferme æqualis, Bud. in Plut. Cæsare, Ἦν δὲ καὶ τὸ τῶν περὶ τὸν πλῆθος οὐκ ἀγχώμαλον, ἀλλὰ τετρακισμύριοι παρετάγοντο διαμυρίοις. Affert autem et e Thuc. (3, 49.) Καὶ ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, pro Pene parem utraque sententia numerum tulit. Seu, Pene adæquarunt suffragia populi in utramque sententiam. Sed magis ad verbum reddideris, Pene pares in ferendo suffragio fuerunt. At vero cum dicitur ἀγχώμαλος μάχη, tunc esse dico non παρὰ μικρὸν ἴσος, sed ἴσος simpliciter. Est enim ἀγχώμαλος μάχη, Pugna in qua æquo Marte s. pari Marte dimicatur: quæ a Lat. vocatur et Anceps pugna. Thuc. 4, (134.) p. 164. Καὶ ἀγχωμάλου τῆς νίκης γενομένης, καὶ ἀφελομένης νυκτὸς τὸ ἔργον: cum paulo ante νίκην ἀμφιδήριτον ead. signif. dixisset. Sic Plut. Othone (13.) Ἀγχωμάλου νίκης γεγενημένης: et alibi passim ap. Historicos. Dicunt autem et ἀγχώματα γίνεσθαι, in neutro plurali, Lucian. (1, 751.) Τὰ μὲν πρῶτά φασιν, ὡς Ἐρμότιμῃ, ἀγχώματα σφίσι γενέσθαι, τὸ δ' οὐν τέλος τῆς νίκης καθ' ὑμᾶς ἐγένετο. Thuc. autem adverbialiter usus est 7, (71.) dicens Ἀγχώματα ἐνανμάχουν. J. Poll. de nominibus loquens, quæ ἴσου significationem habent, aliis plerisque addit et hæc,

Ἀντίπαλον, ἰσόπαλον, ἰσοπαλές, ἰσοκρατές, ἐνάμιλλον, ἐφάμιλλον. Quibus subiungit ἀγχώμαλον, esse τραχὺ, i. e. Asperum, etiamsi eo sit usus Thuc. “Ἀγχώμαλον, Hes. ἐγγὺς ἔχον τὴν ὁμαλότητα, ἰσόπεδον. “Suid. scribit ἀγχώμαλον, exponens et ipse ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. Idem ἐγχώμαλον exp. etiam ἴσης: quæ exp. convenire potest huic l., quem affert, “Ἱππομαχία γίνεται κρατερὰ, καὶ πλήθει τῶν ἀγωνιζομένων ἀγχώμαλος, καὶ ἀρεταῖς ἐμφορής: ut i. sit “q. ἰσοπαλῆς: vel Anceps. Sic ibidem ἀγχώμαλα “ἀγωνισάμενοι. Alibi quoque passim scriptum invenitur per ω: quam etiam scripturam habet Hes. exponens, Ἀγχώμαλοι, περὶ μικρὸν ἴσαι: ubi rependendum est παρὰ pro περί.” [“H. Steph. de Dionys. Imitat. Thuc., ad Lucian. 2, 133. Dionys. H. 3, 378. ad 2, 878. 985. ad Mær. 86. Timæi Lex. 14. et Ruhnk. Schæf. Mss.] Ἀγχώμαλως, Propemodum æqualiter, ex æquo, etiam Æqualiter, Ex æquo, sequendo posteriorem signif. nomini ἀγχώμαλος datam. Æquo Marte, Ancipiti Marte, Ancipiti prælio: ut ἀγχώμαλως ναυμαχοῦντες. [Lucian. 2, 132. * Ἀγχωμαλέω, Greg. Naz. 2, 211.]

Ἀνώμαλος, ὁ, ἢ, ET Ἀνωμαλῆς, ὁ, ἢ, Non planus, Salebrosus, Confragosus: ἀνώμαλος ὁδός, Via minime plana, salebrosa, Dem. Phaler. et Alex. Aphr. || Inæqualis, Non æquabilis. Et ἀνώμαλα verba ap. Gramm. Quæ quandam velut æquabilitatem declinationis non habent: de quibus dicam et in Ἀνωμαλία. In VV. LL. ex Aristot. Œc. affertur ἀνώμαλον ἀνάλωμα et in alia signif. sc. pro Immoderati sumtus. [Thuc. 7, 71. “Ad Charit. 417.” Schæf. Mss.] “Ἀνώμαλος, Inæqualis, Enormis, VV. LL. Sed “perperam pro ἀνώμαλος. Legitur tamen et ap. Hes. ἀνόμαλῶν, expositum τραχεῖαν, et ap. Aristot. “Polit. ἡ τῶν οὐσιῶν ἀνομάλωσις, pro Inæqualis distributio, Inæqualis partitio.” [“Brunck. Soph. 3, 386.” Schæf. Mss. Ἀνόμ., Ἀνώμ., et derivata, Lobeck. Phryn. 712.] “Ἀνωμαλοκρῶς, ap. Hes. legitur, expositum κεκαρμένη: sed puto reponendum “ἀνωμαλοκρῶς, et κεκαρμένη: ut sit Inæqualiter “mixta s. temperata, quemadmodum νεοκρῶς est “Recens mixtus s. temperatus.” Ἀνωμαλῆς pro eod.: ut ἀνωμαλῆς γῆ, Theophr. C. Pl. 3, [6, 5, 6, 17, 11.] Ἀνωμάλως, Salebrose. Sæpius pro Inæqualiter, Inæquabiliter. Sunt et qui Dispariliter, e Varr. vertant. Isocr. ἀνωμάλως et ἀτάκτως copulavit. Celsus ἀνωμάλως reddit Inæquabiliter: cum pro his verbis Hippocratis, Εἰ δὲ καὶ γυμνοὺς τοὺς πόδας εὐρίσκοιτο ἔχων μὴ θερμοὺς κάρτα ἐόντας· καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τὸν τράχηλον, καὶ τὰ σκέλεα ἀνωμάλως διερριμμένα, καὶ γυμνά, κακόν: dicit, Ubi brachia et crura nudat, et inæquabiliter inspergit, neque his calor subest. [“Numero impari, ab uno latere unus, ab altero duo, Appian. ap. Crus. ad Suet. p. 168. qui errat.” Schæf. Mss. * Ἀνωμαλότης, Plut. p. 892. Plato Tim. 3, 57. 58. 63.] Ἀνωμαλία, ἡ, q. d. Salebrositas: ἡ ἄ. τῆς ὁδοῦ. In VV. LL. redditur Salebra, Asperitas. Sæpe pro Inæqualitas, Inæquabilitas: ut ἡ ἄ. τοῦ ἀέρος καὶ τῆς τροφῆς, Theophr. C. Pl. 6. Et ἀνωμαλία τῆς κτήσεως opposita τῇ ὁμαλότητι ap. Aristot. In VV. LL. e Gal. Ἀ. πυρετικῇ. Item ἄ. σώματος δυσθεράπευτος, e Greg. Naz. Utuntur hoc nomine ἀνωμαλία et Gramm.: unde Gell. 2, 25. ita inchoat, In Latino sermone, sicut in Græco, alii ἀναλογίαν sequendam putarunt, alii ἀνωμαλίαν. Quibus subiungit, ἀναλογία est similitudo similis declinatio, quam quidam Lat. Proportionem vocant: ἀνωμαλία, est Inæqualitas declinationum consuetudinem sequens. Duo autem Græci Gramm. Aristarchus et Crates illustres summa ope, ille ἀναλογίαν, hic ἀνωμαλίαν defensavit. Hæc ille. Scindendum est autem vocari itidem ἀνώμαλα verba, quæ cum aliis similia sint, similem declinationem non habent: quorum magnus est ap. Gramm. numerus; sed multa ex iis, quæ ἀνώμαλα quidam vocant, defectiva potius vocanda fortassis essent. || Ἀνωμαλίαν Turn. ap. Plut. (Alcib. 16.) vertit etiam Inconstantiam. [Lobeck. Phryn. 712. “Ad Charit. 471. Parmenio 4. et Jacobs., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 178. 3, 2.” Schæf. Mss. Heliad. p. 340. * Ἀνωμα-

λόω, unde] “Ἀνωμάλωσις, Inæqualis partitio s. divisio: τῶν οὐσιῶν ἀνωμάλωσις, ap. Aristot. Polit. “2, (10.) Cui ibid. opposita ἡ τῆς οὐσίας κοινότης. “Sed perperam ibi Flor. Ed. habet ἀνομάλωσις.”

[* “Ἐφόμαλος, Hasii Ind. ad Leon. Diac. 143.” Boiss. Mss. * Κατώμαλος, Etym. M. 15, 17. * Παρώμαλος, Strabo 3. p. 447. * “Προσόμαλος, Diogenianus 1, 65.” Boiss. Mss.]

Ὀμαλῶς, Æqualiter, Æquabiliter, Geop. Ὁ δὲ πρὸς τοῦτο τεταγμένος δι’ ἡμερῶν μεταστρεφάτω τὰ ὠα, ἵνα πάντοθεν ὁ θάλπωνται, pro his Varronis, Curator oportet circumeat diebus interpositis aliquot, ac vertat ova, ut æquabiliter concalefiant. Et his Columellæ, Circumire debet ac manu ova versare, ut æqualiter calore concepto, facile animentur. Plut. Alcib. Ὁ γὰρ ἀμφοτέροι πολλὰ μὲν στρατιωτικῆς ἔργα τόλμης καὶ ἀνδρείας, πολλὰ δὲ τέχνης καὶ προνοίας στρατηγούσας ἐπεδείξαντο. Sed ap. Eund. sæpe observavi ὁμαλῶς cum πάντες: ut in Pericle, “Ἐπεσον δὲ καὶ τοῦ Κίμωνος οἱ φίλοι πάντες ὁ. Ibid. Τῶν δὲ τοῦ δήμου πραγμάτων ὁμαλῶς ἀπάντων ὑπὸ τῷ Περικλεῖ γενομένων. Idem in Probl. Rom. (p. 103.) Ἀργεῖους δὲ τοὺς Ἑλληνας οἱ παλαιοὶ πάντας ὁ. προσηγόρευον. Qui ll. et alii his similes faciunt ut a Bud. dissentiam in expos. hujus adverbii, quam ei dat in Plut. Apophth. Καὶ πάντας ὁ. ἑώρα τὸν λόγον ἀποδεχομένους: cum enim dixit ὁμαλῶς accipi pro Placidus, Tranquillus, hunc adverbii usum affert in exemplum, quasi sc. ὁμαλῶς hic sonet itidem Placide, Tranquille. At ego contra hic idem significare existimo, quod in illis præcedentibus ll., et πάντας ὁμαλῶς signif. Omnes pariter, Omnes sine ullo discrimine, Omnes nullo excepto. Alicubi etiam quod Lat. dicunt, Uno omnes ore. Sed melius Græcis illis verbis respondent hæc Gallica Tous uniment. Siquidem et cum aliquis e numero quopiam eximitur s. excipitur, hæc exceptio quandam veluti seriem continuam interrumpere videtur, simulque inæquabilitatem afferre. || In quodam Thuc. l. Schol. ὁμαλῶς exp. ἡρεμαίως, et quidam Lat. Sedate. [“Villoison. ad Long. 130.” Schæf. Mss. Jambl. V. P. 284.] “Ὀμαλῇ, Hesychio ὁμοῦ, “Una, Simul.”

[* Ὀμαλία, Gl. Planitudo.] Ὀμαλότης, ἡ, Æqualitas, Æquabilitas: ὁμαλότης τοῦ σφυγμοῦ, Galen. Æquabilitas pulsus, Æquabilis pulsus; κτήσεων καὶ οὐσιῶν, Aristot. Polit. 2. quam Cic. vocat Æquationem bonorum. Bud. 735. [Plut. 8, 455.]

Ὀμαλίῳ sive Ὀμαλύνω, Planum reddo, Complo, Lævigo: qua in signif. usus est Plato Timæo. || Æqualem s. Æquabilem reddo, Ad æquabilitatem redigo, Aristot. Polit. 2. Μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν ἢ τὰς οὐσίας. Dixit autem et ἰσάζειν: 3. Ἀφαιροῦντα δὲ τοὺς ὑπερέχοντας τῶν σταχύων, ὁμαλῦναι τὴν ἄρουραν. Bud. Comm. ὁμαλίζειν esse ait Æquabiliter aliquid facere, fieri, procedere, accipiendo absolute. Aristot. διὰ τὸ τὴν τοῦ θερμοῦ φορὰν ὁμαλίζειν eis τὸ πρόσθεν, Xen. (Œc. 18, 5.) de tritura tritici loquens, Στρέφοντες γὰρ καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ὑποζυγίων αἰεὶ ὑποβάλλοντες τὰ ἀτριπτα, μάλιστα ἂν ὁμαλίζουεν, καὶ τάχιστα ἀνύτοιεν: (ibid.) Ὅπως τὸ δέομενον κόψουσι, καὶ ὁμαλιεῖται ὁ ἀλοητὸς, Spicæ æqualiter tunduntur et teruntur. Et, Ὀμαλισμέναι πόλεις ὑπὸ τῶν συμφορῶν, Isocr. ad Phil. pro Ad æquabilitatem redactæ. Sic autem Aristot. Metaph. 6. Εἰ γὰρ ὑγιάσθη, δεῖ ὁμαλυνθῆναι, Ad æquabilitatem s. æqualitatem redigi. Sed ὁμαλίζειν ab Isocr. poni etiam pro Sedare et reprimere ferociam, scribit Bud., locum tamen non proferens. || Ὀμαλίζειν absolute positum, de quo usu dictum modo fuit, redditur etiam Adæquare, e Cic., pro Æqualem esse, quod Adæquare proprie respondet τῷ ἰσάζειν, absolute itidem posito, Gaza autem vertit etiam Æquabiliter ampliari et crescere. Quinetiam pro Lævius affertur e Theophr. ὁμαλίῳ. [“Ruhnk. Ep. Cr. 180. ad Herod. 625.” Schæf. Mss. * “Ὀμαλιστέον, Geop. 18, 2.” Kall. Mss. Ὀμαλύνω, Theophr. C. Pl. 6, 2, 1.] Ὀμαλισμός, ὁ, Complatio, Lævigatio, Æquatio, Ipsa actio reddendi æqualem s. æquabilem. In VV. LL. dicitur esse Æquabilitas et inclinatio accentus, qua nec attollitur syllaba nec deprimitur, sed

æquabiliter pronuntiatur: ex Aristoph. Schol. Πλ. (414.) qui in σπευδέ νυν, ait hoc νυν esse leg. κατὰ ὁμαλισμόν. Ego κατὰ ὁμαλισμόν ἀναγνωστέον esse puto Æquabili quodam vocis tenore pronuntiandum. [Plut. 8, 747. "Schol. Aristoph. Πλ. 414. Signif. Grammat., Schol. Æsch. Ag. 946." Dindorf. Mss. "Æquabilis pronuntiatio, Thom. M. 634. Fischer. ad Weller. Gr. 1, 260. Kuster. Aristoph. 8." Schæf. Mss. *'Ομαλιστήρ, ὁ, plur. 'Ομαλιστήρες, Gl. Paviculæ: *'Ομαλίστρα Hostorium. *'Ομάλιστρον, *ἐδαφιστήριον, ad Hesych. 2, 487, 9." Dahler. Mss. *'Ανομαλίζω, Aristot. Rhet. 3, (11, 5.) Καὶ τὸ ἀνωμαλίσθαι τὰς πόλεις, nisi leg. ἀνωμαλῶσθαι, ab *'Ανωμαλῶ, (s. *'Ανομαλῶ.)" Corai. Mss. In Ed. Sylb. p. 137. est 'Ανωμαλεῖσθαι.] Διομαλίζω ET 'Εξομαλίζω, i. q. simplex ὁμαλίζω, Complano, Lævigo, Æqualem s. Æquabilem reddo: nisi quis velit præpositionem significationem augere. Sed ἐξομαλίζειν est etiam Manu permulcere, ὡς οἱ ἵπποκομοὶ τοὺς πώλους ψήγουσι: unde Synes. metaphorice dixit τοὺς ἀνθρώπους ἐξομαλίσαι pro Demulcere homines: ut videbis ap. Bud. 811. ubi tamen non Manu permulcere, sed Manu quasi permulcere dixit. ["Διομαλίζω, Plut. Catone 4." Elberling. Mss. "Phryn. Ecl. 210. Fischer. Descriptt. Lectt. 1793—4." Schæf. Mss. * Διομαλισμός, Sext. Emp. 189. * "Προδιομαλίζω, Præmollio, Andr. Cr. 17. τὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν." Kall. Mss.] Διομαλύνω, i. q. διομαλίζω, [Plut. 6, 495. "Ἐξομαλίζω, Reiz. Acc. p. 60." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1036. Diod. S. 2, 70, 31. * Προεξομαλίζω, Joseph. B. J. 3, 7, 3.] "Καθομαλίζω, Exæquo, Complano. Metaph. Plut. Cæs. (15.) 'Ατοπταῖς καὶ ἀπισταῖς ἡθῶν ἀ καθωμάλισε. Ubi quod καθομαλίσαι vocat, appellat etiam ἡμερῶσασθαι, A ferocia in mansuetudinem redigere, "Efferas gentes mansuifacere et demulcere, inquit "Bud., qui affert et καθομαλίσαι τὸν δῆμον προδημαγωγεῖν." [* Προομαλίζω, seu] Προομαλύνω e Greg. pro Ante complano, lævigo, Præpolio, [Plato Tim. p. 50. * Συνομαλύνω, Plut. Timol. 22. Sylla 14.] [* 'Ομαλῶ, Gl. Complano: *'Εξομαλῶ Deplano.]

"OMBPOΣ, ὁ, Imber, Pluvia, Il. A. (493.) Χειμάρρους κατ' ὅρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρω, K. (6.) 'Ὡς δ' ὅταν ὑστράπτῃ πόσις Ἥρης ἡνύκμοιο, Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον, ἀθέσφατον, ἢ χάλαζαν, ἢ νιφετόν. Idem alibi vocat ἄσπετον ὄμβρον. Item ὄμβρον dicit aliquid ἀέξειν, et περᾶν διαμπερές, et δύνειν, item aliquid καταπύθεσθαι ὄμβρῳ. Herodian. 8, (5, 9.) "Ὀμβρων τε καὶ ἡλίου ἡνείχοντο: 3, (3, 9.) Νύκτωρ αἰφνιδίως ὄμβρων μεγίστων καταρραγέντων, χιόνος τε πολλῆς. Apud Plut. autem legitur 'Ραγδαίου ἐκχυθέντος ὄμβρον, in Alexandro. Aristot. de Mundo, quid sit ὄμβρος, et quid ὑετός, hisce declarat verbis, (4, 6.) "Ὀμβρος δὲ γίγνεται μὲν κατ' ἐκτίεσμον νέφους εὐ μάλα πεπαχυμμένον διαφοράς δὲ ἴσχει τοσάσδε ὅσας καὶ ἡ τοῦ νέφους θλίψις ἥπια μὲν γὰρ οὐσα μαλακὰς ψεκᾶδας διασπείρει, σφοδρὰ δὲ, ἀδροτέρας καὶ τοῦτο καλοῦμεν ὑετόν, ὄμβρου μείζω καὶ συνεχῇ συστρέμματα ἐπὶ γῆς φερόμενα: Imber fit expressione nubis magnopere addensatæ, tot habens differentias quotuplex est nubis compressio, quippe quæ remissa si fuerit, molles stirias dispergat, sin vehemens, pleniores. Hocque appellamus ὑετόν, Pluviam, imbris contorta stillicidia, cum majuscula ipsa, tum vero jugi tenore casitantia. Bud. Deduci autem ὄμβρος putarunt quidam Gram. ἀπὸ τοῦ ὄμου ρεῖν. ["Heyn. Hom. 4, 451. Musgr. Ion. 147. Jacobs. Anth. 10, 5. Brunck. CEd. T. 1279." Schæf. Mss. Opp. K. 4, 443. ὄμβρους ἀναγκαίους, Urinam; A. 3, 22. πῦρὸς ὄμβρους αἰθόμενος.] 'Ομβροβλύζω, Pluviam fundens, in quibusdam VV. LL. In aliis EST 'Ομβροβλυτῶν, cum ead. expositione. Legitur autem ὄμβροβλυτῶ ap. Suid. scribentem, 'Ομβρῶ, ὄμβρῳ, ὄμβροβλυτῶ καὶ ὄμβρῳσαντος, πηγᾶσαντος. [Lobeck. Phryn. 623. "'Ομβροβλύζω, *'Ομβροβλύσσω, *'Ομβροβλύττω, 'Ομβροβλυτέω, Act. Traj. 1, 242. Segaar. Ep. ad Valck. p. 15." Schæf. Mss. 'Ομβροβλύζω est vox nihili. Legitur et *'Ομβροβλυσπέω ap. Suid., et in Ed.

Kusteri 'Ομβροβλυτέω. 'Ομβροβλυτέω est ap. Jo. Damasc. Jamb. de Pentecost. 'Ομβροβλυτεῖς, Etym. Havn. Blochii ad Etym. M. p. 987. *'Ομβροδοσία, Imbrium donatio, vide Παλαιβίωσις. *'Ομβροκτύπη, Æsch. Ag. 665. *'Ομβροποιός, Schol. Il. A. 397. *'Ομβροτόκος, Orph. Hymn. 20, 2. 81, 5. "'Ομβροτόκος νεφέλη, Aquosa nubes, Plaut. Ovid. Met. 5, 570." Boiss. Mss. Cyrill. in Jo. 5. p. 213. *'Ομβροτοκία, Dionys. Areop. Hier. Cæl. p. 170.] 'Ομβροφόρος, Imbrifer, Imbrem ferens: νεφέλαι, Aristoph., Imbriferæ nubes. Schol. exp. ὄμβρον γέμουσαι, Imbre refertæ: item ὄμβρίας πληρωθεῖσαι: [N. 298. "Orn. 1750. "Ruhnk. Ep. Cr. 85. *'Ομβροχαρῆς, Luzac. Exerc. 102." Schæf. Mss. Orph. Hymn. 25, 8.] "Ανομβρος, ὁ, ἡ, Imbre s. Imbribus aut Pluvia carens, ut ἀνομβρος χώρα, Regio in qua non ploit. [Herod. 4, 185. "Ανομβρος, *'Αομβρος, Lobeck. Phryn. 729.] "Ανομβρία, Imbris s. Pluviae penuria, [Joseph. A. J. 8, 13, 2. *'Αομβρία, Lobeck. l. c. B. * "'Ανόμβριος, Clem. Alex. 644." Kall. Mss.] "'Ανομβρήεις, Pluvius, Pluviosus, Imbricus, ut Plauto "auster dicitur Imbricus pro Imbrifer; est enim hic "ā epitaticon: unde et Nicandri Schol. exp. πο- "λύομβρος, A. (288.) ἐν βροντῇσιν ἀνομβρήεντος "Ο- "λύμπου." Δίομβρος, Imbre madidus, madens, Bud. e Gaza interpr. simpliciter Madidus. Itidemque in VV. LL. ex Aristot. Probl. Permadens, Plene madescens. [* Δύσομβρος, Soph. Ant. 358. *'Ενομβρος, Pisid. 397.] "Επομβρος, Imbrem habens s. Pluviam, Imbre abundans: ut ἐπομβρος χώρα, cui opp. ἀνομβρος, ἀνχμώδης: ut Theophr. H. Pl. 8, (7, 6.) Μέγα δὲ καὶ αἱ χῶραι διαφέρουσιν, οὐ μόνον τῷ πείραι καὶ λεπταί, καὶ ἐπομβροὶ καὶ ἀνχμώδεις εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀέρι τῷ περιέχοντι. Et, "Ἐν ταῖς ἐπομβροτάταις χύραις, VV. LL. Item ἐπομβρος γῆ, e Theophr. Ager pluvius et uliginosus. Sed videndum est an Pluvius ita usurpari possit. At in h. Aristot. l. quidam interpr. Pluviosum, "Ὅταν τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον γένηται ἐπομβρον. ["Tzetz. Ch. 3, 58." Elberling. Mss.] "Επομβρία, opp. τῇ ἀνομβρίᾳ, significanti Imbris penuriam. Unde exp. Imbris abundantia s. Imbrium, Vis imbrium. Aristoph. N. (1119.) ἀμπέλους φυλάξομεν, "Ὡστε μήτ' ἀνχμὸν πιέζειν, μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν. Bud. ἐπομβρίαν Demostheni (1274.) signif. ait Crebras pluvias et magnas: itidemque pro Magnis pluviis accipi in isto Theophr. l., H. Pl. 8. Δέχεται δὲ μᾶλλον ἐπομβρίαν πῦρὸς ἢ κριθή, Minus nocent tritico magnæ pluviae. [Plut. Sulla 14. Lycophr. 333. χερμάδων, Liban. 4, 148. ῥημάτων.] Legitur ETIAM 'Επόμβριος, i. q. ἐπομβρος: ut ἐπόμβριοι χῶραι, Theophr. (C. Pl. 3, 11, 5.) Διὸ δὲ τὰ μοσχεύματα ἐς τὰς ἐπομβρίους μᾶλλον ἐμβάλλειν. Item ἐπόμβριον ἔτος, Aristot. H. A. 8, (18.) sicut ἐπομβρον ἔαρ, καὶ τὸ θέρος, καὶ τὸ φθινόπωρον ex eo paulo ante protuli. "Επομβρέω, Imbre s. Imbribus rigo, irrigo. Unde et pass. "Επομβροῦμαι, Imbribus rigor. Epigr. Εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον ὅσον ἀπόρη. ["Wakef. S. Cr. 4, 10." Schæf. Mss. Anal. 3, 59. Eur. Stobæi p. 344.] "Επόμβρησις, Rigatio, Irrigatio, quæ fit imbre. [* "'Εξεπομβρέω, Tzetz. Ch. 3, 58." Boiss. Mss. *'Εὐομβρος, Strabo 4. p. 278. * "Εὐομβρία, Opportuna imbrium irrigatio, Euseb. H. E. 353." Kall. Mss.] Κάτομβρος, Imbre madens, madidus, humidus. Exp. etiam simpliciter Humidus: ut κ. ἀήρ. A Bud. autem Præhumidus, ut ita sumatur κατὰ in hoc nomine sicut in κάθυγρος et in κατάξηρος, ap. Theophr. C. Pl. 3. "Εὰν δὲ σφόδρα ἡ χώρα κ. ἡ. Sed cum addat σφόδρα Theophr. (3, 12, 1.) non video quomodo κάτομβρος interpretari possimus Præhumidus, nisi σφόδρα vacare dicamus. Exp. κάτομβρος et Irriguus. ["Jacobs. Anth. 8, 375." Schæf. Mss. * Κατομβρία, Gl. Diluvium.] Κατομβρέω, Imbre madefacio, rigo, humecto. Exp. tamen simpliciter Madefacio, Humecto, VV. LL. Et κατομβρηθεῖς ex Epigr. pro Irrigatus. Affert autem Bud. hæc verba, non nominato Auctore, Τὰ ὄρη ὑπερνεφῇ οὐ κατομβρεῖται, ὥσπερ τὰ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου. ["Jacobs. Anth. 8, 375. 12, 240." Schæf. Mss. * Πολύομβρος, Schol. Nicandri A. 288. * Πολυομβρία, Geop. 1,

8, 3. * Ὑπερομβρία, Aristot. H. A. 1, 914.] Ὑπομβρος, q. d. Subtus madidus, Cui subest humiditas ex imbre. Et generalius Subtus humidus. Nam Gal. ap. Hippocr. ὑπομβρον vult significare ὑφ' ὕγρον et ὑπόπνον. Affertur autem et ὑπομβρον θέρος e Plut. in Cam. (3.) pro Ἄestas imbribus molesta; sed vereor ne leg. sit ἐπομβρον θέρος, quod supra ex Aristot. protuli. ["Brunck. Soph. 3, 514. Boiss. Philostr. 290. 355. * Φιλομβρος, Jacobs. Anth. 6, 105." Schæf. Mss. "Maxim. π. Καταρχ. 456." Boiss. Mss.]

"Ὀμβρώδης affertur pro Imbre dilutus." [* "Ὀμβρικὸς, Casaub. Athen. 1, 36." Schæf. Mss.]

Ὀμβρέω, Pluo, Hesiod. Ἔργ. (2, 33.) μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος Ζηνὸς ἐρίσθενέος, [Apoll. Rh. 3, 1399.] Et cum accus. ap. Philonem V. M. 2. Ἄνθ' οὐ φλόγα αἰθέριον ὀμβρήσεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Greg. Naz. autem dixit ἄρτος ὀμβρήσει in Or. eis τὸ ἔγιον Πάσχα. Vide Ὀμβρίζω. ["Wakef. S. Cr. 4, 5. Brunck. Apoll. Rh. 140. Jacobs. Anth. 8, 375. 12, 240. Act. Traj. 1, 242." Schæf. Mss.] Ὀμβρημα, τὸ, Quod pluit, Pluvia. Vide et Ὀμβρία. [LXX. Ps. 77, 49. * "Ὀμβρησις, Wolf. ad Hesiod. 79." Schæf. Mss.] Ὀμβρητός, seu Ὀμβρηρός, Pluviosus, Ἔργ. (2, 69.) Ἡρ' ἀρότουό τε σῆμα φερεῖ, καὶ χεῖματος ὥρην Δεικνύει ὀμβρηνοῦ, Tempus pluviosæ hyemis. Sed legitur etiam ὀμβρηροῦ. Quinetiam extat et tertia lectio, sc. ὀμβρινοῦ cum i: tunc autem videri queat potius esse a nomine, quam a verbo. ["Græv. Lectt. Hes. 560." Schæf. Mss. "Ὀμβρινός, Schol. Arat. 98. * Ὀμβρήρης, Nicander Θ. 406. * Ὀμβρηρῶς, Ad morem imbris, Philo J. 1, 129." Wakef. Mss.] Ἀνομβρέω, Pluo, Pluendo emitto. Suid. ἀνομβροῦσαι exp. ἀναβλύζουσαι, Scaturientes, quæ expositio convenit cum isto Philonis I. V. M. 1. Καθάπερ ἀπὸ τινος πηγῆς ἀνομβροῦσης. [Anecd. Bekkeri p. 406.] || Invenitur et pro Emitto s. Effundo tanquam pluendo, tanquam pluviam. Eccl. (18, 29.) Συνετοὶ ἐν λόγοις καὶ αὐτοὶ ἐσοφίσαντο, καὶ ἀνώμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς: 39, (8.) Ἀνομβρήσει ῥήματα: sed quædam exempl. utroque in l. habent verbum hoc scriptum litera ι, tanquam αβ Ἀνομβρίζω. [Theod. Prov. 18, 4. Hesych. Ἀνομβρεῖ ἀναβάλλει.] Ceterum non posui ἀνομβρέω cum ἀνομβρος, quod ἀνομβρος sit ex ὀμβρος, et α priv., interjecta litera ν euphoniæ gratia: ἀνομβρέω autem sit ex ὀμβρέω, præfixa præp. ἀνά. [* Ἀνομβρητικός, Epiph. 1, 944.] Ἐξομβρέω, i. q. ἀνομβρέω. At VV. LL. Ἐξομβρήσει βδέλυγμα, ex Eccl. (10, 73.) afferunt pro Implebitur maledictis. "Apud Hes. legitur etiam ἐξώμβρισεν, expositum "ἐπήγασεν οὐέως, et ἐπήνεγκεν. Quo propemodum "sensu accipi potest et hoc Eccl. 10. Ἀρχὴ ὑπερηφανίας, ἀμαρτία καὶ ὁ κρατῶν αὐτῆς, ἐξομβρίσει βδέλυγμα, Emittet copiose veluti imbrem."

Ὀμβριος, ὁ, ἢ, Pluvius, Pluvialis: ὕδωρ, Aqua pluvia, quam Horat. vocavit et Aquam celestem. Affertur et ὀμβριον νέφος ex Aristoph. (N. 288.) ubi quidam malint Pluviosa nubes. [Ὀρν. 1593.] Idem alibi ὀμβροφόροι νεφέλαι dicit. ["Kuhn. ad Paus. 57. Act. Traj. 1, 242. Toup. Opusc. 2, 5r. Emendd. 2, 477. Bergler. Alciph. 348." Schæf. Mss.] AT VERO Φιλόμβριος dicitur PRO Φιλομβρος, Pluviæ cupidus: τέττις, Epigr. [Platonis 8.] Sic ἐπόμβριος et ἐπομβρος pro eod. poni, docui supra. Ὀμβρία, ἢ, Pluvia quædam nimbose, si ita loqui licet, Nimbus. E Theophr. autem affertur C. Pl. 6, 4. Ὑπ' ὀμβρίας φύεσθαι pro Frequentia imbrum provenire: [ἐπομβρίας dedit Schneid.] Schol. Aristoph. ὀμβροφόροι νεφέλαι exp. ὀμβρον γέμουσαι, ὀμβρίας πληρωθεῖσαι. ["Jacobs. Anth. 7, 98." Schæf. Mss.]

At Ὀμβρίζω, est Imbre rigo, madefacio, humecto. Item simpliciter Madefacio, Humecto, ὑγραίνω, ex Epigr. ["Brunck. Apoll. Rh. 140. Ruhn. Ep. Cr. 292." Schæf. Mss. Ἐξομβρίζω, vide Ἐξομβρέω: * Ἐξομβρηστήρ, unde * Ἐξομβρηστήριον, Gl. Ahundatorium: editum est autem * Ἐξομβρηστήριον. * Ἐπομβρίζω, Tanquam imbrem desuper effundō, Pseudo-Chrys. Serm. 14. T. 7. p. 280, 28. Ὁ οὐρανὸςθεν αὐτοῖς τὸ μάννα ἐπομβρίσας." Seager. Mss. "Amphil. p. 30. τὸ μάννα, Clem. Alex. 287. τὸν λόγον." Kall. Mss. "Theoph.

Simoc. Hist. 4, 5. * Κατομβρίζω, ibid. 5, 5." Boiss. Mss. Geop. 2, 8, 4. * Συνομβρίζω, Plut. Eusebii (Fragm. Hutten. p. 290.) Πνεῦμα ἦλθε πολὺ καὶ συνώμβρισε καὶ κατέκλυσε τὰ πάντα.] Scribit autem Eust. quamvis dicatur ὀμβρίζω et σταθμίζω a vet., inveniri tamen ὀμβρήσε et ἐστάθησε tanquam a τῆ. Ὀμβρῶ ET Σταθμῶ: quibus verbis innuere videtur in usu non esse illud thema: quod tamen legitur ap. Suid., ut antea docui. Sed et Hes. habet Ὀμβρεῖ, cui varias dat signiff.: sc. ἀτιμάζει, ἀκολουθεῖ, ὑπερισχύει, αὖξει, πιαίνει, πλήθει. Ab Eod. NOMEN Ὀμβρος dicitur significare vel χουρίδιον, vel ὑετός.

[* Ὀμβροῦμαι, unde ὀμβροῦμαι, Gl. Imbricitur.]

|| Ὀμβριμος, VEL Ὀβριμος, Impetuosus, Vehemens, Validus, Gravis. Interdum et Potens, Præpotens. Hesiod. Ἔργ. (1, 144.) loquens de tertio seculo hominum, quod æreum erat, δεινόν τε καὶ ὀμβριμον. Et ὀμβριμον ἐγχος ap. Hom. Hasta valida. Hic autem ponendum esset hoc nomen, sequendo eos qui ab ὀμβρος deducunt; sed cum non minus frequens sit Ὀβριμος, inde hoc derivare malo, unde et βριαρός: vel potius unde et βριάω, a quo βριαρός. De hac autem derivatione hujus nominis et de ejus signiff. dixi supra, T. 1. c. 794. [* Ὀμβριμόθυμος, Orph. H. 88, 2.]

ὈΜΗΡΟΣ, ὁ, Obses, ET Ὀμηρον, τὸ, Pignus quod est velut loco obsidis. Thuc. 7, (83.) p. 262. Ἄνδρας δώσειν Ἀθηναίων ὀμήρους, ἕνα κατὰ τάλαντον: 8, (24.) p. 271. Ἐσκόπουν ὅπως μετριώτατα ἢ ὀμήρων λήψει ἢ ἄλλω τῷ τρόπῳ καταπαύσῃσιν τὴν ἐπιβουλήν. Xen. Ἑλλ. 6, (1, 6.) Τοὺς δὲ ἑαυτοῦ παῖδας ἔδωκεν ὀμήρους: K. Π. 8, (8, 3.) Τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα, καὶ τοὺς τῶν φίλων παῖδας ὀμήρους παρὰ τῷ Αἰγυπτίῳ ἐγκαταλιπών. At Ὀμηρον significat potius Pignus quod est velut loco obsidis, uti dixi. Hes. exp. τὰ ἐπὶ συμβάσει διδόμενα ἐνέχυρα. Schol. Thuc. ἐνέχυρον ait esse τὸ ὑπὲρ εἰρήνης παρεχόμενον, addens derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἶρειν: et Eust. de v. ὀμηρος loquens, Οἱ καὶ φασὶ τὰ ἐπὶ εἰρήνῃ ὀμηρα οὕτω λέγεσθαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ, καὶ τὸ ἀρῶ, τὸ ἀρμόζω: eis ὁμόνοϊαν γὰρ ἀρμόττονται διὰ τῶν ὀμήρων οἱ διεστῶτες ἀλλήλων καὶ στασιάζοντες, in Thuc. 1, (82.) p. 27. Μὴ γὰρ ἄλλο τι νομίσητε τὴν γῆν αὐτῶν ἢ ὀμηρον ἔχειν. Budl., postquam dixit ὀμηρον significare Pignus et Obses, affert e Polyb. 3, (52, 5.) Ἐλαβε παρὰ τούτων ὀμηρα, τοὺς νείεις τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. Et e Lys. (427.) Ὑπέσχετο δὲ εἰρήνην ποιῆσειν, μήτε ὀμηρα δοῦς, μήτε τὰ τεῖχη καθελὼν, μήτε τὰς ναῦς παραδούς. Strabo autem dixit, alia signif., προδιδόναι τὰ ὀμηρα, sicut et τὰς πίστεις, 7. Πάλιν δ' ἀφίστανται, προδιδόντες καὶ τὰ ὀμηρα καὶ τὰς πίστεις. Interdum additur gen. huic nomini, ac tum cogimur reddere Pignus: Plut. Pompeio, de Lentulo, Καὶ πάντας ἀναιρεῖν πλὴν τῶν Πομπηίου τέκνων ταῦτα δ' ἐξαρπασμένους ἔχειν ὑφ' αὐτοῖς, ὀμηρα τῶν πρὸς Πομπήιον διαλύσεων. || Ὀμηρα de unico obside, (1) Macc. 1, (11.) de Antiocho, Ὃς ἦν ὀμηρα ἐν τῇ Πώμῃ: quem pluralis usum ap. probatum Scriptorem haud itidem inveniri puto. Huc autem pertinet, quod legitur in Ὀμηρεύω de hoc Antiocho. || Ὀμηρον, pro Obses, sunt et qui aliunde derivent, ut docebo in Ὀμηρος, Nomine proprio. ["Ὀμηρος, Wakef. Alc. 883. ad Diod. S. 2, 119. Plut. Cleom. 17. bis, ad Cornel. Nep. 95. Stav., Ilgen. Præf. ad Hymn. p. x. xiii. Ὀμηρον, Plut. Mor. 1, 205. Diod. S. 2, 336. 366. ad Dionys. H. 1, 353. 493. 2, 1001. 1160. 1183. 1233. 4, 2311. 2329. 5, 237. Plut. Cleom. 22. Polyb. 2. p. 26." Schæf. Mss. Ὀμηρος, sensu latiori, Thuc. 6, 61. cf. 5, 84.] "Ἐμμήρους, Hes. exp. ἐν ὀμρεῖα ὄντας, Obsides: παρὰ τοὺς ὀμήρους τοὺς ἐπὶ συμβάσει διδομένους." "Ἀμηρον, Etym. et Lex. meum vet. afferunt pro νέον: dicunt "et Montis nomen esse: addentes etiam Ἀμηρα, οἱ ὀμηροι."

Ὀμηρεύω, Sum obses, Herodian. 3, (9, 4.) Τοὺς τε παῖδας ὀμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκε, Dedit ut obsides fidei ab eo datæ essent. Polit. autem, Traditisque obsidio liberis fidem suam auctoravit. Athen. (438.) Ἀντίοχος ὁ ὀμηρεύσας παρὰ Ρωμαίοις: de quo supra e Maccab. ὅς ἦν ὀμηρα ἐν τῇ Πώμῃ.

[Eur. Bacch. 297. Rhes. 434. Æschin. 525. Plut. Pyrrho 4. "Ilgen. Præf. ad Hymn. p. x. Valck. Hipp. p. 169." Schæf. Mss. "Πόλις ὀμηρευομένη, Civitas quæ obsides dedit, Æneas Poliorc. c. 10." Seager. Mss.] 'Ομηρεία, Obsidium, ut dicitur Obsidio dare, a Tac. Sed et pro Pignus quod datur in obsidium, Thuc. 8. Ἀπολιπόντες ἐς ὀμρείαν τὸν προσφειλόμενον μισθόν. ["Alex. Æt. 5. ad Diod. S. 2, 377. 619. Dionys. H. 2, 1097." Schæf. Mss. Plato Polit. 310. *'Ομήρια, Gl. Clarigatio, Polyb. 9, 11, 10. 28, 4, 7. 31, 12, 1.] 'Ομήρευμα, quod habet signif., quam posteriore loco dedi nomini proxime præcedenti, necnon τῷ ὀμηρον, Plut. Romulo (16.) Μεγάλους ὀμηρεύμασιν ἐνδεδεμένους. Proprie autem sonat ὀμηρεύματα Quæ obsidio sunt tradita, cum sittanquam a verbo pass. Sunt qui ὀμήρευμα interpr. etiam Obses. Ἐξομηρεύω, Obsides posco et exigo, acceptisque corporibus fidem obstringo, Plut. Sertorio (14.) Ἐξομηρεύσατο τοὺς παῖδας. Aristot. autem dixit metaph. in CEC. Δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιήσιν, pro Pignorum caritate obstringere, ut in officio permaneant, Bud. Comm.: qui alibi reddit etiam Obsidio obligare, et Tanquam obsidibus datis obstringere; addens, Cic. sæpe Obsidem pro Pignore usurpare. Idem scribit ἐξομηρεύω poni et pro Obsidibus datis emereor et assequor, a Strab. 6. fin. "Ὡστ' οὐ μόνον τὰ τρόπαια ἐπεψαν εἰς Ῥώμην, ἀ κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἀνέστησάν ποτε, ἀλλὰ καὶ τοὺς παῖδας ἐπίστευσεν Φραάτης τῷ σεβαστῷ Καίσαρι, καὶ παιδῶν παῖδας, ἐξομηρευσάμενος θεραπευτικῶς τὴν φιλίαν. ["Ad Charit. 683. Diod. S. 2, 571." Schæf. Mss.] Ἐξομήρευσις, Illa actio poscendi obsides, obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis, etiam emerendi s. assequendi aliquid datis obsidibus. In VV. LL. ἐξομήρευσις exp. Obsidium datio; et affertur e Plut. Τῶν γυναικῶν ὑπώπτεον ἐξομήρευσιν εἶναι, pro Suspiciantur mulieres pro obsidibus retinendas, [Rom. 29. At * Καθομηρεύω, Hesychio est i. q. καθομηρεῖω. * Συνομηρεύω, Simul obses sum cum aliquo, Polyb. 21, 9, 9.]

AT VERO 'Ομηρέω, In unum convenio, Occurro, Obvius fio; Comitior. Od. (Π. 468.) Ὀμήρησε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγελος ὤκυσ, Κήρυξ, Eust. συνήνητησεν, et ὁμοῦ γέγονεν: addens, ex ὁμός fieri NOMEN 'Ομηρος, a quo esse verbum 'Ομηρῶ pro συναντῶ. Affert tamen et aliam derivationem, sc. ἐκ τῶν ὁμοῦ ἐρεσσόντων, ἢ συναρηρότων. Apud Harpocr. ὀμηρῆσαι, ita enim ibi reponendum pro ὀμηρῶσαι, legimus esse τὸ συμβαλεῖν: in cuius signif. exemplum affertur ille Hom. versus. Vide et Suid., item Hesych. non solum in 'Ομηρεῖν, sed et in Ὀμήρησε. Apud Hesiod. Θ. (39.) Φωνῇ ὀμηρεύσαι, Voce concordantes, τῇ φωνῇ συμφωνοῦσαι. Exp. et ὁμοῦ εἶρουσαι, item ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσαι. || 'Ομηρεῖν pro ἀκολουθεῖν, Sequi, vide "Ομηρος. ["Wakef. Alc. 883. Heyn. Hom. 8, 795. Ilgen. Præf. ad Hymn. p. x." Schæf. Mss.] "'Ομήρει, Hes. exp. ἀκολουθεῖ, ἐγγυᾶται."

"ΟΜΗΡΟΣ, ὁ, HOMERUS, qui et Μαιονίδης, Μῆονιδες, patronymice, Celeberrimus ille Poëta, a quo ceu fonte perenni, Vatum Pieris ora rigantur aquis, Ovid. Ideo autem huic proprio nomini datus hic fuit locus, quod ex eo appellativa non pauca nata sint. Dictus vero putatur ὀμηρος vel quod revera fuerit ὀμηρος, Obses, quod ὀμηρος ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἶρειν derivatur, aut, secundum alios, a VERBO 'Ομηρεῖν significante ἀκολουθεῖν: cuius etymi auctor est ap. Harpocr. Theopompus, dicens ὀμηρεῖν Achæis significasse ἀκολουθεῖν, [imo τοῖς ἀρχαίοις, Veteribus, non Ἀχαιοῖς:] unde ὀμήρους appellatos fuisse τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων διδομένους: vel quasi μήρορος: ut sc. e μήρορος dicto ἀπὸ τοῦ μὴ ὄρᾱν factum sit ὀμηρος per metathesin. Vide Eust. et eos qui Homeri Vitam scripserunt. ["'Ομηρος, Heyn. Hom. 8, 795. Conf. c. ὁμοίως, Tittm. ad Lex. Gr. p. 97. 'Ο τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς, Heind. ad Plat. Gorg. 274. Cæcus, Wassenb. ad Hom. p. 4. Ilgen. Hymn. 596. Jacobs. Exerc. 2, 153." Schæf. Mss. Lycophr. 422. Herod. V. Hom. 13. Arat. 1088.]

'Ομηρόκεντρα, VEL 'Ομηροκέντρωνες, Homeri centones, i. e. carmina, vel integra vel dimidia, e variis

locis decerpta, et ita velut consuta, ut ad alius rei et longe etiam diversæ descriptionem accommodentur. Extant autem hodieque 'Ομηρόκεντρα edita ἀνωνύμως, quibus bona pars Evangelicæ historiæ comprehenditur, e consutis Homeri carminibus. Creduntur autem a nonnullis esse Eudoxiæ uxoris Theodosii Junioris, quæ hac in re Probam Falconiam imitari voluerit, i. e., ad eum usum Homericos versus convertere, ad quem illa converterat Virgilianos. Hanc certe Suid., in Κύρος, Πανοπολίτης ἐποποιὸς, appellat * φιλοεπῆ, Carminum studiosam. Eust. agens de voce κέντρον, Ab h. v., inquit, deductum est NOMEN Κέντρωνες, et Qui consuuntur, et Qui scribuntur: necnon VERB. Ἐγκεντρίζειν, de stirpibus: ut quemadmodum ἔγκεντρίζειν EST ἔγκεντεῖν et ἐμβάλλειν φυτῷ τινι κλαδίσκον ἄλλοῖου φυτοῦ, sic et κέντρων sit ῥαπτὸς μὲν, ὥπερ ὡσανεὶ παρακεντοῦνται διάφοροι χροαὶ ὑφασμάτων: at vero γραπτὸς, ὃ παρατίθενται, τοιούτου * παρακεντήματος δίκη, μέρη ποιημάτων καὶ στίχων ἄλλοθεν ἄλλα: quibus subjungit, hinc appellata esse ὀμηρόκεντρα: quod exp. οἱ ὀμηρικοὶ κέντρωνες. Lat. pro κέντρων dixerunt Cento, abjicientes literam ρ. Erasm. Prov. Farcire centones, Centones, inquit, dicuntur Vestes e variis panniculis, ac diversis etiam interdum coloribus, consarcinatæ. Juven. lustravit calidum veteri centone lupanar. Ad harum similitudinem centonem vocant Carminis genus e diversis carminibus et carminum fragmentis hinc atque illinc accersitis contextum, quasque consutum. Græci κέντρωνας appellant addita litera, quam abjiciunt Lat. Extant adhuc 'Ομηροκέντρωνες, quorum meminit et divus Hieronymus, et Virgiliocentones Probæ mulieris, et Cento nuptialis Ausonii, qui legem etiam ejus carminis tradit. Hæc ille. Quidam autem Centonem Latinos a nomine Centum derivasse crediderunt, quasi vero ab iis Græci sumserint. A Schol. Aristoph. κέντρων esse dicitur τὸ ἐπισασσόμενον, ita enim ap. eum scriptum est, τοῖς ὄνοις, ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων συρράφην σακκίων, καὶ ἐπίσαγμα τῶν ὄνων: in N. (449.) ubi cum alia multa conjunguntur, tum hæc, κέντρων, μιὰρὸς, Στρόφης. Exp. autem φανερός κλέπτης, necnon aliis modis. Vide et Suid. in Κέντρων, ubi habes et vocem illam 'Ομηρόκεντρα. Affert Bud. et nomin. SING. 'Ομηρόκεντρον, exponens Homerocento. 'Ομηρομάστιξ, ὁ, Homeri flagellum, ad verbum. Ego commoda periphrasi posse exponi arbitror, Cujus lingua est flagellatrix Homeri; Qui lingua maledica tanquam flagello Homerum insectatur. Hoc nomen s. potius cognomen datum fuit Zoilo cuidam Amphipolitano, ὃς ἐπεκλήθη 'Ομηρομάστιξ, inquit Suid., ὅτι ἐπέσκηπτεν 'Ομηρον. ["'Ομηρομάστιγες, ad Lucian. 1, 402." Schæf. Mss.] Possumus autem ad imitationem hujus compositionis, uti NOMINE Μάστιξ cum aliis propriis nominibus: ut si dicam 'Ησιοδομάστιξ, Πινδαρομάστιξ, Σωκρατομάστιξ, Πλατωνομάστιξ, Ξενοφωντομάστιξ. [*'Ομηροπάτης, Sext. Emp. Hypot. 1, 33. al. *'Ομηροπάτης, "Timon Phlias. 23. Heyn. Hom. 8, 570." Schæf. Mss.] Φιλόμηρος, ὁ, (ῆ,) Amator s. Studiosus Homeri, Qui amat Homeri carmina, imitari Homerum, lubenter imitatur Homerum, ut vocatur Soph. φιλόμηρος ab Eust. plerisque iu ll., [ad ll. Δ. p. 335, 4. Δ. p. 792, 14. Athen. 620. Strabo 13. p. 888.] Jungitur autem hoc NOMEN Φίλος et aliis quibuslibet propriis nominibus per compositionem: sed et cum gentilibus nominibus, ut φιλαθήναιος.

'Ομηρικὸς, Homericus, Qui est Homeri, Ad Homerum pertinens: ἔπος, στίχος, itidemque in plur. ἔπη, στίχοι, ap. Athen. Aliquando 'Ομηρικὸν vocatur Id, cuius ab Hom. fit mentio, quod ab Hom. describitur, ut 'Ομηρικὴ ὄρνις, ap. Plut. Sic 'Ο. Κύκλωψ, Σθένελος, etc. Interdum vero τὸ 'Ο. dicitur sine adjectione, pro Carmen vel Dictum illud Homericum. || Homeri imitator. Quam signif. sequendo, dicitur et COMP. 'Ομηρικώτερος, et SUPERL. 'Ομηρικώτατος: quo usus est Longin. (13, 3.): ap. quem tamen et aliter exp. ["Jacobs. Anth. 8, 8. Valck. Phœn. p. 599. Wassenb. ad Hom. 129. Toup. Opusc. 2, 135. Casaub. Athen. 1, 36. Oἱ 'Ομηρικοὶ, Wolf, Prolegg. 166. 'Ομηρικώτατος, Ruhnck. Ep. Cr. p. 3. Toup. ad

Longin. 309." Schæf. Mss.] 'Ομηρικῶς, Homerice, A Homericō more, More Homeri, Ut solet Hom. : Plut. (8, 99.) 'Αλλ' ἡμῖν χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν * ἄσυκοφαν- τήτως δότωσαν, μάλλον δὲ 'Ο. Quidam Comicus ap. Athen. 9. 'Ομηρικῶς γὰρ διανοεῖ μ' ἀπολλύναι. Cic. Ep. ad Att. 1, 15. Respondebo tibi ὕστερον πρότε- ρον, 'Ο.

'Ομήρειος, i. q. 'Ομηρικὸς, Homericus; sed Poetis potius usitatum: 'Ο. λόγος, ὁ τοῦ 'Ομήρου, Suid. χάριτες in quodam versu. ["Jacobs. Anth. 9, 87. 98. 364. 11, 26. 12, 184. Automedon 9. Fabric. Bibl. Gr. 1, 325. Valck. Anim. ad Ammon. 58." Schæf. Mss. Plato Theæt. 179. Alex. Ætolus Athenæi 699. *'Ομπεῖως, Æliau. H. A. 15, 16. *'Ομήρειον, τὸ, Templum in Homeri honorem, Strabo 14. p. 956. "Fabric. l.c." Schæf. Mss. *'Ομήριον, Hippocr. 848.]

'Ομηρίδης, Homeri imitator, ejusque dogma se- quens. 'Ομηρίδας appellat Plato Homeri imitatores, ejusque dogmata sequentes. Synes. Εὐοπτίῳ, Τούτους αὐτοφνεῖς 'Ομηρίδας ἐνόμισα, καὶ ἐθέμην τῷ δόγματι: de q. l. lege Bud. 907. A Suida 'Ομηρίδαι exp. οἱ B τὰ 'Ομήρου ὑποκρινόμενοι. Sunt et qui Rhapsodos omnes ita vocatos existiment. || At vero ap. Isocr. Hel. Enc. (28.) 'Ομηρίδαι, γένος ἐν Χίῳ, ab Hom. Poeta denominatum; secundum alios, ἀπὸ τῶν ὁμή- ρων. Vide Harpocr., e quo sumsit et Suid. Exi- timo certe, significando 'Ομήρου ἀπογόνους, rectius SCRIBI 'Ομπεῖδαι. || Apud Hes. autem 'Ομπεῖδαι legitur expositum esse αἰ ῥαψῳδαίαι: sed aut hæc ex- positio perperam scripta est, aut illud vocabulum: quod potius suspicor, ac pro eo reponi debere 'Ομη- ρεῖται. ["'Ομηρίδης, Heyn. Hom. 8, 44. 799. Wolf. Proleg. Hom. 98. Timæi Lex. 191. et n. *'Ομπεριά- δης, Tzetz. Exeg. in Il. p. 3, 3." Schæf. Mss.]

'Ομπερίῳ, Homerum imitor, Homericæ usurpo; nam Suid. exp. τοῖς 'Ομήρου χρῶμαι. Bud. autem si- gnificare ait i. q. ῥαψῳδῶ. ["Jacobs. Anth. 8, 11, 216. Toup. Opusc. 2, 135. Valck. Adoniaz. p. 289. *'Ομπερίδω, Valck. ad Rov. 77." Schæf. Mss.] "'Ομπερίδην, Hesychio ψεύδεσθαι, Mentiri," [leg. 'Ομπερίδην.] 'Ομπεριστής, Athenæo 14. est ῥαψῳδός, C [Artemid. 4, 3.] At Καθομπερίῳ, Homericis versibus celeberrimo, describo, Greg. Naz. "Ἰνα τελέως αὐτὸν καθομπερίσω, [Aristæn. Epist. 1, 3, 12.]

"'ΟΜΙΧΕΩ, Meio, Mingo, Urinam facio, Lotium "reddo, Hesiod. "Ἔργ. 2, (345.) Μηδ' ἀντ' ἡέλιου "τετραμμένους ὀρθὸς ὀμίχλειν." [Athen. 646. "Ὁς χαρί- των μὲν ὀμίχλει. Vide Schn. Lex. *"'Ομίχω, Hip- ponax in Etym. M. Aor. 1. ὤμιξα, Eust. Il. 440, 44." Wakef. Mss.] "INDE 'Ομίχματα, Hesychio "οὐρήματα, Urinæ excretiones, Mictus. Sed notan- "dum, ap. eum hæc δασέως scripta esse." "'Αμίξαι, "Hes. affert pro οὐρήσαι, Mingere: addens, scribi "etiam ὀμίξαι. Legitur ap. Etym. quoque, et in "Lex. meo vet."

"'ΟΜΙΧΛΗ, ἡ, et Ionice 'Ομίχλη, Nebula, Aristo- teli de Mundo, ἀτμώδης ἀναθυμίασις τις, ἄγονος "ὑδατος, ἀέρος μὲν παχύτερα, νέφους δὲ ἁραιότερα, "Expiratio quædam vaporosa, aquæ nequaquam "genitrix, ut aëre crassior, ita nube rarior: quo "fere modo et Gal. definit supra in 'Αχλὺς. Il. Γ. " (10.) Εὐτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην: "P. (649.) Ἀντίκα δ' ἡέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν "ὀμίχλην. Metaph. Athen. 1. 9. 'Οσμὴ σεμνὴ μν- "κτῆρα δονεῖ λιβάνου, σμύρνης, καλάμου, στύρακος: "subjungens, τοιάδε δόμους ὀμίχλην κατέχει πάντων "ἀγαθῶν ἀνάμεστος: Suffitum appellans ὀμίχλην. "Alia metaph. Aristoph. 'Ἰππ. (803.) ὁ δὲ δῆμος "Υπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὀμίχλης, ἡ πανουργεῖς, μὴ "καθορᾷ σου, Bellicis turbis et reip. caligine." ["Jac- cobs. Anth. 7, 30. Macedon. 10. Heyn. Hom. 4, 452. 'Ομίχλη, ad Mær. 184. Herod. Phil- let. 445. De spiritu, Heyn. Hom. 4, 98. 452." Schæf. Mss.] "'Ανόμιχλος, Nulla tectus caligine aut "nebula, Non nebulosus, sed serenus: ἀήρ, Aristot. "de Mundo: qui ibid. ἀνέφελος, Nebulæ expers, Innu- "bilus, Innubis." "'Ομίχλώδης, Nebulosus, etiam "Caliginosus, Plut. 8, (879.) Τὰς ἀνωμάλους νύκτας,

"ὄλον ὀμιχλώδεις καὶ δυσχειμέρους, ἡχιδεστέρας εἶναι "τῶν αἰθρίων καὶ κεκραμένων ὁμαλῶς: Idem in Ar- "tax. 'Εμβαλὼν εἰς χώραν τραχύτητι χαλεπήν καὶ "ὀμιχλώδη." ["Heyn. Hom. 8, 748." Schæf. Mss. *'Ομιχλήεις, Nonn. D. 35. p. 880. Paul. Sil. Ecphr. 57. ὀμιχλήεσσα κονίη. *'Ομιχλώ, Obnubilo, Inc. Ps. 64, 13.]

"'ΟΜΝΥΜΙ, SEU 'Ομνύω, Juro: quod 'Ομνύω qui- dam Gramm. factum putarunt ex INUSITATO 'Ο- μῶ, a quo etiam sunt tempora in usu, fut. ὀμῶσω, necnon ὀμοῦμαι, fut. 2 med. Præter. ὤμοκα, de quo dicam in Συνόμνυμι, et Attice ὀμώμοκα, Aor. 1. ὤμοσα, quod si verum esset, 'Ομνύω prius esse quam 'Ομνυ- μι, dicendum foret: facto sc. 'Ομνῶ ex 'Ομῶ, deinde 'Ομνύω. Alioqui utrum illorum, ὀμνυμι dico et ὀμνύω, præcedere dicamus, non valde refert, cum ap. anti- quissimos etiam Scriptt. utrumque extet. Il. E. (278.) "Ὀμνε δ', ὥς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας, Ψ. (585.) γαῖοχος ἐννοσίγαιον "Ὀμνυμι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι. Alibi dicit ὀμῶσαι ἔρπον, s. καρτερὸν ἔρπον, item ὀμῶσαι ἔρπους, necnon ὀμῶ- σαι ἐπίορπον. Sic autem et in soluta oratione dicitur ὀμνύναι s. ὀμνύειν, vel absolute, vel cum accus. θεὸν, aut ἔρπον. Plato Sympos. "Ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ συγγνώμη παρὰ θεῶν ἐκβάντι τῶν ἔρκων, Xen. Σ. (4, 10.) Οὐδενὸς γὰρ ἔρκιζοντος αἰεὶ ὀμνύοντες, καλὸν με φατέ εἶναι, Isocr. "Ἐνεκα χρημάτων μηδένα θεὸν ὀμῶ- σης, Plut. Solone, Κοινὸν ὤμνυν ἔρπον ἢ βουλήν, τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν, Pericle, "Ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ἔρπον. Et cum plur. ἔρκους ap. Plat. Sic et Thuc. 'Ομῶσαι ἔρκους ἀλλήλοισι. Apud quem legitur etiam, "Ὀμοσαν πρὸς ἐκείνους τάδε. Sed quod attinet ad illum personæ accus., quo dicitur ὀμνύναι τὸν θεόν, τοὺς θεοὺς, itidemque ap. Lucian. (1, 556.) 'Ομνύω γέ σοι τὸν κύνα καὶ τὴν πλάτανον, οὕτω ταῦτ' ἔχειν: sciendum est interdum ei addi particulam νή, ut quidem annotatur in VV. LL. ex Aristoph. N. (825.) ὤμοσας νῦν νῇ Δία. Sed et pro ὀμνύναι, ὀμνύειν, ὀμῶσαι τινὰ, dicitur interdum ὀμνύναι κατὰ τινος: ut ap. Dem. (1269.) legimus 'Αξιόπιστότερος τοῦ κατὰ τῶν παίδων ὀμνύντος, καὶ διὰ τοῦ πυρός. Exp. autem Bud. κατὰ παίδων ὀμνύναι, In capita liberorum jurare: quem vide p. 115. Dixit vero et ὀμνύοντα κατ' ἐξω- λείας, (553.) Affertur et cum dat., ex Aristoph. (N. 248.) in ead. signif. τῷ δ' ἄρ' ὀμνυν; ἢ Σιδάρεοισι; pro κατὰ τινος. At cum præp. εἰς ap. Plut. Othone, ὀμνύειν εἰς τὸν Οὐιτέλλιον exp. In Vitellium jurare, i. e. In Vitellii verba jurare, Vitellio se astringere jurejurando. Sed et ὤμοσαν περὶ τοῦ Οὐιτέλλιον ap. Eund. significare dicitur Jurarunt pro Vitellio. Apud Hom. et alios cum præp. πρὸς, ea signif. qua dicitur Jurare alicui, Affirmare alicui jurejurando: Od. E. (331.) "Ὀμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν. Utuntur vero interdum et ipsi Græci dativo itidem. Apud eund. Hom. (Il. A. 233. I. 132.) legitur fut. ὀμοῦμαι. "'Ομοῦμαι, Jurabo, "ab ὀμῶ, Il. Φ. (373.) ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι, "Hesiod. "Ἔργ. (1, 192.) ἐπὶ δ' ἔρπον ὀμεῖται. Item "ὀμεῖ, Jurabis, ap. Aristoph. (N. 246.) Attice pro "ὀμῇ." "'Ομεῖται, Hes. affert pro ὀμνύει, Jurat: alii D "per fut. rectius exp. Jurabit, ὀμῶσει: afferentes iti- "dem ὀμῇ pro Jurabis e Greg. Naz.; dicitur enim "ὀμοῦμαι in prima pers." At de "Ὀμνυμι, quod anno- tatur positum pro εὐχῶμαι, dicam in 'Επόμνυμι, ["Villoison. ad Long. 123. 124. 231. Thom. M. 166, 648. 931. Brunck. Aristoph. 1, 54. 2, 157. 3, 19. Jacobs. Anth. 9, 282. Porson. Med. p. 59. Xen. Mem. 1, 1, 18. Abresch. Lectt. Aristæn. 198. Ber- gler. Alciph. 223. De constr. Boiss. Philostr. 415. Valck. Hipp. p. 241. 273. Cum inf., Bast Lettre 221. Dionys. H. 2, 1248. et var. lect., Schneid. Anab. 108. Thom. M. 166. T. H. ad Plutum p. 248. Longus p. 64. et Villos. De fut., Mær. 276. et n., Dawes. M. Cr. 329. De augm. præter., ad Thom. M. 35. Phryn. Ecl. 12. De augm. aor., ad Dionys. H. 4, 2290. 2298. Præter. pass., ad 4, 2047. "Ὀμνυμί τι, Jurejurando sancio, Wolf. in Add. ad Xen. Hellen. Schneid. p. 125. "Ὀ. μῇ, Lucian. 3, 349. 604. Xen. K. 'A. 247. Weisk., Eur. Hipp. 1037. Brunck., Heyn. Hom. 7, 669. Seq. οὐδὲν, Xen. K. Il. 2, 3,

12. "Ο. κατὰ τοῦ θεοῦ, Luzac. Exerc. 192. Brunck. Aristoph. 1, 114. : κατὰ τινος, Toup. ad Longin. 317. Opusc. 1, 214. Alciph. 280. ad Lucian. 1, 350. P. Abresch. Paraphr. 424. "Ο. περί τινος, ad Plut. 6, 397. Hutt. : εἰς τινά, 402. 'Ομνύσαι, ὁμνύουσι, Mær. 281. 'Ομνύναι, ὁμνύειν, ibid. Zeun. ad Xen. K. Π. 612. 'Ομνν, Bast Lettre 221. 'Ομνύς, ὅτι μηδέν —, Longus p. m. 122. Theogn. 659. Bekk. 'Ομννον, Mær. 425. et n. ubi et de ὁμνύσαν. 'Ομώσω, Phryn. Ecl. 207. Thom. M. 650. "Ομοσον, Bast Lettre 221. 'Ομοῦμαι, Herodian. 469. 'Ομώμοσται, Musgr. Rhés. 816." Schæf. Mss. " 'Ομώμεθα, Dorice, Aristoph. Α. 183. Πάρφαίνε μὲν τὸν ὄρκον, ὡς ὁμώμεθα." Seager. Mss. 'Ομοῦντες pro ὁμνύντες, Herod. 1, 153. * 'Ομοῦς, Gl. Jurator, Juratus. * " 'Ομότης, Anna C. 301." Elberling. Mss. * Ψευδωμότης, Lycophr. 523.] " 'Ομοτικά, ἐπιρρήματα, Ad- " verbia jurandi, ap. Gramm." [Longin. 16. σχῆμα. " Orig. c. Cels. 434. δύναμις." Kall. Mss.]

'Ανώματος, ὁ, ἡ, Injuratus, Qui non juravit, Eur. Hipp. (612.) 'Η γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρήν, ἀνώματος : cujus hæc ap. Cic. extat interpretatio, Juravi lingua, mentem injuratam gero. Et, Μη ἐξὸν ἀνώμοτον μαρτυρεῖν, Diog. L. At vero ἀνώματος εἰρήνην e Demosth. (404.) affertur pro Pax sine jurejurando inita, jurejurando non confirmata. [* 'Ανωμότως, Aristid. 3, 661.] 'Ανωμοτεῖ, Injurate, Citra jusjurandum, " Scribitur et 'Ανωμοσί sine diphth." [Herod. 2, 118. * Δυσώματος, J. Poll. 1, 39.] 'Ενώματος, contr. τῷ ἀνώματος, Juratus, Qui juravit, Jurejurando obstrictus. In Pand. de teste jurato dicitur. Eur. (Med. 737.) ἐνώματος θεῶν, pro Juratus deos, Qui juravit deos. Sed de re quoque usurpatur in Pand., ubi ἐνώματος ὁμολογία vocatur Sponsio s. Promissio jurejurando firmata, Bud. [Plut. Sertorio 26. Soph. Aj. 1113.] 'Ενωμότως, Cum jurejurando, Addito jurejurando : ἐφ, Plut. (Cæs. 47.) In Pand. autem ἐ. καταθέσθαι, Cum jurejurando deponere, Bud. [" J. Poll. 1, 39." Kall. Mss.] 'Ενωμοσία, Vocab. militare, quod de certo militum numero dicebatur : nimirum viginti-quatuor s. vigintiquinque, secundum quosdam : aut etiam plurium, secundum alios. Fuisse autem putatur proprium Lacedæmoniis hoc verbum, qui ἐνωμοσίαν dixerint, quod ejus milites essent ἐνώμοτοι. Vide Ælian., Hes. Suid. [" Heyn. ad Apollod. 727. Timæi Lex. 106. et n., Wessel. ad Herod. 31. Lex. Herod. 173." Schæf. Mss. Vide Lex. Xen.] 'Ενωμοτάρχης, quasi ἐνωμοσιάρχης, Qui præest huic numero militum, [Xen. K. 'Α. 3, 4, 13. 4, 3, 19. Α. 11, 6. 8. " Ad Charit. 455." Schæf. Mss. * 'Ενωμοτάρχος, Xen. Α. 11, 4. Sed Suid. et Stob. legunt ἐνωμοτάρχας. * " 'Ενώματος, J. Poll. 1, 39." Kall. Mss. * " 'Ενωμοσία, Herodian. Epimer. 205." Boiss. Mss. * Ψευδώματος, Lycophr. 932.]

" 'Αμφωμοσία, Juramenti utrimque præstatio : h. e., " Cum utraque litigantium pars jurat : i. q. ἀμφορ- " κία s. ἀμφορκία, teste Hes., qui et ipse ἀμφωμοσίαν " esse dicit, ὅταν τῶν δικάζομένων ὁ μὲν προομώσῃ, ὁ " δὲ ἐπομώσῃ."

[* 'Ανόμνυμι, Theod. Prodr. p. 117.] 'Ανόμνυμι, SEU 'Ανομνύω, Contra juro, Vicissim juro, Dem. (1051.) Γένει μὲν ὡς ἐγγυτέρω τις εἴη αὐτῶν τῆς γυναι- κός, οὐδ' ἐπεχειρήσεν οὐδεὶς ἀνομώσαι, Affirmare in ju- rejurando de calumnia præstando. Dicitur et passiva voce 'Ανόμνυσθαι. Isæus de actore et reo vicissim jurantibus, Μελλόντων δ' ἡμῶν ἀνόμνυσθαι, Cum ad calumniæ jusjurandum ventum esset. [" 'Ανόμνυμι, ad Timæi Lex. 38. 'Ανομνύω, Luzac. Exerc. 176." Schæf. Mss.] " 'Ανομώω, i. q. ἀνόμνυμι s. ἀνομνύω : " sed inusitatus, nisi in fut. et temporibus inde for- " matis." Vide plura in Comm. Budæi : ubi et VERBALE 'Ανωμοσία esse dicitur Jusjurandum de calumnia a parte rei, ut διωμοσία a parte actoris. Plato Apol. (3.) " Ὡς περ οὖν κατηγορῶν, τὴν ἀνωμο-σίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν : [11. " Musgr. Herc. F. 1118. Luzac. Exerc. 176. 182. Plato Apol. 140. 149. cf. p. 154. Theæt. 387. Heind., Timæi Lex. 38. et n., ad Lucian. 1, 299. De ω in h. v., ad Dionys. H. 4, 2090." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 186.]

'Απόμνυμι, et interdum 'Απομνύμαι, VEL 'Απομνύω,

A Abjuro, Jurejurando nego : ut contra ἐπόμνυμι, Ju- rejurando affirmo, assevero. Quod annotat Eust. in Od. B. (377.) γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμνν, Magnum per deos jusjurandum jurabat, negans sc. se facturam, Per deos negabat se facturam : quod sc. facere vetabatur. Hoc item Il. K. (332.) " Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐπιορκὸν ἀπώμοσε, ubi tamen etiam ἐπώμοσε tradit legi, sed diverso respectu : ἐπομνύναι μὲν, inquit, est τὸ * καταφατικῶς ὁμνύναι : ut si di- cam, νῆ τὸ θεῖον ποιήσω τόδε : at ἀπομνύναι, est τὸ * ἀποφατικῶς ὀρκωμοτεῖν : ut cum dico, μὴ τὸ θεῖον οὐ ποιήσω τόδε τι. Suid. tamen ἀπομόσαι facit ἀρηγι-κόν, at vero καταφατικόν non ἐπομόσαι, sed κατομόσαι. Cum infin., ut in Lys. (573.) 'Εν τούτῳ γὰρ (τῷ σανιδίῳ) πολλοὶ μὲν τῶν ὁμολογούντων ἱππεύειν οὐκ ἐνεῖσιν, ἐνιοὶ δὲ τῶν ἀπομνύντων [ἀπομούντων] ἐπιγεγραμμένοι εἰσὶ. Nam post ἀπομνύντων repeti debet ἀπὸ τοῦ κοινοῦ infin. ἱππεύειν. Plut. Polit. Præc. Ταῦτα μὲν γὰρ ἴσους τοῖς βαναύσοις τοῖς τὸ δύνασθαι λέγεσθαι ἀπομνυμένοις δοτέον ἀποδιδράσκειν. Usus est autem voce hac passiva et Herodian. (3, 12, 9.) Τὰ μὲν πρῶτα ἀπώμνντο, μηδ' εἰδέναι φάσκων τὰ λεγόμενα. Cum æ- cus. etiam jungitur, et exp. Abjuro, Inficior, s. potius Cum jurejurando inficior. Demosth. (859.) Προομώσαν-τος δέ μου — τὸν ἄνθρωπον ἐλευθέρων εἶναι, ἂν ἀπομόσῃς τὰναντία τούτων, — ἀφίημί σοι. Apud Aristoph. cum duobus accus., N. (1232.), Καὶ ταῦτ' ἐθέλῃς ἀπο- μόσαι μοι τοὺς θεούς; Hæc abjurare s. inficiari per deos, h. e., jurando deos : vel, addito per deos jurejurando, || 'Απόμνυμι, Ejuro, et cum jurejurando depono : ἀπομόσαι τὴν ἀρχήν, Ejurare magistratum. Exp. in- terdum, Abdicare se magistratu. Liban. 'Ο δὲ τὴν ἀρχήν ἀπομοσάμενος. Plut. Cicerone ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν dixit, et τὴν ὑποπόρφρον καταθέσθαι, quod etiam ἐξομόσασθαι dicitur. Plin. Epist. Ejurato ma- gistratu privatum me facere, Græcorum imitatione dixit. Hæc Bud. Idem vero citat locum in quo ἀπόμννται sine adjunctione positum interpr. Abdi- cant se magistratibus. Is est Herodiani (4, 2, 8.) Eἰς τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν προτιθέασιν, ἐνθα οἱ 'Ρωμαίων ἀρχοντες ἀπόμννται. Hes. ἀπόμνυμαι exp. δι' ὅρκων ἀποβάλλω. Suid. ἀπομώμοκα exp. ὀρκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας πεποίηκα. Idem ἀπομωμοκότας ait po- situm pro ἀποτάξαμένους. || 'Απόμνυμι vertendum per simplex Juro, cum sc. subjungitur negativa par- ticula. Græcis autem familiare est duabus negati- onibus uti, ad magis negandum. Xen. K. Π. 6, (1, 2.) Καὶ ὁ Γαδάτας ἀνατείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀπώμοσεν ἡ μὴν μὴ ὑπὸ 'Υστάσπου ταῦτα πεπεῖσθαι ἂ γιγνώσκοι. Sic et in h. I., (Σ. 3, 8.) 'Ο δὲ 'Ερμογένῃ ἀνίρετο εἰ πολὺ εἴη αὐτῷ ἀργύριον· ὁ δὲ ἀπώμοσε, μηδὲ ὀβολόν : sub. εἶναι αὐτῷ. Quod si nolimus hujus- modi negativas particulas verbo ἀπόμνυμι subjunctas illi Græcorum consuetudini imputare, qui negationes duas pro una ponunt, dicendum fuerit compositum ἀπόμνυμι pro simplici ὁμνυμι usurpari. Ut et in versu Homeri, quem initio protuli, μέγαν ὄρκον ἀπώμνν, nihil aliud est quam μέγαν ὄρκον ὥμνν. Nam quod annotat Eust. de differentia verborum ἀπόμνυμι et ἐπόμνυμι, non est perpetuum, ut apparet cum ex aliis Il., tum ex hoc, Od. O. (436.) " Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμννον, ὡς ἐκέλευεν. Præcesserat enim, εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται " Ὀρκω πιστωθῆναι, ἀπήμονα μ' οἴκαδ' ἀπάξειν. Certe hic ἐπώμννον dicendum potius fuerat, si observanda fuisset illa differentia. [" Soph. Phil. 1289. Jacobs. Anth. 11, 133. Heyn. Hom. 6, 69. Porson. ad Odys. p. 60. Toup. Add. in Theocr. 398. Opusc. 2, 129. Ruhnk. Ep. Cr. 72. Herod. 191. Alciph. 444. Wyttenb. Select. 296. 300." Schæf. Mss. * 'Απομώω, Gl. Abjuro : 'Απομόσαι· Inficiari, Dejerare : 'Αφόμνυμι· Ejuro.] " 'Απόμωσις, Abju- " ratio, Inficiatio, VV. LL. Sed scr. potius 'Απόμοσις, " utrobique per o. Pro 'Απομωτικός quoque, quod " Eadem habent, et exp. Inficialis, 'Απομωτικός potius " dicitur. Itidemque scr. 'Απόματος pro 'Απόμωτος, " quod Eadem afferunt pro Abjuratus." 'Απωμοσία, ἡ, Abjuratio, Inficiatio per jusjurandum. || Est et Verbum δικαστικόν : cum sc. is, qui accusatur, jure- jurando negat fieri posse, ut se judicio sistat, excu- sationes sc. proferens : accusator autem vicissim ju-

rat. Vide J. Poll., et Hes. Ἀπώμοτος, ὁ, ἡ, Ad verbum, Abjurabilis. Suid. ἀπώμοτον exp. φευκτόν, Hes. φευκτέον, Vitandum, Fugendum. Item, ὅπερ ἂν τις ἀπομόσειεν, Tale ut quis id abjuret, vel jurejurando neget: ἔξω ὄρκον γένόμενον καὶ ἀποίητον, Suid., citans hæc verba, Τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πρᾶγμα ἀπώμοτον; Archilochus, χρημάτων Ἀελλτόν ἐστιν οὐδὲν οὐδ' ἀπώμοτον, Nulla res est ejusmodi, quæ extra spem esse et quam factum iri debeat aliquis jurejurando negare. Ita enim locum illum intelligendum esse puto. || A Suida exp. etiam ἀπηγορευμένον, Vetitum. Citatur præterea in VV. LL. e Plat. de LL. 7. Ὅν οὐδὲν ἀπώμοτον, pro Cum nihil liceat detrectare. Sed de illo Plat. I. difficile est statuere, quod corruptus esse videatur. [Soph. Ant. 388. 394. Plut. 8, 151. "Thom. M. 107. Jacobs. Anth. 6, 161. Lobeck. Aj. p. 316. 390. Lucian. 3, 522. ubi ridicule vertitur." Schæf. Mss.] Ἀπωμοτικός, Abjurativus. Gramm. particulam μὰ, qua utimur cum aliquid negamus cum jurejurando, vocant μόριον ἀπωμοτικόν. ["Valck. Phœn. p. 366." Schæf. Mss. Eust. II. A. p. 40, 52. 69, 23. * Ἀπωμοτικῶς, 28. "Ἀπομοτικός, Æl. Dionys. ap. Eust. Od. B. p. 103: et ap. Valck. ad Eur. Phœn. 1013." Boiss. Mss. Schol. II. A. 234. * Ἀπομοτικῶς, 86.]

Διόμνυμι, vel potius PASS. Διόμνυμαι, accipiens item sua tempora ab Ὀμόω, s. potius a media ejus voce, Dejero, Jurejurando affirmo. Sed plerumque signif. Jurejurando aliquid affirmo in judicio, Bud. afferens e Lys. (136.) Ἀποδείξω ὡς οὐκ ἔνοχος εἰμι, οἷς ὁ Σίμων διωμόσατο. Q. I. citat et in Comm., postquam dixit διόμνυσθαι dici testes et quicumque jusjurandum publice præstant. Affert ex eod. Lys. (134.) Σεμνὸν καὶ μέγαν ὄρκον διομοσάμενος. Legimus autem et ap. Plat. Apol. (15.) Καὶ ταῦτα καὶ διομῶσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Apud Plut., non solum cum præt., sed et cum fut. Dicit enim in Numa (2.) Διωμόσατο τὸν Ῥωμύλον ἰδεῖν. In Camillo autem, Διομνυμένων τῶν δημάρχων αὐτὸν πέντε μυριάσιν ἀργυρίου ζημιώσιν. Apud Soph. (Aj. 1233.) διωμόσω exp. διωρίσω, διαβεβαιώσω. || Διόμνυμαι, Abjuro, Inficior, Dem. (1204.) Διωμόσατο μὴ εἶναι: (320.) Καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναι αὐτῷ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα. "Διόμνυται, Hesychio est ὀμνύει: quod et per ο "μικρόν." ["Luzac. Exerc. 186. Plato Apol. 154. Heind. Longus p. 132. Vill. Philostr. 108. Boiss. Lobeck. Aj. p. 403. ad Timæi Lex. 38. Valck. Anim. ad Ammon. 212." Schæf. Mss.] Διωμοσία, Dejeratio, de eo, qui aliquid jurejurando affirmat in judicio. Sed peculiarius exp. a Bud. Jusjurandum de calumniis, idque a parte τοῦ δῶκοντος, Actoris, sicut ἀντωμοσία a parte rei. At J. Poll. Hes. Suid. commune faciunt utrique hoc vocab. διωμοσία. Vide Antiph. 228. ["De ω in h. v., ad Dionys. H. 4, 2090. Luzac. Exerc. 172. 175. Timæi Lex. 38. 89. et n." Schæf. Mss.] "Suid. tradit Simocattum διωμοσίαν "usurpasse pro ὄρκον, cum dicit, Οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐποιήσαντο. Apud eund. "Suid. LEGITUR Διώματος, cum hoc exemplo, Διωμότους συνίστασθαι τοῖς διαφερομένοις ἐκελευε τοὺς ῥήτορας, ubi signif. Juratos, διομωμοκώτας." [Soph. Phil. 593.]

Ἐξόμνυμι, pro quo usitatius est PASS. Ἐξόμνυμαι, Abjuro, Cum jurejurando inficior. Ἐξόμνυσθαι est Cum jurejurando aliquid inficiari, ut abjurare debitum et similia: Plato de LL. 12. (p. 949.) Τῶν δὲ ὅποσα ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομωσάμενῳ κέρδος μέγα φανερόν εἶναι δοκεῖ. Isæus (242.) Ἀ μὲν οἶδεν ἐξόμνυσθαι. Dem. (1317.) cum μὴ οὐκ. sequente infin. Καὶ ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομύσαιτο ὁ Εὐβουλίδης μὴ οὐκ εἰδέναι. || Ἐξόμνυμαι, Ejuro: ut ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν, Æschin. (40.) Ejuro legationem, legationis munus, h. e. Jurejurando affirmo obire me legationem non posse, Bud., qui etiam postquam dixit Ejuro magistratum, esse Repudio et Excuso quippiam ne magistratum gerere cogar, affert ex Aristot. Pol. 4. Περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦτο σοφίζονται, μὴ ἐξεῖναι ἐξόμνυσθαι τοῖς ἔχουσιν τὸ τίμημα. Sed addit signif. etiam posse Magistratu se abdicare. Idem alio loco scribit ἐξομώσασθαι esse Cum jurejurando aliquid excusare, de-

trectare, recusare: e cujus imitatione Cic. Ejurare iniquum judicem dixit. Ead. forma dixit Synes. Οὐκ ἐξομῶμαι τὴν ἱερωσύνην. At ἐξόμνυσθαι τὴν ἀλήθειαν, Ejurare testimonium. H. e. Cum jurejurando affirmare se veritatem non nosse: quod faciebant interdum ii, quibus testimonium denuntiatur non erat, Bud. Lex. afferens quendam l. ex Æschine (7.) ubi tamen legitur in plur. ἐξόμνυσθαι τὰς ἀληθείας. Hunc et in Comm. habes, p. 16. || Quantum autem attinet ad Excusandi signif., sciendum est eam tribui huic verbo tunc etiam, cum jungitur accusativo illi πρεσβείαν, aut cuiquam simili: nam ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν a Bud. exp. etiam Excuso valetudinem jurejurando, ne in legationem ire cogar: sed ei magis convenit cum dicitur ἐξόμνυσθαι τινα: significat enim Jurejurando excusare aliquem, qui judicio non adest, aut evocatus præsto non est: ut οὐκ ἐξομωμένους ἐμὲ, Liban. Demosth. autem dixit, (379.) Ἐξωμόσατο ἀρρώστειν τοντονί, Excusavit, quod diceret ægrotare. Sic Gallice dicimus Exonier s. potius Exonniier duplici n, Excusare aliquem in judicio, afferendo causam ejus absentiae, eamque confirmando jurejurando. Vide Bud. Com. 16. 17. item 161. 112. ["Musgr. Iph. T. 259. Coray Theophr. 300. Steph. Dial. 32. ad Lucian. 2, 33. Ἐξωμόσατο, Bergler. Alciph. 217." Schæf. Mss. * Ἐξομνύω, Gl. Ejuro, 4 Macc. 4, 26. Ἐξομνύεσθαι τὸν Ἰουδαϊσμόν, ibid. 5, 34. J. Poll. 8, 37. 55. 56.] Ἐξωμοσία, ἡ, Abjuratio, Inficiatio cum jurejurando; Ejuratio, Excusatio cum jurejurando, sequendo signif. datas verbo ἐξόμνυσθαι. Aristoph. Ἐκκλ. (1026.) Ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς: ubi exp. ἔνορκος παραίτησις δι' εὐλογον αἰτίαν. Vide et Bud. 16. 161. Idem alibi affert et ἐξωμοσίαν ποιεῖν περὶ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον προσεδρείας, e Pand. pro Jurare se statutum judicio. ["Ad Timæi Lex. 39. 114. T. H. ad Plutum p. 247. Kuster. Aristoph. 215." Schæf. Mss. * "Ἐξωμοσία, J. Poll. 8, 54. 55." Kall. Mss. * "Διεξόμνυμι, Dem. 409, 17. Ed. Hervag. posterioris, sed in Reiskii Ed. 642, 14. legitur διομύεται, non διεξομύεται. 'Expunxi secundam syllabam,' inquit Reisk., 'nam διόμνυσθαι dicitur, non διεξόμνυσθαι.' Et, 'Διομύεται Paris. prim. Aug. pr. Bav.' Sed ἐξόμνυμι dicitur, et cur non διεξόμνυμι? " Seager. Mss.]

Ἐπομνύμι, seu Ἐπόμνυμαι, aut ETIAM Ἐπομνύω; q. d. Superjuro: pro Juro super aliqua, i. e. de aliqua re. Latine Jusjurandum addo, s. potius Jusjurandum interpono. Thuc. 2, (5.) Καὶ ἐπομύσαι φασιν αὐτούς. Bud. ait esse Jurejurando confirmare, Verba sua jurejurando firmare, Dictum suum jurejurando confirmare: atque ita sumi a Demosth. quoque et Luciano: ap. quem legimus et ἐπομωσάμενος, (3, 149.) Ἐπομωσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν καὶ κατὰ Ἑφαιστίωνος. Cum fut. infinitivi, Apoll. Rh. 2, (715.) Λοιβαῖς εὐαγγέσσειν ἐπώμωσαν ἢ μὲν ἀρήξειν Ἀλλήλοισι. Hom. junxit accus. ὄρκον, non semel, Il. Ψ. (42.) Αὐτὰρ ὅγ' ἡρνείτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὀμωσεν: A. (233.) καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμῶμαι, Φ. (373.) ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμῶμαι. Xen. autem junxit accusativo φίλιαν, K. Π. 6, (4, 3.) Ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν. || Apud Plut. est Insuperjuro, Præterea juro, Jurejurando meo addo, Pericle, Ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὄρκον, ἐπομνύειν ὅτι καὶ δις ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι. || Vel pro simplici Juro, vel pro Dejero, præpositione vim epitaticam habente, Aristoph. N. (1227.) καὶ νῆ Δί' ἀποδώσειν ἐπώμνυς τοὺς θεοὺς, Jurabas, Bud. Sed quemadmodum in Dejero, necnon in Adjuro, possunt præpositiones habere vim augendi, si Donato credimus, ita et præpositioni ἐπὶ eand. vim tribuere non dubitarim. || Ἐπομωσάμενος, Suidæ etiam ἐνέξάμενος: quod et a Bud. annotatur, addente, aliud signif. ap. Aristoph., et ad ejus Schol. remittere, ΠΑ. (725.) Ἴν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας, ubi Schol. variis modis exp. hoc partic., quos ibi vide: ["Sensus est, Ut mea opera desinas quævis promulgata plebiscita interposito jurejurando in concione abrogare." Brunck.] Sciendum est autem, sicut Suid. ἐπομωσάμενος accipi tradit pro ἐνέξάμενος, exemplum tamen non proferens, sic etiam SIMPLEX "Ο-

μνυμι poni pro εὔχομαι ap. Aristoph. "Ορν. (445.) teste Schol., ubi dicit quidam, "Ομνυμι ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς, Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσι. Ibi enim annotat ille, ὁμνυμι dici pro εὔχομαι. Verum hoc non ita intelligi debet quasi ὁμνυμι significet i. q. εὔχομαι, Vota facio, Precor: sed jocando dictum esse ὁμνυμι νικᾶν, Juro me victurum pro Vota facio pro victoria, Votis exposco victoriam, Precor a diis victoriam. At in VV. LL. verbum εὔχεσθαι, quo ibi usus est Schol., exp. Gloriarī, Testari, Obtestari: quas signif. ab eo loco prorsus alienas esse arbitror. "Επομόω, a quo est ἐπομόσω, sed pro "eo dicitur potius ἐπόμνυμι s. ἐπομνύω," [Gl. Adjuro. "Επόμνυμι, Longus 117. 269. Vill., Brunck. Aristoph. 1, 265. 2, 158. ad Lucian. 1, 419. 2, 33. Heyn. Hom. 6, 69. T. H. ad Plutum p. 246. Thom. M. 166. 550. Dioscorid. 5. Abresch. Lectt. Aristæn. 199. Valck. Hipp. p. 301. Diatr. 7. Xen. K. II. 338. ad Il. K. 332. Brunck. ad Anal. 101. Herod. 621. ad Meer. 23. ad Od. B. 377." Schæf. Mss. "Επόμνυμι σοι τὸν ἥλιον, Juro tibi per solem, Herod. 1, 212.] "Επωμοσία, Jusjurandum, quod additur de aliqua re, ad confirmationem alicujus dicti. || Jusjurandum, quod dabatur ab eo, qui vel morbum vel aliam causam justam, quare ad diem præscriptum judicio non affuisset, afferebat. Nititur autem hæc expositio auctoritate Schol. Aristoph. Πλ. (725.) sed mihi tamen suspecta est, quod ἐπωμοσία cum ἐξωμοσία confundat. Alias vero expositiones hujus nominis ἐπωμοσία, quæ verisimiliores sunt, habes ibid. ["T. H. ad Plutum p. 247." Schæf. Mss.] "Επόμοτος, ὁ, ἡ, Qui juravit, Astrictus jurejurando, ut i. sit q. ἐνώμοτος: sed aliquando generalius accipitur, pro Obstrictus, cum sc. additur dat. ὄρκω, ὄρκοις: Soph. Aj. (1113.) οὐνεχ' ὄρκων, οἷσιν ἦν ἐπόμοτος [ἐνωμ. Br.] At vero in Tr. (1190.) p. 373. meæ Ed., "Ομνυμι ἐγωγε Ζην' ἔχων ἐπόμοτον, Schol. exp. ὄρκιον, Suid. τὸν ὄρκον ἐγγυητήν. [* Προσεπόμνυμι, Gl. Adjuro. * Προσεπομόω, Dio Cass. 47. * Συνεπόμνυμι, Aristoph. Λ. 237. Xen. K. 'Α. 7, 6, 15.]

Κατόμνυμι, VEL Κατόμνυμαι, Dejero: Τῆς ἐμῆς κατομνῆς κεφαλῆς, Suid. Voce pass. autem ap. Herod. (6, 65.) Sic Paus. Καὶ ἡ παῖς συνοικήσειν κατώμνυτο αὐτῷ σώσαντι αὐτήν. || Invenitur autem et κατομόσαι oppositum verbo ἀπομόσαι, significanti Abjurare, ap. Suid. 'Απὸ μόνου γε τοῦ τὸν θεὸν κατομόσαι ἢ ἀπομόσαι. [Aristoph. B. 305. 'Εκκλ. 158. "Boiss. Philostr. 415. ad Herod. 467." Schæf. Mss.] Κατωμοσία, q. d. Dejeratio: pro quo legitur Dejurium ap. Gell. Exp. tamen simpliciter Jusjurandum. [Herod. 6, 65.] In qua signif. ETIAM Κατώμοσις ex Herod. affertur. "Κατώμοσις, affertur "pro Adjuratio." "Κατώμοτον, τὸ, dicitur esse Juramenti genus." Κατωμοτικός, q. d. Dejerativus: ut κατωμοτικὴ particula, qua utimur in dejerando, VV. LL. e Schol. Aristoph. [Eust. Il. A. p. 69, 23. "Valck. Phœn. p. 366. ad Il. E. 275. * Κατωμοτικός, Schol. Aristoph. Πλ. 202. Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 69, 28.] Προσκατόμνυμι, SEU Προσκατόμνυμαι, Insuper s. Præterea dejero, Paus. (441.) Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ ἀθληταὶ καὶ τόδε ἐτι προσκατόμνυνται, ubi tamen si præp. vim suam retinet, vacat partic. ἐτι.

Προόμνυμι, SIVE Προομνύω, Præjuro, Prius juro, Ante juro, Dem. 36(=859.) Προομύσαντος δέ μου τὸν ἀνθρῶπον, ὡς ὁμολόγησας, ἐλεύθερον εἶναι, καὶ κατὰ Δῆμωνος ἐμαρτύρησας, ἂν ἀπομόσῃς τὰναντία τούτων κ. τ. λ. i. e. Cum prius ego juraverim. Προωμοσία, SEU Προωμοσία, nam et hæc scriptura invenitur, q. d. Præjuratio, pro Ipsa actione prius jurandi: cum alioqui præjuratorem facere dicantur, qui ante alios conceptis verbis jurant, teste Festo: atque ita minus late patebit hujus Lat. vocis signif. J. Polluci προωμοσία est Jusjurandum, quod accusator προομνύνει, Prius jurat, veram esse suam accusationem. Legitur autem ap. eum in vulg. Ed. Προωμοσία cum o in secunda syllaba, sicut ET Διωμοσία, ΑΤΩQUE 'Εξωμοσία: cum alioqui ibid. legatur 'Αντωμοσία cum ω in illa secunda syllaba.

Προσόμνυμι, VEL Προσομνύω, Insuper juro, Præterea juro: qua in signif. accipi et ἐπόμνυμι a Plut.,

A dictum fuit supra. ["Plut. Mor. 1, 889." Schæf. Mss.]

Συνόμνυμι, VEL Συνομνύω, Conjuro, si modo Conjuro usurpare licet pro Una cum aliis juro, Simul juro, Thuc. 2, (72.) "Οσοι μετασχόντες τῶν τότε κινδύνων, ὑμῖν τε ξυνώμοσαν: 5. Οὐ ξυνώμοσαν, ἀρκεῖν δ' ἔφασαν. Ex Eod. habemus ξυνώμνυσαν τὸν αὐτὸν ὄρκον: quo in exemplo manifestior etiam et certior est illa signif. quam in præcedentibus: licet nec de iis ipse quidem ullo modo dubitem. Affertur autem et cum infin., συνωμόσαμεν βοηθεῖν, ubi exp. Jurejurando promissimus ferre opem. Sed malim Jurejurando nobis mutuo promissimus. Ad verbum, Una juravimus, i. e. Uno consensu. Affertur tamen ex Hermog. cum infin. itidem, ubi exp. verbo Conspirare, de qua signif. mox dicitur, Δέκα νέοι συνώμοσαν μὴ γῆμαι, Conspirarunt ad cœlibatum. || Conjuro, Conspiro, Dem. (1319.) Συνώμνυνον οὗτοι ἐπ' ἐμὲ οἱ ὑπ' ἐμοῦ τὰ κοινὰ εἰσπραχθέντες: cum paulo supra συνώμνυνον pro eod. dixisset, Bud. Sic ap. Philostr. B præpositioni ἐπὶ jungitur, Συνομνύναι ἐπὶ τὸν ἄνδρα. Et partic. συνομόσαντες vel συνωμοκότες sine adjunctione pro Conjurati, Qui conspirarunt. Sciendum est autem in VV. LL. male poni ω in hoc verbo pro o: scribitur enim in illis συνωμόσαμεν et συνώμοσαν ac συνωμόσαντες, pro συνωμόσαμεν et συνώμοσαν, ac συνομόσαντες: item συνωμοκότες pro συνωμοκότες: quod affertur e Thuc.: fuerit autem partic. præt. συνώμοκα, pro quo tamen alioqui usitatius esse puto præt. Atticum συνομώμοκα, ut in verbo simplici ὁμώμοκα usitatius quam ὠμοκα. [Soph. Ph. 1367. Æsch. Ag. 659. Ch. 978.] Συνωμοσία, ἡ, VEL Συνομοσία, nam et hæc scriptura invenitur, Conjuratio, Conspiratio, Herodian. 7, (1, 11.) Συνομοσία τις κατ' αὐτοῦ συγκροτουμένη. Et plur. Aristoph. 'Ιππ. (476.) Ὑμῶν ἀπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ: quibus addit, Καὶ τὰς ξυνόδοις τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει. Plato Apol. (26.) ξυνωμοσίας et στάσεις copulavit: de Rep. 2. ξυνωμοσίας et ἐραπειάς. Sed invenitur scriptum et cum o in secunda etiam syllaba. Apud Thuc. ξυνωμοσία exp. a Schol. ἔνορκος ξυμμαχία. [Lobeck. Phryn. 704. "Epigr. adesp. 96. Heind. ad Plat. Theæt. 390. ad Timæi Lex. 106. Wessel. Diss. Herod. 45. Lex. Herod. 173. Ποιεῖσθαι συνωμοσίαν, Kuster. V. M. 50." Schæf. Mss. * Συνωμόσιον, τὸ, Mutuum jusjurandum, i. q. συνωμοσία, Schæf. ad Longum 424. Dionys. H. Antiq. 10, 31. Sext. Emp. 178.] Συνωμότης, ὁ, Conjuratus, Qui conspiravit, Conjuratōis socius, particeps. Et plur. Συνωμόται, Conjurati, Conjuratōis socii, particeps. Aristoph. Σφ. (506.) αἰτίαν ἔχω ταῦτα δοῦν, ξυνωμότης ὢν, καὶ φρονῶν τυραννίδα: (953.) Κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε, καὶ ξυνωμότης. Est tamen usitatius hoc nomen in plur. Thuc. 8, (73.) p. 285. Ἐγένοντό τε ἐς τριακοσίους ξυνωμόται. Cum gen. personæ, Plut. Galba, Συνωμοτῶν αὐτοῦ, q. d. Conjuratorum ejus, pro Eorum, qui cum eo conjurarant, conjurationem fecerant. Sed et cum gen. rei ap. Herodian. 4, (14, 4) Οἱ καὶ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Ἀντωνίνου συνωμόται καὶ κοινῶν τοῦ Μακρίνου γεγενῆσθαι ὑπωπτεύθησαν. [Æsch. Eum. 127. "Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 62. Toup. Opusc. 2, 257. Valck. ad Herod. 27." Schæf. Mss. * Συνωμότις, ἡ, Nicet. Ann. 17, 6. * "Συνώμοτος, Thom. M. 825." Schæf. Mss. Dionys. H. de Thuc. c. 36.] Συνώμοτον, τὸ, Conjuratio, Jusjurandum de conjuratione datum, Thuc. 2, (74.) Ἐκλεπόντων τῶνδε πρότερον τὸ ξυνώμοτον, ["Thom. M. 825. ad Dionys. H. 2, 1119." Schæf. Mss.] AT VERO Συνωμοτός, ὁ, in VV. LL. pro Συνωμότης. [* Συνωμοτικός, unde * "Συνωμοτικῶς, Facta conjuratione, Plut. 9, 239." Wakef. Mss.]

Ὑπόμνυμι, vel potius passiva voce Ὑπόμνυμαι, Prorogo rem cum jurejurando, Dilationem peto: quibus modis exp. Bud., sed malo, Excusans me cum jurejurando, dilationem peto, vel, ut res proroget s. comperendinetur postulo. Dem. (1151.) Οὐ παραγραφόμενον ἐμοῦ, οὐδ' ὑπομνυμένου, [al. — νομένου: 1006. 1174. 1336. "Brunck. Aristoph. 1, 265. Soph. 3, 421. T. H. ad Plutum p. 247. 343. Wyttenb. Select. 399. Ὑπομοθέντος, Dem. 1174, 8.]

Schæf. Mss.] Ὑπωμοσία, [s. Ὑπομοσία,] Dilatio, quæ jurejurando postulatur et impetratur, Bud. 42. ["Brunck. Aristoph. 1, 265. T. H. ad Plutum p. 247." Schæf. Mss.] "Ἀνθυπόμνησθαι, Hesychio τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην ἢ χειροτονίαν μεθ' ὅρκου, Litem "aut Creationem differre, præstito juramento. Iti- "dem Bud. cum e Dem. in Olymp. 159(=1174.) at- "tulisset, Ἐπειδὴ δὲ ἐκάλει ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον "τοὺς ἀμφισβητούντας, ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς τουτονὶ δη- "μοσίᾳ ἀπείναι στρατευόμενον, subjungit, Ut sc. di- "lationem eo nomine impetraremus: additque hæc "ejusdem verba, Ὑπομοθέντος δὲ τούτου, Hoc affir- "mato, ἀνθυπωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι, καὶ διαβάλλοντες "τὸν Ὀλυμπιόδωρον τουτονὶ, ἔπεισαν τοὺς δικαστὰς "ψηφίσασθαι τῆς δίκης ἕνεκα ἀπείναι, ubi tamen sim- "pliciter capitur hoc ἀνθυπωμόσαντο pro Vicissim "jurarunt: [1336. * "Ἀνθυπωμοσία, Suid. e Dem." Kall. Mss.]

ὍΜΟΣ, Similis: ὁμοίος, Hes., qui eod. modo ac- "cipit h. l. adespoton, Ἡμῖν δ' ἀμφοτέροισιν ὁμόν. Sic et Il. Ω. (57.) Εἰ δὲ ὁμὴν Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἑκτορι θήσετε τιμὴν, Eust. ὁμοίαν: nisi malimus Parem, ἴσην: vel etiam τὴν αὐτὴν, ut in seqq. || Accipitur interdum pro Idem, ὁ αὐτός, Hes. Sic ὁμόν λέχος dicitur Idem lectus, In quem iid. conjuges conveniunt. Il. Θ. (291.) Ἡὲ γυναῖχ', ἥ τις [ἡ κέν] τοι ὁμόν λέχος εἰσανα- βαίνει [—οι,] In unum eundemque lectum. Sic Hesiod. Θ. (508.) Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμόν λέχος εἰσανέβαινε: (A. 50.) Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε, i. e. οὐχ ὁμοφρονούντε, Non amplius idem sentientes. Item ὁμόν νεῖκος dicitur Illud, quo adversarii in idem coeunt s. congregiuntur, Il. N. (333.) Τῶν δ' ὁμόν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνησι νέεσσι, Eust. ὁμοῦ ποιοῦν εἶναι αὐτοὺς, qui idem esse ait cum eo, quod mox sequitur, τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, et ἀμυδῖς ἰστάσι: itidemque ὁμοῖον πόλεμον dici ὅτε συναναμιγῶσιν ἀλλήλοις οἱ ἀντίμαχοι. Sed addit Eust. posse et aliter accipi eo in l. ὁμόν νεῖκος, nimirum pro ἴση μάχη: ut idem ibi Hom. dicat quod alibi, Ἰσας ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον. Ὅμόν adverbialiter acceptum exp. Similiter, Simili, vel Eod. modo, Una, Simul. || Compp. au- tem ab ὁμός s. ὁμόν, ut ὁμοῖαιχος, ὁμόσιτος, et similia, cum suis substantivis reperies, aut in Indice. Ὅμιλος tamen hic ponere commodius visum fuit. ["Brunck. Apoll. Rh. 240. Epigr. adesp. 708. Heyn. Hom. 4, 636. 5, 670. 6, 431. 436. 8, 375. ad Charit. 744 = 327. Eldik. Susp. p. 17. Musgr. ad Hipp. 586. Καθ' ὁμὰ, Callim. 1, 541. * Κάθομος, ibid." Schæf. Mss. Anal. 3, 504. ὁμὰ χθών ἄδε καλύπτει, Quint. Sm. 7, 52. πάντες ὁμὴν αἶδαο κέλευθον νισσόμεθα.]

"Ὅμοαριθμος, Qui ejusdem numeri est." [Ὅμογεν- νης, vide p. 2946. * Ἀνομογενής, Sext. Emp. adv. Math. 8, 208. 211. 212. * "Ὅμόδουπος, Nonn. D. 39, 129. * Ὅμοέτης, Schol. Arat. 4." Wakef. Mss. * Ὅμοζωία, Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 2, 215. * "Ὅμοθελής, Andr. Cr. 15." Kall. Mss. * Ὅμοποι- ὁς, Jambl. Arithm. 137. Οἱ περισσοὶ ἀριθμοὶ ἐπειδὴ ἔμ' ὁμοποιοὶ εἰσι καὶ τῆς αὐτοῦ (αὐτῆς;) φύσεως, Habent eandem operationem.] "Ὅμόρρητος, Uno eodemque "ore dictus, Concors, Nonn. [Jo. 15, 18.] "Ὅμοφύ- ριος, Contubernalis, VV. LL. perperam pro ὁμορό- φιος, [Spanh. ad Demosth. de Cor. p. 353 = 321.] "Ὅμέθνιος, Suidæ ὁμόφυλος, Qui ejusd. gentis "est."

Κάθομον, Eod. modo, Pariter: Hes., κάθομον, κατὰ τὸ αὐτὸ, καθ' ὁμοίον, κατὰ λόγον, καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν. [* Κάθομα, Valck. Callim. 298." Schæf. Mss. I. q. ὁμοίως, Suid. v. Ἐταιρεία. * Κα- θομάδα, pro eod., Geop. 10, 2, 3. nisi leg. καθ' ὁμάδα.] Ὅμῳ, Unio, In unum idemque coire facio. Unde ὁμοῦσθαι φιλότῃ ab Hom. dicuntur, qui coeunt. Il. Ξ. (209.) Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃ, exp. ἐνωθῆναι, εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν, οἰκειωθῆναι. ["Heyn. Hom. 6, 567. Brunck. ad Hec. p. 301. Beck. 832." Schæf. Mss.]

Ὅμας, ἄδος, ἡ, Omnes simul, Universitas; nam Bud. σύνδικος τῆς ὁμάδος, s. διεκδικητῆς τῆς ὁμάδος, interpr. Actor universitatis, in Pand. Ὅμας, inquit Idem, Universitas, ut ἀγωγή περὶ ὁμάδος, ut petitio

hæreditatis, in lege Sicut, Cod. de Præscript. xxx vel xl Annorum. Et de Rerum Divisione, Τινὰ πάντων ἐστὶ, τινὰ τῆς ὁμάδος. In quo tamen poste- riore l. cum opponantur ὁμας et πάντες, accipi ὁμας posset pro Multitudo: SICUT Ὅμαδος idem Bud. interpr. Multitudo, in Plat. de Rep. 2. Βιβλῶν δὲ ὁμαδὸν παρέχονται Μουσαῖον καὶ Ὀρφῆως. Ab Hom. ὁμαδος accipitur non solum pro Multitudine in unum eundemque locum collecta, s. turba, verum etiam pro Tumultu et strepitu, quem ejusmodi multitudo concitat, Il. Π. (296.) Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὁμαδος δ' ἀλίσστος ἐτύχθη: quod hemi- stich. legitur etiam Il. M. 471. Rursum Il. (295.) τοὶ δ' ἐφόβηθεν Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ. Item N. (797.) de ventorum turbine s. procella, Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλὶ μίσγεται. Sunt qui hoc ὁμαδος compositum existiment ex ὁμοῦ et αὐδή, sicut et Eust. Il. Ψ. (234.) Τῶν μιν ἐπερχομένων ὁμαδος καὶ δούπος ἔγειρεν, hoc vocabulum accipi annotat ἐπὶ τῆς ὁμοῦ αὐδῆς s. συλ- λαλιᾶς. Loquitur autem de iis, qui ἀμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολάεες ἡγερέθοντο. Similes præcedenti loco sunt et hi, Il. T. (81.) Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς ἂν τις ἀκούσαι· Ἡ εἵποι; K. (13.) Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὁμαδὸν τ' ἀνθρώπων, Hominum in unum locum col- lectorum et colloquentium vocem. ["Heyn. Hom. 4, 212. 6, 11. 355. 7, 127. 8, 190. Ruhnck. Ep. Cr. 235." Schæf. Mss. Pind. I. 8, 55. N. 6, 66.] ΑΤ Ὅμαδόν, Summatim, VV. LL. Ὅμαδεύω, In unum cogo et coacervo: Hes. ὁμαδεύειν, ἀθροίζειν. Ὅμα- δέω, Tumultuor. Proprie ὁμαδεῖν dicitur multitudo in unum eundemque locum collecta, cum colloquen- do strepitum quendam et tumultum excitat. Od. A. (365.) Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρο σκίοντα, Apoll. Rh. 2, (638.) οἱ δ' ὁμάδῃσαν Θαρσαλέους ἐπέεσ- σι, Schol. ὁμοῦ ἀνεφώνησαν, derivans ὁμαδος ab ὁμοῦ ᾄδειν.

Ὅμῳς, Similiter, Simili modo, Uno eodemque modo, Æque, Pariter, Il. I. (320.) Κάτθαν' ὁμῳς, ὃ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὃ, τε πολλὰ ἐοργὸς, Od. Θ. (542.) ἴν' ὁμῳς τερπόμεθα πάντες Ξεινοδόκοι καὶ ξείνοι, Il. A. (196.) Ἀμφὶ ὁμῳς φιλέουσα. Interdum cum dat. construitur, et tunc redditur Æque ac, Perinde ac, Tanquam, Non aliter ac, Non minus quam, vel simili alio loquendi genere. Od. Ξ. (156.) Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῳς Ἀἶδαο πύλῃσι Γίγνεται, Il. Ε. (536.) ὃν Τρῶες ὁμῳς Πριάμοιο τέκεσσι Τίων. ["Wakef. Phil. 89. Eum. 391. 695. Archiloch. 27. Leon. Tar. 24. Huschk. Anal. 30. 191. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 396. Brunck. Apoll. Rh. 40. ad Diod. S. 2, 444. Heyn. Hom. 5, 670. 8, 327. Lobeck. Aj. p. 416. Dawes. M. Cr. 509. Wakef. Trach. 383. Hesiod. Θ. 366. Hymn. Hom. 88. Brunck. ad Poët. Gnom. 277. ad Il. I. 601. ad Herod. 653. Valck. Phœn. p. 89. Hipp. p. 173. Conf. c. ὁμῳς, Brunck. Apoll. Rh. 126. ad Diod. S. 2, 444. Boiss. Philostr. 277. Cum dat., Spitzner. de Versu Gr. Her. 237. Πάντες ὁμῳς, Boiss. Philostr. 277." Schæf. Mss.] "At Ὅμῳς, "Tamen. Plerumque ei annectitur δέ. Dem. pro "Cor. Τὸ δ' αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς μὲν, ὁμῳς δὲ φράσω σοι "καὶ ἐγὼ, Plato Apol. Αἰσχύνομαι οὖν ὑμῖν εἰπεῖν "τάληθ' ὁμῳς δὲ ῥητέον. Sic etiam initio periodi "Idem in Tim. Ἔστι δ' ὁμῳς οὐδὲν ἥττον κατανοῆσαι "δυνατόν, Attamen illud perspicere et intelligi potest, "Cic. interpr. Ubi etiam nota postpositum esse, "præmisso δέ. Dicitur etiam ὁμῳς δ' οὖν, μέντοι, με- "νον, itidem pro Tamen s. Attamen. Affertur et "ὁμῳς καὶ pro Tametsi; μὴν, pro Ceterum tamen: "et ἄλλ' ὁμῳς pro Atqui, e Gazæ Gramm. 4." ["Dawes. M. Cr. 509. Heyn. Hom. 6, 344. Luzac. Exerc. 115. 119. ad Herod. 402. 408. 581. Leon. Tar. 38. Apoll. Rh. 1, 99. Aristoph. A. 276. Bibl. Crit. 2, 1. p. 105. 3, 2. p. 40. Valck. Phœn. p. 163. Toup. ad Longin. 352. Jacobs. Exerc. 2, 10. ad Xen. Mem. 1, 2, 20. Conf. c. ὁμοίως, ad Diod. S. 1, 678. 2, 444. 581. 607.: cum ὁμοίῳ, Schneid. Anab. 98. Subaud., Abresch. Æsch. 2, 116. Lectt. Aristæn. 46. ad Xen. Eph. 138. Repetitur, Toup. ad Longin. 294. 362. Ὅμῳς γοῦν, Eur. El. 508. Ὅ, δέ, Heindorf. ad Plat. Hipp. 139. Ὅ, οὖν, Huschk. Anal. 263. Μολὺς δὲ ὃ, ad Charit. 321. Δ' ὁμῳς,

Valek. ad Herod. 237. 'Αλλ' ὁ., post interjectam sententiam positum, Lennep. ad Phal. 86. 88." Schæf. Mss. "Πλὴν ὅμως, Nihilominus tamen, Longin. §. 38. ubi vide Toup." Seager. Mss.]

¶ 'Ομοῦ, Una, Simul, Eod. in loco, Xen. K. Π. 6, (1, 5.) 'Ο. μένοντες: cui opp. χωρὶς ὄντες ἀλλήλων. Idem (2, 3, 7.) dicit ὁμοῦ γίγνεσθαι Convenire, In unum eundemque locum coire. Construitur et cum dat., et redditur Una cum, Simul cum, Od. O. (364.) Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. Sic Tac. Mamerco simul, i. e. ὁμοῦ τῷ Μαιμέρκῳ, ἅμα τῷ Μαιμέρκῳ. At Soph. Aj. (767.) p. 46. θεοῖς ὁμοῦ pro σὺν θεοῖς, Diis juvantibus. Pro Simul, i. e. Eod. tempore, accipitur Il. A. (61.) Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς. Nonnunquam usurpatur pro Simul, i. e. Eod. modo, Pariter. Aliquando est συναπτικὸν duorum κώλων, addito μὲν et δέ, ut ap. Soph. CEd. T. init. Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, 'Ομοῦ δέ παιάωνων. Lat. quoque Simul geminant interdum, vel dicunt Simul et. ¶ Capitur etiam pro Prope, ἐγγύς, Attice, Schol. Aristoph. Ἰππ. (245.) 'Ο κονιορτὸς δηλὸς αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων: a Xen. quoque et Demosth. sic usurpari testis est Bud. Sed et Hes. tradit ὁμοῦ esse τοπικὸν pro ἐγγύς, itidemque ὁμοῦ στι exp. σχεδὸν s. ἐγγύς ἐστι. Itidem Soph. Ant. (1180.) p. 262. Καὶ μὴν ὄρω τάχαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ Δάμαρτα τὴν Κρέοντος, pro ἐγγύς. Sed et in hac signif. cum dat. construitur: Suid. 'Ο. τε τῇ πληγῇ ἡ παῖς ἦν, pro ἐγγιστα, Proxime ictum erat, Proxima ictui, Fere icta erat. Alia exempla ὁμοῦ significantis Prope, ap. Eund. reperies: [cum genit. νεὼς ὁμοῦ, Prope navem, Soph. Ph. 1218.] Item Prope in alia signif., sc. pro Ferme, Fere: e Dionys. H. 5. Dicitur ETIAM 'Ομοῦ τι pro ὁμοῦ, Una, Simul, Plut. Cic. 277. Δυσμυρίων ὁμοῦ τι συνηθροισμένων, Simul, In unum eundemque locum. Itidemque ab eo pro Simul usurpari Bud. annotat, ut in Philopœm. p. 120. Exp. etiam Prope, Ferme, Circiter, sicut et ὁμοῦ: Quod vero ad ὁμοῦ attinet, Eust. in adverbium abiisse tradit e gen. ὁμοῦ, ut αὐτοῦ: dici enim ὁμοῦ pro ἐπὶ ὁμοῦ τόπον, sicut αὐτοῦ pro ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου. Hoc autem sequendo, proximum esse debuerit ὁμοῦ nomini ὁμός. ["Thom. M. 260. Markl. Suppl. 145. Trach. 1225. Wakef. Phil. 1218. Jacobs. Anth. 6, 229. Antip. Sid. 57. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 394. Heyn. Hom. 4, 32. 5, 161. 6, 145. 311. 8, 373. Bast Lettre 18. 26. ad Anton. Lib. 127. Verh., Ammon. 13. Eran. Philo 162. Zeun. ad Xen. K. Π. 243. ad Lucian. 1, 443. Soph. CEd. T. 1007. Brunck. ad 1279. et Ind. Soph. Prope, Schneid. ad Xen. K. Π. 147. ad Pol. 367. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 115. Brunck. Aristoph. 3, 134. Lucian. 3, 447. Toup. Opusc. 2, 265. Emendd. 3, 152. Fere, ad Diod. S. 2, 271. Dionys. H. 1, 480. 3, 1338. Heyn. Hom. 5, 161. ad Lucian. 1, 443. ad Herod. 426. De similitudine, Heyn. Hom. 4, 25. 5, 161. Abund., Eur. Hel. 103. Cum dat., Bergler. Alciph. 70. Philippi. 13. Philostr. 88. 100. Boiss. Kiessl. ad Jambl. V. P. 67. 'Ο. τι, Coray Theophr. 197. ad Diod. S. 2, 496. ad Dionys. H. 1, 198. 2, 1034. 1088. 4, 2360. Crus. ad Suet. 91. Wytténb. Select. 293. 304. (an sic etiam 308, 20.?) cf. Plut. Mor. 1, 332. et Wytt., ad Lucian. 1, 443. 'Ο. εἶναι τῷ, seq. inf., Toup. Opusc. 1, 408. 2, 265. 'Ο. νεφέεσσιν, Heyn. Hom. 5, 161. Πᾶς ὁ., Bast Lettre 125. Boiss. Philostr. 277. 612. 'Ο. πάντα χρήματα, Heind. ad Plat. Gorg. 64. 'Ομοῦ —, καὶ —, ad Lucian. 1, 285." Schæf. Mss.] 'Ομᾶ, i. q. ὁμοῦ, Hes. ["Valck. ad Theocr. x. Id. p. 124. 136. 137. Callim. 298(=1, 541.) Koenf. ad Greg. Cor. 117. Jacobs. Anth. 10, 114." Schæf. Mss.]

'Ομόσε, Eund. in locum, Eodem, eis τὸν αὐτὸν τόπον, Hes. h. in l. Τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε, ex Il. M. init., ubi de fluviis sermo est. 'Ομόσε πορεύεσθαι accipitur pro Convenire, Conditionem accipere, Bud. ap. Dem. 204(=1287.) 'Ὡς ἑώρα ἡμᾶς ὁμόσε πορευομένους: sed notandum in vulg. Ed. legi ὁμόσαι. Frequenti in usu est ὁμόσε ἵεναι s. χωρεῖν pro Concurrere, Hostili et infesto impetu congredi, Pedem conferre, Obviam ire; solent enim hostes

aut adversarii prælium certamenque inituri, eund. in locum concurrere: sic Eust. ὁμόσε χωρεῖν exp. συμβάλλειν κατὰ μάχην. Thuc. 4, (29.) p. 132. Εἰ δ' αὖ ἐς δασὺ χωρίον βιάζοιτο ὁμόσε ἵεναι, Schol. eis χεῖρας καὶ πλησίον, ἥτοι συστάδην μάχης: (2, 62.) 'Ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε μὴ φρονήμα τι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι. Sic Xen. Σ. (2, 13.) Ποιήσει πάντας Ἀθηναίους τολμᾶν ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἵεναι: (K. Π. 3, 3, 25.) 'Ο. τοῖς ἐναντίοις ἵεναι, Cum hostibus congredi, concurrere, etiam Occurrere, Obviam ire: sicut ap. Eust. 935. 'Ο. ἦλθεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, pro ἀντικατέστη ὡς εἰς πόλεμον: et ὁμόσε ἦλθε τοῖς λόγοις, s. ἀντιλογίαῖς. Dicitur et ὁμόσε χωρεῖν itidem ut ὁμόσε ἵεναι, quemadmodum et paulo ante admonui: cui opp. ὑποχωρεῖν. Greg. 'Ο. χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι: q. l. citans Bud., subjungit ei hunc Sallustianum, Sæpe obviam eundo periculis. Plut. Anton. Αἰσθόμενῃ δὲ ἡ Κλεοπάτρα τὴν Ὀκταβίαν ὁμόσε χωροῦσαν αὐτῇ, i. e., inquit ille, Retrahere volentem Antonium ab ea: Theseo (10.) 'Ο. φήμη βαδίζοντες, Famæ obviam euntes. Et Dem. 'Ο. τῇ ἐφόρμουν. Sic dicitur et ὁμόσε φέρεσθαι, pro Manum conserere, Aggredi, Grassari in aliquem, Bud. ap. Xen. addens et hunc Platonis locum, "Ὡς περ οἱ κάπροι οἱ πρὸς τὴν πλὴγην ὁμόσε ὠθούμενοι. Dicuntur etiam ὁμόσε γίγνεσθαι, qui jam ad manus venerunt, Xen. K. Π. 1, (2, 10.) Παίειν μὲν γὰρ δεῖ τὸν ὁμόσε γιγνόμενον. Sed et μάχη aliquorum ab Hom. ὁμόσε ἔρχεσθαι dicitur, cum pedes conferunt et infestis manibus confligunt. Il. N. (337.) 'Ὡς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναίμεν ὀξεῖ χαλκῷ, ubi τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη dixit quod prosæ Scriptor ὁμόσε ἐχώρουν, ὁμόσε ἐφέροντο, ἐφόρμουν. ["Luzac. Exerc. 43. Jacobs. Anth. 8, 406. Wakef. S. Cr. 4, 152. Heyn. Hom. 6, 277. 432. ad Mær. 272. ad Timæi Lex. 191. Bibl. Crit. 3, 2. p. 53. Valck. ad Chrys. p. 18. Simul, Una, Polyb. 2, 469. Conf. c. ὁμόσαι, Fischer. ad Palæph. 141. 'Ο. χωρεῖν, Boiss. Philostr. 365. 610. Heind. ad Plat. Theæt. 362. 'Ο. ἵεναι, ad Charit. 604. Wakef. Ion. 1134." Schæf. Mss.] "Ἀπομόσε, Statim, Sine consideratione, si "VV. LL. credimus."

'Ομόθεν, Ex eod. loco, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, Hes. Et ὁ ὁμόθεν πεφνκὼς, Iisdem natus parentibus. Affertur enim ex Eur. (Iph. A. 501.) τὸν ὁμόθεν πεφνκὼτα, Fratrem eod. patre progenitum. Itidem accipi potest, quod Hesiod. "Εργ. (1, 108.) dicit, 'Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι, Ab ead. origine orti sunt. Affertur item e Soph. (El. 156.) Οἷς ὁμόθεν εἶ, pro Quibus es propinqua; sed non additur de quanam propinquitate, locine an generis, dicatur. 'Ομόθεν redditur etiam E propinquo: ut sit i. q. ἐγγύθεν, sicut ὁμοῦ idem significat cum ἐγγύς: in qua signif. usurpari a Xen. annotat Bud. Ita certe accipi potest K. Π. (2, 3, 8.) "Ὅτι οὐ σφίσι γε δοκῶν παιδιὰν εἶναι τὸ ὁμόθεν παῖεσθαι: 8, (8, 11.) "Ἐν παλτὸν ἐκάστω δούς eis χεῖρα, ὁμόθεν τὴν μάχην ἐποιεῖτο. ["Brunck. Apoll. Rh. 9. Alter ad Odys. p. 1020. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Wytténb. ad Plut. de S. N. V. 48. Mær. 272. et n., Valck. Diatr. 237. Mitsch. H. in Cer. 139. Hesiod. "Εργ. 95." Schæf. Mss.] 'Ἐξομόθεν, i. q. ὁμόθεν, ut ap. Hes. ἐξομόθεν πεφνκότες, Eod. loco orti, ex Od. E. [477.]

["'Ομήρης, Nicander A. 70. 261. *'Ενομήρης, 238. 620. * Συνομήρης, 447.] "'Ομαρὲς, Hesychio "ὁμοῦ, συμφώνως." [Apud Arcad. 126. perperam "Ομαργες τὸ ὁμοσυμφωνοῦν.]

["'Ομάϊον, Scholia, Eust. Il. 799, 17." Wakef. Mss. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 2, 132.]

"'Ομαρτῇ, i. q. ὁμοῦ, Simul, Una, ὁμοῦ καὶ ἀρῇ "ρότως, aut ὁμοῦ καὶ * ἡρτημένως: de iis, quæ Serie "quadam continua se sequuntur. Il. Σ. (571.) τοῖ "δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰὺγμῷ τε ποσὶ σκαί" "ροντες ἔποντο: E. (656.) καὶ τῶν μὲν ὁμαρτῇ δού" "ρατα μακρὰ "Ἐκ χειρῶν ἦξαν." ["Heyn. Hom. 5, 119. 6, 344. 7, 553. 8, 142. 844. Wolf. Præf. ad Il. p. 16. ad Il. Φ. 162. Casaub. ad Athen. 40. 41. Brunck. ad Hec. 829. Eurip. 3, 291." Schæf. Mss.] "Eust. annotat, Aristarchum oxytonως scripsisse "ὁμαρτῇ, volentem esse ἀποκεκομμένον ex 'Ομαρτῇ

“δην, significante itidem ὁμοῦ, Una, Simul, Una “serie.” [“Heyn. Hom. 4, 472.” Schæf. Mss.] “Hoc autem ὁμαρτήδην derivatum videri queat e “VERBO Ὀμαρτέω, Sequor, Eo una cum, Il. Ω. (438.) Ἐνδουκέως ἐν νηὶ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων, Hesiod. Ἐργ. 2, (294.) Ὅστ’ ὤρινε θάλασσαν ὁμαρ- “τήσας Διὸς ὄμβρῳ. Apud Hom. rursum ὁμαρτή- “την legitur, per sync. pro ὁμαρτησάτην, Insecuti “sunt, Il. N. (584.) Τὼ δ’ ἄρ’ ὁμαρτήτην· ὁ μὲν, ἔγ- “χει δὲξύνοντι Ἰερ’ ἀκοντίσσαι, ὁ δ’, ἀπὸ νευρῆφι ἐν “δίστῳ. Vana enim eorum opinio est, qui Adverbium “esse existimarunt illud ὁμαρτήτην pro ὁμαρτήδην : “rectius seutit Eust., quem ideo secutus sum.” [“Wakef. Eum. 339. Heyn. Hom. 5, 119. 6, 344. 472. Boiss. Philostr. 515. Eur. Phæn. 1610. Toup. Opusc. 2, 84. De constr., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 18. * Ὀμάρτω, Ruhnk. Ep. Cr. 245.” Schæf. Mss. Orph. Arg. 513. * Ἀφομαρτέω, 641. al. ἀφαμαρτήσαντος.] “Ἐφομαρτέω, Insequor, Il. Θ. (191.) Ἀλλ’ ἐφομαρτεῖτον καὶ σπένδετον, ὄφρα λάβω- “μεν Ἀσπίδα Νεστορέην, i. e. ἐπακολουθεῖτε.” [M. 412. Ψ. 414.] “Παρομαρτέω, i. q. παρακολουθεῶ, “Comitor, Assector; interdum etiam Assequor :” [Jambl. V. P. 29. Plut. 10, 665.] “unde συμπαρο- “μαρτεῖν ap. Greg. Naz. idem propemodum signifi- “cans.” “Συμπαρομαρτέω, Comitor, Assector, Lu- “cian. (2, 715.) Ὡς μὴ κατασχύναιμι αὐτὸν, ἐν πε- “νιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. Xen. (Oik. 4, 21.) “ὁσμάς etiam, i. e. odores, dixit συμπαρομαρτεῖν τοῖς “περιπατοῦσι.” [* Προσμαρτέω, Comitor, Schnei- “dero susp.] “Συνομαρτέω, Sequor, Comitor, συνα- “κολουθῶ, Hes.” [Clem. Alex. Str. 6. p. 641. Jambl. de Myst. 3, 27. p. 96. Eur. Or. 939. ξὺν δ’ ὁμαρτοῦ- “σιν φίλοι.]

“ΟΜΟΙΟΣ, sive Ὀμοῖος, sicut ἔτοιμος et ἐτοῖμος, ἔρημος et ἐρήμος : quorum hanc scripturam vett. At- ticus, illam recentioribus usitatam fuisse tradit Eust. [“Eandemque scripturam Ionici tenuere Scriptt. : sic quidem ap. Herod. meliores quique Codd. ὁμοῖος etc.” Schw. Mss.] Similis. Xen. Ἑλλ. 3, (2, 20.) “Ὀμοίων τινα Θρασυδάτω ἀποκτείναντες, ὥντο Θρασυ- “δαῖον ἀπεκτονέειν, Thrasydæo similem. Aristot. Poët. loquens de bonis pictoribus, s. iconographis, Ἀποδι- “δόντες τὴν ἰδίαν μορφήν, ὁμοίους ποιοῦντες, καλλιῶν γράφουσι. Lucian. (2, 31.) “Ὀμοῖα τὰ πάντα καὶ ὁμό- “χροα εἶναι. Herodian. 4, (2, 3.) Πλάσμενοι εἰκόνα πάντα ὁμοίαν τῷ τετελευτηκότῳ, Defuncto quamsimil- “limam, s. omni e parte similem. Ubi nota accus. rei, qua simile aliquid alicui dicitur. Dicuntur et aliis rebus aliqui similes esse, ut virtutibus, vitiis, et huiusmodi aliis; et tunc ὁμοῖος interdum reddi potest Par, Æqualis. Od. P. (218.) Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, Plato Sympos. Ὁ γὰρ παλαιὸς λό- “γος εὖ ἔχει, ὡς ὁμοῖον ὁμοῖω αἰεὶ πελάζει. Quo res- “pexisse videtur Cic. de Senect. Pares enim cum pari- “bus, veteri Proverbio, facillime congregantur. Aristot. Eth. 9, 3. Τὸ ὁμοῖον φίλον : quod Lat. dicunt, Simile simili gaudet : 3, 1. Τὸ ὁμοῖον ἐφίεσθαι. Rursum Od. T. (240.) Ulyssem dicit carum fuisse omnibus, quoniam παῦροι Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι, Quo- “niam pauci ejus similes erant s. ei pares. Plato Tim. Πάντων ὁμοιότατον αὐτὸ ἑαυτῷ, Cujus omnes partes simillimæ omnium, Lex. Cic. 19. Aristot. Eth. 7. “Ὀμοῖόν τι ἔχουσι τῷ ἐγκρατεῖ, Similes in aliquibus sunt continenti : Rhet. 1. Τὸ, τε ἀληθὲς καὶ τὸ ὁμοῖον ἀληθεῖ, Verum et verisimile. Et Plut. Alex. Ἐδοξαν ἀληθέειν ὁμοῖα κατηγορεῖν : de Fort. Rom. ex Ione, Ἀνομοιότατον πᾶν γὰρ τῇ σοφίᾳ τὴν τύχην οὖσαν, ὁμοι- “οστάτων πραγμάτων γίνεσθαι δημιουργόν. Item cum accus. rei, Soph. Aj. (550.) Ὡ παῖ, γένειο πατρὸς εὐ- “τυχέστερος, Τὰ δ’ ἄλλ’ ὁμοῖος, In ceteris similis : (1152.) ἐμπερὴς ἐμοῖ, Ὀργήν θ’ ὁμοῖος. Dicitur etiam ὁμοῖος eis φύσιν, Natura similis. Auctor Batrachom. (32.) τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον. Aliquando cum partic. dativi casus construitur, et tunc commodius redditur Præ se ferens, Plut. Symp. sept. Sap. Ὁ δὲ ἡκροῖτο, πολλὰ πάσχοντι πρὸς τὸν λόγον ὁμοῖος ὢν, Præ se ferens varie affici se illo sermone, Syues. Ep. 4. Διδούς μὲν οὐδέν· οὐ γὰρ οὐδ’ ὁμοῖος ἦν ἔχοντι : Plin. Tristis et mœrenti similis. “Ὀμοῖος pro Par, Æqualis,

A accipi, in præcedentibus quoque dictum est, sed seor- “sim etiam repetendum, Il. K. (437.) Λευκότεροι χιόνος, “θείειν δ’ ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, Cursu ventis pares, ventos æquantes, Thuc. 1, (136.) Γενναῖον δὲ εἶναι, τοὺς ὁμοῖους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι, Pares e pari conditione et fortuna ulcisci, Aristot. Rhet. 2. Ὀμοῖους δὲ λέγω, ὁμοθεγεῖς, πολίτας, ἡλικας, συγγενεῖς, ὅλως τοὺς ἐξ ἴσου. Aliquanto post, Ὀμοῖους δὲ λέγω κατὰ γένος, κατὰ συγγένειαν, κατὰ ἡλικίαν, κατὰ ἔξιν, κατὰ δόξαν, κατὰ τὰ ὑπάρχοντα. Ead. signif. dicitur etiam τὴν ὁμοίαν ἀποδοῦναι, Pares referre gratias. Herod. 6. Παθοῦσι δὲ ταυτὰ Μιλησίοισι πρὸς Περσέων οὐκ ἀπέδοσαν τὴν ὁμοίην, Parem gratiam non rependerunt : [cf. 4, 119.] Huc referendum ἐκ τοῦ ὁμοίου, Pari modo, Vicissim, Thuc. 6, (78.) p. 223. et (87.) p. 226. quod alias ἐν μέρει dicitur. Illud tamen ἐκ τοῦ ὁμοίου interdum signif. etiam Ex æquo ap. Eund. : 2, (44.) Οὐ γὰρ οἶόν τε ἴσον τι ἢ δίκαιον βουλευέσθαι ὃ ἂν μὴ κατὰ- “δας ἐκ τοῦ ὁμοίου παραβαλλόμενοι κινδυνεύωσι. Apud Eund. 3. Τί ἔδει ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὁμοίου ἐπ’ ἐκείνοις εἶναι ; redditur a nonnullis, Quorsum oportebat nos, pari conditione, s. cum pares simus, in illorum potestatem venire. Item ἐν ὁμοίῳ, Pari conditione, Æqua con- “ditione, Thuc. 6, (21.) p. 205. Οὐκ ἐν τῷ ὁμοίῳ στρα- “τευσόμενοι : at p. 203. Ἐν τῷ ὁμοίῳ accipi potest pro In simili casu, Vicissim. Dicitur et ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, et ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, pro Æquali conditione, Æ- “quis conditionibus. || Interdum reddi etiam potest Idem, sicut ὁμός, Il. Σ. (329.) Ἀμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, Eandem terram, τὴν αὐτήν, Eust. : Herod. (8, 80.) Ὀμοῖον ἡμῖν ἔσται, Idem nobis erit ac, Perinde nobis erit, Thuc. 2, (49.) Ἐν τῷ ὁμοίῳ καθίστηται τό, τε πλεόν καὶ ἔλασσον πο- “τόν, Idem erat, Synes. Ep. 37. Ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν τοῖς ὁμοίοις ἐστὶ, Quando etiam nunc in eod. et pari morbi statu est. || Nonnunquam reddere queas non modo Idem, sed etiam Sui similis, Sui semper simi- “lis. Thuc. (2, 89.) Ὀμοῖός εἰμι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κιν- “δύνους, Mei sum similis, Idem sum qui antea, In iisd. periculis mihi consto. Quibus hoc Hesiodum Ἐργ. (1, 114.) addi potest, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι Τέρποντ’ ἐν θαλήσῃ, Manibus pedibusque semper sui similes, Eod. semper manuum pedumque vigore pol- “lentes, Semper æque vegeti. || Ὀμοῖα autem alicui Ea esse dicuntur, quæ expediunt et conducunt, τὰ ἀρμοδίως συμφέροντα, Schol. Soph. Aj. (1366.) Ἡ πάνθ’ ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.

“Ὀμοῖον substantive aliquando accipitur pro Simi- “litudine, Plato Tim. Νομίσας μυρίῳ κάλλιον ὁμοῖον ἀνο- “μοίῳ, i. e., Cic. interpr., Quoad ejus præstabat judi- “cio dissimilitudini similitudo. Est etiam Figuræ nomen, de qua ita Jul. Ruf. Hæc figura fit cum e partibus aliqua similitudo colligitur : Virg. Sic oculo, sic ille manus, sic ora ferebat. Etiam in actu fit ὁμοῖον : Virg. Non aliter quam si immissis ruat hostibus omnis Carthago, aut antiqua Tyros. Aliud e Cic. exemplum ap. Eund. reperies. “Ὀμοῖον adver- “bialiter accipi pro ὁμοίως vult Schol. Theocr. 8, (37.) αἱ περ ὁμοῖον Μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσσι, Si cantu et musicis modulis lusciniæ æquet. Sed et e Luciano ὁμοῖα affertur pro ὁμοίως : “Ὀμοῖα τοῖς πολ- “λοῖς, Perinde ut vulgus, Quemadmodum vulgus. [“Sic Herod. ὁμοῖα, s. potius Ionice, ὁμοῖα τοῖσι πρῶ- “τοις, 3, 35. τοῖσι πλουσιωτάτοις, 57. et frequenter alibi similiter.” Schw. Mss.] Diversum autem est, quod e Thuc. affertur, (1, 25.) Χρημάτων δυνάμει ὄντες ὁμοῖα τοῖς πλουσιωτάτοις, Divites ut qui ditissi- “mi : nisi ὁμοῖοι scr. sit.

[“Ὀμοῖος, ad Phalar. 294. Thom. M. 649. Musgr. Suppl. 911. Wakef. Trach. 781. S. Cr. 5, 29. Vil- loison. ad Long. 246. Dionys. H. 2, 1090. ad Xen. Mem. 4, 2, 28. Zeun. ad Xen. K. Π. 86. 424. ad Lucian. 1, 229. 417. ad Herod. 212. 225. 231. 432. 557. 567. Gale ad p. 428. Wessel. Diss. Herod. 150. Reiz. Acc. 18. Sibi similis, Heind. ad Plat. Phædr. 330. Charm. 99. Par in pugna, Herod. 735, 9. “Ὀμοῖος et ἴσος quomodo differant, Eust. ad Il. p. 432, 10. Bas. Non differunt ap. Xen. Hier. 8, 2. Conf. c. ὁμοπος, ad Dionys. H. 1, 55. De accentu, T. H. ad Plutum p. 164. Heyn. Hom. 4, 319. 5, 27. 90. 6,

618. Reiz. Præf. ad Herod. p. ix. Fischer. Ind. Palæph. v. Γελοῖος, Koen. ad Greg. Cor. 9. 147. 307. Villosion. Anecd. Ind. De constr., Heyn. Hom. 6, 42. 7, 324. Aristot. H. A. 239. Schneid. Valck. Hipp. p. 195. Callim. 201. Cum gen., Jacobs. Anth. 7, 406. ad Plut. 5, 43. Hutt. Seq. inf., Valck. Diatr. 234. Femin., ad Dionys. H. 2, 1059. 'Ομοίη γαῖα, Eadem terra, Heyn. Hom. 8, 373. Compendiarius usus h. v., ad Lucian. 2, 247. 305. Dionys. H. 1, 336. ad Epigr. adesp. 468. 534. Jacobs. Anth. 12, 162. "Ο. πρὸς τι, Wakef. Phil. 35. "Ο. καὶ, Heind. ad Plat. Theæt. 321. "Ο. καὶ ἴσος, Herod. 460. "Ο. οἶος, Lucian. 2, 75. Xen. Hier. 7, 5. K. Π. 6, 1, 37. 47. (cf. K. 'Α. 1, 3, 18.) 'Ελλ. 4, 2, 11. Econ. 8, 9. Schneid. ad K. Π. 429. 434. Ed. alt. Thuc. T. 3. p. 26. Bip. "Ο. ἐαντῶ, Lobeck. Aj. p. 415. Εἰς καὶ ὁ, Plato Phædro 330. 'Εκ τῆς ὁμοίας, Lucian. 3, 407. "Ομοιον, Tantundem est, Nil refert, Markl. Suppl. 1069. Pro ὁμοίως, ad Charit. 298. Οὐχ ὁμοιον — ἢ —, Phalar. 364. Lucian. 3, 465. Koen. ad Greg. Cor. 54. Plut. 6, 285. Hutt. "Ομοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει, Jacobs. Anth. 7, 26. Heind. ad Plat. Gorg. 219. Τὸν ὁμοιον ὡς τὸν ὁ., Plato Lys. p. 30. et Heind. "Ομοιον —, οἷον περ εἰ, Xen. K. Π. 58. "Ομοια, ad Phalar. 314. Jacobs. Anth. 6, 284. ad Diod. S. 1, 542. Fac. ad Paus. 1, 580. Duker. Præf. Thuc. p. 11. Πάνθ' ὁμοια, Coray Theophr. 332. Lobeck. Aj. p. 414. "Ομοια καὶ, Brunch. Soph. 3, 401. "Ομοια — ἅπερ — (an οἰάπερ?) Xen. K. 'Α. 5, 4. fin. "Ομοια τοῖς μάλιστα, T. H. ad Lucian. 1, 171. Bergler. Alciph. 55. "Ομοια — ὅπως, Eur. Hec. 402. et Porson. "Ομοια pro ὁμοίως, Musgr. ad 398. Wessel. ad Herod. 131. Steinbr. Mus. Tur. 1, 183. Quid ὁμοια ap. Gramm. ? Valck. Præf. ad Ammon. p. xx. 'Εκ τῶν ὁμοίων, Heind. ad Plat. Phædr. 240. Schneid. ad Xen. Cæc. 43. "Ομοιότατα ὥσπερ, Aristoph. Fr. 244. Plato Gorg. 129. "Ομοιοι, i. q. ὁμότιμοι, Schneid. Anab. 236. Schæf. Mss. "Ομοιος, ὁ, ἡ, Opp. K. 4, 342. Eur. Phæn. 1362. Hel. 160. 569. Alex. Fr. 12, 5. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 170. Meletem. Cr. 134.]

"Ομοιόαρκτος, Similiter incipiens, e Schol. Her-
"mog." ["Ομοιοειδής, vide p. 3531. * "Ομοιοειδής, Wolff. Anecd. Gr. 2, 12." Kall. Mss. * "Ανομοιοειδεία, Apoll. Dysc. de Pronom. 389. * "Ανομοιόδης, Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 304. * "Ομοιοούσιος, Similis essentiae, unde * "Ανομοιοούσιος, Athan. 1, 763.]

'Ανόμοιος, ὁ, ἡ, Dissimilis, Dispar, Diversus, Plato Symp. Τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ: cui contrariam gnomen Proverbialem babes in "Ομοιος. Substantive autem τὸ ἀνόμοιον dicitur Dissimilitudo, ut Cic. interpr. in "Ομοιον. [Lucian. 1, 273. 2, 268.] 'Ανομοίως, Dissimiliter, Diverso modo, Non eod. modo, [Plut. Aristide 24. Xen. K. 'Α. 7, 7, 29. K. 5, 17. Plato Timæo p. 39.] 'Ανομοιότης, ἡ, Dissimilitudo, Diversitas, [Plut. 2, 323. "Method. 444. Dionys. Areop. 6. Euseb. H. E. 276." Kall. Mss.] 'Ανομοιώ, Dissimilem vel Dissimile reddo. 'Ανομοιοῦμαι autem pass. Dissimilis reddor, efficio, Dissimilis sum, Plato, (de Rep. 8. p. 189.) Λανθάνουσι τῷ μὲν ὁμοιοῦμενοι, διὰ τὰς ἀδίκους πράξεις, τῷ δὲ ἀνομοιοῦμενοι. Bud. quoque ἀνομοιοῦμαι pro ἀνόμοιός εἰμι affert e Themist. in 3 de Anima, p. 86. [Lobeck. Phryn. 563. "Heind. ad Plat. Theæt. 340. 363. 404." Schæf. Mss.] 'Ανομοίωσις, Actio illa, qua aliquid alicui dissimile redditur, Dissimilitudo, ἀνομοιότης. ["Heind. ad Plat. Theæt. 363." Schæf. Mss. * "Ανομοιαῖος, Marinus Proclo 22." Kall. Mss. * "Ανθόμοιος, Schol. Soph. Cæd. C. 1375. * "Αθθόμοιος, Tzetz. Ch. 10, 910." Elberling. Mss.] 'Αφόμοιος, Absimilis, Dissimilis; habet enim in hoc composito præpositio ἀπὸ privationem contra quam in verbo ὁμοιόω. [AT * "Αφόμοιον, τὸ, Exemplum, Simile exemplar, vulgo Copia, Prolog. Sirac. Εὐρον οὐ μικρὰς παιδείας ἀφόμοιον, Vulg. Inveni ibi libros relictos non parvæ neque contemnendæ doctrinæ. Vide ad h. l. Interpr., inprimis Grotium, qui ait ἀφόμοιον esse id, quod Græci aliter ἴσον dicant, Lat. Parculum, Par de pari scriptum, * Εφόμοιον in

libris nonnullis." Schleusn. Lex. V. T. * "Αφομοιότης, Similitudo, πρὸς τι, cum aliqua re, Amphilo-
loch. p. 44." Kall. Mss.] Ἀνσόμοιος, Dissimilis, [Suid.] Πανόμοιος, Omni e parte similis, Persimilis, [Schæf. Æsop. 146]. Pro quo Poëtice dicitur Πανομοίος, sicut pro ὁμοιος eosd. Poetas usurpare ὁμοίος, infra dicitur, ["Julian. Æg. 51. Jacobs. Anth. 11, 102." Schæf. Mss. * Πανομοίος, Hippocr. 21, 28.] Παρόμοιος, Assimilis, Non valde absimilis, Prope similis, παρ' ὀλίγον ὁμοιος: diminuit enim ali-
quantum de significatione simplicis ὁμοιος ipsa præp. παρὰ, sicut in aliis multis. Diosc. 3, 127. de artemisia, Πόα θαμνοειδὴς π. ἀψινθίῳ: Plin. 25, 7. Absinthii modo fruticosa. Παρόμοιον numeratur etiam inter figuras sententiarum a Rut. Lupo, qui hoc schema et Homæoteleuton et Homæoptoton fere non multum inter se distare scribit. Παρόμοιον hoc, inquit Idem, verborum efficit similitudinem, ita uti est hoc, Nam disputandi aut suadendi est aliud idoneum tempus: cum quidem adversarius armatus præsto est, resistendum est huic non verbis, sed armis. De ead. figura sic Beda, Παρόμοιον est cum ab hisd. literis diversa verba sumuntur, ut, O Tite tute Tati tibi tanta, tyranne, tulisti. Dem. Phal. scribit, παρόμοια κῶλα esse vel in principiis, ut ap. Hom. (Il. I. 522.) Δωρητοὶ τε πέλοντο παρὰρρητοὶ τ' ἐπέεσσι: vel in fine, ut in Panegyry. Isocr. Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, καὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστησάντων: et speciem hujus παρομοίου esse ἰσώκων, Aristot. infra παρομοίωσιν appellat. || Παρόμοιος, Fere par, Xen. 'Ελλ. 3, (4, 13.) Παρόμοιοι τοῖς ἔλ-
λῃσι τὸν ἀριθμόν. ["Cattier. Gazoph. 84. Jacobs. Anth. 7, 411. Plut. Mor. 1, 13. Παρομοίος, Jacobs. Anth. 11, 15. 102." Schæf. Mss. * Παρομοίος, Aristot. de Respir. 17.] Προσόμοιος, Assimilis, Similitudine ad rem aliquam proxime accedens, [J. Poll. 9, 130. Amipsias Athenæi 270. * Προσομοίως, Plato de LL. 811. * Συνόμοιος, Etym. M. 760. * Ὑπερόμοιος, Epiph. Hær. 914.]

Ὀμοίως, Similiter, Simili modo, Eod. modo, Perinde, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Τῶν ὁμοίων σώματων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁ. ἅπτονται ἄρχοντάς τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου: pro quibus Africanus ap. Cic. dicit, Eosd. labores non esse æque graves imperatori et militi. Aristot. H. A. 4. "Ο. ἔχουσιν αὐτὰ ὥσπερ τοῖς τετράποδι, Non secus quam in quadrupedum genere hæc habent, Plato Min. Νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἐστὶν ὁ., οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δ' ἥττον. Item cum casu, ut "Ο. τοῖς μάλιστα, quod Cic. dicit Quam qui maxime: alii, Ut qui maxime. Dem. de Reditu suo, Ἀλλὰ καὶ εὖνον ἐμὲ εὐρήσετε τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ τοῖς μάλιστα ὁ. Compar. "Ομοιότερον, Similiter, Epigr. Τὶς θάσπον γράψει καὶ τίς ὁμοιότερον, Uter celerius scribet et uter similis, Uter melius illa, quæ imitatur, exprimet et effinget. [Æsch. Pers. 214. Ag. 67. Ch. 318. 335. "Thom. M. 368. Abresch. Æsch. 2, 49. Jacobs. Anth. 6, 284. ad Lucian. 1, 741. Kuhn. ad Paus. 52. Sylb. 75. Zeun. ad Xen. K. Π. 424. ad Herod. 231. 447. 514. Wessel. Diss. 150. Conf. c. ὁμοιος, ad Lucian. 2, 35. "Ομοίως et ὁμῶς, Reisk. ad Dem. de Cor. 118. Harl. Ed. alt. ad Diod. S. 1, 85. ad Herod. 558. Cum gen., ad Dionys. H. 1, 273. Cum dat., ad Mær. 257. ad Diod. S. 1, 247. et Ind. Græc., Xen. Mem. 1, 1, 13. "Ο. τῷ πρώτῳ, T. H. ad Lucian. 1, 172. "Ο. καὶ, Heind. ad Plat. Theæt. 321. "Ο. καὶ εἰ, Schneid. ad Epicur. 94. Οὐδέν τι ὁ. ἡ, Paus. 3, 33. Ἐπίσης, ὁ., Epist. Socr. p. 3. Orell. cf. Herod. 3, 140. "Ο. per compendium scriptum: errores inde nati, ad Dionys. H. 5, 65." Schæf. Mss.]

"Ομοιότης, ἡ, Similitudo, Plato Tim. Τινὲ τῶν ζῶων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα συνέστησε, Cujusnam animantium similitudinem secutus sit, ut Cic. interpr. p. 15. mei Lex. Cic. Vide et alium l. p. 28. Idem Plato in Phædro, "Ομοιότης φιλῶν παρέχεται, Similitudo amicitiam conciliat: quod Aristot. dicit τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον, et Lat. Simile simili gaudet. Aristot. de Mundo, Κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα ᾗδε προσ-
γορευθεῖσαι, Ab earum rerum similitudine appellatæ,

Plut. de Odio et Invid. Οὐχ οὕτω ταυτὸν αἱ ὁμοιότητες ὡς ἕτερον αἱ διαφοραὶ ποιοῦσι, Aristot. Eth. 6, 3. Εἰ δὲ ἀκριβολογεῖσθαι, καὶ μὴ ἀκολουθεῖν ταῖς ὁμοιότησι. Citatur et 'Ομοιοτήτων liber Jubæ regis ab Athen. [170. Lucian. 1, 59. 219. 610. "Quid ap. Gramm., v. Valck. Præf. ad Ammon. xx. 'Ο. τινός τι, Plato Hipp. 147." Schæf. Mss. * "Ἀντομοιότης, Dionys. Areop. 224. 251." Kall. Mss.]

'Ομοιώω, Assimilo, Similem efficio, Plato Tim. Κόσμον θεὸς ὁμοιώσαι βουληθεῖς, Cum Deus similem mundum efficere vellet, p. 16. mei Lex. Cic. Sic et Isocr. Evag. Encom. (30.) Τοῖς μὲν πεπλασμένοις καὶ τοῖς γεγραμμένοις οὐδεὶς ἂν τὴν τοῦ σώματος φύσιν ὁμοιώσειε, Similes effecerit. Pass. 'Ομοιοῦμαι, Similis efficior, Assimilor, Similis sum, Imitor, Isocr. Ταύτη καὶ τοὺς νόμους καὶ τοὺς ῥήτορας καὶ τοὺς ιδιώτας ἀναγκαζόν ἐστιν ὁμοιοῦσθαι, Huic similes effici, Ad hanc conformari, Thuc. (5, 103.) p. 194. Μηδ' ὁμοιωθῆναι τοῖς πολλοῖς, οἷς παρόν: 2. Οὐδ' ἐς τὴν ἄλλην εὐβουλίαν τοῖς ἄλλοις ὁμοιούνται, Aliis similes sunt. Aristot. Eth. 8. 'Ἡ ἀδελφικὴ τῇ ἐταιρικῇ ὁμοιοῦνται, Fraterua amicitia similis est sodalitiæ. Alicubi hoc ὁμοιοῦσθαι reddi queat Assimulare, Ovid. Innitens baculo, positus per tempora cauis Assimulavit anum. || Comparo, Exæquo, Confero et contendo cum, Similem esse dico, Matth. 11, (16.) Τίτι δὲ ὁμοιώσω τὴν γενεάν ταύτην; Marc. 4, (30.) Τίτι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ; In hoc loquendi genere ὁμοιώω reddere possumus Assimilo, Ovid. Grandia si parvis assimilare licet, Tacit. Præsentia mala vetustis claudibus assimilantem. Pass. ὁμοιουνται Comparor, Similis et par esse dicor, Æquiparor, Exæquor, Il. A. (187.) Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἀντην, i. e. ἐξισωθῆναι. || 'Ομοιώω πρὸς, Effingo et compono ad, Thuc. 3, (82.) Πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὁργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ, Effingit. || Neutraliter etiam pro Similis sum, Assimulo, Assimilo, cum accus., Virg. Vox hominem simulat, Ovid. Protinus assimilatur tetigit quoscunque colores. Ex Eod. paulo ante citavi ead. signif. Assimulavit anum. Sic Claud. de histrice, os longius illi Assimulat porcum. Diosc. 3, 52. "Ἀγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ, Sylvestris ruta sativæ similis est. ["Jacobs. Anim. 262." Schæf. Mss. Eur. Hel. 33. 139. Med. 890. Bacch. 1346.] 'Ομοίωμα, τὸ, Similitudo, Simulacrum, Figura expressa et efficta ad rei alicujus similitudinem, Id, quod rem aliquam simulat, assimilatur, sua similitudine refert et repræsentat, Aristot. Eth. 8, 10. de rerump. et πολιτειῶν mutationibus, 'Ομοιώματα αὐτῶν καὶ οἷον παραδείγματα λάβει τις ἂν καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις, Similitudines et veluti exempla: 10. 'Ἐφ' ὅσον ὁμοίωμα τὴς τοιαύτης ἐνεργείας ὑπάρχει, Imago quædam et simulacrum: Rhet. 1. rhetoricam ait esse μῦθον τὴς διαλεκτικῆς καὶ ὁμοίωμα, Simulacrum et effigiem dialectices. Item in Epist. ad Rom. 1, (23.) 'Ἐν ὁμοίωματι εἰκόνας φαρτοῦ ἀνθρώπου. [Epicuri Fr. Ed. Orell.] 'Ομοιωματικός, ut ὄνομα, Nomen similitudinem significans, Gaza in Gramm. I. ["Etym. M. * 'Ομοιωματικός, Schol. Opp. 'A. 2, 113." Wakef. Mss. Schol. Ven. Il. E. 638.] 'Ομοιώσις, ap. Rhett. Figuræ nomen est, Jul. Ruf. de Fig. Sent. 'Ομοιώσις est, cum per similitudinem res repræsentantur. Cujus species sunt primæ duæ, παράδειγμα et παραβολή. Bedæ autem ὁμοιώσις est Minus notæ rei per similitudinem ejus, quæ magis nota est, demonstratio: cujus species tres facit, εἰκόνα, παραβολήν, παράδειγμα. In Novo autem Testamento ὁμοιώσις capitur pro Similitudo, Effigies, Simulacrum, itidem ut ὁμοίωμα, Jac. 3, (9.) Τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας. ["Jacobs. Anim. 262. Cum dat., Heind. ad Plat. Phædr. 338. ad Theæt. 400." Schæf. Mss.] 'Ομοιωτής, Qui rerum simulacra imitatur et exprimit, effingit: quasi Assimilatorem s. Assimulatorem dicas, ut Quintil. Pictor accepta semel imitandi ratione, facile assimilabit quicquid acceperit. J. Poll. hoc verbale facit synonymum τῷ ζωγράφος, μιμητής: sed tamen durum esse ait. [* "Ὀμοιωτικός, Greg. Nyss. Antirrh. ad Apoll. x. p. 146." Kall. Mss. J. Poll. 7, 126. τέχνη ζωῶν ὁμοιωτική. * 'Ὀμοιωτικός, Sext. Emp. 317.]

A "Ἀφομοιοῦντες, Similes reddentes, VV. LL. for-
"san pro ἀφομοιοῦντες." Ἀφομοιώω, Assimilo, Similem reddo, Similitudinem s. Formam alicujus repræsentato, Plato Cratylus, "Ὡς περ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὅστρον κ. τ. λ. Cum accus. et dat., ut ap. Eund. de Rep. 2. Ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος, Assimilantes veritati mendacium: Hesiod. (Θ. 27.) ψεύδεα ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Sic Plut. Numa, Ἀφομοιοῦν τὰ βελτίονα τοῖς χειρόσι. Aristot. Pol. 1. Τὰ εἶδη τῶν θεῶν ἑαυτοῖς ἀφομοιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, Formas deorum sibi assimilant homines, i. e. sibi similes fingunt. Ἀφομοιώω alicubi potest etiam verti Imitor, sicut ἀφομοίωμα capitur pro μίμημα. Pass. est Ἀφομοιοῦμαι, Assimilor, Plato, Ἄλλ' ἀπείρηται αὐτοῖς μήτε μαίνεσθαι, μήτε μαινομένοις ἀφομοιοῦσθαι. ["Valck. Adonias. p. 315." Schæf. Mss. Tab. Heracl. 224. Plato de Rep. 3. p. 416. * Ἀφομοιωτέον, Theophr. H. Pl. 1, 1.] Ἀφομοίωμα, τὸ, Similitudo rei alicujus repræsentata. q. d. Assimilamentum: AT Ἀφομοίωσις Assimilatio. [Athan. V. S. Ant.] Sed ἀφομοίωμα exp. etiam Simulacrum. I. q. μίμημα Platoni, teste Bud. [de Rep. 3. * "Ἀφομοιωματικός, Procl. in Plat. Alcib. p. 52. Cr. * Ἀφομοιωτικός, in Plat. Crat. 1." Boiss. Mss. * Ἀφομοιωτικός, Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 52. "Procl. in Plat. Alcib. p. 52. Cr." Boiss. Mss. "Dionys. Areop. 25, 60. * Προσαφομοιώω, Similem reddo, Andr. Cr. 291." Kall. Mss. * Συναφομοιώω, Plut. 6, 188. 192. 195.] Ἐξομοιώω, Assimilo, Ad similitudinem effingo, Similem efficio. Et Ἐξομοιοῦμαι, Similis efficior, Soph. Aj. (549.) αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν, Similem patris effici, s. ἐξομοιοῦν αὐτὸν κατὰ φύσιν, ut Schol. exp. Philo de Mundo, Τῇ γὰρ φύσει τῶν τεχνητῶν εὐλογον τὰ δημιουργηθέντα ἐξομοιοῦσθαι, Rationi consentaneum opera fabrefacta naturæ opificum similitudinem referre. [Plut. 6, 365. "Ruhnck. ad Xen. Mem. 226." Schæf. Mss.] Ἐξομοίωσις, Effictio, qua simulacrum rei alicujus exprimitur. In VV. LL. Τροφὴς ἐξομοίωσις, Alimenti in corporis similitudinem transformatio. [Plut. 6, 177. 199. 8, 175. 10, 210. "Greg. Naz. Or. 11. p. 187. 'Ἡ πρὸς τὸ ἀρχέτυπον ἐξομοίωσις." Strong. Mss. * "Ἐξομοιωτικός, Clem. Alex. 296(=437.)" Boiss. Mss. * Διεξομοιώω, Theophr. C. Pl. 5, 6.] Συνεξομοιώω, Assimulo, Simulacrum et effigiem exprimo, Ad imitationem effingo, et consimilem reddo, Plut. (9, 192.) Οἱ μὲν οὖν κάλακες αὐλικοὶ, ὥς περ ὀρνιθοθήραι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς, ὑποδύονται: [6, 76. 365. 660. * Συνεξομοίωσις, Eust. Od. E. p. 232, 30.] Παρομοιώω, Assimilem s. Assimile reddo. Et παρομοιοῦσθαι, Assimilem esse, Ad similitudinem accedere. J. Polluci idem cum παροικεῖναι, sicut ὁμοιοῦσθαι idem cum εοικεῖναι. ["Ad Xen. Eph. 137." Schæf. Mss.] Παρομοίωσις, Figuræ nomen ap. Aristot., quæ aliis Rhetoribus παρόμοιον, Rhet. 3. Παρομοίωσις δὲ, ἂν ὅμοια τὰ ἐσχάτα ἐχῇ ἐκάτερον τῶν κώλων ἀνάγκη δὲ ἢ ἐν ἀρχῇ ἢ ἐπὶ τελευτῆς εἶχειν, καὶ ἀρχὴ μὲν ἀεὶ τὰ ὀνόματα, ἢ δὲ τελευτὴ τὰς ἐσχάτας συλλαβὰς, ἢ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος πτώσεις, ἢ τὸ αὐτὸ ὄνομα. Ejus, quæ ab initio fit, hoc affert exemplum, Ἀγρόν γὰρ ἔλαβεν ἀργὸν παρ' αὐτοῦ: et ex (Il. I. 522.) Δωρητοὶ τ' ἐπέλοντο, παραβήτοιο τ' ἐπέεσσι. Ejus autem, quæ in fine fit, hoc ap. eum exemplum habetur, Ὡρίθησαν αὐτὸν παιδίον τετοκέσαι, ἀλλ' αὐτοῦ αἴτιον γεγονέναι: ceterorum hujus figuræ modorum exempla ibid. tibi videnda relinquo. Dionys. H. παρομοιώσεις inter θεατρικὰ σχήματα recenset, ejusque exempla ap. Thuc. nonnulla reperiri scribit. ["Ad Dionys. H. 5, 148. Heind. ad Plat. Phædr. 319. ad Gorg. 9." Schæf. Mss. * Συνομοιώω, Assimilo, Dionys. H. 1, 200, 19. Athan. 2, 376.] Ὀμοιάζω, Similis sum, Similitudinem refero, Assimulo, Assimilo, ut ὁμοιώω supra, Marc. 14, (70.) Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει, Galilæus es, et locutio tua similis est: h. e., Locutio tua Galilæum assimilatur. ["Gramm. Putsch. c. 362." Schæf. Mss.] Παρομοιάζω, Assimilis sum, Non valde absimilis sum; nam παρὰ hic ἐλάττωσιν signif. sicut in παρόμοιος: cujus præcipuus usus, ubi res natura dissitæ, tamen conferuntur, ut minuendo vitetur absurditas. Matth. 23, (27.) Παρομοιάζετε τάφοις κεκοιναμένους.

|| Active etiam a Pachymerio usurpatur pro Assimilo, παρεικάζω s. παρομοιῶ. [* Προσομοιάζω, Similis sum, Geop. 2, 21, 6.]

Æoles vero Pro "Ομοιος DICUNT "Υμοιος. "Ωμοιος, "Æolice pro ὁμοιος dici traditur: sed ἀμαρτύρως. Poetæ AUTEM "Ομοίος, itidemque pro παρόμοιος usurpant παρομοίους. Hesiod. "Εργ. (1, 180.) Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίος, οὐδέ τι παῖδες. || Ab Hom. autem ὁμοίον νεῖκος dicitur quod supra ὁμόν, quo nimium aliorum ὁμός ἐρχεται μάχη, quo aliqui committuntur et in unum eundemque certaminis locum descendunt. Il. Δ. (444.) "Η σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίον ἐμβαλε μέσσω, ubi exp. etiam Omnibus æque perniciosum et molestum. Dicitur autem eod. modo ὁμοίος πόλεμος: Od. Ω. 542.) "Ισχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοίον ποτόλεμοιο, Il. Ν. (358.) ἐρίδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου ποτόλεμοιο Πείραρ ἐπαλλάξαντες, Od. Σ. (263.) οἱ κε τάχιστα "Εκριναν μέγα νεῖκος ὁμοίου ποτόλεμοιο. Dicitur ab Eod. et γῆρας ὁμοίου: Il. Δ. (315.) "Αλλά σε γῆρας τεῖρει ὁμοίου. Itidem θάνατος ὁμοίος ab Eod. vocatur, quod ex Horat. interpretari aliquis possit, Mors quæ æquo pulsat pede pauperum tabernas Regumque turres, s. Orcus, qui metit grandia cum parvis. Sed notandum est videri quibusdam Grammaticis ὁμοίος compositum ex ὁμοῦ et ἰέναι: nam ὁμοίου γῆρας exp. τὸ πᾶσιν ὁμοίως κατὰ φύσιν ἐπερχόμενον: quibusdam ex ὁμοῦ et οἶσθαι, qui ὁμοίου θάνατον vocari scribunt περὶ οὗ πάντες ὁμοίαν ἔχουσι δόξαν: vel τὸν ὁμοίως πᾶσι φορτικόν, derivantes ex ὁμοῦ et οἶω τὸ φέρω. ["Jacobs. Anth. 11, 205. Heyn. Hom. 4, 383. 614. 638. 5, 622. 6, 437. 479. 7, 20. ad Il. Σ. 242. Γ. 236. Wakef. S. Cr. 3, 125. Græv. Lectt. Hes. 530. Harles. Ind. Theocr." Schæf. Mss.]

"ΟΜΙΑΟΣ, ὁ, Cætus, Turba, Multitudo. Apud Hom. ὁμιλος cum de Alia multitudine s. turba, tum vero sæpe de Multitudine militum, s. Turba, vel Agmine, aut Turma. Orion ap. Etym. scribit, ὁμιλον, cum dicitur ἐπὶ πολέμου, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ἴλας βάλλειν, i. e. τὰς συστροφάς: at vero cum dicitur ἐπὶ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ ὄχλου, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. Sed mihi non placere, diversa dari eid. vocabulo etyma pro diverso usu, docui et antea. Eust. in Od. A. (225.) Τίς δαίς, τίς δὲ ὁμιλος ὁδ' ἐπλετο, annotat ὁμιλος esse nomen γενικόν, derivatum ἀπὸ τῆς ἴλης. Il. Σ. (603.) Πολλὸς δ' ἡμερόεντα χορὸν περιῖσταθ' ὁμιλος Τερπόμενοι, Ω. (712.) κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὁμιλος. Alibi dicit et μνηστήρων ὁμιλον. At de Turba militum, s. de Agmine, multo etiam frequentius usurpat, ut cum dicit Δαναῶν ὁμιλον, et "Αχαιῶν ὁμιλον. Sic Il. Α. (469.) "Αλλ' ἵομεν καθ' ὁμιλον ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον, Ρ. (365.) μέμνητο γὰρ αἰεὶ "Αλλήλοισι καθ' ὁμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπὺν, Υ. (76.) αὐτὰρ "Αχιλλεὺς "Εκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὁμιλον. Ut autem hic δῦναι, sic alibi καταδῦναι ὁμιλον: Ν. (459.) τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμιλον "Εσάστ'. Dicit autem et μικτό δ' ὁμίλῳ aliquot in Il.: quo pertinet vocis Gallicæ usus in re militari, La mêlée. Aliquando autem dat. ὁμίλῳ ponitur potius adverbialiter pro ὁμιλαδόν. Hoc quoque sciendum est cum aliqui ὁμιλος idem plerisque in Il. significet quod πληθὺς, inveniri tamen ista duo distincte ab Hom. posita, Od. Α. (512.) Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πρὸλιν Τροίην μαρνοίμεθ' "Αχαιοί, Οὔτε ποτ' ἐς πληθύν μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, "Αλλά πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἰκὼν: ubi Eust. illa duo οὐτ' ἐς πληθύν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ sic exp. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ τῶν "Αχαιῶν ὄχλῳ, οὔτε ἐν τοῖς κατὰ ἴλας μαχομένοις. Addit tamen, esse fortasse idem, ἐκ παραλλήλου, ἐν πληθύϊ, et ἐν ὁμίλῳ. Hoc postremo sciendum est, quod attinet ad usum hujus verbi, quem habet ap. Hom., interdum non de Agmine universo usurpari, sed de Parte duntaxat: Il. Ρ. (471.) Οἶον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρῶτῳ ἐν ὁμίλῳ Μοῦνος. || In soluta quoque oratione usitatum est pro Multitudine militum, Turba: et nominatum ap. Thuc.: ut 4, (125.) Καὶ τὸν ψιλὸν ὁμιλον ἐς μέσον λαβών: 2. "Υστερον δὲ αὐθις οὐ πολλῶ, ὅπερ φιλεῖ ὁμιλος ποιεῖν, στρατηγὸν εἵλοντο: ibid. "Ὅπως ἀκούοιτο ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὁμίλου. Sed et Herod. ante illum ita usus fuerat, cum alibi, tum l. 7.

A Οὔτος ἄλλος ὁμιλος γίνεται τρισμύριοι καὶ ἑξακισχίλιοι καὶ πρὸς διηκόσιοι τε καὶ δέκα. Philo autem dixit, Καὶ ὁ πολλὸς ὁμιλος τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλοσόφων, ubi Bud. vertit itidem Multitudo, ita reddens illa verba, Ac pleraque Stoicorum multitudo. ["Heyn. Hom. 4, 549. 5, 18. 717. 6, 71. 88. 98. 272. 7, 792. Wyttenb. Ep. Cr. 14. Select. 112. ad Herod. 720. Vultenb. Crus. ad Suet. 91. Sine artic., Eur. Or. 932. Pors. "Ὀμίλῳ, Heyn. Hom. 6, 631. Καθ' ὁμιλον, 201. 631. * "Ὀμιλλος, Koen. ad Greg. Cor. 276." Schæf. Mss. Herod. 3, 127. Βῆρ καὶ ὁμίλῳ, Hippocr. Epidem. 5. p. 1150. "Εν ὁμίλῳ ἐκ κεφαλῆς τρώματος ἔθανεν — λίθῳ ἐκ χειρὸς βληθείς. * "Ανομιλεῖ, v. Advers. p. 105." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] "Δυσόμιλος, Cum quo consuetudinem habere et colloqui "difficulter possumus, Ægre affabilis, δυσπρόσοδος, "Plut. Demetrio (42.) "Αλλά καὶ τὴν τρυφὴν καὶ τὴν "δίαίταν ἐβαρύνοντο, καὶ μάλιστα δὴ τὸ δυσόμιλον "αὐτοῦ καὶ δυσπρόσοδον, Quod alloqui et accedere "sese volentibus tam difficilem se præberet." B [* "Θεόμιλος, Qui cum Deo loquitur, Andr. Cr. 130." Kall. Mss. * Πανόμιλος, Æsch. S. c. Th. 301. * Πολυομιλῆς, Schol. Pind. Π. 9, 117.]

"Ομιλαδόν, VEL "Ομιληδόν, Turmatim, Catervatim, Per turmas, Facto agmine. Et q. d. In turba, Magna cum turba. Il. M. init. οἱ δ' ἐμάχοντο "Αργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν, ubi Eust. ὁμιλαδόν μάχεσθαι ait esse κατὰ πληθός, et ἀναμῖξ, et quod dicunt κατ' ἴλας, non autem μονομαχικῶς, et, ut Poeta quispiam dixerit, μονάζ. Idem non semel dat. ὁμίλῳ explicat isto adverbio ὁμιλαδόν, addens et παμπληθεῖ, item disjunctim exponens ὁμοῦ et ἱλαδόν. Apoll. Rh. 1, (655.) πᾶσαι ὁμιλαδόν ἡγέρεθοντο. Hesiod. (A. 170.) Τῶν καὶ ὁμιληδόν στίχες ἦσαν. ["Heyn. Hom. 4, 685. 6, 272. 631. ad Herod. 720." Schæf. Mss. Arat. 1078. Apoll. Rh. 3, 596. "Ανδράσι νοστήσαντας ὁμιλαδόν, i. q. ὁμοῦ, Una cum.]

"Ομιλία, ἡ, q. d. Ipsa actio versandi in cætu hominum: qua periphrasi utor, ut ostendam quomodo s. potius quatenus sequatur signif. nominis ὁμιλος. Exp. alioqui Conversatio, Consuetudo, Congressus, Commercium; peculiaris, Colloquium, Confabulatio. Bud. e Cic. vertit, Familiaris congressio: quæ etiam exp. magis peculiarem dat huic nomini signif. Plato Sympos. Θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυνται, ἀλλὰ διὰ τοῦτον πᾶσά ἐστιν ἡ ὁ. καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, Plut. Sympos. Εὐνοία δὲ καὶ χρεῖα καὶ ὁμιλία καὶ παιδιὰ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐπάγεται. Philo V. M. 1. Οὐ θέμις τῆς ὁ. σοι τῆς ἐμῆς ἀπολαῦσαι, Tibi consuetudine mea frui nefas est. Usitatus est et plur. ὁμιλῖαι. Plut. de Def. Orac. Καὶ τὸν βίον ὅλως ἀνεπίμικτον ἁλλοδαπαῖς ὁ. καὶ ἄθικτον φυλαττούσης τῆς Πυθιάδος. Idem in Symp. sept. Sap. (558.) Χρώμενος ὁ. ὑγιειναῖς ἄχρι τε νῦν, καὶ συνουσίας ἀνδρῶν νουν ἐχόντων ἐπαγόμενος. Sic in illo Senario Menandri, qui a Paulo (1 Cor. 15, 33.) citatus fuit, et quidem sanctificatus, ut dixit Tertull., Φθειρόμενος ἡθὴ χρησθ' ὁμιλῖαι κακαί: de cujus interpretatione lege quæ dixi in Sententiis Comico Gr., quas non pridem edidi. Hoc certe constat, licet ὁμιλία interdum pro Colloquio accipiat, non recte reddi illic ὁμιλίας, Colloquia: quod hæc interpr. nimis restringat illam sententiam. Alioqui ὁμιλίαν aliquando peculiaris accipi pro Colloquio constat; atque ita reddi potest in posteriore illo Plut. l. Sic Synes. Καὶ ἐς τὴν βασιλείωσ ὁ. τῶν πώποτε "Ελλήνων θαρραλέωτερον παρεστήσατο. Sic et ἐλθεῖν εἰς ὁ. τινός, Venire in colloquium alicujus. Lubentius tamen reddiderim, In congressum et colloquium, ut alicubi Cic. Quas autem quidam Christiani Theologi, et nominatim Basil. ac Chrys., inter sua scripta ὁμιλίας vocarunt, sunt qui Sermones, aliis Sacras conciones interpr. Vide "Ομιλέω. || Restrigitur non solum ad Consuetudinem, quæ est per colloquium, unde etiam fit ut hac ipsa voce Colloquium reddatur, sed et ad Illam consuetudinem, quæ est præceptorum cum discipulo, in eo docendo, atque adeo ad ipsam docendi actionem: unde ap. Xen. (A. 1, 2, 6.) legimus λαμβάνειν τῆς ὁ. μισθόν. Eust. quoque, ὁμιλίας fuisse dictas τὰς διδασκαλίας, auctor est, 974. Illam certe

signif. sequitur *ὁμιλητής*, quod pro Discipulo ponitur: ut et Eust. in eod. illo iunuit l. || Restrigitur et ad Consuetudinem quæ est inter maritum et uxorem, sicut et *συνουσία*, accipiturque itidem pro Concubitu: quemadmodum et ap. Lat. nomen illud Consuetudo, necnon verbum Consuescere restringi ad hanc signif. videmus. Aristot. de Gen. Anim. Διὸ καὶ τῶν γυναικῶν, ὅσαι πρὸς τὴν ὁ. ἀκρατεῖς τὴν τοιαύτην, ὅταν πολυτοκήσωσι, παύονται τῆς πτοήσεως. Et cum adjectione, ut ἡ πρὸς ἄνδρα ὁ., Lucian. (1, 531.) "Αἰδουσιν, ἀνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁ. τὴν "Ἡραν ὑπηνέμιον παῖδα γεννῆσαι τὸν "Ἡφαιστον. Et ἡ πρὸς γυναικας ὁ., ap. Philon. Itidemque ἡ πρὸς τοὺς ἄρρένας ὁ., Aristot. in Pol. Ibid. et ἡ τῶν ἀρρένων ὁ. Sic et Athen. Περὶ τὰς τῶν ἀρρένων ὁ. ἐπτοημένος. Legitur et ἡ τῶν ἀφροδισίων ὁ. Sciendum est autem dici et alio sensu ἡ πρὸς γυναῖκα ὁ. ab Aristot. Econ. tali sc., quali et ἡ πρὸς δούλους ὁ., pro Ratione agendi cum uxore et cum servis, Bud.; sed possumus pro Agendi dicere etiam Se gerendi. Addit vero et hanc interpr., Rationem et modum præbendi se vel mitem et indulgentem, vel severum. Rursum vero h. l. illius afferens, ex Cæc. 1. 'Ομιλία δὲ πρὸς δούλους, μήτε ὑβρίζειν, μήτ' ἀνιέναι, Ita cum servis agat. Ibid. ὁμιλίαν γυναικὸς esse ait Viri cum uxore conversationem, et colloquium, et appellationem. || At ὁμιλία φαρμάκου, in VV. LL. affertur e Gal. ad Gl. pro Applicatio medicamenti. || 'Ομιλία vel potius IONICE 'Ομιλή, ap. Herod. pro *ὅμιλος*: accipiendo tamen non pro Turba, sed pro Certa multitudine, Cætu, etiam Collegio: ut Bud. interpr. h. in l. 3. 'Ἡμεῖς ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην, τοῦτοισι περιθείμεν τὸ κράτος: [1, 182. "Wakef. Eum. 409. 715. 1033. Abresch. Æsch. 2, 58. Jacobs. Anth. 7, 128. ad Lucian. 2, 266. Boiss. Philostr. 651. Musgr. ad Phæn. p. 226. Beck. p. 227. Abresch. Lectt. Aristæn. 89. Bergler. Alciph. 179. Wessel. ad Diod. S. 1, 63. ad Phalar. 229. Colloquium, ad Charit. 24. Concubitus, ad Xen. Mem. 2, 1, 24. Mær. 276. et n., ad Diod. S. 1, 326. Exercitatio, Valck. Phæn. p. 478." Schæf. Mss. I. q. ὁμιλος, Soph. Aj. 871. *Κακομιλία, Diod. S. 12. p. 296. 297. Lobeck. Phryn. 677.]

Εὐόμιλος, ὁ, ἡ, Qui bene et cum dexteritate quadam scit conversari, Qui dexteritate quadam in conversatione utitur. Dicam autem de hoc vocab. et in 'Ομιλητικός, quod huic significatione respondet. Suid. autem habet SUPERL. Εὐομιλότατος, quod exp. εὐόρηγτος, πρῶτος: sed mendose pro εὐόμιλος scriptum id esse existimo. Ceterum hoc comp. non post 'Ομιλος posui, sed post 'Ομιλία, perinde ac si diceretur Εὐομιλιος, quod significationis habendam rationem censuerim. ["Marc. Anton. 1, 16." Gataker. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 84." Schæf. Mss. *Πολυόμιλος, Schol. Pind. II. 9, 117.]

'Ομιλέω, In cætu aliquorum versor, respiciendo ad ὅμιλος significans Cætum; sed generalius accipitur pro Conversor, Versor cum, Consuetudinem vel commercium habeo cum. II. A. (261.) "Ἡδὲ γὰρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοισιν ἡέπερ ὑμῖν "Ἀνδράσιν ὁμίλησα. Sic in Sententiis monostichis, Κακοῖς ὁμιλῶν, καὶ τὸς ἐκβήση κακός: itidemque, Σοφοῖς ὁμιλῶν καὶ τὸς ἐκβήση σοφός. Apud Thuc. autem 3, (11.) 'Ἡμῖν δὲ ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμιλοῦντες, quoniam paulo aliter redditur, de h. l. et similibus mox dicam. Item ὁμιλεῖν τινὶ πρὸς χάριν, Isocr. et ὁμιλεῖν πρὸς ἡδονήν, Ita versari cum aliquo et consuetudinem habere, ut gratificari ei studeas, ejus voluptati inservias. Scio tamen reddi in VV. LL. Ad gratiam confabulari, Ad voluntatem confabulari: de qua interpr. dicam, ubi ad hanc τοῦ ὁμιλῶ signif. pervenero. || 'Ομιλῶ οὕτω πρὸς σε, Talis est mea consuetudo tecum s. conversatio, Tale est mihi tecum commercium, Ita me gero erga te, Isocr. Οὕτως ὁμιλεῖ τῶν πόλεων πρὸς τὰς ἡττους: quod exp., Sic cum inferioribus civitatibus commercium agita. Apud Thuc. autem non in uno loco, 'Ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμιλεῖν, Pari jure uobiscum agitare, agere, se gerere, potius Ita se nobiscum gerere, ut qui pari sunt jure. || Junctum autem dativo rei 'Ομιλῶ, redditur sæpe verbo Versor, cum præp. In,

PARS XXI.

A ut ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασι, Versari in rebus, Synes. Ep. 105. Οὓς τὸ ὁμιλεῖν πάνν πράγμασιν ἀνθρωπίνους μὴ ἀποκόπτει τοῦ θείου, Versari in rebus humanis, Res humanas tractare. Idem Epist. 131. Πράγμασιν ὁμιλεῖ δυσκόλοις, In molestis negotiis versatur, Negotia molesta tractat. Et ὁμιλεῖν φροντίσι ap. Synes. Versari in curis, q. d. commercium habere cum curis. Sed et ὁμιληκὸς πολέμῳ, Thuc. Versatus in bello. At vero ap. Isocr., ubi uterque dat. huic verbo datur, nimirum unus rei, alter personæ, haud itidem verbo Versari reddi potest, quo tamen Bud. reddendum censuit, nisi ei duæ præpositiones dentur: in h. sc. l. ad Nic. (11.) 'Ομιλεῖν καὶ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς ἀνθρώποις δύνασθαι, καὶ μὴ διαταράττεσθαι ἐν ταῖς τοῦ βίου μεταβολαῖς: hoc modo, Et in rebus gerendis et cum hominibus versari posse. Interdum vero ὁμιλεῖν cum rei dat. redditur non solum Versari, sed et Adhærere, Operam dare. Bud. certe postquam dixit ὁμιλεῖν esse Versari, Adhærere alicui rei, affert ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ e Plat. de Rep. 6. "Ὅταν αὐτοὶ πλησιάζοντες ὁμιλῶσι τῇ φιλοσοφίᾳ μὴ κατ' ἀξίαν. Addit et hunc Ejusd. l., Πάνν σμικρὸν δὲ τι λείπεται τῶν κατ' ἀξίαν ὁμιλούντων φιλοσοφία: ubi vertit Qui digne et honeste philosophiæ studeant. Apud Lucian. autem, Παιδείᾳ κὰν ἐλάχιστον ὁμιληκὸς reddit, Qui literis quantulamcunque operam dederit. Ut autem φιλοσοφία ὁμιλεῖν redditur Philosophiæ operam dare, sic etiam φιλοσόφῳ ὁμιλεῖν reddere possumus Philosopho operam dare, ap. Plut. Præc. Sanit. At vero *ὀνειράσιν* ὁμιλῶ ap. Chrys. vertitur, Res est mihi cum somniis. Fortasse autem et in isto Greg. l., Θεὸς ὁμιλήσας σαρκί, possit itidem reddi Cui res fuit cum carne. Nisi quis malit, ut certe et ego malo, Cui commercium cum carne fuit. At in VV. LL. Qui carni se alligavit. Affertur ex Hermog. et pro προσέχειν τὸν νοῦν. || 'Ομιλεῖν, In alicujus congressum colloquiumque venire, ut Cic. hæc copulat, Colloqui, Confabulari: sicut ὁμιλία pro Colloquio interdum accipi docui. Sic in his ll., quos superius protuli, ὁμιλεῖν πρὸς χάριν, ἡδονήν redditur Confabulari; sed non dubium est, quin latius accipere oporteat ὁμιλεῖν in hujusmodi ll., ut hoc dicatur de iis, qui quibuscunque possunt modis sua conversatione s. consuetudine gratificari conantur. [Vide Casaub. ad Theophr. Char. p. 32.] Affertur autem ὁμιλεῖν et pro Orationem ad populum habere, s. Sermonem, e Concil. Anticyr. Can. 1., cui analogon signif. habere nomen ὁμιλία dictum supra fuit. || 'Ομιλεῖν, Consuetudinem habere, Consuescere, intelligendo de concubitu, Lucian. (1, 213.) 'Εγὼ δὲ ἔμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι ὀπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί. Cui verbo analogon signif. habet nomen ὁμιλία, ut vides supra. || 'Ομιλεῖν affertur et pro Accedere, e quibusdam Homeri ll., ubi fortasse reddi potest etiam In congressum venire, Congredi. At vero ap. Herod. 'Ὀμιλήσαν τῇ Φρυγίᾳ, vertitur Attigerunt Phrygiam. Et ap. Alex. Aphrod. Οὐχ ὁμιλεῖ τῷ σώματι αὐτῆς, Non attingit corpus ejus, Non contingit. Sed rursum ap. Hom. ὁμιλεῖν in bello est τὸ ὁμοσε κατὰ ἴλας γίνεσθαι. Est vero et ὁμιλον ποιεῖν. Vide Eust. || 'Ομιλεῖν ἐκτός, pro Semotum agere, VV. LL. e Soph. [Aj. 640. "Musgr. Suppl. 195. Wakef. Ion. 733. Abresch. Æsch. 2, 58. Jacobs. Anth. 6, 138. Proleg. 56. ad Lucian. 1, 710. Kuster. Aristoph. 115. Heyn. Hom. 4, 82. 5, 18. 7, 542. 543. Casaub. ad Athen. 114. Bergler. Alciph. 102. Abresch. Lectt. Aristæn. 127. Valck. Diatr. 85. ad Od. A. 265. ad Herod. 523. 606. Musgr. Cycl. 624. ad Orest. 354. Colloquor, Abresch. Lectt. Aristæn. 50. Alicui rei valde deditus sum, ad Lucian. 2, 266. De pugna, Heyn. Hom. 5, 155. 6, 207. 210. 420. 507. De coitu, Munck. ad Anton. Lib. 43. Verh., ad Mær. 277. Abresch. Lectt. Aristæn. 50. Bergler. Alciph. 153. Koen. ad Greg. Cor. 66. Valck. ad Herod. 133. Thom. M. 532. Jacobs. Anim. 295. De fut., Musgr. Or. 158. 'Ο. πολεμίοις, Dionys. H. 4, 2110. 'Ο. μετὰ τινος, Schol. Aristoph. Πλ. 802." Schæf. Mss. *'Ομιλητέον, Clem. Alex. Pæd. 203, 28.] 'Ομιλημα, τὸ, Officium congressus, Congressus quidam officiosus. In VV. LL. e Plat. affertur pro the-

ράπευμα, et Latine redditur Officium. [Lucian. 2, 426. Eurip. Antio. Fr. 10.] 'Ομιλητής, ὁ, q. d. Conversator, pro eo qui conversari solet, et cui frequens est consuetudo cum aliquo. Sed accipitur peculiariter pro Discipulo, ap. Xen. (Ap. 1, 2, 12. 48.) sicut NOMEN Φοιτητής, quod proprie sonat Venitator, ponitur itidem pro Discipulo. Huic autem nominis ὀμιλητής significationi ἀνάλογον habet et nomen ὀμιλία, ut e præcedentibus discas. [Lucian. 1, 119. 729. "Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 648. 899. ad Lucian. 2, 266. ad Lucian. 1, 500. * 'Ομιλητήρ, Wakef. Ion. 94. ad Charit. 319." Schæf. Mss. * "'Ομιλήτρια, Philostr. V. A. 1, 20." Kall. Mss. * "'Ομιλητής, Quæ conversari solet, Philostr. 39, 3." Wakef. Mss. * 'Ομιλητός, Æsch. S. c. Th. 195.] 'Ανομιλητος, vide post 'Ομιλητικός. [* Δυσομιλητος, Hierocl. 296. * Πολυομιλητος, Nicet. Ann. 19, 3.] 'Ομιλητικός, Qui bene et cum dexteritate quadam scit conversari, Qui dexteritate quadam in conversatione utitur. Eand. enim interpr. do huic nomini, quam dedi præcedenti εὐόμιλος: sed illud usitatus est quam hoc. A Bud. exp. ὀμιλητικός, Qui dexteritate convictus præditus est, et scit cedere aliis et dedere se opportune: Isocr. ad Dem. (4.) Γίνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὀμιλητικός, ἀλλὰ μὴ σεμνός: quibus subjungit ea, quæ cavenda sunt ei, qui ὀμιλητικός esse vult: 'Ομιλητικός δὲ ἔσει μὴ δύσερις ὦν, μηδὲ δυσάρεστος, μηδὲ πρὸς πάντα φιλόνηκος. In VV. LL. redditur Sociabilis, Affabilis, Comis in congressu, Ad consuetudinem facilis et aptus, e quibus illud Sociabilis præsertim, minime placet, et affertur e Philostr. V. A. Νόμον τοῦτον οἱ ὁ. ἡγοῦντο, καὶ ἐτίμων αὐτὸν ὡς ἐκ Διὸς ἦκοντα. At vero ὁ. διηγῆσεις, Narrationes, quæ appellantur, vide ap. Eust. 122. ["Stanl. Eum. 104. Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 648. ad Charit. 8. 225." Schæf. Mss.] CONTR. 'Ανομιλητος, quod exp. A mutua vitæ consuetudine alienus; Insociabilis, et Incomes, e Festo: sed manifesto errore, cum plane aliud ei significet hæc vox. At usus nominis Incomes nullum affertur exemplum. Οὐκ ἀνομιλητος οἰκέτης, Lucian. (1, 669.) Servus non imperitus homines appellandi, Bud. addens, Qui loqui et respondere novit, ut vulgo loquuntur. Subjungit autem ἀνομιλητος cum gen. pro Qui commercium et usum non habet, e Plat. Epist. ad Dionis Propinquos, 'Ἐπειδὴ τὰ παρὰ πατρὸς αὐτῷ συνεβεβήκει, οὕτως ἀνομιλήτῳ μὲν παιδείας, ἀνομιλήτῳ δὲ συνουσιῶν τῶν προσκουσῶν γεγονέναι. Ubi sunt qui reddant, Cui nullum commercium fuerat cum etc. ["Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss.]

[* 'Ανομιλέω, falsa l. ap. Ælian. V. H. 12, 63. * 'Ανομιλέω, Hippocr. ad Damaget. 1283, 33. * 'Αφομιλέω, Cic. ad Fam. 16, 17. "Soph. ap. Hes. v. 'Αφεψιασάμην. * Διομιλέω, Clem. Epit. de Gestis Petri s. 61." Kall. Mss. "Suid. v. Κατεπαῖδω." Elberling. Mss. Eust. 1948, 42. 1951, 62. "Ad Hesych. 1, 943, 1." Dahler. Mss.]

'Ενομιλέω, Sum in consuetudine alicujus, Conversor, pro simplici ὀμιλῶ, Philo. Μήπω τοῖς τῶν ἐγγυρίων ἐνωμιληκῶς ἦθεσι, pro Nondum versatus in moribus indigenarum, i. e. Nondum e consuetudine et conversatione assuefactus eorum moribus, compertos habens eorum mores. ["Toup. Emendd. 1, 211. Philostr. 258. Boiss." Schæf. Mss.] 'Ἐξομιλέω, Consuetudinem habeo, VV. LL. Et ἐξομιλεῖσθαι ἐν ὄχλῳ, Versari in turba, ibid. ex Eur. (Iph. A. 735.) Sic autem vacaret præp. in hoc verbo, quæ alioqui non vacat in NOMINE 'Ἐξόμιλος, sed potius privationem significat ap. Soph. Tr. (964.) p. 365. meæ Ed., Ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις: nec enim dubito, quin ἐξόμιλος hic signif. Aliena s. Abhorrens ab ea, quæ est τοῦ ἡμετέρου ὀμίλου. Schol. exp. βάσις ξένων ἀνδρῶν ἐστὶ, καὶ ἄλλον πλήθους συνέστηκε, ubi desesse puto præp. ἐξ ante ἄλλον. ['Ἐξομιλέω, Alloquor, Plut. 9, 279. Polyb. 7, 4, 6. 32, 4, 2. "Wakef. Trach. 964. Brunck. ad Eur. Med. 1181. * 'Ἐφομιλέω, Ruhnk. Ep. Cr. 293." Schæf. Mss. * 'Ἐφομιλέω, Nonn. D. 5, 410.] Καθομιλέω, Consuetudinem habeo s. Commercium, Est mihi consuetudo, pro ὀμιλέω, Schol. Aristoph. Καθομιλεῖν τοῖς

καιροῖς, de Theramene loquens, pro eo, ut opinor, quod Latine diceretur Servire temporori, Uti foro: 'Εκάλουν δὲ αὐτὸν Κόθορνον, ἐπειδὴ ἐκατέρῃ στάσει τῶν πολιτενομένων ἐαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν τοῖς καιροῖς. Ibid. de eo dicit, 'Ἦν δὲ ἀνὴρ πανούργος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. ["Sed rectius dicitur Καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς. Vide paulo post." Schw. Mss.] Cum accus. pro Quotidiana consuetudine cum aliquo congredior, vide paulo post, ubi agam de Καθομιλῶ, Alloquor. In VV. LL. καθομιλῶ exp. Sermocinor. Passive autem ap. Diosc. 6. Σαρδόνιος γέλως καθομιλῆται, quod exp. Sardonicus risus in Prov. abiit. Sed malo et hic nomen illud Consuetudo usurpare, et quidem utendo genere loquendi Ciceroniano, Sardonicus risus in proverbii consuetudinem venit. Synes. autem καθομιλημένον dixit nou uno in l. pro Celebratum, nec enim usus est duntaxat in Ep. 105. ubi dicit, Τὴν καθομιλημένην ἀνάστασιν, sed et in libello de Insomniis: cum alioqui Bud. locum illum ex Ep. 105. suspectum mendii habuerit. || Alloquor, Appello, Compello, ["imo non nude Alloquor, sed Blande colloquor, Dictis aut Factis conciliare aliquem mihi studeo, Benevolentiam ejus capto, Inservio alicui. Sic accipiendum id verbum in II. omnibus infra cc. Sic Appian. 1, 66. 2, 795. Schw. Et Athen. 535. 'Αλκιβιάδης καθομιλῶν Φαρνάβαν, non Alloquens, sed Sese illi accommodans, Benevolentiam ejus captans. Et translate Καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, Athen. 513. Temporibus se accommodare, inservire. Cf. Schol. Aristoph. B. 1001." Schw. Mss.] Aristot. Polit. 5. Τοὺς μὲν γνωρίζοντες καθομιλεῖν, τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν. Postquam autem dixit Bud. καθομιλεῖν illud significare h. in I, addit, Nisi sit mendium. Itidemque suspectum habet h. Appiani l. propter eand. constr., sc. cum accus., B. C. 5, (63.) Οὕτω καθομιλῶν τὸν Καίσαρα ὁ Κοκκῆϊος, ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐξενίζετο παρ' αὐτῷ, Alloquens, inquit: [cf. Rom. Hist. 3, 4.] Sed non debuisse Budæo suspectos esse duos hosce II., ostendit tertius iste Athenæi (535.) Ἐμμεῖτο δὲ 'Αλκιβιάδης τὸν Πανσανίου μηδισμὸν, καὶ καθομιλῶν Φαρνάβαν τὴν Περσικὴν ἐνεδύσατο φωνήν: ubi tamen nequaquam dixerim accipi itidem simpliciter pro Alloquens, sed potius pro Quotidiana consuetudine cum eo congrediens, certe In congressum ejus et colloquium sæpe veniens. [Plut. 6, 192. "Kuster. Bibl. Chois. 83. ad Diod. S. 1, 696. 2, 149. 521. Wyttenb. ad Plut. 1, 200. Alloquor, Plut. Cleom. 17. Pass.; Phryn. Ecl. 156." Schæf. Mss.] Μεθομιλέω, pro simpl. ὀμιλέω, Conversor, Consuetudo mihi est cum, II. A. (269.) Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομιλεῖον, cum prius ead. de re usus simplici fuisset. Προσομιλέω, Conversor, Consuetudo mihi est, Congredior, Greg. Naz. 'Ανδρῶν τε τοῖς σπουδαιοτάτοις προσομιλοῦντες. Bud. προσομιλεῖν dicens accipi pro Rem habere cum aliquo, Commercium rerum sermonisque habere, affert e Plat. Timæo, "Ὅσα ἂν οἶα τε, ἔργῳ καὶ λόγῳ προσομιλοῦντες ἐκάστοις, πράττοιεν καὶ λέγοιεν. Sed cum addatur ἔργῳ καὶ λόγῳ, constat accipi simpliciter pro Commercium habentes. Invenitur autem et προσομιλεῖν πρὸς τινα ap. Xen. (Ἑλλ. 1, 1, 21.) Exp. etiam Colloquor, Sermocinor, Simul sermocinor: ut redditur a Bud. in illo Greg. l. quem modo protuli. || Cum dat. rei, Versor in aliqua re, Tracto rem aliquam: προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, ap. Thuc. 1, (122.) Versari in bello, Bellum agitare. Sed Idem 2, (37.) junxit accusativo, Τὰ ἴδια προσομιλοῦντες, ubi existimo regi accusativum a præp., ut perinde sit ac si dictum esset ὀμιλοῦντες πρὸς τὰ ἴδια. In rebus privatis versantes, Res privatas agitautes. Nam pro Communicantes, ut in VV. LL. e Valla redditur, nullo pacto admitti potest. Ceterum ap. Alex. Aphr. ubi dicit προσομιλεῖν τῷ ἀέρι, possumus itidem uti verbo illo Versari, eum sc. usum ei dantes, quem habet cum dicimus Versari in aliquo loco. In VV. LL. redditur Aeri expositum esse.

Προσομιλεῖν πέτρῃ Polypodem dixit Theognis (216.) pro Saxo adhærere; vel, ut alii, Saxum contingere. Sunt et qui reddant Saxo se admovere, ubi scribit, Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλάκου, ὅς παρὶ

πέτρῃ Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Fortasse autem et ap. Alex. Aphr. Ἡμῖν προσομιλήσαν θερμὸν ὕδωρ, reddi potest Aqua calida, quæ corpori nostro adhæserit, Quæ corpus nostrum contigerit, cum in VV. LL. reddatur verbo passivo, ita, Nobis obducta aqua calida: vide Προσομίλια. In iisd. προσομιλητέον exp. etiam Accedendum est, non alato exemplo. [“Jacobs. Anth. 11, 194. ad Mær. 49. Bergler. Alciph. 60. 102. ad Herod. 420. De coitu, ad Mær. 277. Abresch. Lectt. Aristæn. 50.” Schæf. Mss. * Προσομίλησις, Clem. Alex. Pæd. 187=220. * Προσομιλητός, unde * “Ἀπροσομιλητός, Planud. Ovid. Met. 9, 253.” Boiss. Mss.] Προσομιληκός, Ad conversationem s. commercium aptus, pertinens, Sermocinativus, Sermocinator: προσομιλητική, Sermocinatrix, ap. Quintil. 3. Plato in Sophiste (202.) judiciali et concionali (parti rhetorices) tertiam adjecit, προσομιλητικήν, quam sane permittamus nobis dicere Sermocinatricem: quæ a forensi ratione disjungitur, et est accommodata privatis disputationibus: cujus vis ead. profecto est, quæ dialecticæ. AT VERO Προσομίλια, quod tamen verbalis formam non habet, sicut nec ὁμιλία, exp. Conversatio, Congressus, Sermocinatio, Colloquium. Sed et pro Contactus affertur ex Alex. Aphr. Θερμανθέντα ὑπὸ τῆς τοῦ θερμοῦ προσομιλίας, ἀντιθερμαίνουσιν αὐτό: quæ interpr. meam illam confirmat, qua usus sum supra in verbo Προσομιλήσαν ap. Eund. et in eadem re. [Item * Ἀπροσόμιλος, Abhorrens a familiaritate, Soph. Œd. C. 1236.] Συνομιλέω, Conversor, etc. pro simpl. ὁμιλῶ, Colloquor, Confabulor, [Act. 10, 27. * “Συνομιλητός, Hesych. * Συνομιλητήρ, unde * Συνομιλήτρια, Hesych.” Wakef. Mss. “Ruhnk. Ep. Cr. 214. * Συνομίλια, Boiss. Philostr. 297.” Schæf. Mss.] Σύνομιλος, quod verbale quidem non est, sicut nec ὁμιλία, ac compositum προσομιλία: sequitur tamen, sicut et illa, significationem verbii. Exp. enim Confabulator, Congeror. Hes. autem habet, Σύνομιλος, σύλλογος, si modo ita scripsit, et σύντροφος. Sic autem et εὐόμιλος a nominis ὁμιλος significatione deflectit. [“Brunck. Œd. T. 212.” Schæf. Mss. “Consocius, Clem. Alex. 52. Comes, Etym. M.” Wakef. Mss.]

[* Ὀμίλαος, i. q. ὁμιλητής, Diog. L. 1, 81. ubi tamen συνόμιλος in Codd.]

ὈΜΦΑΛΟΣ, ὁ, Umbilicus, τὸ ἐν μέσῳ τῆς γαστρὸς κοῖλον, ut Ruf. Ephes. tradit: sicut et Polluci ὀμφαλός est τὸ κατὰ μέσσην γαστέρα κοῖλον. Legitur et ap. Plat. Symp. Συνέλκων πανταχόθεν τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην, ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια, ἐν στόματι ποῖων ἀπέδει κατὰ τὴν μέσσην γαστέρα, ὃ δὲ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι, Il. Φ. (180.) Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ’ ὀμφαλόν. Ceteris quoque animalibus ὀμφαλός tribuitur, et item piscibus; nam in iis ὀμφαλός dicitur ea pars, ubi ova visuntur. || Transfertur et ad inanîma. Dicitur enim ὀμφαλός s. μεσόμφαλον γῆς ab Eur. (Med. 668.) Delphorum urbs, quia creditur esse ἐν μέσῳ τῆς οἰκουμένης. Sic Eust. 309. Ὁ δὲ περὶ Πυθῶνα τόπος, ὀμφαλός ἐκλήθη γῆς, ἥτοι μεσότης: qui locus et ὀμφαλός αἰγός s. αἰγαῖος dicitur, ut Hes. innuit. Sic Cic. in Verr. de Ennensium nemore, Qui locus, quod in media est insula situs, Umbilicus Siciliæ nominatur. Itidemque Liv. dicit Ætolos umbilicum Græciæ incolere. Sed et mari tribuitur ὀμφαλός, Od. A. (50.) de insula Calypsus, Νῆσῳ ἐν ἁμφιρύτῳ [—τῇ] ὅθι τ’ ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης, i. e. τὸ μεσαίτατον τῆς Ἀτλαντικῆς ἢ τῆς ὅλης θαλάσσης, Eust. || In agmine autem militari ὀμφαλός dicitur Media illa pars inter duo κέρατα, Cornua: quæ et ἄραρος et συνοχή et στόμα, et διχοτομία, ut in libello περὶ Τάξεως παλαιᾶς traditur, ubi διχοτομία φάλαγγος esse dicitur ἢ εἰς ἑ’ ἴση τομή· ἃ τινὰ μέρη καλεῖται κέρατα. J. Poll. 1. Τῶν μαχομένων τὸ μὲν ἔμπροσθεν, μέτωπον καὶ ζυγόν, καὶ πρόσωπον, καὶ τὰ ἐκατέρωθεν ἄκρα, πλευρὰ καὶ κέρατα, δεξιὸν καὶ ἐνώνυμον· τὸ δὲ μέσον, ὀμφαλός. || Clypeis etiam tribuitur, quem Latini Umbonem vocant. Eust. dicit esse Bullam in medio clypeo, Bullam in medio clypei ventre: vel τὸ κατὰ τὸ μέσον ἐπανάστημα ἐκ στερεῆς τινος ὕλης. Il. N. (192.) ὃ δ’ ἄρ’ ἀσπίδος ὀμφαλόν

οὗτα, Clypei umbonem: unde ab eod. Hom. ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι appellantur. || Sed et phialæ suos habent ὀμφαλούς: unde βαλανειόμφαλοι φιάλαι ap. Cratinum, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς γυναικαῖς πυέλεις ὀμφαλῶν, ut supra etiam suo loco dictum fuit: vocantur item μεσόμφαλοι φιάλαι, ut paulo infra dicitur. || Habent et libri suos ὀμφαλούς, quibus antiqui eorum integumenta solebant ornare, confectis vel ex ebore, aliove osse, vel metallica materia. Lat. itidem Umbilicos appellant. Catull. ad Varum, Novi umbilici, lora rubra, membrana Desecta, plumbo et pumice omnia æquata. Martial. 4. Ohe, jam satis est, ohe libelle: Jam pervenimus usque ad umbilicos. Sic Horat. Epod. 14. Inceptos olim, promissum carmen, jam-bos Ad umbilicum adducere. Lucian. (1, 701.) “Ὀμοιοὶ εἰσι τοῖς καλλίστοις τοῦτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρᾷ δ’ ἐκτοσθεν ἢ διφθέρα: (3, 107.) Πορφυρᾷ μὲν ἔχον τὸ βιβλίον τὴν διφθέραν, χρυσοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν. || Præterea ὀμφαλός ζυγοῦ dicitur τὸ μέσον, ut Hes. tradit, αἱ ἐν τῷ ζυγῷ τρωγλαί, ἐφ’ ὧν αἱ ἡνίαι, ut Idem: Jugi foramina, de quibus religantur habenæ. Apud Eust. 1350. Τρις δ’ ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ’ ὀμφαλόν, i. e. ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. || Præterea fici quoque ὀμφαλούς in ima sui parte et quasi ventre habent, J. Poll. 2. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ καὶ τὸν τῶν σύκων πυθμένα ὀμφαλόν ὀνομάζουσι. Similiter in pomis quoque, pyris, mespilis, sorbis, umbilicus s. ὀμφαλός dicitur, Quod in fundo umbilici modo prominet. [Geop. 10, 56. Aristot. Probl. 12, 7. Theophr. H. Pl. 6, 6.] || Ὀμφαλός vocatur etiam Umbilicus fornicis, i. e. Lapis continens compagem et coagmentationem sese forficum modo intersecantem. Sic et in forfice umbilicus nominari potest. Hæc Bud. respiciens ad Aristot. de Mundo, Παραβάλλειν τὸν κόσμον τοῖς ὀμφαλοῖς λεγομένοις τοῖς ἐν ταῖς ψαλίσι λίθοις, οἱ μέσοι κείμενοι κατὰ τὴν εἰς ἐκάτερον μέρος ἐνδοσιν, ἐν ἀρμονίᾳ τηροῦσι καὶ ἐν τάξει τὸ πᾶν σχῆμα τῆς ψαλίδος καὶ ἀκίνητον: q. l. sic interpretatus est, Mundum cum illis lapidibus componere, qui in operibus fornicatis forficis in modum dispansi conformatis structura se intersecante, Umbilici vocantur. In VV. LL. annotatur Ὀμφαλόν s. Ὀμφάλιον esse etiam Cretæ locum, cujus mentionem fieri a Callim. (H. in Jov. 45.): item Locum quendam Thessaliæ. [Schol. Nicandri A. 7. Ὀμφαλόεσσαν, τὴν τροφώδη· ὀμφαλός γὰρ ἀπὸ τῆς ὀμπνης εἰρηται, ὃ ἐστι τροφή, ἀφ’ οὗ καὶ ἡ Δημήτηρ Ὀμπνία. Idem ad v. 348. Ὀμφαλόεσσαν, τὴν τροφόεσσαν, παρὰ τὸν ὀμφαλόν· βρῶσις γὰρ ὁ ὀμφαλός, ἐπεὶ δι’ αὐτοῦ τὰ ἔμβρυα πάντα τὴν τροφήν δέχεται καὶ ἀναπνεῖ. Vide Schn. Lex. v. Ὀμπη. “Markl. Iph. p. 19. Wakef. Ion. 5. 474. Musgr. 224. Mnasalc. 3. ad Diod. S. 1, 386. Ruhnk. Ep. Cr. 111. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Brunck. Œd. C. 1662. Heyn. Hom. 8, 647. Ficuum, Jacobs. Anth. 8, 203. Voluminis, 12, 153. Jugi, ad Il. Ω. 269.: γῆς, Fac. ad Paus. 1, 228. ad Diod. S. 1, 332. Conf. c. ὀφθαλμός, Heyn. Hom. 6, 124. Schneid. ad Aristot. H. A. 124. 322. Sylb. ad Etym. 720, 17. Koppiers. Obs. 113. Villebr. ad Athen. 1, 209. Paris., Valck. Phæn. p. 738. ad Herod. 701. Ὀμφαλοὶ, ad Mær. 178.” Schæf. Mss. * Ὀμφαλοειδής, ὁ, ἡ, Eust. 1350, 5. “Heyn. Hom. 8, 647.” Schæf. Mss.] Ὀμφαλόκαρπος, Cujus fructus umbilicatus est, umbilicum refert. Ita dicitur aparine, ut testatur Diosc. 3, 103. (92.) Ἀπαρίνη· οἱ δὲ ἁμπελόκαρπον, οἱ δὲ ὀμφαλόκαρπον, οἱ δὲ φιλάνθρωπον καλοῦσι. Nominis rationem mox exprimit his verbis, Σπέρμα, σκληρόν, λευκόν, στρογγύλον, ὑπόκοilon ἐκ μέσου ὡς ὀμφαλός. De eadem Plin. 27, 5. Aparinen aliqui Omphalocarpum, alii Philanthropon vocant: ramosam, hirsutam, quinis senisve in orbem circa ramos foliis per intervalla: semen rotundum, durum, concavum, subdulce. Sed perperam ibi SCRIBITUR Ὀμφαλόκαρπος. Ὀμφαλοτόμος, SIVE Ὀμφαλητόμος, ἡ, Obstetrix, Quæ umbilicos infantibus recens natis præcidit: quod Eust. [Il. 956, 43. 1314, 49.] Ionice pro μαῖα dici annotat. J. Poll. 2. ὀμφαλοτόμος, ἡ μαιεῦτρια. [Lobeck. Phryn. 651. “Ad Mær. 259.” Schæf. Mss. Hippocr. 245, 45. Sophron Athenæi 324.] Ὀμφαλοτομία, SIVE Ὀμφαλητομία, ἡ, Umbilici præcisio. Prius ὀμφαλοτομία, ap. J. Poll. legitur in fine

1. 4. posterius autem ὀμφαλητομία una cum ὀμφαλητόμος ap. Suid. 'Ομφαλητομία, ὅτε τὸν ὀμφαλὸν τοῦ βρέφους αἱ μαῖται ἀποτέμνουσι· καὶ αὐταὶ δὲ, ὀμφαλητόμοι λέγονται. ["Heind. ad Plat. Theæt. 307(=149.)" Schæf. Mss. Aristot. H. A. 8, 9.]

'Ακρόμφαλον σινε 'Ακρομφάλιον, τὸ, Mediana umbilici pars, Umbilici meditullium, Ruf. Ephes. (31.) 'Ομφαλὸς δὲ, τὸ ἐν μέσῳ κοῖλον· τούτου δὲ τὸ ἐν μέσῳ, ἀκρόμφαλον. J. Poll. 2. 'Ομφαλοῦ δὲ τὸ ἐν μέσῳ, ἀκρομφάλιον· τὸ δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπομφάλιον. "Ἐξόμφαλος, "Cui prominet s. procidit umbilicus. Gal. a quibusdam Medicis ἐξομφάλους nominari scribit Eos, "quibus περιτοναίου τρωθέντος, ἢ ραγέντος, εἶτα μὴ συμφύντος, ὅγκος μαλακὸς γίνεται κατὰ τὸν ὀμφαλόν. "Et ἐξόμφαλον πάθος, Vitium illud, cum prominet umbilicus et amplius more solito extat: quod et ἐξόμφαλος substantive dicitur a Diosc. 4, 70. de psyllio, 'Εντεροκήλας τε τὰς ἐπὶ παῖδων καὶ ἐξομφάλους ὑγιάζει καταπλασσόμενον σὺν ὀξει, Umbilicos prominentes, Umbilici proidentias. Itidem vero 'Auctor Defin. Medic. ἐξόμφαλον vocat, quod P. B. 'Ægiu. ἐξόμφαλον πάθος dicit: 'Ἐξόμφαλος ἐστὶν ὑπεροχὴ ὀμφαλοῦ ὑπὸ διαφόρου αἰτίας γινομένη." [*'Ἐπιλόμφαλον, τὸ, Gal. Defin.] 'Ἐπομφάλιον, τὸ, Quod supra umbilicum est, vide 'Ακρομφάλιον. Exp. etiam Umbo clypei, [Il. H. 267. Demetr. Pe-ragom. Bern. p. 82.] AT 'Ἐπομφάλιος dicitur Umbilicatus: σῦκον, Epigr. Ficus umbilico prædita. Habere enim et ficus suos umbilicos, in 'Ομφαλὸς dictum est. ["Jacobs. Anth. 8, 203. Heyn. Hom. 5, 353. *Εὐόμφαλος, Valck. ad Rōv. 75." Schæf. Mss. Casaub. ad Athen. 682. *Κατομφάλιος, Nicander Θ. 290.] Μεσόμφαλος, Umbilicum in medio habens: φιάλη, quæ ET βαλανειόμφαλος, ita appellata, ut Timarchus tradit ap. Athen. (501.) quoniam τὰ πλείστα τῶν 'Αθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα, τοὺς ἐξαγωγὸς ἔχει κατὰ μέσον· ἐφ' οὗ χαλκοὺς ὀμφαλὸς ἐπεστίν. Ion in Omphale, "Ἴρ', ἐκφορεῖτε παρθένου κύπελλα, καὶ Μεσομφάλους, sc. φιάλας. Cratinus, Δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους. Theopompus, Λαβοῦσα πλήρη χρυσέων μεσόμφαλον Φιάλην. Μεσόμφαλοι dicuntur etiam Species quædam placentarum, J. Poll. 2. || Μεσόμφαλος, Ia medio umbilico situs, Eur. Or. (331.) de Pythone, s. Delphis, ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοὶ γὰς. Causam ejus nominis Eust. 1389. explicat his verbis, Τὴν μὲν γῆν ὁ μῦθος περὶ πον τὴν Δελφικὴν χώραν λέγει μεσάζεσθαι, ἀετοῖς μετρηθεῖσαν ὑπὸ Διὸς· διὸ καὶ ὀμφαλὸς καὶ μεσόμφαλον γῆς ὁ Πύθιος τόπος ὁ περὶ Δελφούς ἐλέγετο. Umbilicum Siciliæ eod. modo appellat Cic. Ennense nemus. [Æsch. S. c. Th. 753. Ag. 1065. Ch. 1036. "Wakef. Ion. 241. 474. Porson. Med. p. 21. Eur. Phœn. 244. Toup. Opusc. 1, 575. 2, 88. ad Herod. 264." Schæf. Mss. Batrach. 128. λίχνον μεσόμφαλον, i. q. μεσολύχνιον.] Μεσομφάλιον, τὸ, Medius umbilicus, simpl. Umbilicus, J. Poll. 2. Τὸ δὲ κατὰ μέσον γαστέρα κοῖλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον. Exp. etiam Umbilicus clypei, s. Umbo. ["Musgr. Ion. 184." Schæf. Mss. *Πολύομφαλος, Opp. K. 1, 218. Clem. Alex. 14.] "Πρωτόμφαλον, τὸ τῆς ἀσπίδος μέσον, Hes. Umbilicus clypei."

'Ομφαλῶδης, Umbilicaris: πρόσφυσις, Umbilicaris appendix, Gaza ap. Aristot. de Gener. Anim. 3, 2. ubi de ovīs immaturis, quæ gallina madefacta aut frigore horrens ediderit, ait, "Ἐπὶ αἱματώδες τε φαίνεται τὸ κῆμα καὶ ἔχον δι' αὐτοῦ στόλον μικρὸν ὀμφαλῶδη. 'Ομφαλῶεις, Umbilicatus, Umbilicum habens: ἀσπίδες, Clypei umbilicati, potius Clypei qui umbones habent, Il. M. (161.) Item ζυγὸν ὀμφαλῶεν, Ω. (269.) τὸ ἢ κύκλους τινὰς κοίλους ἔχον ὀμφαλοειδεῖς, ἢ γλύμματα κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ ὅπου οἱ ἱμάντες περιτίθενται, ut Eust. dicit manifestum esse ex eo l. quem in 'Ομφαλὸς supra citavi. Qui vero ἀκριέστεροι sunt, ὀμφαλῶεν exp. τὸ ὑπεροχὰς τινὰς ἔχον ἐν μέσῳ, ἐν αἷς οἱ ἱμάντες περιελούνται: vel, τὸ ἔχον μέσον ὀμφαλόν, ᾧ προσδίδται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός: tot enim expositiones afferuntur ab Eust. A Nicandro vero ('Α. 7.) ἄρκτος ὀμφαλόεσσα dicitur, vel quod in umbilico poli borealis sit constituta; vel quod ipsa ursa fecunda sit atque altrix: quoniam cuncta animantia,

A quæ umbilicum habent, per eum primum alimentum accipiunt et nutriuntur. Sunt etiam qui ὀμφαλόεσσαν exposuerint Creticam, a Cretæ loco quodam, qui ὀμφαλὸς appellatur. Sic VV. LL. sed vide Schol. tam de h. l., quam de ὀμφαλόεσσα πόσις. [Vide 'Ομφαλός. "Jacobs. Anth. 8, 203. Heyn. Hom. 4, 703. *'Ομφάλιος, 5, 353. Jacobs. Anth. 11, 161. *'Ομφαλίη, Schrader. Emendd. 152." Schæf. Mss. *'Ομφαλῆος, Diod. S. 5. p. 233, 44. forte ὀμφάλιος. *"'Ομφαλικὸς, Phanias Athenæi 58." Boiss. Mss. *'Ομφαλῶν, unde] 'Ομφαλωτός, Umbilicatus: χρύσις, Phiala aurea umbilicata. Pherecr. ap. Athen. (502.) Στεφάνους τε πᾶσι κώμφαλωτὰς χρυσίδας, [Polyb. 6, 25, 7.]

'Ομφάλιον, τὸ, Umbilicus, proprie clypei, i. e. Umbo, ὁ ὀμφαλὸς τῆς ἀσπίδος, ut Suid. exp. in Epigr. quodam. ["Leon. Tar. 95. Heyn. Hom. 5, 353." Schæf. Mss.]

["'Ομφαλίζω, unde] 'Ομφαλιστήρ, ὁ, Scalper excisorius, quo obstetrix infanti recens nato umbilicum præsecat, J. Poll. 2. Καὶ ὁ ἀποτέμνει τοὺς ὀμφαλοὺς τῶν βρεφῶν, 'Ομφαλιστήρ. Itidemque Hesychio [et Photio] ὀμφαλιστήρ ᾧ τοὺς ὀμφαλοὺς ἀποτέμνουσιν.

*ΟΜΦΑΞ, ακος, ἡ, Uva acerba, necdum matura, σταφυλὴ δριμεία καὶ οὐπω πέπειρος, Od. H. (125.) πάροιθε δὲ ὀμφακὲς εἰσιν "Ανθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσαι, ubi nota ὀμφακας dici etiam Parvos illos acinos, qui statim post amissos flores apparent, necdum ὑποπερκάζουσι. Hesiod. autem ὀμφακας vocat etiam Quæ jam variare incipiunt: 'Α. (399.) ὅτ' ὀμφακὲς αἰόλλονται. Athen. 14. Τοῦ θερούς ἀντὶ τοῦ ὄξους τῆς ὀμφακὸς ἐμβαλὼν εἰς τὸν ζωμόν. Reperitur etiam usurpatum masc. genere, Plut. 240. μεᾶ Ed. (=6, 524.) Οὐδὲν ἀπολείπουνσι τῶν διὰ τὴν ὀμφακὰ τὴν σταφυλὴν ἑτέροις προϊέμενων: 1152(=8, 571.) de hedera, Μάλιστα δὲ αὐτὸς ὁ κόρυμβος ὀμφακὶ πυκνῇ καὶ περκάζοντι προσεοικῶς ἐκμεμῖμται τὴν τῆς ἀμπέλου διάθεσιν. Non solum autem uva acerba et immatura ὀμφαξ appellatur, sed etiam oliva, necnon lauri baccæ, omnesque omnium plantarum acerbi adhuc et crudi fructus, et qui ad maturitatem nondum pervenere. Hesychio certe ὀμφακὲς sunt πάντα τὰ αὐστηρά καὶ ὀξέα, ἡγουν ὄξινα. ["Wakef. Alc. 767. Georg. p. 20. Merrick. Tryph. Angl. p. 9. Jacobs. Anth. 8, 244. 229. 9, 331. 10, 92. 11, 325. 12, 288. Aristoph. Fr. 288. Phryn. Ecl. 16. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. ad Mær. 11." Schæf. Mss. 'Ομφαξ, ὁ, ἡ, Lobeck. Phryn. 54. Æsch. Ag. 979. *'Ομφακός, ὁ, Hippocr. 515, 36.] 'Ομφακόμελι, τὸ, Medicamentum ex uvis immaturis et melle. Diosc. 5, 31. fieri tradit ἐξ ὀμφάκων μήπω περκαζουσῶν, καὶ χυλοῦ μελιτος: quod potionis genus ex uvæ acerbæ succo et melle, pharmacopolæ Sirupum de agresta dicunt. 'Ομφακώδης, Acerbus, in modum uvarum immaturarum, Theophr. H. Pl. 3, [13, 6. Hippocr. 95. *Περμομφακώδης, 1133.]

'Ομφάκινος, Omphacinus, Ex uvis acerbis et immaturis confectus: ἔλαιον, Oleum ex olivis immaturis, quod et ὠμοτριβὲς dicitur, quia olivæ illæ acerbæ, unde exprimitur, crudæ adhuc sunt, Diosc. 1, 29. "Ἐλαιον πρὸς τὴν ἐν ὑγείᾳ χρῆσιν ἄριστον τὸ ὠμοτριβὲς, ὁ καὶ ὀμφάκινον καλεῖται. Plin. etiam Omphacinum oleum appellat, 23, 4. Apud J. Poll. 7, ὀμφάκινον est etiam Vestimenti muliebris genus: quo colore Alexandrum delectatum scribit. [Alex. Trall. 1. p. 2. Hippocr. 284, 49. "Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 381. *'Ομφάκιος, Merrick. Tryph. Angl. p. 10." Schæf. Mss. Aristæn. 2, 7. 'Ομφάκια μῆλα τοῦ στέρνου.]

'Ομφακίτης, ut ὀμφακίτης οἶνος, Vinum omphacites, quod conficitur θελοπεδενομένης, μήπω κατὰ πάντα πεπεῖρου τῆς σταφυλῆς οὔσης, ἐπὶ δὲ ὀξιδούσης, ἐπὶ ἡμέρας γ ἢ δ, ἕως ἂν ῥυσσωθῶσιν οἱ βότρυες, Diosc. 5, 12. Et fem. 'Ομφακίτης κηκίς, Species gallæ parva, tuberosa, solida, nullo foramine pervia, Diosc. 1, 147. [Hippocr. 286, 4.] 'Ομφακίας, ὁ, Acerbitate sua ὀμφακας referens, Ex uvis immaturis et acerbis confectus: οἶνος, Eust. fortasse i. q. ὀμφακίτης. ["Apud Athen. 26. memorantur duo genera vini Alhani, ὁ μὲν γλυκάζων, ὁ δ' ὀμφακίας, Alterum dulce, alterum

acerbiusculum." Schw. Mss.] Metaphor. e Luciano (1, 626.) 'Ομφακίας νεκρούς ἀγείς, Acerba morte defunctos agis. Et ap. Aristoph. 'A. (352.) ὀμφακίας θυμὸς, Acerbus immitisque animus: οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν. ["Athen. 1, 42." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 54. θυμός.] 'Ομφάκιον, τὸ, Omphacium, Succus uvæ acerbæ, necdum maturescentis, Diosc. 5, 7. 'Ομφάκιον, ἔστι μὲν χυλὸς ὀμφακος θασίας σταφυλῆς μῆπω περκαζούσης, ἢ Ἀμιναιάς. Plin. 12, 27. Oleum et omphacium est. Fit duobus generibus, et totidem modis, ex olea et vite: olea adhuc alba expressa, deterius e druppa: ita vocatur priusquam cibo matura sit, jam tamen colorem mutans. E vite fit Psythia aut Aminæa, cum sunt acini ciceris magnitudine, ante canis ortum. In prima lanugine demetititur uva, ejusque melligo. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 226. Jacobs. Anth. 11, 131." Schæf. Mss. Hippocr. 384, 30.] 'Ομφάκη, ἡ, Ex acerbis uvis expressa melligo, Ruell. ap. Diosc. 3, 9. Acerbæ uvæ succus, quem Omphacium dicunt, Marcell.: Οὕτω καὶ ἡ θαψία καὶ μανδραγόρα καὶ ὀμφάκη, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις χυλίζεται. Ubi quædam exempl. habent ὀμφαξ. 'Ομφακίς, ἴδος, ἡ, Cavum illud e quo glans quercina enascitur, qua utuntur coriarii, P. Ægin., 3, 42. de dysenteria, 'Ομφακίδος κεκαυμένης, ἔστι δὲ τὸ κοῦλον ἐξ οὗ ἐκπέφυκεν ἡ τῆς δρυὸς βάλανος, ᾧ περ οἱ βυρσεῖς χρῶνται. Plin. Calycem glandium vocat, recentiores Medici Cupulam, ut nonnulli tradunt, qui ap. Paul. pro ὀμφακίδος corrupte legi annotant ὀμφακίτιδος: idque Interpreti imposuisse, existimanti ibi significari Gallam, quæ ὀμφακίτις nominatur. Rursum ap. eund. Paul. Interpretes ὀμφακίδα gravi errore vertisse Uvam acerbam, pro Glandium calyce. [Cornarius ad Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 283. 456.] 'Ομφακίζομαι, Uvas acerbæ et adhuc imaturas lego, Prov. ap. Suid. Σικελὸς ὀμφακίζεται, quod Erasmus scribit dictum in eos, qui libidine furandi quamlibet vilia tollerent furto: ductum a furacitate Siculorum. Sed et alias affert explicationes, quas ap. eum vide in Adagio, Siculus omphacizat. ['Ομφακίζω, Babriæ Fab. 18. "Toup. Opusc. 1, 293. Vit. Soph. p. x. Merrick. Tryph. Angl. p. 10." Schæf. Mss. * "'Ομφακισμός, Zonar. Lex." Dahler. Mss. * "'Απομφακίζω, Hippol. Hom. in Theoph. p. 26. Fabr." Routh. Mss.]

"'ΟΜΦΗ, dicitur φήμη θεία, κληδὼν θεία, Divina " vox, Responsum a deo datum consulenti: quasi " ἡ τὸ δὴ φαίνουσα, Aperiens id quod est, Veritatem " prodens. Il. B. (41.) 'Εγρετο δ' ἐξ ὕπνου θεῆ δέ μιν " ἀμφέχυτ' ὀμφή. Accipitur et pro φωνῇ simpliciter " s. αὐδή. Eur. Med. (175.) πῶς ἂν ἐς ὕπνῳ τὰν ἀμε- " τέραν 'Ελθοι, μύθων τ' αὐθαθέωντων Δέξαιτ' ὀμφάν; Sic " Nonn. (Jo. 72, 26.) ὑποκάρδιον ὀμφήν, Vocem sub " pectore latentem, dixit pro Mente et cogitatione." ["Wakef. Ion. 5. Brunck. Apoll. Rh. 188. Heyn. Hom. 4, 202. 5, 462. 8, 35. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. 3, 1. p. 67. Brunck. Œd. C. 102. 550. Theogn. 786." Schæf. Mss. Heliod. 2. p. 106. * 'Ομφαῖος, Nonn. D. 9, 283. 12, 42. " Πανομφαῖος, ad Il. Θ. 250. Gesner. Ind. Orph., Alberti Peric. Cr. 95. Il- gen. ad Hymn. 458. Wakef. Ion. 5. Jacobs. Anth. 6, 232. Heyn. Hom. 5, 462." Schæf. Mss. Vide ad Orph. Arg. 660. Clem. Alex. Cohort. 31, 30. Eust. Od. A. p. 56, 29. 724, 30. Il. B. p. 128, 26. 371, 18. * Πανομφής, Euseb. Pr. E. 5, 8.] " 'Ομφήεις, Fatidicus; Vocalis," ["Nonn. D. 2, 686. Jo. 1, 194." Wakef. Mss. * 'Ομφάω, unde] " 'Ομφητήρ, ἦρος, ὁ, " Fatidicus, Vates, Tryphiod. (132.) 'Ελένοιο μετή- " λυδος ὀμφητήρος." [* Παρόμφημα, Hesychio * παρ- νυμίασμα.] " 'Ομφύνειν, Hesychio αὐξεν, σεμνύνειν, " ἐντιμώτερον ποιεῖν, Augere, Honoratiorem et augu- " stiores reddere." " 'Ομφύνειν, Hesychio est ἐν- " δόξους ποιεῖν: afferenti et ὀμφυναν pro ἐδόξαζον: " videtur esse ab ὀμφή."

*'ΟΝΑΡ, τὸ, Somnium, Insomnium, Il. K. (496.) κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη Τῇν νύκτ', Οἶνειδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης, ubi tamen quidam interpr.

A Mortifer somnus, quem illi Diomedes attulit, A. (63.) καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστὶ, Etenim somnia ab Jove proficiscuntur, Xen. Symp. 'Εάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς. Sic Cernere somnia Lucret. dicit, et Ovid. cur hæc ego somnia vidi? Itidem legitur ap. Athen. 'Ενύπνιον ὄρα. Rursum Xen. K. Π. 8, (7, 1.) "Ὁναρ εἶδε τοιόνδε, Ejusmodi vidit somnium. Plato, Μῆδ' ὄναρ μῆδ' ὄρα, Sine visis somniorum, p. 2. mei Lex. Cic. Item κατ' ὄναρ, Per quietem, somnium, In somnis, quod et καθ' ὕπνου dicitur: Matth. 2, (12.) de Magis, Χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώ- δην, Responso s. Oraculo in somnis accepto. Pro quo κατ' ὄναρ frequentius absolute dicitur ὄναρ, Mosch. (4, 18.) τὰ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλω, Plut. (6, 694.) "Ὁναρ ἰδὼν χρυσοῦν θέρος ἐξαμῶντα Μιθριδά- την, Cum in somnis vidisset: Pericle, 'Η θεὸς ὄναρ φανείσα, Dea per quietem ei se offerens. Philo V. M. 1. Οὐδ' ὄναρ ἐπήσθοντο, Ne vel per somnium quidem sensus eis ullus. Lucian. 'Εδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν Ἀλέξανδρον. Synes. Ep. 4. Ἰδόντες καὶ παθόντες ἃ μῆδ' ὄναρ ἠλπίσαμεν. || Nonnunquam ὄναρ accipitur pro Umbra, Plut. Tbeseo (32.) "Ὁναρ ἐλευθερίας, Umbra libertatis, Epigr. οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβου, Ne timoris quidem umbram. Alicubi οὐδ' ὄναρ redditur etiam, Ne vestigium quidem ullum. ["Ad Charit. 460. 515. Eur. Iph. T. 55. 59. Wakef. Eum. 116. Longus p. 7. 99. 129. Vill., ad Lucian. 1, 740. Diod. S. 2, 495. ad Xen. Eph. 195. Valck. Diatr. 12. Anim. ad Ammon. 217. Thom. M. 134. 650. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 110. Wessel. Diss. Herod. 106. Abresch. Lectt. Aristæn. 298. Add. 146. "Ὁναρ, κατ' ὄναρ, Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 650. 796. 824. Κατ' ὄναρ, Jacobs. Anth. 10, 134. Reiff. ad Artem. 270. Biagi Monum. Nan. p. 20. Οὐδ' ὄναρ, Jacobs. Anth. 7, 272. 8, 225. 9, 100. 10, 79. 11, 291. Σκιᾶς ὄναρ, Wakef. Herc. F. 111. S. Cr. 4, 73. Τὸ ἐμὸν λέγεις ὄναρ, Jacobs. Anth. 7, 259. 280. Περὶ τοῦ ὄναρ τε καὶ ὕπαρ, Plato Theæt. 337." Schæf. Mss. Democritus Stobæi Ecl. Phys. 2. p. 428. 'Ο μὲν εὐθύμως εἰς ἔργα ἐπιφερόμενος δίκαια καὶ νόμιμα καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ χαί- ρει καὶ ἔρρωται. * Δυσόναρ, Gl. Infæustus.]

C "Ὀνειρος, Somnium, Od. T. (541.) κλαῖον καὶ ἐκώ- κνον ἔνπερ ὄνειρῳ, Licet somnians, Il. X. (199.) 'Ὡς δ' ἐν ὄνειρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν, Inter somniam- dum, In somnis, Athen. 5. Τὰ μῆδέποτε ἐλπίσθέντα μῆδ' ἐν ὄνειρῳ φαντασθέντα, Ne in somnis quidem, Ne per somnium quidem: quod supra κατ' ὄναρ et ὄναρ dicitur. Od. Λ. (221.) Ψυχὴ δ' ἔντ' ὄνειρος ἀποπταμέ- νη, (206.) σκιῇ εἵκελον, ἡ καὶ ὄνειρῳ, Il. B. (56.) θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Visum divinum per quietem mihi oblatum est, Od. Ζ. (49.) ἀπεθαύμασ' ὄνει- ρον. Item κρίνασθαι et ὑποκρίνασθαι ὄνειρους, Dijudicare et explicare somnia, T. (535.) 'Ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, Il. E. (150.) ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὄνει- ρους, Od. T. (560.) ἡ τοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτό- μυθοι Γίγνονται, Aristoph. B. (1332.) τίνα μοι δύστα- νον ὄνειρον Πέμπεις; In prosa quoque ὄνειρος pro Somnio itidem frequentissimum est, Lucian. (1, 814.) 'Ὀνειρῷ ἡδεῖ συνόντα, Plut. Symp. 8. Ψευδεῖς ὄνειροι. Et paulo ante, Τῆς διὰ τῶν ὄνειρων μαντικῆς, Idem in Alex. Τινὸς ὄνειρου θαρρύνοντος αὐτὸν, Symp. 2. (p. 497.) Διηγηματικὸς ὄνειρων: ubi διηγεῖσθαι ὄνειρους dixit quod Cic. Enarrare alicui somnium, Explicare interpretatione somnium. || "Ὀνειρος accipitur a Poë- tis pro Ipso quietis deo, et etiam pro Ipso somnio, i. e. eo, quod per somnum videtur, Il. B. (8.) Βάσκ' ἴθι, οὐλὲ ὄνειρε, θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Eust. ὄνειρος alicubi derivat παρὰ τὸ δὴ εἶρειν, i. e. ἀληθὲς ἀγγέλ- λειν, alicubi ab ὄνειν, i. e. ὠφελεῖν. ["Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 658. 824. Markl. Iph. p. 390. Ma- cedonius 4. Jacobs. Anth. 10, 227. 236. Wakef. Herc. F. 111. ad Lucian. 1, 376. Diod. S. 1, 223. ad Herod. 516. 518. Filius Noctis, Porson. ad Hec. 70. De variis geueribus somniorum, Fischer. ad Anacr. p. 14. ubi et de discrimine inter ὄ. et ἐνύ- πνιον. De imbecillitate, Valck. Phæn. p. 520. De plur., ad Xen. Eph. 199. "Ὅσα ἐν ὄ., ad Charit. 323." Schæf. Mss. "Ὀ. et ὄνηρος, Tatian. ad Gr. 36. p. 78. Worth." Routh. Mss.]

"Ὀνειρον, τὸ, i. q. ὄνειρος, Somnium, Visum quod

per somnum offertur, seu, ut Ammon. exp., ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία, Od. Δ. (841.) "Ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ, ap. Plut. (9, 65.) 'Αμφὶ δέ οἱ δολέοντα φιλόφρονα χεῦον ὄνειρα, Fallacia somnia. ["Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 650. 824. Musgr. Iph. T. 451. Herc. F. 518. Jacobs. Anth. 8, 407. 10, 227. Ammon. 139. Valck. Anim. 217. ad Herod. 516. 518. Τοῦμόν ὃ λέγεις, Jacobs. Anth. 7, 259. 12, 438." Schæf. Mss.] Reperitur ETIAM 'Ονειράτα plur. num. in prosa pro Eo quod Poetæ dicunt ὄνειρα, Chrys., Ποίοις προσδοκᾷς ὄνειρασιν ὁμιλῆσαι, μὴ τεχίσας σαυτὸν προσευχαῖς; Cum qualibus insomniis putas rem tibi fore? Lucian. (3, 148.) 'Ονειράτα διηγούμενοι, Somnia enarrantes. Sed et gen. sing. ὄνειρατος in usu esse testatur Bud., quo et Paus. utitur, cum in Attic. dicit, 'Αναμένοντες δὴλωσιν ὄνειρατος. Athen. dativum etiam usurpat, 3. 'Ονειράτι θεασαμένους τινὰς ἐρασθῆναι αὐτῶν: pro quo alibi dicit ὄναρ ἰδόντας. Nec Poetis quoque inusitatum hoc vocab. est. Legitur enim ap. Soph. (Ed. T. 981.) ἐν ὄνειρασι: [cf. El. 460. 481.] itemque Apoll. Rh. 2, (185.) dativo ὄνειρασι utitur: [al. ὄνειρασι.] A Plat. autem de LL. (3. p. 144.) ὄνειράτα dicuntur Res inanes et nihili, sicut et ὄναρ ac Somnium ap. Lat. accipitur. [* "Ὀνειρας, Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 507. 591. Musgr. Iph. T. 451. Wakef. Alc. 360. 363. Jacobs. Anth. 10, 236. Heyn. Hom. 5, 344. Valck. Phœn. p. 144. Plut. de S. N. V. 93. Toup. Opusc. 2, 157. Ammon. 139. Valck. Anim. 217. ad Herod. 517. Κατὰ ὄψιν ὄνειρατος, Paus. 1, 390. * 'Ὀνειράτον, Wakef. S. Cr. 1, 49. 'Ονειράτα, Dionys. H. 2, 1052." Schæf. Mss. "Tzetz. ad Lycophr. 1182." Kall. Mss. * "Ὀνειραρ, Etym. M. 47, 53. * 'Ὀνειράτιον, Schol. Apoll. Rh. 2, 197." Wakef. Mss. Spohn. de Extr. Odys. Parte 127.]

'Ονειρογόνος, In somnis genituræ profuvium, VV. LL. e Plin. [perperam pro 'Ονειρωγμός ap. Cæl. Aurel.] 'Ονειροκρίτης, ὁ, Qui somnia interpretatur, dijudicat, interpretatione explicat, Bud. e Basilio, [Eust. Il. A. p. 36, 14. "Jacobs. Anth. 6, 324." Schæf. Mss.] 'Ονειροκριτικός, Ad somniorum interpretem et conjectorem pertinens. Extant et Artemidori libri 'Ονειροκριτικοί, de Interpretandis Somniis. 'Ονειροκριτικός dicitur etiam Is qui somnia interpretari novit, Peritus somniorum interpres. [Dem. Phal. Plutarchi Aristid. 27. * 'Ονειροκριτικῶς, Eust. Od. 1877. * "Ὀνειροκρισία, Artemid. 2, 25. 70." Kall. Mss.] 'Ονειρολεσχία, ὕβρις, Suid. 'Ονειρολογία, ἡ, Somniorum euarratio; Disputatio de somniis, Cam. 'Ονειρόμαντις, Qui e somniis vaticinatur, futura prædicit, J. Poll. e Magnete, [Æsch. Ch. 31. * "Ὀνειρόπλαστος, Const. Manass. Chron. p. 35. Meurs." Schæf. Mss.] 'Ονειρόπληκτος, Somnio terditus, Qui somniis percellitur et terretur; Suid. enim ὄνειρόπληκτον exp. ὑπὸ ὄνειρων πληττόμενον. Hesychio quoque ὄνειρόπληκτος est ὄνειρῳ πεπληγῶς: sed addit, ἡ ὄνειροκρίτης. [* "Ὀνειροπλήξ, Mirabilis somniator, Philo J. 2, 43." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 611. * "Ὀνειροποῖος, Tzetz. Exeg. in Il. p. 75, 31. 109, 23." Schæf. Mss.] 'Ονειροπόλος, Qui circa somnia versatur, eis futura prædicens, Conjector, ὁ δὲ ὄνειρων μαντευόμενος, ut exp. Il. A. (62.) μάντιν ἐρείομεν ἡ ἱερῆα, "Ἡ καὶ ὄνειροπόλον, E. (149.) Υἱέας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος. Eust. dicit ὄνειροπόλον ab Hom. vocari τὸν περὶ ὄνειρους στρεφόμενον, κάκεῖθεν τὸ μέλλον προειδόμενα διὰ τοῦ κρίνειν ὄνειρους. Propertium ad vocem Gr. alluisse puto, Quæ mea non decies somnia versat anus? Sed ὄνειροπόλος dicitur non solum ὁ τοὺς ὑπ' ἄλλων βλεπομένους ὄνειρους διενκρινῶν, sed etiam ὁ βλέπων αὐτὸς ὄνειρους καὶ κατ' αὐτοὺς προλέγων, Is qui e somniis, quæ ipse vidit, futura prædicit, ut Agamemnon, Il. B., teste Eust. ["Toup. Opusc. 1, 142. Heyn. Hom. 4, 33. 5, 30." Schæf. Mss.] 'Ονειροπολέω, In somniorum interpretatione versor, Somniorum interpretem et conjectorem ago. Hesychio ὄνειροπολῶν est ὁ δὲ ὄνειρων μαντευόμενος. Item Somnio, Somnium cerno, βλέπω ὄνειρον, ut Eust. exp., Plut. (8, 332.) Οὐ μάλα σωφρονῶν ἐναργῶς, εἴτε ἐγρήγορεν εἴτε ὄνειροπολεῖ, Lucian. (1, 813.) Πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὄνειροπολοῦντα νύξας ὁ

λόγος ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν. Sic Dem. (54.) Πολλὰ τοιαῦτα ὄνειροπολεῖν ἐν τῇ γνῶμῃ. Et Liban., 'Εγὼ δὲ ὄνειροπολῶ τὰ τῶν Φοινίκων ἀγαθὰ. Frequens est etiam ap. Aristoph. (N. 27.) 'Ονειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν: q. l. citans Eust. 533. ὄνειροπολεῖν dicit accipi non eo modo quo ὄνειροπόλος ab Hom., sed σκῶμμα ἔχειν, et significare τὸ ὥς ἐν φαντασίᾳ μάτην ἐλπίδοκοπεῖσθαι, vel τὸ βλέπειν ὄνειρον: nam ita eum equis addictum esse ait, ut etiam in somnis et dormiens de eis cogitet: Terent. Dies noctesque me ames, me desideres, Me somnies, me expectes, de me cogites. Idem N. (15.) 'Ἰππάζεται τε καὶ ξυνωρκεύεται, 'Ονειροπολεῖ θ' ἵππους, Equos somniat, Etiam in somnis de equis cogitat. Item Decipio et eludo veluti vanis per somnum imaginacionibus, 'Ἰππ. (809.) τὸν δ' ἐξαπατᾷς καὶ ὄνειροπολεῖς περὶ σαντοῦ, Schol. παρακροῦν καὶ παραλογίζεσθαι καὶ παραπλανᾶς. ["Jacobs. Anth. 7, 367. Longus p. 73. 244. 286. Vill., Diod. S. 2, 576. Toup. ad Longin. 386. Segaar. Epist. ad Valck. 29. Alciph. 146. ad Charit. 280. T. H. ad Lucian. Dial. p. 8. 117. ad 1, 347. Somnio, T. H. ad 1, 179. 'Ονειροπολεῖν τὸν πλοῦτον, Heind. ad Plat. Lys. p. 41." Schæf. Mss. * "Ὀνειροπόλημα, Clem. Alex. 849." Wakef. Mss. * 'Ονειροπόλησις, affertur a Schneidero e Cæl. Aurel. * 'Ονειροπολία, Plato Epinom. 261=985. Epiphan. 1, 163. 214. "Nilus Epist. 166." Boiss. Mss. * 'Ονειροπολικόν, τὸ, Vaticinatio ex insomniis, Plut. 9, 582. * "Ὀνειροπομπὸς, (Somnia immittens,) Heyn. ad Apollod. 1064." Schæf. Mss. "Euseb. H. E. 4, 7. vide Vales." Mendham. Mss.: Just. Mart. Apol. 1, 27, 19. * "Ὀνειροπομπεία, Somniorum missio, Euseb. D. E. 203." Wakef. Mss.] 'Ονειροσκοπός, ὁ, Qui somnia considerat et interpretatur, J. Poll. 7. 'Ονειροκρίται, ὄνειροπόλοι, ὄνειράτων ὑποκριταί, ὄνειροσκοποί: quæ synonyma facit τῷ ὄνειρομάντει. [* "Ὀνειροσκοπικός, Joseph. Hypomn. 326. Fabric. * 'Ονειρόσοφος, Tzetz. Exeg. in Il. p. 51, 11." Schæf. Mss. * 'Ονειροτόκος, Nonn. D. 10, 264. * 'Ονειρόφαντος, Æsch. Ag. 429. * 'Ονειροφαντασία, Artemid. 4, 63. "Wakef. S. Cr. 3, 65. * 'Ονειροφόβος, Tzetz. Chil. 9. p. 174.] 'Ονειρόφρων, Somniorum peritus interpres, Eur. [Hec. 708.]

Βραχύονειρος, Pauca habens somnia: ὕπνος, Somnus, quem pauca comitantur somnia. [Plut. 8, 734. φαντασίαι.] Δυσόνειρος, Tumultuosis et malis somniis molestans: ut ὕπνος. Quod vero Diosc. dicit δυσόνειρός ἐστι, et ἐνύπνια ταραχώδη ὄρῃν ποιεῖ, ita Plin. Tumultuosa somnia facit. [Plut. 6, 52. 8, 929.] Εἰκελόνειρος, Somo vel Somnio similis, Vanus, Inanis, [Aristoph. "Ὀρν. 688.] Εὐθύνειρος, Qui quod evenitum est, aperte videt in somnis, Bud. ex Aristot. περὶ τῆς καθ' ὕπνον Μαντικῆς, p. 245[=699. "Necroph. Schol. ad Synes. 374." Boiss. Mss. Plut. 7, 722. "Villois. Anecd. Gr. 1, 156." Wakef. Mss.] Εὐθύνειρία, Insomnium aperte ostendens, quod futurum est, Idem Bud. ex eod. l. p. 274. 275. ["Geop. 1, 181." Wakef. Mss.] "Εὐόνειροι, Qui "bona vident somnia, Bud. e Strab." ["Heliod. 3, 5. νύξ." Boiss. Mss. Εὐόνειρα, τὰ, Læta somnia, Plut. 6, 310. * 'Ἰσόνειρος, Somnio similis, Æsch. Pr. 551. * Πολυόνειρος, Multa insomnia habens, Plut. 7, 722. * Ψευδόνειρος, Chariton 3, 7. p. 55.]

'Ονειρείος, ut πύλαι, Somni portæ, Insomniorum portæ, αἱ τῶν ὄνειρων πύλαι, ut Hes. exp. Od. Δ. (809.) 'Ἡδὲ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὄνειρείῃσι πύλῃσι. [* 'Ονειρήεις, Orph. H. 86, 14. * 'Ονειρώδης, Tzetz. ad Lycophr. 113. "Boiss. Philostr. 299." Schæf. Mss.]

["* 'Ονειρώ, * 'Ονειρωσις, unde * "Ὀνειρωτικός, Schol. Theocr. 9, 16." Wakef. Mss. * 'Εξονειρώ, Hippocr. 664, 30.]

'Ονειρώττω, Somnio, Plato de Rep. 5. 'Ονειρώττειν ἄρα οὐ τὸδε ἐστίν, ἐάν τ' ἐν ὕπνῳ τις, ἐάν τ' ἐγρηγορήῃ, τὸ ὁμοῖόν τῳ, μὴ ὁμοῖον, ἀλλ' αὐτὸ ἡγήται εἶναι ὥς οἰκεν; Synes. de Insomn. Καὶ τοι πᾶν τοῦτο ὕπαρ ἐστὶν ὄνειρώττωντος καὶ ἐγρηγορότος ἐνύπνιον, Hoc totum est inter-vigilandum somniantis. Construitur etiam cum accus., ut ὄνειροπολεῖν, quod ejusd. signif. est Plut. de Def. Orac. Μέσον τε τοῦ ἀπείρου τόπον οὐκ

ὀρθῶς ὀνειρώττων, Cum medium loci infiniti non recte somniet. Peculiariter autem Medici ὀνειρώττειν de iis somniis dixerunt, quæ conjunctas sibi veneris et libidinis imagines habent; vocaruntque ὀνειρωγμοὺς Libidinis in somno imaginationes. Atque adeo Schol. Aristoph. (N. 16.) ita ὀνειρώττειν distinguit ab ὀνειροπολεῖν, ut ὀνειρώττειν sit Genituram per somnium emittere: id quod accidere solet iis qui amoribus vacant: ὀνειροπολεῖν vero sit Visum in somniis videre atque somnare. [Polyb. 1, 5, 8, 5, 108, 5, 17, 15, 13. Lucian. 2, 712. 3, 614. "Palladas 122. Brunck. Soph. 3, 521. Abresch. Lectt. Aristæn. 149. Koen. ad Greg. Cor. 67." Schæf. Mss.] Ὀνειρωγμός, In-somnium. Utplurimum dicitur de Libidinis imaginatione in somnis. Diosc. 3, 148. de nymphæa, Πίνεται δὲ ἡ ῥίζα καὶ πρὸς ὀνειρωγμούς: de qua Plin. 26, 10. Insomnia quoque voveris, ab jejuno pota et in cibo sumta, adimit. ["Artemid. 5." Wakef. Mss.] Ὀνειρωγμός, ἡ, Somnium, potius Ipsa somnandi actio, ἡ τῶν ὀνειρώτων δεξις, Suid. ["Philo J. 2, 446." Wakef. Mss. Plato 9, 349. "Greg. Naz. Stel. 1. p. 69. Montac." Boiss. Mss.] Ἐξονειρώττω, In somnis semen emitto, Aristot. de Gener. Anim. 2. Καθάπερ τοῖς ἄρρεσι γίνεται καὶ ταῖς γυναῖξι νύκτωρ, ὁ καλοῦσιν ἐξονειρώττειν. Idem Aristot. Probl. Καὶ οἱ κοπιῶντες ἐξονειρώττουσιν, ὅτι ὑγρὸς καὶ θερμὸς ὁ κόπος, Genitura eis in somnis profluit. [Hippocr. 232, 10.] Ἐξονειρωγμός, ὁ, Seminis in somnis emissio, Cum alicui genitura in somnis profluit, Aristot. Probl. Διὸ καὶ ταχὺ καὶ ἄνευ ἐργασίας ἐν τοῖς ὕπνοις οἱ ἐξονειρωγμοὶ γίνονται. [Theophr. Fr. 7, 16.] Ἐξονειρωκτικός, Cui semen in somnis profluere solet, Aristot. Probl. 5, 31. Διὰ τί ἐξονειρωκτικοὶ εἰσιν οἱ κοπιῶντες καὶ φθισιῶντες; ἢ ὅτι ὅλως ἐξονειρωκτικοὶ οἱ θερμοὶ καὶ ὑγροὶ; Sed notandum in vulg. Ed. scribi ἐξονειρωττικοὶ ET ἐξονειρωτικοὶ: rectius autem Bud. ἐξονειρωκτικοὶ, quem et ego secutus sum. [Theophr. l. c. *Συνονειρώττω, Basil. 3, 601.]

ὈΝΗΜΙ, SIVE Ὀνίνημι, Juvo, Prosum, Utilitatem affero, Il. Ω. (45.) οὐδὲ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἦτ' ἀνδρας μέγα σίνεται ἢδ' ὀνίνησι: ubi nota sibi opponi σίνεται et ὀνίνησι, Nocet, Prodest, Juvat. Ead. autem verba Hesiod. Ἔργ. (1, 316.) habet, Αἰδὼς, ἦτ' ἀνδρας μέγα σίνεται ἢδ' ὀνίνησι. Lucian. Τί με ὁ κωκυτός ὑμῶν ὀνίνησι; Quid mihi prodest? Gal. ad Gl. Λουτρὰ δὲ θερμὰ μεγάλως ὀνίνησι, Maximopere juvant et prosunt. Apud Eund. ὀνινάναι legitur pro Juvare, et ap. Hes. Ὀνίνωien, ὠφελήσειεν. Mutuantur sua tempora AB Ὀνέω "SEU Ὀνάω" inusitato: inde enim est fut. ὀνήσω et aor. ὤνησα. Il. A. (503.) Ζεῦ πάτερ, εἰ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὤνησα ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ, Si unquam te juvi, tibi profui, aut verbo aut facto: (395.) εἰ ποτε δή τι ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἢ ἐκαὶ ἔργῳ, E. (205.) τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἐμελλον ὀνήσειν, Non mihi profutura erant: Od. Ψ. (24.) σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει, Hoc tibi utilitatis senectus afferret. Ubi nota accus. rei una cum accus. personæ. Philo V. M. 1. Ὀνήσεις γὰρ οὐδέν, Nihil enim profueris. Lucian. Lexiph. Τὸ δὲ μάλιστα ὤνησαν, ἐκεῖνο ἦν. Pass. Ὀνῆμαι s. Ὀναμαι et Ὀνίναμαι. Cujus ὀνίναμαι hæc proferuntur exempla a Bud.: Plato Gorg. "Ἄλλοι δὲ ὀνίνανται τοῦτους ὀρῶντες διὰ τὰς ἀμαρτίας τὰ μέγιστα καὶ ὀδυνηρότατα πάθη πάσχοντας, Alios juvat. Gal. Ἐκ τῶν προσηκόντων ἱαμάτων οἱ κάμνοντες ὀνίνανται, Juvantur, Eos juvant, Eis prosunt. Idem, Μῆτε ὀνίναμένη πρὸς αὐτῶν μηδὲν ὁ, τι καὶ λόγου ἄξιον, Nec quippiam eam juvat, Nec quippiam ei prodest. Et ap. Hes. Ὀνίνασθαι, ὠφελεῖσθαι. Illius autem ὀνῆμαι usus ap. antiquiores est: unde partic. ὀνήμενος, Od. B. (33.) Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι ὀνήμενος, ubi Schol. annotat deesse optat. εἶη, ut sit ὀνήμενος εἶη, h. e. ὀνήσιν ἑαυτοῦ λάβοι. Hes. exp. ἄξιος ὀνήσεως, annotans a quibusdam accipi pro φρόνιμος. Apud Posterios autem Homeri usitatius est ὀναμαι, et quæ ab eo derivantur: quod aliquando per se ponitur, aliquando cum accus. aut gen. construitur. Od. Ξ. (415.) πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθα, Id nobis proderit: ad verbum, Juvabimur, pro Id nos ju-

vabit. Aristot. Eth. 9, 8. Καὶ γὰρ αὐτὸς ὀνήσεται τὰ καλὰ πράττων καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελήσει: unde liquet ὀνασθαι et ὠφελεῖσθαι ejusd. signif. esse. Cum vero cum accus. aut gen. construitur, significat Fructum et utilitatem percipio: interdum etiam Fruor. Synes. Ep. 54. Ὀνήσομαι δὲ οὐ μόνον τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ, Non tantum hoc boni consequar e profectioe mea Athenas: 121. Ἐμελλεν ἄρα τῆς πανουργίας ὀνήσεσθαι, Fructum erat laturus astutiæ suæ: 117. Ὅπως οὖν ὄναιο τῆς σῆς φύσεως, ut naturæ tuæ fructum capias: 44. Οὕτω τῆς ἱερᾶς φιλοσοφίας ὀναίμην, Ita mihi frui detur, Bud. Alii autem, Ita me juvet. Pro Frui accipi potest in h. l. Gellii 14, 6. Ὀναίό σου ταύτης τῆς πολυμαθείας, Et librum hunc opulentissimum recipe, nil prorsus ad nostras paupertinas literas congruentem: ut sit, Fruere tua ista multiplici doctrina. Quod tamen ὄναιο interdum ei obnuntiatur quem in malam rem abire jubemus, sicut ap. Latinos quoque Fruere, Habere tibi. Hesych. ὀναίμην exp. non solum ὠφεληθῆην et ἀπολαύσαιμι, sed etiam τύχοιμι: quo sensu ex Epigr. [Inc. 473.] affertur ὄναιο τάφου, pro τύχοις, Nanciscaris, Faxit Deus ut consequaris. Alias ὄνασθαι cum accus. et gen. constructum, signif. etiam ipsum Juvare, Synes. Ep. 21. Ἀθρόοι γενόμενοι προσαγητόχασιν ἐμοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἐδεήθησαν ὄνασθαι τι τῶν ἐμῶν γραμμάτων, Adjuvari nonnihil nostris literis. Ὀνησο pro ὤνασο, et alio modo construitur: Lucian. (1, 203.) Ὀνησο διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου, Profuit tibi quod, etiam Bene tecum actum est. Cui adde Aristoph. Πλ. (1062.) Ὀναιο μὲν τ' ἂν εἴ τις ἐκπλύνειέ σε, Profuerit tibi si quis te laverit, Valde te juverit. ["Ὀνημι, Thom. M. 315. 931. Musgr. Hel. 1525. Wakef. Ion. 577. Jacobs. Anth. 6, 238. 7, 394. 12, 280. Herodes 37. Brunck. Soph. 3, 523. Heyn. Hom. 5, 247. 7, 293. Toup. in Schol. Theocr. 214. Emendd. 2, 593. ad Cornel. Nep. 75. Stav., Steinbr. Mus. Tur. 1, 283. Ilgen. Hymn. 599. Ὀνίνημι, ad Lucian. 2, 63. Heind. ad Plat. Gorg. 269. De constr., Heind. ad Plat. Charm. 116. Ὀνασθαι ἀπὸ τινος, 85. Ὀναίμην, Toup. Opusc. 1, 288. 2, 126. T. H. in Raphael. Annot. 80. ad Lucian. 1, 327. 424. Bergler. ad Alciph. 316. Ὀναίμην, ὀνοίμην, Brunck. Aristoph. 1, 108. Ὀναιο, pass., Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xii. Cum gen., Eur. Iph. A. 1359. T. 1078. Brunck. Aristoph. 2, 51. Epigr. adesp. 473. et Jacobs. Interdum negantis formula, Valck. Phœn. p. 150. Ὀνάμην, ad Charit. 335. Ὀνήμην, ὠνάμην, Herod. Philet. 451. et n., Phryn. Ecl. p. 6. ad Lucian. 1. p. xxxiv. 327. Eur. Hec. 987. Ὀνάμην, ὠνήμαν, ὠνάθην, ὠνάσθην, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 175. 362. ubi omnino de h. v. Ὀναθ', Brunck. Anal. 2, 301. Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο, srib. ὄν., Wakef. Ion. 1107. Ὀνησα, Heroic. adesp. 8. Lucian. 2, 334. Plato Apol. 154. Heind. Ὀνησο, Mær. 242. et n., ubi et de ὠνήμην, ὠνητο, ὠνησε. Οὐδέν μ' ὀνήσει, ad Mær. 72. Ὀνέω, Toup. Opusc. 2, 127. Valck. Diatr. 244. 253." Schæf. Mss. Ὀνάμην, ὠνήθην, Lobeck. Phryn. 12. 13.]

Ὀνησις, ἡ, Juvamen, Od. Φ. (402.) Αἰ γὰρ δὴ τοσποῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, Ὡς οὗτος ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι, Utinam tantum juvaminis a diis obtineat, Utinam tantum eum deus juvet ut arcum intendere queat. In prosa accipitur potius pro Utilitas, Fructus, Dem. (307.) Τί γὰρ ἡ σὴ δεινότης εἰς ὄνησιν ἡκει τῇ πατρίδι; Quid podest? vel etiam Quid juvat? (328.) Ὀνησιν μὲν οὐδεμίαν φέροντας οὐδ' ἀγαθοῦ κτήσιν οὐδένος: (1393.) Ὁ μὲν γὰρ πλοῦτος καὶ τὸ τάχος καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ὅσα ἄλλα τοῖς ὁμοῖα αὐτάρκεις ἔχει τὰς ὀνήσεις τοῖς κεκτημένοις, Satis per se utilitatis et fructus afferunt, potius Satis per se juvare possunt. Hesychio ὄνησις est non solum ὠφέλεια, sed etiam ἰσχὺς. [Æsch. Ag. 358. Soph. Ant. 616. Aj. 400. El. 1061. "Wakef. Ion. 577. Jacobs. Anth. 12, 280. Lobeck. Aj. p. 282. Eur. Hec. 1217." Schæf. Mss. Dorice Ὀνασις, Theocr. 16, 23.] Ὀνησιδωρος, ὁ, ἡ, Dans quæ juvent et utilitatem afferant. Fem. genere ὀνησιδώρα dicitur terra in Epigr. ["Sylb. ad Paus. 77. Ruhnk. ad

H. in Cer. 122. Bergler. Alciph. 14." Schæf. Mss. * 'Ονησίπολις, Simonides Platonis Protag. 89. Εἰδώς τ' ὀνησίπολιν δίκαν ὑγιῆς ἀνὴρ, ex Hermannii emend. ; olim ὀνήσει πόλιν.] 'Ονησιφόρος, Utilitatem afferens, Afferens quæ juvent et prosint: Hes. ὀνησιφόρων, τὰ ὠφέλιμα φερόντων. J. Poll. hoc vocab. rejicit. Hippocr. 28, 50. Nom. propr., Lucian. 1, 567. "Brunck. Aristoph. 1, 52." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 651." Wakef. Mss. Plut. 8, 199.] 'Ονησιφόρος, Ita ut utilitatem afferat, Utiliter, [Plut. 6, 263.] 'Ονήσιμος, Qui juvare et prodesse potest, Utilis, Soph. Aj. (665.) 'Εχθρῶν ἄδωρα δῶρα κούκ ὀνήσιμα. Est etiam Nomen proprium. [Soph. Ant. 995. Tr. 1016. Æsch. Eum. 927. "Abresch. Æsch. 2, 127. Valck. Phœn. p. 145." Schæf. Mss. * 'Ονησίμω, Plato de LL. 5. p. 747.] 'Ονήτωρ, opor, ὁ, Qui juvat et prodest, Utilis, ὀνησιν φέρων, Hes. Item Nom. propr. [Vide Isocr. 2, 341. Cor. * " 'Ονησὶς, Toup. Emendd. 2, 42." Schæf. Mss. Phot. 'Ονήτωρ ὀνησιν φέρων καὶ ὀνάτωρ ὁμοίως. 'Ονήτωρ πρὸς ὃν Δημοσθένης ἐγραψε τοὺς ἐξουλῆς λόγους' εἰς δὲ ἦν τῶν χορηγησάντων' οὗ καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσεως μέμνηται.] 'Ονητὸς, Quo frui queas: Suid. ὀνητήν, ἀπόλαυστον. 'Ονητικός, Utilis, Qui juvare et prodesse potest. Pro quo Dorige DICITUR 'Ονατικός, VV. LL. 'Ανόνητος, ὁ, ἡ, Inutilis, Quo frui et uti nequeas, Soph. (Aj. 758.) Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα, i. e. ἀνωφελῆ, Dem. (121.) Ἀπαντα ταῦτα ἄχρηστα, ἄπρακτα, ἀνόνητα ὑπὸ τῶν πωλούντων γίγνεσθαι. At in h. l. (275.) Πάντων ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι, videtur potius active accipi, sensusque horum verborum esse, Efficere ut nullum ex omnibus bonis fructum percipiam, Efficere ut bonis frui nequeam. ["Marcell. de V. Thuc. p. 4. Lobeck. Aj. p. 319. 336. ad Paus. 334. Kuster. Aristoph. 57. Musgr. Hel. 982. Wakef. Ion. 391. ad Charit. 6. Pierson. Veris. 182. Steinbr. Mus. Tur. 1, 283. Valck. Hipp. p. 286. Brunck. Aj. 1272. Xen. Eph. 102. Conf. c. ἀνοήτος, ad 1 Timoth. 6, 9. Lobeck. Aj. p. 336. 406. Furia ad Æsop. 43. Lips., Heind. ad Plat. Hipp. 127. 'Ανόνητα, Eur. Hec. 756. Valck. Hipp. p. 286. 'Ανόνατος, ibid. Brunck. ad v. 1156." Schæf. Mss.]

[* " 'Αντόνημι, Wakef. Ion. 577." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 12.] 'Απόννημαι SIVE 'Απόναμαι, quorum illud antiquis, hoc recentioribus usitatus est, Utilitatem aliqua e re capio; aliquando etiam Fruor; ἀπολάνω, sicut ὀνημαι et ὀναμαι. Il. P. (25.) Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο ἦς ἡβης ἀπονήθ', ὅτε μ' ὤνατο καὶ ὑπέμεινε, Non eam juvabat vigor ætatis, Non ei proderat, vel etiam Non fruebatur pubertate, i. e. Licet puer, a me occidebatur. Od. Π. (120.) Μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροις τεκὼν λίπεν, οὐδ' ἀπόννητο: i. e., inquit Eust., οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ ὠφελήθη, Nullam e me utilitatem percepit. Hes. οὐδὲ ὀνησιν ἔλαβεν, qui ἀπονήσεται exp. itidem ὀνησιν λήψεται et 'Απονήμενος, ὀνησιν εἰληφώς. Pro Frui in seqq. Il. accipitur potius, Od. Ω. (30.) Ὡς ὄφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἀνασσει, Δήμω ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν, Il. Ω. (556.) σὺ δὲ δέξαι ἄποινα Πολλὰ, τὰ τοι φέρομεν, σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, Apoll. Rh. 2, (196.) ἀπόνασθαι ἐδωδῆς. Et ap. Soph. (El. 211.) ἀπονάλατο Ionice pro ἀπόναινο, Fruantur. Quod vero ad ἀπόννημαι attinet, regularius id ab ὀνημαι formatur, ut δίζημαι a δίζημι. Posteriores tamen Homeri utuntur potius altero ἀπόναμαι, ut et Nicand. Θ. (348.) Ἀφρονης, οὐ μὲν τῆς γε κακοφραδῆς ἀπόνατο, Non eis profuit, i. e. ἐβλάβησαν, Schol. Basil. ad Greg. Naz. Οὐδὲν μέγα τῆς ἐρμίας ἀπανάμεθα ταύτης, Nihil magnopere nos juvit, Non magnopere nobis profuit. Sed et ἀπόννητο ap. Herod. legitur pro Ei profuit. Bene cum eo actum est. Unde conjicere licet Ionibus potius usitatum esse ἀπόννημαι, et quæ inde derivantur, quam Atticis. In VV. LL. ponitur etiam ACT. 'Απόννημι ET 'Απονίννημι, Juvo, Prosum. ["'Απόννημι, Wakef. Alc. 800. 'Απόννημαι, ad Herod. Phil. 451. Steinbr. Mus. Tur. 1, 283. Toup. Opusc. 1, 401. Ruhnke. Ep. Cr. 114. Hymn. in Cer. 132. Valck. Adonias. p. 362. 'Απόναμαι, Thom. M. 932. Agathias 82. Mitsch. H. in Cer. 153. Toup. Opusc. 2, 126. Emendd. 2, 593."]

A Schæf. Mss. * "Ἐπόννημι, Schol. Pind. N. 5, 87." Wakef. Mss. * Κατόναμαι, Aristoph. Ἐκκλ. 912. Dio Cass. 71.]

Alia derivata ab 'Ονημι
s. 'Ονέω.

'Ονίσκω, Juvo, Prosum, ex ὀνέω derivatum παραγωγικῶς, Athen. 2. de Homero loquens, Τα βρώματα ὀνείατα καλεῖν εἰώθεν, ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν ἡμᾶς. ['Ονίσκεται, Gl. Fruitur.]

'Οναιον, Utilius, Potius, ἀρειον, Hes., i. e. Præstantius.

'Ονειαρ, atos, τὸ, Utilitas, Emolumentum, Hesiod. Ἔργ. (1, 344.) Πῆμα κακὸς γέλπων, ὅσπον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὀνειαρ, Quam utilis est et juvat bonus vicinus, tam nocet malus. Hes. ὀνειάτων exp. ὀνησιφόρων. Peculiariter autem ab Hom. ὀνείατα vocantur τὰ βρώματα, ut Athen. paulo ante in 'Ονίσκειν docet, rationem etiam ejus rei reddens. Suid. vero annotat non tantummodo βρώματα ab eo dici ὀνείατα, sed πάντα τὰ εἰς ὀνησιν ἐπιτήδεια, ut in h. l., ὀνείατ' ἄγοντα: q. l. habetur Il. Ω. (367.) εἰ τίς σε ἴδοιτο θοῇν διὰ νύκτα μέλαιναν Τροσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, Eust. δῶρα. Alibi autem ὀνείατα exp. χρήματα: nam et ipsa ὀνίησι. Pro βρώματα autem, vel potius ὅσα ὀνησιν παρέχει καὶ ὠφέλειαν ἀγαθὰ βρώματα, ut Hes. exp. Homero non infrequens est, ut paulo ante etiam dixi. Od. A. (148.) Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον. Sic alibi. ["Markl. Suppl. 127. ad Charit. 616. 755. Jacobs. Auth. 6, 389. Heyn. Hom. 5, 247. 7, 607. 8, 671. Valck. Phœn. p. 144. Wolf. ad Hesiod. 131. Mitsch. H. in Cer. 184. Ruhnke. 269. Ilgen. Hymn. 521. 542. Sic pro ὄναρ scrib. videtur ap. Heyn. Hom. 6, 570. Somnium, Jacobs. Antb. 7, 280. 12, 181. * "Ονιαρ, Mitsch. l. c." Schæf. Mss. Quint. Sm. 2, 182. ὕπνον βληχρὸν ὀνειαρ.]

'Ονεια, Hes. exp. ὠφέλιμα, κτήματα, βρώματα: verum ὄνεια, quod esse dicit ὠφέλιμα, erit a NOMIN. 'Ονειος, Utilis. ["Eldik. Suspici. 15. Coray Theophr. 333. Lobeck. Aj. p. 415." Schæf. Mss.] Pro quo facta resolutione Ionica DICITUR 'Ονήσιος, itidem pro Utilis, ὠφέλιμος. Nicand. 'A. (548.) Ἡ πλεῖον πλεῖον γὰρ ὀνήσιον: nisi id ὀνήσιον compar. sit, ejusd. signif. cum ὄναιον, quod ex Hes. attuli. ["Eldik. l. c." Schæf. Mss.] 'Ονηῖστος, alicubi videri queat esse superl. ab Ion. ὀνήσιος pro ὄνειος posito. Schol. tamen Apoll. Rh. 2, (335.) Τῷ καὶ τὰλλα μεθέντες, ὀνηῖστον ποτέ εσθε Θαρσαλέως, exp. ὠφελιμώτερον ποιεῖτε. Hæc vero Heracliti verba ap. Diog. L. Ἡμῶν μηδὲ εἰς ὀνήσιτος ἔστω, ita interpr. Cic. p. 141. mei Lex. Cic. Nemo de nobis ullus excellat. ["Coray Mus. Ox. 2. p. 4. Kuster. Aristoph. 210. Toup. Opusc. 1, 334. ad Herod. 423." Schæf. Mss. Diog. L. 8, 49. Εἰ δὲ ὑμεῖς οἱ ὀνήσιτοι τὰς πόλεις ἐκλείψετε: Anaxagoras ap. Simpl. ad Aristot. Phys. 33. Καὶ τὴν γῆν αὐτοῖς φύνει πολλὰ τε καὶ παντοῖα, ὧν ἐκεῖνοι τὰ ὁ. συνενεκάμενοι εἰς τὴν οἰκισιν χρωῖνται: Heyn. Opusc. Acad. 4. p. 510. Hippocr. 117, 46. Cum gen., Aret. 8, 2. Ὁκόσα ὕδρωπος ὀνήσιτα.] "Ονιον, Suidæ ὠφέλιμον, "Utile." [* "Ονοος, Utilis, Tzetz. ad Lyc. 621." Kall. Mss.]

'Εριούνης, SIVE 'Εριούνιος, Valde utilis, Magnas utilitates afferens, μεγαλωφελῆς. Ita dicitur ab Hom. Mercurius quasi ὁ ἐπὶ ὄνων, i. e. ἄγαν ὠφελῶν, Eust. Sed addit Idem, Vel χθόνιος, κατὰ τοὺς τραγικοὺς, παρὰ τὴν ἔραν, Il. (Υ. 34.) Ἡδὲ Ποσειδάων γαίφραχτος, ἡδ' ἐριούνης Ἑρμείας, Ω. (360.) αὐτὸς δ' ἐριούνιος ἐλθὼν Χεῖρα γέροντος ἐλὼν, ἐξείρετο, ubi subauditur Ἑρμῆς s. Ἑρμείας. Verisimilius autem est comp. esse hæc duo ex ἐρι et ὄνημι, quoniam alibi ab eod. Hom. idem Mercurius appellatur δώτωρ ἑάων. ["Ad Charit. 492. Bast. Lettre 122. Gesner. Ind. Orph., ad Anton. Lib. 166. Verh." Schæf. Mss.]

¶ Est vero et diversæ SIGNIF. 'Ονημι, quod capitur pro Vitupero, Probris incesso: cujus PASS. Ὀναμαι, itidem Vitupero, Probris increpo. Il. P. (25.) Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο ἦς ἡβης ἀπόννηθ', ὅτε μ' ὤνατο καὶ ὑπέμεινε: in q. l. Eust. de differentia superioris ὀνημαι et hujus ὄναμαι, hæc annotat, "Ορα δὲ καὶ ὅτι ἐν στίχῳ ἐνὶ ὀνητο εἰπὼν καὶ

"Ὦνατο, οὐ μόνον παρισῶσαι καὶ παρηχῆσαι δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ διαφορὰν τῶν τοιούτων δοῦναι λέξεων· ἀρέσκει γὰρ τοῖς παλαιῶσι διὰ τοῦ ἢ μὲν γράφειν ἐπ' ὠφελείας, "Ὦνητο καὶ "Ὦνήμενος, ὡς ἐν "Ὀδυσεείᾳ· διὰ δὲ τοῦ ἢ ἐπὶ μέμψεως. Et paulo post quam dixisset Homeri posteros ὦνατο et ἀπῶνατο usurpare pro ὠφελήθη, subjungit, Θέμα δὲ καὶ τοῦ "Ὦνατο καὶ τοῦ "Ὦνητο, τὸ "Ὦνημι ἄρρητον, ἐπὶ τε ὠφελείας ὄν, ἐπὶ τε μέμψεως. Igitur "Ὦνημι ambiguum verbum est, significans interdum Juvo, Prosum: interdum Vitupero, Probris increpo. Pass. autem ὦνημαι ap. Hom. significat Juvor, Mihi prodest: ὄναμαι vero itidem Vitupero, Probris increpo, ἐκφραζέτω, Ignaviā exprobro: licet posterī Homeri ὄναμαι usurpent pro ὦνημαι Homericō, i. e. Juvor, Mihi prodest. "Ὦνητός, Qui vituperari et probris increpari meretur: Hes. ὄνητᾶ, μεμπτᾶ.

"Ὦνώ, ὄσω, i. q. ὄνημι, Vitupero, Probris incesso, ἐκφραζέτω, vel Reprehendo, Carpo. Sed frequentiori in usu est PASS. "Ὦνομαι, in activa tamen signif., itidem pro Vitupero, Reprehendo, Carpo, etiam Probris incesso, Od. Θ. (239.) ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὕτως ὄνοιτο. Sic Il. N. (287.) Οὐδέ κεν ἔνθα τέον γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο. In quibus Il. ὄνοιτο accipi etiam queat pro ἐκφραζέτω, Ignaviæ arguat, Ignaviā exprobret. Sic et Od. Φ. (427.) ἔτι μοι μένος ἐμπεδόν ἐστιν, Οὐχ ὡς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται. Nisi malis exponere, Probris, Contumeliis ac convitiis inessunt. Pro Incuso, Vitupero, Vitio verito, Probro do, Exprobro, accipi potest P. (378.) "Ἡ ὄνοσαι ὅτι τὸν βίοντον κατέδουσιν ἀνακτος "Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, de mendicis, Eust. μέμφη. F. ὄνόσομαι, unde aor. 1. ὄνοσάμην, Il. I. (55.) Οὐτὶς τοι τὸν μῦθον ὄνόσεται, Nemo tua verba carpēt, Ξ. (95.) P. (173.) Νῦν δέ σευ ὄνοσάμην πάγχυ φρένας οἶον ἔειπας, Nequaquam laudo, N. (127.) ἄς οὐτ' ἂν κεν "Ἀρης ὄνόσαιο μετελθῶν, Οὔτε κ' "Ἀθηναίη λαοσσός: pro quo dicit P. (399.) Οὐδέ κ' "Ἀρης λαοσσός οὐδέ κ' "Ἀθήνη Τόν γε ἰδοῦσ' ὄνόσαιτ', Reprehendere et carpere queat. ["Wolf. Prol. 240. Heyn. Hom. 6, 419. 7, 293. 8, 640. 686. Jacobs. Anth. 7, 394. 9, 394. Valck. Adoniaz. p. 362. ad Herod. 170. 185. Ruhnk. Ep. Cr. 148. Herod. Phil. 451. et n. "Ὀνοίμην, Toup. Opusc. 1, 288." Schæf. Mss. Apollon. Lex. 502. Il. Ω. 241. "Ἡ οὐνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε; pro ὄνεσθε: alii legunt οὐνασθ', Aristarchus ὄνόσασθ'. De * "Ὦνω et derivatis, Lobeck. Phryn. 213.] "Ὦνοσις, Reprehensio, Vituperium, Eust. 733. "Ὦνειδος δὲ καὶ νῦν, ὕβρις, ὄνοσις, ὁ ἐστὶ μέμφις. Sed videtur fictum ab eo hoc vocab. "Ὦνοσός, Reprehensione dignus, Qui vituperari et probro dari potest: Hes. ὄνοστᾶ, * ἐκφραζέτω ἄξια, ψεκτᾶ, μεμπτᾶ, φαῦλα, εὐτελεῖ: respiciens, opinor, ad Il. I. (164.) Δῶρα μὲν οὐκ ἔτ' ὄνοστᾶ διδοῖ "Ἀχιλλεῖ ἀνακτι, Dona quæ carpi et sperni nequeant: ἄμεμπτα. "Ὦνοτός, i. q. ὄνοστός: Hesychio ὄνοτός est non solum ἐπονείδιστος, sed etiam μεμψίμοιρος, πτωχός. Priori modo accipitur ap. Apoll. Rh. 4, (91.) cum feminam quamdam dicit Χῆρει κηδεμόνων ὄνοτήν, i. e. μεμπτήν, Schol. sicut et Suid. "Ὦνοτοί, ψεκτοί, μεμπτοί. ["Ad Callim. 1. p. 150." Schæf. Mss.] "Ὦνοτάζω, Vitupero, Carpo: Hes. ὄνοτάζων, ὕβριζων, ἐκφραζέτων: et ὄνοτάζειν etiam ὄνειδίζειν: ab Ione vero ὄνοταζομένη usurpari pro πορθομένη, annotat. Eust. ὄνοτάζων, exp. μεμφόμενος in hoc hemistichio, σκολιῶς ὄνοτάζων: desumpto ex Hesiodi "Ἔργ. (1, 256.) ubi sic legitur, Καὶ ῥ' ὁπότ' ἂν τις μιν βλάβη σκολιῶς ὄνοτάζων, Incusans, et probris incessens. Κατόνώ, Vitupero, Carpo. Et Κατόνομαι pro eod. Item Sperno, Despico, Vilipendo, ἐκφραζέτω, εὐτελεῖ. Sic accipiendum est ap. Herod. 2, (136.) in inscriptione lateritiæ pyramidis ab Asyche rege Ægypti constructæ, Μῆ με κατονοθῆς [Schw. — νόσθης] πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας· προέχω γὰρ αὐτέων τοσούτων ὅσον ὁ Ζεὺς τῶν ἄλλων θεῶν. Ubi tamen Valla interpr. Compares; ["Ne me vilipendas ignominiosa cum ceteris pyramidibus instituta comparatione." Brunck. Mss.] Alibi ap. Eund. Κατόνοντο, Contemnebant: [2, 172. Κατόνοντο (sic Schw.) τὸν "Ἀμασιν Αἰγύπτιοι, καὶ ἐν οὐδεμὴ μοίρῃ μεγάλη ἦγον.]

"ὈΝΕΙΔΟΣ, τὸ, Probrum, Il. Π. (498.) Σοὶ γὰρ ἐγώ

PARS XXI.

καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος "Ἔσσομαι, Γ. (242.) Αἷσχα δευδιότες καὶ ὄνειδα πόλλ', ἃ μοι ἔσται, Deducora et probra. Quod vero Lat. dicunt Objicere probrum, Jacere s. Jactare probra in aliquem, Ingerrere probra, Increpare probris, Homerum προφέρειν ὄνειδα dixisse vides Il. B. (251.) ad Thersitem Atreidas convitiis probrisque incessentem, Καὶ σφιν ὄνειδά τε προφέροις, Et probra eis objicias. Od. X. (463.) αἱ δὲ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὄνειδα χεῦαν, Il. Γ. (438.) Μῆ με, γύναι, χαλεποῖσιν ὄνειδεσι θυμὸν ἐνιπτε, (Υ. 246.) "Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὄνειδα μυθήσασθαι, Πολλὰ μάλ'. Sic ap. Ovid. habes, Dicere probra multa alicui, Od. P. (461.) ὅτε δὲ καὶ ὄνειδα βάζεις, Il. B. (222.) τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δῖω Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὄνειδα. Ubi quod dicit ὄνειδα μυθήσασθαι, βάζειν, λέγειν, reddere queamus, Probrosa convitia dicere, Probrosis convitiis incessere. Itidem Dem. (1397.) Ὁ τάληθές ὄνειδος λέγων, Qui veris probris increpat. Et ὄνειδος εἶναι, γίνεσθαι, quod Lat. dicunt Probro esse, Od. Z. (285.) Ὡς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὄνειδα ταῦτα γένοιτο, Hesiod. "Ἔργ. (1, 309.) "Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. Eod. sensu Herod. 9. "Ἐχε ὄνειδος καὶ ἀτιμίην, Probro erat, Probrosus erat et infame. Dicunt item prosæ Scriptt. eis ὄνειδος καταστήσαι τινα, Isocr. Archid. Ἐξ ὧν eis ὄνειδη τὴν πόλιν καταστήσουσιν. Probrum et infamiam inferre, Cic. Rursum aliquid alicui dicitur ὄνειδος καθίστασθαι, i. e. Probro esse, dari posse, Dem. (1396.) Κἂν τὰ δεινύτατα ἀσχημονήσῃ, μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτῷ καταστήσεται. Ab Aristot. opp. ἐγκώμια et ὄνειδη, Rhet. 1. Καὶ ἐκ τίνων τὰ ἐγκώμια καὶ τὰ ὄνειδη, ταῦτ' ἐστὶ, Laudationes et vituperationes. A Cic. quoque Laus et Probrum opp.: ut cum ait, In isto tuo maledicto probrum non modo mihi nullum objectas, sed etiam laudem illustras meam. Eust. ὄνειδος exp. ὕβρις, ὄνοσις, i. e. μέμφις: annotatque posteris Homeri significare προφορὰν εὐεργεσιῶν ἐπὶ ἐλέγχῳ ἀχαριστίας, Probrum, quo alicui ingratitude crimen objectatur. Cum vero exp. ὄνοσις, innuit se derivare ab ὄνεσθαι, τὸ μέμφεσθαι.

C || Ceterum annotat idem Eust., ὄνειδος non semper esse βαρεῖαν λέξιν καὶ ἀηδῆ, idque patere ex eo qui scripsit, Ὡς καλὸν ὄνειδος σπαργάνων ἀνελόμην: et ex eo qui dixit, κάλλιστον ὄνειδος: est autem is, Eur. Phæn., ut mox videbimus. Quibus subjungit, Εἴη δ' ἂν τοιοῦτον ὄνειδος, ὁ λόγος ὁ προφέρων πάθος τι, δεινὸν μὲν, ἐπίσημον δὲ ἄλλως ἐν ἀνθρώποις καὶ θαυμαζόμενον· ὁποῖον καὶ τὸ τοῦ Οἰδίποδος διήγημα, οὐ μέρος καὶ ἡ τῶν σφυρῶν αὐτοῦ τρῆσις καὶ οἰδησις. Similiter Eur. Schol. dicit medium esse vocab.; nam in Phæn. (1746.) Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος; exp. τὸ κλέος τῆς σφιγγὸς ἀναμνήσκεις; Laudem et gloriam e sphinge sublata partem refert et commemoras? Aliquanto ante (829.) ubi Eur. dicit, ἔτεκες — Τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος Γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος, exp. itidem κλέος, ἐγκώμιον, ut sensus sit, Thebis pulcherrimum decus et gloriam. Præterea pluribus in ll. annotat Eust. ὄνειδος esse non neutrius solum generis, sed etiam masculini, sicut σκότος, ἔλεος, τάρτεχος: cujus tamen usus exempla nec ipse affert, nec ego ap. quempiam reperi. || Hesychio ὄνειδος est etiam εἶδος πόματος. ["Jacobs. Anim. 73. Heyn. Hom. 4, 74. Heindorf. ad Plat. Phædr. 348. Wakef. Herc. F. 128. Phil. 477. Eum. 96. Brunck. ad Bacch. 641. Musgr. 651. Or. 1238. Bergler. Alciph. 340. Gloria, Muretus Opp. 1, 400. 2, 139. Valck. Phæn. p. 309. ubi omnino de h. v., item p. 575. "Ὁ ἐπὶ τινι, Boiss. Philostr. 464. "Ἐπ' ὄνειδους, Phryn. Ecl. 56. Eis ὄνειδος ἐρεῖν, Valck. Phæn. p. 523. "Ὁ et τὸ, ad Mær. 355." Schæf. Mss.]

"Ὀνειδεῖος, sive "Ὀνειδῖος, nam utroque modo scriptum reperitur in Mstis etiam exempl. Homeri, sed frequentius ὄνειδεῖος, Probrosus, Contumeliosus, Il. A. (519.) ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδεῖοις ἐπέεσσι, B. (277.) Νεικεῖν βασιλῆας ὄνειδεῖοις ἐπέεσσι, Φ. (393.) ὄνειδεῖον φάτο μῦθον. Et ap. Suid., "Ὀνειδῖος λόγος, ὄνειδιστικός, ubi per ι scribitur penultima: sicut Il. Π. (628.) οὕτι Τρῶες ὄνειδῖοις ἐπέεσσι Νεκροῦ χωρήσουσι: Ms. exemplar itidem ι in penult. habet, at in ceteris,

quos citavi ll., ei, sicut et ll. X. (497.) *Χερσὶν πέπλη- γώς καὶ ὀνειδείουσιν ἐνίσσω* : q. in l. subaudiendum est *ἔπειν*, *μύθοις*, tale quid. ["Heyn. Hom. 4, 138. 250. 7, 243. 8, 192. 204. 205. 352. ad Charit. 765. Jacobs. Anth. 9, 431." Schæf. Mss.]

'Ονειδεία, sive 'Ονειδία, ἡ, Probrum, Dedecus. Nicandri Schol. 'A. (408.) *ἐν δὲ νυ θρίοις Ἀργαλήν μεσάτοισιν ὀνειδὶν ἐπέλασσε*, exp. *αἰσχύνην*. Sed notandum ap. Schol. *ὀνειδείην*, per diphthongum, at in Nicandri contextu *ὀνειδὶν* per ι scribi : sicut *ὀνειδείος* quoque et *ὀνειδῖος* scribi indicavi. ["Ilgen. Hymn. 597. ad Charit. 406." Schæf. Mss.]

'Ονειδίω, ἴσω, Probris increpo, Probra in aliquem jacto, Probra ingero, Plato Apol. Socr. (29.) cum dat. *Οἱ βουλόμενοι ὑμῖν ὀνειδίζειν*, Probra vobis inferre, Probris vos afficere. Ibid. (fin.) 'Ονειδίετε αὐτοῖς ὥσπερ ἐγὼ ὑμῖν. Ibid. (18.) cum accus. 'Ονειδίζων ἓνα ἕκαστον, Probris increpans. Hom. quoque in hac signif. hoc verbo utitur. Il. B. (255.) 'Ατρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἥσαι ὀνειδίζων, Probra dicens, Convitiis probrosis incessens. Interdum addit dat. instrumenti, Il. A. 211. *ἔπειν ὀνειδισόν*, Νείκει ὀνειδίζων : et tunc simpliciter reddi potest Increpo, nisi malis Probrose increpo. Pass. 'Ονειδίζομαι, Probris increpor, Probra mihi ingeruntur, Philo V. M. 1. *Τοιαῦτα ὀνειδιζόμενος, οὐχ οὕτως ἐπὶ ταῖς αὐτὸν κακηγορίαις ἔδυσχέraitεν*, His laceratus, Turn. Utitur et Soph. passivo (Ed. T. fin. *Τοιαῦτ' ὀνειδιέσθε* κἄτα τίς γαμεί ; Schol. *ὑβρισθήσεσθε*, His afficiemini probris et contumeliis. Pro Vitupero accipi potest Il. 1. (34.) Ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσι : nam Eust. ibi exp. *ἐμέμψω μοι τὴν ἀλκὴν* : quia sequitur, *Φᾶς ἔμεν' ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα*. || Exprobro, Opprobro, Objecto ut probrum, Probrose objicio, Impropero, Od. Σ. (379.) *Οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύεις*, Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, Hesiod. "Εργ. (2, 336.) *μὴ πενήν θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν*, Plut. Symp. 2. Ἀσθένηαν σώματος ὀνειδίζεις, Herodian. 3, (8, 12.) *Δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα ἐκείνω*. ["Et sic sæpe Herod. verbum hoc cum accus. rei et dativo personæ construit ; sed et cum gen. rei, ut 1, 90. *Τῷ θεῷ τούτων ὀνειδίζων*, sc. subintellecta præp. *περὶ*, quam ipsam adjecit 4, 79. *Σκύθαι δὲ τοῦ βακχεύειν περὶ Ἑλληνι ὀνειδίζουσι*. Alibi τῷ εἰς utitur, ut 9, 92." Schw. Mss.] Dem. (316.) *Τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομνήσκειν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὁμοίον ἐστὶ τῷ ὀνειδίζειν*, ubi sub. præcedens accus. *εὐεργεσίας*. Simile autem ei sententiæ est Terentiana illa, Beneficiorum commemoratio est exprobratio immemoris beneficii. At diversa constr. ap. Xen. (Ap. 2, 9, 8.) *Αὐτῷ ὀνειδίζει ὡς ὑπὸ Κρίτωνος ὠφελούμενος κολακεύει αὐτόν*, Ei ut probrum objicit quod. [Æsch. Ch. 917. "Ad Charit. 615. Musgr. Iph. T. 1037. Tro. 430. Or. 4. 85. Bacch. 651. Bruncck. 641. Jacobs. Anim. 203. Larcher. Herod. 5, 507. Wakef. S. Cr. 4, 232. Schol. Aristoph. Πλ. 1012. Kuster. Aristoph. 51. Heyn. Hom. 4, 74. 676. Clark. ad Il. A. 519. Valck. Phæn. p. 523. Steinbr. Mus. Tur. 1, 205. Lesbon. 187. ad Herod. 19. 661. ad Phalar. 203. ad Eur. Andr. 978. De constr., ad Dionys. H. 2, 1086. 1175. 3, 1381. Heind. ad Plat. Phædr. 285. 'Ον. τινί, Wyttenb. Ep. Cr. 54. : *τινὶ τι*, Plut. Mor. 1, 768. 822. : *τινά*, Anton. Lib. 284. Verh. Pass., Diod. S. 2, 624." Schæf. Mss. Herod. 1, 90. *Τῷ θεῷ τούτων ὀνειδίσαι*, sed variat lectio. * "Ὀνειδιστέος, Clem. Alex. 111. 228." Kall. Mss. Plato de LL. 3. p. 689.] 'Ονειδισμα, τὸ, Probrum, Quod objicitur ut probrum, [Herod. 2, 133.] 'Ονειδισμός, ὁ, Exprobratio, Objectio probrosa, [Schleusner. Lex. N. T. et V. T. Lobeck. Phryn. 512. Dionys. H. 1, 195, 17. * 'Ονειδισίς, Gl. Improperium, "ad Hesych. 1, 1168, 10." Dahler. Mss. * 'Ονειδιστήρ, ὁ, Eur. Herc. F. 218. "Ad Charit. 301." Schæf. Mss. "Manetho 4, 235." Wakef. Mss.] 'Ονειδιστής, Exprobrator : ut *ὀνειδιστής εὐεργετημάτων*, Qui beneficia exprobrat, probrose alicui objicit. 'Ονειδιστικός, Exprobratorius, Exprobrationem habens, ut λόγος, quem ὀνειδεῖον ἔπος, s. ὀνειδῖον μῦθον Hom. appellat : et ap. Hermog. 'Ονειδιστικὴ ἔννοια : [τὸ ὁ. Opprobrandi libido, Lucian. 1, 289. 499, * "Ὀνειδιστι-

A *κῶς*, Cum exprobratione, Chrys. in Ep. 2. ad Cor. Serm. 23. T. 3. p. 669, 20." Seager. Mss. M. Anton. 1, 10. "Toup. Opusc. 1, 47." Schæf. Mss.] 'Ονειδιστος, Probrosus, [scr. —ός. Exemplum desideratur. * Διονειδίω, Conon Narr. 23. p. 19. Ed. Kanne. * Ἐνονειδίω, Basil. 3, 594.] Ἐξονειδίω, Probris et convitiis incesso, Probra in aliquem jacto, etiam Exprobro, Impropero, Lucian. (1, 336.) Ἐπιγελᾷ καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἀποκαλῶν. [Plut. 6, 245. 258. Soph. Œd. C. 1044. El. 291. Phil. 387. "Larcher Herod. 5, 507. Eur. Phæn. 1670. Musgr. ad Orest. 4. Diod. S. 1, 352." Schæf. Mss.] Ἐξονειδισμός, ὁ, Exprobratio, [Joseph. * Ἐξονειδιστικός, M. Anton. 1, 16.] Ἐπονειδίω, Probris increpo et incesso, Exprobro, Impropero, ["Brunck. Soph. 3, 474." Schæf. Mss.] Ἐπονειδιστος, ὁ, ἡ, Qui probrose objici potest, Probrosus, Lucian. (1, 201.) *Τὴν ἐπονειδιστὸν ταύτην κλοπὴν*, ubi Bud. interpr. Turpe et ignominiosum furtum : [269. 3, 125.] Isocr. Panath. *Τοιαύτην ἐποίησαντο τὴν εἰρήνην ἥς οὐδεὶς ἂν ἐπιδείξειεν οὔτε αἰσχύω ποτὲ γενομένην οὔτ' ἐπονειδιστοτέραν*. Ab Eod. in Symm. opp. sibi mutuo ἐπονειδιστος et εὐδόκιμος. [Plut. 6, 84. 109, 235.] Ἐπονειδιστός, Probrose, Cum probro, Ita ut probro dari possit, probrose objici queat, Isocr. Paneg. 'Ε. τὸν βίον ἐτελεύτησε : Panath. (56.) *Τῶν τὰ σώματα τὰ σφέτερόν αὐτῶν ἐ. διατιθεμένων*. [* "Ἐπονειδιστικός, Opprobriosus, Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 7. T. 4. p. 41, 21. *Οὐχ ἅπας θάνατος ὁμοῖος οὗτος γὰρ πάντων ἐπονειδιστικώτερος εἶναι ἐδόκει*." Seager. Mss. * "Ἐπονειδιστικῶς, J. Poll. 5, 127." Kall. Mss.] Κατονειδίω, Probris increpo, Vitupero, Exprobro, ["Dionys. H. 4, 2266. * Κατονειδιστήρ, Wakef. S. Cr. 4, 34. ad Charit. 301." Schæf. Mss. Manetho 4, 235. * Παρονειδίω, Oblique vitupero, Schol. Eur. Or. 32." Kall. Mss. Schol. Aristoph. N. 543.] Προονειδίω, Prior increpo probris, incesso dictis probrosis. Eust. per *προονειδίσας* exp. ap. Hom. *πρῶτος ὀνειδίσας*. Προσονειδίω, Præterea objicio, exprobro, probro do. Pass. Προσονειδίζομαι affertur et pro Exprobrationibus oneror. [Schol. Aristoph. Σφ. 664.] [* 'Ονειδίσκω, Corai. ad Isocr. 2, 8. * 'Ονειδείω, Schol. Soph. Œd. C. 1375.]

"ΟΝΘΟΣ, Hesychio κόπρος κτηνῶν, Stercus s. Fimus jumentorum, βόλβιτον, Fimus boum. Ita "sane Hom. Il. Ψ. (775.) *Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος* "ἀποκταμένων ἐριμύκων, (777.) *ὄνθου βοέου πλητὸ* "στόμα τε ῥινάς τε. Pro quo ὄνθου βοέου Suid. habet "ὄνθου βοέης, fem. genere." ["Thom. M. 650. Heyn. Hom. 8, 516. Valck. Diatr. 286. Casaub. Athen. 1, 19." Schæf. Mss. Cf. Βόλυνθος.] "Apud "Eund. legitur VERB. 'Ονθλεύουσι, cum his verbis, "τὸν ὄνθον συμμιγνύντες αὐτῷ σαπρόν : unde conjiciunt nonnulli ὄνθλεύω esse Stercore bovino inquino, "Fimo jumentorum aspergo. AT 'Ονθυλεύω longe "aliā habet signif., significans sc. Exquisite apparato, condio, Exquisitoribus scitamentis et lenociniis apparato. Athenio Comicus ap. Athen. (661.) *Μετὰ ταῦτα γαστρίον τις ὠνθυλευμένον Πρόϊοντος εἰσηγέ- "κατ' ἤδη τοῦ χρόνου*. Dicitur pro eod. et 'Ονθυλά- "σαι. Alexis ap. eund. Athen. (326.) *ἀλλὰ τὰς μὲν "τευθίδας, τὰ πετρυγί' αὐτῶν συντεμῶν, σπασίου Μι- "κρὸν παραμίξας, περιπάσας ἡδύσμασι Λεπτοῖσι χλωροῖς* "ὠνθυλάσα : si tamen non ὠνθυλεύσα potius scr. est." ["'Ονθυλεύω, Kuster. Aristoph. 16. 107. T. H. ad Plutum p. 394. (Schol. ad v. 1064.) Phryn. Ecl. 156. Toup. Opusc. 1, 204. Heringa Obs. 207." Schæf. Mss. Ὦνθυλευμένος, Suidæ ὁ κοπρίας γέμων. "Eust. Il. 1453, 20. Diphilus ap. Plut. Nicia 1. Athen. p. 4." Wakef. Mss.] "SIC 'Ονθυλεύουσι, et Μονθυλεύ- "σεις, J. Polluce teste, vocabantur αἱ περιτταὶ σκενα- "σίαι, Exquisitores ciborum apparatus et lenocinia "coquorum." ["Phryn. Ecl. 157. T. H. ad Plutum p. 394. Kuster. Aristoph. 16. * Ὀνθυλευμα, Ὀνθυ- "λευσις, Casaub. ad Athen. p. 14." Schæf. Mss.] "Μονθυλευτὴν κοιλίαν, Aristoph. Schol. (Ἰππ. 343.) "suo tempore numeratam fuisse ait inter καρύκας s. "καρυκεύματα. Et Μονθυλεύσεις s. Ὀνθυλεύσεις, J.

“Poll. vocatas fuisse scribit τὰς περιττὰς σκευασίας,
“Nimis exquisitos et superfluos ciborum apparatus :
“ut μονθυλευτὴν κοιλίαν intelligamus fuisse Ventrem
“exquisitoribus καρκεΐαις καὶ ἀρτύσεσιν apparatusum.”

[* “Μονθυλεύω, unde μεμονθυλευμένος, Alexis ap. Athen. 49. σπλήνα ὀπτόν, μεμονθυλευμένον, Splenem assatum et scite conditum. Cf. Animadv. ad p. 4.” Schw. Mss. “Μονθυλεύω, * Μονθύλευμα, Μονθύλευσις, Μονθυλευτὸς, Phryn. Ecl. 156. T. H. ad Plut. p. 394. 395. 396. Kuster. Aristoph. 107. Casaub. Athen. 1, 19. Heringa Obs. 208. * Βοιθυλεύω, * Βοιθύλευμα, * Βοιθύλευσις, 207. 208. * Βομβυθυλεύω, Casaub. l. c.” Schæf. Mss. * Βομβυθυλείματα, Hesych.]

“Ολονθον γνάθον quidam e recentioribus per jo-
“cum dixit τὴν ὀλην ὄνθον ἦτοι πικρίας γέμουσαν, teste
“Eust., Malam quæ tota fimo s. amarore plena est :
“h. e. Os conviciatoris maledicum et spurcum. At
“ὀλυνθος aliud est.”

“Ολυνος, Hesychio τὸ ἀπότριμμα καὶ ἀποκάθαρμα,
“Ramentum, Purgamentum.”

“ONOMA, τὸ, Nomen, Od. Σ. (5.) Ἄρναϊος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ Ἐκ γενετῆς, Θ. (550.) Εἴπ' ὄνομ' ὃ, ττι σε κῆθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε, Ἄλλοι θ' οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περιναϊεάουσι. Frequens autem est usus ap. Eund. ceterosque Poetas hujus vocabuli cum diphthongo ου, sc. SCRIBENDO Οὐνομα : itidemque in plur. οὐνόματα : ut Il. P. (260.) Τῶν δ' ἄλλων τις ἂν ἦσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι ; AT Τούνομα pro τὸ ὄνομα est et prosæ Scriptoribus usitatum, Thuc. 6. Τοῦ πάππου ἔχων τούνομα. Iid. dicunt etiam καλεῖν ὄνομα et καλεῖσθαι, Vocare nomine, Thuc. 4. “Ὄνομα ἐν κεκλημένους Σικελιώτας. Utuntur et dat. ὀνόματι, vel cum hoc verbo, vel cum προσαγορεύειν, προσεῖπεν, λέγειν, ὀνομάζειν, aliove hujusmodi, Aristot. Eth. 6, (5.) Καὶ τὴν σωφροσύνην τούτῳ προσαγορεύομεν τῷ ὀνόματι, Plut. ad Colot. Τίνι προσεῖπμεν ἄξιως ὀνόματι ; Illud etiam τίθεσθαι ὄνομα in prosa quoque frequens est, pro eo, quod Lat. dicunt imponere nomen. Xen. K. (7, 5.) Τὰ δ' ὀνόματ' αὐταῖς τίθεσθαι βραχέα, ἵνα εὐανάκλητα ᾖ. Sic Plut. et Athen. Legitur vero et μετατίθεσθαι ὄνομα, pro Nomen, quod impositum fuerat, mutare. Athen. autem usurpavit et pro Mutato nomine appellare. Plut. dixit etiam μεταβάλλειν ὄνομα. Apud Lucam Act. 1, 15. Ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσιν, vet. Interpr. reddit simpliciter Nominum, quidam Latinus Caputum. Ideo autem sic locutus est Lucas, quod soleant homines nominatim censer, cum exquiratur eorum numerus, Erasmi. || “Ὄνομα ap. Gramm. Una e partibus orationis, ut Lat. Nomen : sæpe vero et ap. eos et ap. alios pro Vocabulum, Verbum, generali signif. Aristot. Eth. 5, Ἐλήλυθε δὲ τὰ ὀνόματα ταῦτα ἧ τε ζημία καὶ τὸ κέρδος ἐκ τῆς ἐκουσίου ἀλλαγῆς, 3. τὸ δ' ὄνομα τῆς ἀκολασίας, Plato Euthyd. Οὐτως γὰρ πως καὶ εἶπε τοῖς ὀνόμασι, Isocr. Paneg. Καὶ τὰ προσήκοντα περὶ ἐκάστης πράξεως ἐνθυμηθῆναι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὐ διαθέσθαι, ubi Bud. Stilo recte prosequi. Qui etiam annotat, ὄνομα de Omni parte orationis dici cum ab aliis, tum a Plut. sæpe, et a Dionys. H. ut cum de quodam l. Isocr. loquens, ὀνόματα vocat duo ista, quæ verba sunt, secundum appellationem Grammaticam, i. e. ῥήματα, ἀπέλانون et ἡμέλουν. Apud Eund. σύνθεσιν ὀνομάτων, interpr. Compositionem oratoriam. “Ὄνομα poni etiam ait pro λόγος, Sermocinatio, afferens ex Æschine (86.) Ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος, καὶ τούτων πικρῶν. Sed minime convenire hoc exemplum, manifestum est : contra vero in Dem. (400.) Τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα τὸ ἄχρι κόρον παρελήλυθε, recte ὄνομα accipi scribit, ἀντὶ λόγου, pro Dicto : quo Lat. modo usurpant aliquando Verbum. Sciendum est porro, sicut λόγος sæpe opponitur ἔργῳ, ita et ὄνομα nonnunquam illi opponi. Eur. Or. (448.) Ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι, Sunt verbis tenuis amici. Sic utuntur cum alii, tum Thuc. et Æschin. [89.]

“Ὄνομα, Nomen, Fama, Celebritas, Gloria, Thuc. 5, (16.) Καὶ τῷ μέλλοντι χρόνῳ καταλιπεῖν ὄνομα ὡς

οὐδὲν σφήλας τὴν πόλιν διεγένετο, Xen. K. Π. 4, (2, 2.) Ἀπὸ γὰρ τῆς μάχης τὸ τούτου ὄνομα μέγιστον ἤξετο, Philostr. Ὑφ' Ὀμήρου πολλοὶ καὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων εἰς ὄνομα ἤχθησαν.

“Ὄνομα, Prætextus, Obtentus, πρόσχημα : qua in signif. legitur ap. Thuc. (4, 60.) dativus ὀνόματι, item ἐπ' ὀνόματι. Sic μετ' ὀνομάτων καλῶν, q. d. Speciosis prætextibus. Dionys. H. Ἐπραττε δὲ Ἀμουλιος τοῦτο μετ' ὀνομάτων καλῶν, ὡς τιμὴν τῷ γένει καὶ κόσμον περιτιθεῖς : quod redditur etiam ad verbum e Sallustio, Honestis nominibus. [“Heindorf. ad Plat. Hipp. 135. ad Charit. 428. 635. Markl. Iph. p. 20. Musgr. Iph. T. 905. Wakef. Ion. 138. Jacobs. Anim. 72. Exerc. 2, 103. Anth. 9, 226. 330. 11, 297. 12, 272. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 346. Porson. Med. p. 99. ad Lucian. 1, 504. 3, 574. Valck. Phæn. p. 152. Wyttenb. Ep. Cr. 49. Plut. Mor. 1, 49. ad Corn. Nep. 420. ad Phalar. 100. 209. Celebritas, Heindorf. ad Plat. Hipp. 125. Paus. 1, 401. Musgr. Or. 1008. Prætextus, Jacobs. Anth. 8, 102. Dionys. H. 1, 194. ad Charit. 249. ad Herod. 565. “O. pro τὸ ὄ., ad Charit. 418. Pro ὀνόματα, Heyn. Hom. 7, 331. Periphrastice, Porson. Or. 1080. Casaub. Athen. 1, 43. 56. Grammaticæ, ad Mær. 80. Bergler. Alciph. 164. Plut. Alex. p. 5. Schm. “O. cum nom. propr., de constr., ad Paus. 382. Fac. 2, 15. Epigr. adesp. 498. Λάμων τοῦν., Longus p. 3. Vill. Nomine Lamon, Interpres : vide p. 5. De talibus, Sylb. ad Paus. 240. 280. 356. 357. Fischer. Palæph. 100. ad Herod. 227. “Ὄνομα ἔσχον Κελέριοι, Dionys. H. 1, 262. Ἀντὶ τοῦ ὀνόματος, οὐ ἔθετο ὁ πατήρ αὐτῷ Βοιωτὸν, Demosth. 1018, 21. Opp. ἀλήθεια, ad Lucian. 1, 351. ad Phalar. 209. “Ὄνόματι μὲν, τῷ δὲ ἀληθεῖ, Demosth. 906, 6. “Ὄνομα, sc. ἔστι, Heind. ad Plat. Phædr. 222. Dionys. H. 3, 1340. “Ὄνομα, ὀνόματι, ad Diod. S. 1, 349. 2, 287. “Ὄνομα, οὐνομα, τούνομα, Porson. ad Hec. 385. Τούνομα, Brunck. Aristoph. 2, 171. Ὄνόματι, Valck. Opusc. 2, 170. Ὡς ὄνομα, seq. dat. aut nomin., Fischer. Palæph. 89. “Ὄνομα λέγομαι εἶναι, Heind. ad Plat. Theæt. 344. “Ὄνομα ἔξετε καὶ αἰτίαν, Apol. 173. Ἐπὶ οἷς τοῦτο τὸ ὄ. δικαίως ἔστιν, Xen. Œc. 6, 12. Τοῦτο τούνομα — τὴν σωφροσύνην, Plato Charm. 114. cf. Xen. l. c. Schneid. p. 39. “O. καὶ δόξα, ad Diod. S. 2, 293. 289. ad Dionys. H. 2, 701. 5, 31. “O. φοβερὸν, Luzac. Exerc. 141. “Ὄνομα δοῦναι τινι, Philostr. 170. Boiss. “O. καλεῖν, Wakef. S. Cr. 5, 2. “O. τίθεσθαι, Heind. ad Plat. Theæt. 335. Valck. Diatr. 62. ad Herod. 124. 154. 466. 536. 539. Diod. S. 1, 255. cf. 263. Casaub. ad Athen. 1, 7. Alciph. 356. 428. ad Lucian. 1, 534. Jacobs. Anth. 7, 342. “O., πᾶγμα, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 81. Ἐξ ὄ., Kuster. Aristoph. 126. Dionys. H. 1, 253. 3, 1345. Heyn. Hom. 5, 565. Ἐκ τοῦ τῶν βασιλέων ὄ., Diod. S. 2, 300. Ἐν ὄ., Strabo 5, 623. Siebel. Hellen. 39. Ἐπ' ὀνόματος, Heyn. Hom. 8, 334. Ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὄ., Kuster. Aristoph. p. 1. Ἐπ' ἄλλον καὶ ἄλλον ὄ., Lucian. 2, 257. Τῷ αὐτῷ ὄ. λέγεσθαι, καλεῖσθαι, Munck. ad Anton. Lib. 80. Verh. Ὄνόματα καὶ ῥήματα, Bast über Plat. G. p. 137. Οὐνομα, Toup. ad Longin. 289. Markl. Iph. p. 232. Bruuck. Aristoph. 2, 171.” Schæf. Mss.] “Ὄνυμα, Æolice “pro ὄνομα dicitur ; mutant enim ὄ in υ.” [“Brunck. Aristoph. 3, 28.” Schæf. Mss.]

“Ὄνομαθέτης, ὁ, Nominis impositor, vel nominum. Apud Plat. Cratylo (389.) ὀνομαθέτης, et disjunctim ὀνομάτων θέτης pro eod. [Lobeck. Phryn. 668.] Ὄνομαθετέω, Nomen impono, s. Nomina, [“Eust. 32, 6.” Seager. Ms.] Sed DICITUR et Ὄνομαθετής, [var. lect. ad Plat. Cratyl. l. c. Eust. Il. A. p. 29, 40.] SICUT Ὄνομαθεσία, pro Nominum impositio. [Lobeck. Phryn. 666. Eust. Il. A. p. 29, 50. Gl. Nominalium, Nuncupatio : * Ὄνομαθετέω, unde Ὄνομαθεσία. Nominalia. * Ὄνομαθετικός, Aristot. Anal. Post. 1, 22, 4. * Ὄνομαθετικός, Plato Cratylo 437. ubi ante Heindorf. erat νομοθετικήν : Schol. Ven. ad Il. E. 60. * Ὄνομαθετικός, Idem ad Il. Z. 19. ubi Villosion. male ὀνομαθετικός.] Ὄνομακλήδην, ET Ἐξονομακλήδην, [Adv. ex * Ὄνομακλέω, pro ὀνόματι καλέω,] Nominatim, Od. Δ. (278.)

Ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν, ὀνόμαζες ἀρίστους, II. X. (415.) Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. Dicam autem de hoc adv. et iu Ὀνομάκλυτος. AT VERO Ὀνομακλήτωρ, qui Lat. Nomenclator, Nomenclator. Et peculiariter etiam Qui aliquos vocat s. invitat ad convivium: qui et Vocator Plinio. Apud Athen. dicitur et de Eo qui singulos ad discumbendum vocat: (47.) Κατεκλίνθημεν ὡς ἕκαστος ἤθελεν, οὐ περιμείναντες ὀνομακλήτορα, τὸν τῶν δείπνων ταξίαρχον. [Lucian. 1, 665. * Ὀνοματοκλήτωρ, Gl. Nomenclator, Lobeck. Phryn. 668.] Ὀνομάκλυτος, Cujus nomen est inclytum, vel inclytum fama: ut Virg. dicit Gloriam inclytam fama. II. X. (51.) Πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρον ὀνομάκλυτος Ἀλτῆς, Eust. ὁ καὶ ἐκ μόνου ὀνόματος κλυτός, καὶ ὡς εἰπεῖν περιώνυμος: male autem quidam, ὁ ἐκ μόνου etc. omissa particula καί. Alibi dicit, Οὗ τὸ κύριον ὄνομα περικλυτον ἀνθρώποις ἦν: itidemque ὀνομακλήδην καλεῖν ait significare ἐξ ὀνόματος κυρίου. [“ Heyn. Hom. 8, 245. Wolf. Proleg. 245. Jacobs. Anth. 7, 6.” Schæf. Mss. “ Οὐνομάκλυτος, Simonid. de Mul. 87.” Boiss. Mss.] Ὀνοματογράφος, ὁ, Nominum scriptor s. inscriptor. Ὀνοματογράφω, Nomina scribo, inscribo, conscribo, i. e. in acta refero, Bud. Ὀνοματογραφία, Nominum scriptio, inscriptio. Exp. et Nomenclatura. [Schleusn. Lex. V. T.] Ὀνοματοθέτης, vide Ὀνομαθέτης. Ὀνοματοθήρας, ὁ, q. d. Nominum auceps, i. e. Vocabulorum: ut Auceps syllabarum dicitur a Cic. Apud Athen. 14. ὀνοματοθήρας dicitur Ulpian. quidam quasi Captator verborum s. vocabulorum, inquit Bud., quod omnia verba excuteret morose, et reprehenderet eos qui unumquodque a se prolutum tueri veterum auctoritate non possent. Huc referunt quidam, quod Cic. vocat Verborum aucupium et tendiculas, efferentes et h. Plat. I. in Gorgia, ubi ὀνόματα θηρεύων legimus, Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνῃ τηλικούτος ὦν ὀνόματα θηρεύων, καὶ ἐάν τις ὀνόματι ἁμαρτάνῃ, τοῦτο ἔρμαιον ποιούμενος; Sic et θηρευτὴν ὀνομάτων citra compositionem legimus ap. Athen. 3. || Ὀνοματοθήρας ap. Athen. (3. p. 98.) est etiam Qui nomina nova fingit, qui et ὀνοματοποιός, Bud. [Lobeck. Phryn. 627. “ Inde vero etiam formatur VERBUM * Ὀνοματοθηράω, Verba venor, Vocabula aucupor, Athen. 671.” Schw. Mss.] Ὀνοματολόγος, ὁ, Qui nomen dicit, Nomenclator, Bud. e Plut. (Cat. Min. 8.) Affertur ex Athen. 9. et pro ead. signif. qua usurpat alibi ὀνοματοθήρας. [Lobeck. Phryn. 666. “ Ad Lucian. 1, 665. 2, 317. 3, 1. Suidas s. v. Hesych. Miles.” Schæf. Mss. * Ὀνοματομάχος, Qui de verbis pugnat, Clem. Alex. 446=374.] Ὀνοματοποιός, ὁ, Nominis fictor, s. potius Nominum, Qui nomina fingit, i. e., verba, vocabula, Bud. ex Athen. [99.] Ὀνοματοποιία, ἡ, Nominis s. Nominum fictio, i. e. Vocabulorum. Quintilianum interpretari Nominis fictio, videbis paulo post. Sed peculiariter dicitur ὀνοματοποιία de vocabulis ita fictis, ut sonum rei quæ significatur exprimant s. repræsentent: qualia multa excogitarunt Poëtæ. Ἡ δὲ ὀνοματοποιία, inquit Eust., τρόπος ἐστὶ ποιητικὸς καὶ αὐτὴ μιμουμένη τοὺς τῶν σωμάτων ἤχους καὶ γέμει ταύτης ἢ ποιήσας. Ponuntur autem hoc in numero cum aliæ pleræque voces, cum βόμβος, βρόμος, φλοῖσβος, et ἐκλαγάν, ac λίγξε, ap. Hom. Quintil. 1, 5. in fine, Sed minime nobis concessa est ὀνοματοποιία: quis enim ferat si quid simile illis merito laudatis, λίγξε βιός, et σίξει ἄνεμος, fingere audeamus? Jam ne Balare quidem aut Hinnire fortiter diceremus, nisi iudicio vetustatis niterentur. Idem 8, 6. Onomatopœia quidem, id est Fictio nominis, Græcis inter maximas habita virtutes, nobis vix permittitur. Et sunt plurima ita posita ab iis qui sermonem primi fecerunt, aptantes affectibus vocem; nam Mugitus et Sibilus et Murmur inde venerunt. Hæc ille. Tale est autem et Tinnire, unde Tinnitus. [“ Ὁ. κατ' ἐναλλαγήν, Brunck. Soph. 3, 507. Λέξις πεποιημένη, Schleusner. Cur. Nov. c. 358. Vide egregiam disputationem in Etym. M. 712, 34.” Schæf. Mss.] Ὀνοματοποιέω, Nomina fingo, i. e. Vocabula, Verba novo. Plerumque autem signif. Fingo voca-

bula per onomatopœiam, i. e. a sono ea deducens, ut modo dictum est: unde λέξεις s. φωναὶ ὀνοματοποιημένα s. ὀνοματοποιηθεῖσαι, a pass. themate Ὀνοματοποιῶμαι, cum ap. alios Gramm., tum ap. Eust. [ad Od. p. 8, 11. Bas.] || Et simpliciter pro Nomen do, impono, Nuncupo, Bud. in Aristot. Eth. 2, (7.) “ Ἔστι μὲν οὖν καὶ τούτων τὰ πλείω ἀνώνυμα πεπρατέον δ' ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αὐτοὺς ὀνοματοποιεῖν, σαφηνείας ἕνεκα καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου. [“ Aristot. Categ. c. 7.” Seager. Mss. “ Wolf. Proleg. ad Hom. p. xlv. ad Il. B. 210. ad Lucian. 2, 338.” Schæf. Mss. * Ὀνοματοποίησις, Suid. 2, 601.] Ὀνοματοουργός, Nominis s. potius Nominum artifex, i. e. Vocabulorum. Plato Cratylo (388.) dicit οὐ παντὸς εἶναι ὄνομα θέσθαι, sed ὀνοματοουργοῦ. [* Ὀνοματοργέω, Demetr. Phal. 98.]

[* Ὀνοματώδης λόγος, Definitio nominalis, Aristot. Poet. 1, 2. Anal. Post. 2, 2, 10. * “ Ὀνοματικός, Fischer. ad Weller. Gr. 2, 198. ad Dionys. H. 5, 8, 37. 66. Ὀνοματικόν, Fabric. Bibl. Gr. 1, 477. Greg. Cor. 278. * Ὀνοματικῶς, Valck. Adoniaz. p. 401. Hipp. p. 252.” Schæf. Mss. “ Bekk. Anecd. 363.” Boiss. Mss.]

[* Ὀνομάτιον, dimin., Longin. 43, 2.]

At vero comp., Ἀνώνυμος, Δυσώνυμος, Ἐπώνυμος, et hujusmodi alia, vide post Ὀνομαίνω et Ὀνομάζω, et quæ ab hoc deducta sunt.

Ὀνομαίνω, ανῶ, Aor. 1. ὠνόμηνα, Poeticum verbum, Nomino, Nuncupo, Appello, Hesiod. (“ Ἔργ. 1, 80.) ὠνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα Πανδώραν. Apud Hom. Nomine voco, Compello, cum alibi, tum Il. Π. (491.) φίλον δ' ὠνόμηνεν ἑταῖρον, Γλαῦκε πέπον. Item Nominatim recenseo, percenseo, B. (488.) Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μνηθῆσομαι, οὐδ' ὠνόμηνω: I. (121.) Ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὠνόμηνω. Capitur et pro Nominatim polliceor, cum infin. [“ Heyn. Hom. 5, 549. 8, 375. Ruhnk. Ep. Cr. 108. ad Charit. 285. Koen. ad Greg. Cor. 179. Promitto, Villosion. ad Longum 208.” Schæf. Mss. Isæus 36, 10.] “ Ὀνυμαίνω, Æolice pro ὀνομαίνω,” [“ Valck. Adoniaz. p. 279. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xiii. Koen. ad Greg. Cor. 146. 179.” Schæf. Mss.] Ἐξονομαίνω, itidem pro Nomine voco, ὀνομαστέ καλῶ, Il. Γ. (166.) ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης.

Ὀνομάζω, Nomino, Nomine appello, Nuncupo, i. q. ὀνομαίνω, sed hoc Poëtis peculiare est, illud aliis Scriptoribus cum Poëtis commune, Plato Timæo, Τῶν δ' ἄλλων τὰς περιόδους οὐκ ἐννενοηκότες ἄνθρωποι, πλὴν ὀλίγοι τῶν πολλῶν, οὔτε ὀνομάζουσιν, οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦσι. Quæ Cic. ita reddit, Ceterorum autem siderum ambitus ignorantes homines, præter admodum paucos, neque nomine appellant, neque inter se numero commetiuntur. Ita enim posteriores Edd. habent, non autem Nomen appellant: quam tamen lectionem sine veteris Codicis auctoritate mutare non fuero ausus in mea Ed., alioqui mihi suspectam, ut ibi ostendi. Plut. (7, 334.) Τῶν θυγατέρων τὴν μὲν, Ἀρετὴν, τὴν δὲ, Σωφροσύνην ὠνόμασεν, τὴν δὲ, Δικαιοσύνην, Athen. 14. Κήρυκας δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὠνόμαζον. Et pass. Ὀνομάζομαι, Lucian. (2, 42.) Εἴτε Νικαίαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν. Dicunt etiam ὀνομάζειν aliquem s. rem quampiam pro Nomen quod habet, s. quo nominatur ab aliis, proferre. Sed et simpliciter interdum sonat Proferre, ut cum dicit Dem. (268.) Πῇτὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζων, ubi sunt et qui reddant Efferre. Lat. dicunt eod. modo Dicenda tacenda loqui. Apud Act. 19, 13. Ὀνομάζειν ἐπὶ τοὺς ἔχοντας τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ, τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, vet. Interpr. ὀνομάζειν reddit Invocare, alii simpliciter Nominare. || Ὀνομάζω, sicut et ὀνομαίνω, Nomine voco, appello, Od. Δ. (551.) σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε. Item Nominatim recenseo, percenseo, quæ et ipsa signif. verbo ὀνομαίνω data fuit: Il. Σ. (449.) καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον, ubi Eust. ὀνόμαζον ait esse eis πλάτος ἐξετίθουν, vel pro ὀνόμαϊνον, ut alibi loquitur. At I. (511.) Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὅπισθ' ὀνομάζοι Ἀτρεΐδης, idem Eust. ait esse ἀριθεῖν

κατ' ὄνομα. || Celebro, Decanto : quam tamen signif. sequitur potius partic. pass. ὀνομασμένος, pro Celebris, Nobilis : q. d. Nominatus, i. e. Decantatus : Isocr. κατὰ τοῦ Λοχίτου, Οὐ γὰρ δίκαιόν ἐστιν ἐλάττους ποιῆσθαι τὰς τιμωρίας ὑπὲρ τῶν ἀδοξῶν ἢ τῶν ὀνομασμένων. [" Markl. Suppl. 749. Iph. p. 20. Wakef. Trach. 1105. Heyn. Hom. 7, 511. Promitto, Villosion. ad Long. 208. Callim. 1, 518. Maittair. Dial. 352. Lips., Heyn. Hom. 5, 646. (Cf. Il. Φ. 99. μή μοι ἄποινα πιφάσκειο, μηδ' ἀγύρευε.) Magnifice prædico, Villosion. l. c. Pro λέγω, Fac. ad Paus. 1, 229. Sylb. ibid. Celebro, ad Diod. S. 1, 464. Conf. c. νομίζω, Valck. Diatr. 63. Wyttenb. ad Plut. 1, 390. ad Diod. S. 1, 27. 29. 33. 143. 231. 241. 267. Struchtmeyer Gloss. Nom. 22. ad Paus. 142. (Paus. 357. videtur leg. πόλεις τε νομίζ. cf. 359.) Ὀνομαζόμενος, Jacobs. Anth. 9, 360. Ὀνομασμένος, Clarus, Toup. Add. in Theocr. 402. De med., Brunck. ad Soph. Œd. R. 1021. Aj. 1141. Ὀ. τὰ νοήματα, Upton. ad Dionys. H. p. 38. Lond. Ὀ. εἶναι, Bach. ad Xen. Apol. 13. cf. Heind. ad Plat. Apol. p. x. ad Theæt. 344. Ὀ. σε τοῦτο et τοῦτον, Idem ad Gorg. p. 8. cf. Demosth. 241, 11. Τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων, Philostr. p. 16. Boiss. Ὀπόθεν χαίρει ὀνομαζόμενος, Heind. ad Plat. Phædr. 337. Τοῦτο γὰρ ὀνομάζετο, Jacobs. Anth. 12, 80. Οἵτινες ὀνομάζονται, Lucian. 3, 378." Schæf. Mss. "Loquor, ni fallor, Plato de Rep. 7. p. 515." Routh. Mss. "Verbum Ὀνομάζω cum dativo casu construxisse videri potest Theopompus ap. Athen. 252. notione Dedicandi, Consecrandi : Ὅποτε μέλλοι δεῖπναι, τράπεζαν παρτίθει χωρίς, ὀνομάζων τῷ δαίμονι τῷ βασιλέως. Nisi intelligendum fuerit, παρτίθει τῷ δαίμονι τῷ βασ. ὀνομάζων αὐτήν, τοῦ δαίμονος τοῦ βασ. τράπεζαν." Schw. Mss.] "Ὀνομάζω, pro ὀνομάζω, Nomino, "Appello, Recenseo. E quo VERBALE Ὀνομαστός pro ὀνομαστός, Clarum nomen habens, "Celeber, Nobilis s. Nobilitatus." [" Ὀνυμάζω, Wakef. Herc. F. 471. Fut. ξω, Valck. ad Rov. 66. Anim. ad Ammon. 97." Schæf. Mss. Pind. II. 2, 82. 7, 6. 11, 10. * Ὀνομαστον, Lucian. 3, 378.] Ἐξονομάζω, pro simpl. ὀνομάζω, significante Nomine voco. Sed ap. Hom. sæpe legitur, ἔπος ῥ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε, ubi Eust. de veterum sententia ἐξονομάζειν signif. ait vel simpliciter λαλεῖν, Loqui, Verba facere, ut ponantur ἐκ παραλλήλου ista duo, ἔφατο ἔπος et ἐξονόμαζεν, quemadmodum Il. Σ. (9.) διαπέφραδε, καί μοι ἔειπε, vel διεξοδικῶς λέγειν, i. e. μὴ μετρίαις τισὶ λέξεσιν, ἀλλὰ λόγῳ χρᾶσθαι τῷ ἐξ ὀνομάτων πολλῶν συγκειμένῳ, i. e. λέξεων. [" Musgr. Iph. A. 1062. Heyn. Hom. 4, 98. 6, 649. Loquor, Verba facio, Gesner. ad Horat. p. 172." Schæf. Mss.] Ὀνόμασμα, τὸ, q. d. Nominamentum, pro Nomen s. Appellatio, e Plat. Cratylō (§. 81.) affertur : [sed leg. μάσμα. * Ὀνόμασις, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 28. Lobeck. Phryn. 502.] Ὀνομασία, ἡ, q. d. Nominatio, pro Appellatio, Nomen, Aristot. de Poët. Λέξιν εἶναι τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἐρμηνείαν, Athen. 14. Αἰδήσεων δ' εἰσὶν ὀνόματα, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ Ὀνομασιῶν. [Dionys. H. de C. VV. 28. * Ὀνομαστής, Gl. Autmator. * Ὀνομαστήρ, unde] Ὀνομαστήρια, τὰ, Festum quod celebratur ob impositionem nominis, ut γενέθλια ob nativitatem, "Greg. Naz." Ὀνομαστός, q. d. Nominabilis. Nam e Plat. Cratylō affertur ὀνομαστόν pro eo quod nominari potest, s. nomine efferri. Apud Hom. autem Qui nominari debet : cum dicit κακοῖλιον, οὐκ ὀνομαστήν, (Od. T. 260.) Vide Eust. 1863. Et Hesiod. Θ. (148.) Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὀβριμοί, οὐκ ὀνομαστοί. Sic Lat. Nefandum usurpant ; sed Rem nefandum potius dicentes quam Nefandum hominem, s. virum : quo tamen usus est Virg. Æn. 4. abolere nefandi Cuncta viri monumenta jubet. || Ὀνομαστός, q. d. Nominatitius ; nam Nominatus respondet τῷ ὀνομασμένος, Celebris, Nobilis, Clarus. Plato ὀνομαστόν εἶναι et εὐδοκιμεῖν pro eod. posuit, Pol. 1. de Themistocle, ubi hisce verbis, "Ὅς τῷ Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ, καὶ λέγοντι ὅτι οὐδ' αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν εὐδοκιμοῖ, subiungit, Ἀπεκρίνατο ὅτι οὐτ' ἂν αὐτὸς Σεριφίος ὦν, ὀνομαστός ἐγένετο, οὐτ' ἐκεῖνος,

Ἀ Ἀθηναῖος. Q. in l. Cic. ὀνομαστός vertit primum Nobilis, deinde Clarus ; ita enim ille totum h. interpretatur l. Ut Themistocles fertur Seriphio cuidam in iurgio respondisse, cum ille dixisset, non eum sua, sed patriæ gloria splendorem assecutum : Nec hercle, inquit, si ego Seriphius essem, nobilis : nec, si tu Atheniensis esses, clarus unquam fuisses. Isocr. ὀνομαστοὺς opp. ἀδόξους, Evag. Usurpatur et compar. Ὀνομαστότερος, item superl. Ὀνομαστότατος, in Archid. Καὶ λαμπρότερον, καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομαστότερον. Apud Eund. in Epist. Καὶ τοὺς ὀνομαστοτάτους ἐν ταύτῃ τυγχάνειν παρ' ὑμῖν γεγονότας. [" Jacobs. Anth. 7, 374. 8, 134. Ruhnk. Ep. Cr. 59. Theogn. 23. Wessel. ad Diod. S. 1, 10." Schæf. Mss.] Ὀνομαστῶς, Celebriter, Nobiliter. AT VERO Ὀνομαστὶ signif. Nominatim, Nomine, Thuc. 1, (132.) Καὶ ἐπέγραψαν ὁ. τὰς πόλεις ὅσαι ξυγκαθελοῦσαι τὸν βάρβαρον, ἐστήσαντο ἀνάθημα. Apud Arat. ὀνομαστὶ καλέσσαι, Signare nomine vero, Cic. : cum alioqui ὀνομαστὶ καλέσαι s. καλεῖν sonet simpliciter Nomine vocare, appellare. Sic καλούμενος ὁ. Dem. in Mid. Xen. (K. II. 2, 2, 16.) dixit etiam Ἀνακαλέσας ὁ. : Æschin. Ὀ. παρεκάλει. Pro eod. προσεῖπεν, Plut. Popl. Ὀ. τὸν υἱὸν ἐκάτερον προσεῖπών. Apud Xen. (K. II. 5, 3, 17.) legimus et ὀνομαστὶ προσαγορεύειν. [" Villosion. ad Long. 302. Ὀ. προσαγορεύειν, cf. Ovid. A. A. 2, 253." Schæf. Mss.] "Ἀνωνόματος, Non nominatus, Suidæ οὐκ ἔχων ὄνομα, Non "habens nomen," [Aristoph. Ὀρν. 1712. Eur. Hec. 705. "Toup. Opusc. 1, 43." Schæf. Mss. "Theodot. Epitom. ap. Clem. Alex. 794. Ἀνωνόματος, 110. 587. Iren. 28. Suid. ubi v. Kuster. et v. Ἀνων." Kall. Mss. "Herodian. Epimer. 203." Boiss. Mss.] Ὀνομαστικός, q. d. Nominativus, Nominatorius : ὀνομαστικὴ πῶσις ap. Græcos Grammi. qui ap. Latinos Gramm. posteriores Nominativus casus : sed relinqui solet subaudiendum substantivum πῶσις, ut et Casus. Schol. Thuc. ὀνομαστικὴ ἀντὶ γενικῆς, Ἀττικὸν σχῆμα. E Plat. affertur ὀνομαστικὴ τέχνη pro Ars nominatrix, imponendi rebus nomina. At ex Herm. ὀνομαστικὴ λέξις. || Ὀνομαστικόν, substantive quod alio nomine Gr. dicitur λεξικόν, Latine ad verbum, sed voce minime antiquis usitata, quod sciam, Dictionarium : ut Ἰουλίον Πολυδεύκου Ὀνομαστικόν. [" Fabric. Bibl. Gr. 1, 477. Ὀνομαστικὴ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 392. * Ὀνομαστικῶς, Heyn. Hom. 6, 34. 568. ad Anton. Lib. 246. Verh." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. 17, 53. et Æschinis p. 251. Bekk." Boiss. Mss. "Vox Grammaticis usitata, Proprie vel Proprio nomine aliquid ita vel ita appellari, Schol. Il. K. 160. Schw. ad Athen. 646." Schw. Mss. "Nomine proprio, Tzetz. ad Lycophr. 402. Schol. Eur. Med. 2." Kall. Mss.]

Ἀντονομάζω, q. d. Pronomino, i. e. Pro nomine nomen pono, Commuto nomen. Quod e Suet. redditur etiam Transnomino. HINC Ἀντονομασία, pro quo scribitur ETIAM Ἀντωνομασία, Figura, qua loco proprii nominis ponitur aliud. Antonomasia, inquit Fab., quæ aliquid pro nomine ponit, Poëtis quoque modo frequentissima : et per epitheton, quia detracto eo cui apponitur, valet pro nomine, Tydides, Pelides, et ex iis quæ in quoque sunt præcipua : Divum pater atque hominum rex : et e factis quibus persona signatur : thalamo quæ fixa reliquit Impius. Aliquem autem esse et oratoribus ejus usum, addit : ut videbis 8, 6. Eust. iu Il. A. (392.) Κούρην Βρισηῖος, τὴν μοι δόσαν νῆες Ἀχαιῶν, annotat, κούρην Βρισηῖος pro Nomine proprio puellæ esse positum per ἀντονομασίαν : ac esse observandum, qua forma dicitur ἀντωνυμία, ead. et ἀντονομασία esse dictum ; nam ἀντονομάζειν tam eum qui κούρην Βρισηῖος dicit, quam eum qui ponit ἀντωνυμίαν : esse tamen differentiam hanc, quod ἀντωνυμία sit in uno vocabulo, at figura ἀντονομασία in duobus aut etiam pluribus. Hæc ille : ap. quem sciendum est scribi ἀντονομασία per ο, non per ω, sed et in aliis quibusdam Il. habetur et hæc scriptura, ut p. 39. At ego non video quomodo locum habere hic possit ω, cum scribatur ἀντονομάζω, non ἀντωνομάζω, eodemque modo fiat ἀντονομασία ab ἀντονομάζω, quod de ἐπονομασία ac

μετονομασία et παρονομασία itidem intelligendum est, quo formatur ὀνομασία ab ὀνομάζω: [sed dicitur ἀνωνόμαστος ab ὀνομάζω.] Existimo autem hunc errorem scripturæ, ex ἀνωνυμία, et ἐπωνυμία, et μετωνυμία, atque παρωνυμία esse ortum, transferendo sc. per imprudentiam ω horum nominum in illa. [Ad Dionys. H. de C. VV. 21. 83. Lobeck. Phryn. 712.] || Ἀνωνομάζειν est etiam Contra alium nominare, hoc est ex adverso: ut cum accusator crimen uno nomine appellat, et reus alio, ut crimen extenuet: ut ἀνθορίζειν. Bud. [Dionys. H. de C. VV. 21. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 234. Kuster. Aristoph. 217. Act. Traj. 1, 216." Schæf. Mss. * Ἀπονομάζω, Verbum Græcis inusitatum, Schæf. Meletem. Cr. ad Dionys. H. de C. VV. 93.] Διονομάζω, Denomino, Appello. Pro qua signif. in VV. LL. affertur e Gaza de Mensibus. At Bud. partic. διωνομασμένος, quod est a pass. Διονομάζομαι, ab Aristot. 1. Meteorol. poni tradit pro Nominatus, Celebris. ["Valck. Hipp. p. 277. Diod. S. 1, 110. ad p. 264." Schæf. Mss. "Διωνομασμένος, Philo de V. C. in Dahlil Chrestom. 241." Boiss. Mss.] Ἐξονομάζω vide supra, statim post Ὀνομάζω: placuit enim ἐξονομάζω subjungere simplici Ὀνομάζω, quod in eo idem sit usus præpositionis ἐξ, qui est in ἐξονομαίνω ab ὀνομαίνω. Ἐπονομάζω, Cognomino. Sonat autem proprie ἐπονομάζω q. d. Supernomino. Et pass. Ἐπονομάζομαι, Cognominor. Plut. Romulo (21.) p. 55. meæ Ed. fin. Οἱ δὲ, τὴν τοῦ Εὐάνδρου τοῦ Ἀρκάδος γυναῖκα, μαντικὴν τινα καὶ φοιβαστικὴν ἐμμέτρων χρησμών γενομένην, Κυρμένταν ἐπονομασθῆναι τὰ γὰρ ἔπη κάρμινα καλοῦσι, Νικοστράτη δὲ ἦν ὄνομα κύριον αὐτῇ. Q. l. aptissimum hujus signif. exemplum habet, propter illud quod additur, fuisse autem illi nomen κύριον, Proprium, Nicostratam. Itidem vero ἐπώνυμον et κύριον eod. distinguere modo Athen., ostendam infra. Plato de LL. dixit etiam ἐπονομάζεσθαι ἐπωνυμίαν: scribens, Δοκεῖς γάρ μοι τῆς θεοῦ ἐπωνυμίαν ἄξιός ἐστιν μᾶλλον ἐπονομάζεσθαι, Videris enim mihi deæ cognomento dignus esse magis appellari. || Ἐπονομάζειν pro Nomen dare, Bud. e Plat. ["Sc. ea verbi constr., qualem habes ap. Aprian. B. C. 3, 84. Καὶ τοῖσδε (τοῖς τέλεσι) ὁ Λέπιδος ἐπὶ ἐπωνομάζετο, His legionibus Lepidus quidem etiam tunc nomen dabat, i. e. Legiones istæ etiam tunc quidem Lepidi legiones nominabantur, ὁ δ' Ἀντώνιος ἅπαντα διψέει, Sed omnia administrabat Antonius." Schw. Mss.] Ἐπονομάζειν, Nominatim consecrare, Dicare, Plato de LL. 5. Καὶ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους θέντας, ἐπονομάσαι, καὶ καθιεῖν τὸ λαχὸν μέρος ἐκάστῳ τῷ θεῷ, καὶ φυλὴν αὐτὴν ἐπονομάσαι. Bud. ["Ἐπονομάζειν τὸ οὖνομα (τινός,) Nominatim aliquem invocare, (in hymno, in precibus,) Herod. 4, 35. 7, 117." Schw. Mss. "Thom. M. 344. Eur. Herc. F. 1332. Benth. ad Callim. 281. Paus. 415. Plato Phædro 242. Heind. ad p. 222. 223. ad Diod. S. 2, 539. 636. Maithair. Dial. 283. B. Longus p. 4. Vill., Valck. Hipp. p. 167. Plut. Mor. 1, 87. Pro ὄνομ., Syib. ad Paus. 236. ad Thuc. T. 2. p. 4. Bayer. Ἐπονομ. τί τινα, Heind. ad Plat. Theæt. 301. Ἐπονομ. εἶναι, 344." Schæf. Mss. De hac constr., ad Dionys. H. de C. VV. 142. * Ἐπονομαστέον, Plato de LL. 8. init.] Ἐπονομασία, q. d. Cognominatio, Appellatio quæ datur pro cognomine. [* "Ἐπωνυμασία, Clem. Hom. 11, 26. etc." Kall. Mss.] Ἐπονόμαστος, Cognominatus, VV. LL. sine exemplo. At vero ADVERB. Ἐπονομάστως in Iisd. ex Athen. pro Nominatim: Ἐ. καταλέγει, Nominatim recensere. Sed vox illa mihi eo in l. suspecta est; nam ἐπονομάστως, sequendo analogiam significationis τοῦ ἐπονομάζω, atque adeo ipsius verbalis nominis ἐπονόμαστος, significaret potius q. d. Cognominative. [* "Προσεπονομάζω, Insuper cognomino, Anon. Vita Chrys. 344, 43." Seager. Mss.] Κατονομάζω, Nomino, Denomino. E Philone de Mundo habent VV. LL. Κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι, pro Qui denominatur ab affectibus. Item e Phalar. Ep. Κατονομασμένα τοῖς θεοῖς, pro Destinata diis: Τί γὰρ διαφέρει τὰ καθωσιωμένα τοῖς θεοῖς ἀποσπάσαντας ἀπενεργεῖν, ἢ τὰ κατονομασμένα

A τοῖς θεοῖς; ibi enim ita exp., Quid enim refert, munera jam dicata an tantum destinata diis auferatis? Bud. certe exp. et ipse Κατονομάζω. Destino, Despondeo: afferens e Polyb. 5, (43, 1.) Παρθένον ὤσαν, γυναῖκα τῷ βασιλεῖ κατονομασμένην. ["Ad Phalar. 318. Markl. Iph. p. 20. Musgr. 130. Valck. Diatr. 17. T. H. ad Lucian. Dial. 90. Brunck. Antig. 628. Mær. 108." Schæf. Mss. * Κατονομάζει, Lobeck. Phryn. 502. * Κατονομασία, 714. Strabo 1, 71. * "Κατονόμαστος, Herodian. Epimer. 203." Boiss. Mss.] Ἀκατονόμαστος, q. d. Innominabilis, Qui nominari non potest, s. denominari. Cui nomen imponi non potest. Utitur Basil. in Hexaem. Item Greg. Naz. dicens τὸ θεῖον esse ἀκατονόμαστον. ["Schol. Arat. 146." Boiss. Mss. * "Ἐπικατονομάζομαι, Dedicor, cum dat., Clem. Alex. 143. (Pæd. 2. p. 168.) * Συγκατονομάζομαι τινι, Athan. 1, 218." Elberling. Mss.] Μετονομάζω, Transnomino, quo utitur Suet., aut quicumque scripsit libellum de Claris Gramm. Et Μετονομάζομαι, Transnominor, Athen. (576.) Πρότερον Μιλτῷ καλουμένην, Ἀσπασίαν μετονομασθῆναι, Cum prius Milto appellaretur, Aspasiā fuisse transnominatam, Mutato nomine dictam fuisse Aspasiā. Nam μετονομάζω potes etiam reddere Mutato nomine appello; idque commodius, quam Muto nomen, Transmuto nomen, ut habent VV. LL. Ubi etiam legitur, Μετωνόμασται τὸ ἐναντίον ὄνομα, Contrario nomine appellatur. Potest autem μετονομάζω videri sonare q. d. Postnomino. ["Ad Herod. 435." Schæf. Mss. "Μετωνομασμένος, Suid. 2, 544." Wakef. Mss. "Μετονομάζω. On rend ce verbe par Changer de nom. De cette notion on a conclu dans Strabon 7. p. 455. 464. que les Mysiens à une époque avoient changé de nom, mais en réfléchissant sur le contexte de Strabon, il m'a paru, ce qui est fort différent, que les Mysiens n'avoient pas changé de nom, comme le pense le savant M. Coray. Examinons l'un des deux passages de Géographie, 7. p. 455. Ed. Amst. Πολὺ πιθανώτερον ὠνομάσθαι μὲν ἐξ ἀρχῆς Μυσοῦς, μετωνομάσθαι δὲ καὶ νῦν. Ici M. Coray nous dit: Le texte porte μετωνομάσθαι δὲ καὶ νῦν: je retranche le καὶ, et je lis μετωνομάσθαι δὲ Μοισοῦς νῦν. Et pourquoi M. Coray supprime-t-il καὶ? C'est qu'il lui auroit donné ce sens, Les Mysiens, à présent encore, viennent changer de nom; et par suite de ce sens, l'idée de changement récemment survenu dans le nom des Mysiens. L'histoire n'appuyant nullement cette idée, M. Coray s'est dit, corrigeons le texte: pour moi, je me suis dit, expliquons le texte, et cela, sans rien supprimer, sans rien ajouter, ex ingenio. M. Coray rend μετωνομάσθαι par, A présent on a changé leur nom en celui de Mæsi, c'est-à-dire qu'il fait dire à Strabon que, de son temps, on a changé le nom de Mysiens, lorsque Strabon dit tout-à-fait le contraire. Pour moi, me ressouvenant de vérités énoncées par lui dans un texte incontesté, je proposerai, ne supprimant rien, n'ajoutant rien, de traduire, Les Mysiens ont conservé leur nom, trans, à travers les siècles, ou au-delà des mers, ou au-delà, tout simplement, et le portent encore aujourd'hui. Cette interprétation de μετὰ se trouve appuyée, 1°. sur le témoignage de Vigier, qui entend μετὰ du temps et du lieu; qui rend μετὰ par Post, Retro, et qui cite des composés de μετὰ ayant ce sens de Post; 2°. sur l'autorité du Lex. Xen., qui donne la même acception; 3°. sur ce mot de H. Estienne Thes. Ling. Gr. 2, 1327. 'Potest μετονομάζω videri sonare Postnomino,' lequel appuie ma version, ou du moins, n'attribue pas à μετὰ la seule notion de changement; 4°. sur un exemple parallèle cité dans Strabon 7. p. 464. c. Voilà trois considérations de quelque valeur. Mais avec quel avantage nous allons défendre notre sentiment, si l'on nous permet d'y joindre des considérations logiques; et ici nous appelons l'attention non-seulement des hellénistes, mais encore de ceux qui, comme nous, adoreurs des muses, leur offrent néanmoins un hommage et des productions différentes. Quel est le but de Strabon dans le passage où M. Coray juge à propos d'ajouter un mot et d'en supprimer un autre? Le but de ce

géographe est de combattre l'opinion de Posidonius, qui prétendoit que le nom de Mysiens avoit été changé. Il ne faut point, dit Strabon, toucher à une dénomination qui a pour elle l'approbation de tant de siècles (γραφὴν κινεῖν ἐκ τοσ. ἐτῶν εὐδ.); car il est bien plus croyable qu'ils se sont originairement appelés Mysiens (Μυσούς). Strabon, comme on vient de l'entendre, déclare qu'il ne faut pas toucher à la dénomination de Mysiens; et l'on prétendroit qu'après avoir défendu de toucher à ce mot, qu'après avoir invité de respecter la leçon Μυσούς, il eût, immédiatement à la suite de cette invitation, touché lui-même à cette leçon Mysiens; qu'il eût, dans une même phrase, dit le oui et le non; et que, dans une même phrase, il eût combattu Posidonius, et donné gain de cause à Posidonius. Une telle supposition seroit injurieuse pour Strabon. Persistant donc dans ma version, qu'appuient victorieusement des considérations grammaticales, historiques et logiques, je proposerai de traduire: Toucher à une leçon qui a pour elle l'approbation de tant de siècles, est une peine que je croirois superflue; car il est bien plus croyable que les Mysiens s'appeloient ainsi originairement, et que ce nom, qu'ils portent aujourd'hui, a traversé les siècles; et je me croirai fondé à répéter, la distinction entre Mysiens et Mæsiens, entre Mysie et Mæsie, est chimérique, et ne doit sa naissance qu'à des textes mal compris et gratuitement corrigés. Voy. μεταβαλόντες τὸ οὔνομα, Herod. 7, 74. dont le μετά, comme en mille autres passages, a le sens de changement, que nous refusons ici au μετά de μετονομάζω." Gail. Mss.] Μετονομασία, Transnominatio, mutatio nominis, Athen. (296.) Νικάτωρ δὲ ὁ Κυθηραῖος ἐν Μετονομασίαις τὸν Μελικέρτην φησὶ Γλαῦκον μετονομασθῆναι. Vide Μετωνυμία. ["Callim. 1, 465." Schæf. Mss.] Παρονομάζω, q. d. Adnomo, Agnomo, pro Appello nomine ad aliud nomen alludente. Quidam autem interpr. Al-ludo ad nomen. [Plut. 7, 265. "Kuster. Aristoph. 72. Schol. Aristoph. Πλ. p. 25. 186. 189. Hamst. Brunck. Soph. 3, 510. Heyn. Hom. 4, 457. Casaub. ad Athen. 104. Valck. Phæn. p. 397. Toup. Opusc. 2, 145. Emendd. 2, 621. ad Lucian. 1, 299. Diod. S. 1, 117." Schæf. Mss.] Παρονομασία, VEL Παρωνομασία, nam et hæc scriptura invenitur, mihi tamen minime placens: sicut uec aliæ similes in ceteris comp. ut pluribus docui in 'Αντονομασία, de qua sic Fab. 9, 3. Huic nomen est παρωνομασία, quæ dicitur Agnominatio: ea non uno modo fieri solet, sed e vicinia quadam prædicti nominis ducta casibus declinatur: ut Domit. Apher pro Cloantilla, Mulier rerum omnium imperita, in omnibus rebus infelix. Vide plura in eod. illo l. de quo dicam et infra. Diversa certe afferuntur hujus schematis exempla cum ab aliis, tum a Rut. Lupo: qui postquam dixit παρωνομασίαν fieri aut addenda aut demanda, aut mutanda, aut porrigenda, aut contrahenda litera, aut syllaba, subjungit, Estque hujusmodi, Non enim decet hominem genere nobilem, mobilem videri; nam cum omnibus hominibus, tum maxime maximo cuique inconstantia turpitudini est. Item, Ad hujus scelerratissimi opera qui fuit locus? religiosissimus: nimirum quia traditam sibi publicorum custodiam sacrorum, non honori, sed oneri esse existimavit. Eust. itidem παρωνομασίαν esse annotat in Il. B. (235.) 'Αχαιῖδες, οὐκέτ' 'Αχαιοί: annotat, inquam, e veterum auctoritate; atque similem esse in his verbis, Οὐ Φίλιππος, ἀλλὰ Φιλιππίον κεκράτηκε τῆς 'Ελλάδος. Idem Gramm. tradit παρωνομασίαν annotari et in (758.) Πρόβος τοῦς ἡγεμόνευ: sicut et in hoc, Σαμία μία ναῦς. Cui similem esse ap. Dem., ubi dicit 'Αμφίπολιν, πόλιν ἡμετέραν. Sed Idem in Il. B. (788.) Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι, annotat Atticum hoc esse, ἀγορὰς ἀγόρευον, sicut βουλὴν βουλεύειν, et λόγον λέγειν: et generaliter, apponere verbis nomina quæ sunt ex ipsis facta; vocari autem schema, παρωνομασίαν. E quibus videmus quam late pateat hujus schematis usus. Aliquam autem habet affinitatem hic παρωνομασίας usus cum eo, cujus Fabius meminit: siquidem ut illic, ead,

vox in alio casu, ita hic vox σύστοιχος, ut ita dicam, subjungitur. Verum sciendum est ab eod. Fabio postea illum παρωνομασίας usum agnoscī, cujus Rutilio habuisti exempla; ita enim ille, postquam ὁμοιοπτῶτον exempla protulit, Accidit et ex illa figura gratia, qua nomina dixi mutatis casibus repeti, Nou minus cederet quam cessit. Adhuc ὁμοιοτέλετον et παρωνομασία est, Neminem posse alteri dare matrimonium, nisi quem penes sit patrimonium. Quod autem ad alterum illum Fabii attinet locum, sciendum est quædam exempl. in eo non habere παρωνομασία, sed in iis LEGI προσονομασία: idque ideo fortasse, quod sequatur, παρωνομασία εἰ contrarium est. Sed miror non animadversum fuisse παρωνομασία scribi debere in dandi casu. Sunt autem alioqui et in toto illo l. multa aperte mendosa, et boni alicujus Codicis opem expectantia. ["Παρωνομασία, Stanl. Eum. 8. Steph. Dial. 21. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 425. Brunck. Aristoph. 3, 130. 145. 215. Heindorf. ad Plat. Phædr. 319. Παρωνομασία, ad Diod. S. 1, 514." Schæf. Mss. Parva verbi immutatio in litera posita, Cic. Or. 2, 63, 6. Nominum fictio, Quintil. 9, 3, 66. * "Προσονομάζω, Prologus ad Eur. Dan. 20. Δανάην δὲ πρωνόμασσε τήνδε, sensus autem postulat παρωνόμασσε, cum Δανάη a δὴν, δὰν derivetur." Schn. Lex. Suppl.] Προσονομάζω, q. d. Insuper nomino. At in VV. LL. exp. Cognomino, Voco, idque sine ullo exemplo. [Plut. 9, 502. "Jacobs. Exerc. 2, 141." Schæf. Mss. "Anna C. 382. * Προσονομαστέον, J. Poll. 10, 11." Elberling. Mss.] In VV. LL. et NOMEN Προσονομασία, Cognominatio, Agnominatio: quæ interpr. sumta est ex eo Fabii l. quem modo protuli; sed ibi dissentire exempl. et in aliis scribi παρωνομασία, admonui. Ceterum habetur in VV. LL. ET Προσωνομασία, sequendo eam cujus antea memini scripturam, diciturque e Quintil. esse Figura quæ aut similitudine aliqua vocum, aut paribus, aut contrariis vertit in se aures, et excitat. Sed falso proferuntur hæc illius verba tanquam de una figura dicta, quæ pluribus ille dixit: cum scripserit, Tertium genus est figurarum quæ aut similitudine etc. [Æolice Προσωνομασία, Inscr. Cumana ap. Cayl. Recueil II. Pl. 56. * "Συνονομάζω, Greg. Naz. Antirr. adv. Apoll. 10. p. 146. 192." Elberling. Mss. "Athanas. 1, 351." Kall. Mss.]

[* "Ὀνυμέω, i. q. ὀνομάζω, Incertus auctor ap. Lucian. de Consc. Hist. 18. (2, 26.)" Elberling. Mss. Vide Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 60.]

Composita in ὀνυμος desinentia.

[* Αἰτιώνυμος, ὁ, ἡ, Schol. Soph. Aj. 203. p. 210. Erf. Δυσπέπαντον καὶ αἰτ. πάθος, A culpa cognominatum.] 'Ανώνυμος, Nominine carens, Nominis expers, Od. Θ. (552.) Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔστ' ἀνθρώπων, Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὶ τὰ πρῶτα γένηται: præcesserat autem, Εἴπ' ὄνομ' ὅ,ττι σε κείθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε, Aristot. Eth. 2, 7. Τῶν δ' ὑπερβαλλόντων, ὁ μὲν τῇ ἀφοβίᾳ, ἀνώνυμος: πολλὰ δ' ἐστὶν ἀνώνυμα: ὁ δ' ἐν τῷ θαρρύνειν ὑπερβάλλον, θρασύς. Vide et e Luciano exemplum in 'Ιερώνυμος. || Nominine carens, i. e. celebritate, Minime celebris, Ignobilis, Obscurus. Exp. et Non nominatus, accipiendum Nominatus pro Celebri, ut Plin. Nominatissimum dixit pro Celeberrimo. Dem. (106.) 'Εξ ἀνώνυμων καὶ ἀδόξων ἐνδοξοὶ καὶ γνῶριμοι. Sic utitur et Isocr. Apud Arat. ἀνώνυμοι Cic. vertit Obscuræ sine nomine, ut videbis p. 86. et 87. mei Lex. Cic. || 'Ανώνυμος est quibusdam et Arboris nomen, quæ usitatior nomine vocatur Εὐώνυμος, ut in eo docebo. ["Scythian. 2. Inceleber, Fabric. Bibl. Gr. 1, 29. 'Ανών. πρόσωπα, Lobeck. Aj. p. 393." Schæf. Mss.] 'Ανώνυμος, Absque nomine, ["Tzet. Ch. 6. tit. 46." Elberling. Mss. "Exeg. in Il. p. 50, 21. 54, 28." Schæf. Mss.] 'Αωννυμὶ, pro eod., VV. LL. ["Etym. M. 764, 22." Schæf. Mss.] Sed rectius puto SCRIBI 'Αωννυμεί. Item pro Ignobiliter, Absque celebritate. "'Ανωμεί, Non nominatim; si non mentiumtur VV. LL. In iisd. perperam scriptum 'Ανωμοιο-μερές, et 'Ανωμολογεῖσθαι, pro ἀνομοιομερές et ἀνομολογεῖσθαι, per o simplex." [* 'Αωννυμία, Arat. 146, "Nominis carentia, de Deo, Dionys. Areop.

156." Kall. Mss.] POETICE Νώνυμος pro ἀνώνυμος, Nomine carens, Incelebris, Ignobilis, Obscurus, Il. M. (70.) Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς. In alio autem ejus l. νώνυμον quidam exp. δύσφημον. [Lobeck. Phryn. 710. "Tull. Laur. 3. Jacobs. Anth. 7, 152. 8, 48. ad Od. A. 222. Heringa Obs. 292." Schæf. Mss.] Invenitur ETIAM Νώνυμος: atque adeo in illo Homeri l. Il. M. Eust. utriusque scripturæ mentionem facit, volens nimirum legi νωνύμους vel νωνύμους: scribit enim, Νώνυμοι δὲ, εἴτε Νώνυμοι, οἱ ἐστερημένοι τοῦ ὀνομάζεσθαι ἢ ὑμνεῖσθαι: ὃ ἐστὶν οἱ ἀνώνυμοι, ἢ οἱ ἀκλεεῖς. Unde apparet νώνυμος voluisse deducere ab ὕμνος: sed alii tamen, quibus libentius assentior, putant potius ν interjici metri causa, ut sc. producat ν. Sic certe et in quodam Arati l. (370.) quædam exempl. νώνυμος habent, ubi alia νώνυμος. Legitur tamen νώνυμοι et ap. Apoll. Rh. ν habens longum, (2, 982.) πολέες δὲ πόροι νώνυμοι ἔασι. [Hesiod. Ἔργ. 1, 153. "Νώνυμος, Νώνυμος, Brunck. Apoll. Rh. 88. 185. Heyn. Hom. 6, 288. 410. 534. 644. Wolf. Præf. ad Il. p. 36. Ruhnk. Ep. Cr. 259. Schrader. Præf. ad Emend. p. v. ad Il. N. 227. Brunck. ad Poët. Gnom. 328." Schæf. Mss. * Νωνυμία, Obscuritas nominis, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] "Ἀπώνυμόν σοι, "VV. LL. afferunt pro Tui nominis; sed procul "dubio perperam pro ἐπώνυμον." [* "Ἀπειρώνυμος, Dionys. Areop. 263." Kall. Mss. * Ἀρτίώνυμος, Schol. Soph. Aj. 203. p. 210. Erf., Nicom. Arithm. p. 10. Vide Schn. Lex. Suppl.] Διώνυμος, Binominis, s. Binomius, quod tamen e Festo tantum affertur, Duo habens nomina. Item Celebris, s. Pervulgatus. Utriusque signif. Bud. meminit, sed prioris exemplum non affert: at posteriorem extare ait ap. Plut. in Timol. (30.) et Appian. B. C. 4, [54. cf. 115. et de R. Hisp. 6, 43.] Sed hoc addo, ut cum διώνυμος dicitur pro Binomio, primam syllabam e dis esse constat, ita cum pro Celebri usurpatur, e δια præpositione factam mihi videri. ["Heyn. Hom. 6, 649. Cattier. Gazoph. 70. Clark. ad Il. A. 403. Y. 74. Musgr. ad Eur. p. 205. Act. Traj. 1, 233. Musgr. Or. 1008. Celeber, Pervulgatus, ad Diod. S. 1, 264." Schæf. Mss. * "Διώνυμος, Cyrill. Hieros. 87." Kall. Mss.] Διωνυμία, q. d. Binominitas: si a Binominis substantivum hoc fingere licet. ["Dawes. M. Cr. 469. Valck. Diatr. 154." Schæf. Mss. * Διώνυμος, Schol. Il. A. 403.]

Δυσώνυμος, ὁ, ἢ, Cui malum est nomen, s. infaustum, Cujus nomen est mali ominis, Cujus nomen odiosum est. In qua expositione respicio ad Schol. Soph. δυσώνυμον appellari etiam eum οὗ τὸ ὄνομα ἐπαχθῶς οἱ ἄνθρωποι δέχονται, διὰ τὸ μῖσος ὅπερ ἔχουσι πρὸς αὐτόν: et addit, καθ' ὃ λέγεται δυσώνυμος ὁ Ἰούδας: vel ὁ Ἰουλιανός, ut alii legunt. Eod. certe modo Arius a Basil. vocatur δυσώνυμος. Annotat autem illud in Aj. (512.) p. 54. meæ Ed., πᾶ πᾶ Κεῖται ὁ δυστράπελος, Ὁ δυσώνυμος Αἴας: de quo δυσώνυμος dicit, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει ὁ Αἴας: quæ Scholiastæ verba referenda sunt ad locum illum (430.) qui habetur p. 26. in quo ipsemet Ajax de se dicit, Αἰεὶ τις ἂν ποτ' ὦθε' ὡδ' ἐπώνυμον Τοῦμόν ξυνοῖσιν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Itidem certe Eust. ait δυσώνυμον Ajacem vocari a Soph. ὡς δοκοῦντα παρὰ τὸ αἰετὶ παρὰ τὸ αἰάζειν ὀνομασθῆναι: atque ita sonare δυσσιώνιστον καὶ τῇ προφορᾷ δύσφημον. Annotat autem hæc in Il. Z. (255.) Ἥ μάλα δὴ τεύρονται δυσώνυμοι νῆες Ἀχαιῶν, Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ, ubi Hecuba dicit δυσωνύμους Achivos appellare vel eo sensu, quo dicitur δύσπαρι, et κακοῖλιον: vel δυσφημοῦσαν ὡς ἦθεν κακωνύμους, nimirum quia videntur παρηχεῖσθαι τῷ ἄχει. Quibus subjungit, duobus modis dici κακώνυμον, vult enim δυσώνυμον nihil aliud esse quam κακώνυμον, aut τὸ οὐδ' ὀνομάζεσθαι ἄξιον, ut apparet ex (Od. T. 260.) κακοῖλιον, οὐκ ὀνομαστήν: aut τὸ δυσσιώνιστον, etc. Meminit autem hujus vocabuli et alii in Il., quos vide. Ceterum ut δυσώνυμος redditur non semper δυσσιώνιστον ὄνομα ἔχων, sed generalius etiam δυσσιώνιστος, ut et in isto vides Eust. l., ita non dubium est, quin Latine reddere possimus non solum Infausti nominis, Inau-

spicati, Inominati, sed etiam generalius Infaustum, Inanspicatum, Inominatum. Est autem usus hoc nomine Lucian. in principio sui Ocypodis, Δεινὴ μὲν ἐν βροτοῖσι καὶ δυσώνυμος Ποδάγρα κέκληται, δεινὸν ἄνθρώποις πάθος. Ut autem hic podagra vocatur δυσώνυμος, ita init. Tragopodagræ ejusd. Luciani dicitur esse στυγνὸν ὄνομα et θεοῖς στυγούμενον. Atque ita δυσώνυμον illic videtur potius eam habere signif., quam e Schol. Soph. attuli. [Lobeck. Phryn. 659. "Brunck. Soph. 3, 396. Heyn. Hom. 5, 246. Lobeck. Aj. p. 372. Ruhnk. Ep. Cr. 59. Valck. Phœn. p. 133. Diatr. 176. Hesiod. Θ. 171." Schæf. Mss. * "Δυσωνυμέω, Const. Manass. Chron. p. 95. Herodian. Epimer. 203." Boiss. Mss.]

Ἐπώνυμος, ὁ, ἢ, q. d. Supernominis, Quasi addititius ad nomen: ut id quod pro cognomine alicui tribuitur: veluti cum dicitur ὄνομα ἐπώνυμον distinguendo ἀπὸ τοῦ κυρίου, Athen. (586.) Ἐπώνυμον δὲ ἐστὶ τοῦτο (Ναῖς) ἐταίρας: τὸ γὰρ κύριον ἦν Οἶα. Ubi relinquunt subaudiendum ὄνομα, sicut et in isto Plut. l., ubi gen. etiam habet ἐπώνυμον: in Cor. (11.) Καθάπερ Ἕλληνες ἐτίθεντο πράξεις μὲν ἐπώνυμον, τὸν Σωτῆρα καὶ τὸν Καλλίνικον: ἰδέας δὲ, τὸν Φύσκωνα, καὶ τὸν Γρυνπὸν: ἀρετῆς δὲ, τὸν Εὐεργέτην, καὶ τὸν Φιλάδελφον: εὐτυχίας δὲ, τὸν Εὐδαίμονα. Dixerat autem antea de ipso Coriolano loquens, Ἐκ τούτου τρίτον ἔσχεν ὄνομα τὸ Κοριολανόν: ὡ καὶ μάλιστα δὴλόν ἐστιν ὅτι τῶν ὀνομάτων ἴδιον ἦν ὁ Γάιος: τὸ δὲ δεύτερον, οἰκίας ἢ γένους κοινόν, ὁ Μάρκιος: τῷ δὲ τρίτῳ ὕστερον ἐχρήσατο, πράξεώς τινος, ἢ τύχης, ἢ ἰδέας, ἢ ἀρετῆς ἐπιθέτω: ubi usurpat ἐπιθέτω ἀρετῆς sicut postea ἐπώνυμον ἀρετῆς, Cognomen quod quis a virtute consecutus est, s. Propter virtutem, vel, Quo virtutis ergo donatus fuit, itidemque ἐπώνυμον τύχης, Cognomen quod quis a fortuna est adeptus, cujus causa fuit illi fortuna. Idemque de ceteris genitivis sentiendum. Sed possumus generalius etiam accipere ἐπώνυμον pro Nomine s. Appellatione, ut videmus eum Κοριολανόν vocare ὄνομα τρίτον. Legimus autem ap. Hom. ὄνομα ἐπώνυμον, necnon ap. Hesiod.; sed ibi aliter exponi docebo paulo post.

Ἐπώνυμος PRO φερώνυμος ap. antiquos, Eust. veluti cum dicitur ὄνομα ἐπώνυμον Nomen quod rebus convenit, ut dixit Ovid., Conveniunt rebus nomina sæpe suis, s. Nomen quod convenit et congruum est personæ, ob rem quampiam, quæ in eo spectatur, cujus appellatio affinis est uomini illius. His enim verbis apertius declarare mihi videor vim horum verborum, quæ in ista signif. pro synonymis habenda sunt, quam vulgo declaratur. Od. H. (54.) Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ubi Eust. annotat ἐπώνυμον antiquis significasse, quod eorum posteris φερώνυμον: sc. ὄνομα ἐμφορὲς τοῖς πράγμασι. Duobus autem modis esse ἐπώνυμον ὄνομα: sc. vel quod, cum temere impositum fuerit initio, postea eventu compertum fuit verum, i. e. vere illi quadrare, perinde ac si consulto impositum fuisset: ut Δημοσθένης fuit nominatus ἐπώνυμος, quoniam postea fuit δήμου σθένος, Populi robur, Atheniensis sc. Sic et Ajaci nomen suum fuit ἐπώνυμον, tanquam ab αἶ deductum, quod contigerit eum pati αἰαγμάτων ἄξια: vel quod consulto impositum fuit: ut Ὀδυσσεύς, de quo dixit ejus avus, Huic nomen sit Ὀδυσσεύς, quoniam multi mihi ὠδύσαντο. Locus autem ita habet Od. T. (406.) Γαμβρός ἐμός, θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ' ὅ,ττι κεν εἴπω. Πολλοῖσιν γὰρ ἔγω γε ὀδυσσάμενος τόδ' ἰκάνω Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότεραν. Τῷ δ' Ὀδυσσεύς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον, itidem vero Ἀρήτη, tanquam ab ἀρήσασθαι, i. e. ἀράσασθαι, perinde ac si quis dicat εὐκταία τοῖς γονεῦσιν: quemadmodum Δημάρατος Lacedæmonius ita nominatus fuit tanquam πολέευκτος, ut discimus ex iis quæ ab Herod. scribuntur. His autem et alia plurima possunt addi exempla ex Historicis petita: e quibus est, quod a Plut. de Charilaο narratur, in Lycurgo (3.) p. 74. meæ Ed., Χαρίλαον ὠνόμασε διὰ τὸ τοὺς πάντας εἶναι περιχαρεῖς, ἀγαμένους αὐτοῦ τὸ φρόνημα καὶ τὴν δικαιοσύνην. Legitur porro ap. Hesiod. itidem ὄνομα ἐπώνυμον, de Cyclopu appellatone ita scribentem, (Θ. 144.) Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρα

σφέων Κυκλοτερὲς ὀφθαλμοὺς ἔχεις ἐνέκειτο μετώπῳ : quæ ita quidem interpr. Cyclopes nomine erant ducto ex eo, quod etc. Sed legitur et ἐπώνυμον sine adjectione, (282.) καὶ Πήγασος ἵππος· Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὀκεανοῦ περὶ πηγὰς Γεῖνεθ'. Apud Hom. quoque sine adjectione, II. I. (558.) Τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ἀλκυνόην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς Μήτηρ Ἀλκύνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα Κλαῖ', ὅτε μιν κ. τ. λ. : ubi ipsemet Poeta ostendit quo modo nomen illud esset ei ἐπώνυμον. Potest tamen ἐπώνυμον hic accipi non solum pro ὄνομα ἐπώνυμον, sed et adverbialiter fortasse. Quod et Eust. sensisse videtur, quippe qui exp. κατὰ φερωνυμίαν, κατὰ ἐμφέρεϊαν ὀνόματος, φερωνύμως.

Ἐπώνυμος τούτου, τούτω, Qui nomen ab hac re accepit, trahit, est adeptus, Denominatus ab hac re, Aristot. de Mundo, Τὸ καλὸν πᾶν ἐπώνυμόν ἐστι τοῦ κόσμου. Idem ibid. Πάσης ἐπώνυμος ὢν φύσεως καὶ τύχης. Philo de Mundo, Παρ' ἣν καὶ πόλις ἐπώνυμος τοῦ πάθους Ῥήγιον κτισθεῖσα ὠνομάσθη, Nominē ducto ab illo eventu appellata est Rhegium. Jungitur et personæ genitivo, s. dativo, Herod. Ἐπώνυμοι τοῦ καταστρεψαμένου καλέονται, ubi animadvertēte ἐπώνυμοι καλέονται, sicut ἐπώνυμος ὠνομάσθη in illo Philonis I. : Plut. Romulo, p. 69. meæ Ed., Ἀναίρων δὲ πολλὰς πόλεις ἐπώνυμος βασιλέων καὶ ἡρώων παλαιῶν. Ibid. Οἱ Ῥωμύλον ἐπώνυμον τῆς πόλεως ἀποφαίνοντες. Paus. Καὶ γυμνάσιόν ἐστιν ἐπώνυμον Ἀδριανοῦ. Idem, Ἐπώνυμοι τῶν Ἀθῆναισι φυλῶν ἦρως. Et Herodian. (4, 9, 8.) Τοῦ ἥρωος ἐπώνυμος. Affertur autem cum gen. et ἐκ præp. e Dionys. P. : Apoll. Rh. pro genitivo cum præpositione, usus est adverbio de loco, 2, (1018.) αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἐνθεν ἔασι. Exempla autem constructionis cum dat. : ut ap. eund. illum Dionys. Ἐπώνυμοι ἀνδράσι. Nonuus, ἐορτῇ Πηγνυμέναις κλισίῃσιν ἐπώνυμος. At vero cum dicit Soph. (Aj. 430.) ὄνομα ἐπώνυμον τοῖς κακοῖς, ἐπώνυμον ad proxime præcedentem signif., cuius ex Hom. et Hesiodo exempla protuli, pertinere vidisti. Sed et ap. Bud. hujus l. explicationem habes p. 154., ubi etiam de ἐπώνυμος cum gen. agit. || Ostendit vero et metaphorice usum esse Plut. Antonio (34.) Βουλόμενος ἐν γε τοῦτο τῶν ἔργων ἐπώνυμον αὐτοῦ γενέσθαι, καὶ μὴ πάντα τὰ Οὐεντιδίου κατορθοῦσθαι, Cupiens illud unum saltem prælium ductu suo commissum esse videri atque instructum, ne omnia Ventidii tribuerentur in eo bello gesta.

Ἐπώνυμος autem τῶν ἀρχόντων dicitur ἄρχων, quod ab eo annus in fastis denotabatur, ὅτι ἐξ αὐτοῦ ὁ ἐνιαυτὸς ἐπώνυμος ἦν, ut Romæ a Consulibus : et ab ejus nomine alii ἄρχοντες in actis perscribebantur : ut si diceres, Metellum Celerem et Pompeium Rufum prætores fuisse consulibus Cicerone et Antonio ; hoc enim ἐπώνυμος significat. Plut. in Dem. Phal. Καὶ τὸν ἐπώνυμον καὶ πάτριον ἄρχοντα καταπαύσαντες. Herodian. 1, (16, 17.) de calendis Januariis loquens, Ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τὴν ἐνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, Consulesque tum primum insignem et annuam prætextam induunt, h. e., τὴν περιπόφυρον. Hæc Bud. 153. addens et locum Appiani (B. C. 2, 19.) In illo certe Herodiani, Polit. ἐπώνυμοι ἀρχαὶ vertit, Summi magistratus. Quod autem attinet ad illud ἄρχων ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων, additi hujus genitivi exemplum desidero ; ac existimo Bud. non tanquam a se usquam inventum protulisse, sed tanquam qui subaudiri debeat. Verum et istud observandum hic est, ἐπώνυμος esse non Qui nomen accipit, sed potius Qui dat ; alioqui enim dicendi forent versa vice ἄρχοντες ἐπώνυμοι τοῦ ἄρχοντος. || Item ἐπώνυμοι ἦρως decem, ita dicti, quod decem tribus ab his heroibus denominatæ sunt, quasi gentiles tribuum. Set et horum εἰκόνας vocitatæ sunt ἐπώνυμοι. Vide plura ap. eund. Bud. 154. [Schæf. Melet. Cr. ad Dionys. H. de C. VV. 93. "Markl. Suppl. 1010. Ion. 1577. 1616. Wakef. 1599. Eum. 90. Empedocles Epigr. 2. et Jacobs. p. 318. Anth. 8, 390. 9, 395. 443. Apoll. Rh. 1, 404. et Brunck. Porson. Or. 1004. Musgr. 1008. ad Livium 1. p. 25. ad Lucian. 1, 310. 3, 273. T. H. ad Dial. p. 90. Dionys. H. 1, 267. Heyn. Hom. 5, 658. Brunck.

PARS XXI.

A Soph. 3, 468. Wolf. ad Hesiod. p. 80. Fac. ad Paus. 1, 19. Ruhnck. Ep. Cr. 59. Valck. Phæn. p. 242. 288. Hipp. p. 160. 167. 178. 202. Diatr. 290. Callim. p. 10. Vita Soph. p. x. ad Herod. 154. 697. 515. Alciph. 84. Eur. Phæn. 1500. Abresch. Lectt. Aristæ. 70. Koen. ad Greg. Cor. 140. ad Diod. S. 1, 18. 21. 23. 313. 316. 324. 336. 369. 375. 399. Το ἐ., Toup. Emendd. 1, 371. Valck. Diatr. 180. Jacobs. Anth. 6, 181. 12, 272. Apollonid. 11. Dionys. H. 2, 891. 902. Heyn. Hom. 5, 658. Liebel. Archil. p. 43. Qui nomen dat alii, Athen. p. 2. Paus. 1, 375. Sylb. ad h. l. Eckhel. Doctr. Num. T. iv. Qui nomen trahit ab alio, Anton. Lib. p. 10. De constr., ad Dionys. H. 1, 179. Cum dat., 1, 26. 178. Paus. 3, 109. 200. Lucian. 1, 304. ad Diod. S. 1, 270. 333. 334. 383. ad Charit. 379. Munck. ad Mythogr. 876. Strabo 4, 462. Gronov. ad Arrian. Ind. c. 6. Vita Soph. ad fin. Comment. ad Ammian. Marc. 1, 65. Wagner., Opp. 'A. 2, 17. ad Liv. 1. p. 25. Lobeck. Aj. p. 140. Orell. Suppl. ad Nic. p. 93. 'E. ἀρχή, Wessel. Obs. 255. (quid in rebus Romanis, quid in Atticis?) Ἐπώνυμοι heroes, ad Lucian. 1, 425." Schæf. Mss.] Ἐπώνυμος, q. d. Cognominaliter, Cognomento, Nominē ducto, sumto : ut ἐ. τῇ χώρᾳ, Diosc., Nominē ducto a regione : 3. Σαντωνικὸν καλοῦσιν, ἐπώνυμος τῇ γεννώσῃ αὐτὸ Σαντωνίδι χώρᾳ, Santonicam vocant, nomine tracto a regione quæ ipsum producit ; brevius, De nomine regionis etc. Redditur etiam, Gentili vocabulo Santonicum vocant, regionis, in qua nascitur, cognomento. || Ἐπώνυμος, pro φερωνύμως, Nominē rei conveniente, congruente : ut cum scribit Eust., Ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης ἐκλήθη, ἐπεὶ σθένος τοῦ τῶν Ἀθηναίων δήμον γέγονεν ὕστερον. Ἐπώνυμία, ἡ, Cognomen, Aristoph. Πλ. (1164.) Ὡς ἀγαθὸν ἐστὶν ἐπώνυμίας πολλὰς ἔχειν, Apoll. Rh. 2, (910.) Αὐλῖον ἄντρον ἐπώνυμῖν καλέονσι, a nomin. IONICO Ἐπώνυμῃ. In VV. LL. exp. etiam Nomen, Appellatio. [Herod. 1, 173. 4, 45. 107. 148. 7, 74. 121. Thuc. 1, 9. 2. fin. "Leontius 3. Heyn. Hom. 4, 272. 6, 260. C Thom. M. 345. Musgr. Ion. 500. Jacobs. Anth. Proleg. 57. Marcell. de V. Thuc. p. 1. Plato Phædro 249. 264. Heind., Plut. Alex. p. 139. Schm., ad Diod. S. 1, 385. 399. ad Charit. 379. Wolf. ad Hesiod. 100. ad Herod. 8. 82. 282. Callim. H. in Dian. 205. ad p. 137. Nomen, Pierson. Veris. 170. Toup. Opusc. 1, 382. Ἐπώνυμίαν ἔχω εἶναι, Heind. ad Plat. Theæt. 344." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 517. "Interdum i. q. ὄνομα, Nomen, Appellatio, sic Herod. 2, 4. 4, 15. Athen. 258. * Ἐπώνυμος, i. q. ἐπώνυμος, 2, 112. Pind. 'O. 10, 95. Π. 1, 58." Schw. Mss. "Musgr. Or. 1008. Brunck. Antig. 4." Schæf. Mss.] Ἐπώνυμιον, vide Παρωνύμιον, ["Plut. de S. N. V. 69. (8, 220.) Wessel. ad Herod. 154. (2, 112.) ad Dionys. H. 2, 891. Schleusner. ad Phot. p. 95. Cur. Nov. c. 405." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 517. Dio Cass. 57, 14. Ὡστε καὶ Κάστωρ ἐπώνυμιον λαβεῖν.] Ἀντεπώνυμον, Schol. Eur. exp. "ὁμώνυμον, τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλούμενον, Phæn. " (776.) ἐγὼ δὲ παῖδα σὺν Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον. Dicitur ergo αὐτεπώνυμος, Cognominis, Cui idem nomen vel etiam cognomen est impositum." [* "Νικεπώνυμοι, Inc. Auctor in No-tit. Mss. T. 8. P. 2. p. 251-2. (πόλις.) * Προσεπώνυμία, Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss. * "Ψευδεπώνυμος, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 190." Kall. Mss.]

Ἐτερώνυμος, ὁ, ἡ, q. d. Diversum nomen habens. Sed Ammon. ἐτερώνυμα vocari scribit Quæ in uno eodemque subjecto diversum nomen habent, ut in scala ascensus et descensus : Ἐτερώνυμα, inquit, sunt τὰ περὶ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον θεωρούμενα πράγματα, διαφόρου δὲ μετέχοντα ὀνόματος· οἷον ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ ἡ ἀνάβασις καὶ ἡ κατάβασις. Dicam de hoc adjectivo ἐτερώνυμος, et in substantivo Ἐτερωνυμία. Ἐτερωνύμως, Diverso nomine. Eust. sæpe ἐτερωνύμως vocabulum aliquod usurpari dicit, quod ἀναλόγως non usurpatur, ut cum scribit α δαῖρη non dici ἀναλόγως in fem. genere δάειρα, sed pro eo in usu esse γάλως : Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ συγγενικὸν θηλυκὸν τοῦ

δαῖρ, ὁ δηλοῖ τὸν ἀνδράδελλον, οὐ δάειρα ἀναλόγως, ἀλλὰ γάλως ἐτερωνύμως προφέρεται: alibi, 'Αφ' οὗ καὶ Κίλικες, φησὶν, οἱ τὸ Θήβης πεδὶον οἰκοῦντες· οὐ γὰρ Θηβαίους αὐτοὺς Ὀμηρος, ἀλλὰ Κίλικας φησιν, ἐτερωνύμως δηλαδή, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐθνικῶν ὀνομάτων δειχθήσεται. Annotat idem Gramm. alio quodam loco, quamvis in usu sit ἀνὴρ Ἀθηναῖος, sicut ἀνὴρ Θηβαῖος, non tamen, sicut itidem dicitur Θηβαία γυνή, ita dici et Ἀθηναία γυνή: sed pro Ἀθηναία, ἐτερωνύμως dici Ἀττική: quod etiam observandum nobis est obiter. Jungit porro et dativo hoc adverbium, addens veteres pro eo dixisse διηρημένως: ut videbis in Ἑτερωνυμία. Ἑτερωνυμία, Diversitas nominis; Diversitas nominis in eod. subjecto, sequendo expositionem vocabuli ἐτερωνυμία ex Ammonio allatam. || At vero ἐτερωνυμία, sequendo eam signif., quam ap. Eust. habere adverbium ἐτερωνύμως docui, est velut opposita analogiæ in quibusdam appellationibus, ac præsertim ἐν ταῖς ἐθνικαῖς: ut cum ita scribit idem Eust. Καὶ οἱ Ὀμηροὶ τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ὀλένου οὐ μέμνηται, ἀλλὰ τοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ ὁμωνύμου κτίσματος, καὶ ἰδοὺ καὶ τοῦτο ἐτερωνυμίας τινὸς ὑπόδειγμα, εἶπερ τόπον μὴ εἰπὼν Ὀλενον, Ὀλενίην πέτραν ὠνόμασεν, ἀπὸ Ὀλένου παρωνομασμένην. At vero p. proxime præcedente, quæ est 303., ἐτερωνυμίαν appellarat ἐτερώνυμον παρωνυμίαν: cum enim jussisset nos observare, ab Hom. τοὺς Ἡλείους vocari etiam Ἑπειούς, ἐτερωνύμως τῷ τόπῳ, ἐξ οὗ ἦσαν, καὶ, ὡς φασιν οἱ παλαιοί, διηρημένως πρὸς τὴν πόλιν κ. τ. λ. addit sic etiam Abantes et alios quosdam habuisse ὁμοίαν ἐτερώνυμον παρωνυμίαν. Ubi ἐτερώνυμος est Diversitatem nominis habens, quæ est contra analogiam.

Εὐώνυμος, ὁ, ἡ, Boni nominis, Bonum nomen habens, et faustum, s. auspicatum. In qua signif. opp. τῷ δυσώνυμῳ, de quo antea dictum fuit. Μοῖρα δὲ δυσώνυμος, inquit Eust., πρὸς διαστολὴν τῆς ἀγαθῆς, καὶ, ὡς ἂν Πίνδαρος εἴποι, εὐώνυμον καθ' ἣν μοιρηγένης πονὶ ὁ Ἀγαμέμνων λέγεται, ἀντὶ τοῦ εὐδαίμων. Apud Hesiod. autem Θ. (409.) Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, quidam Celebrem interpr., al. Lævam: cujus interpretationis rationem vide ap. Schol. Apud Lucian. autem ineptus ille Lexiphanes, i. e. Qui ab eo inducitur ineptorum et inusitatorum s. ineptam affectationem habentium vocabulorum consarcinator, vocat λόγον εὐώνυμον, Orationem bona nomina, i. e. vocabula, habentem: scribens, non procul ab init. Σκόπει δὲ μεταξὺ ὅπως διαπεραίνονται ὧ Ἀνκίνε τὸν λόγον, εἰ εὐαρχὸς γέ ἐστι, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξι, ἐτι δὲ εὐώνυμος. || Εὐώνυμος, significatione passim recepta, Sinister, Lævus. Vocari autem ait Eust. εὐώνυμα per εὐφημισμὸν ea quæ sunt ἀριστερά, Sinistra, quia illis bonum nomen obtigit, nimirum τὸ ἀριστον, e quo derivata est appellatio τοῦ ἀριστεροῦ. Sed merito quis Eustathio hic obijcerit, Quid si εὐώνυμον pro Sinistro prius dixerunt Græci quam ἀριστερόν; Antiquam certe vocem esse constat, cum ea usus sit Thuc., et ante eum Herod. Legimus enim εὐώνυμον κέρας ap. illum: ut alios omittam Il., apud hunc autem, Ἐξ εὐωνύμου χειρὸς ἀπέργων. Usi sunt postea et alii passim. Xen. (K. 10, 12.) Ἐπιστρέφοντα τὰς πλευρὰς τὰς εὐωνύμους εἰς τὴν χεῖρα τὴν εὐώνυμον, Aristot. Eis τὰ εὐώνυμα μικρὸν παρεκκλίνουσα, Plut. de Vit. Pud. Μηδέποτε τῷ δεξιῷ μὲρ τὸν εὐώνυμον ἐπιτιθέναι. || Εὐώνυμος appellata fuit Una ex Æoli insulis, quod a læva sita sit iis qui e Lipara in Siciliam navigant: διὰ τὸ εὐώνυμος κεῖσθαι τοῖς ἐκ Λιπάρας εἰς Σικελίαν πλέουσιν, inquit Strabo. || Εὐώνυμος est etiam Arbor Punicæ mali magnitudine, atque folio ejusdem, majori quam vincapervinca, et ut Punica, tenero: flore albo, et violæ proximo odore gravi ac pestifero, folliculis sesami, in quibus acinus quadrangulus, solidus, pecori gustatu lethalis. Sunt qui ΕΑΜ Ἀνώνυμον vocent. Hæc Gorr., quæ e variis collegit. Plin. cum 13, 21. de myrice loquens, hæc scripsisset, In Syria et in Ægypto copiosa hæc est, cujus infelicia ligna appellamus, quæ tamen infeliciora sunt Græciæ; gignit enim arborem etc. Et in extremo capite, Materies est dura atque firma; qua in domum illata, difficiles partus fieri produnt, mortisque miseræ. Cum, inquam, hæc ibi scripsisset Plinius, sequens caput ita orditur, Nec auspica-

tior in Lesbo insula arbor quæ vocatur εὐώνυμος, non absimilis Punicæ arbori, inter eam et laurum folii magnitudine, figura vero et mollitia Punicæ, flore candidiore, statim pestem denuntians etc. Ubi quod dicitur Nec auspiciatior, referendum ad illa præcedentis capitis verba. Plane autem existimo vocabulo utentem illo, ad vim Græcæ appellationis alluisse: perinde ac si diceret, Nec magis est auspica, quam altera illa, quæ tamen εὐώνυμος, quasi Auspicata, vocata fuit. Nam ut δυσώνυμος ostendi apte reddi posse Inauspicatus, sic εὐώνυμος quin commode reddi queat Auspicatus; minime cuiquam dubium esse debet. Fuerit igitur εὐώνυμος dicta per antiphrasin, simulque κατ' εὐφημισμὸν. Inauspicatam certe ac infelicem merito posse dici, e Theophr. quoque (H. Pl. 3, 18, 13.) apparet, scribente florem ejus ὄζειν δεινὸν ὥσπερ φόνον. Quibus verbis reliquam hanc descriptionis partem adjungit, Ὁ δὲ καρπὸς ἐμφορῆς τὴν μορφήν μετὰ τοῦ κελύφους, τῷ τῆς σήσαμου λοβῷ ἐνδοθεν δὲ στερεὸν, πλὴν διηρημένον κατὰ τὴν τετραστοιχίαν τοῦτο ἐσθίμενον ὑπὸ τῶν προβάτων, ἀποκτιννύει, καὶ τὸ φύλλον, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ μάλιστα τὰς αἶγας, ἐὰν μὴ καθάρσεως τύχῃ καθαίρεται δὲ ἀνόχῳ. E quibus hæc Plin., quæ subjungit verbis quæ modo protuli, Fert siliquas sesami similes, intus granum quadrangula figura, spissum, lethale animalibus, necnon et in folio eadem vis. Succurrit aliquando præceps alvi exinanitio. Hæc ille. Sunt qui putent esse, quam vulgo appellamus Du fusain. ["Musgr. Or. 1008. Diod. S. 1, 300. ad Herod. 702. Wakef. Eum. 445. ad Lucian. 2, 319." Schæf. Mss. Pind. N. 4, 39. 7, 70. 125. 8, 81. 11, 25. Pl. 11, 89. O. 2, 13. Fr. p. 74. Heyn. * "Ἐξωνυμῶν, Herodian. Epimer. 260. * Ἐχεώνυμον, Diosc. Notha 456." Boiss. Mss.]

[* "Θεωνυμικὸς γνῶσις, Cognitio Dei nominis, Dionys. Areop. 162. 269." Kall. Mss.]

Ἱερώνυμος, ὁ, ἡ, q. d. Sacrinominis, Cui sacrum est nomen, Lucian. Lexiphi. vel potius Lexiphaneas ap. Lucian. (10.) Ἐγκλημα ἐπάγοντας, τι ὠνόμαζεν αὐτοὺς καὶ ταῦτα, εὐ εἰδὼς ὅτι ἐξ οὐπερ ὠσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοί, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Quod vocab. ex iis esse videtur, quæ Luciano displicuerunt. At pro Nom. proprio et ap. Eund. et ap. alios reperitur. [* "Ἱερωνυμέω, Theod. Prodr. Ep. in Lazerii Misc. 1, 60. et in Notit. Mss. 6, 541." Boiss. Mss. * Ἱσώνυμος, Cognominis, Pind. O. 9, 96. * Ἱσωνυμία, Spitzner. de Versu Gr. Her. 193.]

[* Κακώνυμος, Suid. v. Δυσώνυμος, Eust. Il. Z. p. 499, 41. * "Κακωνυμία, Nominis infamia, Athan. 1, 115. Symm. Exod. 32, 25." Kall. Mss.] Καλλίωνυμος, q. d. Pulcrinominis, i. e. Pulcrum nomen habens. Sed Piscis est nomen ap. Aristot.: Hes. quoque Nomen piscis esse testatur; sed quosdam ad appellationem Pudendi virilis itemque muliebris transtulisse. ["Genus piscis, Hippocr. 549. Etym. M. Ælian. Menander." Wakef. Mss.] "Καλλιώνιος, ὁ, Callionius; ap. Diosc. l. 2. in Piscium censu legitur. Sed forsitan cum Hermolao reponendum καλλίωνυμος." Κυνθώνυμος, Nomen habens occultandum, quod occultari debet, et oblivioni mandari. Et generalius pro Infamis. Vide Hes. "Ab Hes. exp. etiam οὗ ἂν τις ἐπικρύψει τοῦνομα διὰ τὰς συμφοράς: quæ exp. facit ut suspicer scr. Κυνθώνυμον, ut Κυνθώδης, a Κυθνο insula fœde vastata: præsertim cum ea scriptura seriei alphabeticæ sit conveniens. Vide et "Zenod."

Μεγαλώνυμος, q. d. Magninominis, si modo compositæ Magninominis dicere liceret, ut Binominis. Accipitur autem ὄνομα in hoc comp. pro Celebritate, sicut et nomen a Latinis sæpe accipi scimus. Fuit igitur μεγαλώνυμος, Nominatissimus, Celeberrimus; nam et Hes. μεγαλώνυμον exp. μεγαλόδοξον. Utitur hoc Aristoph. tanquam grandiloquentiam affectans, (N. 569.) Καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ' Αἰδέρα. || Nom. proprium ap. Lucian. Lexiph. [13. "Pers. Veris. 21. Μεγαλώνυμος, * Μικρώνυμος, * Μειώνυμος, Jambl. Arithm. p. 12. Ἀπ' αὐτῆς (τῆς μονάδος) ὡς ἀπὸ σπέρματος καὶ αἰδίας ρίζης ἐφ' ἑκάτερον ἀντιπεπονθὼς αὐξοῦνται οἱ λόγοι, τῶν μὲν ἐπ' ἀπειρον τεμνο-

μένων, μειούμενοι μεγαλωννύμωροι αἰ, τῶν δ' ἐπ' ἀπειρον αὐξομένων, ἔμπαλιν μεγαθυνόμενοι, Majori numero: 68. Ἡ ὑπεροχὴ τοῦ μείζονος ὅρου πρὸς τὸν ἑλαττονα μονάδι μειωννύμωτον: 100. "Ἐκαστος πολύνωνος σύστημα ἔστι τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν μονάδι μικρωννύμωτον καὶ τριγώνου τοῦ ἐνὶ βαθμῷ ὑποβιβασμένου, Unitate minus nomen habet." Schn. Lex. Suppl. * "Μονωνύμω, Uno nomine, Amphilocho. 150." Kall. Mss.] Μυριώννυμος, Infinita nomina habens. E Plut. (7, 468.) affertur pro Epith. Isidis. ["Wessel. ad Diod. S. 1, 29." Schæf. Mss.]

Ὁμώννυμος, ὁ, ἡ, Idem nomen habens, Cognominis: licet Festus Cognomines esse dicat, qui ejusd. sunt cognominis. Quidam interpr. et Gentiles, e Cic.: qui tamen non dixit Gentiles ap. Plat., sed Quasi gentiles: ut videbis p. 31. mei Cic. Lex. Dicitur autem et ὁμώννυμος τινος, τινι, Isocr. Evag. Σαλαμίνα κατήκνησεν ὁμώννυμον τῆς πρότερον αὐτῷ πατρίδος οὔσης. Sic Plut. Themist. Πρὸς τὸν ὁμώννυμον τοῦ θεοῦ βαδίζειν. Cum dat. autem cum ap. alios, tum ap. Herodian., aliquot ll. || Ὁμώννυμοι λέξεις, Vocabula quæ nomina habent ejusd. signif., Idem significantia vocabula. Apud Aristot. τὰ ὁμώννυμα, Idem nomen habentia, s. Commune. Quibus idem nomen obtigit. Dicitur vero et vox aliqua esse ὁμώννυμος, qua duæ res aut plures significantur: vulgo Æquivocum vocabulum vocant. Vide Συνώννυμος. ["Ad Lucian. 1, 851. Epigr. adesp. 368. Thom. M. 650. Aristot. Pepl. 8. Brunck. Aristoph. 2, 174. Toup. Opusc. 1, 219. 226. 236. Diod. S. 1, 270. 273. 326. 328. 379. ad 631. 2, 153. et var. lect., 357. 365. De constr., Jens. Lect. Lucian. p. 226. Lex. Gr. Tittm. 497. Cum gen., Diod. S. 1, 222. cf. 223. 376. Ὁ σὸς ὁ., Plato Theæt. 300." Schæf. Mss.] Ὁμώννυμος, q. d. Cognominiter, Eod. nomine, Uno et eod. nomine, Communi nomine, Aristot. Eth. 5, 1. Οἷον ὅτι καλεῖται κλεῖς ὁ, ἥτε ὑπὸ τὸν αὐχένα τῶν ζῶων, καὶ ἡ τὰς θύρας κλείουσιν. Dixerat autem paulo ante, Ἔοικε δὲ πλεοναχῶς λέγεσθαι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀδικία, ἀλλὰ διὰ τὸ σύννεγγος εἶναι τὴν ὁμωννυμίαν αὐτῶν, λανθάνει. In VV. LL. redditur Æquivoco, item Æquivoca nominis communione, e Gaza. ["Valck. Diatr. 95. Diod. S. 1, 229." Schæf. Mss.] Ὁμωννυμία, q. d. Cognominitas; ita enim potius dicendum esset, si a Cognominis fingere substantivum liceret, quam Cognominatio, ut habent VV. LL., Nominis communitas: ut in l. Aristot., quem modo protuli in Ὁμωννύμω. ["Toup. Opusc. 1, 352. Diod. S. 1, 290. 301. 316. ad Charit. 379. Conf. c. ἐπωννυμία, ad Diod. S. 1, 259. Ὁμωννυμία, * Ὁμωννυμίας, Jacobs. Anth. 11, 360." Schæf. Mss.] Ὁμωννυμέω, Cognominis sum, Idem mihi nomen est. Et ὁμωννυμεῖν, Cognominem esse, vel cognomines. Athen. (491.) Λαμπροκλῆς δὲ καὶ ῥητῶς τὰς πλειάδας εἶπεν ὁμώννυμεῖν ταῖς περιστεραῖς. Porphyrius hoc vocat κοινωνεῖν κατὰ τοῦνομα. [* Συνομώννυμος, Idem nomen habens, Ejusdem artis s. collegii socius, Athen. 173. Anal. 2, 11. * Συνομωννυμέω, Schol. Il. B. 497. * Ὁμωννύμιος, Anal. 1, 179. * Ὁμωννυμικός, unde * Ὁμωννυμικός, Epiphan. 1, 261.]

[* Πανώννυμος, Greg. Naz. 2, 252.] Παρώννυμος, Denominativus, q. d. Denominativus. Ab alio vocab. denominationem habens. Exp. etiam Denominatione similis: de qua exp. dicam in Παρωννύμιος. Apud Aristot. sunt παρώννυμα, ut γραμματικός a nomine γραμματική, et ἀνδρεῖος a nomine ἀνδρεία. Dicuntur certe παρώννυμα Quæcunque ab aliis derivata sunt, quæ et παράγωγα: atque adeo ipsa etiam propria nomina quæcunque derivata sunt ab alio quopiam nomine, quod est appellativum: ut cum dicitur nomen hoc Πλάτων esse παρώννυμον a πλατός: et Φίλων, a φίλος: et Θράσων, a Θράσος: itidemque alia quamplurima. ["Stanl. Eum. 8. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 39. Brunck. Soph. 3, 391. Heyn. Hom. 4, 301. 8, 245. Sturz. Dial. Alex. 46. Schol. Apoll. Rh. 4, 321. Phryn. Ecl. 202. Thom. M. 470. Παρώννυμον, Liebel. Archil. 43. Plut. de S. N. V. 69. Παρώννυμα, Ammon. 117. Herodian. Philet. 458. Pierson." Schæf. Mss. Παρώννυμον, Gl. Adnomen, Prænomen: Παρώννυμα. Denominativa.] Παρωννύμω,

A q. d. Denominative, Denominativus, Plut. (7, 153.) Πυθαγορικοί τοὺς μὲν κνύμους ἀφωσιούντο διὰ τὰς λεγομένας αἰτίας τὸν δὲ λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον ὡς τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης: ubi vel deest aliquod partic., nimirum κληθέντας, aut aliud hujusmodi, vel scr. παρωννύμους, ut e vet. Cod. habet mea Ed. [Aristot. Eudem. 3, 1. "Phryn. Ecl. 161. Stanl. Eum. 8. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 397. Porson. ad Odys. p. 59. Lips., Toup. ad Longin. 391. * Παρωννυμέω, Kuster. Aristoph. 193. Brunck. 2, 171." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 63, 31. 33. "Planud. de Arithm. Indica Ms." Boiss. Mss.] Παρωννυμία, Appellatio denominative facta, et q. d. derivative: ut si dicas vocem illam ἐρέβινθος esse παρωννυμίαν ἀπὸ τοῦ ἐρέβους. At vero Aquilæ Romano παρωννυμία est quæ aliis παρονομασία. Dicit autem esse Levem imitationem, ubi repono Immutationem; addit enim, Hæc figura ita ornat orationem, ut in nomine aut in verbo interdum syllaba, nonnunquam litera immutata, diversa significet: ut si velis sic enuntiare, Prætor iste, vel potius prædo sociorum. Vide ibi et aliud exemplum. ["Ruhnck. ad Rutil. p. 11." Schæf. Mss. * "Παρωννύμη, pro παρωννυμία, Jo. Malal. 2, 110." Elberling. Mss.] Παρωννύμιος, ὁ, ἡ, Denominatione similis, Bud. afferens e Plat. de LL. 6. (p. 262.) Ἀναγκαῖόν γε μὴν καὶ τοῖς παρωννυμίαις ποτὲ προσκρήσασθαι πόλιν ἅπασαν: ubi παρωννυμία, vocari ait vel Vocabula denominatione similia, vel Denominationes. At in VV. LL. ex eo affertur in libris de LL., non addendo quoto libro, παρώννυμος pro Denominatione similis; sed falso fortasse pro hoc παρωννύμιος. || Παρωννύμιος, Cognomen, ἐπωννυμία, Chrysippus ap. Athen. (565.) Τὸν πρῶτον προσκεράμενον, παρωννύμιον ἔχειν κόρησιν: q. l. afferens Eust. legit προκεράμενον, ubi annotatione etiam dignum censuit παρωννύμιον pro ἐπίκλην positum. Ideo autem annotavit, quod revera sit rarum: sed invenitur tamen et ap. Plut. non uno in loco. Legimus enim in Fabio, Παρωννύμιον σωματικόν. In Numa autem (21.) Ἀπὸ δὲ Μαρμέρκου Μαρμερκίους οἷς διὰ τοῦτο καὶ Πῆγας γενέσθαι παρωννύμιον, ὅπερ ἐστὶ βασιλέας. Faciunt autem hi ll. ut suspicer ap. eum de S. N. V. pro παρωννύμω reponendum παρωννυμίω, ubi scribit, Παρωννύμω χρησάμενος ἀντὶ τοῦ ὀνόματος. Accipi autem ibi sive παρώννυμον sive παρωννύμιον pro Cognomine, manifestum est, cum pro eod. subjungat ἐπωννύμιον. Quid si vero dicamus i hic superesse, ut ibi contra deesse? Ita enim legitur, Ἐκαλεῖτο Καλλώνδης, ὡς εἰκεν ἦν δ' αὐτῷ Κόραξ ἐπωννύμιον. Usus certe hujus NOMINIS Ἐπωννύμιον nullum exemplum invenio: [exempla autem supra sunt allata:] unde fit ut lubenter i ex hoc in alterum transferam, sc. ut hic ἐπωννύμιον, ita illic παρωννυμίω legens. [In Hippocr. Epidem. 6. p. 822. perperam legitur παρωννύμιον.] Παρωννυμίω, VEL Παρωννυμιάω, Denomino. Pro qua signif. Bud. affert παρωννυμίω ex Aristot.: παρωννυμιάω autem e Themistio, Οὐ γὰρ ἀνδριάντα καλοῦμεν χαλκόν, καὶ κλίην, ξύλον· ἀλλὰ παρωννυμιάζοντες, τὸν μὲν, χαλκοῦν, τὴν δὲ, ξυλίην, Utentes vocabulis quæ derivata sunt a χαλκός et a ξύλον, vocamus χαλκοῦν et ξυλίην. [Aristot. Phys. 7, 3. * Παρωννυμιάσμα, Hes. v. Παρόμφημα. * Ἀντιπαρωννύμιος, cf. Cam. ad Nicom. Geras. p. 26." Kall. Mss. * Ἀντιπαρωννυμέομαι, cum dat., Nicom. Arith. 1. p. 1177. vide Schn. Lex. Suppl. * "Παρωννυμώ, i. q. παρωννυμιάω, Nicet. Annal." Schn. Lex.]

Περιώννυμος, Cujus nomen nobilitatum est et famigeratum, Nobilis, Celeber, Clarus, Appian. B. C. 2. de Catilina, Μεγέθει τε δόξης καὶ γένους λαμπρότητι περιώννυμος. Sic, Ὁ περιώννυμος ἐν Ἱεροσολύμοις "ναός." ["Musgr. Or. 1008. ad Charit. 785. ad Lucian. 2, 46. 336." Schæf. Mss. Orph. Arg. 147. "Amphilocho. 16. Andr. Cret. 129. 142." Kall. Mss.] Πολυνώννυμος, q. d. Multinominis, Multa nomina habens. Utitur hac voce πολυνώννυμος is qui nunc extat Orph. [H. 1, 1. 9, 13. 10, 10. 15, 9. 26, 4. 35, 1. 39, 1. 49, 2. 51, 1. 55, 1. 58, 2.] item Hesiod. Θ. (785.) qui dicitur itidem appellasse ἰδωρ πολυνώννυμον, a colorum varietate. Exp. vero et ἔνδοξος, τίμιος, i. e. Celebris, Honoratus. Vide alia

ap. Hesych., de cujus verbis dicam et in Πολωννμία.

Πολωννμία vocata fuerunt et Ea quæ alii dixerunt συνώνυμα. Vide Eust. 8. ["Ad Charit. 785. ad Herod. 507. Musgr. Or. 1008. Valck. Adoniaz. p. 395. Pierson. Veris. 31. Ilgen. ad Hymn. 220. T. H. ad Lucian. Dial. 90. ad Callim. 1. p. 68. * Πολωννμέω, Tzetz. Exeg. in Il. 58, 20." Schæf. Mss. Eust. II. A. p. 7, 21.] Πολωννμία, ἡ, Multitudo nominum, Callim. H. in Dian. (7.) Δὸς μοι παρθενίην αἰώνιον ἄππα φυλάσσειν, Καὶ πολωννμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίῃ. Ubi habes πολωννμίην Ionice pro πολωννμίαν. Explicatur autem h. l., ut de hoc obiter lectorem moneam, verbis Hesychii, qui postquam dixit μονάδα vocari solitam πολωννμιον, addit esse Apollinis epith. Perinde enim est ac si diceret Diana, Fac sim æque πολωννμιος atque Apollo, aut magis etiam: adeo ut polyonymia certare mecum non possit. || Celebritas, Gloria: ut πολωννμιος exp. ἐνδοξος. || Πολωννμία interdum pro συνώνυμία, sicut πολωννμία dixi appellata, quæ et συνώνυμα, Eust. 284. ["Valck. Adoniaz. p. 395. Phœn. p. 397. Pierson. Veris. p. 31. Ilgen. ad Hymn. 220. T. H. ad Lucian. Dial. p. 90." Schæf. Mss.] Προώνυμος, Nomen habens antea. In VV. LL. exp. Prænominatus, ubi affertur hic Nonni versus, (Jo. 116, 4.) Ὑδωρ στελλομένοιο προώνυμον ἐκ σέο πομπῆς. [* Προώνυμιον, Gl. Prænomen. * "Προώνυμος, Wakef. S. Cr. 4, 55." Schæf. Mss.] "Προσώνυμία, pro Appellatio, Cognomen, e Plut. Pericle," [Marcello 8. Hippocr. 123, 21. Orph. Fr. 7, 8. "Phot. adv. Manich. in Wolfii Anecd. Gr. 1, 5. Schol. Arat. Phœn. 172." Boiss. Mss.]

[* "Σεμνώνυμος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 541." Boiss. Mss. * "Σεμνωννμία, ibid." Elberling. Mss.]

Συνώνυμος, ut συνώνυμος λέξις, Nomen s. Vocabulum commune cum alio signif. habens. Vocabulum alio significatione conveniens. Nam συνώνυμα vocabula sunt hæc, quæ et πολωννμία vocata tradit Eust., βροτὸς, μέροψ, ἄνθρωπος: itidem, ξίφος, ἄορ, σπάθη, φάσγανον: sic etiam, θυμός, χόλος, ὀργή. Apud Theophr. H. Pl. 9. συνώνυμοι redditur a Gaza Nominis consortes. Apud Aristot. legitur sing. num. συνώνυμος Eth. 5, 2. Ὡστε φανερόν ὅτι ἐστὶ τις ἀδικία παρὰ τὴν ὅλην ἄλλην ἐν μέρει συνώνυμος, ubi quidam e vet. Interpr. reddiderunt Univoca, cum potuissent et Latinius et apertius reddere, Eod. nomine appellata, vel communi. Aut, Communionem nominis habens. Sic autem differre traduntur συνώνυμα et ὁμώνυμα: ut συνώνυμα quidem sint, idem significantia nomina, ut ea quæ paulo ante protuli, cujusmodi ap. Lat. Ensis, Gladius, Mucro, at ὁμώνυμα non ejusd. signif., sed idem nomen habentia: ut homo pictus et homo vivus hominis voce ὁμωνύμως comprehenduntur. Martianus Capellā, si qua ejus esse debet auctoritas, Æquivocum dixit ἀντὶ τοῦ ὁμωνύμου: scribens Æquivocum esse quando multarum rerum unum est nomen, sed non ead. definitio: ut leo. Nam quantum ad nomen attinet, inquit, verus et pictus et cælestis, leo dicitur: quantum ad definitionem, aliter verus definitur, aliter pictus, et aliter cælestis. Sic autem et Eust. postquam dixit, Βοῦς γὰρ ὁ ἐργατικός τοπῶτον ἐκλήθη: καὶ κύων δὲ, ὁ χερσαῖος· ὁ δὲ δυνάμειος θαλάσσιος βοῦς, καὶ ὁ ἔννυρος κύων, ὕστερον ἐξ ὁμοιότητος τινος τὰς τοιαύτας ἐλαχον κλήσεις: subjungit, Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἐτέρων μυρίων ὁμωνύμως γέγονε· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ τὴν ἐν ὁμωνυμίᾳ σύνοδον ἢ σύγχυσιν ἡθροισεν. At ἀντὶ τοῦ συνωνύμου dixit Plurivocum; scribit esse enim Plurivocum, quando multis nominibus una res dicitur, ut gladius; nam et ensis, inquit, et mucro idem significant. Cujus verba ideo etiam profero, quod in VV. LL. falso annotetur eum ὁμώνυμα vocare Plurivoca. At vero Aristot. συνώνυμα esse dicit, ὦν τό, τε ὄνομα κοινόν, καὶ ὁ κατὰ τοῦτομα λόγος τῆς οὐσίας ὁ αὐτός· οἶον, ζῶον, ὃ, τε ἄνθρωπος καὶ ὁ βοῦς· τοῦτων γὰρ ἑκάτερον κοινῶν ὀνόματι προσαγορεύεται ζῶον. ["Ruhn. ad Rutil. p. 11. Idem significans, Villosion. ad Longum 64. Συνώνυμα, Valck. Præf. ad Ammon. p. xxi. cf. p. xx." Schæf. Mss.] Συνωνύμως, Communi s. Ead. diversorum vocabulorum significatione; Vo-

cabulis inter se significatione convenientibus, ut cum dicuntur aliqua vocabula pro eod. poni συνωνύμως. Plut. Λέγεται δὲ σ. ἀήρ καὶ πνεῦμα, Duo hæc nomina significatione conveniunt. Συνωνυμία, Nominis communio, Nominis cum alio communio in significatione, Nominum inter se communio, ["Chrys. in Jo. c. 1. Hom. 14. T. 2. p. 609, 7." Seager. Mss.] Vel, Diversa vocabula idem significantia. Rom. Aquila inter Schemata orationis συνωνυμίαν numerans, Synonymia, inquit, communio nominis. Utimur autem eo genere elocutionis, quoties uno verbo non satis videmur dignitatem aut magnitudinem rei demonstrare, ideoque in ejusd. significationem plura conferuntur: ut si dicas, Prostravit, afflixit, perculit. || Συνωνυμία Dialecticis, cum pluribus eadem definitio convenit: ut hominis definitio, Socrati, Platoni, ac ceteris. Vel, Cum eidem et nomen et nominis definitio recte tribuitur: ut homini animantis. Alioqui est ὁμωνυμία: ut pictus Mercurius, s. Mercurii simulacrum habet quidem idem nomen, sed cui definitio non convenit. VV. LL. Vide Συνώνυμος. Συνωνυμέω, pro συνωνυμός εἰμι, s. συνώνυμον: ut cum dicunt Gramm. συνωνυμεῖ τὸ θεὸν τῷ ὀξεῖ, pro Nomen hoc θεὸν cum nomine ὀξὺς convenit significatione. Et συνωνυμεῖν pro συνώνυμον vel συνώνυμα εἶναι. ["Schol. Aristoph. Πλ. 388. Athen. 1, 19(=11)." Schæf. Mss. "Pari sum nomine, Philo J. 1, 304." Wakef. Mss. "Eod. nomine appellor, Clem. Alex. 259." Kall. Mss.] Συνωνυμοῦντως, i. q. συνωνύμως, Communi s. Eadem diversorum vocabulorum significatione, Vocabulis inter se significatione convenientibus. [Schneidero vocab. dubiæ fidei.]

[* Ταυνώνυμος, Cæsarius Dial. 3. Interr. 128. * Τριακοντώνυμος, Epiph. 1, 249. "Iren. 96. * Τριτώνυμος, Athan. 2, 153. v. 158." Kall. Mss.] Τριώνυμος, q. d. Trinominis, sicut διώνυμος dicitur qui Latine Binominis. Τριωνυμία, q. d. Trinominitas, Tria nomina, Eust. 353. cum dixisset, Ῥητέον οὖν ἐν ὀλίγῳ, ὅτι οὐ μόνον Ζελεῖται οἱ τοῦ Πανδάρου, ἀλλὰ καὶ Τρῶες, ἥδη δὲ καὶ Λύκιοι, subjungit, Τριωνυμία οὖν ἐθνική καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Μυρμιδόνων προεῖρηται. [* Τυρώνυμος, Anna C. 51." Elberling. Mss.] [* Ὑπερώνυμος, Qui exprimi verbis non potest, Dionys. Areop. de Divin. Nom. 385.]

Φερώνυμος, q. d. Ferens nomen suum, i. e. Ferens veritatem nominis sui: ut familiarem afferam expositionem, et quæ omnino sit ad verbum: i. e. Cui verum est nomen, Qui vere est talis, qualem nomen testatur: cui contr. est ψευδώνυμος. Potest etiam exponi Suo respondens nomini, E re nomen habens: ut Ovid. de anu dixit, quæ et διψὰς vocabatur, sic vere semper erat διψαλέη. Theodorit. H. E. 1. Τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις δὲ προεδρείαν Μακάριος ἐπιστεύθη, φερώνυμος ἀνὴρ, καὶ παντοδαποῖς κοσμούμενος ἀγαθοῖς, Moribus nominis sui vim significatamque refereus, et apposite sic nuncupatus, quasi nomen ejus, ad exitum ejus omen fuerit, Bud. Idem 5. Πραῦλος τὴν τῆς ἐκκλησίας ἐπιστεύθη κηδεμονίαν, ἀνὴρ τῷ ὄντι φερώνυμος, i. e. Qui ut πραῦλος vocatur, ita est re vera πραῦς, Mitis et clemens. Sonat autem πραῦλος q. d. Clementulus. Et φερώνυμον ὄνομα, quod Hom. et Hesiod. appellarunt ἐπώνυμον, ut multis supra docui. ["Euseb. H. E. 5, 24." Mendham. Mss. "Huschk. Anal. 276. Christod. Ecphr. 32. Brunck. Soph. 3, 453. Jacobs. Anth. 11, 22. Siebel. ad Hellen. 119. ad Diod. S. 1, 312. Abresch. Lectt. Aristæn. 70. Sic Sophocles φορεῖν τοῦτομα, ad Diod. S. 1, 312." Schæf. Mss. Nicander Θ. 666. Ælian. H. A. 17, 8.] Φερωνύμως, Nomine vere ipsi rei respondente, Nomine rei congruo. Item φ. προσαγορεύειν, A similitudine congrua, recte appellare: sequendo Budæi interpr., qui hæc verba Aristot. de Mundo, Ὑπὸ τοῦ φ. ἂν κορυφαίου προσαγορευθέντος, ita vertit, Quem a similitudine sane congrua κορυφαῖον mundi recte appellaris. ["Valck. Phœn. p. 242." Schæf. Mss. * Φερωνυμέω, Eust. II. Z. 478.] Φερωνυμία, Nominis convenientia cum re, Nominis congruentia, Eust. 776. Διὸ καὶ τὴν Ἀλκυνόνην ὁ ποιητὴς ἐπώνυμον οὕτω καλεῖσθαι φησιν, ἥγουν κατὰ φερωνυμίαν, ἢ μάλιστα εἰπεῖν, κατὰ ἐμφέρεαν ὄνομα-

τος, [Opp. 'A. 1, 243. ἔργων. * "Αὐτοφερώννυμος, A
Euthal. in Paul. Epist. 529. (* Φωτώννυμος, unde) * Φω-
τωννμία, Dionys. Areop. 190. (* Φωτωννμικός, unde)
* Φωτωννμικῶς, 188." Kall. Mss.]

[* "Χαριτώννυμος, cf. Du Thiel. in Notit. Mss. 8,
158." Elberling. Mss. "Tzetz. Ep. 2. Jo. Diaco-
nus in Bandini Anecd. v. 242. * Χριστώννυμος, (A
Christo nomen sortitus,) 170. Herod. Epimer. 203.
* Χριστωννμῶ, ibid." Boiss. Mss.]

Ψευδώννυμος, Mendax nomine, ut dixit Ovid.
Mendax cognomine, Nomen suum mentiens, Non
respondens suo nomini, Nomen habens rei non re-
spondens. Opp. enim τῷ φερώννυμος, ut modo dixi.
Æsch. Pr. (716.) p. 44. meæ Ed., "Ἢξεις δ' ὑβριστὴν
ποταμὸν οὐ ψευδώννυμον, ubi Schol. annotat hoc dici
de fluvio cui "Αραξίς nomen est, impositum ei παρὰ
τὸ ἀράσσειν, a magno sc. undarum fragore: et quo-
niam τῷ ὀνόματι ἡ πρᾶξις συναδουσά ἐστι, vocasse οὐ
ψευδώννυμον: perinde ac si dixisset, Qui non imme-
rito vocatur Araxis: [S. c. Th. 676. "Jacobs.
Anth. 12, 298." Schæf. Mss.] Ψευδωνύμως, Men-
daci nomine, Falso nomine, Nomine rei non conve-
niente, Æsch. Pr. (85.) p. 10. meæ Ed. Ψευδωνύμως
σε δαίμονες Προμηθέα Καλοῦσιν' αὐτὸν γάρ σε δεῖ
προμηθέως "Ὅτ' ὡ τρόπῳ τῇσδ' ἐκκυλισθήσῃ τύχῃς. ["Ca-
saub. ad Athen. 1. p. 14." Schæf. Mss.]

Compp. in ὠννμία desinentia, non præce-
dentibus Adjectivis in ὠννμος.

'Αντωννμία, ἡ, Pronomen, Pars illa orationis quæ
pro nomine ponitur. Extat passim ap. Gramm., et
quidem cum alios, tum Eust.: ap. quem habes et
ἀντωννμία πρωτότυπος, et κτητική, item ἀναφορική:
necnon σύνθετος. Vide et in 'Αντονομασία quædam
ejus verba de usu ἀντωννμίας. [Dionys. H. de C. VV.
21. Schol. Eur. Hec. 534.] 'Αντωννμικός, q. d. Pro-
nominalis, Ad pronomen pertinens, [Dionys. H. 2,
218, 37. Eust. Od. A. p. 12, 35. 37.] 'Αντωννμι-
κῶς, q. d. Pronominaliter, Habendo usum pronomi-
nis, Obtinendo locum pronominis. Reperitur autem
et nomen illud et hoc adverbium ap. Gramm. [* 'Αν-
τωννμιακός, Etym. M. 757, 40.] Μετωννμία, ἡ, Trans-
nominatio; si tamen formam vocis respiciamus, με-
τονομασία quidem est Transnominatio: at μετωνν-
μία sonat q. d. Transnominitas. A Fabio exp. No-
minis pro nomine positio. Cujus vis est, inquit, pro
eo quod dicitur, causam propter quam dicitur, po-
nere. Sed ut ait Cic., ὑπαλλαγὴν Rhett. dicunt.
Hæc inventa ab inventore, et subjecta ab obtinenti-
bus significat: ut Cererem corruptam undis: et,
Receptus terra Neptunus classes aquilonibus arcet.
Vide plura ibid. Is autem Cicero l. i, cujus hic
meminit, habetur in Oratore: Mutata (verba, ea
dico) in quibus pro verbo proprio subjicitur aliud,
quod idem significet, sumtum ex re aliqua conse-
quenti. Quod quanquam transferendo fit, tamen
alio modo transtulit, cum dixit Ennius, arce et urbe
orba sum; alio modo, si pro patria arcem et urbem
dixisset. Et, horridam Africam terribili tremere tu-
multu, cum dicit, pro Afris immutat Africam. Hanc,
ὑπαλλαγὴν Rhett. dicunt, quia quasi summutantur
verba pro verbis, μετωννμίαν Gramm. vocant, quod
nomina transferantur. Eust. ait in eo, quod Home-
rus dicit Πανδάρου κόρη, Pandarei filiam, ἀντὶ τῆς
ἀηδόνης, Pro Luscinia, esse τινὰ τρόπον μετωννμίας
vel μεταλήψεως: quem ap. Pind. esse frequentem,
quippe multorum locorum mentionem facientem,
qui ab heroidibus nomen acceperunt, de locis illis
tanquam de personis loquatur. At Fabius non in
illo libro e quo verba quædam protuli, sed 9, 3.
aliud quædam usum μετωννμίας affert, quem ap.
eum vide. Μετωννμικός, Metonymicus, Ad metony-
miam pertinens, Metonymiam habens, Per metony-
miam positus, Μετωννμικῶς, Metonymice, Per me-
tonymiam, Utendo metonymia: M. δὲ τοῦτο λέγεται.

De comp. in νμιος s. νμιον
desinentibus.

In νμιος et νμιον desinentia comp. sunt Παρωνύ-
μιος et Παρωνύμιον, item Ἐπωνύμιον: sed de illorum
quidem scriptura constat, at hæc suspecta est, ut in
Παρωνύμιος docui, quod vide post Παρώννυμος.

"ΟΝΟΣ, ὁ, Asinus, Il. A. (557.) 'Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ'
ἄρουραν ἰὼν ἐβίησατο παῖδας Νωθῆς, ὃ δὴ πολλὰ περὶ
ρόπαλ' ἀμφὶς ἔαγῃ. Ubi νωθῆς ὄνος, qui Virgilio Tar-
dus asellus, Ovidio Lente gradiens asellus. Xen.
K. Π. 7, (5, 6.) Πιεζόμενοι ὑπὸ τοῦ βάρους ἄνω
κυρτοῦνται, ὥσπερ οἱ ὄνοι οἱ κανθήλιοι, Asini cli-
tellarii: 1, (4, 7.) ὄνοι ἄγριοι: contra Plut. Alex.
ὄνος ἡμερος. Athen. 5. "Ὀνων ἵλαι πέντε: 10. Ἐπὶ
ὄνων ἄρματος κωμάζειν. At de ὄνου γνάθος, ὄνου
πόκαι, ὄνου σκιά: item de ὄνος ἀνθρώπιος, "Ὀνος ἀγεί
μυστήρια, vide Hes. Vide et alia ap. Suid. et Erasm.
Chil. ["In his est illud "Ὀνος λύρας, ubi non utique
ἀκούει subintelligendum, sed percommode etiam ἄπτε-
ται, ut e Machonis versiculis apparet ap. Athen.
349." Schw. Mss.] Apud Nicandr. autem Θ. (628.)
ὄνον πετάλιον, Origanis species quædam est, quasi
ὀνόφυλλον, ut Schol. tradit, Σὺν καὶ ὄνου πετάλιον
ὀρεῖγανον. "Ὀνοι dicuntur etiam Stellæ duæ juxta
βάτην, Præsepe, collocatæ, non longe a cancro, ut
docet Proclus. Lat. Asellos et Asinos nominant.
Plin. l. 18. c. ult. Sunt in signo cancri duæ stellæ
parvæ, Aselli appellatæ, exiguum inter illas spatium
obtinente nubecula, quam Præsepia appellant. Festus
Avienus, in cancro, qua duro concava dorso Te-
gmina curvantur, geminus micat ardor in auras:
Hos dixere asinos, ortos Thesprotide terra. Et mox,
hos itidem qualis præsepibus esse Forma solet, dis-
par chelarum forma coruscat. Vide plura de his
asinis in Comm. Germanici Cæsaris Phænomenis ad-
dito. [Theophr. Fr. 6, 1, 23. et not.]

"Ὀνος SIVE 'Ονίσκος, Piscis etiam nomen est, Athen.
(118.) e Dorione, de piscibus quibusdam loquens,
quibus plura tribuuntur nomina, et speciatim de
χελλάρῃ, Καὶ γὰρ καὶ τοῦτον, ἓνα ὄντα ἰχθύν, πολλῶν
ονομασιῶν τετυχηκέναι· καλεῖσθαι γὰρ καὶ βάκχον καὶ
ὀνίσκον καὶ χελλάρην. Sic Eust. 862. "Ὀνος, ἰχθὺς
ποιός, ὁ καὶ ὀνίσκος καὶ βάκχος. Apud eund. tamen
Athen. 7. idem Dorion χελλάρην s. γαλλαρίαν, spe-
ciem facit ὀνίσκον: nam de fluviatili muræna lo-
quens, ait, Ἐχει μίαν ἄκανθαν μόνην ὁμοίαν τῷ ὀνίσκῳ
τῷ καλουμένῳ γαλλαρίᾳ. Sic Plin. 9, 17. Asellorum
duo genera: callariæ minores, et bacchi, qui non
nisi in alto capiuntur, ideoque prælati prioribus. De
lapillis autem, quos ὄνος piscis in capite habet, lege
quæ Athen. 7. ex Aristot. refert, et quæ Plin. 32,
10. Sed notandum Dorionem discrimen statuere
inter ὄνον et ὀνίσκον, ut Athen. docet l. c., ex Eo
proferens, "Ὀνος, ὃν καλέουσι τινες γάδον· γαλλερίδας,
ὃν καλέουσι τινες ὀνίσκον τε καὶ μάξινον: alii tamen
nullum ponunt, ut Euthydemus ibid., de ὄνῳ lo-
quens, οἱ μὲν βάκχον καλοῦσιν, οἱ δὲ γελαρίην, οἱ δὲ
ὀνίσκον: et Archestratus, τὸν ὄνον, τὸν καλλαρίαν κα-
λέουσι. Quod vero attinet ad χελλάρης, γαλλαρίας,
καλλαρίας, et γαλλερίδας, ejusd. piscis nomen sunt,
scripturam tantum differentem habens. Vide et
Ælian. [Opp. 'A. 3, 140.] 'Ονίσκοι, Eustathio sunt
εἰδός τι σκάρων, ut in 'Ονίας videbis. || Est "Ὀνος
præterea Genus quoddam Locustæ, cui etiam nonien
D ἀσίρακος, Diosc. 2, 57. Ἡ δὲ λεγομένη ἀκρίς, ἀσίρα-
κος, ἢ ὄνος, ἀπτερός ἐστι καὶ μεγαλόκωλος.

"Ὀνος SIVE 'Ονίσκος, dicitur etiam Bestiola quæ-
dam multipes, coloris fusci et subcinericii, nascens
in locis humectis, sub aquariis plerumque vasis:
quæ contacta in orbem pilulæ rotundissimæ similem
se complicat: alio nomine κουβαρίς dicta et πολύπους
et κύαμος: vel conjunctim ὄνος πολύπους, κατοικίδιος:
Lat. Multipeda, Cutio, Porcellio: quam vocem Itali
retinere dicuntur. Diosc. 2, 37. περὶ κουβαρίδων,
"Ὀνοι οἱ ὑπὸ τὰς ὑδρίας, ζῶα εἰσι πολύποδα, σφαιρούμε-
νοι κατὰ τὰς ἐπαφὰς τῶν χειρῶν. Gal. de LL. Aff. 3.
'Ονίσκος κατοικίδιος, ζῶον ἐστὶ πολύπους, ἐν τοῖς ὑδρη-
ροῖς ἀγγείοις καὶ ἐν ταῖς κοπρίαις γεννώμενον, κατὰ δὲ
τὰς τῶν δακτύλων ἐπερείσεις σφαιρούμενον: 11 de Simpl.
Med. Fac. in c. περὶ Δράκοντος, hæc animalcula a
quibusdam sui temporis hominibus dicit appellari
κνάμους, quoniam παραπλήσιοι τοῖς ἐδωδίμοις κνάμοις
εἰσὶν, ὅταν ἐαντοὺς σφαιρώσωσι, φαιοὶ κατὰ τὴν χροίαν
ὄντες. Scrib. Larg. c. 5. Bestiolæ multorum pedum,

quæ tactæ complicant se in orbem pilulæ rotundissimæ similem: κατοικιδίους ὄνους aut πολύποδας Græci hoc genus animalium vocant. Marc. Empir. c. 9. Cutiones, bestiolæ sunt multipedes, cute dura et solida: quæ tactæ complicant se in orbem pilulæ rotundissimæ: πολύποδας Græci appellant. Idem alibi, Multipedes cutiones, qui in stercore nascuntur, quique contacti in globulos complicantur. Et alibi, In locis humidis et sordidis sub lapidibus inveniuntur bestiolæ multipedes, quæ contactæ contrahuntur et rotundantur. Cæl. Aurel. Chron. 1, 4. Et porcelliones, h. e. animalia quæ humectis et aquosis locis sæpe nascuntur, a Græcis appellata ὀνίσκοι. A Theophr. quoque ὄνος vocatur: ut H. Pl. 4, 4. de serpentibus et lacertis, quæ ἄπστα esse animalia dicit, Τὸν δὲ Λίβνας λέγειν, ὅτι τὸν ὄνον ἐσθίει ταῦτα, ὃς καὶ παρ' ἡμῖν γίνεται πολύπους τι καὶ μέλαν, συσπειρώμενον εἰς ἑαυτό: ubi quidam leg. putant συσφαιρούμενον, quoniam Gal. eum σφαιρούσθαι dicit. Apud Eund., eod. l. c. 7. de quercu, Καὶ κάτω δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ καυλῷ περιπεφυκῶτων τινῶν ὀλων, ἐν τοῦτοις δεδυκότες οἱ ὀνίνοι καὶ ἄλλ' ἅττα, καὶ τὸ ὅμοιον πολύποδι, pro ὀλων iidem reponunt ἰούλων, et ὀνίσκοι pro ὀνίνοι: annotantque Hes. et Suid. confudisse ἰουλον, et ὄνον, quippe ap. quos hæc verba legantur, Ἰουλος, ζῶον πολύπους, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν ὄνον· τινὲς δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γινόμενον ὄνον πολύποδα καὶ συστρεφόμενον, ἰουλον καλοῦσι. [Vide Theophr. ap. Schol. Apoll. Rh. 1, 972.] Errasse præterea Plin. 29. c. ult. Millepeda, ab aliis Centipeda aut Multipeda dicta, animal est e vermibus terræ, pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuque contrahens se: ὀνίσκον Græci vocant, alii τίλον. Illam autem, quæ non arcuatur, σῆπα Græci vocant, alii σκολόπενδραν, minorem perniciosamque. Errasse inquam, quod ὀνίσκος nec pilosus sit vermibus, nec arcuatim repat, nec Millepeda aut Centipeda dicendus sit, sed Multipeda: Millepedam autem s. Centipedam, vermem terræ pilosum, quique multis pedibus arcuatim repat, animal esse ex erucarum genere, vites corrodens atque olera: et a Colum. Hirsutam dici, a Græcis ἰουλον, teste etiam Suida, cui ἰουλος est ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλαις σκώληξ πολύπους. A qua hirsutia ἰούλους dici Quosdam etiam pilosos vermes nigros, e terrestrium lumbricorum genere, quod e maris litoribus effoditur ad piscium escam: quia hirsutam s. millepedam villis repræsentant: de quibus Numenius ap. Athen. (305.) Καὶ δὲ σύ γε μνήσαιο δελείατος, ὃ, ττι παρ' ἄκρα Δῆεις αἰγιάλοιο γέωλοφα· τοὶ μὲν ἰουλοὶ Κέκληνται, μέλανες, γαιφάγοι, ἔντερα γαίης. Superiores autem ἰούλους a Lycophr. Schol. vocari ἰούλους μυριόποδας, et longe differre a scolopendra, ut et Nicand. Θ. (811.) docet, qui ait, Οἰδὰ γε μὴν καὶ ἰουλος ἂ μίθεται, ἡδ' ὀλοὸς σφῆξ, Περμυρῆδων ὀλίγη τε, καὶ ἀμφικαρὴς σκολόπενδρα: ubi Schol. ἰουλον esse dicit εἶδος σκώληκος τοῦ καλουμένου μυριόποδος. Errasse præterea eund. Plin. 30, 8. Prodest urinæ, millepedam oniscon bibisse: dicere enim potius debuisset Multipedam oniscon, πολύποδα ὀνίσκον, ut Græci vocant: nam μυριόποδα ὀνίσκον diversum esse, e prædictis patere. Recte autem eund. Plin. scribere c. 6. ejusd. l. Multipeda quoque, quem Oniscon appellavimus, medetur, denarii pondere e vino cyathis duobus pota.

Ὀνος, in quodam ludi genere, cui nomen οὐρανία, dicebatur Is qui victus fuerat et imperata facere cogebatur, J. Poll. 9. Sed et in ὀστρακίνδα ludo, Is qui inter eos qui fugiebant captus esset, ὄνος καθῆσθαι dicebatur, ut idem Poll. eod. libro docet, his verbis, Ὁ μὲν τοίνυν ληφθεὶς τῶν φευγόντων, ὄνος οὗτος κάθηται. De priori ludo, i. e. sphærico, Eust. 1601. e vett. Τῶν αὐτῇ (σφαίραν) παιζόντων τοὺς μὲν νικῶντας, βασιλεῖς ἐκάδουν, ὡς ἐπὶ σεμνώματι τοῦ ἔργου, ὄνους δὲ, τοὺς ἡττημένους, ubi hæc subjungit exempla: e Plat. Theæt. Ὁ δὲ ἀμαρτῶν, καθεδεῖται, ὥσπερ φασὶν οἱ σφαιρίζοντες, ὄνος· ὃς δ' ἂν παραγένηται ἀναμάρτητος, βασιλεὺς ἡμῶν. Et e Cratino, ὄνοι ἀπωτέρω κάθηται τῆς λύρας: quibus subjungit, Τοὺς γὰρ ἡττωμένους, ὄνους καθῆσθαι ἔλεγον.

Ὀνος, Axis, ET Ὀνίσκος, Axiculus, i. e. Sucula:

A quæ et Ὀνεος dicitur, unde ὀνεύεσθαι et κατονεύεσθαι. Gal. Lex. Hippocr. Ὀνοι δὲ καὶ Ὀνίσκοι, οἱ ἄξονες, οἱ αὐτοὶ καὶ κάλοι ἀπὸ στυπείου, ἢ λίνου, ἢ κανάβεως. Hæc enim addunt quædam exempl. Aristot. Mechan. Quæst. 14. Διὰ τί ῥῶον κινεῖται περὶ τὸν αὐτὸν ζυγὸν οἱ μείζους τῶν ἐλαττόνων κόλλοπες, καὶ οἱ αὐτοὶ ὄνοι λεπτότεροι ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἰσχύος τῶν παχύτερων; Ubi ter ζυγὸν vocat Ergatam machinam, et toties ὄνον Suculam. [“Herod. 7, 36. Κατέτεινον ὄνοισι ξυλίνοισι τὰ ὄπλα, Ligneis suculis intendebant rudentes.” Schw. Mss.]

Ὀνος, Fusus, ἐφ' οὗ τὴν κρόκην νήθουσι, Hes.: J. Poll. 10, c. 28. Καὶ μὴν καὶ ὄνον, ἐφ' οὗ νῶσι, ἐπίνητρον, ἄτρακτον καὶ σφόνδυλον: 7, c. 10. Ἐφ' οὗ δὲ νήθουσιν ἢ νῶσιν, ἐπίνητρον καλεῖται, καὶ ὄνος. Quibus addit, Λέγοις δ' ἂν ἄτρακτον ἐπιστρέφειν, ἔριον ἔλκειν: quo sensu Plin. dicit Torquere fusos. Ovid. tere-tem versabat pollice fusum; Idem, versato ducentem stamina fuso: Virg. dum fuis mollia pensa Devolvunt.

Ὀνος dicitur etiam Superior molæ lapis, ὁ ἀνώτερος λίθος τοῦ μύλου, Hes. Ab J. Poll. 7, 4. vocatur ὄνος ὁ ἀλέθων: a Xen. ὄνος ἀλέτης, K. A. 1, (5, 5.) B. Oἱ δὲ ἐνοικοῦντες, ὄνους ἀλέτας ὀρύττοντες: ubi ὄνον ἀλέταν appellat, secundum quorundam sententiam, quem Matth. 18, (6.) μύλον ὀνικόν, Molam asinariam, ut Varro de R. R. c. 10. Molas asinarias unas, et trusatiles unas. Vide et Ὀνεύω. [Aristot. Probl. 35, 3.]

Ὀνος est etiam Vasis quoddam genus, appellatum fortassis διὰ τὸ διάπλασμα ἔχειν ὄνον μορφὴν, Schol. Aristoph. Σφ. (616.) Κἂν οἶνόν μοι μὴ 'κχῆς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι Οἶνον μεστόν: de quo μοχ, ad ὄνον animal alludens, οὗτος δὲ κεκρήνως, Βρωμυσάμενος, τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν.

Ὀνος appellatur etiam Unio in tessera: quæ et μονὰς et κύβος, J. Poll. 10. de tesseris, Καὶ μάλιστα ἦτε μονὰς, ἢ αὐτοῖς ὄνος, καλεῖσθαι εἶχε κύβοι. Sic quidam acceperunt Prov. illud, Βασιλεὺς ἦ ὄνος, Rex aut asinus: ut simile sit alii Proverbio, Ἡ τρις ἐξ ἡ τρεῖς κύβοι. Sed rectius intelligitur de Illo qui in sphæristerio victus, ὄνος καθῆσθαι dicebatur, ut supra diximus.

[“Ὀνος, Jacobs. Anth. 9, 414. 12, 357. Toup. Opusc. 1, 252. ubi et de Λεύκωνος ὄνος, 289. Emendd. 2, 46. Ὀνος, ἢ, Verh. ad Anton. Lib. 300. Insectum, Brunck. Soph. 3, 424. Scrib. Larg. p. 35. Bernh. Superior molæ lapis, Schneid. Anab. 43. Mær. 262. et n. Vasis genus, Brunck. Aristoph. 2, 225. Piscis, Toup. Opusc. 1, 513. Machina, 297. ad Herod. 527. De tibiis ex asini ossibus, de ejus contentu ap. Ægyptios, Plut. Mor. 1, 594. Conf. c. οὐρανὸς, Jacobs. Anth. 6, 165.: cum ὄνομα, Heringa Obs. 225. Valck. Phæn. 626.: cum ἀνθρωπος, Toup. Opusc. 1, 336. 2, 49. Emendd. 2, 60.: cum οἶνος, Koen. ad Greg. Cor. 60. Ὀνων φάτνη, Astrum, Harles. ad Theocr. 345. Ὁ λύρας ἀκούων, Jacobs. Anth. 8, 171. Ἀπ' ὄνον καταπίπτειν, 9, 318. Kuster. Aristoph. 63. Boeckh. in Plat. Min. 196. Ὀνον πόκαι, Kuster. Aristoph. 65. Ὁ ὅ. τὸν ὅ., Jacobs. Anth. 10, 116. Ὀνον σκιά, Brunck. Soph. 3, 420. ad Lucian. 1, 813. Aristoph. Fr. 235. Heindorf. ad Plat. Phædr. 296. γνάθος, ῥάχis, Jacobs. Anth. 6, 165. Ὀνος κάθον, Heindorf. ad Plat. Theæt. 295. Ὀνον ὑβριστότερος, Schneid. Anab. 320. Ὁ ἄγριος, Zeun. ad Xen. K. Π. 56. Ὁ ὅ. ὕεται, Toup. Opusc. 1, 288. 312. Emendd. 1, 438.” Schæf. Mss.]

Ὀνοβάτης, Qui asinum conscendit, eoque vehitur. Mulier in adulterio ap. Cumanos deprehensa, in forum deducebatur, et saxo imposita omnibus proponebatur: indeque asino imposita per civitatem vehebatur: qua infamia uotatam, ὀνοβάτιν appellabant. Ab eo tempore lapidem tanquam impurum et detestabilem vitabant: Erasm. Chil. e Plut. Hellen. init. p. 520. meæ Ed. [“Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 22.” Schæf. Mss.] Ead. ab Hes. vocatur ETIAM Ὀνοβόστις. Ὀνοβόστιδες, inquit, ὀνοβάτιδες, αἱ ἐπὶ μοιχείᾳ ἀλοῦσαι γυναῖκες καὶ ἐξεγεχθεῖσαι ἐπὶ ὄνων. AT Ὀνοβατέω, Asinum admittit, h. e. Facio ut asinus equam ineat, ὄνον βιβάζω, Xen. Ἰππ. (5, 8.) p.

548. Αἱ γὰρ ἀγελαῖαι τῶν ἵππων οὐχ ὁμοίως ὑπομένουσι τοὺς ὄνους ἐπὶ τῇ ὀχείᾳ ἕως ἂν κομῶσιν· οὐ ἔνεκα καὶ ἀποκείρουσι πρὸς τὴν ὀχείαν τὰς ἵππους ἅπαντες οἱ ὀνοβατοῦντες. Ubi transitive capitur. J. Poll. autem neutraliter ὀνοβατεῖν dicit de ipsis asinis equas ineuntibus: c. 5, 15. "Ὦνων δὲ ἴδιον τὸ ὀνοβατεῖν, ὁπότεν ἵπποις ἐπιβαίνωσι. Ὀνόβλιτον, Species Bliti, linguæ similis. [*Ὀνίβλητον edidit Linden. in Hippocr. de Morb. Mul. 2. T. 2. p. 601. cf. Foës. Sect. 5. p. 236. Vide Schn. Lex. et Suppl.] Ὀνόβρυχis, Planta lentis folio, longiore paulo, caule semipedem alto, flore rubenti, radicibus exiguis. Nascitur incultis et aquis locis. Gorr. e Diosc. 3, 170. [Plin. 24, 16.] Ὀνόγυρος, Herba, quæ alias ἀνάγυρος, [et ἀνάγυρις.] Nicand. Θ. 71. καὶ ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον. Suid. Ὀνόγυρος, φυτὸν ἀλεξίκακον, ὅπερ τριβόμενον ὀζει· οἱ δὲ ἀνάγυρον αὐτὸ φασί: unde translatum esse Prov. dicit, Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον, de iis qui ipsi sibi mala accersunt, [Liban. 4, 140.] Nicandri Schol. in Ἀ. 56. χαμαίπτευν vocari ait Eam herbam, quæ et ὀνόγυρος et σιδηρίτις dicitur et ὀνία ἀγρία: quæ nonnulli ut inepta rejiciunt. [Omnino v. Bud. ad Theophr. p. 609. * "Ὀνοειδής, Asini speciem gerens, Orig. c. Cels. 6. p. 295. (359.)" Seager. Mss. * "Ὀνοειδῶς, 304. 369." Kall. Mss. * Ὀνοθηλία, Gl. Asina. * "Ὀνοθυσία, ad Anton. Lib. 130. Verh." Schæf. Mss.] Ὀνοκένταυρος, ὁ, [s. * Ὀνοκένταυρα, ἡ.] Animal ap. Ælian. [H. A. 17, 9. not.] Ὀνοκένταυροι, Dæmonum genus tenebrosum καὶ κάθυλον, ap. Aquilam, δαιμόνων τι γένος κάθυλον καὶ σκοτεινὸν τῇ ἐπιφανείᾳ, qui et τριχίωτες, Hes. Meminit et Hieron. [Philes Carm. 94. Auctor ap. Vincent. Speculi Natur. 19, 97. * "Ὀνοκέφαλος, Caput Asinum habens, Orig. c. Cels. 6. p. 300." Seager. Mss. Ὀνοκηκίς, vide Κηκίς.] "Ὀνοκίνδιος, Suidæ ὀνηλάτης, "ἀστραβηλάτης, Agaso, J. Poll. (7, 185.) Doricum "esse vocab. annotat, itidem exponens. Apud Hes. "pro eo ὀνοκίνδιος et ὀνοκίνδας." ["Toup. Opusc. 1, 351." Schæf. Mss. Eupolis ap. Schol. Aristoph. Ὀρν. 1555. * "Ὀνοκλείδης, Toup. Opusc. 1, 289." Schæf. Mss.] Ὀνοκόπος, Qui asinariam molam vel ὄνον impellit et agitat, Molitor, J. Poll. 7, (20.) c. 4. Τὸν δὲ νῦν μυλοκόπον, ὀνοκόπον Ἀλεξίς εἴρηκεν ἐν Ἀμφωτίδῃ, Ὀνοκόπος τοὺς ἀλεκτρούνας τῶνδε κοπτόντων ὄνους. Ὀνοκῶλος, Pedes asininos habens, Empusæ epith., de qua Aristoph. B. (295.) καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει, Νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον, ubi Schol. exponens quid sit βολίτινον σκέλος, ait, "Ἐνιοι δὲ ὄνου σκέλος λέγουσι· διὸ παρά τισι καλεῖσθαι ὀνόκωλον. Dicitur ead. et ὀνόσκελις, et Ὀνόκωλις. Ὀνοπόλη, ap. Etym. in Ἐμπουσα, perperam PRO Ὀνοκῶλη, ut restituendum e Lex. meo vet., cui multa cum Etym. sunt communia, ubi sic legitur, Ἐμπουσα, φάντασμα δαιμονιώδες ὑπὸ τῆς Ἐκάτης πεμπόμενον, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλάσσειν: paulo post explicatum nominis etymon, Οἱ δὲ φασιν ὄνου σκέλος ἔχειν αὐτὴν· ὅθεν ἐκείνοι ὀνοσκελίδα, ὀνοκῶλην, ὀνόκωλον, καὶ ὀνοκῶλεαν καλοῦσι. Vide ET Ὀνόκωλις in Ὀνόσκελις. Ὀνόπορδον, Crepitus asini. Herba est, de qua Plin. 27, 12. Onopordon si comederint asini, crepitus reddere dicuntur. ["Casaub. ad Athen. 146." Schæf. Mss.] Ὀνόπυξος, ἡ, Buxus asinina, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 6, 3. ubi numeratur inter ea quæ habent φύσιν ἀκανθώδη. A Plin. quoque 21, 16. inter ea ponitur, quæ et folio et caule spinosas lanugines habent. Retinet autem Gr. vocab. [*Ὀνόρυγχος, Gl. Bunilla.] Ὀνόσκελος, Crura asinina habens. Ὀνόσκελοι, Dæmonum genus, de quo Cæl. Rhod. 2, 6. Qui vero inaquosa et arida frequentant, corporibus arescentibus, cujusmodi ὀνόσκελοι pernoscuntur, qui sunt asininis cruribus, hi sese mares plurimum exhibent, interdum quoque leonem ac canem induere videntur. [*Ὀνοσκελής, Lucian. 2, 140.] Ὀνοσκελῖς, ἴδος, ἡ, Empusa dicitur, ab asininis cruribus, quæ ei affliguntur, Aristoph. Schol. Ἐκκλ. (1056.) ubi vetula quædam dicit, ἀλλ' ἔμπουσα τίς "Ἐλκει μ', annotat, ἡν καλοῦμεν νῦν ὀνοσκελίδα: est autem et ipsa Dæmonis quoddam genus, ut paulo ante in Ὀνοπόλῃ videre est. Testatur et Eust. 1704. ubi e Gramm. quibusdam hæc affert, Ἐμπουσα, φάσμα δαιμονιώδες

ὑπὸ Ἐκάτης πεμπόμενον, ὃ τινες μὲν ὀνόκωλιν λέγουσιν, οἱ δὲ ὀνόσκελιν: ubi proparoxytonos scribitur, secus quam ap. alios. ["Valck. Adoniaz. p. 347. Kuster. Aristoph. 66. 215." Schæf. Mss. * "Ὀνοσκελοῦς, ἡ, i. q. ὀνοσκελῖς, accus. ὀνοσκελοῦν, Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 1047-8." Schn. Lex. Suppl. * "Ὀνόστασις, Phavorin. 1860, 40." Schæf. Mss. * Ὀνοστάσιον, Gl. Stabulum. * Ὀνοσφαγία, Callim. Fr. Benth. 188. Extat ap. Clem. Alex. Cohort. 25, 15. et Schol. Pind. Π. 1, 49.] Ὀνοφορβός, ὁ, Asinorum pastor, Asinarius, ut Cato appellat, [Herod. 6, 68. 69. * "Ὀνόφυλλος, Diosc. Notha 463." Boiss. Mss. * "Ὀνόφυλλον, Schol. Nicandri Θ. 629." Wakef. Mss.] Ὀνόχειλος, SIVE Ὀνοχειλῆς, Anchusæ altera species, Diosc. 4, 24. Ἀγχουσα ἐτέρα, ἡν ἔνιοι ἀλκιβιάδειον ἢ ὀνοχειλῆς ἐκάλεσαν: altera autem species DICTUR Ὀνόκλεια, de qua cap. præced. ἀγχουσα, ἡν ἔνιοι κάλυκα, οἱ δ' ὀνόκλειαν καλοῦσι. Unde Plin. 22, 21. Est et alia herba, proprio nomine Onochiles, quam aliqui Anchusam vocant, alii Arcebion, alii Onocleam. A Galeno de Fac. Simpl. Med. 5. nominatur ὀνόχειλος, itidemque ab Aetio 1. et P. Ægin. 7. At a Nicandri Schol. VOCATUR Ὀνόχηλον: nam in Θ. (838.) ὅτ' ἀγχοῦσης θριδακινίδα· [—ἡῖδα] λάξο χαίτην, annotat θριδακινίδα vocari, quia folia habet θριδαξί similia: subjungens, τοῦτο δ' αὐτὸ καὶ ὀνόχηλον λέγεται. Apud Theophr. H. Pl. 7, 10. perperam SCRIBITUR Ὀνοκίχλη, Turdaria, Gaza. Ὀνόχηλος, Ungulam s. Pedem asinum habens. Tam infando nomine Jesus Christus dicebatur olim a veræ religionis hostibus, cui asininas aures effingebant, pedemque alterum inungulatum, toga indutum, librumque manibus tinentem pingentes.

Ὀνάγρα SIVE Ὀνοθήρας, Herbæ nomen, quæ potius vocanda οἰνάγρα et οἰνοθήρας, a vineo odore. In Diosc. tamen et Gal. ac P. Ægin. editis exempl. hæc aliæque scripturæ reperiuntur, ut in Οἰνοθήρας admonui. Ὀναγρος, ὁ, Asinus ferus, ὄνος ἄγριος, ut Herod. et Xen. vocant: cui opp. ὁ ἡμερος, Mansuetus. Lat. quoque Onagrum appellant, ut Cic. Virg. Plin. et ante eos Varro 2, 6. de asinis, Horum duo genera: unum, ferum, quos vocant Onagros; in Phrygia et Lycaonia sunt greges multi, alterum mansuetum, ut sunt in Italia omnes. Ibid., Ad seminationem onagrus idoneus, quod e fero sit mansuetum facile. Vide Ælian. et Opp. || Machina quædam, quæ alio nomine ἄρπαξ vocatur, ut Suid. testatur, his verbis, Ὀναγροί, μηχανήματα, οἱ λεγόμενοι ἄρπαγες, οἱ γε ἄρπάξουσιν τοὺς προσιόντας ἐπιβαλλόμενοι εἶχον. [Lobeck. Phryn. 382. "Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 39. 40. 41. Zeun. ad K. Π. 56." Schæf. Mss.] AT Ὀναγρός in VV. LL. exp. Asinarius: [leg. Ὀναγός, sed exemplum desideratur.] Ab Ὀναγρος autem COMP. Ὀναγρόβωρα, τὰ, Onagrorum pascua, Loca pascendis onagris apta. In VV. LL. scribitur Ὀναγρόβωρα, tunc autem signif. hæc vox, Loca in quibus onagri inambulanti, quæ onagri perambulant s. pererrant. [Strabo 12. p. 852. 853.] Ab eod. DERIVATUR Ὀνάγριος: ut ὁ, χρώμα, Color qualis est onagrorum, i. e. Color cilicinus, ut J. Poll. docet: cum ait l. 7. Ἔστι δὲ καὶ κίλλιον ἐσθῆτος χρώμα, τὸ νῦν ὀνάγριον καλούμενον· καὶ κίλλον γὰρ τὸν ὄνον οἱ Δωριεῖς, καὶ κιλλακτῆρα, τὸν ὀνηλάτην. [In Schneideri Lex. non extat h. v., sed pro ea est *Ὀνάγρινος. * "ὀνέλαφος, Onelaphus, Asinus cornutus, Ignotum hodie animal, cujus generis septem bigas traductas esse in pompa Ptolemæi Philadelphi narrat Callixenus Athenæi p. 200., ubi temere olim pro ὀνέλαφον simplex ἐλάφον edebatur." Schw. Mss.] Ὀνηγήσιος, ὁ, Asini dux, Agaso, ὀνηλάτης, [Vox dubiæ fidei, Schneidero iudice.] Ὀνηλάτης, ὁ, Agaso, Agitator aselli, Virg. Georg.: Plut. (7, 708.) Ὁ βουλόμενος τύπτειν τὸν ὄ. Apud Athen. (582.) ὃ τρισάθλιε Ὀνηλάτ', εἰ μὴ θάττον ἐκστήσῃ ποτὲ Ἐκ τῆς ὁδοῦ. [Lucian. 2, 598.] Ὀνηλατέω, Asinum agito, Aristoph. ["Fr. 283." Schæf. Mss. * "Ὀνηλασία, Dio Chrys. 1, 302." Wakef. Mss.]

[* Εὔονος, Diosc. Parab. 1, 128. * Ὑπονός, et * Ὑπονίσκος, Genus machinæ, Hippocr. 863. Schneidero susp.]

Ἡμίονος, ὁ, ἡ, Mulus, Mula, Plato Apol. (15.) "Ὁσπερ ἂν εἴ τις ἵππων μὲν παῖδας ἡγοῖτο ἢ καὶ ὄνων τοὺς ἡμιόνους, ἵππους δὲ καὶ ὄνους μὴ ἡγοῖτο εἶναι, Il. Ψ. (654.) Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, quo epitheto alibi quoque utitur, et item Hesiod. ("Ἐργ. 1, 46.) Il. Ω. (277.) Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιουργούς [—εργούς,] B. (852.) ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, Mularum agrestium s. ferarum, Ψ. (265.) ἵππον ἐθηκεν Ἐξετέ, ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κύνουσαν, ubi adjective etiam capi posset pro Pullum semiasinum; dicitur enim mulus ἡμίονος, quoniam genus ei partim ex equa est, partim ex asino, ut testatur et Plin. 8, 44. Ex asino et equa mulus gignitur. Ibid. Gignitur etiam mula ex equo et asina. Ibid. Equo et asina genitos mares, Hinulos antiqui vocabant; contraque Mulos, quos asini et equæ generarent. || Ἡμίονος sive Ἡμιόνιον, Herbæ etiam nomen est, quæ et Asplenon vocatur, Diosc. 3, 151. "Ἀσπληνον, οἱ δὲ σκολοπένδριον, οἱ δὲ σπλήνιον, οἱ δὲ ἡμιόνιον. Et Theophr. H. Pl. 9, 19. Τῆς δ' ἡμιόνου τὸ φύλλον ταῖς γυναιξὶν εἰς τὸ ἀγονεῖν μίγνυσθαι δὲ φασὶ καὶ τῆς ὀπλῆς τοῦ ἡμιόνου. Et mox, Χαίρειν δὲ σφόδρα καὶ τὴν ἡμιόνον αὐτῷ, χρῆσθαι δὲ καὶ πρὸς τοὺς σπλήνας. Videtur ergo dici ἡμίονος s. ἡμιόνιον, vel quod mulæ eo delectentur, vel quod sterilitatem mulieribus accersat cum muli liene aut ungula conjuncta et adhibita. Plin. et ipse Hemionium appellat: 27, 5. Asplenon sunt qui Hemionium vocant. || Ἡμιόνιον, ὄρνις ποῖός, Hes. ["Ἡμίονος, Jacobs. Anth. 9, 135. Heyn. Hom. 7, 395. 8, 653. Toup. Opusc. 2, 302. ad Herod. 274. ad Diod. S. 1, 343. Ἡμίονοι, de curru, Heyn. Hom. 8, 740. Αἰ ἡμ., Belin. ad Lucian. vi. p. cxxxi. Brunck. Soph. 3, 525. ad Dionys. H. 2, 740. Heyn. Hom. 5, 390. Ἡμιόνων βίος, Jacobs. Anth. 10, 33." Schæf. Mss. * Ἡμιονόκουρος, Gl. Mulicurius. * Ἡμιονηγός, Strabo 633=974. * "Ἡμιονηλάτης, Pierson. ad Mær. 58." Schæf. Mss.] Ἡμιώνειος, Mularis: Ζυγὸν, Jugum mulare, h. e. quo mulæ copulantur. Il. Ω. (268.) Κάδδ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ἥρεον ἡμιόνειον. Et paulo ante ἄμαξα ἡμιονεία, Vehiculum mulare, Currus mularis. Sic et (Od. Z. 72.) ἄμαξαν ἐντροχὸν ἡμιονεῖην "Ὀπλεον, ἡμιόνους θ' ὑπαγον, Ζεῦξαν θ' ὑπ' ἀπήνη. Sed et ex Herod. affertur ἡμιόνειαι ἄμαξαι pro Carrucæ a mulis tractæ. ["Thom. M. 655. Philostr. 98. Boiss. Wessel. ad Herod. 89." Schæf. Mss.] AT Ἡμιονεῖη, sub. κόπρος, Mulare stercus, Fimus mularis, ἡ κόπρος τοῦ ἡμιόνου, Suid. [* Ἡμιονικός, Gl. Mularis, Xen. K. A. 7, 5, 1. Strabo 6. p. 433. "Thom. M. 165. ad Mær. 273. Toup. Opusc. 2, 161. ad Diod. S. 1, 126." Schæf. Mss. * Ἡμιονίς, ἴδος, ἡ, Hippocr. 583, 29. ubi Foës. legit ἡμιόνου ὀνίδα: cf. 667, 48.] Ἡμιονίτης, ὁ, Mularis. FEM. Ἡμιονίτης, ἡ, ἵππος, Strabo (5. p. 325.) Equa mulos pariens: quæ ab Hom. dicitur ἵππος βρέφος ἡμίονον κύνουσα. Alias ἡμιονίτης absolute, vel subaudito nomine πόα, vel etiam ἡμιονίτης βοτάνη, dicitur Herba quæ et ἡμίονος s. ἡμιόνιον vocatur, et ἄσπληνον. Gal. κ. Τόπ. 8. ex Archigene, ad lienosos, Ἡμιονίτιδος βοτάνης, ἣν οἱ μὲν ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολοπένδραν λέγουσι. Gorr. H., Herba quam σπλήνιον plerique vocant, alii τεύκριον, alii etiam ἡμιόνιον. At Diosc. 3, 151. seorsim de aspleno s. scolopendrio s. splenio s. hemionio agens, et seorsim etiam de hemionide, s. splenio, videtur discrimen constituere inter ἄσπληνον et ἡμιονίτιδα, s. inter ἡμιόνιον et ἡμιονίτιδα: licet utramque herbam σπλήνιον nominari tradat.

Ἡμώδης, Asininus, Qui asinini generis est, Aristot. Physiogn. Oἱ τὰ ὦτα μικρὰ ἔχοντες, πιθηκώδεις, οἱ δὲ μεγάλα, ὀνώδεις, Ad naturam asininam proclives, Bud. Et ap. Plut. (8, 85.) Ὁ καὶ μυρμηκώδης φιλοπλουτία. [Hippocr. v. Κηφισόδωρος.] Ὀνικός, Asininus, Asinarius, [Matth. 18, 6. Luc. 17, 2. "Ad Mær. 273. ad Diod. S. 1, 126." Schæf. Mss.] Ὀνείος, Asininus: κρέας, Caro asinina, Gal. ad Gl. 2. ["Plut. Mor. 1, 594. Jacobs. Anth. 8, 49. "Ὁ γάλα, Wytttenb. Select. 271." Schæf. Mss.] Ὀνεία, sub. δορά, Pellis asiutina, ἡ τοῦ ὄνου δορά, Suid. e Babria, Τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους καὶ τὴν ὀνείαν προσεπέθηκεν ἐκδείρας. AT Ὀνείον, τὸ, Stabulum asinorum, ἐν ᾧ

οἱ ὄνοι ἴστανται, Suid. Contra Ὀνείον retracto accentu dicitur esse Mons Corinthi.

Ὀνιάται, Stercora asinina. Hesychio τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα. [Apud Phot. * Ὀνιάτα pro eod.; f. ὀνιάτα.] Apud Suid. vero ἸΤΑ, Ὀνιδία τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα. Quibus verbis subjungit, Καὶ ὀνίδες, τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα, ἃ ἐπίτηδες πεπλασμένα ἐστί.

Ὀνίς, ἴδος, ἡ, sub. κόπρος, Stercus asininum, Fimus asininus, J. Poll. 5. Ὀνίου κόπρον, ὀνίδα φασὶ καὶ ὄνον. Utitur h. v. Aristoph. H. A. 5, 19. Αἱ δὲ μηλολόγθαι ἐκ τῶν σκωλήκων τῶν ἐν τοῖς βολεῖσι καὶ τῶν ὀνίδων γίνονται. [Aristot. Eip. 4.] Ὀνίδιον ET Ὀνάριον ET Ὀνίσκος, Asellus. Ὀνίδιον dimin. agnoscit Suid., exponens per alterum dimin. ὀνάριον, quod non infrequens est. Athen. (582.) e Comico quodam, [Machone,] ᾧ τρισάθλιε Ὀνηλάτ', εἰ μὴ θάρτον ἐκαστῇ ποτὲ ἕκ τῆς ὁδοῦ τὰ γύναια ταυτὶ καταβαλῶ Σὺν τοῖς ὀνάριαις: qui Comicus utitur etiam paulo ante ap. Eund. Ὀνίσκος vero pro Asellus, affertur in VV. LL. Ὀνίσκοι dicuntur etiam Pisces quidam, et bestiolæ sub hydriis, quæ manu tactæ in globulum se rotundant: præterea Ὀνίσκος dicitur etiam Axis: de quibus omnibus in Ὀνος dictum fuit. Hesychio vero ὀνίσκος est τεκτονικός πρίων, Serra fabrilis. [Ὀνίδιον, Aristoph. Σφ. 1306. "Ὀνίσκος, ad Herod. 527." Schæf. Mss. * Ὀνίσκη, Gl. Asella. Ὀνάριον, Jo. 12, 14.]

Ὀνίας, ὁ, Scari piscis genus, Athen. (320.) Νίκανδρος δ' ὁ Θειατερινὸς δύο γένη φησὶν εἶναι σκάρων, καὶ καλεῖσθαι τὸν μὲν, ὀνίαν, τὸν δὲ, αἰόλον. Eust. vero p. 1644. ἴτα, Δύο γένη σκάρων, ὧν ὁ μὲν, Ὀνίσκος, ὁ δὲ, αἰόλος.

[* Ὀνίτης, Alex. Trall. 11. p. 640.] Ὀνίτης, ἴδος, ἡ, q. d. Asinaria, Species quædam origani, Plin. 20, 17. Origanum, quod in sapore cunilæ æmulatur, ut diximus, plura genera in medicina habet: Onitina vel Prasion appellant, non dissimile hyssopo. Et mox, Optimum autem Creticum; nam et jucunde olet; proximum Smyrnæum: deinde Heracleoticum, ad potum utilius: quod Onitin vocant. Diosc. tamen 3, 32. 33. diversa hæc duo facit, sc. ὀρίγανον ἡρακλεωτικὴν et ὀνίτιν: ubi non Ὀνίτης scribitur, sed Ὀνίτης: quam scripturam mendosam esse puto. Nicand. A. (56.) τό, τ' ὀνίτιδος αὖτον ὀρείης, ubi Schol. ὀνίτιν vocari dicit τὸ ἡμερον ὀρίγανον, ὁ καὶ οἱ ὄνοι ἐσθίουσι.

Ὀνεος, ὁ, Sucula, Machina tractorii generis, constans e tereti ligo, duobus aut pluribus vectibus trajecto, utrimque æqua extantibus longitudine: quæ dum versatur, funis ductarius circum eam obvolvitur, onera sensim adducens: ejusmodi machina hodie vietores sive cupparii vina ex hypogæis subvehunt, aut in ea demittunt, Turnum eam appellantes, Bud. Pand.: Thuc. Scholiastæ (7, 25.) ὄνεος est μηχανὴ ἐπ' ἄκρων τῶν ἀκατίων πηγυμένη, ἀφ' ἧς περιβάλλοντες βρόχους, τοὺς σταυροὺς ῥαδίως ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνέσπων' ἐστὶ γὰρ ἡ μηχανὴ ἐπὶ τοσοῦτον βίαιοτάτη, ὥστε καὶ σαγήνην βαρεῖαν ὑπὸ δύο ἀνδρῶν ἀπὸνως ἔλκεσθαι. Ipsi etiam helciarum, qui suculam versant, ὄνεοι appellantur, ut ex eod. Schol. discimus, Ὀνεος, μηχανὴ ἐστὶ περιαγωγῆς, ἣ οἱ χρώμενοι, ὄνεοι λέγονται. Machina autem ea ab Aristot. vocatur ὄνος, ut tum in Ὀνος dictum fuit, tum Eust. in seq. Ὀνεύω testatur. Ὀνεύω, Suculam verso et circumago. Eust. 862. nominis ὄνος significationes aliquot enumerans, Ἡ δὲ ὁμωνυμία καὶ τι σκεῦος αὐτὸ οἶδε παρὰ τοῖς Ἀριστοτελικοῖς: unde esse dicit, Ὀνεύειν, de quo Æl. Dionys. ἴτα, Ὀνεον παρὰ Θουκυδίδην (7, 25.) τὸ ἐκλίνον καὶ περιηγὸν ὄνος γάρ, τοῦ μύλου τὸ κινούμενον, καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναὶ, ὄνος. ["Thom. M. 931. ad Herod. 527." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri 57.] Ὀνεύομαι ET Κατονεύομαι, itidem Suculam verso et circumago, Sucula versata et circumacta contendo, Gal. Lex. Hippocr. Ὀνεύεσθαι, δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τελεῖν' ὄνοι δὲ καὶ ὀνίσκοι, οἱ ἄζονες' γράφεται δὲ Κατονεύεσθαι.

"Ὀνοδέστεροι, Hesychio ἄγνωστοι, Incogniti."

[* Ὀνὰς, ἄδος, ἡ, var. lect. ad Zachariam 9, 9.]

ὈΝΥΞ, υχος, ὁ, Unguis: sin quadrupedibus et

μῶνυξι tribuatur, Unguem vel Ungulam interpreta-
beris, imitando Colum., qui de bobus ait, Si sanguis
in inferiore parte ungulæ est, extrema pars ipsius
unguis ad vivum resecatur. Hesiod. 'A. (266.)
de Clothone et Lachesi, μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεςσιν
ὑπῆσαν, Aristot. Τῷ ἀλὶ δαψιλεστέρω χρησαμένων οὐκ
ἔχοντα γίνεται τὰ παῖδια ὄνυχας. Quæ ita Plin., Sal-
sioribus cibus usæ carentem unguiculis partum edunt.
Athien. 12. Κεντοῦντες ὑπὸ τοῖς τῶν χειρῶν ὄνυχας
βελόναις, ἀνεῖλον αὐτάς: 8. 'Επ' ἄκρων ἐβάδιζε τῶν
ὄνυχων, quod et ἐπ' ἄκρων δακτύλων dicitur. Ceteris
etiam animantibus tribuuntur, ut volucris et qua-
drupedibus. Hesiod. 'Εργ. (1, 202.) de accipitre,
ὄνυχαςσι μεμαρπῶς, ut. Ovid. de corvo, nigris rapit
unguibus hydrium. Et mox, γναμπτοῖσι πεπαρμένη
ἀμφ' ὄνυχαςσι: Lucr. Uncis unguibus tinendæ volu-
cres; Horat. Curvi unguis; Stat. Recurvi unguis.
Et Plut. Symp. 2. Γυνυπότης τῶν ὄνυχων. De qua-
drupedibus ap. Lucian. Ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ
μηχανῇ: quod Cic. Toto corpore, atque omnibus
ungulis, ut dicunt. At in Proverbio, 'Εξ ὄνυχων τὸν
λέοντα, Ex unguibus leonem: de quo Erasmus. Sunt
et alia Proverbialia loquendi genera utrique linguæ
communia. Plut. (6, 488.) 'Ἡ ἀκριβὴς σφόδρα καὶ δι'
ὄνυχος λεγομένη διαίτα: ut ap. Horat. perfectum
carmen decies castigatum ad unguem; Homo ad
unguem factus. Idem alibi, 'Ἡ ἀκριβὴς καὶ δι' ὄνυχος
λεγομένη συζήτης. Et alibi, Δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν,
Ad unguem exigere. Item ἐξ ὄνυχων, quod Lat. A
teneris unguiculis, et Horat. De tenero ungue. Greg.
Naz. 'Εξ ὄνυχων καθιερωθῆτω τῷ πνεύματι, A teneris
unguiculis consecratur spiritui: ἐξ ἀπαλῶν ὄνυχων, A
teneris unguiculis, p. 180. mei Lex. Cic. "Ὅνυξ ad
alia quoque transfertur: ut σιδηροῖ ὄνυχες ap. Scriptt.
rei rusticæ, quos Columella Ferreos unguis appellat.
Exemplum e Theophr. cum Plinii interpretatione
habes in 'Επικνίῳ. Et ξύλινοι ὄνυχες ap. Herod.
(7, 36.) "Ὅνυξ ξύλινοισι τὰ ὅπλα στρεβλοῦντες, ubi
interpretari queas Uncis: ["at ὄνοισι, pro olim vul-
gato ὄνυξι, recte jampridem ibi e melioribus Codd.
editur." Schw. Mss.] Nam ὄνυξ pro Uncio quoque s.
Uncino sumitur: ut ap. Hipp. de Superf. ὄνυξ dicitur
Uncus, quo fœtus mortuus extrahitur, alio nomine
ἐλκυστήρ et ἐμβρυουλκός appellatus, et ἐμβρυοθλάστης:
quia sua curvitate ad volucrum aduncos et recurvos
accedit unguis. Itidem ἀγκύρας ὄνυξ dicitur Anchoræ
uncinus. Plut. de Virt. Mul. p. 441. meæ Ed.,
Κατέμαθε τῇ ἀγκύρᾳ τὸν ὄνυχα μὴ προσόντα. "Ὅνυξ
est etiam βασιανιστήριον ὄργανον, ap. Synes. 21, et
Theodor. H. E. 32. Bud. Possumus autem fortassis
et in II. illis nomine Uncus interpretari, cum e Cic.
atque aliis discamus uncis usos esse antiquos et ad
maleficiorum pœnas. || Tribuuntur et rosis ὄνυχες,
Diosc. 1, 131. Χυλίζειν δὲ δεῖ τὰ ἀπαλὰ, ἀποψαλί-
σαντας τὸν ὄνυχα καλούμενον, ὅπερ ἐστὶ τὸ λευκὸν τὸ
ἐν τῷ φύλλῳ. Plin. 21, 18. de rosa, Usus ejus divi-
ditur in folia et flores. Capita foliorum partesque
candidæ, Ungues vocantur. Unde ὠνυχισμένα ῥόδα,
Rosæ quibus unguis exemptus est. Apud eund.
Diosc. ὄνυχες σκορόδων redditur Segmenta alliorum:
ab aliis Alliorum capita et nuclei, qui synonymum
esse volunt vocabulis ἀγλίδες et σκελλίδες. [Vide
Cornar. ad Gal. C. M. s. LL. 546.] || Cordis quo-
que pars quædam ὄνυξ dicitur, Nicandri Schol. Τρά-
πεζα καὶ πύλη, μέρη τινὰ εἰσιν ἐξημμένα τοῦ ἥπατος,
ὥσπερ καὶ ὄνυξ καὶ μάχαιρα καὶ κάνεον. Meminit et
Ruf. Ephes. Πύλη δὲ ἥπατος, ἡ φλέψ δι' ἧς ἡ τροφή
εἰσέρχεται ἃ δὲ ἐν ἱεροσκοπίᾳ πύλας καὶ τράπεζαν καὶ
μάχαιραν καὶ ὄνυχα καλοῦσιν, ἐστὶ μὲν καὶ ἐν ἀνθρώπῳ,
ἀσφαρῇ δὲ καὶ οὐκ εὐδήλα. || Item ὄνυξ in oculo dicitur,
Cum tunica cornea cernitur purulenta, idque
nunc profunde, nunc in superficie, ut pus figura un-
guem representet. Hæc Actuarius tradit, et P.
Ægin. iisd. verbis, 3, 22. Ὑπόπνος ὁ κερατοειδὴς
ἐν ὁρῇ γίνεται, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ βάθους, ποτὲ δὲ δι'
ἐπιπολῆς, ὄνυχι προσεοικὸς τοῦ πύου κατὰ τὸ σχῆμα:
διὸ καὶ τὸ πάθος ὄνυχα προσαγορεύουσι. || "Ὅνυξ est
et onychis ipsius natura, propter nominis societatem:
hoc in gemmam transilit e lapide Carmaniae. Sudi-

nes dicit in gemma esse candorem unguis humani
similitudine: item cbrysolithi colorem, et Sardæ et
Jaspidis. Zenothemis Indicam onychem plures ha-
bere varietates, igneam, nigram, corneam, cingentibus
candidis venis, oculi modo, intervenientibus quarun-
dam oculis obliquis venis. Alia vide ibid. Ab eod.
Plin. 36, 7. Onyx inter marmora numeratur: qui
lapis alio nomine ὄνυχίτης dicitur et ἀλαβαστρίτης, ut
e Diosc. discimus, 5, 153. ubi ait λίθος ἀλαβαστρίτης,
ὁ καλούμενος ὄνυξ. Onychem, inquit Plin. l. c., etiam
tum in Arabiæ montibus, nec usquam aliubi, nasci
putavere nostri veteres: Sudines in Germania: po-
torii primum vasis inde factis, dein pedibus lecto-
rum sellisque. Sed et Pocula ex ejusmodi lapide
facta ὄνυχες dicebantur: quamvis Pamphilus in Vo-
cabulis Atticis ὄνυχα exp. τὸ ξύλινον ποτήριον Πανα-
θηναϊκόν, Athen. (495.) Ita vero nominari Vasa quæ-
dam patoria patet e Posidonio Philosopho, qui l. 6
Historiarum ita scribit, Ἦσαν δὲ καὶ ὄνυχινοι σκύφοι,
καὶ συνδέσεις τούτων, μέχρι δικτυλίων, καὶ Παναθηναϊ-
κὰ μέγιστα. Onycha Propert. pro Alabastro usur-
pavit, Et crocino nares murrheus ungat onyx: Ho-
rat. itidem pro Alabastro s. Pyxide unguentaria ex
onychite lapide, Nardi parvus onyx: sicut rursum
Propert. Cum dabitur Syrio munere plenus onyx.
Et Martial. Unguentum fuerat, quod onyx modo
parva gerebat. Ubi nota utrumque genus. Alii au-
tem eo in l. malunt accipere pro Vasculo unguenta-
rio e concha onychis ostrei, quippe quæ nardi odore
jam penitus imbuta sit. || Nam ὄνυξ est præterea
Operculum conchylis, purpuræ operculo simile, quod
reperitur in Indiæ paludibus iis quæ nardum ferunt:
itaque et odores suavissimos afflat, quoniam conchy-
lia nardo vescuntur; sic enim Diosc. 2, 10. "Ἔστι
πῶμα κογχυλίου, ὅμοιον τῷ της πορφύρας, εὐρισκόμενον
ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, ἐν ταῖς * ναρδοφόροις λίμναις: διὸ καὶ ἀρω-
ματίζει νεμομένων τῶν κογχυλίων τὴν νάρδον. Quidam
Unguem aromaticum vocant, pharmacopœi Blattas
Byzantias: unde Blatteus color ap. Vopiscum, qui
et Onychinus: quo sensu Onychina pruna dixit Col-
um.; et Onychina pyra, Plin. 15, 15. "Ὅνυξ, inquit
Gorr., Unguis odoratus. Est Testa, ut scribit P.
Ægin., conchylis Indici, nardum redolens, quod ejus
fruticem in India pascatur. Nec vero Testa tantum
ea ὄνυξ vocatur, sed etiam Ipsum ostreum. Athen.
(90.) de ostreis, Οἱ δὲ σωλῆνες μὲν πρὸς τινων καλού-
μενοι, πρὸς τινων δὲ καὶ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες,
πολύχυλοι καὶ κακόχυλοι, κολλώδεις. Ubi nota hæc
quatuor esse synonyma, sicut et ap. Plin. sub fin.
libri 32. Strombus, solem, s. αὐλός, s. donax, s. onyx,
s. dactylus. Sed ab eod. Plin. Onyx in præcedenti
etiam signif. pro Ostracio ponitur, ut c. 10. ejusd.
libri, Invenio ap. quosdam Ostracium vocari, quod
aliqui Onychem vocant: hoc suffitum vulvæ pœnis
mire resistere: odorem esse castorei, meliusque cum
eo ustum proficere. || "Ὅνυξ a nonnullis appellatur
Frutex quidam parvus, alio nomine ἀστράγαλος dic-
tus. In Appendice Diosc. 4, 62. 'Ἀστράγαλος: οἱ
δὲ, χαμαισούκη, οἱ δὲ, ὄνυξ: θαμνίσκος ἐστὶ μικρὸς ἐπὶ
γῆς. ["O. λίθου, Saxi angulus, Eur. Cycl. 400." Seager.
Mss. "Jacobs. Anth. 6, 422. 7, 35. 323. 8, 170. 10, 174. Markl. Suppl. p. 239. ad Anacr.
p. 8. Fischer. Vas unguento servando, Valck. Cal-
lim. 196. "Ὅνυξ, ξύλινον ποτήριον, Pierson. Præf. ad
Mær. 31. Δι' ὄνυχος, Plut. Mor. 1, 505. 'Ἐκ κορυφῆς
ἐς ὄνυχας, Huschk. Anal. 206. 'Εξ ἀπαλῶν ὁ., Plut.
Mor. 1, 9. ubi v. Wytt. Jacobs. Anth. 8, 231. 9,
129. 236. 'Ἀπ' ὁ., 12, 31. Στίλβω τοὺς ὁ., Boiss. Philo-
lostr. 579. Τῶν χηλῶν οἱ ὁ., Longus p. 26. Δύεσθαι
eis ὄνυχα, Pierson. Veris. 145." Schæf. Mss. 'Ἐπ'
ὄνυχος συμβεβλημένα γωνία, Mathem. Vett. 66. cf.
Vitruv. 4, 6. Cels. 8, 1.: 'Εκμέμακται eis ὄνυχα, Ad
unguem expressit, Dionys. H. 6. p. 994.]

'Ὅνυχοειδὴς, Unguium speciem præbens, [Diosc.]

'Ἀκρώνυξ, υχος, sive 'Ἀκρώνυχος, ὁ, ἡ, ut ἀκρώνυχα
ποδῶν ἴχνη, Vestigia quæ aliquis impressit terræ ἐπ'
ἄκρων βαδίῳν ὄνυχων, Athen.: Plut. de Fort. Rom.
579. meæ Ed. Ὡς εἶδεν ἴχνη ποδῶν ἀκρώνυχων καὶ πε-
ριολισθήσεις, Vestigia pedum summis unguibus im-
pressa, Summa pedum vestigia. Item ἀκρώνυχον

ἵχνος καθεῖσα, In summos ungues erecta, [Plut. 7, 260.] UNDE Ἀκρωνυχία, ἡ, Unguium extremitas, Extremi ungues, qua signif. a Suida accipitur ETIAM Ἀκρώνυξ: Ἀκρόνυξ, τὸ ακρον τῆς νυκτός, καὶ Ἀκρονυχία ομοίως, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἀκρώνυξ δὲ καὶ Ἀκρονυχία, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος καὶ τοῦ ορους, διὰ τοῦ ω μεγάλου. Et aliquanto post, iisd. fere verbis, Ἀκρώνυξ, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ορους καὶ Ἀκρονυχία ομοίως. Apud J. Poll. vero perperam SCRIBITUR Ἀκρονυχία, per o, 2. Ἀπὸ δὲ ὀνύχων ἄκρων, Ἀκρονυχία, τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ubi observa etiam plur. num. Ceterum Suid. vocabuli ἀκρώνυξ substantive accepti nulla affert exempla: possumus tamen id confirmare alio composito, ut sc. ἀκρώνυχες dicantur Extremi ungues, Unguium extremitates, sicut ριζώνυχες, Radices unguium. || Ἀκρωνυχία autem pro ἀκρώρεια, Jugum montis, Cacumen s. Vertex montis, non infrequens est, Xen. ap. Suid. Ἐπεὶ δὲ εὔρα ὁ Χειρίσοφος προκατελημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν τοῦ ορους, ἀφ' ἧς ἡ κατάβασις ἦν εἰς τὸ πεδίον: ubi nota addi gen. ορους: est autem I. K. Ἀ. (3, 4, 24.) Alias absolute quoque sine illo gen. ponitur pro ἀκρώρεια, ut in h. I. ap. eund. Suid. Ὁ δὲ φυλακῇ τιμὴ ἐπὶ τῆς ἀκρωνυχίας ἐντυχῶν, ταύτην αἰφνιδίῳ προσβολῇ ἐτρέψατο. [“Ἀκρώνυξ, Ἀκρώνυχος, Ἀκρωνυχία, Toup. Add. in Theocr. 408. Ἀκρόνυξ, Ἀκρονυχος, Ἀκρονυχία, ibid. * Ἀκρώνυχον, Jacobs. Anth. 6, 93. (Meleager 79.) Ἀκρωνυχία, Ἀκρονυχία, Boiss. Philostr. 549.” Schæf. Mss. Ἀκρώνυχος, Plut. 7, 271. Eum. 11. Ἀκρώνυχον, Gl. Articulare. Ἀκρόνυχος, i. q. ἀκρώνυξ, Philippus 15. Σχοῖνον ὑπ' ἀκρόνυχῳ ψαλλομένην κανόνι, ap. Schn. Lex. Suppl. forma est suspecta, et conjicitur leg. ἀκρονυγεῖ: similiter ap. Quint. Sm. 8, 157. Οἱ τε καὶ ἀτρύγετον πέλαγος διὰ ποσσὶ θεοῦσιν, Ἀκρονυχῶν ψαύοντες, ἴσον δ' ἀνέμοισι φέρονται, reponitur ἄκρον ὕδωρ pro ἀκρόνυχων, cui conjectura minime favet constructio quæ postulat gen. post ψαύοντες. Ibidem corrigitur Adv. * Ἀκρονυχί, pro ακρὸν ὄνυχι, ap. Meleagr. Ep. 25. ἀλυσὼν Ἀκρονυχὶ ταύταν (κραδίαν) ἔκνισ' ὁ θερμὸς Ἔρως, suffecto * Ἀκρονυγῆς s. * Ἀκρονυγί. Extat autem * Αὐτονυχεῖ pro αὐτοῖς ὄνυχι ap. Etym. M.] Γαμφώνυξ, sive Γαμφώνυχος, Uncos s. Aduncos ungues habens, Cui curvi s. recurvi ungues sunt: quos Hesiod. γναμπτοὺς ὄνυχας appellat Od. X. (302.) ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι: qui versus ap. Hesiod. quoque Ἀ. (405.) legitur. Itidem Od. Π. (217.) Φῆναι ἡ αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες. Altero autem γαμφώνυχος utitur Aristot. Ὁ δὲ κόκκυξ οὐ γαμφώνυχος: pro quibus Plin. Est autem neque aduncis ungibus solus accipitrum, neque capite similis illis. Idem Aristot. Τὰ δὲ γαμφώνυχχα πάντα ὀλιγόγονά ἐστι. Pro quibus idem Plin. Pennatorum infœcunda sunt, quæ aduncos habent ungues. [“Thom. M. 314. Valck. Phœn. p. 372. Wessel. Præf. ad Herod. p. 4.” Schæf. Mss. * “Καμφώνυξ, Const. Manass. Chron. p. 4. cum var. γαμφ.” Boiss. Mss.] Εὐθύονυξ, sive Εὐθύονυχος, Reotos ungues habens: ad differentiam τῶν γαμφώνυχων, i. e. eorum quæ aduncos s. curvos habent ungues: ut εὐθύονυχες ὄρνιθες ap. Aristot. H. A. 8, [18. 3, 9, 3. 9, 36, 5. Εὐθύονυξ, Εὐθύονυξ, Lobeck. Phryn. 738. * “Εὐόνυξ, Ungulis præditus, de piscibus, Marc. Sid. (34.) vide Fabric. B. Gr. 1. p. 17.” Kall. Mss.] Κρατερώνυξ, sive Κρατερώνυχος, Validos ungues habens, Matron ap. Athen. (135.) Τῇ γ' ἐγὼ ἐν πρώτοις ἔπεχον κρατερώνυχχα χεῖρα. Hes. quoque agnoscit κρατερώνυξ, quippe qui Κρατερώνυχες exp. ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντες. Dicitur ETIAM Κρατερώνυξ sive Κρατερώνυχος, eadem signif. Unde ap. Suid. Κρατερώνυχας, ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντας. [“Κρατερώνυξ, Const. Manass. Chron. p. 120. * Κοιλώνυξ, Schol. Victor. ad Il. Z. 507. p. 719. Heyn., Κοιλώνυχων ἵππων πρύτανιν, de Neptuno.] Μονώνυξ, sive Μώνυξ, ET Μονώνυχος sive Μώνυχος, Solidas ungulas habens, Simples et individuas ungulas habens. Aristot. de Part. Anim. 2. Μονώνυχες πόδες, Pedes solidi, Pedes quorum ungulæ individuae sunt, qui. ungulas fissas non habent: ut equini, asinini. Geop. Τῶν ἵππων καὶ σῆδον πάντων τῶν μονωνύχους τὰς ὀπλὰς ἐχόντων, pro his Varionis, Equorum et fere omnium quæ ungulas indivi-

sas habent. Et frequenter ap. Hom. μωνυχες ἵπποι, Equi solidis ungulis, simplices et individuas ungulas habentes: ad differentiam boum, ovium, et ceterorum animantium quibus χηλαὶ tribuuntur. Hoc μώνυξ utitur et Aristot., itemque altero μώνυχος: ut cum de cancris ait, Τῆς μὲν θηλείας ὁ πρῶτος ποῦς δίκρους ἐστὶ, τοῦ δ' αρρενος μώνυξ. Pro quibus Plin., Feminæ primus pès duplex, mari simplex. Rursum Aristot. Εἰσὶ γὰρ καὶ ἐν Ἰλλυριοῖς καὶ ἐν Παιονίᾳ μωνυχες ὕες τῶν ζῶων οὖν τὰ μὲν πλεῖστα τῶν ἐχόντων κέρατα, δίχαλα κατὰ φύσιν ἐστὶ μώνυχον δὲ καὶ δικέρον οὐδὲν ἡμῖν ὤπται· μονοκέρατα δὲ καὶ μώνυχχα, ὀλιγα, οἷον ὁ Ἰνδικὸς ὄνος. Quæ sic Plin. Sues in Illyrico quibusdam locis solidas habent ungulas: cornigera, fere bisulca: solida ungula et bicorne, nullum: unicomne, asinus tantum Indicus. Improperie Eur. (Iph. A. 250.) μωνύχοις ἄρμασι pro Curribus qui ab animalibus solidas ungulas habentibus trahuntur, ut sunt equi, muli. Quod vero ad Μώνυξ et Μωνύχος attinet, per sync. dicuntur pro Μονώνυξ et Μονώνυχος, quamvis hæc minus usitata putentur. [“Μονώνυξ, ad Anacr. p. 8. Fischer. Μώνυξ, ibid. ad Il. A. 513. Heyn. Hom. 5, 44. 551. Toup. Opusc. 1, 207. Μώνυχος, ibid. Musgr. Iph. A. 250.” Schæf. Mss. * “Πεντώνυξ, Quinque ungues habens s. digitos, Philostr. p. 63.” Kall. Mss. * Πλατύνωξ, Eutecmii Metaphr. Oppiani p. 9.] Ριζώνυξ, Radix unguis. Et plur. ριζώνυχες, Unguium radices. J. Poll. 2. Τα δ' ὑπὸ ταῖς φάλαγξι, ριζώνυχες· ἐξ αὐτῶν γὰρ αἱ τῶν ὀνύχων ἀρχαί: ubi SCRIBITUR Ριζόνυχες per o. Dicuntur autem ριζώνυχες ad differentiam τῶν ἀκρωνυχῶν: potius hæc duo opposita sibi sunt. [“Jacobs. Anth. 9, 122.” Schæf. Mss.] Appellantur ET Ριζώνυχια a Rufo Eph. sicut ἀκρωνυχία ab J. Poll. (2, 145.) nominantur, quæ his opposita sunt: Αἱ δὲ τῶν ὀνύχων ἀρχαί, ριζώνυχια. [Ριζόνυχια, Ægin. 6, 85. leg. per ω. * “Στερρώνυξ, * Χαλώνυξ, Herodian. Epimer. 204.” Boiss. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 233.] Στόνυξ, Unguium extremitas. Hesyehio στόνυχες sunt non solum τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων, sed etiam τὰ ἐξ αὐτῶν λήγοντα, Quæ in acutum desinunt, ut cuspides, mucrones: qua signif. e. Lycophr. affertur λοίγιος στόνυξ pro Lethifera teli cuspis. [“Wakef. Ion. 400. Eum. 806. (ubi de * Στόνυγμα.) Jacobs. Anth. 6, 422. p. 170. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 205. Toup. Opusc. 1, 450. Musgr. Cycl. 400. Ruhnck. Ep. Cr. 227. ad Timæi Lex. 106.” Schæf. Mss. * Συλόνυξ, Epigr. Phanix 6. στόνυξ, ap. Anal. 2, 53.] [“Διόνυχος, Etym. M. 811.” Boiss. Mss.] Διόνυχον, τὸ, Ad ungum factum, Accuratum, Exactum, VV. LL. sine Auctore tamen et exemplo. [Διόνυχοι, Stob. Serm. 249. διαίτα, perperam pro δι' ὄνυχας. Cf. Ὀνυξ.] “Ἐξώνυχον, ET Αἰγώνυχον, vocari ἀπονο-“ nullis τὸ λιθόσπερμον, est ap. Diosc. 3, 158.” [“Πεντώνυχος, Lobeck. Phryn. 708.] Πλατύνωξ, Qui latos habet ungues: Ἀνθρωπός ἐστι ζῶον δίπονον, ἄπτερον, πλατύνωξον: quam definitionem Diog. L. 7. p. 279(=335.) Platoni ascribit, qui illud postremum addiderat cum a Diogene Cynico fuisset derisus. Πολυνύχος, Multos habens ungues, [Aristot. H. A. 1, 786. * Τριώνυχος, Tricuspis, Lycophr. 392.] Παρωνυχία, ἡ, Abscessus ad unguis radicem natus: alii malunt Inflammationem vocare. Non leve prorsus malum est, ut quod dolores et febres aliquando moveat. Et tamen Lat. Reduviam curare pro Occupari in re minima, Proverbii loco usurpant. E quo arbitror Reduviæ nomine non tantum παρωνυχίαν designari, sed Eum affectum, in quo ad unguum latera caruncula aut cutis portio resolvitur, nullo fere dolore. Inde Lat. Reduviam vel Rediviam malum hoc nuncuparunt. Redivire enimolvere est. Fest. Hæc. Gorr. inter alia. Fest. Rediviam quidam, alii Reluvium appellant, cum circa ungues cutis se resolvit, quia Luere s. Duere est solvere. P. Ægin. c. 3. Ἡ π. ἀπόστημα ἐστὶ παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ ὀνύχου συνιστάμενον. Plin. non solum Paronychias appellat ejusmodi γῆλα, sed etiam Paronychia: ut cum alibi, tum 28, 8. Ramentis eboris cum melle Attico, ut ajunt, nubeculæ in facie, seobe paronychia tolluntur. Apud P. Ægin. SCRIBITUR Παρωνυχία, quam scripturam non probo: [cf. Ριζόνυχια ex Eod.] Idem morbus

a Suida VOCATUR Παρωνυχίς, ut in Παρωνυχία significante Herbam, dicitur. [* Παρωνυχίς, Gl. Reduvia.] || J. Poll. autem παρωνυχίας appellat τὰ ἐκατέρωθεν τῶν ὀνύχων. || Παρωνυχία est etiam Nomen herbæ nominatæ ἐκ τοῦ παρωνυχίδας ἰᾶσθαι, Suid. : Diosc. quoque 4, 54. tradit hoc θαμνίσκιον καταπλασθὲν παρωνυχίας θεραπεύειν. [“ Παρωνυχία, Wyttenb. ad Plut. 1, 277.” Schæf. Mss.]

Ὀνύχιος, Onychinus; μύρον, Diosc. 1. Unguentum onychinum, ex onychis ostrei adipe, qui pro oleo in usu olim fuit, Marcell. || Colorem onychis conchylii referens : qui color Blatteus etiam appellatur, quemadmodum in Ὀνυξ quoque dictum fuit : ut Onychina pruna ap. Colum., et Onychina pyra ap. Plin. 15, 15. ubi ait, Signina, quæ alii a colore Testacea appellant, sicut onychina, purpurea. [Plut. Antonio 58. δελτάριον.]

Ὀνυχίτης, ut ὀνυχίτης λίθος, Lapis onychites, qui et Onyx et Alabastrites, ut e Diosc. docui in Ὀνυξ : est autem Marmoris quoddam genus. FEM. Ὀνυχίτης, ut καδμεία, Onychitis cadmia, dicta a similitudine venarum onychis lapidis : de qua ita ap. Diosc. 5, 84. Ἡ ἔξωθεν μὲν κυανίζουσα, ἔνδοθεν δὲ λευκότερα, διαφύσεις ἔχουσα ἐμφερεῖς ὀνυχίτη λίθῳ. Plin. 34, 10. Onychitis, extra pene cærulea, intus onychis maculis similis. [“ Appian. 1, 819.” Wakef. Mss.]

Ὀνύχιον, τὸ, Unguiculus. Citatur etiam pro Onychites lapis, ex Exodo 28, [20. Theophr. Fr. 2, 31.]

* Ὀνυχίμαϊος, Phrynichus Bekkeri p. 53. τέμνειν ὀνυχίμαϊα, Lobeck. Phryn. 559.]

Ὀνυχίζω, Ungues præcido, reseco, Artemid. Ὀνειροκρ. 16. Rosas quoque ὀνυχίζειν dicimur, cum unguem eis eximimus, i. e. inas foliorum partes, colore candido, quibus in capite suo hærent et pendunt : ideo in medicina damnatas, quod nulla solis coctura coloratæ odoratæque inutili humore abundant. VV. LL. Diosc. 1, 54. Νεαρὰ ὀνυχίζων πρόσβαλε ῥόδα, Recentes rosas detractis unguibus adjice. Et in pass. ap. Eund. et ap. P. Ægin. ὀνυχισμένα ῥόδα, Rosæ quarum unguis recisus est. De his autem unguibus ex eod. Diosc. et Plin. in Ὀνυξ scripsi. Apud J. Poll. habetur etiam Ὀνυχίσσασθαι, active itidem pro ἀφαιρεῖσθαι τοὺς ὀνυχας τῶν δακτύλων : pro quo utendum potius ait composito ἀπονυχίσσασθαι : verba ejus in Ἀπονυχίζω referam. || Ὀνυχίζω exp. etiam Ungue noto, ut ii faciunt, qui memoriæ consulunt. || Ad unguem exigo, Exacte subtiliterque expendo, λεπτολογῶ, quo sensu et comp. ἔξονυχίζω usurpatur. Sic Phrynich. Ὀνυχίζειν καὶ ἔξονυχίζειν τίθεται ἐπὶ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι τὸ δ' Ἀπονυχίζειν, τὸ τὰς αὐξήσεις τῶν ὀνύχων ἀφαιρεῖν σημαίνει. Et mox addit, Εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ τοὺς ὀνυχας ἀφαιρεῖν τίθησθαι τις, χρήσαιτο ἂν τῷ Ἀπονυχίζειν ἐπὶ δὲ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι καὶ ἐξετάζειν ἀκριβῶς, τῷ Ὀνυχίζειν χρήσαιτο ἂν. Sic ap. Hes. Ὀνυχιεῖ, ἐπιμελῶς ἐξετάσει. Exemplum habes in Ἐξονυχίζειν, quod Athen. usurpavit pro Cavillabunde et sophistice disserere, Ad unguem exigere et exquirere, Bud. [Lobeck. Phryn. 289. “ Thom. M. 651. Aristoph. Fr. 285.” Schæf. Mss. Jambl. Pythag. c. 154. Artemid. 1, 22. I. q. ἀκριβολογέω, Clem. Alex. 529. * “ Ὀνυχισμός, Unguium curatio, Strabo 1184.” Wakef. Mss. * “ Ὀνυχιστήρ, Unguis, Athan. 2, 68.” Kall. Mss. LXX. Deut. 14, 8. 6. 7. Lev. 11, 3. 26. “ Phryn. Ecl. 127.” Schæf. Mss.] “ Ὀνυστήρια λεπτά” e Posidippo Comico affert J. Poll. 10, (140.) c. 31. “ in sermone de Instrumentis Tonsoris. Sed forsan “ scr. Ὀνυχιστήρια, et intelligendi Cultri ad recisionem unguium apti. Alii interpr. Parvi onyches ; “ sed viderint.” [Ὀνυχιστήριον, Gl. Unguicularium, “ Jacobs. Anth. 8, 170.” Schæf. Mss.]

Ἀπονυχίζω, Ungues recido, reseco. UNDE Ἀπονυχίσματα dicuntur Unguium resegmīna, præsegmīna, Unguium putamina, ut Bud. interpr. in hoc Symbolo Pythag. Ἀπονυχίσμασι μὴ ἐπουρεῖν. [Jambl. Protr. 316. Kiessl.] Ἀπονυχίσαι, inquit Suid., potius dicunt quam ὀνυχίσαι. J. Poll. quoque, Ἀπὸ δὲ τῶν ὀνύχων Ὀνυχίσασθαι καὶ Ἀπονυχίσασθαι ᾧ καὶ μᾶλλον χρηστότερον : ut et Phrynich. docet paulo ante

in Ὀνυχίζειν. Capitur etiam metaphoricè pro Auferre s. Adimere quidlibet : Aristoph. Ἰππ. (709.) Ἀπονυχῶ σου τὰν Πρυτανείῳ σιτία, quasi Recidam tuas in Prytaneo epulas, Præcidam, i. e., Tibi adimam, Te privabo tuis in Prytaneo epulis. Pro ἀφαιρήσομαι τὴν σίτησιν, inquit Suid., ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὀνυχιζομένων. [Lobeck. Phryn. 289. “ Thom. M. 651. Jacobs. Anth. 7, 385. Kuster. Aristoph. 111. Herod. Philet. 443. et n.” Schæf. Mss.] Ἐξονυχίζω, Ungues excindo s. eximo, Exungulo, Plaut. Metaph. pro Exarmo, Ceu unguibus exarmo. Gallice dicimus itidem per metaph. Il leur a bien rogné les ongles. Sed aliter Plut. Symp. 6, 7. Οὕτως, εἰ δεῖ μεταφορᾷ χρῆσθαι λέγειν, ἔξονυχίζουσι τὸν ἄκρατον καὶ ἀποθλύουσιν οἱ διηθοῦντες : paulo post dicit, Ἐξαίρουσι τοῦ οἴνου τὸ ἐμβριθέες. Sumta autem metaph. a volucris aliisve animantibus quæ se unguibus ungulivse defendunt : aut etiam non provocata aliquem invadunt : quæ petulantia corrigitur, cum ea ἔξονυχίζομεν, Exungulamus. || Item ὠνυχισμένα et ἔξωνυχισμένα ῥόδα ap. Gal. et P. Ægin. Rosæ quibus λοβοὶ et ὀνυχες exemti sunt, || Ἐξονυχίζειν, sicut et simplex Ὀνυχίζειν, capitur etiam pro Exquisite expendere et ad unguem exigere, ἀκριβολογεῖσθαι, λεπτολογεῖν, ἐξετάζειν ἀκριβῶς, quemadmodum et in Ὀνυχίζω annotavi. Athen. (97.) Ἐξονυχίζειτε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων, i. e., inquit Bud. 894., Cavillanter et sophisticè versas quicquid a quoquam dicitur, et unumquodque verbum a disserente prolato inquiris cavillosa subtilitate : omniaque ad disputationem revocas, et velut ad unguem vis omnia esse exacta inter loquendum, ut ne scrupulus quidem ullus maneat, h. e. καὶ δι' ὀνυχος ἅπαντα τὸν λόγον βασανίζει : nam δι' ὀνυχος ἀκριβοῦν dicunt quod Lat. Ad unguem exigere vocant. Hæc ille. Ἐξονυχίζειν, inquit Idem in Lex. suo, quasi Limare, Ad unguem exigere, Scrupulose persequi. Artemid. Onirocr. 1. p. 13. (16, 31.) Βλάβην τινὰ κοινὴν νομίζομεν τὸ μὴ οὐχὶ περὶ ἐκάστου ἀκριβοῦν καὶ ἔξονυχίζειν. Ead. signif. utitur simplici quoque l. 4. Μικρὰ μὲν καὶ οὐ πολλὰς ἄξια φροντίδος, ὅμως δὲ ἐπιζητούμενα ὑπὸ τῶν ὀνυχιζόντων πάντα. [“ Herod. Philet. 443. et n., Phryn. Ecl. 126. Thom. M. 651.” Schæf. Mss.] Περιονυχίζω, Ungues in orbem reseco, circumcido, Deut. (21, 12.) Περιονυχίσεις αὐτήν, Ungues ejus circumcides.

[* Ὀνυχώ, Cocchii Chirurg. Vett. 94.]

“ ONONIS, Ononis : a Theophr. numeratur inter “ ea, quæ παρὰ τὴν ἀκανθὰν ἕτερον ἔχουσι φύλλον, “ H. Pl. 6, 1, (3.) Unde Plin. 21, 15. Aliqua et secundum spinam habent folium, ut tribulus et “ ononis. Et cap. seq. itidem in spinosorum genere “ numerat ononin, dicens in ramis spinas habere, “ appposito folio rutæ simili, toto caule foliatam in “ modum coronæ : esse vivacem præcipue, et atrato “ inimicam ; sequi enim a frugibus. Merito igitur “ τρηχέαν ὄνωνιν dixit quidam. Diosc. (3, 21.) ἄνω “ νιν vocat.” [Vide Theophr. 6, 5, 3. et var. lectt.] “ Apud Nicandrum legitur ET Ὀνωσις, Θ. 872. ὕσσω “ πὸς τε καὶ ἡ πολύγωνος ὄνωσις : sed metuo ne per “ peram pro ὄνωνις : præsertim cum addat πολύγωνος : id enim pro πολυάκανθος accipere videtur.” [“ Jacobs. Anth. 9, 123. Aristoph. Fr. 290. Plut. Mor. 1, 168. Oxon.” Schæf. Mss.]

ΟΞΥΣ, Acutus, ut ea quæ mucronata et cuspidata sunt, Il. Δ. (185.) Οὐκ ἐν καιρίῳ οὐδὲ πάγῃ βέλος. Sic ap. Lat. Sagitta acuta, Jaculum s. Spiculum s. Telum acutum. Od. N. (271.) κατέκτανον ὀξεί χαλκῷ. Et ap. Etym. ὀξεῖα μάχαιρα, i. e. ἡ ἡκοιμένη, Acutus gladius. Suidæ autem οὐδὲν μαχαίριον est ὃ ταχέως κεντεῖ : unde videtur facere primam eam signif., qua ὀξὺς pro Celer usurpatur. Et Diosc. sempervivo tribuit φυλλάρια ὀξέα ἐπ' ἄκρου, Mucronata, Plin. Et ὀξὺς σχοῖνος, Juncus acutus. Plin. 21, 18. de junci generibus, Tria genera ejus : acuti, sterilis, quem marem et ὀξὺν Græci vocant. Il. Υ. (423.) Οὐδὲ δόρυ κραδάων. Sic Latine Acuta hasta

ap. Virg. et Ovid. Et II. Π. (772.) ὀξέα δούρα, Od. I. (382.) μοχλὸν ἐλόντες ἐλάϊνον, ὅξυν ἐπ' ἄκρῳ. Et κατὰ τὰ ὀξέα, Mucronato turbine, Gaza. || Metaph. quoque pro Acutus capitur, Acer: ut cum Visus acutus s. acer dicitur. Plato Phædro, "Ὁψις γὰρ ἡμῖν ὅξυν-τάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. Q. I. Cic. ita interpretatus est, Oculorum est in nobis sensus acerrimus. Quo pertinet ὅξυν βλέπειν, Acutum cernere, Acie oculorum pollere. II. Ψ. (477.) Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέκεται ὅσσε, P. (675.) de aquila, ὃν ῥά τέ φασιν Ὀξύτατον δέκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν. Plato Polit. 2. Οὐ φαῦλον, ἀλλ' ὅξυν βλέποντος. Aristoph. Πλ. (210.) ὀξύτερον βλέπων τοῦ Λυγκέως, de eo qui acerrimi visus est, Plin. Et metaph. ap. Philon. V. M. 1. Τοῖς ὅξυν τῇ διανοίᾳ βλέπειν δυναμένοις, Homīnibus acri mentis acie intuentibus. || Ad auditum quoque transfertur, et voces sonosque qui aures feriunt: ut ap. Lat. legitur Vox acuta, Sonus s. Tinnitus s. Stridor acutus: item Æs acutum, pro Acutum sonum edens: qua signif. etiam Argutus capitur. II. O. (313.) ὦπρὸ δ' αὐτῇ Ὀξεῖ ἀμφοτέρωθεν. Et ap. Aristot. Rhet. 3. ὀξεῖα φωνή, Vox acuta: Καὶ πῶς τοῖς τόνοις χρῆσθαι δεῖ πρὸς ἕκαστα πάθη, οἷον ὀξεῖα, καὶ βαρεῖα καὶ μέση. Ab Horat. quoque opp. Acutus et gravis sonus, ut cum de chorda ait, Poscentique gravem persæpe remittit acutum. Huc pertinet ὅξυν φθέγγεσθαι et κλάγγειν, Acutum s. Argutum. II. P. (89.) ὅξυν βοήσας, B. (222.) de Thersite, Ὀξέα κεκληγῶς λέγ' ὀνειδέα, Hesiod. A. (234.) ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ Ὀξέα καὶ λιγέως, Athen. 4. Ὀξὺν καὶ γοερὸν φθεγγομένοις. Sic Horat. quo pacto alterna loquentes Umbræ cum sagaua, resonarent triste et acutum. Dicitur autem Sonus acutus, qui ita aures penetrat, ut ferrum mucronatum cutim; sic enim et Suid. ὅξυν φόφον exp. τὸν ταχέως παραγινόμενον ἐπὶ τὴν αἴσθησιν καὶ ταχέως ἀποπαυόμενον, ut is, quem νεάτη edit: βαρὺς autem, quem ἡ ὑμᾶτη. Et ὀξεῖα προσωδία ap. Gramm. Acutus s. Summius tonus: ut Gell. 13, 24. Summum autem tonum, προσωδίαν acutam dicit. || Itidem metaph. ὀξεῖαι μελεδῶναι et ὀξεῖαι νόσοι dicuntur, ubi etiam reddere queas Acres, Vehementes, Od. T. (517.) πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένῳ [—ην] ἐρέθουσιν. Sic Acres curas dicit Varro, Lucr. Cic. Qui autem dolor ὅξυν et acutus dicatur, vide in Ὀδύνῃ. Sic reddi posse etiam ὀξεῖα νόσος s. ὅξυν νόσημα, ante dixi, ut Horat. Si latus aut renes morbo tententur acuto. Sed ὀξεῖα νόσος signif. etiam Celerem morbum. Nam, ut ait Gal. extremo libri 3. de Diebus criticis, e motus specie acutus morbus nominatur. Nec tamen in solo celeri motu essentia acuti morbi posita est, sed in ejus etiam magnitudine et periculo: unde et Archigenes acutum morbum non temporibus quidem solis nudisque, sed motu potius et natura appellandum censebat. Nam cum morbus segni lentoque motu et cum intervallis a febre vacuis ad quadragesimum usque diem procedit, nemo, inquit, sanæ mentis eum acutum dixerit, sed πολυχρόνιον, h. e. Diuturnum: similiter et parvas illas febres periculoque carentes diarias, nemo acutas, sed ὀλιγοχρόνιους, Breves, vocarit. Est enim acutus morbus, ut ipse definivit, cui motus velox et subita pericula adveniunt. At velociter quidem moveri dicitur, quod ad suum finem iudiciumque properet, ipsumque ad decimum quartum diem consequatur. Qui enim ante solvitur, κάτοξυς, Peracutus, dicitur: qui vero longius procedit, simpliciter acutus. Sunt tamen et in his differentiæ, quas ap. Gorr. vide. Hippocr. in vehementi febre videtur acutorum morborum essentiam collocasse, ut qui I. 1. περὶ Διαιτῆς ὀξέων ita scribat, "Ἔστι δὲ ταῦτα ὀξέα ὁκοῖα ὠνόμασαν οἱ ἀρχαῖοι, πλευνίτιν καὶ περιπλευνονίτην, καὶ φρενίτην, καὶ λήθαργον, καὶ καύσον, καὶ τᾶλλα νοσήματα ὁκόσα τούτων ἐχόμενα ἔστι, ὧν οἱ πυρετοὶ τὸ ἐπίπαν ξυνεχέες ὄντες κτείνουσι. Idem Hippocr. ὀξεῖς πυρετοὺς, Febres acutas, de Galeni sententia, eas appellavit, quæ caliditatem exhibent manui celeriter occurrentem. Dicitur vero et alia signif. ὅξυν πυρετός, ab eod. Hippocr. I. 6. τῶν Ἐπιδημιῶν: est enim febris differentia a motu caloris

sumta, h. e. a caliditate celeriter manui occurrente, et suam motionem celerem indicantē: cui ipse Hippocr. ἐπαναδιδόντα πυρετὸν opp. Dicitur autem eacujus calor initio et mox ubi manus est admota corpori, ardens et acris percipitur, sed manu diutius immorante, languidior et mitior sentitur: hujusmodi sunt biliosæ febres. Ὀξέα πάθη s. ὀξέα νοσήματα. Scrib. Larg. vocat Vitia præcipitia, Cæl. Aurel. Celeres passionēs: qui, sicut Aretæus περὶ Ὀξέων καὶ Χρονίων Παθῶν octo libros edidit, et ipse tres Celerum Passionum libros conscripsit, Χρονίων quinque. Celeres autem vocat etiam Acutas: χρονίαις vero, Tardæ passionis morbos. || Sol quoque ὀξύν dicitur, qui ita calore suo penetrat hominum corpora ut telum mucronatum, Hesiod. Ἔργ. 2, (32.) Τῆμος δὲ λήγει μένος ὀξέος ἡελίοιο: de temperie aeris quæ dies caniculares sequitur. Sic Horat. Est ubi plus tepeant hyemes? ubi gratior aura Leniat et rabiem canis et momenta leonis, Cum semel accepit solem furibundus acutum? Lucr. et Plin. dicunt etiam Sol acer; Virg. Potentia solis acrior. || Mars quoque ὀξύν dicitur, ut Horat. Acuta bella vocavit, pro Acris, Vehementia: alii malunt Periculosa. II. H. (330.) Τῶν νῦν αἶμα κελαιὸν ἐύρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον Ἑσκέδασ' ὀξύν Ἄρης. Eust. annotat ὀξύν Ἄρης ab Hom. usurpari vel pro ὁ τομος σιδήρεος, vel pro ὁ σφοδρὸς καὶ σύντονος πόλεμος. Sic ὀξύν ἀγὼν καὶ χαλεπὸς, Plut. Romulo (18.) p. 51. meæ Ed., Acre ac difficile certamen, prælium: Cic. Bellum acre et magnum, Prælium acerrimum. || Homo etiam aliquis ὀξύν vocatur, qui et δριμύς et ταχύς, Acer, et celer ac promptus in expediendis quæ suscepit, aut aggrediendis quæ cogitavit, Aristot. Eth. 3, 7. Οἱ δὲ ἀνδρεῖοι, ἐν τοῖς ἔργοις ὀξεῖς, Acres et celeres: θρασεῖς vero dicit esse προπετεῖς, Præcipites. Thuc. 8, (96.) p. 294. Διάφοροι γὰρ πλείστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς: ubi nota oppositi ei βραδεῖς, sicut a Lat. opp. Celeres et tardi, Acuti et hebetes. Cic. Velox an tardus sit, acutus an hebetior. Idem, Aliæ agrorum partes, quæ acuta ingenia gignant, aliæ, quæ retusa. Et ὀξεῖς κατήγοροι, Qui acuti et perspicaces sunt in accusando, vel Acres. Plato Apol. (29.) Οἱ δὲ μου κατήγοροι, ἅτε δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες. Interdum cum infin. hoc ὀξύν construitur: Thuc. 1, (70.) Οἱ μὲν γε, νεωτεροποιοὶ, καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς τε καὶ ἐπιλέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνώσι, Celeres ad excogitandum et exequendum. Ad cuius l. imitationem Herodian. 2, (9, 2.) dixit, Πόνους τε ἀντέχων ῥᾶστα, νοῆσαι τε ὀξύν, καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ταχύς, Promptus ad excogitandum. Sic Cic. Animi atque ingenii celeres quidam motus esse debent, qui ad excogitandum sint acuti. Demosth. (32.) Καὶ γινῶναι πάντων ὑμεῖς ὀξύτατοι τὰ ῥηθέντα, Acutissimi. || Alias homo aliquis ὀξύν dicitur etiam pro ὀξύθυμος, Iracundus s. Ad iram præceps, Qui facile s. levi de causa accenditur vehementi ira. Epigr. 2. in parcos, Εἰπεῖν τὸν καλέσαντα φυλάσσομαι, ἐστὶ γὰρ ὀξύν: Caveo ne nominem eum, qui ad cœnam illam me vocavit; præceps enim ad iram est. Sic Etym. ὀξύν ἀνθρώπον esse dicit τὸν ταχέως θυμούμενον, et Eust. τὸν θυμικόν. Is etiam Acer Lat. dicitur, ut in Ὀξύτης dicitur. || Præterea Succus acutus s. acidus; ὀξύν dicitur, Ruf. Eph. "Ἄλλους δὲ ὀξύν καὶ νιγρόδη καὶ ἀλυκὸν καὶ πικρόν. Sic Xen. K. II. 6, (2, 11.) "Ὅψα δὲ χρὴ συνεσκενᾶσθαι ὅσα ἐστὶν ὀξέα ἐπὶ πλείστον καὶ δριμύα καὶ ἀλμυρά. Plut. Symp. 6, 2. Τὰ γὰρ ὀξέα καὶ δριμύα καὶ ἀλμυρά θρύπτοντα τὴν ὕλην διαφέρει καὶ σκίδνουν, ὥστε νεαρὰν ποιεῖν τὴν ὄρεξιν. Sic Plin. Ep. 123. Si cœnam tibi facerem, dulcibus cibus acres acutosque miscerem, ut obtusus illis et oblitus stomachus, his excitaretur. Ubi Acutis dixit pro Acidus de sapore itidem loquens: ut 15, 17. Quæ sunt communia et pomis omnibusque succis saporum genera, tredecim reperiuntur, dulcis, suavis, pinguis, amarus, austerus, acer, acutus, acerbus, acidus, salsus. Ibid. dicit, In vinis sapor austerus et acutus, et dulcis et suavis, omnes alieni. Alibi de alio sensu loquens dicit Odor acutus. Apollod. ap. Athen. (76.) πλὴν τὸ οἰνάριον πάνν. Ἦν ὅξυν καὶ ποιη

ρόν· ὥστ' ἤσχυρόμην, Acidum. Et Ipsum acetum ὀξύ· A dicitur, quod acore suo palatum penetret: Horat. Acre acetum, Cels. Acerrimum acetum. Item ὀξεῖα σταφυλή ap. Suid. ἡ κεντρίζουσα τὴν γεῦσιν. || Celer, Plut. Romulo (10.) p. 41. μεὰ Ed. de quodam Celere, Καὶ ἀπ' ἐκείνου τοὺς ταχεῖς οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ὀξεῖς, κέλερας ὀνομάζουσι. A Cic. quoque hæc duo copulantur, ut cum ait, Motus animi celeres et acuti. Et κινήσεις ὀξεῖαι, a quibus ὀξυκίνητα dicuntur, Quæ celeri acutoque motu agitantur. Sic ὀξέα πάθη, s. ὀξέα νοσήματα dicuntur Celeres passionēs, Cæl. Aurel. Vitia præcipitia, Scrib. Largus: alias Morbi acuti, ut supra docui: quibus opp. χρόνια πάθη, Tardæ passionēs, Cæl. Aurel. Itidem homo aliquis ὀξύς dicitur Qui celer et promptus est in exequendis, quæ animo concepit, cui opp. βραδύς, Tardus; vel Acutus in excogitandis. Sic Stat. de quodam palæstrita, motu Spartanus acuto Mille cavet lapsas circum sua tempora mortes: i. e. celeri et calido. Hujus signif. exempla paulo ante retuli. Legitur et ὀξύς πρὸς αἴσθησιν ap. Plat. de Rep. 2. || Dicitur etiam καιρὸς ἐπισφαλὴς καὶ ὀξύς, a Plut. Coriol. 71. qui imitatus videtur Xen. K. II. 8, (5, 4.) "Ὁσφ τε ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς πολεμικὰ τὰ χρήσεων, καὶ μείζω τὰ σφάλματα ἀπὸ τῶν ὑστεριζόντων ἐν αὐτοῖς, interpr. Quo enim magis subita sunt tempora earum rerum quibus utendum est ad res bellicas. Hippocr. καιρὸν ὀξύν vocasse dicitur Præcipitanter celeriterque elabentem.

'Οξύς, Herbæ nomen, Plin. 27, 12.

Sunt et 'Οξεῖαι Insulæ, forsā a mucronato situ. Plin. quoque Oxias appellat, 4, 12. dicens esse inter Leucadiam et Achaiam sitas. Hom. Θεὰς nominat, ut Strabo testatur l. 10. p. 200. Καὶ αἱ 'Οξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς Θεὰς εἶπε. Idem l. 8. cum eīssset hunc versum Od. O. (298.) "Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε Θοῆσι, subjungit, Θεὰς δὲ εἶρηκε τὰς 'Οξεῖας τῶν Ἐχινάδων δ' εἰσὶν αὐταί, πλησιάζουσαι τῇ ἀρχῇ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου. || Est et ὀξεῖα βαφή, de qua Eust. 1658. postquam dixit Chæremone peculiariter ῥόδα vocare ὀξυφεγγῇ καὶ ἑáros τιθηνήματα, subjungit, ἔνθα ὅρα τὸ 'Οξυφεγγῇ, χρήσιμον ὄν εἰς τὸ νοῆσαι τοῦνομα τῆς ὀξεῖας βαφῆς.

Substantive etiam et absolute DICITUR 'Οξεῖα, pro ἡ λόγχη: unde Δι' ὀξεῖας δραμεῖν, Proverbium ἐπὶ τῶν διακινδυνεύοντων, Suid. [Zenob. Adag. 3, 13.]

'Οξύς, Lumbus: unde ὀξύ, quod Erot. ap. Hippocr. exp. ὀσφύϊ.

'Οξύ, Substantive, Id quod in acutum exit, Mucro, Acumen, Acies, Aristot. de cicadis, Τίκτουσι δ' ἐν τοῖς ἀγροῖς τρηπῶντες ὧ ἔχουσιν ὑπισθεν ὀξεῖ: pro quibus Plin. Asperitas præacuta in dorso, qua excavant fœturæ locum in terra. Sic Κατὰ τὰ ὀξέα, Gazæ Mucronato turbine. In gladio ὀξύ dicitur Acies et mucro: in oculis, Oculorum itidem acies s. acumen: in sonis, Vox acuta: in saporibus et succis, Acor: in cursu, Celeritas: quibus opp. τὸ ἀμβλύν, τὸ βαρύν, τὸ γλυκύν, τὸ βραδύν: ut ex his verbis patet, quæ in VV. LL. citantur, Τὸ ὀξύ, ἐπὶ μὲν φωνῆς ἔχει ἐναντίον τὸ βαρύν· ἐπὶ δὲ δρόμου, τὸ βραδύν· ἐπὶ δὲ ὀφθαλμῶν καὶ ξίφους, τὸ ἀμβλύν· ἐπὶ δὲ χυμῶν, τὸ γλυκύν. Sed et ὀξύ dicitur Quicquid celeri motu transit, et subito efficacique sensu percipitur, sumta metaph. a mucronatis s. cuspidatis. 'Οξύ dicitur etiam Celeritas: τὸ ἐμπλήκτως ὀξύ, Præceps celeritas, quemadmodum Bud. interpr. ap. Thuc. 3, (82.) Τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξύ, ἀνδρὸς μοῖρα προσετέθη, Præceps celeritas data est virilitati et ascripta, Præcipitis celeritatis causam virilitatem esse censebant. || 'Οξύ adverbialiter etiam capitur, sicut Acutum quoque ap. Lat. pro Acute: ut Horat. Cur in amicorum vitiis tam cernis acutum? quod Græci ὀξύ βλέπειν dicunt, et una voce ὀξυδορκεῖν. Itidem enim Plut. ait (7, 835.) Τὸν βάσκανον τὸ ἀλλότριον κακὸν ὀξυδορκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν, In alienis vitiis acutum cernere, ad sua conuivere. Aristoph. ὀξύ ἄδων, Acutum canens, pro Acuta voce. Et Plato de LL. 'Οξύ ακούων, Acute audiens; dicuntur enim Acutæ aures, quæ Celeriter sonos editos percipiunt. Aliâ præce-

dentibus similia exempla habes in 'Οξύς. Sed et plur. 'Οξέα pro ὀξέως capitur, Hesiod. ('A. 233.) 'Οξέα καὶ λιγέως ἰάχεσκειν, Acuta voce s. Alta: pro quo 'Οξέα dicitur ETIAM 'Οξεῖα, inserto i propter metrum: 348. 'Οξεῖα χρέμισαν, 347. i. e. Acutum hinniebant, ut Virg. Pelion hinnitu fugiens implevit acuto. || 'Οξύ, Celeriter, Velociter, Cito, Il. P. (256.) 'Ὡς ἔφατ'· ὀξύ δ' ἄκουσεν 'Οἴληος ταχύς Αἴας: Celeriter s. Cito audit, quo accipi modo queat et Plat. l. qui præcedit. Il. E. (680.) Εἰ μὴ ἄρ' ὀξύ νόησε μέγας κορυθαῖολος Ἑκτωρ: qui versus multis in Il. ap. Hom. legitur, mutatis tantum aliquot verbis.

[* 'Οξύς, Wakef. Ion. 532. Trach. 685. 1176. Phil. 808. S. Cr. 1, 9. Luzac. Exerc. 149. Jacobs. Anth. 6, 266. 7, 33. 8, 146. 325. 9, 134. 11, 292. Capper. ad Quintil. 523. Villosion. ad Long. 268. ad Lucian. 2, 312. Heindorf. ad Plat. Theæt. 400. Phryn. Ecl. 198. Thom. M. 651. ad Charit. 465. 663. Casaub. ad Athen. 140. Ruhnck. Ep. Cr. 244. Bruck. Antig. 108. ad Diod. S. 1, 358. Acer, Vehemens, Acerbus, T. H. ad Plutum p. 246. Heyn. Hom. 6, 166. Toup. Ep. de Syrac. 342. Acidus, Callim. 1, 452. Celer, Toup. Opusc. 2, 294. Fervens, Græv. Lectt. Hes. 555. De rupibus, Jacobs. Anth. 8, 102. De colore, Brunck. Aristoph. 3, 153. (Eip. 1172.) De sono, Lucian. 1, 25. Sic Lat. Acutus, cf. Görenz. ad Cic. de LL. 175. Opp. γλυκύν, ad Charit. 215. Conf. c. ὠκύν, ad Herod. 375. 675. Jacobs. Anth. 6, 266. 9, 55. Heyn. Hom. 6, 190. 'Ο θάνατος, πυρετός, σφυγμός, Valck. Adoniaz. p. 219. Νέος καὶ ὀξύς, Heindorf. ad Plat. Gorg. 57. 'Οξεῖαι, Jacobs. Anth. 8, 102. Δι' ὀξεῖας δραμεῖν, ad Phalar. 267. 'Οξύ, Heyn. Hom. 7, 330. Celeriter, Ruhnck. Ep. Cr. 128. Acetum, Epigr. adesp. 404. 'Οξύτατα, Lucian. 1, 36." Schæf. Mss. 'Οξύς κίνδυνος, Plut. Timol. 4. : ἀγών, Æmil. 16. : πορφύρα, Cat. Min. 6. : φακῇ, Hippocr. 610. : 'Οξύτέρα καὶ τηλαυγεστέρα, Ælian. H. A. 4, 46.]

[* 'Οξυαυγής, unde * "Οξυαύγεια, Velox aspectus, Philo J. 2, 654." Wakef. Mss.] 'Οξυβλεψία, ἡ, Visus acutus, Visus acumen. Hes. utitur h. v. cum ὀξυοπεῖαν, pro quo reponendum est ὀξυωπῖαν, exp. ὀξυβλεψίαν. Synonymum est ὀξυδέρκεια, s. ὀξυδορκία. 'Οξυβολέω, Celeriter jaculatur, In jaculando celer sum. Suidæ vero ὀξυβολῶ est τὸ ταχέως ἀκούω. Pro quo reponendum EST 'Οξυλοβέω, id quod et alphabeticus ordo docet; positum enim est hoc ὀξυβολῶ post 'Οξυθυμία, ante 'Οξύλος. Derivatur vero ὀξυλοβῶ ex ὀξύς et λοβός, Eust. 1137. de λοβοὶ loquens, 'Αφ' ὧν καὶ ἐλλόβια, κόσμος * ἐνώτιος ἀπηρητημένος τῶν κατὰ τὰ ὅλα λοβῶν· καὶ 'Οξυλοβῶ, ῥῆμα, τὸ ταχέως ἀκούω. 'Οξυβελής, Qui celeriter jaculatur, velociter impetit et ferit, Acutum jaculum habens. Suid. exp. ὀξέως βάλλον, ἢ ὀξύ βέλος ἔχων: sicut Eust. quoque ὀξυβελὴς οἰστός exp. ὁ ὀξύ βέλος s. ἀκίδα ἔχων. De quo supra quoque tractavi post Βέλος. 'Οξύγαλα, τὸ, Lac acidum, quod acuit s. coacuit: quod fit certa quadam lactis præparatione, per quam sola caseosa substantia relinquitur, eaque ipsa non ejusd. omnino naturæ, cujus ab initio fuit; neque enim calidam et D acrem seri qualitatem retinet, neque pinguem et calidam butyri, sed sola crassiore substantia constat, quæ in caseum abit ὀξυγαλάκτινον appellatum, Gorr.: addens, id genus hodie Gallos videri Junceam appellare. Columella vocat Oxygalam, 12, 8. ubi conficiendi ejus rationem tradit: Plin. Oxygala, retenta Græca declinatione, de quo ita scribit 28, 9. de lactis usu tractans, Additur paulum aquæ ut acescat. Quod est maxime coactum, in summo fluitat: id exemtum, addito sale, Oxygala appellant. Et mox, Oxygala fit et alio modo, acido lacte addito in recens, quod velis acescere: utilissimum stomacho. Plut. Artax. (3.) Ποτήριον πιεῖν ὀξυγάλακτος. De ὀξυγάλακτος usu et vi qua inter nutrimenta præditum est, vide Gal. περὶ Τροφῶν Δυνάμεως, 3, 16. et Aet. 2, 98. quo loco et περὶ πρωτογάλακτος agit. [* Geop. 18, 12. 21. Ctesias Ind. Πίνουσι δὲ γάλα καὶ ὁ τῶν προβάτων, Polyæn. 4, 3, 31. Strabo 7. p. 403 (=478.) Γάλακτι καὶ ὁ, τοῦτο δὲ καὶ ὄψημά ἐστιν αὐτοῖς κατασκευασθέν πως. Antiquis Græcis est τρο-

φαλῆς, Gallice Jonchée. Morelli Codices Ms. Latini Bibliothecæ Navianæ p. 67. ex Anthimii (Anthemii) Libro de Observatione Ciborum ad Regem Francorum Theodericum c. 56.: Oxygala vero Græcis, quod Lat. vocant Melcam, quando acetarit, auctores dicunt sanis hominibus esse aptum, quia non coagulatur in ventre. Gal. Method. 7, 4. de Bono Succo et Malo c. 13. Alex. Trall. 7, 7." Schn. Lex. Suppl.] 'Οξυγαλάκτινος, Ex oxygala s. oxygalacte factus, Ex acido lacte confectus: ut ὀξυγαλάκτινος τυρός. Gal. de Alim. Facult. 3, 17. de caseo, Τῶν δὲ νέων ἀπάντων τυρῶν εἶναι κάλλιστον ὅποιος ὁ παρ' ἡμῶν ἐν Περγὰμφ καὶ κατὰ τὴν ὑπερκειμένην αὐτῆς Μυσίαν γίνε-ται, καλούμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὀξυγαλάκτινος. 'Οξύγαρον, τὸ, Confectio quædam quæ aceto et garo diluitur, de qua Colum. 12. c. ult., ubi vocatur etiam moretum ὀξύπορον. Athen. (366.) postquam citavit h. Antiphanis l., 'Ορῶ δὲ καὶ μετ' ὅξους ἀναμι-μυγμένον Γάρρον, subjungit, Οἶδα δὲ ὅτι νῦν τινὲς τῶν Ποντικῶν ἰδίᾳ καθ' αὐτὸ κατασκευάζονται ὀξύγαρον. Oxygari meminit et Martial. [* 'Οξύγαρον, Phryni- chus Bekkeri p. 56. Barker. ad Etym. M. 953. Vide 'Οξύβαφος.] 'Οξυγράφος, ὁ, (ῥ,) Qui celeriter scribit, qui et ταχυγράφος, ["Philo J. 2, 363." Wakef. Mss. LXX. Ps. 44, 2. "T. H. in Raphael. Annot. 77. 'Οξυγράφος, * 'Οξυγραφέω, * 'Οξυγραφία, Le Moyne Var. Sacr. 1, 205." Schæf. Mss. Euthym. Zygab. Præf. in Ps. Vide Schæf. Ind. ad Greg. Cor. "'Οξυγραφία, Simeon Metaphr. Vit. S. Luciani, Cod. Ms. Par. 1524. p. 91. a." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] 'Οξυγώνιος, In acutos angulos desinens, Acutos habens angulos, Suid. in 'Οξύ, "Ὅσα μὲν γὰρ ἐπιτήδεια εἰς τὸ κεντεῖν ποιῆσαι βουλόμεθα, ὀξυγώνια αὐτὰ ποιοῦμεν" ὅσα δὲ εἰς τὸ ὠθεῖν, ἀμβλυγώνια. Aristot. in 3 de Cælo πυραμίδα esse dicit ὀξυγωνιωτάτην, Acutissimis constare angulis. ["Schol. Opp. 'A. 3, 88. Aristot. 1, 285." Wakef. Mss. * 'Οξυγωνιότης, Mathem. Vett. 24. * "'Οξυγωνος, Jo. Climac. 171." Boiss. Mss.] 'Οξυνέθειρος, Acutos capillos habens, Nonn. [Jo. 228, 3. "Ad Charit. 745. 785." Schæf. Mss. * 'Οξυνέθειρ, Marc. Sidet. 35. Nonn. D. 14, 368. 22, 25.] 'Οξύκε- δρος, Acuta cedrus, Theophr. H. Pl. 3, (12, 3.) Me- minit et Plin. 13, 5. de duobus cedri generibus, Dif- ferunt folio; nam quæ durum, acutum, spinosum habet, Oxycedros vocatur, ramosa et nodis infesta. 'Οξύκοος, Qui acutas habet aures, celeriter audit, Ad cuius aures sonus editus celeri et acuto motu perfer- tur, [Aristot. H. A. 4, 9, 10.] 'Οξύκοῖα, Aures acutæ, Auditus acumen, Plut. (8, 666.) de lepore, 'Οξύκοῖα δὲ δοκεῖ διαφέρειν: (6, 123.) "Sed hanc scri- pturam ego minime probarim, ac scr. potius censue- rim 'Οξυήκοος et 'Οξηκοῖα, de quibus supra post 'Α- κοή: nam ἡ in hoc comp. amitti valde insolens esset. 'Οξύκρατον, Potio ex aceto et aqua permistis, Acetum aqua mistum, i. e. Posca s. Pusca. Miscendi autem ejus ratio nunquam certa fuit; quippe quæ varie temperari queat. Exemplum cum Plinii interpr. habes in 'Αφειψέω. ["Etym. M. Erotian." Wakef. Mss.] 'Οξύλάβος, Qui citoprehendit, Celer in aliquo negotio capessendo et exequendo, Eust. 1753. 'Ο δὲ ὀξύχειρ, καὶ 'Οξύλάβος ῥηθεῖ ἄν, καὶ ἡ κατ' αὐτὸν σπον- δῆ, 'Οξύλάβεια. Idem et δραστήριος dicitur. ["Heyn. Hom. 7, 517." Schæf. Mss. I. q. πύραγμα, Schol. II. Σ. 477.] 'Οξύλαβῆς autem Aristot. de aquila dixit Quæ velociterprehendit prædam. A quo 'Οξύλάβεια derivatur, Studium celeriter aliquid capessendi et aggrediendi, Eust. 123. Εἴη ἄν 'Εκατόγγχειρ, ὁ πολὺ- χειρ, ἡ πράξεσιν, ἡ πλήθει στρατον ἡ μηχαναῖς ἡ δ' ἐν τοιούτοις * δραστηριότης, ὀξύλάβεια ἔργων λέγεται, Celeriter rem aliquam capessere et aggredi. [* 'Ο- ξυλαβία, Schol. Æsch. S. c. Th. 97. * 'Οξύλάβη, i. q. πύραγμα, Suid. v. 'Ηφαιστος. "I. q. ὀξύλάβεια, Pa- læph. 72." Wakef. Mss.] 'Οξύλιπῆς ET 'Οξύλίπαρος, Aceto et pingui aliquo imbutus. 'Οξύλιπῆς ἄσρος, Acidus panis, Cui exiguum aceti affusum est, qui in febribus diariis exhibetur iis quibus alvus fluit, Gorr.: Aet. 5, 68. de diariis febribus e cruditate obortis, Τρέφειν δὲ, ρεούσης μὲν ἐτι τῆς γαστρὸς, ἀλ- φίτοις τε καὶ τοῖς καλουμένοις ὀξύλιπέσιν ἄρτοις. Ubi Interpres, Panibus qui Oxylipes vocantur ex eo,

A quod paucissimum acetum habent. Videtur ergo derivare hoc ὀξύλιπῆς ex ὀξύ et λείπω. Meminit et Gal. Meth. 8, [5, 5.] 'Οξύλίπαρος, Aceto et pingue- dine imbutus, ut ὀξύλιπαρον τρίμμα, Athen. (295.) e Timocle, γαλεοὺς καὶ βατίδας, ὅσα τε τῶν γενῶν ἐν ὀξύλιπάρῳ τρίμματι σκενάζεται: q. l. citatur (385.) ubi Ulpianus verba ejus, qui dixerat ἡδίστα γεγονέ- ναι καὶ τὸν μετ' ὀξύλιπάρου ἀλεκτρονόνα, excipiens, ait, 'Οξύλίπαρον δὲ τί ἐστὶ; πλὴν εἰ μὴ καὶ κόττανα καὶ λέπιδιν, τὰ πατρία μου νόμιμα βρώματα, ὀνομάζειν μέλλετε. Ubi ὀξύλίπαρον absolute accipitur pro ὀξύ- λίπαρον τρίμμα, s. alio ejusmodi, h. e. Intritum con- dimentumque pingue ac acidum. 'Οξύμαλα, Acida mala, i. e. Pruna, τὰ κοκκύμαλα, Hes. Vox Laconica, ut testatur Athen. (83.) 'Αριστοφάνης δὲ ὁ γραμματι- κὸς ἐν Λακωνικαῖς Γλώσσαις τὰ κοκκύμηλά φησι τοὺς Λάκωνας καλεῖν ὀξύμαλα Περσικά. 'Οξύμυρσίνη, A- cuta myrtus, Myrtus cujus folia acuta sunt et pun- gunt, i. e. Myrtus sylvestris, quæ a Theophr. voca- tur κεντρομυρσίνη, a Poeta, pastoralis præfixa cuspidē myrtus. In Appendice Diosc. 4, 146. Μυρσίνη ἀγρία· οἱ δὲ, * ἱερόμυρτον, οἱ δὲ, * ὀξύμυρσίνη: ubi vo- catur etiam χαμαιμύρτη. Plin. 15, 7. Eadem ratio et in sativo myrto; sed præfertur sylvestris minore semine, quam quidam Oxymyrsiuen vocant, alii Chamæmyrsinen. At c. 29. ejusd. l., ὀξύμυρσίνην videtur facere Speciem sylvestris myrti: Nunc et alia distinctio, (sc., myrti est) sativæ aut sylvestris, et in utraque latifolia; in sylvestri, propria oxy- myrsine. Nisi hæc verba, In sylvestri, propria oxy- myrsine, ita accipias, Sylvestris proprie oxymyrsine dicitur: sicut et 23. c. ult. dicit, Myrtus sylvestris, s. Oxymyrsine, s. Chamæmyrsine, baccis rubentibus et brevitate a sativa distat. Scrib. Largo est Scopæ regia, c. 39. Oxymyrsinæ, quæ Scopæ regia vocatur, succo hæc omnia contusa ligno colliguntur. Adje- ctive ΑΥΤΕΜ 'Οξύμύρσινος dicitur Qui e sylvestri myrto confectus est, Oxymyrsinus: quo Plin. utitur, in tit. c. 4. l. 23. De oxymyrsino oleo: si tamen Plinii ista verba sunt, nam in ipso contextu non uti- tur ea voce, sed ait, Chamæmyrsinæ s. Oxymyrsinæ ead. natura: de oleo loquens, quod ex ea conficitur, s. ex ejus baccis. 'Οξύμωρος, q. d. Acutistultus, A- cutifatuus. 'Οξύμωρον, ut Bud. e Quint. tradit, sen- tentia est e periculo petita, h. e. ita affectate et acute enuntiata ut fatua videatur: Virg. Æn. 7. Num cap- ti potuere capi? num incensa cremavit Troja viros? In q. l. hæc annotat Serv. Cum felle dictum est; nam si hoc removeas, erit oxymorum. Simile ap. Cic. Si facient, satis dicunt. Et ap. Horat. Strenua nos exercet inertia. Ab Eod. dicitur Insiapiens sapi- entia, et Concordiâ discors. ["Valek. Phœn. p. 403." Schæf. Mss. Idem ad Eur. Hipp. 1037. Ed. Monk. * "'Οξύόπτῆς, Schol. Nicandri Θ. 392." Wakef. Mss. * 'Οξύόστρακος, Lucian. Lexiph. 13. * "'Οξύπαγῆς, Antip. Sid. 17." Schæf. Mss. Opp. 'A. 1, 261. "Nonn. D. 14, 385." Wakef. Mss. * 'Ο- ξυπαθῆς, unde] "'Οξυπαθῶς, Acuto et vehementē animi affectu, Suidæ λίαν περιπαθῶς, h. in l., Οἱ δὲ "'Ρωμαῖοι ὀξυπαθῶς εἶχον ἐπὶ τοῖς ἐναγχοῖς ὑπὸ Χοσ- D "ροῦ παρεστρατηγημένοις αὐτοῖς." [Theoph. Simoc. Hist. 5, 10. * 'Οξύπέπερι, τὸ, Xenocr. de Alim. ex Aquatil. 23. p. 465. ubi Corai. p. 12. μετ' ὅξους καὶ πεπέρεος rescribit. * "'Οξύπετρος, Hesych." Wakef. Mss.] "'Οξυπευκὲς, Hesychio ὀξύπικρον, Acidum "cum amarore, Vehementer amarum," [Æsch. Choeph. 637. * 'Οξύπικρος, Gl. Acidus. * "'Οξύπληξ, Thom. M. 578. Musgr. Hel. 173. Jacobs. Anth. 7, 167. Brunck. Soph. 3, 441. Heyn. ad Apollod. 1050. D. R. ad Longin. 255." Schæf. Mss. Bast. Ep. Cr. 214. * 'Οξύπους, Gl. Acupediū, "Thom. M. 644." Schæf. Mss. "Bekk. Anecd. 442." Boiss. Mss. Eur. Or. 1550. * "'Οξύπόδῆς, Hesych. * 'Οξύποδίω, Festino, Cyrilli Lex." Wakef. Mss. Gl. Addenso, Denso, Grassor: * 'Οξύποδία· Acupediū, Adden- satio. * 'Οξύπελέα erat ap. Theophr. H. Pl. 3, 11, 5. ubi Schn. rectius ὀξὺν, πελέα dedit cum Gaza et Urbinate libro. * "'Οξύπτερον, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. * 'Οξύπύθμενος, Imam partem acutam habens, Xenocr. de Alim. ex Aquatil. c. 23. p. 465.

* 'Οξύπνδαξ, Athen. 471.] 'Οξύρεγμα, Ructus acidus, ἡ οξεῖα ἐρευνή: quæ e cruditate fit, cum cibus in stomacho coacuit et computruit frigidus; nam qui in calido cibus corrumpitur et torretur, non acidum ructum efficit, sed ἐρευνήν κνισσώδη, Ructum nidorosum. Hippocr. Aphor. 1. l. 6. 'Εν τῇσι χρονίῃσιν λειεντερίῃσιν ὀξύρεγμὴ ἐπιγενομένη πρότερον, σημεῖον ἀγαθόν. J. Poll. scribit eam, quæ vulgo ἀπεψία dicitur, ὀξύρεγμιν dici posse, sc. τὴν ὑπὸ πλήθους τροφῆς δυσχέριαν. Suid. de quadam, quæ multa deambulatione utebatur, se crudam esse simulans, hoc exemplum affert, 'Η δὲ περιπάτους ἐποιεῖτο συχνούς, ὀξύρεγμιν προσποιουμένη. Ubi annotat ὀξύρεγμιν dici, ὅταν ἡ τροφή ἐποξίση, Cum cibus in ventriculo coacescit, Cum cibus intus coacuit, Cels. Sic Erot. ap. Hippocr. ὀξύρεγμιν exp. τὴν τοῖς ἀπεπτοῦσι παρακολουθοῦσαν ἐποξίζουσαν ἐρευνήν. ["Ad Mær. 158." Schæf. Mss. Lucian. 1, 674.] 'Οξύρεγμῶδης dicitur Qui acidus ructus edere solet, Acido ructui obnoxius, Gal. 8. τῶν κατὰ Τύπους, c. 4. Τοῖς δὲ ὀξύρεγμῶδεσιν κοριάνου ὡς κοχλιάριον δίδου πρὸ ἐτέρου τῶν σιτίων τρώγειν. Hippocr. Aphor. 33. l. 6. Οἱ ὀξύρεγμῶδες οὐ πάντι πνευρτικοὶ γίνονται. 'Οξύρεγμῶ, Acidus ructus edere soleo, Acidis ructibus obnoxius sum, Acidum ructito. Unde partic. ὀξύρεγμῶν, i. q. ὀξύρεγμῶδης, Qui acidum ructitat. Diosc. 4, (1.) de betonica, Μετὰ μέλιτος ἐφθου ὁμοίως καὶ ὀξύρεγμῶσι δίδονται. Ex eod. Diosc. Bud. AFFERT 'Οξύρεγμῶντες, sed id mendosum est, et reponendum ὀξύρεγμῶντες: "Ὅθεν τοῖς ἀσώδεσι καὶ κακοστομάχοις καὶ ὀξύρεγμῶσι δίδονται. 'Οξύρρυγχος sive 'Οξύρρυγχος, nam utraque scriptura reperitur, Acutum rostrum habens, Nomen piscis Ægypto sacri, denominati ita ab acumine rostri. Ab Athen. (312.) ὀξύρρυγχος numeratur inter Νειλαίους ἰχθῦς. Sed perperam ibi scribitur ὀξύριγχος. ["Nempe sic olim ap. Athen. 312. recte vero ibidem ὀξύρρυγχος Ed. Schw. sicut p. 356. Metri causa scribitur etiam * 'Οξύρρυγχος ap. eund. Athen. 116. Adjective vero ὀξύρρυγχοι ραφίδες, Acuto rostro instructæ acus pisces, dicuntur Epicharmo ap. Athen. 304. 319." Schw. Mss.] 'Οξύρρυγχος est etiam Oppidum Ægypti ab oxyryncho denominatum, qui ei præ ceteris Ægypti urbibus sacer est, Strabo 17. p. 354. 'Εν δὲ τῇ περαιᾷ 'Οξύρρυγχος πόλις, καὶ νομὸς ὁμώνυμος· τιμῶσι δὲ τὸν ὀξύρρυγχον, καὶ ἔστιν αὐτοῖς ἱερὸν ὀξύρρυγχον, καὶ τοι καὶ τῶν ἄλλων Αἰγυπτίων κοινῇ τιμῶντων τὸν ὀξύρρυγχον. Ipsa etiam præfectura ejus tractus 'Οξύρρυγχος nominatur, ut e verbis citatis patet; dicit enim Strabo ὀξύρρυγχον esse πόλιν et νομὸν εἰ ὁμώνυμον. 'Οξύρρυγχίτης, ὁ, Qui ex Oxyryncho urbe s. præfectura est. Et Oxyrynchites νομὸς, Oxyrynchi præfectura. Plin. 5, 9. Dividitur in præfecturas oppidorum, quas Νομοὺς vocant. Et mox, Quæ juxta Pelusium est regio, nomos habet, Pharbætiten, Bubastiten, Sethroiten, Tanten; reliqua autem, Arabicum, Hammoniacum tendentem ad Hammonis Jovis Oraculum, Oxyrynchiten. Quem Oxyrynchiten Strabo 'Οξύρρυγχον vocat. [* "'Οξύρρυγχον, Synes. de Febr. 152." Kall. Mss. * "'Οξύρρυγχος, Job. 39, 23. Cod. Alex. μάχαρ, ubi fortasse leg. est ὀξύρρυγχος, In acutum tendens, Acuminatus." Schleusn. Lex. V. T. * 'Οξύρρυγχία, Aristid. 1, 275.] "'Οξύρρυγχος, Qui acuto ore s. "rostro est, ut Aristoph." Ὀρν. (244.) ὀξύρρυγχος ἐμ- "πίδας dixit, quoniam acutissimis rostris mordent: "Schol. tamen maluit exponere ὀξύρρυγχος." [Eur. Suppl. 1205. Æsch. Pr. 675. * 'Οξύρρυγχος, Polemon Phys. 1, 12. sed perperam pro eis ὀξύρρυγχος.] 'Οξύρρυγχος, In acutum tendens, Acuminatus, Epigr. [Anthol. 5. p. 531.] Sic accipitur ET 'Οξύρρυγχος ap. Greg. Naz. [* "'Οξύρρυγχον, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss. * 'Οξύρρυγχος, Pind. II. 4, 468.] 'Οξύρρυγχος ἦλος, Clavus acute fixus, Nonn. (Jo. 251, 11.) Quod quidam derivatum existimant ex ὀξύρρυγχος et præter. med. τέρορε, significante ἔρωρε: alii ex ὀξύρρυγχος et τέρορε τρυπῶ: sed tunc scr. potius foret ὀξύρρυγχος, et significaret Qui acumine suo celeriter vulnerat s. perforat, i. e. Acutus. ["Brunck. Antig. 108. Jacobs. ad Meleagr. p. 6." Schæf. Mss. * 'Οξύρρυγχος, Acutum trifolium, Schneidero susp. * 'Οξύρρυγχος,

A Piscis nomen, Opp. 'A. 1, 140. al. 'Οψοφάγος, * 'Οψοφάγος. * 'Οξύρρυγχος, Acute videns, Nonn. D. 7, 214. * 'Οξύρρυγχος, Athen. 608. * 'Οξύρρυγχος, 633. "Jacobs. Anth. 9, 145." Schæf. Mss. * 'Οξύρρυγχος, Hippocr. 563. * 'Οξύρρυγχος, Eur. Med. 644.] "'Οξύρρυγχος, Qui acutis est foliis, Acuta habens folia." [* "'Οξύρρυγχος, τὸ, Herba, Diosc. Notha 469." Boiss. Mss.]

* 'Αποξυς, Acuminatus, Mucronatus, In mucronem fastigiatus, Diosc. 4, 52. de junco acuto, ὀξύρρυγχος, ἄποξυς ἐπ' ἄκρον, Juncus acutus, qui in mucronem fastigiatur. Idem Diosc. feminino quoque genere usurpat hoc ἄποξυς, ut c. 82. ejusd. libri de nerio, 'Ρίζα δὲ ἄποξυς καὶ μακρά: sic σύνοξυς femin. gen. usurpat Theophr. [* 'Αποξυς, * 'Αποξυς, Lobeck. Phryn. 539. Hippocr. 743. 1165. φύματα ἄποξυς. * 'Εποξυς, Hippocr. 394, 2.] Κάτοξυς, Peracutus: βοή, Peracutus clamor, Vehemens. Aristoph. Σφ. (471.) "Ἐσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς 'Ες λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι; Schol. ὀξείας, σφοδρᾶς. Et κάτοξυς νόσημα ap. Medicos, Peracutus morbus; Is dicitur, qui intra septimum diem judicatur; qui enim longius procedit, simpliciter acutus s. ὀξύς est. Sunt autem duæ ejus differentię: qui namque exacte peracutus est, quarto die solvitur: qui non exacte, ad septimum usque producit. Omnis ab initio maximos labores habet; in primos enim dies morbi vigor incidit, vel non longe post quartum differtur. Est autem gemina peracutorum morborum differentia: alii velut una accessio sunt, nullo modo remittentes: alii vero, ut scribit Gal. Aphorism. 36, l. 4., primam statim accessionem vehementissimam habent, et reliquas per diem tertium proportionem respondentem, sed quæ quartam rarissime excedant. Gorr. Idem et ὀξύρρυγχος morbus dicitur, ut ex his verbis patet, quæ in VV. LL. citantur, non nominato Acute, Νόσημα, τὸ μὲν ὀξύ, ὡς φρενίτις· τὸ δὲ κάτοξυς, ὡς ἀποπληξία, συννάγη, χολέρα· τοῦτο καὶ ὀξύρρυγχον καλεῖται. [Lobeck. Phryn. 539. "Wakef. S. Cr. 5, 20." Schæf. Mss.] Πάροξυς, Acer, Acerbus, i. q. ὀξύς, i. e. θυμικός, Comicus quidam [Antiphanes] ap. Athen. (238.) Οὐ μάχης, οὐ πάροξυς, οὐχὶ βάσκανος. De Acris autem in hac signif. accepto vide in 'Οξύρρυγχος. [Lobeck. l. c.] Σύνοξυς, Cujus anguli in mucronem coeunt, Sensim mucronatus, In mucronem desinens, Theophr. H. Pl. 1, (6, 8.) 'Η μὲν γὰρ ῥίζα λεπτοτέρη πρὸς τὸ πόρρω καὶ αἰεὶ σύνοξυς, Sensim gracilescens, Semper in acutum tendens, ut σύνοξυς dicitur Qui est ore compresso, Bud. [* 'Υπέροξυς, Hippocr. 759.] 'Υπόξυς, Leviter acuminatus et mucronatus, Subacutus, si tamen ita dici potest. Plin. interpr. Acutus, Acutior, ut in 'Οξάλις videre licet. || Subacidus, Acorem quadantenus referens. E Diosc. 2, 101 [= 98. ubi ἡ ὑπόξυς, sed leg. * 'Υπόξυς: vide Lobeck. ad Phryn. 541.]

'Οξείως, Acute. || Frequentius accipitur pro Celeriter, Velociter, interdum et Studiose: nam qui aliquid perficere student, accelerant et properant. Thuc. 2, (11.) p. 52. Τὰ παραγγελλόμενα ὁ δέχομενος, Schol. συντόμως: at (89.) p. 78. Εὐτακτοὶ παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες, τὰ παραγγελλόμενα ὁ δέχοσθε, idem Schol. ὀξείως exp. σπουδαίως: ita ut in priori l. pro συντόμως leg. videatur συντόμως. Athen. (21.) e Plat. Theæt. Πάντα δυναμένου ὁ. τε καὶ τορῶς διακοπεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένον, Celeriter, Velociter, Acriter, ut Tac. Acris ministeria. Sic Plut. Rom. (8.) p. 39. μετὰ Ed. Παρεκελεύσατο τῶν πραγμάτων ὁ ἀντιλαμβάνεσθαι: ubi ὀξείως ἀντιλαμβάνεσθαι id fere est quod alii vocant ἐπείγειν. Et in compar. gradu ap. Thuc. 2, (8.) 'Αρχόμενοι γὰρ πάντες ὀξύτερον ἀντιλαμβάνονται, Celerius acriusque capessunt. Chrys. Eis φυγὴν ὀξείως ἔτρεψε, Cito, Repente. ["Thom. M. 651. Diod. S. 2, 461. Heindorf. ad Plat. Theæt. 399. Casaub. ad Athen. 1, 69." Schæf. Mss. * 'Οξύτερος, Hippocr. 1096.]

'Οξύτης, ἡ, Acumen, Acies, Plut. de Homero loquens, Τὴν νυκτὰ θοὴν ὀξύτητι σκιάς προσηγόρευεν, Noctem citam ob acumen umbræ appellavit, Turn. Accipitur et pro Ingenii acumine. Sic Suid. dicit tres esse partes τῆς εὐμαθίας, ἀγχίνουαν, μνήμην, ὀξύτητα τῆς διανοίας: nisi malis Acrimonia. Et ab Eust.

1379. ὀξύτης ῥητορικῇ, i. e. νοημάτων βαθύτης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἀπλότητι. || Ὀξύτης a Plat. dicitur etiam Acutus tonus, ἡ ὀξύτια προσωδία, ut Gramm. appellant, et Gellius supra in Ὀξύς. Plato Cratylō, Πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα, τὰ δ' ἐξαιρούμεν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες, καὶ τὰς ὀξύτητας μεταβάλλομεν: exempli gratia, inquit, Τὸ Διὶ φίλος ἵνα ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τό, τε ἕτερον αὐτόθεν ἰῶτα ἐξείλομεν, καὶ ἀντὶ ὀξύτιας τῆς μέσης συλλαβῆς, βαρεῖαν ἐφθεγγάμεθα: faciendo sc. Διὶ φίλος e Διὶ φίλος. || Acrimonia, Acerbitas, Plut. (8, 579.) de ebrietatis symptomatis, Πλεονασμοὶ δὲ λαλιάς, ὀξύτητες δὲ ὀργῆς, λήθαι τε καὶ παραφοραὶ διανοίας, Arrian. Κατὰ τὴν βασιλέως ὀξύτητα, καὶ αὐτὸς ὡμῶς τε καὶ σὺν ὕβρει ἐξηγγέτο, Pro regis acerbitate: q. l. Suidas citans, ὀξύτης exp., πικρία, αὐστηρία: ab ea signif. τοῦ ὀξύς, qua pro Acris accipitur, ut Lucr. de calidioris constitutionis hominibus, quibus acria corda Iracundaque mens facile effervescit in ira. Et Terent. ut sciat Lenem patrem illum factum me esse acerrimum, pro Acerbissimum. Sic Nævius, Mei feri ingenii atque animi acrem acrimoniam. Item Acrimonia, i. e., Acrimonia in rebus gerendis, Studium acre, Labor acer, Intentio acris, s. Natura acris, ut Horat. loquitur. Plut. Alcib. p. 68. Φοβηθέντων τὴν ὁ. καὶ μεγαλοπραγμοσύνην τοῦ ἀνδρός. Et ὀξύτης ἀγώνος, Certaminis acrimonia, Acris in certamine contentio, Plut. Οὐκ εἰδότες τὴν ῥοπήν οὐδὲ τὴν ὁ. τοῦ ἀγώνος: vel etiam Acerbitatem. || Acor, quem frigoris humorisque copia gignit, Alex. Aphr. Probl. 2, 70. Acrimonia in gustu quoque dicitur, sed diversa est ab Acore. || Celeritas, Velocitas, Plut. Romulo (26.) p. 61. μετὰ Ed., Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν αἰεὶ τῶν νέων οἱ καλούμενοι Κέλερες, ἀπὸ τῆς περὶ τὰς ὑπουργίας ὀξύτητος, Celeritate s. Velocitate, Philo V. M. 3. Ἐνεκα τῆς συντόνου περὶ τὰς λειτουργίας ὀξύτητος ἀπεγυμνοῦντο, Ad contentam administrationis celeritatem, Turn. [“Ad Charit. 663. Valck. Phœn. p. 427. Tonus acutus, Bergler. Alciph. 164. Celeritas, ad Thom. M. 100.” Schæf. Mss. Diod. S. 15, 43. τῶν καιρῶν.]

Ὀξύνω, Acuo, Acutum reddo. Gramm. dicuntur etiam Syllabam aliquam ὀξύνειν, cum acuto tono eam pronuntiant, s. acuto tono eam insigniunt, Athen. (484.) in Λεπαστή. Οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν, ὡς Καλή· οἱ δὲ παροξύνουσιν, ὡς Μεγάλη: qua signif. dicitur et προπαροξύνειν. Inde Acuta syllaba. || Acuo ad, pro Instigo, Incito, παροξύνω, ut Suid. exp. || Acidum reddo, Acescere facio, Acorem facio, Gal. Simpl. 5. Ἡ δὲ ἐκ σιτηδόνος ὀξυνούσης ἔχει τὴν γένεσιν. Sic enim quidam ibi accipiunt. Potest tamen et neutraliter capi pro Acescente s. Coacescente: de quo huius verbi usu mox dicitur. Transitive est in Gal. de Alim. Fac. 3. ubi de oxygala loquitur, Ἡ μὲν γὰρ ἔνδεια τῆς θερμασίας ὀξύνειν αὐτὸ πέφυκεν, ἡ δ' ὑπερβολή, κνισσοῦν, Facere solet ut coacescat. Similiter et Alex. Aphr. Probl. 2, 70. dicit τὴν ὀξύδα qualitatem nasci ἐκ ψυχρότητος πλείονος καὶ ὑγρότητος. Pass. Ὀξύνομαι, Acidus fio, In acidam qualitatem abeo, Acesco, Coacesco. Gal. περὶ Τροφῶν Δυνάμεις 3. loquens de lacte, Οὕτω γὰρ αὐτῷ συμβαίνει, κἂν κάλλιστον ᾗ, παρὰ τὴν τῶν κοιλιῶν διαφοράν, ἐνίοτε μὲν ὀξύνεσθαι· κνισσώδη δ' αὖθις ἐφ' ἑτέρου τὴν ἐρυγὴν ἀναπέμπει. Sed et ὀξύνω interdum pro ὀξύνομαι capitur, Acesco, Coacesco, In acorem vertor: quo modo exponi potest l. quidam Galeni paulo ante c., ut ibi admonui. Gaza certe, quod Cic. de Senect. dicit, Ut enim non omne verum, sic non omnis ætas vetustate coacescit, hoc verbo in neutrali signif. utens, ita Græce reddidit, Καθάπερ γὰρ οὐ πᾶς οἶνος, οὕτως οὐδὲ πᾶς βίος ὀξύνει παλαιωθείς. [Soph. Tr. 1178. “Toup. ad Longin. 322. Valck. Diatr. 217. Ὀξύμμενος, ὠξύσμενος, Schleusner. Lex. v. Σκόλοψ.” Schæf. Mss. * “Ὀξυντέον, Schol. Ven. Il. O. 445.” Boiss. Mss. “Heyn. Hom. 7, 74. Thom. M. 492.” Schæf. Mss. Anal. 3, 87.]

Ἀποξύνω, Exacuo. Et Ἀποξύνομαι, Exacuor. Activa voce utitur Hom. Od. Z. (269.) ἀποξύνουσιν ἐρετμὰ, de Phæacibus, gente nautica, ubi Eust. exp. λεπτύνουσι vel ξίουσι, Remos exacuant; potius Tenuies in summa parte faciunt, sunt enim ibi latiores et

tenuiores. [Theophr. H. Pl. 2, 5, 4.] || Acidum reddo, In acidam naturam muto, Facio ut coacescat, Aet. Serm. 9, 21. Φυλαττομένων ἡμῶν τὸ γάλα, ἐφ' ᾧ ὁ στόμαχος ἀποξύνειν αὐτὸ πέφυκε: q. cum l. cf. quendam Galeni in Ὀξύνω super ead. re citatum. Sed et ἀποξύνεσθαι τὸν οἶνον dicit Diosc. Vinum acescere, Coacescere. Sic Gal. Πέττεται κατὰ βραχὺ, μὴτ' ἀποξυνόμενος, μὴτ' ἐπιπολάζων. [“Ad Lucian. 1, 293. ad Diod. S. 1, 427. 632.” Schæf. Mss. * Ἀποξυσμός, Aet. 9, 10. τῆς τροφῆς. * Ἐξαποξύνω, Eur. Cycl. 454.] Ἐξοξύνω, Acidum reddo, Acorem assero. Et ἐξοξύνομαι, Acidus reddor, In acorem convertor, abeo, Acesco, Coacesco. Theophr. C. Pl. 6, (7, 7.) Ἐπεὶ καὶ τὸ μὲν διαφθειρόμενον ἐξυγραίνεται, πολλάκις δὲ ἐξοξύνεται, Ἐποξύνω, Exacuo. Exp. etiam Accelero. Fuerit autem intelligendum hoc verbum non neutraliter, sed pro Facere ut quis properet. [“Hierocl. 78.” Wakef. Mss. * Κατοξύνω, Athen. 637.] Παροξύνω, Acuo s. Exacuo, h. e. Instigo, Incito, Concito, Incendo, Inflammo, Xen. K. Π. 6, (2, 3.) Καὶ τούτους. ἐπειτὶν παρώξυνε, Thuc. 1, (84.) Ἦν τις ἄρα ξὺν κατηγορίᾳ παροξύνη, οὐδὲν δὴ μᾶλλον ἀχθεσθέντες ἂν ἐπέισθημεν, Si quis vituperando incitet, Herodian. 3, (10, 16.) Τοῦ γάμου μῖσος διηγούμενῃ παρώξυνεν αὐτὸν, Incitavit, etiam Irritavit. Interdum cum infin. construitur, Plut. ad Colot. Διακαύσας καὶ παροξύνας ἄψασθαι τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου. Frequentius cum præp. ἐπὶ, πρὸς, eis, Isocr. ad Philipp. Οὔτοι μὲν γὰρ παρώξυνον ἐπὶ τὸν πόλεμον, συναγορεύοντες ταῖς ἐπιθυμίαις ὑμῶν, Plut. Themistocle, Παροξύνει στρατηγούς ἐπὶ μάχην, Ad pugnam duces incendit ineundam. Ibid., Παροξύνει τοὺς πολίτας ἐπ' αὐτὸν, Cives in eum concitat, Herodian. 5, (1, 6.) Τοὺς ἐς ὠμότητα παροξύοντας, τῷ τε θυμῷ τὸ ἐνδόσιμον αὐτοῦ διδόντας, Qui ipsum ad crudelitatem exacuebant. Pass. Παροξύνομαι, Acuor s. Exacuor ad aliquam rem, Instigor, Incitor, Concitor. Construitur interdum cum infin., sicut et act. παροξύνω, Isocr. ad Phil. Τίς οὐκ ἂν ἀκούσας παροξυνθεῖν πολεμεῖν πρὸς αὐτόν; Ad bellum ei inferendum concitaretur et accenderetur: ad Demon. Μάλιστα δ' ἂν παροξυνθεῖς ὀρεχθῆναι τῶν καλῶν ἔργων. || Παροξύνω interdum signif. Ad iram concito, Ira accendo. Et Παροξύνομαι, Ad iram concitor, Ira acceudor et inflammor, Ira exardesco, Eschin. (70.) Ἀκούσας δ' ἐγὼ οὕτω παρωξύνθημι ὡς οὐδὲ πώπορ' ἐν τῷ ἑμαυτοῦ βίῳ, ubi etiam reddere queas, Ita irritatus et exacerbatus fui. Plut. Themistocle, Παροξυνθεὶς κατὰ τῶν πολιτῶν δ' ὀργήν, Ira concitatus in cives. Qui tamen locus ad præcedens παροξύνομαι referri potest. Thuc. quoque ita usus est 6, (56.) p. 215. Πολλῷ δὴ μᾶλλον δι' ἐκείνον καὶ Ἀριστογείτων παρωξύνετο, Irritabatur et ad iram concitabatur, εἰς μουτο, Schol. || Morbus etiam παροξύνειν dicitur, cum hominem invadens, exacerbat priorem statum in quo erat, ut febres περιοδικαί: Medici id appellant Accedere. Gal. ad Gl. 1. Τοὺς μὲν οὖν μετὰ ῥίγους εἰσβάλλοντας πυρετοὺς οὐκ ἂν ἀπο τρόπου τῶν κατὰ περίοδον ἐνοχλούντων ὑπολάβοις εἶναι· τετραταῖοι δὲ καὶ τριταῖοι μετὰ ῥίγους τοῦ πῆπαν παροξύνουσι: ubi εἰσβάλλουν, ἐνοχλεῖν, et παροξύνειν idem significant, et de morbo periodico dicuntur, qui hominem invadit. Idem morbus παροξύνεσθαι dicitur, cum exacerbatur et ingravescit, s. cum accedit. Gal. eod. l. Διὰ τρίτης παροξύνεται, Tertio quoque die accedit. Sed et æger παροξύνεσθαι dicitur, cum morbus exacerbatus eum invadit. Et pars aliqua corporis ægra, cum vexatur et ἐνοχλεῖται. Gal. ad Gl. 2. de vulnere obligando, Τεινόμενον γὰρ ἐν τῷδε καὶ πονοῦν, οὐδὲν ἦττον ἢ κατάρροπον ἦν, παροξύνεται: q. l. Bud. Comm. p. 992. ita interpr. Alio non minus vexatur pars sauciata et laborat ab obligatione sursum versus tendente, quam si deorsum vergeret. || Παροξύνω est etiam Vocabulum Gramm. Dicuntur enim Gramm. παροξύνειν vocem aliquam cum in penultima ejus syllaba acutum tonum collocaunt, quasi Pene acuere dicas. Exemplum habes in Ὀξύνω. UNDE Προπαροξύνω, In antepenultima acutum tonum colloco, Antepenultimam syllabam acuo: sicut παροξύνω, Penultimam acuo. [“Παροξύνω, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. 300. ad Diod. S. 2, 225. Toup. ad Lon-

gin. 322. Bast. Specim. p. 43. Villosion. ad Long. 77. Heyn. Hom. 7, 799. Cum inf., Diod. S. 2, 401. Cum dat., contra aliquem, 556." Schæf. Mss. Lascivum reddo, Schæf. ad Longum 337. Act. Apost. 17, 16. 1 Ep. ad Cor. 13, 5. Diod. S. 11. p. 269, 34. 271, 25. Eust. II. A. p. 12, 22. 24. Athen. 323. 484. * Παροξυντέον, J. Poll. 1, 55. " Heyn. Hom. 8, 167." Schæf. Mss. * Παροξυντής, Gl. Concitator, Stimulator, Irritator. * Παροξυντός, unde * Απαρόξυντος, Alex. Trall. 10. p. 577. * Εὐπαρόξυντος, Plut. Anton. 74. " Basil. Sel. Thecl. V. 295." Boiss. Mss.] Παροξυντικός, Concitatorius, Xen. K. Π. 2, (4, 17.) 'Επειδὴν δὲ παρέλθῃ τὸ κέρας παροξυντικὸν εἰς τὸ σπεύδειν, Quod ad festinandum concitat. || Παροξυντικά dicuntur etiam Ea, quæ ad iram concitare solent et irritare seu exacerbare, Plut. p. 813. meæ Ed. (7, 794.) Τὰ δὲ, καὶ βαίνει λαζ' Ἐπὶ τραχήλου, βαίνει καὶ πῆλα χθονί, καὶ τὰλλα, παροξυντικά, Ad iram concitare solent, Irritare et exacerbare solent. [* Παροξυντικῶς, Ad irritandum apte, Plut. 6, 73.] Παροξυνσμός, ὁ, Incitatio, Irritatio, Exacerbatio. In prima signif. pro Incitatio, Concitatio, Extimulatio, accipitur ad Hebr. 10, (24.) Καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυνσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων, Et observemus alii alios, ut nos acuamus et extimulemus ad caritatem et bona opera. In malam partem pro Irritatio, Exacerbatio capitur Act. 15, (39.) de Paulo et Barnaba, Ἐγένετο οὖν παροξυνσμός, ὥστε χωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, Tanta igitur fuit animorum exacerbatio, Sic igitur sunt exacerbati, ut alter ab altero discederet. || Medicis Accessio, i. e., Particularis motus morbi a remissione ad deterius, sicut Aetius definivit. Cum enim remissa jam priori accessione corpus quietem agit, si eam oborta perturbatio interrumpit, morbus παροξύνεσθαι, Acerbari, et iu deteriore statu facta esse commutatio merito dicitur. Verum ea particularis dicitur, quo excludatur et quæ totius morbi est, quando ille augeri incipit. Gal. Comm. in Aphor. 12. l. 1. non multum differenter definit, dicens παροξυνσμὸν esse Deterimum tempus totius circuitus. Habet autem et ille sua quatuor tempora : principium, quod et ἀρχὴν et ἐπισημασίαν Medici appellant, incrementum, summum vigorem, et declinationem, tum caloris motu, tum symptomatum vehementia distincta. Hæc inter alia Gorr. : qui παροξυνσμὸν a Celso Accessionem dici addit, ab aliis verti Exacerbationem. [Demosth. 1105. * Δυσπαροξύνω, Verbum nihili, Alex. Trall. 12. p. 686. "Εμετοὶ πολλάκις οὕτω τελείως ἐκκόψαντες τοὺς πυρετοὺς, ὡς μηκέτι δυσπαροξυνθῆναι, ubi Interpres, Ut æger non amplius malam accessionem sit expertus : leg. δις παροξ. * Ἐπιπαροξύνω, Gal. 7, 117. Πολλὰς εἰσβολὰς ἴσχειν τοὺς παροξυνσμοὺς ἐπιπ. καλοῦσιν, Hippocr. 81. 400. 940. Achill. Tat. 1, 8. p. 27. " Προπαροξύνω, Schol. Aristoph. Πλ. 717. 1139. Schol. Eur. Or. 1525." Elberling. Mss. " Philem. Lex. 9. 10." Boiss. Mss. Vide in Παροξύνω. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. 300. * Προπαροξυντικός, 276. Ilgen. Hymn. 228. Wolf. ad Hesiod. 134." Schæf. Mss. Eust. II. A. p. 57, 7. * Προσπαροξύνω, Plut. Alex. 52. Hippocr. 385. ult. Strabo 14. p. 975. * Συμπαροξύνω, Simul concito, 6. p. 423. Lucian. 2, 428. Plut. 9, 413. Xen. Cæc. 6, 10. cf. Maii Obs. Sacr. 4. p. 184.] Συνοξύνω, In acutum sensim extenuo, συνοξύνω reddo, εἰς ὅξυν συνάγω, ut Theophr. loquitur : Polyb. de pilo Romano loquens, (6, 22, 4.) Τὸ δὲ κέντρον σπιθαμιαῖον, κατὰ τοσοῦτον εἰς λεπτόν ἐξεληλασμένον καὶ συνωξυσμένον, ὥστε κατ' ἀνάγκην εὐθέως κάμπτεσθαι. Bud. 529. Sunt qui συνοξύνειν esse existiment, quod Virg. Inspecare dicit, G. 1. hyberni ad luminis ignes Pervigilat, ferroque faces inspicat acuto. Ubi Serv. Inspecat exp. Incidit ad spicæ et aristarum imaginem. [" Etym. M. 743." Schæf. Mss.]

Alia derivata aliquantum remotiora : inter quæ primum locum dedi iis, quæ ab ὅξυνς significante Acutus, Mucronatus, descendunt : secundum iis, quæ ab Ὀξύς, Celer, Velox : tertium iis, quæ ab Ὀξύς, Acidus.

Ὀξύς, ἡ, Arbor ap. Theophr. H. Pl. 3, 3. : abieti
PARS XXI.

A non multum absimilis, cui folium est ἐξακανθίζον ἐξ ἄκρον καὶ εἰς ὅξυν συνηγμένον, unde et denominata est. Gaza vertit Scissima : quo nomine ab Eod. redditur ET Ὀξύνη ἀγρία. [" Musgr. Heracl. 727. Heyn. Hom. 5, 11. 6, 473. ad II. E. 50." Schæf. Mss. Ὀξύς, ὅξυν, Lobeck. Phryn. 301. Vide Schn. Lex. et Ind. Theophr.] Ὀξύινος ET Ὀξύοις, Ex ea arbore confectus. [" Σκινδαψὸν ὀξύινον, memorat Athen. 183." Schw. Mss.] Eust. 1951. cum dixisset νεκρία a quibusdam scribi, sicut μυία, a quibusdam νεκία, κατὰ τὴν ὀξύναν τὸ φυτὸν, addit, ἀφ' ἧς καὶ βέλη κατὰ τινὰς ὀξύνοντα. Hes. quoque ita accipit, addens tamen et aliam exp. : Ὀξύνοντι, ὅξει, ἢ ὀξύνω. ὅξυν δὲ εἶδος δένδρον. Utitur hoc epith. Hom., βέλει ἴψον tribuens : II. Θ. (514.) Βλήμενος ἢ ἰὼ ἢ ἔγχρει ὀξύνοντι, Od. T. (33.) Ἐσφόρεον κόρυθ' αἶψα καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας, Ἐγχέει δὲ ὀξύνοντα. [Ὀξύινος, Athen. 183. Theophr. H. Pl. 5, 7; 2. " Ὀξύοις, Heyn. Hom. 5, 11. 6, 473. 608. 7, 90. 191. ad II. E. 50." Schæf. Mss. Ὀξύίνος, * Ὀξύίνος, Lobeck. Phryn. 301. Bekker. 55. * Ὀξύς, Gl. δένδρον, Ornus. * Ὀξύινον, B Fagus : (sic.) Cf. Niclas ad Geop. 15, 2, 7.]

Ὀξία, Navigia quædam velociora, Celoces, VV. LL. nullo tamen prolato exemplo, nec nominato Auctore. Fortassis leg. ὀξεία, et subaudiendum νῆες, ut ὀξεία pro Celox ab ὀξύνς significante Celer, Velox, ita dicatur, sicut Ὀξεία pro λόγχη, ab ὀξύνς significante Acutus, Mucronatus, Cuspidatus.

Ὀξυρίας, ὁ, ut ὀξυρίας τυρός, Genus casei quo Siculi utebantur, ita dictum ab acore : fortasse i. q. ὀξυγαλακτίνω caseo. J. Poll. 6, (48.) c. 9. Τυρός χλωρός τὸν γὰρ ξηρὸν, ἰσχυρὸν ἔλεγον ὁ γὰρ ὀξυρίας τυρός εἶρηται μὲν τῇ κωμωδίᾳ, Σικελικὸν δὲ τὸ ἔδεσμα. Apud Hes. vero hæc LEGUNTUR, Ὀξυρίας, τυρός ἀχρεῖος : idque suo loco : quod nisi mendosum sit, ab ὀξύνς derivatum videbitur.

Ὀξος, τὸ, Acetum ; Vinum quod coacuit : derivatum ab ὀξύνς, sic τάχος a ταχύνς, πάχος a παχύνς, Etym., cui ὄξος est ὁ εἰς ὅξυν καταβεβληκὸς οἶνος, ἐπειδὴν τέμνῃ καὶ κεντρίῳ, ὡς εἰπεῖν, τὴν γεῦσιν. Plut. Symp. 3. Τὸ ὄ. οἶνον τινὸς ἐστὶ φύσις καὶ δύναμις, Athen. 3. Τὸ δ' ὄξος καὶ τὸ θύμον τὸν δριμὺν αὖξει χυμὸν : ubi discrimen facit inter saporem ὀξύν, Acidum et acutum, ac inter δριμύν, Acrem. Archestratus tamen ap. Athen. 7. (p. 321.) dicit δριμεῖ ὄξει, Acri aceto, ὁπτὸν σαργὸν, τυρῶ κατάπαστον, Εὐμεγέθη, θερμὸν, δριμεῖ δεδαῖμένον ὄξει, Acri maceratum et confectum aceto : quod ὄξος δριμὺν dici volunt ad differentiam τοῦ γλυκέος s. γλυκάζοντος : cujus conficiendi ratio traditur Geop. 8. Erat et ὄξος ἐψητὸν, Acetum coctum : cujus absque vino e gypso et aqua marina decoctis, componendi ratio in Geop. itidem exp. Coquebatur et e caryotis s. palmulis : unde ap. Suid. Ὀξος ἐψητὸν, τὸ ἀπὸ φοινίκων. De eod. et Xen. K. Ἄ. 2, (3, 9.) Ἐνὴν δὲ σῖτος πολὺς καὶ οἶνος, φοινίκων, καὶ ὄξος ἐψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν : q. l. citatur et ab Athen. (651.) ubi Interpres suspectum habens hoc ὄξος, pro eo male reposuit ὄψον, ita vertens, Aderat multus cibus, vinumque palmularum obsoniumque ex illis coctum. Verba autem Suidæ male intellecta, Alciato gravis erroris occasionem præbuerunt, quippe qui in tres posteriores libros Cod. ita scribat, Apud Phœnices tingebatur pretiosissima purpura, quorum tincturam Suidas appellavit Oxum. Item οἶνινον ὄξος, Vineum acetum, h. e. E vino confectum ; nam et e cervisia conficitur : item e palmulis, ut jam dictum est. Apud Eust., μήθ' ὕδατος πηγὴν, μήτ' οἶνινον ὄξος Συμμίξης. A regionibus autem denominatur Αἰγύπτιον et Κνίδιον, quæ duo genera Chrysippus ap. Athen. (67.) κάλλιστα esse ait. Et Σφήττιον ap. Aristoph. Πλ. (720.) ὄξει διέμενος Σφήττιω, ut Horat. dixit Romano aspersus aceto, ita fortasse nominatum, inquit ibid. Didymus, διότι οἱ Σφήττιοι ὄξεις. Itidem ap. Hes. Ὀξος Σφήττιον ἴσως οἱ Σφήττειοι ὄξεις ἦσαν διὰ τοῦτο εἶπεν ὄξος Σφήττειον, ἡγουν δριμύ. Ibid. meminit et τοῦ ἐκ Κλεωνῶν ὄξους, et Δεκελεικοῦ ὄξους. Attici autem solum acetum ἡδύσματος nomine dignantur, ut Atheu. testatur (67.) his verbis, τοῦτο μόνον Ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμάτων εἶδος καλοῦσι : atque eam fortassis ob rem Cyrenæi, ut

Orion ap. Etym. docet, ipsum appellant ἦδος, alii autem γλυκάδιον. Nicandri vero Schol. vult ὄξος κατ' εὐφημισμὸν vocari γλυκάδιον, sicut χολήν, γλυκεῖαν, et εὐώδεα, πίσαν. ["Phryn. Ecl. 65. Thom. M. 651. Jacobs. Anth. 12, 103. Casaub. ad Athen. 66. 140. "Ὁξος Σφήττιον, Ruhnck. ad Timæi Lex. 15." Schæf. Mss. Vide omnino Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 243-253. *Ὁξοπώλης, Aceti venditor, affertur ex J. Poll. 7. c. 30.] Ὁξέλαιον, Condituræ genus aceto et oleo simul temperatis, Gorr. [*Κάτοξος, Posidippus Athenæi 14. p. 662. olim κατ' ὄξους.] Ὁξώδης, Acetosus, Acidus, Gal. περί Τροφῶν Δυνάμεως 3, 16. de lacte loquens, Ἐναντίων διαθέσεων οὐσῶν, καθ' ὅς ὁξῶδες ἢ κνισσώδες γίνονται, Acidum fit. Alex. Aphr. Probl. 2, 70. Ἡ δὲ ὁξώδης, (sc. qualitas, nascitur) ἐκ ψυχρότητος πλείονος καὶ ὑγρότητος. Idem, Εἰ φλέγμα ὁξὺ εἴη, τῶν ὁξωδῶν ὀρέγονται, Si pituita acida sit, saporis acidus appetunt. ["Thom. M. 651. Bergler. Alciph. 77." Schæf. Mss.] Ὁξηρὸς, Acetum resipiens, Acetarius: ἀγγεῖον, infra in Ὁξίς. ["Dionysius 4. Aristoph. Fr. 283. Toup. Opusc. 2, 173." Schæf. Mss.] Ὁξειδίων, τὸ, idem cum ὄξος, Suid. Est tamen potius dimin. ab Ὁξος. Ὁξεῖος, Acidulus, VV. LL. Sed videndum est ne quis feminini ὁξεῖα, a masc. ὁξὺς, per errorem fecerit masculinum ὁξεῖος. Alioqui ab ὄξος, malim Ὁξεῖος, q. d. Aceteus.

Ὁξίνης, ὁ, Vinum quod coacuit aliquatenus, nondum tamen in acetum versum est, quod Vappam Lat. vocant, Chrys. Οἶνον μὲν ἀρετῆς βλάβη τὸ παρατραπῆναι καὶ εἰς ὁξίνην μεταπεσεῖν, In vappam mutari. Cui l. aptissime subjungemus hunc Plinii, 4, 20. Vitiumque quibusdam in locis, iterum sponte fervere: qua calamitate, cum deferbuit, deperit sapor, vappæque accipit nomen, probrosum etiam hominum, cum degenerarit animus. Plut. (8, 920.) refutans opinionem cujusdam, qui censebat τὰς ἐπιτάσεις καὶ ἀνέσεις μὴ ποιεῖν διαφορὰς, μηδὲ τοῦ γένους ἐκβιβάζειν, hæc exempla adducit, Οὕτω γὰρ οὔτε ὄξος ὁξίνου φήσομεν διαφέρειν, οὔτε πικρότητα στρυγνότητος, οὔτε πυρῶν αἶραν, οὔτε μίνθης ἡδύοσμον: quibus subjungit, Καὶ τοὶ περιφανῶς ἐκστάσεις αὐταὶ καὶ μεταβολαὶ ποιότητων εἰσὶ. Idem p. 834. meæ Ed., (7, 835.) dicit Chium quendam solitum aliis χρηστὸν οἶνον πιπράσκειν, sibi vero τὸν ἀριστον ὁξίνην ζητεῖν διαγεγνόμενον. Aristoph. dixit etiam θυμὸν ὁξίνην pro Acrem et acerbum s. Biliosum, ut quidam volunt, Σφ. (1082.) Ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι θυμὸν ὁξίνην πεπωκότες: ubi quidam etiam interpr. Iræ quodam aceto epoto. Schol. θυμὸν ὁξίνην exp. δριμεῖαν ὀργήν. Idem tamen ὁξίνην πολίτην videtur dicere Vappam, probro quodam, ut e Plin. verbis discimus, (Ἰππ. 1304.) de Hyperbolo, Ἄνδρα μοχθηρὸν, πολίτην ὁξίνην. ["Thom. M. 651. Alciph. p. 76. ubi v. Bergler." Schæf. Mss. Ὁξίνης, ὁ, ἢ, Acidus, Plut. 9, 616." Wakef. Mss. Phot. Ὁξίνην τὸν οἶνον, οὐκ ὁξίαν καὶ Ἐρμυπὸς καὶ Φιλωνίδης καὶ οἱ ἄλλοι. *Ὁξίνη διάθεσις ἦν φασιν οἱ πολλοὶ τοῦ στομάχου ὁξίδα.] AT Ὁξίνα dicitur Crates dentata stylis ferreis, Plin., i. e. Occa, ut tum alii, tum Colum.: quo instrumento rustici in occando utuntur. Hes., Ὁξίνα ἐργαλεῖόν τι γεωργικόν, σιδηροῦς γόμφους ἔχων, ἐλκόμενον ὑπὸ βοῶν. D [*Ὁξυνος, i. q. ὁξίνης, Geop. 6, 4. Lobeck. Phryn. 210. *Ὁξυναῖος, Hippocr. de Diæta 2, 6. οἶνος, perperam pro ὁξίνης, s. ὁξίνης, Schneidero iudice.]

Ὁξίς, ἰδος, ἢ, Acetabulum, Vas in quo acetum asservatur, in mensa apponitur: quod et ὁξύβαφον, s. ὁξύβάφιον, necnon κύμβον s. κυμβίον et ἐμβάφιον nominatur: τὸ κεράμεον, ὁ ἐστὶν ὄξους δεκτικόν, Aristoph. Schol. qui ap. eund. Aristoph. Σφ. (1509.) Τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον, ὄξίς, ἢ φάλαγξ; itidem ὁξίδα, esse dicit εἶδος ἀγγεῖου: ubi tamen dubium alicui videri queat an Acetarium vas significet: pro quo accipitur ap. eund. Comicum B. (1440.) κᾶτ' ἔχοντες ὁξίδας Παῖνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων. Ubi Schol. sic exp. hæc verba, εἰ ὁξύβάφους κατέχοντες, παῖνοιεν ὄξει τοὺς πολεμίους: sed addens, ὁξίδας esse κεράμεα μικρὰ, vel εἶδος λοπάδος. Aristoph. tamen Πλ. (812.) ὁξίδα et λοπάδα diversa facit, atque ibi Schol. annotat, ὁξίδα esse ἀγγεῖον ὄξους δεκτικόν, λοπάδα vero εἶδος ἀγγεῖου πᾶν εἰς ὁξὺ λήγον. Verba Aristoph.

sunt, Ὁξίς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα, Χαλκὴ γέγονε, sc. cum antea essent κεραμεᾶ. Suid., b. l. citans, ὁξίδα esse dicit ἀγγεῖον ὄξους δεκτικόν, vel λοπάδος εἶδος εἰς ὁξὺ λήγον. Utrius autem verba in dubium vocanda sint Suidæne an Scholiastæ, incertum est. Ὁξίς, Acetabulum, Vas quo acetum metiuntur ii, a quibus venditur: cotylam autem id capiebat. Diphil. ap. Athen. (67.) de quodam qui Laconice cœnabat, Ὁξους δὲ κοτύλην. Quæ verba alter admirans, subjicit, πᾶς: respondet alter, τί παξ; ὄξίς μέτρον χωρεῖ τοσοῦτο τῶν Κλεωναίων, Quid miraris ὄξίς ap. Cleonæos tantam mensuram capit, videlicet cotylam. Pro Vase autem, quo acetum apponebatur intingendis obsoniis, utitur Sopater ap. eund. Athen. (230.) Ἄλλ' ἀμφὶ δειπνοῖς ὁξίδ' ἀργυρᾶν ἔχει. ["Thom. M. 651. Mær. 281. et n., Casaub. ad Athen. 15. 140." Schæf. Mss. Alex. Trall. 5. p. 76., 7. p. 179.] AT Ὁξίδαί, quod ap. Hes. habetur, exponiturque itidem λαγύνια μικρὰ vel ὁξύβαφα, mendosum esse existimo, ac pro eo reponendum opinor ὁξίδες, vel ὁξίδας. ["Ὁξύτιδες, Suspectum vocab. ap. Athen. 67. nisi statuas Ὁξύτις, ἰδος, ἢ, idem valere ac ἢ ὁξίς, Acetabulum.]

Ὁξίζω, Aceo, (ut Cato, Vinum quod neque aceat neque muceat,) i. e. Acidus sum, Acorem refero s. Acidum saporem, ut ὁξίζων οἶνος, Vinum quod acet: utendo verbo Catoniano: sic in Geop. 7. inscribitur Caput quoddam, Πῶς οἶνον ἀρχόμενον ὁξίζειν θεραπεῦσαι δεῖ; Quæ medela adhibenda sit vino incipienti acere? Possis etiam reddere Vino acescenti. Et ὁξίζουσα σταφυλὴ, Uva acida s. acerba. Diosc. 5, 12. ubi tradit quomodo ὀμφακίτης οἶνος conficiatur, Μήπω κατὰ πάντα πεπεῖρον τῆς σταφυλῆς οὔσης, ἐτι δὲ ὁξίζουσης. Alicubi scriptum REPERITUR Ὁξίζω, per v in penult.: quam scripturam non probō; nec enim ab ὁξὺς derivatur, sed ab ὄξος, ut οἰνίζω ab οἶνος, et κυανίζω a κύανος, aliaque itidem. [Lobeck. Phryn. 210. *Ἐνοξίζω, Ignat. Ep. ad Magnes. §. 10. p. 23. cf. Pearson.] Elberling. Mss.] Ἐποξίζω, Coacesco. Apud Suid. in Ὁξυρεγμῇ, Ὅταν ἡ τροφή ἐποξίσῃ, sc. in ventriculo: Cels. Si coacuit intus cibus, aut computruit: Ἐὰν ἐπώξισεν ἔνδον ἡ τροφή. Utitur eo verbo et Erotian. in Ὁξυρεγμῇ. Παροξίζω, Ad acorem vergo, Acorem gustu vel odore refero, Bud. e Diosc. (1, 15.) Idem Bud. interpr. Subacesco. Ὑποξίζω, Subacidus sum, Aliquatenus aceo: ut ὑποξίζων ἄρτος ap. Athen. (114.) Panis subacidus. In VV. LL. perperam SCRIBITUR Ὑποξίζω pro Ὑποξίζω, et CONTRA Ὑποξίς pro Ὑποξὺς.

[*Ὁξίω, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 244. *Ὁξωτός, ibid.: Aristoph. ap. J. Poll. 6, 69. ὁξωτά, σιλφωτά, pro quo perperam legitur ap. Diog. L. Vita Polemonis, ὁξωτά, σιλφωτά.]

Ὁξάλις, ἰδος, ἢ, Acida fæx, Vappa; sic enim Hes., Ὁξάλις, ἢ ὁξεῖα τρυῖξ, ἢ ὁξίνης οἶνος. || Est et Lapathi species quædam hoc nomine dicta, cui inter alia Diosc. tribuit καρπὸν ὑποξύν, ἐρυθρὸν, δριμύν, 2, 140. ubi de lapathi generibus ait, Ἔστι δὲ καὶ τέταρτον εἶδος αὐτοῦ, ὃ ἐνιοὶ ὁξαλίδα ἢ ἀναξυρίδα ἢ λάπαθον καλοῦσι. De quo Plin. 20, 21. Est autem et sylvestre, quod alii Oxalidem appellant, sativo proximum, foliis acutis, colore betæ candidæ, radice minima: nostri vero Rumicem, alii Lapathum cantherinum. Cum autem vocet sylvestre lapathum, suspicari aliquis possit, in citatis Diosc. verbis, pro λάπαθον καλοῦσι, reponendum esse λάπαθον ἄγριον καλοῦσι. Ab hac vero oxalide diversum est Oxylapathum, cui et ipsi tribuuntur folia ὑποξέα κατὰ τὰ ἄκρα, Acutiora folia, ut Plin. habet, cujus verba supra citavi. [Nicander Θ. 840. Rumex divaricatus Linnæi secundum Sprengel. Hist. Rei Herb. 1, 171.] In VV. LL. habetur ETIAM Ὁξωλίς, quod itidem esse dicitur Genus lapathi s. rumicis, ab aciditate nomine accepto. Sed perperam poni opinor ὦ pro ἄ.

"Ὁξάλιοι, Hesychio εἶδος σύκων: forsitan sic de "nominatum ab acore quo prædita sunt." [Athen. 76. J. Poll. 6, 81. Phot. *Ὁξάλιοι σικαὶ τινες.]

ὉΠΑΞΩ, Persequor, κατόπιν διώκω, Eust. II. E. (334.) Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολλὴν καθ' ὁμίλον ὁπά

ζων, Θ. (341.) "Ὡς Ἐκτωρ ὤπαζε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς, i. e. ἐπόμενος ἐδίωκε, Persequabatur et fugabat : quem canī comparat, qui σὺς ἀγρίου ἢ λέοντος Ἀπτηται κατόπισθε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθὺς : ut fere idem sint ὀπάζειν et in persequendo κατόπιν ἄπτεσθαι : quod tamen postremum aliquid amplius significat. Et Il. P. (462.) 'Ρεία δ' ἐπαΐζεσκε πολλὸν καθ' ὄμιλον ὀπάζων, Persequens, Ἀλλ' οὐχ ἦρει φώτας ὄτ' ἐσσεύαιτο διώκειν : ubi nota ὀπάζειν et διώκειν, in ead. signif. posita esse. Pass. Ὀπάζομαι, A persequente urgeor et premor, Il. A. (493.) Ὡς δ' ὅποτε πλήθων ποταμὸς πεδιόνδε κάτεισι Χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, i. e. ἐπειγόμενος, κατόπιν ἐλαυνόμενος, Urgentibus imbribus Jovialibus. || Sequi jubeo, Do qui sequatur, Comitum do, Od. I. (89.) Ἀνδρὲ δὴ κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσας : i. e. δοὺς ἐπεσθαι, Eust. Pass. Ὀπάζομαι, Comitum accipio, Comes mihi adjungitur, Il. T. (238.) Ἡ, καὶ Νέστορος υἱας ὀπάσσατο κυδαλίμοιοι, Od. K. (59.) Δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκα ὀπασσάμενος καὶ ἐταῖρον, Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα, i. e. ὀπαδὸν ἐλόμενος, Eust. 3 qui in præcedenti l. ὀπάσσατο exp. ὀπαδοὺς ἐκρίνατο, Comitēs delegit. Itidem Il. K. (238.) σὺ δὲ χεῖρον' ὀπάσσαι αἰδοῖ εἰκων, idem Eust. annotat ὀπάζεσθαι usurpari non pro παρέχειν, sed pro προσλαμβάνεσθαι εἰς ὀπαδόν. Hes. ὀπαζόμεναι exp. ἐπόμεναι, θεραπεύουσιν. Eust. hoc ὀπάζω videtur derivare ab Ἐπομαι : nec male fortassis : ut sc. ὀπάζω ita ab ἔπω s. potius ἔπομαι derivetur, SICUT Σύνοπος a Συνέπομαι : quod σύνοπος Hes. exp. σύνοδος : est autem id σύνοδος accipiendum pro Comes, συνοδοιπόρος, ut exp. alibi. || Ὀπασθεῖς autem Hes. esse ait ἐκ τῶν ὀπίσω δεθεῖς καὶ ἐξαγκωνισθεῖς. || Ὀπάζω, Præbeo, Do, Il. Z. (157.) de Bellerophonte, Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡνιόχην, ἐρατεινὴν Ὀπασαν, i. e. ἔδωκαν, Eust. Od. T. (161.) τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Sic alibi, Ἐκτορι κῦδος ὀπάζει, i. e. παρέχει. Il. (E. 491.) τὸν ῥα μάλιστα Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὀπασσε, Opes et divitias præbuit, Opibus locupletavit. Cum vero dicitur λαὸν ὀπάζειν, et πομπῆς ὀπάζειν, pertinet potius ad id ὀπάζειν, cui in præcedenti tmemate posteriorem locum tribui : Il. Σ. (452.) Πέμπε δὲ μιν πόλεμόνδε, πολλὸν δ' ἄμα λαὸν ὀπασσε, Multitudinem magnam adjunxit, quæ eum sequeretur. Od. Υ. (364.) οὐ τι σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆς ὀπάζειν. Videtur autem hoc ὀπάζειν, significans Præbeo, Do, defluxisse e præcedenti : quod ea quæ damus alicui, ea velut discedant a nobis, et contra illum comitentur. ["Musgr. Iph. A. 774. El. 1192. Porson. Med. p. 38. Heyn. Hom. 5, 62. 217. 6, 45. 205. 7, 359. 658. 659. 8, 478. Bibl. Crit. 1, 2. p. 30. Matth. ad Gloss. Min. 46. Pierson. Veris. 257. Græv. Lectt. Hes. 543. Persequor, Apoll. Rh. (1, 614.) 4, 920. Heyn. Hom. 4, 616. 5, 434. 475. Med., ad Il. T. 233." Schæf. Mss. Nicander Θ. 60. 520. 813. Æsch. S. c. Th. 258. Ὡ Ζεῦ, γυναικῶν οἶον ὤπασας γένος : 494. "Ὅστις τόδ' ἔργον ὤπασε πρὸς ἀσπίδι. * "Ὀπασίς, δόσις, παροχή, Zonar." Dahler. Mss. * Ὀπαστός, unde * "Δυσόπαστος, Philo de Monarchia p. 815." Kall. Mss. * Ἐξοπάζω, unde ἐξώπαζεν, Hesychio ἐξέπεμπεν : ap. Pind. I. 1, 11. quidam legunt ἐξώπασε pro ἐξ ὤπασε. * "Ἐποπάζω, Toup. Opusc. 1, 277. Wakef. Ion. 1188. Rhian. 1." Schæf. Mss.] Κατοπάζω, Persequor, A tergo premo, κατόπιν διώκω, i. q. ὀπάζω, Hesiod. Ἐργ. (1, 320.) de iis qui rapinis divitias congerunt, οἷά τε πολλὰ γίγνεται εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ Ἀνθρώπων, αἰδῶ δέτ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ, Et pudorem impudentia persequatur ac premat. Moschop. ibi exp. κατόπιν ἑαυτῆς ποιῇ, καταβάλλῃ : Proclus, νικήσῃ. In VV. LL. annotatur quosdam legere, αἰδῶς δὲ γ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ, et exponere, Pudor impudentiam a tergo sequatur, i. e. Posthabeatur. Sed vet. lectionem et vett. Scholl. sequi tutius est. [* Περιόπάζω, Nicander Θ. 356. περὶ γῆρας ὀπάζει, i. q. διώκει. * "Συνοπάζω, Brunck. Soph. 3, 426. Toup. Opusc. 2, 26." Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 48. sed Codd. συμπλάζεται.] Ὀπαδός, ὅ, Qui sequi aliquem jubetur, comes alicui adjungitur, Quem comitem aliquis sibi deligit :

A uno verbo reddes Comes, Assectator. Philo V. M. 3. Ἀλήθεια γὰρ ὀπαδὸς Θεοῦ, Est enim veritas Dei comes, Plut. Romulo, Ὀπαδῶν ἔρημος βασιλεὺς, Assectarum et stipatorum ope destitutus ; nam ibi amplius aliquid significat quam ἀκόλουθος : ut in præcedenti l. Philonis, cui similis est hic ap. Suid., de tempore, Καὶ ἡ τούτου φύλαξ καὶ ὀπαδὸς καὶ ἐφοδὸς ἀλήθεια. Pro Assecla et Stipator accipi potest et in quodam l. Eur. in Ὀπάων c. Pro Comite autem Soph. accepit in Tr. (1266.) ubi Hyllus ad eos, qui ex Eubœa se comitati fuerant, dicit, Αἴρετ' ὀπαδοί, Tollite, o comites, nimirum cadaver patris mortuum. || Deorum etiam aliquis esse ὀπαδὸς dicitur, Qui cum eis in cœlis conversatur, et eos veluti comitatur quocunque ierint, Deorum assectator, Herodian. 1, (5, 17.) de Antonino Philosopho jam vita functo, Ὀπαδὸς ἦδη καὶ σύνεδρός ἐστι θεῶν, Consorts est consessorque deorum, Polit. Hesychio ὀπαδὸς est non solum ἀκόλουθος, sed etiam συνεργός, δούλος. [Lobeck. Phryn. 451. "Jacobs. Anth. 9, 400. Scolion 8. et Jacobs. p. 298. Porson. Or. 26. Dionys. H. 5, 226. Boiss. Philostr. 339. Valck. Phæn. p. 8. 397. Hipp. p. 286. Toup. Opusc. 1, 235. ad Lucian. 1, 265. Græv. ad Hesiod. 543. Mitsch. H. in Cer. 216. Ruhnck. Ep. Cr. 160." Schæf. Mss.] Συνοπαδός, ὅ, ἡ, i. q. ὀπαδός, Comes, Assecla, Sectator. Telestes ap. Athen. (626.) de Phrygibus, qui Græcos tibia canere docuerunt, Πρωτοὶ παρὰ κρητῆρας Ἑλλήνων ἐν αὐλοῖς συνοπαδοί, Qui primi convivia Græcorum cum suis tibiis sectabantur, assectabantur. Pro Comes utitur et Dionys. Areop. teste Bud. ["Jacobs. Anim. 29. Heyn. Hom. 6, 570. Ruhnck. Ep. Cr. 83." Schæf. Mss.] Ὀπαδέω, Comitator, Sector : Hes. ὀπαδεῖ, ἐπακολουθεῖ. [* Ὀπάδης, Stob. Eclog. Eth. 350.] Ὀπηδός, i. q. ὀπαδός, sed Atticum, ut Eust. testatur, p. 1576. ubi ait, Ἐκ δὲ τοῦ ὀπηδεῖ γίνεται καὶ ὄνομα ὁ ὀπηδός, παρ' Ἀγτικοῖς κοινῶς δὲ γε Ὀπαδός, ὁ δηλοῖ τὸν ἀκόλουθον : videtur tamen potius Ionicum esse, cum ὀπαδός contra prosæ etiam Scriptoribus usitatum sit. [Lobeck. Phryn. 451. "Porson. Or. 26. Anton. Lib. 52. Verh., Valck. Phæn. p. 8. Ilgen. Hymn. 455. ad Herod. 433. Mitsch. H. in Cer. 216." Schæf. Mss. * "Συνοπηδός, Panyasis Athenæi 2, 4. (p. 37.)" Boiss. Mss.] Ὀπηδέω, Comitator, Comes sum, Assector : a quo tamen Eust. præcedens ὀπαδός derivat, priorem ei locum tribuens, posteriorem τῷ ὀπαδός. Il. B. (184.) Κήρυξ, Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπηδεῖ, Qui eum assectabatur, comes ei et assectator erat, P. (251.) ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Sic Hesiod. Ἐργ. (1, 311.) πλοῦντ' ἄρετῃ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, Divitiarum virtus comes est s. pedissequa : ut contra Auctor Rhet. ad Herennium, Virtutis pedissequæ sunt divitiæ. Et aliquanto post de viro qui rapinis sibi divitias congegit, Μινύθουσι δὲ οἶκοι Ἀνέρι τῷ, παῦρον δὲ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ, Ad exiguum tempus divitiæ eum comitantur. Sed et virtus ὀπηδεῖν dicitur ei, qui præditus ea est, Od. Θ. (237.) ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ, Notam omnibus facere virtutem qua polles. Jupiter etiam Hospitalis hospitibus et peregrinis ὀπηδεῖν dicitur, quasi Comes eis esse, pro Eorum curam gerere : de quo I. (271.) ὅς ξεῖνοισιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, H. (165.) ὅς θ' ἱκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. [Apollon. Lex. 505. Etym. M. 627. Eust. Od. Θ. 236. p. 305. "Cattier. Gazoph. 75. Jacobs. Anim. 260." Schæf. Mss.] Pro Ὀπηδῶ, dicitur ETIAM Ὀπηδεύω, Comitator, Etym. ex Apoll. Rh. (4, 675.) μετὰ ὀπηδεύοντα νομῇ : [974.] Ἀν' Ὀπηδέω autem EST Ὀπηδητῆρ, i. q. ὀπαδός : Hes. σύνοδος, ἀκόλουθος, Comes, Assectator. ["Pierson. Veris. 156." Schæf. Mss. "Προπηδέω pro * Προοπηδέω, videtur habere Andr. Cret. p. 8. quod Combef. mutat in Προσπηδάω. Potius est * Προπηδάω." Elberling. Mss.] Ὀπάων, ὅ, ἡ, i. q. ὀπαδός s. ὀπηδός, Comes, Assectator, Assecla, ἀκόλουθος, Eust. Il. Ψ. (360.) Ἀντίθεον Φοῖνικα, ὀπάονα πατρὸς ἐοῖο, K. (58.) Ἰδομενεὺς ὀπάων. Utitur et Eur. Or. (1108.) Καὶ πῶς ; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάοντας, ubi exp. ἀκολουθούς, δούλους : (1124.) Πρόσθεν δ' ὀπαδῶν τίς ὄλεθρος γενήσεται ; ubi exp. itidem ἀκολουθῶν, Quomodo assectatores et as-

seclas ejus interimemus? s. Stipatores. ["Jacobs. Anth. 9, 400. Heyn. Hom. 5, 187. 463. 465. Hom. Hymn. in Cer. 440. et Mitsch., Valck. ad Ammon. 4. ad Herod. 433. 716." Schæf. Mss. Pind. Π. 9, 114. Opp. 'A. 5, 489.] At PRO 'Οπέωνες, quod ex Herod. (9, 50. 51.) affertur, exponiturque Servi, Servitia, reponendum fortassis illud ὀπάωνες. ["Imo non solicitanda Ionica forma 'Οπέωνες. Vide Var. Lectt. ap. Herod. 9, 50." Schw. Mss. * Συνοπῶν, Orph. H. 30, 5.]

"ΟΠΙΣ, ἰδος, ἦ, Ultio s. Vindicta, qua Deus aliquem persequitur: ejusd. cum ὀπάζω originis, sc. ab ἐπομαι derivatum, ut quibusdam Gramm. placet, a quibus exp. ἡ ὀπισθεν ἐπομένη τίσις: ab aliis, ἡ εἰς τὸ μέλλον τῶν θεῶν ἐπιστροφή: est autem vox Poetica, ac interdu cum gen. θεῶν copulatur, interdum sine illo solum ponitur. Od. Ξ. (82.) 'Οὐδ' ὀπίδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλετήν: (88.) Καὶ μὲν τοῖς ὀπίδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει. Hesiod. Θ. (222.) de Parcīs, Οὐδέποτε λήγονσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώσει κακὴν ὅπιν ὅστις ἄμαρτεν, ubi ἀποδουναὶ ὅπιν deas dicit pro Ulcisci et punire, quasi dicas Ultionem reddere s. rependere. Frequentius cum gen. θεῶν copulatur, ut ante dixi. Od. Υ. (215.) Οὐκ ὀπίδα τρομέουσι θεῶν, Φ. (28.) οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἠδέσασ', Hesiod. "Εργ. (249.) σκολιῇσι δίκῃσι 'Αλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες: quod hemistichium et II. Π. (388.) habetur, ubi θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες, ait Bud. esse, Respectum divinum pro nihilo ducentes, vel νέμεσιν, ut Coruutus exp. In Lex. meo vet. ὅπιν exp. μήνις, παρὰ τὸ ἐπεσθαι καὶ ἀκολουθεῖν τοῖς ἁμαρτάνουσι: et ab eo derivatur φύλοπις. || Exp. etiam Cura, Consideratio: et ὅπιν οὐδεμίαν ἔχων, Nihil pensi habens, ex Herod. (8, 143.) ut arbitror. || Ab Hes. exp. etiam φωνή: quo modo ὁψ potius accipitur. ["Jacobs. Anth. 9, 345. 373. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 283. Fabric. Bibl. Gr. 1, 12. Harl., Græv. Lectt. Hes. 532. ad Herod. 726. 754. ubi de * Μέτοπις. "Οπις, Οὔπις, 'Ωπις, Sylb. et Kuhn. ad Paus. 104. Casaub. ad Inscr. Herod. 349. Cren., Valck. Callim. 181." Schæf. Mss. Hesiod. "Εργ. 185. 706. Herod. 9, 76. Pind. Π. 8, 101. 'I. 5, 74. 'O. 2, 6. Theocr. 25, 4. Moschus 4, 117. Epigr. Hom. 9, 4. Δεινὴ γὰρ μετ' ὅπις: vide var. lectt. et nott.]

'Οπίζομαι, Curo, Revereor, αἰδοῦμαι, ἐπιστρέφομαι, II. X. (332.) Achilles ad Hectorem de Patroclo interfecto, ἐμέ δ' οὐδὲν ὀπίζω νόσφιν ἐόντα, Σ. (216.) μηρὸς δὲ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν, Od. Ξ. (283.) Διὸς δ' ὠπίσσαντο μῆνιν Ξεινίου. Sic Hesiod. 'A. (21.) Τῶν ὄγ' ὀπίζω μῆνιν. Cum gen. etiam construitur, Apoll. Rh. 2, (181.) οὐδ' ὅσσαν ὀπίζω καὶ Διὸς αὐτοῦ, Ne tantillum quidem curabat s. verebatur Jovem: [4, 700.] || Caveo, φυλάττομαι, Od. N. (148.) Ἀλλὰ σὺν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἡδ' ἀλεείνω. || 'Οπίζομαι pro ἀμείβομαι, affertur e Pind. Π. (2, 34.) ubi ὀπίζομένη χάρις exp. Beneficium repensum, s. mutuum, q. d. consecraneum, quodque præcedentem gratiam consecatur, s. subsequitur: [4, 152. 'I. 3, 8.] || Hes. ὀπίσσεται exp. etiam ὕψεται: ['Οπίζω, Eid. πονηρέων, ἀπόφευγε. "Jacobs. Anth. 9, 86. 12, 308. Theogn. 712. ad Phrynich. p. 4." Schæf. Mss. "Cum gen., Manetho 6, 218." Wakef. Mss. * 'Οπίζω, Etym. M. 628, 6. ἐπιστρέφομαι, ἀκολουθῶ: Anal. 3, 285. σώματος ἔσχατ' ὀπίζων. * 'Οπιστὸς, unde] "'Ανώπιστον, "ἀράστον, ἀπάρακτον, ἀνεπίστροφον, Hes. Sed mendosam scripturam habent priores duæ exp.: et "forsan reponendum ἀράστον, ἀτάρακτον. Quatenus "vero exposuit ἀνεπίστροφον, derivavit ab ὀπίζομαι, "τὸ ἐπιστρέφομαι, Respicio, Revereor, Curo." 'Εποπίζω, Revereor, Caveo; nam Hes. ἐπόπιζε exp. ἐντρέπου, ἐπιστρέφον, φυλάσσω. [Orph. Λ. 67. θεοὺς ἐποπιζέμεν αἰὲν ὄντας, emendante Hermannō, cuius notam vide: olim ὀπιζέμεν. Od. Ε. 146. Διὸς δ' ἐποπιζέω μῆνιν: Oraculum ap. Euseb. Pr. E. 5, 28.] "'Απροτιόπιστος, Hesychio ἀπρονόητος, Improvisus."

'Οπιδνός, Reverendus, Summopere cavendus et

A extimescendus, Apoll. Rh. 2, (292.) de styge, ἡ τε θεοῖσι 'Ριγίστη πάντεσσιν ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται, Schol. τιμία καὶ ἐπιστροφῆς ἀξία, παρὰ τὴν ὀπίδα καὶ ἐπιστροφήν. Sed perperam tam ap. Schol., quam ipsum Poetam scribitur 'Οπνιδνοτάτη: quem errorem, licet e metro satis manifestum, VV. LL. retinuerunt, in quibus SCRIPTUM 'Οπνιδνός, et expositum Reverendus, Cura dignus.

SED ET 'Οπὴ in meo Lex. vet. exp. ἡ ἐξόπισθεν ἐπομένη τίσις: quod et ap. Etym. in 'Οπαδός habetur: cujus tamen signif. nulla proferuntur exempla: ita ut mihi ea exp. valde suspecta sit. || NAM ὀπὴ signif. potius Foramen, τόπος τετρημένος, ut in eod. illo Lex. vet. exp.: quod ab ὀπτομαι derivatum creditur, ut et J. Poll. testatur l. 2. ubi derivata et comp. quædam ab ὀπτομαι enumerans, ait, καὶ ὀπὴ, δι' ἧς ἐστὶν ἰδεῖν. Sic ap. Aristoph. Πλ. (714.) uxori Chremyli interroganti πῶς ἐώρακε, respoudet Carion servus, διὰ τοῦ τριβωνίου, 'Οπῆς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, Nec enim pauca habebat foramina, per quæ acies oculorum meorum penetrare posset et pervidere. Et Comicus quidam [Xenarchus] ap. Athen. (569.) in mæchos, Μὴ κλίμακ' αἰτησάμενον εἰσβῆναι λάθρα, Μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν ἐκδύναι στέγης, ubi nota de Majori etiam foramine dici: nisi malis Fenestra interpretari; nam et ab Hes. exp. θυρίς. Sed et ὀπὴ τῶν ὥτων dicitur Foramen aurium, h. e. Meatus ille per quem vox penetrat et auditorium sensum verberat. J. Poll. 2. Καὶ ἡ ὀπὴ δὲ τῶν ὥτων, ἡ παραπέμπουσα τὴν φωνὴν εἰς τὴν ψυχὴν, σκολιὸς πόρος τῆς ἀκοῆς λέγεται. ["Ad Charit. 636. Brunck. Soph. 3, 529. Wakef. Ion. 473. Jacobs. Anth. 8, 154. 10, 184. 11, 326. Aristoph. Fr. 217. Mær. 289. et n., Toup. Opusc. 2, 122. Dawes. Mr. Cr. 262. ad Lucian. 1. p. xxxv. 332. T. H. ad Dial. p. 42." Schæf. Mss.] "'Διόπη, Inauris genus "est: secundum alios Calceamenti. Hesychio enim "διόπαι sunt εἶδος ἐνωτίων: aliis autem ὑποδημάτων: forsitan quod duobus essent pertusa foramina. "bus." [Aristoph. ap. J. Poll. 7, 96. et Clem. Alex. Pæd. 2. p. 245=210. * "'Διόπος, i. q. διόπη, Chandler. Inscr. T. 2. no. 4, 2. lin. 23. Διόπων δύο Ζεύεε, ταῦτα ὑπόξυλα κατακεχυρωμένα, cf. Boeckh. Staatshaushalt d. Athen. 2, 308." Schn. Lex. et Suppl. "Bekk. Anecd. 344." Boiss. Mss. Vide Lex. VV. Peregr. * "'Ενόπαις, ἐνωτίαις" τῇ προσωδίᾳ ὡς διόπαις. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν. Hesych. 'Ενόπαις, τοῖς ἐνωτίαις" ἀπὸ τοῦ ταῖς τῶν ὥτων ὀπαῖς ἐπικεῖσθαι. Σοφοκλῆς ap. Etym. M. Perperam ap. Hes. 'Ενώται." Brunck. Lex. Soph.] "'Ἡμίλοποι αὐλοὶ dicuntur "Tibiæ quædam τῶν τελείων ἐλάσσονες, teste Athen. (177.) ubi et conviviis eas adhiberi scribit, ideo "quæ ab Anacr. vocari τέρενας ἡμίλους. Ibid. Ixio "dicit, τὸν δ' ἡμίλον καὶ τὸν ἐλάσσονα, ταχέως ὁ "μέγας καταπίνει. Æschylum quoque dixisse ἡμίλον "αὐλὸν, testatur J. Poll. 6. c. 36." "'Μερόπη, Vocab. architectonicum. Vitruv. 4, 1. Utraque enim, et "inter denticulos et inter triglyphos, quæ sunt inter "valla, Metopæ nominantur: ὅπας enim Græci Tig-norum cubilia et asserum appellant, ut nostri ea "cava, Columbaria. Ita quod inter duas opas est "intertignium, id Metopa ap. eos est nominatum. "Sed notandum, scribi vocab. hoc constanter ibi "per th, itemque cap. seq., Necesse est triglyphos "constitui contra medios tetrantes columnarum: "methopasque, quæ inter triglyphos fient, æque "longas esse quam altas. Et mox, Ita methopæ, "quæ proxime ad angulares triglyphos fiunt, non "exeunt quadratæ, sed oblougiores triglyphis di-midia altitudine. Itidem vero ap. Hes. reperio "μεθόπιον, quod et ipse esse dicit μέρος τῆς "καλουμένης ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων τριγλύφου: ut dif-ficile sit de etymo statuere: nam si μετόπιον scriberetur, esset τὸ μεταξὺ τῶν ὀπῶν, Quod inter "foramina est, s. tignorum asserumque cubilia et "veluti columbaria. Quam scripturam, alii secuti "sunt, ego rejiciendam non putavi." 'Οπήτιον, τὸ, Subula, qua aliquid perforatur, τὸ σουβλίον τὸ τὰς ὀπὰς ἐμποιοῦν, J. Poll. 10, (141.) enumerans Instru-menta σκυντοτόμων, ut sunt, τομεὺς, s. περιτομεῖς, σμίλη, καλόπους, addit, Καὶ χηλεύματα καὶ ὀπῆας" καὶ

ὀπήτιον εἴρηται ἐν Νικοχάρους Κρησὶ, τοῖς τρυπάνοις ἀν-
τίπαλον. Similiter 7, (83.) c. 21. cum inter σκυτοτόμου
ἐργαλεῖα posuisset σμίλην et περιτομέα, subjungit,
ὀπήτεια καὶ ὀπητεῖδια, ἃ καὶ χηλεύματα ἐκάλουν οἱ
ποιηταί. Scribitur autem 1B1 Ὀπήτεια, per ei in pe-
nult.: AT Ὀπητεῖδια existimo esse dimin. pro ὀπήτεια,
s. ὀπήτεια: quod tamen ὀπήτεια haud scio an ita scr-
sit, praesertim cum non solum ap. ipsum Poll., sed
etiam ap. Suid. et Hes. ὀπήτεια reperiain. Verba
Suidæ paulo ante citavi: Hesychii addam, quæ
cum Pollucis verbis consentiunt. Χηλεύσεις, inquit,
πλέξεις· χηλεύματα γὰρ ἐλέγοντο οἷον ὀπήτεια, οἷς πλέ-
κουσιν ἢ ράπτουσι: perperam tamen ibi ἡπύτια habe-
tur pro ὀπήτεια. Sed ET Ὀπεύς, quod in posteriore
Pollucis l. habetur, pro ὀπήτιον usurpatum creditur.
[“Ὀπήτιον, Heringa Obs. 55. ad Mær. 289. ad He-
rod. 312. Ὀπεύς, Græcum esse negat Is. Voss. ad
Pomp. M. 668. Gron. 2. *Ὀπεας, τὸ, Subula, ibid.
Bentl. Ep. ad Hemst. 105. Heringa Obs. 56. ad
Herod. 312.” Schæf. Mss. Hippocr. Epidem. 5. p.
1153. Herod. 4, 70. ubi ὑπέατι pro ὀπηέατι in non-
nullis Codd. Sic in Gloss. *Ὑπήτιον Subula.] Ab
eod. ὀπή derivatum EST Ὀπαῖα, Fictile vas in quo
foramen est, Dolium foramen habens; nam κεραμίς,
quo J. Poll. in exponendo hoc ὀπαῖα utitur, Bud. iu-
terpr. inter alia, Testa, Fictile vas, Dolium: at κερα-
μὶς significans Tegulam, huic loco convenire non
videtur. J. Poll. 2. Ὀπαῖαν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὴν κεραμί-
δα ἐκάλουν, ἢ τὴν ὀπήν εἶχεν. [“Mær. 292. et n.”
Schæf. Mss. Phot. Ὀπαῖα κεραμὶς· ἢ τὴν κάπνην
ἔχουσα, Δίφιλος Χρυσόχω· — διακόντας ὁρῶ Διὰ τῆς
ὀπαίας κεραμίδος καλὴν σφόδρα. Hesych. Ὀπαῖα θυρίς·
ἢ ἐκ τοῦ κάπνου. Vide Schn. Lex.] Ὀπαῖον, τὸ, quod
exp. Foramen ollæ, item Foramen per quod fumus
e furno aut camino exit. Apud Plut. autem Pericle,
(13.) Τὸ δ' ὀπαῖον ἐπὶ τοῦ ἀνακτόρου Ξενοκλῆς ἐκορύ-
φωσε, Interpres vertit, Fastigium fenestræ adyti
Xenocles adjecit: [aliter in Ed. Reisk., Fastigio
adyti fenestram addidit. *Ὀπήεις, Hippocr. 640.
δίφρος.]

“Ἀνόπαια, sive Ἀνοπαῖα, legitur de Minerva,
“Od. A. (320.) Ὀρνυς δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο. Ubi
“quidam hoc ἀνόπαια dicunt Nomen et Genus esse
“avis ἀετῶδους καὶ φήγη ἐκυκίας: quidam accipiunt
“pro ἀόρατος, ἀφανής, καὶ πόρρω τῆς ὄψεως. Hero-
“dian. properispomenos scribit ἀνοπαῖα, dicens esse
“neutr. plur. adverbialiter positum pro ἀνοπαίως,
“h. e. ἀοράτως: sc. κατὰ στέρησιν τοῦ ὀπτάνεσθαι.
“Alii adverbialiter itidem accipiunt, sed pro ἀνὰ
“τοὺς ὤπας, q. e. τοὺς ὀφθαλμούς: quorum opinio pa-
“rum est probabilis, ut et Herodianica; nam derivata
“ab ὦψ per ω potius scribuntur. Alii accipiunt pro
“ἀνὰ τὴν ὀπήν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς: quæ κάπνη
“et καπνοδόκη vocatur: ut Pherecrates quoque ἀνο-
“παῖαν esse dicit τὴν τετρημένην κεραμίδα τὴν ἐπὶ τῆς
“ὀροφῆς. Itidemque Eust. exponi annotat διὰ τῆς
“ὀπαίας κεραμίδος, ἢ τὴν κάπνην ἔχει. Hique divisim
“videntur scripsisse ἀν' ὀπαῖα, ut ii etiam, qui exp.
“ἀνὰ τοὺς ὤπας. Alii rursum qui ὑφ' ἐν legunt et
“nomen esse volunt, pro ἀνωφερῆς usurpatum ajunt,
“occasione sumta ex eo, quod ap. Empedoclem de
“igne legerunt, Καρπαλίμως δ' ἀνόπαιον. Quidam
“* πανόπαια scribunt, et eo nomine χελιδόνα intelli-
“gunt, Hirundinem. Hæc ex Eust., brevium Scho-
“liorum Auctore, et Etym. Hesychius et alia affert,
“sc. ἀνὰ τὴν ὀπήν τῆς θυράς, sive ἀνὰ τὴν θυρίδα:
“item ἀφώνος, ab ὦψ, Vox. Eustathius Montis etiam
“nomen esse ait ap. Herod. Esse vero et Ἀνόπαιαν
“quandam ἀτραπὸν περὶ τὴν Λοκρίδα γῆν καὶ τὴν τῶν
“Μηλιέων.” [“Ad Mær. 292. Munck. ad Anton.
Lib. 46. Verh.” Schæf. Mss.]

Quæ sequuntur, ejusd. cum ὄπις sunt originis, qua-
rum etiam nonnulla ab eo comp. videntur,
nonnulla ab eo derivata, quamvis significatio sit
aliquantum diversa.

Ἀνόπιν, Retro, Retrorsum, eis τοῦπίσω, Hesych.
[“Koen. ad Greg. Cor. 89.” Schæf. Mss. *Εἰσόπιν,
Æsch. Suppl. 625. *Ἐξόπιν, Parte postica, Ag. 116.:
in Ed. Blomf. perperam editur ἐξόπιν.]

Κατόπιν, A tergo: quod nonnullis dictum videtur
quasi Post faciem: ὄπις tamen pro Visus s. Facies

A usurpatum non vidi. Construitur autem hoc κατόπιν
cum gen., qui interdum præponitur, interdum post-
ponitur. Aristoph. Ἴππ. (625.) Εὐθύς γὰρ αὐτοῦ κα-
τόπιν ἐνθένδ' ἰέμην, Prosequabar eum, quasi A tergo
ipsi hinc ibam: (Πιλ. 13.) ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου
τυφλοῦ: in quibus ll. κατόπιν τινὸς ἰέναι, et ἀκολουθεῖν
κατόπιν τινὸς, est quod Lat. dicunt Pone aliquem se-
qui. Plut. Camillo, Ἰδρυσεν τὴν στρατιὰν κατόπιν αὐ-
τῶν, A tergo eorum sua castra locavit, s. Pone ipsos.
Et κατόπιν τίθεσθαι, quod Lat. Postponere. Apud
Suid. Τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς κατόπιν τίθεσθαι πάν-
τα, Honestati et virtuti postponere ac posthabere
omnia, omnibus anteponeere atque anteferre virtutem
et honestatem. In nonnullis ll. de tempore, pro
Post: Greg. Naz. K. τῶν ἐρωτήσεων, Post interroga-
tiones. Apud Suid. K. ἦκε καιροῦ, Post amissam oc-
casionem. Greg. Naz. κατόπιν ἑορτῆς, Post festum,
Postridie festi. Dicitur et δ κατόπιν, pro Secuturus,
Venturus, Sequens, Veniens. In Epigr. τὰ κ. δάκρυα,
Secuturæ lacrymæ, Post futuræ. Basil. ἐν τῷ κατόπιν
χρόνῳ. Chrys. de officio episc. Ἐν τῷ κ. ἐνιαυτῷ,
Anno veniente, Anno subsequente. Sic Dionys. H.
8. Τοῦ κατόπιν ἐνιαυτοῦ, Sequentis s. Venientis anni.
[“Thom. M. 513. Markl. Suppl. 665. p. 246.
Mnasalc. 9. Jacobs. Anth. 9, 453. Villosion. ad
Long. 184. 188. 264. ad Diod. S. 1, 379. 2, 87. Act.
Traj. 1, 234. Toup. Opusc. 1, 175. Emendd. 1,
264. ad Phrynich. p. 4. Xen. K. Π. p. 70. ad Mær.
240. Timæi Lex. 154. et n. Ἡ κ. ἡμέρα, Dionys. H.
1, 473. 2, 645. Ἐκ τῶν κ., 1, 325. 351.” Schæf.
Mss.] Μετόπιν, A tergo, postea, μετόπισθεν, Hes.
[“Τὸ μ., Soph. Phil. 1189.” Schæf. Mss.]

Ὀπίσω, sive Ὀπίσσω, Poetice, Retrorsum, Retro,
In aversum, Od. Π. (150.) Ἀλλὰ σύ γ' ἀγγεῖλας
ὀπίσω κίε, Retrorsum redi: Plin. de cancris, Retror-
sum pari velocitate redeunt, Lucr. Indequē retror-
sum redit, et convertit eodem, Horat. retrorsum
Vela dare, atque iterare cursus. Od. H. (326.) ἀπή-
γαγεν οἴκαδ' ὀπίσσω, Domum reduxit. Præcedenti
autem loco similis est hic Il. Π. (710.) de Patroclo,
ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, Μῆνιν ἀλευάμενος ἐκατη-
βόλου Ἀπόλλωνος, Retrorsum redibat, Retro cede-
bat, discedebat, ut interdum Lat. loquuntur: qui
etiam Abdúcere retro dicunt, quod Hom. ἀπάγειν
ὀπίσω. Et ὀπίσω νομῶν, Retrorsum s. In aversum
versare, Il. Γ. (218.) Σκῆπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε πρό-
πρηγες ἐνώμα, Ἀλλ' ἀστεμφές ἔχεσκε, ubi ὀπίσω id sig-
nif. quod Arist. dicit eis τοῦπισθεν, In aversum: ut
Plinium interpretari mox docebo. Et Il. Φ. (30.)
Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας, Retro ligavit manus, etiam A
tergo. Aristot. de Mundo, πρόσσω τε καὶ ὀπίσω διε-
ξέρπειν, Et ante se et in aversum s. retro perrepere;
nam Ante se et In aversum, a Plin. sibi opponuntur,
ut in Ὀπισθεν videre poteris, sunt et qui interpr.
Ultro citroque perrepere. Et dux quidam cum suo
exercitu pedem referens, ap. Plut. Apophth. dicit se
non fugere, sed διώκειν τὸ συμφέρον ὀπίσω κείμενον,
Retro, A tergo. Dicitur et eis τοῦπίσω, pro Retror-
sum, In aversum: ut ἢ eis τοῦπίσω ξυνολκή s. καμπή,
ap. Aret., quam et ἐς κατόπιν ἀνάγκησιν vocat, et una
voce ὀπισθότονον: cui opp. ἢ eis τοῦμπροσθεν ξυνολκή,
quæ et ἐμπροσθότονος, cum cervix in posteriorem
partem reflectitur et scapulis annectitur. || Ponitur
etiam pro Post, ac interdum cum gen. construitur,
interdum sine casu legitur, 1 ad Tim. 5, (15.) Ὀπίσω
τοῦ Σατανᾶ ἐξετράπησαν, Satanam secuti sunt, Petrus
Epist. 2, (10.) οἱ ὀπίσω σαρκὸς, Qui carnem sequun-
tur. Eccles. 9, (3.) Ὀπίσω αὐτῶν, Post hæc. Ab-
solute etiam sine casu ponitur pro Post, ac interdum
de tempore dicitur pro Postea, vel potius In poste-
rum; nam et de præt. et de fut. tempore usurpa-
tur. Od. Ε. (232.) πολλὰ δ' ὀπίσσω Λάγχανον, Mul-
ta mihi postea obtigere. Sæpius de futuro pro In
posterum, Il. Γ. (109.) Οἷς δ' ὁ γέρον μετέρσιν, ἅμα
πρόσσω καὶ ὀπίσσω Λεύσσει, ὅπως ὅχ' ἄριστα μετ' ἀμ-
φοτέροισι γένηται, Et antehac et in posterum provi-
debit. Il. Σ. (250.) et Od. Ω. (451.) de vate, ὁ γὰρ
οἷος ὁρᾷ πρόσσω καὶ ὀπίσσω, Et anteacta et eventura
videt, B. (179.) μή που τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω,
Ne quid forte eis mali postea accidat, Il. P. (718.)
αὐτὰρ ὀπίσσω Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν, Ζ. (352.) Τοῦ-

τω δ' οὐτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὐτ' ἄρ ὀπίσω "Εσ-
σονται, Nec sunt nunc, nec in posterum erunt, Od.
Λ. (482.) σεῖο δ' Ἀχιλλεὺ Οὐτίς ἀνὴρ προπάροιθε μα-
κάρατος, οὐτ' ἄρ ὀπίσω, Nec antehac fuit nec in
posterum erit. ["Heyn. Hom. 7, 82. 467. 8, 266.
Eur. Iph. A. 38. Lucill. 22. 24. Valck. Hipp. p. 299.
Herod. 33. 311. 313. ad Phrynich. p. 4. Wakef. S.
Cr. 2, 14. Τὸ δ., ad Herod. 339. 669. Poët. Gnom.
234. Τὰ δ., Toup. Opusc. 2, 195. Eis, ἐς δ., 1, 418.
Wakef. Phil. 1104." Schæf. Mss.] Τούπισω, Posthac,
Eur. [Alex. Fr. 8. "Τούπισω σκοπεῖν, Villosion. ad
Long. 261." Schæf. Mss.] Ὀπισαμβῶ, Itio retrograda,
ἢ eis τούπισω ἀναχώρησις, Eust. e quodam Lex. De-
rivatum autem videtur ex ὀπίσω et ἀναβαίνειν, i. e.
ὀπίσω ἵεναι, ὀπίσω ἀναχάζεσθαι, ut Hom. loquitur:
ut alii, ὀπίσω χωρεῖν, ἀναχωρεῖν, ἀναποδίζειν, ἐπὶ
σκέλος χωρεῖν, s. ἀνάγειν. ["Brunck. Soph. 3, 523.
* Εἰσοπίσω, Jacobs. Anth. 7, 70. Rhian. 8." Schæf.
Mss.] Ἐξοπίσω, In adversum, Retrorsum, Retro,
Hesiod. ("Erg. 1, 88.) ἀποπέμπειν Ἐξοπίσω, Retro
amandare. || Exp. etiam Postea. ["Brunck. Soph.
3, 442. ad Poët. Gnom. 308. Pierson. Veris. 189.
Toup. Emendd. 2, 154." Schæf. Mss. * Κατοπίσω,
Inc. Jud. 18, 22.]

Ὀπισθεν, sive Ὀπισθε, Poetice [et Ionice,] A
tergo, Pone, Il. X. (157.) ὁ δ' ὀπισθε δῖωκε, Pone in-
sequebatur fugientem, Od. O. (34.) οὖρον ὀπισθεν
Πέμψει, A tergo s. A puppi immittet, Plato de Rep.
1. Καί μου ὀπισθεν λαβόμενος τοῦ ἱματίου, Pone me
prehendens veste. Et Arcesilaus ap. Plut. in Præc.
Sanit. et Symp. 8. in mæchos et ἀκολάστους dicit
οὐδὲν διαφέρειν ὀπισθεν τινα ἢ ἔμπροσθεν κίναιδον εἶναι.
Item ὀπισθεν ποιῆσθαι dicimus eum, quem præverti-
mus et superamus, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 20.) Νομίζων
ὁπόσα ὀπισθεν ποιήσαιο ἔθνη, πάντα ἀποστερήσειν
βασιλέως, Quas superasset et devicisset gentes. Item
ὁ ὀπισθεν, Qui pone et a tergo est, (Ἀπ. 2, 3, 19.)
Τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὀπισθεν ἰδεῖν, Tum quæ
ante sunt, tum quæ retro, Et quæ a fronte sunt et
quæ a tergo, Plato Charm. Ἐν τοῖς ὀπισθεν εἰπόντο,
A tergo sequebantur: οἱ ὀπισθεν dicuntur etiam Qui
superati et victi sunt, οἱ νικηθέντες, Soph. (Aj. 1249.)
Καὶ τοὺς ὀπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν. Item εἰς τού-
πισθεν ap. Aristot., In aversum: cui opp. εἰς τὸ πρό-
σθεν, Ante se. Locum Aristot. cum Plinii interpr.
habes in Kōlon. || Ὀπισθεν de tempore etiam di-
citur pro Posthac, Postea, s. Post, Od. Ξ. (394.)
αὐτὰρ ὀπισθεν [ὑπερθε] Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί, i. e.
eis τὸ μέλλον. Et ὁ ὀπισθεν, Posterior. Eod. modo,
sc. pro Postea, μετὰ ταῦτα, accipit Eust. Od. X.
(174.) Ἐς θάλαμον βαλέειν, σάνιδας δ' ἐκδύσαι [—δη-
σαι] ὀπισθε, Postea. Ceterum Ὀπισθεν ex ὀπίσω
derivari, ac per sync. quasi ὀπίσσωθεν dici, vult idem
Eust. ["Eur. Iph. T. 1333. Diod. S. 2, 174. Tzetz.
Exeg. in Il. 90, 16. Xen. K. II. 3, 3, 25. Plato 1, 1.
p. 161. Bekk., Markl. Suppl. 665. Musgr. Iph. A.
261. Gesner. Ind. Orph. ad Mær. 240. ad Timæi
Lex. 154. Valck. Phæn. p. 695. Toup. Opusc. 1,
364. Emendd. 1, 264. ad Phrynich. p. 4. (Lobeck.
8. 11. 284.) ad Herod. 642. 660. Antea, T. H. ad
Plutum p. 443. 454. Conf. c. ὀπίσω, Heyn. Hom. 7,
391. Eis τούπισθεν, Valck. Phæn. p. 479. * Ὀπι-
σθα, (Æolice et Dorice,) ad Adonias. p. 278." Schæf.
Mss. Apollon. de Adv. 563. "Ὀπισθεν, Antea,
Supra; hujus signif. exempla Schæf. ad Aristoph.
Πλ. p. 602. T. H. nonnisi e Scholl. citat: habet
Plut. Mor. 1, 614. ubi Wyttenb. non debebat unius
Cod. auctoritate mutare." Dindorf. Mss.] Poetice
pro ὀπισθεν s. ὀπισθε, metri causa USURPATUR Ὀ-
πιθεν, sive Ὀπιθε, Il. Ψ. (136.) ὀπιθεν δὲ κάρη ἔχε
δῖος Ἀχιλλεύς, Pone tenebat, B. (542.) ὀπιθεν κομό-
ωντες, In terga comantes, Stat.: pro quo vocab.
composito dicitur ὀπισθοκόμαι: A. (197.) Στῆ δ' ὀπι-
θεν, A tergo s. Pone stabat, Retro stabat. Ὀπιθεν
εἶναι dicuntur etiam ii, qui non adsunt, μὴ παρόντες,
Eust. Od. A. (66.) Νῦν δέ σε τῶν ὀπιθεν γονάζομαι
οὐ παρέόντων, Πρὸς τ' ἀλόχον καὶ πατέρα. Sed idem
Eust. annotat τῶν ὀπιθεν accipi etiam posse pro τῶν
μελλόντων, sc. τὸν ἰδεῖν τὴν ἀλόχον καὶ πατέρα: ut
sensus sit, Oro te per ea quæ futura sunt, ut sc.
videas uxorem. Nam ὀπιθεν temporis etiam adver-

A bium est, sicut et ὀπισθεν: Od. B. (270.) Τηλέμαχ',
οὐδ' ὀπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων, Nec in poste-
rum. ["Huschk. Anal. 304. Jacobs. Anth. 10, 123.
Koen. ad Greg. Cor. 99. 100. Phryn. Ecl. p. 4. Al-
ciph. 398. Fischer. ad Palæph. 119. Toup. Opusc.
2, 79." Schæf. Mss.]

["* Ὀπισθάμβων, δ, Chrysost. Liturg." Schn. Lex.
* "Ὀπισθέκτιτος, Hesych." Wakef. Mss.] Ὀπισθέ-
καρ. Quidam Eam partem manus qua aliquod pre-
hendi solet, quæ est prior et quasi aversa, θέναρ ap-
pellant, ut Hippocr. et ante hunc Homerus. Huic
oppositam vero totam, quæ est veluti aversa manus,
ὀπισθέναρ, posteriorem planiliem. Hæc Cam. in
utriusque Linguae Comm. Ibid. cum θέναρ inter-
pretatus esset Ir, subjicit, Exterior est ὀπισθέναρ, vel
potius τὸ ὀπισθε θέναρ, i. e. πρηνὴ χεῖρ, Prona ma-
nus: ut versa, ὑπρία, Supina. Desunxit autem hæc
ex J. Poll., qui l. 2. ait, Καὶ τὸ μὲν ἔνδοθεν τῆς χειρὸς
σαρκῶδες, ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου μέχρι τοῦ λιχανοῦ,
καλεῖται θέναρ τὸ δὲ ἔξωθεν, ὀπισθέναρ. Aliquanto
post ait, Ἐνιοὶ δὲ τὸ μὲν πρόσθιον τῆς δρακὸς ἅπαν, θέ-
ναρ οἰόνται καλεῖσθαι τὸ δὲ ἀντικείμενον πᾶν, ὀπισθέ-
ναρ ἢ κτένας. [Lobeck. Phryn. 670. * Ὀπισθένη, Gl.
Postilena.] Ὀπισθοβάμων, Qui retrorsum redit, retro
cedit, Retrogradus, Epigr. de paguro, ut Plin. de
cancris, Retrorsum pari velocitate redeunt, [Anal. 2,
263. * Ὀπισθοβάτης, Meleager 22. * "Ὀπισθοβατι-
κός, Clem. Alex. 223." Wakef. Mss.] Ὀπισθογράφος,
ὁ, ἢ, A tergo scriptus; nam et adversis pagellis
scribi solebat, ut e Plin. discimus 13, 12. ubi de
chartarum generibus agit, Nimia quippe Augustæ
tenuitas tolerandis non sufficiebat calamis. Ad hoc
transmittens literas, lituræ metum afferebat adversis.
Lucian. (1, 549.) Ἡ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ
καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. Quo vocab. utitur et
Plin. Secundus in Epist. quadam ad Marcum, de
avunculo suo loquens, Hac intentione tot ista volu-
mina peregit: Electorum commentarios CLX mihi
reliquit, opisthographos quidem, minutissime per-
scriptos. || In VV. LL. leguntur hæc, e variis col-
lecta, quorum tamen quædam sola conjectura nitun-
tur, Folii vero pagella una in ratiocinatorum codici-
bus, rationem continebat expensi: altera ex adverso,
accepti: ut uno fere intuitu rationes adversarias
utrobique spectando ratiocinium cuivis facillimum
foret. Ad quod allusisse videtur Plin. 2, 7. de for-
tuna loquens, Huic omnia expensa, huic omnia fe-
runtur accepta; et in tota ratione mortalium sola
utramque paginam facit. Rursus foliorum singulo-
rum ratiocinarii pagina una dicebatur charta nova,
altera vero, deletitia: quia spongia deletili solebant
inducere atque obliterare quæ præscripserant, post-
quam retulissent in codicem, et nominum justas ta-
bulas confecissent. Præscripserant autem accipitur
hic pro Prius scripserant, unde Præscriptiones ap.
Cic., in liturariis s. adversariis; sic enim Cic. appel-
lat, quia adversantur opponunturque chartæ novæ, a
tergo cujus quæ scripta sunt, Adversaria nominan-
tur: a Cic. inquam pro Roscio Comædo, ubi scribit,
Nimium cito ait me indagare de tabulis: non habere
se hoc nomen accepti: in codicem accepti et ex-
pensi relatum confitetur, sed in adversariis patere
contendit. Usque eone te diligis et magnifice circum-
spicis, ut pecuniam non ex tuis tabulis, sed adversa-
riis petas? Suum codicem testis loco recitare, arro-
gantia est: suarum præscriptionum et liturarum
adversaria proferre, non amentia est? Rursum Idem
dicit negligenter scribi Adversaria, ac diligenter con-
fici Tabulas: quia hæc sunt menstrua, illæ æternæ:
hæc delentur statim, illæ servantur sancte: hæc
sunt conjecta, illæ in ordinem confectæ. Id igitur
est discriminis inter Adversaria et Codicem, s. Justas
tabulas, quod inter Præscriptionem et Perscriptionem,
i. e. exactam absolutamque scriptionem καὶ eis
τὸ κάλλος γραφὴν, in nova sc. charta, non in deleti-
tia ac liturariis. Herm. Barbarus, cum Opisthogra-
phos appellari dixisset, quoniam utraque pagina
scripti essent, adversa et aversa, minutis literis et
lituris pleni, subjungit, Scio quosdam opisthogra-
phum accipere pro eo quod ita scriptum est, ut legi
postea non possit, nisi libris describendum man-

detur. Dicat aliquis et pro Charta deletili s. palimpsesto posse capi: quia Ulpian. de bonorum secundum tabulas possessione disserens, in l. Chartæ, ff. de Bonorum Possess. secundum Tab. Chartæ, inquit, appellatio etiam ad novam chartam refertur et ad deletitiam. Proinde etsi in opisthographo quis testatus sit, hinc peti potest bonorum possessio. Mihi a tergo id nomen tractum placet, ut probem qui sic interpretantur in Juv. 1. summi plena jam margine libri, Scriptus et in tergo, nec dum finitus Orestes. Hæc ille. 'Οπισθόδερος, ὁ, ἡ, Retro ligatus, A tergo ligatus: ἱμάντες, Lora retro ligata, quibus equi os frænatur. Exemplum habes in Λάβρος. ["Simonides 8." Schæf. Mss.] 'Οπισθόδομος, ὁ, Postica domus pars, Liv. Hortus erat posticis ædium partibus, Suet. Proripuitque se postica parte palatii, s. Posticum, Lucian. (1, 169.) 'Αλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν δ. διορύξας. Nisi forte peculiariter ὀπισθόδομον hic intelligat Posticam arcis Atheniensis partem, ubi ærarium publicum erat. || Templi postica pars, J. Poll. 1, 1. Τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ, πρόδομος καὶ τὸ κατόπιν, ὀπισθόδομος. Sic Aristoph. Πλ. (1193.) Τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ, Posticum templi Palladis, etiam Posticam arcis partem, nam et ea Palladi sacra erat, ut Poll. docet l. 9. Καὶ τὸ κατόπιν τῆς ἀκροπόλεως, ὀπισθόδομον. ["Tabularium, Euseb. H. E. 5, 18. ubi vide Vales." Schw. Mss. "Ad Lucian. 1, 121. 434. 833. Pars arcis Athenis, Kuster. Aristoph. 17." Schæf. Mss. Diodorus S. 14. p. 419.] 'Οπισθοκλέυθος, ὁ, ἡ, Qui pone sequitur, Assectator, Nonn. [Jo. 216, 28. D. 18, 159.] Ejusd. signif. ὀπαδός, s. ὀπηδός, et ὀπάων. 'Οπισθοκόμης, sive 'Οπισθόκομος, In terga comans, Stat. Posteriori parte comatus. Priori utitur Herod., posteriori Nonn., ap. quem ὀπισθόκομοι μέρορες: ["Jo. 2, 5. D. 13, 410." Wakef. Mss.] 'Οπισθοκηπιδες, αἱ, Genus calceamentorum muliebrium, J. Poll. 7. [*'Οπισθόκωλα, Lobeck. Phryn. 79. * "'Οπισθόλακκος, Thom. M. 157." Schæf. Mss. * 'Οπισθόμβροτος, s. potius *'Οπιθόμβροτος, Post mortem contingens, durans, Pind. II. 1, 179. * 'Οπισθόμυρος, Ptolemæus Almag. 7, 2. * 'Οπισθομήριον, Melampod. de Palpitat. 493.] 'Οπισθονόμος, Qui retro ambulans pascitur, retrorsa cervice pascitur: βόες, Herod. (4, 183.) ut Plin. 8, 45. Boves animalium soli et retro ambulantes pascuntur. Athen. tamen (221.) dicit non esse πιστόν, quod Herod. dicit ὡς εἰσὶ τινες κατὰ τὴν Λιβύην ὀπισθονόμοι βούς: διὰ τὸ μὴ ἔμπροσθεν αὐτοὺς πορευομένους νέμεσθαι, ἀλλ' εἰς τοῦπίσω ὑποχωροῦντας. Aristot. de Part. Anim. 2. Τοὺς ὀπισθονόμους βόας νέμεσθαι φασὶν ἀναχωροῦντας πάλιν πυγῇ, Nimirum propter longitudinem cornuum cessim euntes, Bud. Valla ap. Herod. Præpostere pasci vertit. [Ælian. H. A. 16, 33.] 'Οπισθόπορος, Retrogradus. Exp. etiam Sectator, Assecla: qua signif. ὀπαδός quoque usurpatur. [Nonn. Jo. 128, 2. 144, 14. "Mitsch. H. in Cer. 164." Schæf. Mss.] 'Οπισθόπους, Pone gradiens, sequens, Eur. (Hipp. 1179.) ὀπισθόπους ὀμήγγυρις, Turba pedissequa: δίκη, Quæ delicta sequitur, ἡ μεθ' ἡμέραν ἀκολουθοῦσα τοῖς ἀδικήμασι, Suid. Utitur Greg. Naz. in Patris Epitaph. 132. || Retrocedens, ὑποστρέφας, Hes. [Æsch. Ch. 711. "Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 17. Luzac. Exerc. 120. Jacobs. Anth. 10, 112. Eur. Hipp. 54. ubi Beckius Hesi-chium inepte laudat." Schæf. Mss. * 'Οπισθοπρόσωπος, Tzetz. Posth. 168.] 'Οπισθόρμητος, Qui retrocedit, Retrogradus, Recessim cedens, atque imitans nepam, Plaut. ["Toup. Opusc. 1, 553. Jacobs. Anth. 8, 366." Schæf. Mss. * "'Οπισθορμήτως, Schol. Soph. El. 53." Wakef. Mss.] Derivat. AB 'Οπισθορμέω, Retrocedo: unde ὀπισθορμήσας, eis τοῦπίσω χωρήσας, Hes. 'Οπισθοσφενδόνη, Ornamentum quoddam capitis muliebre: quidam Reticulum interpret. J. Poll. 5. c. 16. ex Aristoph. ["Eust. in Dionys. P. p. 8." Wakef. Mss.] 'Οπισθοσίλα dicitur Sepia, Hes.: Vox a Comicis ficta, Eust. 1818. 'Οπισθοσίλα δὲ, ἡ ὀπισθεν τιλῶσα τὸν παρ' αὐτῇ θάλον. Exemplum habes in 'Ακολος. [Athen. 622. "Valck. ad Rón. 76." Schæf. Mss.] "'Οπισθοσίλα, ap. A. then. perperam pro ὀπισθοσίλα," ["Valck. l. c.]

A Schæf. Mss.] 'Οπισθότονος dicitur Perpetua corporis convulsio in partem posteriorem, Species τοῦ σπασμοῦ: is autem perpetuus est et non distinctus accessionibus, quæ per temporum redeunt intervalla: totumque corpus exercet, ita ut nulla ejus pars in posteriora non contorqueatur. Hæc inter alia Gorr., qui etiam addit, Gal. et Medicos, qui eum secuti sunt, censuisse fieri hunc morbum contractis iis nervis, qui corpus in posteriora inflectunt. Præterea eum, qui simpliciter ὀπισθότονος dicitur, totius esse corporis, et male affecto nervorum principio contingere: posse tamen quibusdam etiam partibus accidere, ut cervici, maxillis, lumbis, convulsis sc. eorum duntaxat musculis, qui eas partes in posteriora agunt: verum eum non simpliciter Opisthotonon dicendum esse, sed addito ejus partis nomine, quæ distenditur. Plin. 28, 12. Dolorem inflexibilem, Opisthotonon vocant, levat urina capræ auribus infusa. Cels. 4, 3. de triplici cervicis morbo, Qui quodam rigore nervorum modo caput scapulis, modo mentum pectori annectit, modo rectam et immobilem cervicem intendit: priorem Græci ὀπισθότονον: insequentem, ἔμπροσθότονον: ultimum, τέτανον appellant. Scrib. Larg. c. 104. Malagma ad ὀπισθότονον, i. e. cum cervix reflexa est in posteriorem partem, aut rigida cum intensione oculorum et maxillarum. Facit et ad κυνικὸν σπασμόν, cum in utramlibet partem depravata est facies. Aret. 1 de Morbis acutis s. celeribus, Τὴν μὲν γὰρ κατόπιν τοῦ νοσέοντος ἀνάκλιναν, ὀπισθότονον καλέομεν, τὴν τῇδε πεπονθότων νεύρων. Ibid. appellat ἐς τὸ κατόπιν ξυνολκὴν, et ἐς τοῦπίσω καμπήν: opponens ei ἔμπροσθότονον, quam et ἐς τοῦμπροσθεν ξυνολκὴν appellat, h. e. cum ἐς τοῦμπροσθεν καμπύλεται ἄνθρωπος ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροις. || At ὁ δεσμός a Nonno (Jo. 220, 15.) dicitur Vinculum quo manus alicui post terga ligantur: ut et ὀπισθόδετοι ἱμάντες dici queunt. ["Wakef. Trach. 511. Heyn. Hom. 5, 464. Ruhnk. Ep. Cr. 147." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] 'Οπισθοτονικός, Cui quodam rigore nervorum caput scapulis annexum est, Cui cervix reflexa est in posteriorem partem. Opisthotonicus, ut Plin. appellat multis in ll. Diosc. 3, 18. Ρίζα ὀπισθοτονικοῖς βοηθεῖ πινομένη, Quibus cervix nervorum inflexa est. 'Οπισθοτονικός, More eorum quibus cervix reflexa est in posteriorem partem, Cervice retrorsum inflexa, Diosc. 1, 72. de metopio oleo, Πρὸς δ. σπωμένους χρησιμεύει, Utile convulsis, præsertim quibus cervix in scapulas dejecta et retrorsum contracta est, Ruell. [*'Οπισθοτονώδης, Hippocr. 74. 120.] 'Οπισθοφάλακρος, A tergo calvus, Qui occipite calvo est, Epith. καιροῦ ap. Poëtas, quoniam αὐτοῦ οἰχομένου λαβεῖσθαι ἀδύνατον. Sic in illis qui falso Catoni ascribuntur versus, Fronte capillata est, post hæc occasio calva. ["Tzetz. Chil. 8, 434." Wakef. Mss.] 'Οπισθοφανής, eis τοῦπίσω προσέχων, Hes. [LXX. Gen. 9, 23.: Κάτοπτρα ὀπισθοφανῆ, Olympiod. ap. Schn. Lex.] AT 'Οπισθοφανῶς redditur Retrorsum, In aversum, [Schleusner. Lex. V. T. *'Οπισθοφόρος, Opp. A. 3, 318.] 'Οπισθοφύλαξ, Qui a tergo agmen tutatur, s. ductat. Et ὀπισθοφύλακες, Qui in præliis terga tutantur. Philo V. M. 1. Τὴν μὲν νεότητα διανείμας εἰς πρωτοστάτας καὶ ὀπισθοφύλακας, Divisa juventute omni in principia et post principia. ["Ad Charit. 588." Schæf. Mss. Lex. Xen.] 'Οπισθοφυλάκω, A tergo agmen custodio et tueor, J. Poll. 1. de οὐραγοῖς loquens, Καλοῦνται δὲ καὶ ὀπισθοφύλακες καὶ τὸ ἔργον οὐραγεῖν, καὶ ὀπισθοφυλακεῖν. Utitur Philo V. M. 1. "Ὅπως ὀπισθοφυλακῇ, Ut postrema clauderet, Turn.: Herodian. 8, (1, 4.) Αὐτὸς ἅμα τοῖς δορυφόροις ὀπισθοφυλακῶν εἶπετο. [Lex. Xen.] 'Οπισθοφυλακία, ἡ, Posterior custodia, Custodia militum a tergo s. post principia: ἐν τῇ δ., Post principia, Varro et Terent. [Xen. K. A. 4, 6, 13. *'Οπισθοχείμων, Hippocr. 50. 942. v. Foës. Econ. 277. et cf. Theophr. C. Pl. 2, 1, 6. *'Οπισθόχειρ, Religatis in tergum manibus, Dio Cass. 14, 33. *'Οπίσθουρος, *'Οπισθυρέω, *'Οπισθοῦρησις, unde] 'Οπισθυρητικός, Qui in aversum mingit, retrorsum urinam mittit, Athen. (105.) ex Aristot. H. A. 5. Τῶν μαλακοστράκων ὀχεύονται

κάραβοι, ἄστακοί, καρίδες καὶ τὰ τοιαῦτα, ὥσπερ καὶ τὰ ὀ. τῶν τετραπόδων.

Ἐξόπισθεν, [et Ἐξόπισθε,] A tergo, Plut. Numa 116. μετὰ Ed. Αὐτὸς δὲ παραστὰς ἐξόπισθεν, καὶ τῇ δεξιᾷ τῆς κεφαλῆς ἐφαπτόμενος. Utitur et ita in Rom. p. 99. Et cum gen. ap. Aristoph. (A 868.) ἐξόπισθέ μου. Et τὸ ἐξόπισθεν τῆς κεφαλῆς, Aristot. Posterior s. Aversa capitis pars, i. e. Sinciput. Et eis τὸ ἐξόπισθεν, In aversum, Retrorsum, i. q. ἐξόπισω. || Exp. etiam In posterum. Sicut vero ὀπισθεν Poëtice dicitur pro ὀπισθεν, sic ETIAM Ἐξόπισθεν pro Ἐξόπισθεν. [Ἐξόπισθε, Lobeck. Phryn. 285. Markl. Suppl. p. 246. Brunck. Soph. 3, 451. ad Plut. 5, 395. H.: Ἐξόπισθεν, Toup. Opusc. 1, 175. 365. Ἐξόπισθε, ad Charit. 770. Ἐξόπισθεν, 772. 776.] Schæf. Mss. * Ἐξοπισθοπρωκτίζω, Aristoph. Θ. 1124. In Ed. Brunckii, errore typographico, ut videtur, est —τοπρ.] Ἐπόπισθεν, A tergo, Pone. Utitur Hesiod. in Vers. quibusdam, qui ab Athen. (498.) citantur, quos in fine Operum ipsius Hesiodi posui. [Legitur divisim ἐπ' ὀπ. in Ed. Schw.] Κατόπισθεν, idem, i. e. Pone, A tergo, Arat. κατόπισθεν ἐὼν κυνοσουρίδος ἄρκτου, Ad tergum cynosurae vertitur arcti, Cic. Et ap. Plat. de Rep. 2. Γένος κ. λείπεσθαι, Post se, ubi alii interpr. In posterum. Poëtæ usurpant ETIAM Κατόπισθε, metri causa, sicut ὀπισθε pro ὀπισθεν. [“Ad Timæi Lex. 154. ad Herod. 478. Thom. M. 513. ad Charit. 787.” Schæf. Mss.] Μετόπισθεν, sive Μετόπισθε, Poëtice, idem cum præc. Item, Post, Postea, Il. P. (261.) “Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἡγεῖραν Ἀχαιῶν, Qui postea pugnam civerunt, h. e. post Ajacem, et Diomedem Merionemque. Pro Postea, s. In posterum, utitur et Hesiod. Ab Hes. exp. ὕστερον, μετὰ ταῦτα. [Od. E. 147. “Heyn. Hom. 7, 107. 8, 311. ad Il. E. 310. Valck. ad Hipp. p. 312. ad Herod. 478.]

Ὀπίσθιος, Posticus, Aversus, Posterior, Aristot. H. A. 8. de equis, Τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, Cum posteriora crura languide priora sequuntur, Bud.: de equis, de quibus Xen. Ἰππ. (11, 2.) Ὑποτιθέναι τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια. Itidem de Bisaltarum equis ap. Athen. (520.) Ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἰστάμενοι, τοῖς προσθίοις ὠρχοῦντο. Et ὁ. τάγμα, Extrema acies, b. e. Milites qui a tergo agminis sunt. Gaza ap. Aristot. τὰ ὀ. pro loco verit Suffragines, Cauda. Τὰ ὀ. exp. etiam Præterita: Hes. τὰ παρελθόντα. [“Schol. Il. 22. p. 38. Valck., Toup. Opusc. 1, 258. ad Anacr. p. 8. Fischer.” Schæf. Mss.] Ὀπισθίως, Pone, A tergo, 1 Reg. 4, (18.) Ὁ. ἐχόμενος τῆς πύλης, Post portam positus. [* “Ἐξοπίσθιος, Anna C. 328. 390. * Ἐξοπισθίως, Aversis pedibus, Tzetz. Chil. 5, 104.” Elberling. Mss. * “Ὀπισθίδιος, Jacobs. Anth. 11, 100. Heyn. Hom. 8, 193.” Schæf. Mss.]

Ὀπίστερος, Posterior, A tergo sequens, Nonn. [Jo. 1, 49. Arat. 284. “Matth. Anecd. 1, 22.” Schæf. Mss.] Ὀπιστατος, Postremus, Qui a tergo omnium est, pone omnes sequitur, i. e. Ultimus, ὕστατος, Il. A. (178.) et Θ. (342.) Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, Ultimum quemque, et qui a tergo omnes sequeretur, interficiens. Quod vero ad hoc ὀπίστατος attinet, annotat Eust. συγκεκρόσθαι ex ὀπισθότατος: quod et de ὀπίστερος intelligi debet, esse sc. tanquam ex ὀπιστότερος. Sed cum diversa sit scripturā, addit, fortasse potius ab ὀπίσω hæc duo ὀπίστερος et ὀπίστατος derivari. “Ὀπισθότατον, τελευταῖον, ἔσχατον, Hes. Po-“stremum.” [“Ὀπίσθατον, Const. Manass. Chron. p. 122.” Boiss. Mss.]

“ὈΠΑΗ, ἡ, Ungula, Unguis quadrupedum, Hesiod. (Erg. 2, 107.) ὑπερβάλλον βοὸς ὀπλήν. Itidem “de Ungula equi ap. Xen. (Ἰππ. 1, 3. 4.) de Ungula “porci ap. Aristoph. (A. 740.) de Ungula agni ap. “Greg. Naz. || Ὀπλαί, πυξίδες, Pyxides, Hes.” [“Act. Traj. 1, 242. Toup. Opusc. 2, 276. Wakef. S. Cr. 3, 75. ad Anacr. p. 8. Fischer.” Schæf. Mss.]

“ὈΠΑΟΝ, τό, q. d. Armum. Plur. Ὀπλα, Arma.

Il. K. (272.) Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην, Arma induerunt, ut et Lat. loquuntur, h. e. Armis se accinxerunt, Se armarunt. Æschin. (73.) Ἐν τοῖς ὅπλοις διεσκευασμένοι, Armati, Thuc. 6. p. 216. Ἐν ὅπλοις γενέσθαι, In armis s. Armatum esse, Herodian. 6, (6, 11.) Ἡσύχασαν, οὐδ' ἐν ὅπλοις ἐγένοντο, Nec arma ceperunt, sumserunt, 4, (14, 19.) Ἐν τοῖς ὅπλοις ἦσαν, In armis erant, Philo V. M. 1. Ἐν τοῖς ὅπλοις ἐκτεταγμένη πρὸς τὴν μάχην δύναμις, Copiæ in armis ad pugnam explicatæ. Rursum Thuc. 8. Ἦκοντες ἐν τοῖς ἑαυτῶν ὅπλοις, Armis suis instructi. Æschin. (71.) Ἦκον πρὸς ἡμᾶς μεθ' ὅπλων πανδημεῖ, Armati, Thuc. 2, (90.) Ἐπεσβαίνοντες ξὺν τοῖς ὅπλοις ἐς τὴν θάλασσαν. Et in Epist. Philippi ap. Dem. (163.) Ὅπλοις διακρίνεσθαι, Armis de summa rerum discernere. Et συρράττειν ὅπλα, Concutere arma, Ovid.: unde Plut. (7, 337.) Ἀλαλαγμοῖς καὶ ὅπλων συρράξεσι. Dem. Philipp. (3.) Τὰ ὅπλα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων καὶ δύναμιν πολλὴν περὶ αὐτόν. Idem c. Mid. Θέμενος τὰ ὅπλα, Arma ponens, h. e. deponens. Plato Apol. (29.) Ὅπλα ἀφείς καὶ ἐφ' ἱκετεῖαν τραπέις, Xen. K. Π. 4, (2, 16.) Ἐρρίπτουν τὰ ὅπλα. Sic Aristot. Eth. 5, 1. Μὴ λείπειν τὴν τάξιν, μηδὲ φεύγειν, μηδὲ ρίπτειν τὰ ὅπλα: Abjicere et Projicere arma Lat. quoque dicunt. Thuc. 4, (37.) p. 134. Τὰ ὅπλα παραδοῦναι καὶ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίους, Xen. Ἑλλ. 2, (3, 14.) Τὰ ὅπλα πάντων παρείλοντο, Herodian. 7, (9, 11.) Γυμνοὶ ὅπλων. Et ἀναλαμβάνειν ὅπλα, Plut. Coriol. (26.) cui opp. καταθέσθαι τὰ ὅπλα. Sic Resumere, Deponere arma, contraria sunt. Item ap. Xen. Ἑλλ. 2, (4, 16.) Ὅπλα ἐποιούντο, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ οἰσύνα. Et Herodian. 3, (4, 20.) Ἐργάζεσθαι ὅπλα: ubi etiam ὅπλοις χρῆσθαι ἐδιδάχθησαν, Armis uti. Xen. A. (13, 8.) Ὅπλα λαμπρύνεσθαι: Stat. Polire arma. Lucian. (1, 164.) Ἐχειν ὅπλα, Aristot. Polit. 4. ὅπλα κεκτήσθαι, 2. Τὴν τῶν ὅπλων κτῆσιν. Plut. Apophth. ὅπλα φέρειν. Sic Herodian. 7, (4, 8.) Ἀ. ἔφερον αὐτοσχεδίον πολέμου ὅπλα. Plato de Rep. 5. Λαβόντες ὅ,τι ἐκάστω παρέντυχεν ὅπλον, Rapientes obvium quodque telum. Sic Herodian. 7, (11, 15.) Πανὸν ἐμπύπτον ὕλης ἀξιωμαχὸν ἐργαλεῖον ὅπλων ἐποιεῖτο, Quicquid occurreret, furor in arma convertebat. Thuc. 8. Ὅπλα παρέχονται, Arma ministrant, Præbent, Suggestunt: 4. Ὅπλα ἐπιφέρειν τῷ στρατῷ, quo genere loquendi utitur etiam l. 5. At l. 1. dicit ὅπλα κινεῖν, sicut et Lat. et Arma movere dicunt, pro Arma capere, capessere, sumere. Sic Herodian. 7, (4, 2.) Πρωτοὶ ὅπλα ἐκίνησαν. Rursum Thuc. (4, 74.) Ἐξέτασιν ὅπλων ἐποιούντο, quod Cic. dicit Inspicere arma. Idem l. 8. dicit, Ὑπὸ τοῖς ὅπλοις περιμένειν. Et paulo ant., Ἐφ' ὅπλοις ἦσαν: in quibus ll. significat Arma eos ad manum habuisse, non tamen eis indutos fuisse. At Athen. 4. Πρὸς ὅπλα ὠρχοῦντο, pro In armis saltabant: unde ἐνόπιος ὠρχοῖς. Item, ὅπλα ἀγγέμαχα, Xen. K. Π. 7. e quo ante habuimus ὅπλα ξύλινα et οἰσύνα. Plut. Coriol. Ὅπλον σύμφυτον καὶ συγγενές, Telum quo natura munivit, Plut. Alex. (47.) Μακεδονικοῖς ὅπλοις ἐντρέφεσθαι, pro Armis Macedonicis assuescere. || Aliquando ὅπλον alio vocabulo reddendum est: ut ap. Synes. Ep. 104. Σπεύδουσιν εἰσω τῶν ὅπλων γενέσθαι, In præsidia se recipere. Sic enim nonnulli interpr. Nisi malis, Armis se accingere, Arma induere. Alex. Aphr. Probl. 1. Ὅπλον πρὸς δυσπάθειαν μέγα, Armat et munitissimum reddit contra morbum. || Ὅπλα ab Hom. vocantur etiam Instrumenta fabrilia et nautica, ut Virg. Cerealia arma vocavit Instrumenta quibus cereris sive cerealia semina comminuuntur et in farinam rediguntur, Od. Γ. (433.) χαλκεὺς Ὀπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, Æraria arma, qualia esse dicit ἄκμονα, σφύραν, πυράγραν. Et Il. Σ. (409.) Vulcanus Ὀφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα, Folles, ac omnia reliqua arma fabrilia. Idem Vulcanus mox ὅπλα πάντα Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην ξυλλέγεται. De Nauticis quoque armis dicitur, ut sunt Remi, Conti, et hujusmodi: ut ap. Virg. Armis spoliata navis. Od. Z. (268.) νηῶν ὅπλα μελαινάων, A. (9.) ὅπλα πονησάμενοι κατὰ νῆα. Et B. (423.) Telemachus suos reuiges jubet Ὀπλων ἄπτεσθαι. Sed et funem nauticum idem Hom. νηὸς εὐστρεφὲς ὅπλον vocat, Od. E. (346.)

“Ὀπλῶν εὐστρεφεῖ στερεῶς κατέδησαν, i. e., σχοινίῳ. Ab Hippocr. quoque ὄπλα dicuntur Funes e stuppā, lino, cannabe, κίλινος ἀπὸ στυπείου, ἢ λίνου, ἢ κανάβεως, Gal. Lex. Hippocr. docet: Erot. tamen itidem in Lex. Hippocr. dicit Bacchium non recte ὄπλα accipere τὰ στύππινα σχοινία: esse enim ὄπλα κοινῶς τὰ ἐν τῇ νηϊ διακρατοῦντα ὀρθὸν τὸν ἰσπὸν σχοινία. Imo annotat Eust. generaliter ὄπλα nominari πάσης τέχνης καὶ ὁποι-ασοῦν ἐργασίας ἔργα s. ἐργαλεῖα, Quælibet instrumenta: plerumque tamen Bellica arma significat quæ et ἀρρία ὄπλα dicuntur, h. e. Mavortia arma: s. τὰ πολεμικὰ σκεύη. || Per jocum vero Penis etiam ὄπλον appellatur, sicut et κέντρον, et Spiculum a quibusdam Latinorum: τὸ αἰδοῖον, inquit Hesych.

[“Ὀπλον, Thom. M. 459. 651. Markl. Suppl. 357. Diod. S. 1, 356. 460. 587. 659. ad Charit. 608. Eur. Iph. A. 1427. Musgr. Herc. F. 942. Jacobs. Anth. 6, 103. 150. 387. 7, 51. 73. 9, 73. 12, 17. Huschk. Anal. 233. Wakef. S. Cr. 5, 119. Dionys. H. 2, 900. Schneid. Anab. 47. Toup. Opusc. 2, 242. Heyn. Hom. 7, 643. Scutum, Jacobs. Anth. 6, 218. 282. 7, 170. cf. 403. 9, 359. 491. 11, 301. ad Diod. S. 1, 659. 2, 36, 173. 413. ad Charit. 253. 294. ad Corn. Nep. 294. Morus Ind. Hellen. ad Phalar. 184. Valck. Callim. 212. ad Herod. 706. Penis, Erycius 6. Pierson. Veris. 233. Jacobs. Exerc. 2, 100. Lorica, T. H. ad Plut. p. 127. Funis nauticus, Apoll. Rh. 1, 368. ad Od. Φ. 390. Ilgen. Hymn. 328. Hymn. in Bacch. 27. et Ilgen. p. 571. ad Herod. 522. “Ὀπλον βαρὺ, γυμνητικόν, Plut. 2, 472. Hutt. “Ὀπλα, Gesner. Ind. Orph. ad Corn. Nep. 286. Herod. 743. 745. Valck. Adonias. p. 345. Toup. Opusc. 1, 388. Wakef. S. Cr. 3, 47. Mitsch. H. in Cer. 246. Præsidia, Castra, ad Diod. S. 1, 545. Toup. Opusc. 1, 289. Vela, Ruhnk. Ep. Cr. 59. Musgr. Iph. T. 1136. Exercitus, Bibl. Crit. 1, 4. p. 99. Valck. Phæn. p. 271. Gravis armatura, ad Herod. 706. Pro ὀπλῖται, Zeun. ad Xen. K. II. 820. ad Eur. Or. 444. Musgr. Suppl. 699. 1150. Plut. Alex. p. 150. Schm., Schneid. Anab. 94. Θέσθαι τὰ ὄπλα, Kuster. V. M. 33. Hutchinson. ad Xen. K. A. 56. Schneid. 83. Larcher. ad Xen. 1, 119. Wakef. Georg. 116. ad Diod. S. 1, 524. 2, 428. ad Dionys. H. 1, 561. 3, 1525. ad Herod. 717. “Ὀπλα ἐπαίρεσθαι, Eur. Bacch. 778. Εἶσω τῶν ὀπλων γενέσθαι, Musgr. Herc. F. 991. “Ὀπλοῖς καὶ βέλεσι, Diod. S. 1, 460. 480. Ἐν τοῖς βαρέσιν ὀπλοῖς, i. q. ὀπλῖται, 2, 270. 333. Ἐν ὀπλοῖς μάχεσθαι, Schneid. Anab. 88. Heind. ad Plat. Gorg. 35. Οἱ ἐν ὀπλοῖς, Wessel. ad Herod. p. 7. Σὺν ὀπλοῖς ἐλθεῖν, Valck. Phæn. p. 546. Ἡ τῶν ὀπλων, Prætura, Athenis, Wessel. Obs. 255. Τὰ κατὰ πόλεμον ὄπλα, Ammon. 114. Ἐν ὀπλοῖς μάχεσθαι, ἄσκησις ἐν τοῖς ὀπλοῖς, ad Xen. Eph. 127. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 216.” Schæf. Mss.]

[* “Ὀπλοδεξιά, Armorum tractatio, Dounæo interpr., “Ὀσπερ ἂν εἴ τις στρατηγὸς ἄριστον ἔχων στρατιώτην, ἀπὸ τῆς ὁ., ἀπὸ τῆς στάσεως, ἀπὸ τῆς ῥώμης καταπλήξειε τὸν ἀντιδικόν, Chrys. in Ep. ii. ad Cor. Serm. 3. T. iii. p. 564, 27. Boissius conjecit, ἀπὸ τῆς τῶν ὀπλων δεξιᾶς μεταχειρήσεως.” Seager. Mss. *Ὀπλοδοτέω, Arma do, Armis instruo, 1 Macc. 14, 32.] Ὀπλοθήκη, ἢ, Repositorium armorum, Armamentarium, J. Poll. 9. Ἄλλὰ μὴν καὶ ὀπλοθήκαι ἦσαν, ἵνα τὰ ὄπλα ἔκειντο, Plut. (6, 608.) Ἰνα καὶ τεῖχη καὶ νεωσοῖκους καὶ ὁ. ἔχωμεν, Navalia et armamentaria: [Sulla 14. Armamentarium, Cic. de Or. 1, 18. Vide ad Vitruv. Præf. 7, 12. Schleusner. Lex. V. T. *Ὀπλόλογος, unde *Ὀπλολογέω, Arma lego, colligo, 2 Macc. 8, 27. 31. *Ὀπλομανής, Eutecni Metaphr. Oppiani p. 8. νεότης.] Ὀπλομανέω, Insano armorum amore ducor, Synes. Ep. 107. “Ὀς καὶ παιδόθεν αἰτίαν ἔσχον ὀπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν, Qui ab ineunte ætate male audieram quasi iusano studio armorum equorumque flagrare. Apud Athen. autem Pontianus quidam dicit, (234.) Περὶ τῶν βρωτῶν καὶ ποτῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀναγκαίων ὀπλομανοῦντες διετέλουν, de Gallis, ubi Bud. ὀπλομανεῖν interpr. Armorum studio nimio teneri. [“Lennep. ad Phal. p. 7. Jacobs. Anth. 7, 107,” Schæf. Mss. Anal. 1, 233. *Ὀπλο-

PARS XXI.

μανία, Insanum studium armorum, Schneidero dubiæ fidei videtur.] Ὀπλομάχος, Qui armis decertat s. pugnat. Quo nomine iuscribitur etiam Fabula quædam Alexandridæ, citaturque ab Athen. 14. Pro Bellator armatus, s. Qui armis militaribus et scuto depugnat, usurpatur a Polyb. 2, (65, 11.) Τῆς τῶν ἀγαθῶν ὀπλομάχων προβολῆς. Utitur eod. vocab. et Martialis, Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus olim. [“Athen. 154.” Wakef. Mss. “Jacobs. Anth. 9, 457. Schneid. Anab. 88. ad Mær. 260. *Ὀπλομάχης, ibid.” Schæf. Mss. Plato Euthyd. 299.] Ὀπλομαχέω, Armis pugno, Horat. certo, Virg. decerto, Cic.: Plut. in Cat. Οὐ μόνον ἀκοντίζειν, οὐδ’ ὀπλομαχεῖν οὐδ’ ἱππεύειν διδάσκων τὸν υἱόν, ἀλλὰ καὶ πῦξ παίειν, Non armis tantum decertare, sed pugnos etiam ingerere adversario, s. pugnis cædere. [“Ad Xen. Eph. 127.” Schæf. Mss.] Ὀπλομαχία, Pugna s. Certamen quo armis decertatur. Est et Genus Exercitii. [Xen. K. A. 2, 1, 6. Plato de LL. 8, p. 833. “Ad Mær. 407. ad Xen. Eph. 127. Heyn. Hom. 8, 522. 523.” Schæf. Mss. *Ὀπλομαχικός, Dio Cass. 668. *Ὀπλομαχητής, unde “Ὀπλομαχητική, (sc. τέχνη,) ad Xen. Eph. 128.” Schæf. Mss. Sext. Emp. 726. *Ὀπλοπετής, Gl. Ventilator.] Ὀπλοποιός, Armorum faber, Qui arma conficit; nam ποιεῖσθαι ὄπλα Xen. dicit: pro quo alibi κατασκευάζειν ὄπλα, de ærariis loquens: et Herodian. ἐργάζεσθαι ὄπλα. Apud J. Poll. 1. caput quoddam inscribitur περὶ Ὀπλοποιῶν: pro quo ὀπλοποιοὶ in textu habetur τεχνῖται τῶν ὀπλων, cui hæ species subjunguntur, ἀσπιδοποιός, θωρακοποιός, κρανοποιός, μαχαιροποιός, δορυζόος, πιλοποιός. Ὀπλοποιέω, Arma fabricor, Sap. 5. (18.) Ὀπλοποιήσει τὴν κτῆσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν, Arma e facultatibus suis parabit. Ὀπλοποιία, ἢ, Armorum confectio, ἢ τῶν ὀπλων ἐργασία, [Athen. 50. 180. Diod. S. 14. p. 419, 41. 420, 8. Strabo 1, 9. “Eust. 137, 33. 38.” Seager. Mss. *Ὀπλοποιητική, sc. τέχνη, Plato Polit. 280. *Ὀπλοσκόπος, unde] Ὀπλοσκοπία, ἢ, Armorum inspectio. Nam inspicere arma Cic. dicit, quod Thuc. ἐξέτασιν ὀπλων ποιεῖσθαι. Philo V. M. 1. (2, 130.) Τῶν ἐν ταῖς ὁ. ἐπιδείξων: ubi Turn. vertit Armorum recensionem. [* “Ὀπλοροζότης, Nicet. Eugen. 3, 140. 6, 362.” Boiss. Mss. Vide Villosio. ad Longum p. 9. 38. *Ὀπλουργός, unde *Ὀπλουργία, Schol. Lycophr. 221. *Ὀπλοφάγος, Arma rodendo corrumpens, Eust. Il. A. p. 26, 33.] Ὀπλοφορέω, Arma gero, gesto, quod et ὄπλα φέρω dicitur, Xen. K. II. 4, (3, 4.) p. 60. Ταῖς δὲ χερσὶν ὀπλοφορήσω, διώξομαι δὲ τῷ ἱππῳ, Synes. Ep. 107. Ὡς οὐκ ἐξὸν ἰδιώτας ἀνθρώπους ὀπλοφορεῖν, Arma ferre idiotis non licere. Ὀπλοφορεῖν dicitur etiam Qui armatus alicujus latus stipat, latus alicujus cingit armis indutus: quomodo et δορυφορεῖν capitur. Pass. Ὀπλοφορέομαι, Ab armatis stipor, latus meum cingitur, Plut. (Æmil. 27.) Τσαύταις μυριάσι πεζῶν καὶ χιλιᾶσιν ἱππέων ὀπλοφορούμενοι βασιλεῖς, A tot teliferis stipati, δορυφορούμενοι. [“Jacobs. Anth. 9, 428.” Schæf. Mss.] Is autem, qui arma gerit, gestat, DICTUR Ὀπλοφόρος, Armiger, Telifer, Seneca: Xen. K. II. 8, (5, 3.) Καὶ οἱ ὁ. αὐτῷ ἐν τῇ στρατοπεδεύσει χώραν τε εἶχον τὴν τῇ ὀπλίσει ἐκάστη ἐπιτηδείαν, i. e. οἱ ὀπλοφοροῦντες, Qui arma gestarent, Athen. 14. Ἐγεγόνει δ’ αὐτοῦ πρότερον ἐπὶ τῶν ραβδοφόρων, εἶθ’ ὕστερον ἐπὶ τῶν ὁ. Ubi accipi etiam queat pro Stipatoribus et satellitibus, qui armati principis sui latus cingunt, [“Jacobs. Anth. 8, 360. Brunck. Aristoph. 3, 156. ad Mær. 421. Eur. Phæn. 796. Dawes. M. Cr. 281. *Ὀπλοφορία, Const. Manass. Chron. p. 114. Meurs.” Schæf. Mss. *Συνοπλοφορέω, Themist. 59.” Wakef. Mss. *Ὀπλοφύλαξ, Gl. Arnicustos, Athen. 538. *Ὀπλοφυλάκιον, Strabo 15. p. 1035. *Ὀπλοχαρής, Orph. H. 31, 6. 64, 2. * “Ὀπλοχελώνη, Tzetz. Chil. 11, 381. v. 611.” Schæf. Mss.]

Ἀνοπλος, sive Ἀοπλος, ὁ, ἢ, Inermis, Armis nullis indutus s. accinctus. Prioris nulla afferuntur exempla, posterius autem ex Herod. citatur: et id ipsum ego magis usitatum judico, sicut ἄοικος, ἄοινος, ἄοκνος: attamen et ἄνοπλος invenitur, ut ἄνοικος. [Lobeck. Phryn. 729. “Ad Plut. 5, 254. H. “Ἀνοπλος, Diod.

S. 2, 413. Wessel. Diss. Herod. 99. Clypeo carens, ad Herod. 721. "Αοπλος, Thom. M. 622. Brunck. OEd. T. 191." Schæf. Mss. * "Αόπλος, Herodian. 2, 13, 20. * "Αόπλος, Simeon Metaphr. Athan. 2, 566." Kall. Mss.] "Ενοπλος, sive "Ενόπλιος, Qui in armis est, Armatus, Herodian. 1, (16, 12.) "Ως "Ρωμαίοις ἐνοπλος ὀφθείη, Ut se armatum populo Romano ostentaret: pro quo ἐνοπλος Idem 7, (1, 15.) dicit ἐν ὀπλοῖς ὢν. Et Plut. Solone p. 152. meæ Ed. ἀνὴρ ἐνοπλος, Armatus. Item ἐνοπλος s. ἐνόπλιος ὄρχησις, cum armati saltabant, ἡ πρὸς ὄπλα ὄρχησις, s. ἡ μεθ' ὀπλων: utroque enim modo Athen. loquitur. Imo erant et quædam πολεμικαὶ ὄρχησεις, μάχην καὶ πληγὰς ἔχουσai, ut J. Poll. tradit 4, c. 14. ubi etiam ait, "Ενόπλιοι ὄρχησεις, πύρριχιν τε καὶ τελεσιὰς. Sic Eust. 1078. Πύρριχιν, ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις: paulo post dicit choros quoque solitos fuisse τὰς ἐν ὀπλοῖς κινήσεις ἀπομιμῆσθαι. Ibid. de πύρριχιν πολεμικῇ, quam in Creta desaltare moris erat, ἦν ἐνοπλοὶ παῖδες ὠρχοῦντο, Quam pueri armati saltabant. Quo loco hoc etiam obiter notandum, videri eum ἐνοπλον de persona potius dicere, ἐνόπλιον contra de re aliqua: quamvis Hes. ἐνόπλιον per ἐνοπλον exponat. Nisi quis contendat dici et ἐνοπλος et ἐνόπλιος ὄρχησις, sicut et παρόινος et παρόινιος ὄρχησις. Item ἐνόπλια μέλη, Mele quæ armati prælium iniri concipiunt, Athen. (630.) de Laconibus loquens, quos πολεμικοὺς fuisse dicit, "Ἰν καὶ υἱοὶ τὰ ἐμβατήρια μέλη ἀναλαμβάνουσιν, ἅπερ καὶ ἐνόπλια καλεῖται. Ipsos autem Laconas solitos fuisse ait in præliis Tyrtæi poemata ἀπομνημονεύοντας εὐρυθμον κίνησιν ποιεῖσθαι. Item ἐνόπλιος ῥυθμός, Rhythmus ad quem armati saltabant, Athen. (184.) ex Epicharmo, de Minerva, "Επαυλῆσαι τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον: sub. ῥυθμόν. Itidem Aristoph. N. (651.) Εἰτ' ἐπατεῖν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν Κατ' ἐνόπλιον, ἡ πόσις αὐτὰ κατὰ δάκτυλον: ubi Schol. annotat ἐνόπλιον esse εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σεῖοντες τὰ ὄπλα: esse autem τὸν ἐν ἡμιολίῳ. Quosdam tamen ἐνόπλιον accipere τὸν ἀμφίμακρον, qui et Creticus nominatur; nam et huic metro scribit solitos fuisse προσορχεῖσθαι σεῖοντας τὰ ὄπλα: et ἐνόπλιον dici Rhythmum qui duos habeat dactylos cum spondeo, nomen inde sortitum, quod tum alios deceat τοὺς μετὰ συντονίας κινουμένους, tum plerumque τοὺς μεθ' ὀπλων σεμνῶς πηδῶντας καὶ πύρριχίζοντας. ["Ενοπλος, Musgr. Tro. 520. Porson. Phœn. 809. Hec. p. 66. Ed. 2. Diod. S. 2, 187. ad Dionys. H. 1, 385. 2, 680. Ilgen. Hymn. 635. 637. Fischer. Ind. Palæph. v. "Ανὴρ, Valck. Phœn. p. 299. Musgr. Hec. 1089. Or. 1289. Brunck. ibid. ad Herod. p. 7. "Ενοπλος et ἐν ὀπλοῖς, Schneid. ad Xen. Hier. 260. ad Dionys. H. 3, 1488. De quant., Monthly Review July 1799. p. 319. "Ενόπλιος, Heyn. Hom. 4, 98. Dionys. H. 1, 385. ad 3, 1488. ad Lucian. 2, 272. Jacobs. Anth. 8, 97. Brunck. Aristoph. 2, 94. Ilgen. ll. cc. ad Diod. S. 1, 382. Athen. 1, 26." Schæf. Mss. " Apud Herod. 1, 13. ἐνοπλοὶ olim edebatur, nec ita male fortasse, ubi nunc ἐν ὀπλοῖσι, quod e Scholio forsitan in Codd. nonnullos irrepserat." Schw. Mss.] "Κατενόπλιον, "τὸ, Modulationis genus est, ad quam saltabant "concutientes arma; Schol. enim Aristoph. esse "dicit εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σεῖοντες τὰ ὄπλα. "Dicit enim Aristoph. N. (651.) Εἰτ' ἐπατεῖν ὁποῖός "ἐστι τῶν ῥυθμῶν Κατενόπλιον. Sed videtur divisim "potius scr. κατ' ἐνόπλιον, ut in textu Aristoph. habetur, vel saltem κατενόπλιος, ut Ms. et vet. Suidæ "Cod. habet." "Ἐξοπλος, Armatus, VV. LL. in Polyb. "Ἀμα δὲ λαμβάνειν ἐξοπλους τοὺς πολεμικοὺς κατὰ τὴν ἐπὶ τοὺς Μακεδόνας ἔφοδον: q. l. Suidas quidem citat, sed nequaquam exp. Suspicitur autem aliquis fortasse Inermes vel Exarmatos ibi significare. "Bud. ap. eund. Polyb. 3, (81, 2.) p. 55. interpr. Armatus, Συνθεωρεῖν τί γυμνὸν ἢ ποῖον ἐξοπλον μέρος φαίνεται τῶν ἀνταγωνιστῶν. Dicitur igitur ἐξοπλος, ut ἐξοῖνος. ["Musgr. ad Eurip. p. 210." Schæf. Mss.] Εὖοπλος, Bene armatus, Armis bene instructus et munitus, Xen. "Ἑλλ. 4, (2, 3.) Εὖοπλότατον λόχον ἔχων, καὶ ὀπλιτῶν καὶ τοξοτῶν καὶ πελταστῶν, Optime armatum, [Aristoph. "A. 592. "Wakef. Herc. F. 498. Jacobs. Anth. 9, 45. Porson. Phœn. 809. Hec. p. 66. Ed. 2.

Valck. Phœn. p. 299. Musgr. ad Hec. 1089." Schæf. Mss. De superlativi forma, Schæf. Meletem. ad Dionys. H. de C. VV. 9. * Εὖοπλέω, Heliod. 8. p. 401. "Thom. M. 653." Schæf. Mss. "Bene armis instruor, Philo J. 1, 20." Wakef. Mss. * Εὖοπλία, Insignis armatura, Xen. "Ιερ. 9, 6. * "Ημίοπλος, Gl. Semiermis.] Πάνοπλος, Omni e parte armatus, Cujus corpus omni e parte arma tegunt. Sin de re aliqua dicatur, significabit, Omni e parte armans et tegens corpus. In priori signif., sc. pro Omnino armatus, affertur ex Eur. et ex Eod., πάνοπλια ὀπλιζόντα, Quæ ita armant, ut totum corpus armis tectum et munitum sit, [Phœn. 151. 675. Hel. 1332. "Valck. Phœn. p. 291." Schæf. Mss.] Πανοπλία, ἡ, Armatura quæ totum militis corpus tegit, Omnia armorum genera quibus militem instrui decet, Herodian. 2, (6, 19.) "Ἀναλαβόντες οὖν τὰς π. καὶ φράζαντες αὐτοὺς οἱ στρατιῶται, Induti armaturas, Polit. sicut et 3, (4, 19.) Φράσσοντες πανοπλία αὐτοὺς, Idem reddidit, Armatura muniti. Apud Athen. identidem, τὰς προσηκούσας ἔχοντες π. Utitur et Isocr. et Aristid. At metaph. Paulus Ephes. 6, (11.) "Ἐνδύσασθε τὴν π. τοῦ Θεοῦ, Universam illam armaturam Dei, sc. τὸ τῆς ἀληθείας περίζωμα, τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης, τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου. ["Ad Charit. 608. Polemon 1. Valck. Phœn. p. 290. ad Xen. Eph. 169. De sing. et plur., ad Diod. S. 2, 466." Schæf. Mss. * "Πίλοπλος, Æsch. S. c. Th. 321. * Σύνοπλος, Armorum socius, Eur. Herc. F. 128.] "Υπέροπλος, Cujus robur et virtus omnia arma superat, οὗ ἡ ἰσχὺς καὶ ὄπλων ἐστὶν ἐπικρατεστέρα, ut accipiunt quidam ap. Apoll. Rh. 2, (110.) βίην ὑπέροπλος ὀπάων. Itidem exponi potest ap. Hesiod. Θ. (670.) de Titanibus, Δεινοὶ τε, κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες, Pollentes vi et robore, quod nullis domari armis poterat. Alias in malam quoque partem capitur, et ab Eust. exp. αὐθάδης, et ὁ διὰ θρασύτητα ὑπὲρ τὸ δέον ὀπλοῖς χρώμενος: sicut ἀγῆνωρ, ὃ ἄγαν τῇ ἡγορῇ χρώμενος. Idem Eust. 1012. annotat ὑπέροπλον non significare solum τὸ θρασὺ, sed, ut antiqui exp., τὸ ὑπὲρ εαυτὸν: metaph. sumta ἀπὸ τῶν μεγάλων ὀπλων καὶ μὴ ἀναλογούντων τοῖς σώμασι, atque eo modo non tantum ἔργον ὑπέροπλον dici, sed etiam ἔπος ὑπέροπλον, ut Il. O. (185.) ἡ ῥ' ἀγαθὸς περ ἔων ὑπέροπλον εἶπεν, subaudi ἔπος. Hesiod. ἡγορῆς ὑπέροπλον, Phocyl. (53.) "Ἔστω κοινὰ πάθη, μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον. At quod Pind. "O. (1, 90.) dicit, αἶαν ὑπέροπλον, ad præcedentem potius signif. pertinet; exp. enim ibi βλάβην ὑπερβολικὴν, s. ἀμήχανον, Ineluctabilem. ["Heyn. Hom. 4, 377. 7, 37. Harles. Ind. Theocr." Schæf. Mss.] In Lex. meo vet. ponitur ETIAM "Υπεροπλῆς, atque inde esse dicitur SUPERL. "Υπεροπληστάτος ap. Hom. quo utitur et Apoll. Rh. 2, [4. quod tamen est ab * "Υπεροπλήεις.] Annotatur in eod. ab ὑπέροπλος forma possessivorum FIERI "Υπερόπλειος: atque INDE "Υπεροπλεία, per diphthongum: quod tamen et ab ὑπεροπλῆς, de quo jam dictum fuit, derivari posset: ab ὑπέροπλος autem DEDUCI "Υπεροπλία. Signif. autem "Υπεροπλία s. "Υπεροπλεία, Superbia, ὑπερφροσύνη, ὑπερηφανία, sicut ὑπέροπλον, ὑπερήφανον, sumta metaph. ἀπὸ τῶν ὑπὲρ εαυτοὺς τὰ ὄπλα φερόντων, Qui nimis magna et gravia sibi sumunt arma, adeo ut eis uti nequeant. Il. A. (205.) "Ἡς ὑπεροπλήρσι τάχ' ἂν ποτε θυμὸν δλέσσαι, Sua superbia. Q. in l. manuscriptum etiam exemplar habet ὑπεροπλήρσι, sine diphthongo: adeo ut non necesse sit fingere nec ὑπεροπλῆς nec ὑπερόπλειος, quorum ante meminimus eodem enim modo et ὀνειδία et ὀνειδῖος penult. longam habent, et quædam etiam alia ita scripta tum ap. Hom., tum ap. alios. ["Ad Charit. 608. Rhian. 1. Heyn. Hom. 4, 73. 383. 5, 539. 8, 552. Harles. Ind. Theocr. Brunck. Antig. 130." Schæf. Mss.] Ab "Υπέροπλος derivatur præterea VERBUM "Υπεροπλιζομαι, hinc enim malo quam a simplici ὀπλιζομαι deducere, præfixa præp. ὑπέρ: cum habeat ὑπεροπλιζομαι convenientem cum ὑπέροπλος signif., i. e. καταθρασύνομαι, ut Eust. exp. Ab eod. Eust. ὑπεροπλιζομαι exp. etiam ὑπερηφανέω, e vet.: et, δι' ὑπεροπλίαν βλάπτω. Od. P. (268.) de muro quo Ulys-

ais ædes cinctæ erant, οὐτις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιο, i. e. οὐδεὶς τὸν τοῖχον ὑπερφανήσῃ: sicut et Hesychio ὑπεροπλίσσαιο, est πικῆσειεν, ὑπερφανήσειεν. Apud Eund. habetur ΕΤΙΑΜ Ὑπεροπλήσαι, quod exp. ὑπερβῆναι, ὑπερπηδήσαι: videturque ab ὀπλῇ deducere, ut metaph. sit ab jumentis, quæ suis ungulis transiliunt fossam aliquam aut sepem: nisi forte scr. sit ὑπεροπλίσαι, sicut ὑπεροπλήσσαιτο perperam ap. eum habetur pro ὑπεροπλίσσαιο. [* Φέροπλος, Maximus 180.] Φίλοπλος, Armorum studiosus, Qui arma tractare amat, ["Diosc. Epigr. 20. Const. Manass. Chron. p. 96. Meurs., Phalar. 212." Schæf. Mss. * Χαλκίοπλος, Eur. Hel. 698. * Χρύσοπλος, Tzetz. Chil. 10, 436." Elberling. Mss.]

Ὀπάρια, dimin., Arma parva, quasi Armula dicas, ["Jacobs. Anth. 6, 387." Schæf. Mss. Ὀπάριον, Gl. Scutulum.]

["Ὀπλήεις, Dio Orat. 132. p. 694. R.]

Ὀπλομαι, Armor: unde ὀπλεσθαι, quod Hes. exp. ὀπλίζεσθαι. Eust. hoc ὀπλεσθαι annotat primitivum esse sequentis verbi ὀπλίζεσθαι, sicut τειχέω ap. Herod. primitivum est verbi τειχίζω. Homerus autem δειπνον ὀπλεσθαι dicit pro Instrui et parari cœnam: Il. T. (171.) Ἄλλ' ἄγε μὲν σκέδασον λαὸν, καὶ δειπνον ἀνωχθι Ὀπλεσθαι, ubi in meo Ms. Hom. exp. κατασκευάζεσθαι εἰς πόλεμον: ac posset etiam active capi, sicut ὀπλίζεσθαι. Reperitur ΕΤΙΑΜ Ὀπλέω, pro Armo, Instruo, Od. B. (72.) ἄμαξαν ἐύτροχον ἡμιονεῖην Ὀπλεον, ἡμιόνους θ' ὑπαγον, ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνη.

Ὀπλίζω, ἴσω, Armo, Instruo, derivatum e præced. ὀπλέω, sicut τειχίζω a τειχέω, Thuc. 8, (23.) p. 270. Ὀπλίσας καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἐαυτοῦ νεῶν ὀπλίτας, 3. Ὀπλίζει τὸν δῆμον, πρότερον ψιλὸν ὄντα, Herodian. 1, (13, 5.) Ἐπὶ σε τὸν τε δῆμον καὶ τὸ στρατιωτικὸν ὤπλισεν, Contra te armavit. Pass. Ὀπλίζομαι, Armor, Xen. Ἰππ. (12, 1.) Δεῖ ὤπλισθαι τὸν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν, Armatum esse oportet, Thuc. 3. Ὁ δῆμος ὀπλισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ, Sumtis armis. Item metaph. ὀπλίζεσθαι θράσει, ap. Soph. (El. 995.) ut Cic. Armatus audacia, Armati animis. A præter. autem perf. ὤπλισμαι est part. ὤπλισμένος: UNDE Ὀπλισμένως, Adv. Cum armis, More armatorum. || Ὀπλίξω ab Hom. usurpatur pro Instruo, Paro, Il. Ω. (190.) ἄμαξαν ἐύτροχον ἡμιονεῖην Ὀπλίσσαι ἠνώγει: sicut paulo ante ex Od. B. habuimus ἄμαξαν Ὀπλεον, Ad iter accingebant et quasi armabant. Il. Α. (640.) Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὤπλισσε κυκεῶ, Cum paravisset, (Od. B. 289.) Ὀπλίσσόν τ' ἦτα, καὶ ἄγγελον ἄρσον ἅπαντα, Viatica parato, ἐτοίμασον τὰ ἐφόδια, ut Eust. exp.: alibi dicens ὀπλίζεσθαι esse τὸ εἰς ἔργον ἐτοιμάζεσθαι, Ad opus accingi, ut miles ad prælium armatur. Idem Eust. in Il. H. (417.) τοὶ δ' ὤπλιζοντο μάλ' ὥκα Ἀμφότερον νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην, exp. εὐντροχίζοντο, Instruebantur, Se instruebant et parabant. At Od. Ψ. (143.) Ὀπλίσθεν δὲ γυναῖκες, pro Ad choreas se instruebant et accingebant. Active etiam accipitur ὀπλίζομαι pro ὀπλίζω, Instruo, Paro, Il. (453.) οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὤπλιζοντο, Cœnam instruebant s. parabant. Sic supra habuimus, δειπνον ἀνωχθι Ὀπλεσθαι. ["Diosc. Ep. 3. Jacobs. Anth. 6, 72. 103. 358. 7, 111. 256. 9, 192. 12, 55. Brunck. Aristoph. 1, 91. Heyn. Hom. 5, 378. 6, 139. 8, 628. Musgr. Rhes. 99. Wakef. Ion. 870. 1143. ad Charit. 253. Wakef. S. Cr. 3, 47. Brunck. El. 1087." Schæf. Mss. Herod. 6, 12. Opp. K. 1, 307.] Ὀπλισμός, ὁ, Armatura, potius Ipsa actio armandi, [Æsch. Ag. 413. Lobeck. Phryn. 511.] AT Ὀπλισμα significaret potius Armatura quæ quis munitur. Ab Hes. exp. τὸ τοῦ πλοίου σχοινίον, sicut et ὄπλον accipi supra docui, item βῆμα. Pro Apparatu bellico citatur ex Eur. [Iph. A. 253.] Ὀπλίσαι, ἡ, Armatura, seu, ut Liv. loquitur, Armatus: pro Ipsi armis. Thuc. 3, (22.) Ἦσαν δὲ εὐσταλεῖς τῇ ὀπλίσει, Erant autem expediti et leves armatura, Xen. K. Π. (7, 1, 22.) Ἐτι καὶ νῦν διαμένει ἡ ὁ, ἣν τότε Κῦρος τοῖς ἵππευσιν κατεσκεύασεν, Armatura illa, s. Illud genus armorum, quibus tunc Cyrus equitatum instruxerat. Aliud exemplum ex Eod. habes in Ὀ-

πλοφόρος. Et Philo V. M. 1. Τοὺς ἄλλους ὅσοι τῆς κοῦφης ὁ, Et reliquos levis armaturæ milites. ["Musgr. Heracl. 804." Schæf. Mss.] Ὀπλιστής, ὁ, Armatus, VV. LL. [Gl. Armator. "Jacobs. Anth. 9, 359." Schæf. Mss. * Ὀπλιστικός, cf. Schæf. ad L. Bos. p. 447. ὀπλιστικὸν illud Græcum non est. Leg. ὀπλιστικός." Bast. ad calcem Scap. Oxon. Affertur autem in Ind. Scap. Oxon. ex ejusdem Mss. Ὀπλιστική, Chrys. 1, 229.] Ὀπλιστεύω, Armo, Arma gero, ut ead. VV. LL. interpr. sine Auctore tamen et exemplis: adeo ut suspecta ea duo vocabula sint, ac pro ὀπλιστής reponendum videatur ὀπλίτης, pro ὀπλιστεύω autem ὀπλιτεύω. ["Boiss. Philostr. 576." Schæf. Mss.] Ἀνθοπλίζω, Armo contra s. adversus aliquem, Vicissim armo. ["Ad Herod. 474." Schæf. Mss. Eur. Suppl. 666. * Ἀνθόπλεις, Schol. Thuc. 1, 141.] Ἀφοπλίζω, Exarmo, Armis spolio, vel dispolio, ut loquitur Cæsar: τῶν ὄπλων ἀφαيروμαι, inquit Suid. citans hoc exemplum, Αὐτὸν δὲ τρόπον τινὰ ἀφοπλίζειν τῶν ἀναγκαίων ἀνδρῶν ὑπέβαλλον. Pass. Ἀφοπλίζομαι, Exarmor, Armis spoliore; Arma depono, nam idem Suid. ἀφοπλίζοντο exp. ἀπετίθεντο τὰ ὄπλα. [Il. Ψ. 26. "Heyn. Hom. 8, 359. Ἀφοπλίττομαι, Valek. ad Rov. p. 76. Koen. ad Greg. Cor. 67." Schæf. Mss. * Ἀφοπλιστής, Exarmator, Qui armis exuit et spoliatur." Scapulæ Lex. A Schneidero non agnoscitur. * Ἀνταφοπλίζω, Const. Manass. Chron. p. 86, 2198." Kall. Mss. * Ἐνοπλίζω, Wakef. Phil. 324. S. Cr. 4, 81." Schæf. Mss. Lycophr. 205. Schleusn. Lex. V. T. * Ἐνοπλισμός, Aqu. 2 Reg. 3, 27. * Παρενοπλίζω, Schol. Lycophr. 329.] Ἐξοπλίζω, Penitus armis instruo: ut plus significet quam simplex ὀπλίζω. Potest tamen alicubi et pro eo accipi, Xen. K. Π. 7, (4, 8.) p. 111. Ἐξώπλισε δὲ ἀπὸ πάντων τούτων, (sc. οὐς κατεστρέψατο) Περσῶν μὲν ἱππέας οὐ μείον ἢ τετρακισμυρίους: ubi tamen quædam exempl. habent ἐξέπλησε. Pass. Ἐξοπλίζομαι, Armis instruor, me instruo, Armo me, Xen. K. Π. 1, (4, 18.) Οὕτω δὲ ἐξοπλισάμενος προσήλασεν ἵππῳ, Sic armatus, Plut. Κόσμος πανηγυρίζοντων ἦν μᾶλλον ἢ πρὸς μάχην ἐξοπλιζομένων, In procinctum exeuntium, Bud. qui ἐξωπλίσθη vertit, Ad arma cucurrit, in Greg. Naz. Ἦνικα τὸ στρατιωτικὸν ἐξωπλίσθη κατὰ τῶν ἐν τέλει, Arma sumserunt contra præfectos. Annotat idem Bud. ἐξωπλίσθη ap. Plat. de Rep. 8. accipi pro Armatus est et instructus ad nocendum. Idem ἐξοπλίσσασθαι interpr. Accingi ad prælium, in K. A. 1, (8, 2.) Τοῖς τε ἄλλοις πᾶσι παρήγγειλεν ἐξοπλίζεσθαι καὶ καθίστασθαι εἰς τὴν ἐαυτοῦ τάξιν ἕκαστον. Et ἐξωπλισμένη σφύρα, Malleus bene instructus et apparatus, Bud. ex Aristoph. (Eip. 566.) || Hes. ἐξοπλίσας exp. ὀπλίσασθαι κελεύσας. || Exarmo, Appian. B. C. 2, (28.) de Curione, Ὑπὶ σχυεῖσθαι δεῖν ἔφη μᾶλλον ἢ αὐτίκα (τὴν ἀρχὴν) ἀποθέσθαι, οὐδ' ἐξοπλίζειν Καίσαρα τῆς στρατιᾶς πρὶν καὶ αὐτὸν ιδιωτεύσαι, sc. Pompeium. ["Valek. Diatr. 197. Wakef. S. Cr. 3, 48. Herc. F. 881. Cattier. Gazoph. 73." Schæf. Mss.] Ἐξοπλισμός, Instruatio, cum sc. armis aliquem instruimus. At in Pand. Ἐξοπλισμός τοῦ ἀγροῦ καὶ οἴκου, Supellex, Bud. Ἐξόπλεις, ἡ, ET Ἐξοπλίσια, ἡ, Cum aliquis se instruit armis, armis instruitur, Polyb. (10, 22, 1.) Καὶ τὸν ὄλον χειρισμὸν αὐτὸς ἐποιεῖτο τῆς ἐξοπλίσεως, Diod. S. inter exercitationes militares ponit Ἐξοπλίσεις καὶ μελέτας καὶ γυμνασίας. Xen. K. A. 1, (7, 9.) Ἐν τῇ ἐξοπλίσει, In procinctu. Ἐξοπλίσια pro Procinctu accipi possit et in Athen. (628.) ubi postquam citavit Socratis hæc verba, Οἱ δὲ χοροῖς κάλλιστα θεοὺς τιμῶσιν, ἀριστοὶ Ἐν πολέμῳ, αἱτ, Σχεδὸν γὰρ ὥσπερ ἐξοπλίσια τις ἦν ἡ χορεία, καὶ ἐπιδείξεις οὐ μόνον τῆς λοιπῆς εὐταξίας, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν σωμάτων ἐπιμελείας. || Ἐξόπλεις, Instrumentum fundi, Pand., inquit Bud. ["Ἐξοπλίσια, Musgr. El. 180. ad Diod. S. 2, 64. 83. 161. 319. et var. I. * Ἐξοπλασία, ibid." Schæf. Mss. * Ἐξοπλασία, 2 Macc. 4, 22. sed leg. —ισία. "Euseb. V. C. 445." Kall. Mss. * Συνεξοπλίζομαι, Simul armis instruor, ad bellum accingo, in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611.] Ἐφοπλίζω, Armo adversus, Opp. K. 3, (244.) εἰσὶν ἐφώπλισε παισὶν Αὐτοῦς ἡμιθέους, Iu suos liberos

armavit ipsos semideos. Pass. Ἐφοπλίζομαι, Armor contra, Armo me contra, (86.) βαιοτέροις τ' ἐφωπλίσαντο λαγωῖς, In minores lepores se armarunt, h. e. Minores lepores adoriri solent. || Homero autem Ἐφωπλίζω, signif. Instruo, Paro, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, Od. T. (419.) νιοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι Δεῖπνον ἐφωπλίσσαι, Instruere et parare s. Adornare cœnam. Sed et pass. ἐφωπλίζομαι activa signif. pro ἐφωπλίζω usurpatur, Il. I. (66.) Δόρπα γ' ἐφωπλίσσμεσθα. Dicitur et ἐφωπλίσσαι ἄμαξαν, sicut ὀπλίσσαι, Instruere et quasi ad iter armare, Ω. (263.) Οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαξαν ἐφωπλίσαιτε τάχιστα; ["Brunck. Apoll. Rh. 19. Thom. M. 548. Jacobs. Anth. 6, 358. 12, 54. ad Charit. 250. ad Corn. Nep. 286. ad Il. Ψ. 55. Heyn. Hom. 8, 366." Schæf. Mss. * "Ἀντεφωπλίζω, Const. Manass. Chron. p. 45." Boiss. Mss.] Καθωπλίζω, Armo, Dem. pro Cor. Καθώπλισαν τοὺς νεανίσκους ἀσπίσιν ὀκτακοσίαις. Sic Æschin. c. Ctes. (p. 75.) Καθωπλίσας τῇδε τῇ πανοπλίᾳ. [Soph. El. 1087. ubi Schol. καταπολεμέω. "Wakef. S. Cr. 5, 119. Diod. S. 2, 173. 333. * Καθωπλισμένως, (Instructa acie,) Schol. Aristoph. Il. 325. Callim. 1, 525." Schæf. Mss.] Καθωπλισμός, ὁ, Instructio quæ armis fit, [Diod. S. 216. Polyb. 3, 113, 7. 114, 1. 115, 8. * Καθώπλις, 6, 23, 14. 16. * Μετακαθωπλίζω, Polyb. 3, 87, 3.] "Προσκαθωπλίζω, Insuper "armo, Armis etiam instruo," [Plut.] "Παροπλίζομαι, Exarmo, τὰ ὅπλα παραινοῦμαι, Plut. Cat. Min. "Κωλύομαι χρῆσθαι τοῖς ἐμαντοῦ λογισμοῖς, καὶ παροπλίζομαι. Liv. Dearmatum exercitum dicit." ["Numen. ap. Athen. 306. verbo παροπλίσασθαι activa notione usus esse videtur, Arma detrahere." Schw. Mss. Παροπλίζειν τινὰ, Arma alicui adimere, Polyb. 2, 7, 10. 33, 8, 13. Plut. Compar. Demetrii cum Antonio p. 255. Ἀντώνιον πολλάκις Κλεοπάτρα παροπλίσασα καὶ καταθέλξασα, συνέπεισεν ἀφέντα μεγάλας πράξεις — παίζειν μετ' αὐτῆς. * Παροπλιστός, unde * "Ἀπαρόπλιστος, Hasii Ind. ad Leon. Diac. 124. 266." Boiss. Mss. * Συνοπλίζομαι, J. Poll. 1, 152.]

Ὀπλίτης, ὁ, Armatus, Qui arma gestat, ὁ ὀπλοφόρων, Armiger, Thuc. 6, (58.) p. 216. Ἐπὶ τοὺς πομπέας τοὺς ὀπλίτας: pro quo ὀπλίτας paulo ante dicit τοὺς ἐν ὅπλοις. Item ὀπλίτης διάυλος et ὀπλίτης δρόμος, Qui ab armatis decurritur, quem in armis decurrunt. Vide Ὀπλιτοδρόμος. Accipitur etiam pro Miles armatus, armiger, Plut. in Fab. βαρὺς ὀπλίτης, Gravis armaturæ miles. Plerumque tamen sine adjunctione illa βαρὺς, de Gravis armaturæ milite dicitur, oppositum τῷ ψιλός: ac sæpe ponitur ad differentiam ἰππέως, τοξότου, πελταστοῦ. Thuc. 1, (106.) p. 34. Κατὰ πρόσωπόν τε εἶργον τοῖς ὀπλίταις, καὶ περιστήσαντες κύκλῳ τοὺς ψιλούς, κατέλευσαν πάντας τοὺς εἰσελθόντας: 4, (125.) Τοὺς ὁ. καὶ τὸν ψιλὸν ὄμιλον ἐς μέσον λαβών. Dem. pro Cor. Ὀπλίτην δὲ ἡ ἰππέα οὐδένα. Chrys. de Prec. Ἐν τοξόταις καὶ ὀπλίταις καὶ ἰππεῦσι τὴν ἐλπίδα εἶχον. Vide quod discrimen inter ψιλοὺς et πελταστὰς ac ὀπλίτας statuatur in I. περὶ Παλαιᾶς Τάξεως: ubi et equitum s. τῆς ἰππικῆς δυνάμεως differentię traduntur. Dicitur autem ibi ὀπλίτης esse ὁ βαρυτάτη ὀπλίσει κεχρημένος κατὰ τὸν Μακεδονικὸν τρόπον, ἀσπίδι περιφερεῖ, καὶ δόρατι περιμηκεστέρῳ. Sed et ii, qui navibus imponuntur armati milites, a Thuc. ὀπλίταις dicuntur, s. Classiarii milites: qui et ἐπιβάται nominantur: diversi a remigibus, qui κωπηλάται appellantur. ["Markl. Suppl. 653. 677. Musgr. Rhes. 311. ad Diod. S. 2, 36. Eur. Heracl. 699. Musgr. 804. Lucill. 16. Valck. Phœn. p. 291. 387. Toup. Opusc. 1, 290. ad Charit. 241. 388. ad Cornel. Nep. 294. Lennep. ad Phal. 184. Ind. Xen. Mem. Ὀ. δρόμος, Lobeck. Aj. p. 399. Ὀπλίται, * Ὀπλητες, Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss.] FEM. Ὀπλίτις, Armata: ὀπλίτιδες dicuntur etiam esse Statuæ feminarum armatæ. ["Kuhn. ad Paus. p. 55." Schæf. Mss.] Ὀπλιτοδρόμος, ὁ, Qui armatus cursu cum aliquo contendit, in armis stadium decurrit, J. Poll. 3, (151.) Ὀπλίτης δρόμος καὶ ὁ τὸν ὀπλίτην διάυλον θέων, καὶ ὀπλιτοδρόμος, [Kuhn. l. c. "Schol. Pind. Π. 10, 22." Wakef. Mss. Schol. Aristoph. A. 213.] Ὀπλιτοδρομέω, Stadium in armis decurro, Armatus cursu cum aliquo contendo, Paus.

(55.) Ὀπλιτοδρομεῖν ἀσκήσας. Ὀπλιτοπάλης s. Ὀπλιτοπάλας, Dorice, Qui armatus luctatur, Plut. (8, 534.) cum dixisset Spartanos in Leuctrica pugna a Thebanis, qui παλαιστρικοὶ essent, καταβιβασθῆναι, subiungit, Διὸ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ τις τῶν πολεμικῶν ὀνομάζεται βριθὺς ὀπλιτοπάλας: (7, 320.) Ἦσκει μὲν αἰεὶ διὰ τῶν ὀπλων δεινὸς εἶναι καὶ, κατὰ τὸν Αἰσχύλον, βριθὺς ὀπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλους. [* Ὀπλιτοποῖος, Armatos efficiens, Homines ad capienda arma impellens, affertur ex J. Poll.: Schn. Lex. suspectum habet.] Ὀπλιταγωγός, ὁ, ἡ, Militibus gravis armaturæ vehendis aptus, Milites armatos vehens: ut ὁ. ναῦς, [Thuc. 6, 25. * "Ὀπλιταγωγέω, Timario in Notit. Mss. 9, 169." Kall. Mss. * Ἀνθοπλίτης, Adversarius, Lycophr. 63. * Πανοπλίτης, Tyrtæus 3, 38.] Ὀπλιτικός, Ad militem gravis armaturæ pertinens: ὁ. θώραξ, ap. Plat. Epist. Thorax quem gravis armaturæ miles gestat. Et ὁ. μάχη, Pugna qua gravis armaturæ milites concurrunt. Plato de Rep. 2. Ὀπλιτικῆς ἡ τινος ἄλλης μάχης τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστής. At τὸ ὁ. dicuntur Ipsi gravis armaturæ milites, sicut δορυφόροι, κὼν dicuntur οἱ δορυφόροι, et ξενικὸν οἱ ξένοι, et στρατιωτικὸν οἱ στρατιῶται: in quibus nonnulli subaudiunt σύστημα. Thuc. 6, (72.) p. 221. Παρασκευάσωσι τὸ ὁ., Xen. Ἑλλ. 6, (1, 7.) p. 341. Διέταξεν ἰππικὸν τε ὅσον ἐκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν, καὶ ὀπλικόν; Aristot. Pol. 6. Τέτταρα δὲ τὰ χρήσιμα πρὸς πόλεμον, ἰππικόν, ὀπλικόν, ψιλόν, ναυτικόν: at I. 7. dividit τὸ πολιτικόν in τὸ ὁ. et τὸ βουλευτικόν. Utitur et alibi sæpe. Ὀπλιτεύω, Miles sum gravis armaturæ, Aristot. Pol. 4, 4. Καὶ γὰρ ὀπλιτεύειν καὶ γεωργεῖν συμβαίνει τοῖς αὐτοῖς πολλάκις. || Ὀπλιτεύειν accipitur etiam pro του ὀπλικοῦ ἄρχειν, Schol. Thuc. 8, (73.) p. 285. Θρασυβούλῳ καὶ Θρασύλλῳ, τῷ μὲν, τριηραρχοῦντι, τῷ δὲ, ὀπλιτεύοντι. || Suid. ὀπλιτεύειν expr. ὀπλίζεσθαι. ["Boiss. Philostr. 418. 576." Schæf. Mss. * Ὀπλιτεία, Armatura, Plato de LL. 4. p. 163. ναυτική. * Συνοπλιτεύω, Synes. de Regno 126.]

[* "Ὀπλόσμιος, Heyn. ad Æneid. 1, 16. Mitsch. ad H. in Cer. 105." Schæf. Mss. Aristot. de Part. Anim. 3, 11. Ζεὺς, Lycophr. 614. Ἥρα, cf. Schol. ad v. 858.]

ὈΠΛΟΤΕΡΟΣ, Junior: ET Ὀπλότατος, Minimus natus: quæ ab ὀπλον derivari videntur Grammaticis, et dici de Iis qui jam arma ferre possint, Eust. p. 86. Ὀπλότατον μὲν καὶ ὀπλότερον ὁ ποιητὴς λέγει τὸν νέον καὶ ὅπλα αἶρειν δυνάμενον. Sic p. 389. ait, Ὀπλότεροι δὲ ἀπλῶς μὲν οἱ νέοι καὶ ὅπλα αἶρειν δυνάμενοι: αποπτάτ vero hæc in Il. Γ. 108. Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται. Rursum idem Gramm. p. 477. in hæc verba Il. Δ. (325.) Αἰχμὰς δ' αἰχμᾶσσουνσι νέωτεροι, οἵπερ ἐμοῖο Ὀπλότεροι γεγάασι, πεποιθήσιν τε βίβηφι, hæc annotat, Ὀπλότεροι δὲ, οὐ μόνον οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ μάλιστα οἱ μάχιμοι καὶ ὅπλα αἶρειν δυνάμενοι: ἐτι δὲ οἱ ἀπλῶς ἐργατικοὶ καὶ εὐεργεῖς ὅπλα γὰρ, πάσης τέχνης τὰ ἐργαλεῖα. Item Il. I. (58.) Ὀπλότερος γενεῇφι, Natus minor, μεταγενέστερος: quod hemistichium et Od. T. (184.) legitur: Il. Ξ. (112.) dicit γενεῇφι νεώτατος: et Γ. (215.) γένει ὑστερος: cui opp. γενεῇ προγενέστερος. Improperie autem feminis etiam sexui tribuitur: feminæ enim armis natæ non sunt. Od. Γ. (465.) Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ, i. e. νεωτάτη, Minima natus. Il. Ξ. (267.) ἐγὼ δὲ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων Δῶσω ὑπνιέμεναι, Unam ex junioribus Gratiis. ["Dawes. M. Cr. 281. 475. Wakef. Trach. 69. Jacobs. Anth. 9, 43. 11, 230. Steph. Dial. 38. Brunck. Aristoph. 3, 156. Heyn. Hom. 4, 377. 617. 5, 535. 6, 582. 584. Toup. Opusc. 2, 28. Ilgen. Hymn. 596." Schæf. Mss. * Πανοπλότατος, Minimus natus, Apoll. Rh. 3, 244.]

ὈΠΙΟΣ, ὁ, Succus, Humor, qui ab aliqua re incisa, vel etiam sponte, manat. Alii, quod exprimitur, χυλόν: quod ab incisione vel sponte defluit, δάκρυον vocant, Gorr. Sunt qui inter χυμὸς, χυλὸς, et ὄπος, ita distinguant, ut χυμὸς quidem Sapor sit qui gustatu percipitur; χυλὸς autem, Succus qui e tota stirpe vel ejus parte concisa aut tusa, torculari vel

manibus, aliove modo exprimitur: veluti papaveris succus, qui Meconium dicitur, ἐκτριβόμενον διὰ πτες στῆρος, de quo Plin. 20, 18. et Diosc. 4, 65., ὁπὸς vero Lacteus succus, et qualiscunque liquor vel sponte, qui Lacryma potius dicitur, i. e. τὸ δάκρυον, emanans, vel castratione, scarificatione, terebratione, vel alio quovis vulnere effluens: ut opoponax, scammonia, sagapenum, galbanum, hammoniacum opobalsamum, euphorbium, opium, i. e. ὁπὸς μήκωνος: et laser, i. e. ὁπὸς Κυρηναϊκός, aut Μηδικός, qui etiam κατ' ἐξοχὴν, quod omnium succorum præstantissimus sit, ab Hippocr. ὁπὸς nominatur, cum ὁπὸς alias vocabulum sit generale. Testatur id Gal. 8 de Simpl. Medic. Fac. his verbis, Εἰσὶ δὲ πάμπολλοι μὲν ὁποὶ ρίζης γὰρ ἡστινοσούν ἢ κανλοῦ τμηθέντος· ῥέον ἐκ τῆς τομῆς παχὺ καὶ γλίσχρον, ὁπὸς ἐστίν· εἰδικώτερον δὲ οἷον καθ' ὑπεροχὴν τῆς, τὸν Κυρηναῖον οὕτως ὀνομάζουσι, καὶ τὸν Μηδικὸν καὶ τὸν Συριακόν. Itidem in Lex. Hippocr. Idem ait, 'Οπὸς, ὁ τοῦ σιλφίου, κατ' ἐξοχὴν· ὥσπερ καὶ κανλός. Sed notandum, non usquequaque differentiam annotatam observari; nam Plin. 20, 18. de opio, i. e. ὁπῶ μήκωνος, loquens ait, E nigro papavere sapor gignitur scapo inciso, cum turgescit. Et mox, Succus et hic et herbæ ejus-eunque, lana excipitur; aut, si exiguus est, ungue pollicis, vel lactucis: nimirum saporem et succum appellans τὸν ὁπὸν, quem Diosc. δάκρυον etiam nominavit, cum περὶ ὀπισμοῦ papaveris loquens, scribit oportere ἀποψῆν τὸ δάκρυον ἐπερχόμενον δακτύλῳ εἰς μύσας. Proprie autem locutus est, cum meconium dixit esse ἀδρανέστερον τοῦ ὁποῦ. Porro idem Plin. ὁπὸς interpr. modo Succus, modo Liquor, modo Succus lacteus, s. Lac: ut e ll. iis, quos subjungam, manifestum fiet. Theophr. H. Pl. 6, 3. de-silphio, i. e. laserpitio, 'H δὲ καλονμένη μαγύδαρις ἑτερόν ἐστι τοῦ σιλφίου, μανώτερόν τε καὶ ἥττον δριμύ, καὶ τὸν ὁπὸν οὐκ ἔχει. Pro quibus Plin. 19, 3. Alterum genus est, quod Magydaris vocatur, tenerius et minus vehemens, sine succo. Aliquanto ante, 'Οπὸν δὲ διττὸν ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ κανλοῦ, τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ρίζης. Pro quibus Plin. Succus duobus modis capiebatur, e radice atque caule. Rursum Theophr. Οὗ ὁπὸς ἀποτυφλοῖ τὰ ἄλλα ζῶα πάντα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Pro quibus iterum Plin. Laurino folio et ibi spina tradita est, ejus liquor aspersus oculis, cæcitatem infert omnibus animalibus. Diosc. 4, 49. de tragio, Φέρει δὲ ὁπὸν κόμμι παραπλήσιον: de quo Plin. 27, 13. Succus ejus lacteus in gummi spissatus. Idem Diosc. eod. l. c. 29. de erino, 'Οποῦ δὲ μεστός ἐστιν ὁ κανλός καὶ τὰ πέταλα: de qua planta Plin. 23, 7. Utcunque autem decerpta manat lacte multo et dulci. Eodem modo ὁπὸς interpr. in iis ll. qui infra citantur in Πολύσπος et 'Οπώδης. Rursum Diosc. 3, 98. de hammoniaco, 'Οπὸς ἐστὶ νάρθηκος γεννωμένου ἐν τῇ κατὰ Κυρήνην Λιβύῃ: de quo Plin. 12, 23. Æthiopæ subjecta Africa hammoniacy lacrymam stillat. Quem ὁπὸν 24, 6. itidem Lacrymam interpr., de eod. hammoniaco loquens. Itidemque 20, 18. Sacopenium, quod ap. nos gignitur, in totum transmarino alienatur; illud enim hammoniacy lacrymæ simile, Sagapenum vocatur: quod σαγαπηνὸν Dioscoridi 3, 95. 'Οπὸς ἐστὶ πύας * ναρθηκοειδοῦς γεννωμένης ἐν Μηδείᾳ. Cum vero ὁπὸν interpr. Lacrymam, imitatur Diosc., qui et ipse ὁπὸν appellavit δάκρυον, ut ante dictum est. Alias tamen δάκρυον et ὁπὸς diversa videntur, cum Theophr. dicat ὁπὸς δακρυώδης, H. Pl. 9, 8. Τῶν μὲν οὖν καὶ αὐτόματός ὁ ὁπὸς συνίσταται δακρυώδης, ὥσπερ τῆς τραγακάνθης· ταύτης γὰρ οὐδὲν τέμνειν ἐστί· τῶν δὲ πλείστων δι' ἐντομῆς. Alias tamen parum inter se differre testatur Idem C. Pl. 6. Καλοῦσι δὲ τὰ μὲν ὀπύους, τὰ δὲ δάκρυα· διαφέρει δὲ ἴσως οὐδέν. Sed quem Diosc. 3, 96. εὐφορβίου ὁπὸν nominat, Plin. Succum euphorbii appellat 25, 13. Dicit autem Diosc. eam arborem esse μεστήν ὁποῦ δριμνύτου. Porro cum idem Plin. ὁπὸν interpr. modo Lac, modo Succum lacteum, ne id quidem siue exemplo facit: nam quidam ap. Theophr. H. Pl. 6, 3. tradunt σιλφίου τὴν ρίζαν γενέσθαι πηχυαίαν, ἢ μικρῶ μεῖζονα, ἐξ ἧς δὴ φύεσθαι, (sc. ὁπὸν illum laserpitii, i. e. laser,) καλεῖσθαι δὲ γάλα: atque iude est, quod Plin. 19, 3. dicit, Alii tradunt laserpitii radicem

fuisse majorem cubitali, tuberque in ea super terram: hoc inciso, profluere solitum succum ceu lactis. Sunt autem aliquæ hujus ὁποῦ, h. e. Laseris, differentia, a regionibus in quibus laserpitium eum succum gignens nascitur, ut tum e Gal. II. cc. apparet, tum e Plin. 19, 3. ubi cum dixisset, Clarissimum laserpitium, quod Græci σιλφίον vocant, in Cyrenaica provincia repertum, ejus succum vocant laser: mox addit, Diuque non jam aliud ad nos invehitur laser, quam quod in Perside aut Media et Armenia nascitur large, sed multo infra Cyrenaicum. Quibuscum consentiunt quæ Diosc. habet 3, 94. init. Notandum porro, non tantum Laser, h. e. Laserpitii succum, Cyrenaicum præsertim, κατ' ἐξοχὴν vocari ὁπὸν, verum Ipsum etiam silphium s. laserpitium ita nominari ab Hippocr.: quippe qui ὁποῦ καρπὸν, Silphii semen appellet, ut in Hippocr. Lex. Galenus testatur, 'Οποῦ καρπὸν, σιλφίου σπέρμα. Itidem ap. Athen. 3. Μήτρας τινὸς περιφερομένης ἐν ὅξει καὶ ὁπῶ, nonnulli interpr. Laserpitio, Silphio: quoniam Diosc. 3, 94. de ejus radice scribit, Εὐστομός τε ἐστὶ μιγνυμένη καὶ εἰς βάμματα καὶ ἄλας. Sed posse et de Caprifici lacte ὁπὸν hic dici, paulo infra docebo. Idem ap. Aristoph. Πλ. (717.) ubi quidam conficit cataplasma oculis sanandis quidem, simul tamen summo dolore excruciantis, ἐμβαλὼν Σκορόδων τρεῖς κεφαλὰς Τηνίων· ἔπειτ' ἔφλα 'Εν τῇ θυνείᾳ ξυμπαραιμνύων ὁπὸν, accipiunt ὁπὸν pro Lasere, quod κατ' ἐξοχὴν nominari ὁπὸν dictum est; nam sicut Schol. dicit Τήνια σκόροδα esse δριμύτατα, ita Diosc. l. c. τὸν σιλφίου ὁπὸν esse δριμύν docet, ac inter alia ὀξυδερκίας ποιητικόν. Sic accipitur 'Εκκλ. (404.) Σκόροδ' ὁμοῦ τρίψαντ' ὁπῶ, Τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ, Σαντῶ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἐσπέρας, ubi annotat Schol. τὸν ὁπὸν esse δριμύτατον, Cyrenaicum succum s. laser intelligens. ['Οπὸς Κυρηναϊκός, Alex. Trall. 12. p. 234.] Pro Lasere accipiunt Εἰρ. (1184.) ὁπὸν βλέπειν, sicut et κάρδαμα βλέπειν, et σίνηπι sive νάπυ βλέπειν, pro δριμύ καὶ ὀργίλον, quod succus is sit δριμύτατος: κάπορῶν, ἔθει τὸ κακὸν βλέπων ὁπὸν, i. e. δριμύ καὶ πικρόν. || Sed et Fici succus lacteus, quo coaguli loco utebantur, ὁπὸς nominabatur, Il. E. (902.) 'Ἦς δ' ὄτ' ὁπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν 'Υγρὸν ἐόν. Et Empedocles ap. Plut. (6, 357.) 'Ἦς δ' ὄτ' ὁπὸς γάλα λευκὸν ἐγόμεψωσεν καὶ ἔδησε. Sic Aristot. περὶ πήξεως γάλακτος loquens, 'Ο δὲ ὁπὸς ἢ πυτία, τὸ τὴν ἀρχὴν ἔχον τὴν συνιστῶσαν. In Hom. autem locum, quem Empedocles imitatus est, annotat Eust. e vet. Lexicographo, ὁπὸν esse non solum τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, sed etiam τὸ γαλακτώδες τῆς συκῆς, et τὴν πυτίαν. Sed nulla certior expositio istis locis inveniri potest, quam e Diosc. primum, quippe qui 1, 184. de ficis ait, 'Ο δὲ ὁπὸς τῆς ἀγρίας καὶ τῆς ἡμέρου συκῆς, πηκτικός ἐστὶ γάλακτος, ὥσπερ ἡ πυτία: e quo Plin. 23, 7. Fici succus lacteus aceti naturam habet: itaque coaguli modo lac contrahit, deinde e Varrone R. R. 2, 11. ubi sic scribit, Alii pro Coagulo addunt de fici ramo lac et acetum: aspergunt item aliis aliquot rebus: quod Græci alii ὁπὸν, alii δάκρυον. Idem et de sylvestri fico s. caprifico intelligendum esse, e Plin., sicut et e Diosc., manifestum fit, qui 23, 7. aliquanto post verba citata, ait Caprificus etiamnum multo efficacior fico: lactis minus habet: surculo quoque ejus lac coagulatur in caseum. Exceptum id coactumque in duritiam, suavitatem carnis affert. Quæ postrema verba me movent ut ὁπῶ in l. c. Athen. interpretandum opiner non Silphio, sed Caprifici lacte: præsertim cum ibid. in loco quodam σιλφίον simul et ὁπὸς ponatur. Sed et discrimen observandum, quod Diosc. eod. l. cap. seq., h. e. 185., facit inter ὁπὸν τῆς συκῆς τῆς ἀγρίας, et inter χυλὸν, i. e. inter lac, et succum qui e surculis tenerioribus exprimitur: Λαμβάνεται δὲ καὶ εἰς ἐλκωτικούς δυνάμεις ὁ, τε ὁπὸς καὶ ὁ χυλός: quid autem per χυλὸν intelligat, e præcedentibus verbis cognoscitur, Τὰ αὐτὰ καὶ ὁ χυλός ποιεῖ τῶν ἀπὸ τῆς ἀγρίας συκῆς ἀπαλῶν κλάδων. De hoc autem ὁπὸν, qua signif. Lac ficulinum, quo pro coagulo utuntur, vide et alia in 'Οπίας ab eo derivato. || 'Οπὸς ab Eust. 619. exp. non solum ἡ τὸν τυρὸν συμπτῆττουσα πυτία, unde ὁπίας τυρός, ὁ πεπηγὼς ὑπὸ ὁποῦ, item τὸ γαλα-

κτώδες τῆς συκῆς : sed etiam τὸ ὑγρὸν ὃ τὰ φύλλα πρὸς τοῖς κλάδοις συνέχει. Signif. tamen potius τὸ τῶν δένδρων δάκρυον καὶ τὸ ἀποστάλαγμα τοῦ γάλακτος, ut e prædictis satis perspicuum est. ["Ad Phalar. 321. Jacobs. Anth. 9, 20. T. H. ad Plutum p. 241. Paul. Sil. 8. Heyn. Hom. 5, 170. ad Diod. S. 1, 218. Musgr. Cycl. 136. Mær. 290. et n., Act. Traj. 1, 242. Toup. Opusc. 1, 290. Emendd. 1, 441. ad Lucian. 1, 288." Schæf. Mss. Vide Salmas. Exerc. p. 1285.]

Ὁποβάλαμον, Opobalsamum, i. e., Succus qui e balsamo manat. Cortex ejus vitro, lapide aut osseis cultellis vulnerabatur; ferro namque caudex ejus concisus protinus moritur, inde manabat gutta tenuis, deinde oleo similis, quæ postea rubescebat, simulque durescebat. Hæc Gorr. inter alia. Plin. 12, 25. de balsamo, Succus e plaga manat, quem Opobalsamum vocant: suavitatis eximix, sed tenui gutta. Diosc. 1, 18. Τὸ δὲ ὀποβάλαμον λεγόμενον ὀπίζεται ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα μαλασιν, ἐντεννομένον σιδηροῖς ὄνυξι τοῦ δένδρου. Aliud e Theophr. exemplum habes in Ὁποκινάμωμον. Diosc. disjuncta voce appellat etiam ὀπὸν τοῦ βαλσάμου, Succum balsami. ["Ad Diod. S. 1, 160. T. H. ad Plutum p. 318." Schæf. Mss. * Ὁποειδῆς, Succum referens, Succosus, Serosus, Hippocr. 1216.] Ὁποκάρπασον, Succus quidam venenatus, soporem et strangulationem inducens, Gal. I. de Antidot. priore, tradit Opocarpasum circa optimam myrrham reperiri, longe tamen diversæ a myrrhæ naturæ. Quid autem sit carpasum, non constat: hoc unum certum est, non esse quod dicitur Carpesium, sed maxime diversum. Hæc inter alia Gorr. Verba Gal. sunt, Οὕτω κατὰ τὴν ἀρίστην σμύρναν ὀποκάρπασον εὐρίσκεται, διαφέρον σμύρνης. Et mox, Τὸ δὲ ὀποκάρπασον ἀναιρετικὸν ἐστὶ, καὶ πολλοὺς κατὰ τινὰ τύχην ἐν τοῖς ἡμετέρας ζωῆς χρόνοις ἀποθανόντας οἶδα, διὰ τὴν ἄγνοιαν ὀποκάρπασον ἐχούσης σμύρνης. Plin. Opocarpathon appellat 28, 10. et 32, 9. At c. 5. ejusd. I. succum carpathi, circa finem, Contra dorycnium echini maxime prosunt et iis qui succum carpathi biberint. Diosc. quoque καρπάσον ὀπὸν ἀpellat, 6, 13. Καὶ ὃ τῆς καρπάσου ὀπὸς ποθεῖς, κάρων ἐπιφέρει καὶ πνιγμὸν ὀξύ: [ὀπὸς καρπησίας, Paul. Ægin. 5, 43.] Apud Gal. perperam SCRIPTUM Ὁποκάλπασον: [sic γάλαπον pro κάρπασον in Cod. Voss. Orph. Arg. 920. Vide Schn. Lex. et Anal. Crit. p. 64.] Ὁποκινάμωμον, Succus cinamomi, s. Succus ex arbore, quæ cinamomum fert, incisa manans, Theophr. H. Pl. 4, (4, 14.) "Ο, τε λιβανωτὸς, καὶ ἡ σμύρνα, καὶ ἡ κασία, καὶ τὸ ὀποβάλαμον καὶ τὸ ὀ. [κινάμωμον Schn.] καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Scribitur tamen et κιννάμωμον cum νν, e quo fuerit ὀποκινάμωμον. Ὁποπάναξ, Succus panacis Heraclei: quæ lacryma excipitur caule vel radice incisa cum recens eruperit caulis. Diosc. 3, 55. Πάνακες ἡράκλειον· ἐξ οὗ ὁ ὀ. συλλέγεται.

Πολύσπος, ὁ, ἡ, Multo succo abundans, Multo lacte abundans: intellige autem de Arborum lacte s. succo lacteo. Theophr. H. Pl. 4, 2, (2.) de ficu Ægyptia, Πολύσπον δὲ τὸ δένδρον σφόδρα ἐστὶ, καὶ τὸ ξύλον αὐτῆς εἰς πολλὰ χρήσιμον. Eam et Plin. 13, 7. scribit multo lacte abundare. Utitur et [Theophr.] 9, 8, (2. bis.) || Multa habens foramina, ut rete: Multiforum, Ovid.

Ὁπώδης, idem, Theophr. H. Pl. 1, (12, 2.) "Ἐχει δὲ καὶ ἡ τῶν δένδρων αὐτῶν ὑγρότης διάφορα εἶδη· ἡ μὲν γάρ ἐστιν ὀπώδης, ὥσπερ ἡ τῆς συκῆς καὶ τῆς μήκωνος· ἡ δὲ, πιττώδης: [4, 4, 12. 9, 1, 1. 2.] Unde Plin. 15, 28. Magna differentia et in colore succi: lacteus in capite ficis, non in corpore item. Loquitur autem Plin. de ficorum, i. e. fructus ficus arboris, lacteo succo, qui, si pediculum unde dependent, defringas, emanat, similis ei succo s. lacti quod incisis ramis effluit, atque ὀπὸς nominatur. [Aristot. de Part. Anim. 3, 15. * "Ὁπώεις, Jacobs. Anth. 7, 76. Toup. Opusc. 1, 526." Schæf. Mss. Nicander 'A. 318.]

Ὁπίξω, Succum lacteum arboris alicujus colligo, cortice inciso, Caulem incido succi gratia. Alii interpr. Liquorem eximo inciso caule, aut radice. Diosc. dicit ὀπὸν συλλέγειν: et eos qui colligunt, ἐγχαράττειν τὴν ῥίζαν καὶ τὸν καυλόν. Theophr. H.

Pl. 7, 6. Ὁπίζουσι δ' αὐτὴν ὑπὸ πυράμην. Idem Diosc. de ὀπισμῷ papaveris, Ὁπίζοντας δὲ δεῖ μετὰ τὰς δρόσους ἀνικμασθῆναι, περιγράφειν μαχαίρῃ τὸν ἀστερίσκον: de qua re Plin. loquens 20, 18. dicit, Saporem s. succum excipere, qui inciso scapo gignitur. Et 27, 4. de aloë, s. aloes lacryma, ait, Quidam et caulem ante maturitatem seminis incidunt succi gratia: exprimens Græcæ vocabulum ὀπιζειν: nam Diosc. ὀπιζεσθαι eam arborem dicit. Dicitur autem ὀπιζεσθαι radix s. caulis arboris alicujus, cum ex ea succus colligitur, qui ex incisura manat, s. cum succus excipitur, qui inciso scapo gignitur. Diosc. 33, 55. de panace, Ὁπίζεται δὲ ἡ ῥίζα ἐπιτεμνομένη ἀρτιβλάστων ὄντων τῶν καυλῶν, Ruell. ad imitationem Plinii, Excipitur succus incisa radice, recenti caulium pullulatu. ["Jacobs. Anth. 8, 232. 12, 219. ad Meleagr. p. 10. Diod. S. 1, 364." Schæf. Mss. Aristot. Meteor. 4, 7.] Ὁπισμός, Lactei succi collectio, qui ex inciso caule gignitur; vel, ut alii malunt, Detractio liquoris. Diosc. 3, 25. de aloë Arabica, Asiatica et insulari, οὐκ εὐχρηστος εἰς ὀπισμὸν, Non valde succo extrahendo idonea, Ruell. Theophr. H. Pl. 9, 8. Ὁ μὲν ὀ. γίνεται τῶν ὀπιζομένων ὡς ἐπίπαν τοῦ θέρους. Et mox, quomodo ὀπισμός fiat, his verbis docet, "Ἔστι δὲ ὀ. ἡ ἀπὸ τῶν καρπῶν, ὥσπερ τοῦ τιθυμάλλου καὶ τῆς θριδακίνης, καὶ σχεδὸν τῶν πλεῖστων, ἡ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, ἡ τρίτον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ὥσπερ τῆς μήκωνος. Mox etiam ὀ. et χύλισμα ὁν tanquam diversa ponit, sicut et Diosc. χύλισμα et ὀπισμα, ut mox dicitur, Ἐνίων δὲ, inquit, οὐδὲ ὀπισμός, ἀλλ' οἶον χύλισμός ἐστιν, ὥσπερ ὅσα καίοντες καὶ ὕδωρ ἐπιχέοντες, ἀπηθοῦσι, καὶ λαμβάνουσι τὴν ἀποστάλαξιν. Ὁπισμα, τὸ, Succus lacteus e caule aut radice incisa exceptus. Alii interpr. Liqueor concretus. Diosc. 3, 25. de aloë, Ἐννᾶται δὲ ἐν τῇ Ἰνδίᾳ πλείστη λιπαρὰ, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὀπισμα κομίζεται. E qua coactus succus affertur, Ruell. Paulo post pro ὀπισμα dicit χύλισμα, Διττὸν δὲ ἐστὶ τὸ εἶδος τοῦ χύλισματος: non tamen proprie idem sunt ὀπισμα et χύλισμα: nam ὀπισμα est Succus lacteus e caule radiceve incisa exceptus: χύλισμα autem, Ex ipsa planta, surculis aut foliis contusis vel concisis, expressus succus. [* Ἐξοπίξω, Aristot. H. A. 1, 811.]

Ὁπιον, τὸ, Opium, i. e. Succus lacteus qui papaveris scapo inciso emanat; at μηκώνιον appellatur Succus e capitibus foliisque ejusd. decoctis expressus torculari. Gorr. interpr., Succus papaveris, dicens ab aliis Lac, ab aliis Lacrymam appellari. Plin. certe Saporem etiam nominat, et Diosc. χυμὸν, ut in Ὁπὸς dictum fuit. Sed et ὀπὸν μήκωνος vocat, 4, 65. ubi etiam scribit, cum ros in papavere exaruerit, cultro decussatim in stellas, ne penitus adigatur, ex obliquo in rectum summam cutem incidere oportere, lacrymam exeuntem digito in concham abstergere, nec multo post redire ut concreta inveniantur. Plin. 20, 18. cum dixisset, e nigro papavere saporem gigni scapo inciso, cum turgescit, jussissetque iucidi sub capite et calyce, mox, interjectis quibusdam de curjusvis herbæ succo excipiendo, subjicit, Papaveris vero largus densatur, et iu pastillos tritus in umbra siccatur, non vi soporifera modo, verum, si copiosior hauriatur, etiam mortifera per somnum: Opion vocant. Aliquanto post, Cum capita ipsa et folia decoquantur, succus Meconium vocatur, multo opio ignavior. Scrib. Larg. c. 48. Opium potum, quod quidam Meconium vocant, ab odoris gravitate intelligitur; papaveris enim viridis, ejus succus est, qualitatem repræsentat. Ubi nullum inter opium et meconium discrimen facere videtur: facit autem c. 3. ubi dicit se collyrio diaglaucio opium quoque adjicere: Verum adjicere oportet, quod e lacte ipso papaveris sylvatici capitum fit, non e succo foliorum ejus, ut pigmentarii institores ejus rei, compendii causa faciunt. ["Ad Lucian. 1, 288." Schæf. Mss. Ὁπιον Θεβαῖον, Alex. Trall. 2. p. 52.]

Ὁπίας, ον, ὁ, ut τυρός, Caseus lacte ficulno coagulatus, ὁ πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ ὀποῦ, Eust. in Ὁπός. Sic Athen. (658.) de diversis caseorum generibus, Εὐρηπίδης δ' ἐν Κύνκλωπι ὀπίαν καλεῖ τυρόν, τὸν δριμύν, τὸν πηγνύμενον τῷ τῆς συκῆς ὀπῷ. Euripidis verba sunt

(186.) Καὶ τυρὸς ὁπίας ἐστὶ καὶ Διὸς γάλα. Sic Aristoph. Schol. καὶ τυρὸν δὲ λέγουσι τὸν ὁπίαν, τὸν τῷ ὀπῷ τῆς συκῆς πυκνούμενον. Aristoph. autem per jocum ὁπίαν derivavit ab ὀπῇ, ac ὁπίαν γενέσθαι usurpavit pro Per foramen perrepere, Σφ. (353.) Πάντα πέφρακται, κοῦκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφω διαδῦναι, Ἄλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς ὁπίαν δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι.

ἸΟΠΤΑΩ, Torreo, Asso, Od. Ξ. (76.) Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα, φέρων παρέθηκε' Ὀδυσσῇ Θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσι: Virg. Pinguique in verubus torrebimus exta; Subjiciunt verubus prunas, et viscera torrent: Plin. Ligneis verubus inassatum. Od. O. (322.) Δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπτήσας καὶ οἶνοχοῦσαι, (Antiphanes) ap. Athen. (662.) Τὸ δὲ λαβράκιον Ὀπτᾶν ὄλον, Xen. K. Π. 8, (2, 5.) ἱκανὸν ἔργον ἐνὶ ἐψείν κρέα' ἄλλω ὀπτᾶν: ubi observa discrimen inter ἐψείν, Coquere, Elixare, et inter ὀπτᾶν, Assare s. Torrere. Itidem Athen. (656.) e Philochoro de Atheniensibus, Ταῖς ὤραις θύογτες οὐκ ὀπτῶσιν, ἀλλ' ἔψουσιν τὰ κρέα. Plut. Hellen. de Eretriensium mulieribus Θεσμοφῶρια celebrantibus, Οὐ πρὸς πῦρ, ἀλλὰ πρὸς ἥλιον ὀπτῶσι τὰ κρέα. Pass. Ὀπτάομαι, Assor, Torreo, Athen. 3. Οἱ μέχρι τοῦ χανεῖν ἐπ' ἀνθρώκων ὀπτῶμενοι. Et ὀπτωμένου ἥπατος ἰχώρ, Inassati jecinoris sanies, ut Plin. interpr. supra in Ἰχώρ. Et ὀπτηθέντα κυδῶνια, In prunis cocta, Super pruna tosta, Diosc. Minus autem esse ὀπτᾶσθαι quam καίεσθαι, ex eod. Auctore manifestum est 2, 20. Sed et terra a sole ὀπτᾶσθαι dicitur quasi Torreris s. Percoqui; nam quod ap. Xen. Œc. (16, 13.) Ἡ δὲ γῆ ὀπτῶτο ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Cic. ita Latine reddit, Terra a sole percoquatur: (14.) Τὴν γῆν στρέφειν ὡς ἡ ὤμῃ αὐτῆς ὀπτῶτο, Terram aratro vertere, ut quod erudum in ea est, percoquatur. ["Athen. 25. 59. ad Herod. 144. 685. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 110. ad Herodian. Philet. 451. ad Lucian. 1, 193. 2, 119. Mitscherlich. Lectt. 82. Bibl. Crit. 1, 3. p. 62. Kuster. Aristoph. 125. Jacobs. Anth. 7, 265. *Ὀπτέω, ibid. 8, 142. De amore, Benth. ad Callim. 311." Schæf. Mss.] "Ὀπτητέον, Torrendum." C Ὀπτησις, ἡ, Ipsa torrendi actio, Plut. Probl. Rom. Ἡ γὰρ ἔψις καὶ ὀπτησις, ἀλλοίωσις οὔσα καὶ μετακόσμησις, ἐξίστησι τὴν μορφήν: de carne cruda loquens, quam nec ζῶον esse dicit nec ὄψον. Utitur et Athen. ἔψησιν itidem ei opponens. ["De Coctione s. Coquendi ratione panis utitur Athen. 109." Schw. Mss. "Lucian. 1, 20. Ilgen. Hymn. 598." Schæf. Mss.] Ὀπτήσιμος, Qui torreris et inassari potest, Ad torrendum et inassandum aptus, Eubulus ap. Athen. (369.) dicit, Ὀπτησίμιον γογγυλῖδα ταυτηνὴν φέρω. Paulo ante habetur ὀπτωμένη γογγυλῖς, Gongylis tosta, s. Rapum inassatum. [*Ὀπτηκός, Assatus, Eust. II. A. p. 102, 10.] Ὀπτηκός, Vim habens torrendi, VV. LL. Pro quo tamen dicendum potius foret Ὀπτητικός. Aliud autem significat Ὀπτικός.

Ὀπταλέος, Assus, Inassatus, Tostus, II. Δ. (345.) ὀπταλέα κρέα' ἔδμεναι, Od. Π. (50.) Τοῖσι δὲ αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συμβίτης Ὀπταλέων, M. (396.) κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε καὶ ὤμα. Ubi opposita sibi sunt ὀπταλέα et ὤμα, Assa s. Tosta, et Cruda. Et coquus quidam ap. Athen. (380.) de porcello farto loquens, Καὶ τὸ μὲν ὀπταλέον ἐστὶν αὐτοῦ, τὸ δὲ ἐφθόν. Ejusd. signif. est ὀπτός. Ὀπτανεός, si mendosum non est, i. q. ὀπταλέος, Matron ap. Athen. (135.) describens convivium a Xenocle factum, omnisque generis opsonia enumerans, Ὀπτανεός δ' εἰσῆλθε πελώριος ἱππότα κεστρεὺς, Assus, Tostus: [Schw. — αλέος.] SED ET Ὀπτανος pro ὀπταλέος dici videtur ap. Athen. (293.) in l. quodam Sotadis, ἀποβέλυσον ὀπτανα, [Schw. ἀπ' ὀβελίσκου ὀπτ.] ut sensus sit, Verubus exime tosta, E verubus detrahe assata. Bud. scribit Ὀπτανός e Plinio interpretans Inassatus, simileque esse annotans τῷ Ἐψάνος, quod ap. Aristot. legitur. Imo ipsum etiam Ὀπτανός ex ejus Probl. (20, 5.) citatur. Ὀπτάνιον sive Ὀπτανεῖον, τὸ, Locus in quo torretur, Culina, μαγειρεῖον, Lex. meum vet., ubi annotatur προπερισπᾶσθαι, sicut βαλαγεῖον: Attice autem Ὀπτάνιον dici paroxy-

tonos, et exemto ε, teste Herodiano. Cujus ὀπτάνιον aliquot reperi exempla ap. Aristoph. Sed et alterum passim obvium est in Comicorum locis qui ab Athen. citantur. Nec Plut. tantum eo utitur, sed et ipse Athen. cum alibi, tum l. 5. Ἐυλοθηκαὶ καὶ κρίβανοι καὶ ὀπτανεῖα καὶ μύλοι. At l. 3. in h. l., quem affert e Comico quodam, Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦπτανεῖον οὐκ εἰσέρχομαι, malim scribere τοῦπτάνιον, ut versus mensura juvetur. Pro Ὀπτανεῖον autem Ionica facta resolutione DICTUR Ὀπτανήιον, ut in Lex. meo vet. annotatur. AT Τοῦπτανεῖον pro τὸ ὀπτανεῖον, Atticum est: eodemque modo τοῦψον dicitur pro τὸ ὄψον, et innumera alia. [Manetho ap. Joseph. c. Apion. 1, 26. p. 461. T. H. ad Thom. M. 592. "Phryn. Ecl. 120. 122. Huschk. Anal. 13. Brunck. Aristoph. 3, 45. 50. 144. 212. ad Charit. 250. Ὀπτάνιον, Pudendum muliebre, Valck. Adonias. p. 281. Bergler. Alciph. 116. 397. De hac forma, Valck. Phœn. p. 252. ad Charit. 250." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. *Ὀπτανεὺς, Gl. Assator, "Thom. M. 593." Schæf. Mss. *Ὀπτανάριος, Gl. Assator, Coctarius.] Ὀπτάριον, τὸ, i. q. ὀπτάνιον, VV. LL. Pro quo scr. fortassis ὀπτάνιον.

Ὀπτός, Assus, Inassatus, Tostus, i. q. ὀπταλέος: ut ὀπτοὶ δέλφακες, Epicrati ap. Athen. (655.) Et ὀπτὰ κρέα ap. Plut. et Athen., quæ et φλογίδες appellantur. Apud eund. Athen. (376.) porcillus quidam fartus a coco esse dicitur ἐξ ἡμισείας μὲν ὀπτός, ἐφθός δὲ κατὰ θάτερα: cui similis est alius λ. (p. 380.) in Ὀπταλέος c., Theophr. H. Pl. 6, 3. de silphio, Μετὰ δὲ ταῦτα καυλὸν ἐσθίεσθαι πάντα τρόπον, ἐφθόν, ὀπτόν. Unde Plin. 19, 3. Post folia amissa, caule ipso et homines vescebantur decocto, asso elixoque. Et ὀπτός πρὸς ἥλιον, Xen. (Œc. 16, 12.) Sole tostus, Solis ardore tostus; nam et sic Lat. At ὀπτῇ πλίνθος ap. Herod. et Aristid. Cocti lateres. Cratinus vero usus est etiam superl. ὀπτότατος, Maxime omnium tostus: ap. Athen. (385.) de Polyphemo, Φρυξας, ἐψήσας, κάπανθρακίσας, ὀπτήσας, Εἰς ἄλμην τε καὶ ὀξάλμην, κῆρα σκοροδάλμην, Χλιερὰν ἐμβάπτων, ὡς ἂν ὀπτότατός μοι ἀπάντων Ὑμῶν φαίνεται, κατατρώζομαι: verba Polyphemi ad socios Ulyssis. Ὀπτός autem dici pro ὀπτητός per sync., tradit Eust. ["Jacobs. Anth. 6, 75. ad Lucian. 2, 335. Valck. Phœn. p. 66. Athen. 1, 15. Casaub. 36." Schæf. Mss.] "Ἡμίοπτος, Semiassus, Semiassatus i. e. E dimidia "tantum parte assus: κρέα, ap. Athen. 3. Legitur "et ap. J. Poll. 6." [Corai. ad Heliod. Æth. 2. p. 90.]

[* Διοπτᾶω, Asso, Athen. 644.] Ἐξοπτᾶω, Inasso, Penitus torreo, Excoquo, Aristoph. [A. 1005.] "Ἐξοπτos, Inassatus, Assus, Hippocr. Ἡ ἐξοπτos "ἡ ἐνωμος. Et rursum, (p. 1239.) Ἄρτον ἐξοπτον. "Item, Κρεῶν τὰ διέφθα καὶ τὰ ἐξοπτα. Et rursum, Ἄρτος ὡς ἐξοπτότατος ἐν οἶνῳ ἐντεθρυμμένος." *Ἐποπτᾶω, Od. M. 363. Plut. 9, 235. Athen. 121.] Κατοπτᾶω, Inasso, Pertorreo, ["Coquo, Percoquo, Archestr. ap. Athen. 320." Schw. Mss. * Κατόπτησις, Gal. de Potest. Simpl. 4. T. 2. p. 29, 40. Ald.] Inde ADJ. Κάτοπτος, quod ap. Diosc. 1, (77.) accipitur pro πάντῳ ὀπτός, Pertostus, Valde tostus, Inassatus. Et alibi, Γῆ λίαν κ. [* Παροπτᾶω, Polyb. 12, 25, 2. "Παροπτᾶομαι, Sole torreo, Clem. Alex. 414. Igne torreo, de Martyribus, ibid." Kall. Mss. Schol. Aristoph. Ὀρν. 1545.] "Παρόπτησις, q. d. Adassatio, cum sc. aliquid ad prunas torretur, Cæl. Aurel. Tard. Pass. 1, 1. in remediis "cephalææ, Erit igitur radendum caput: tum etiam "π. adhibenda erit e carbonibus æquali vapore "medentibus. Intelligunt hoc nomine Evocationem "sudoris ad ignem vel prunas in Laconico, aut "ad arenam fervefactam." [* Παροπτὰ, Gl. Assuræ (sic.) * Προοπτᾶω, Athen. 379. * Συνοπτᾶω, 129. 333.] Ὑπεροπτᾶω, Supramodum torreo, Nimium torrefacio, et quasi Deuro, [Alex. Aphr. Probl. 1, 104.] Ὑπερόπτησις, Nimia torrefactio, Immodica assatio, Deustio, [Alex. Aphr. l. c. Nemes. 155= 118. "Theophil. de Urin. p. 96. 98. Guid." Schæf. Mss. * "Ὑπέροπτος, Supra modum assus, tostus,

Valde tostus, Eust." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. *Υποπτάω, Theophr. H. Pl. 4, 10. sed v. Schn.]

[* "Οπτάνομαι, Torrear, Nicetas Chon. in Andronico Comneno, 1, 201. De 'Οπτάνω et *'Οπταίνω, vide Niceph. Blemmid. 167. 171." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

*ΟΠΤΩ, ψω, Video: quod thema cum alioqui inusitatum sit, a se FORMAT'Ωφειν in præt. plusquam perf., quod Suid. exp. εἶδον, hoc citans exemplum, ὄφιν ὤφειν ὀδωδότα. Usitatus est PASS.'Οπτομαι, signif. tamen activa, sc. pro Video, Xen. K. Π. 7, (3, 5.) Οἶαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκέτ' ὄψοιτο, Visurus esset. Præt. Med. ὤπα, pro quo Attice DICTITUR *'Οπωπα, sicut ὀλωλα pro ὤλα. Il. Ω. (392.) Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ 'Οφθαλμοῖσιν ὀπωπα, Od. Γ. (93.) εἴ ποιν ὀπωπας 'Οφθαλμοῖσι τεοῖσι, Apoll. Rh. 2, (1055.) αὐτὸς ὀπωπα, i. e. ἐθεασάμην, Vidi, Spectavi. Soph. Ant. (1126.) p. 260. μεᾶ Ed., Σὲ δ' ὑπὲρ διλοφον πέτρας Στέροψ ὀπωπε λιγνύς: ubi tamen Schol. pro præsenti accipit, sic exponens ea verba, σὲ ὄρᾳ ὁ λαμπρὸς καπνός. Et partic. 'Οπωπότες, Qui viderunt ac cognoverunt. At præt. perf. pass. ὤμμαι pass. significationem habet: quod J. Poll. citat ex Isæo. Unde partic. ὤμμενος, Visus. Tertia autem pers., ὤπται, Visus est. Cujus exemplum habes in Μώνυξ. Itidem aor. 1 ὤφθη, Apparui, Matth. 17, (3.) "Ὁφθησαν αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἡλίας, Act. 16, (9.) "Ὁραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη, Luc. 9, (31.) Οἱ ὀφθέντες ἐν δοξῇ. Utuntur et alii Scriptt. non infrequenter, ac Plut. in primis. ["'Οπτω, Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Matth. ad Gloss. Min. p. 50. "Οπτομαι, Jacobs. Anth. 6, 339. Kuster. V. M. 143. Thom. M. 311. 549. ad Charit. 465. 536. Wakef. Ion. 1135. Alberti Peric. Cr. 48. Valck. Hipp. p. 270. Toup. Emendd. 2, 569. Mitsch. H. in Cer. 229. "Οπωπα, Ruhnk. ad H. in Cer. 57. 71. ad Charit. 282. Dawes. Misc. Cr. 203. 455. Ilgen. Hymn. 522. Herod. 1. p. 80. Brunck. Aristoph. 1, 238. 3, 195. 'Οπται, Jacobs. Anth. 7, 281. 9, 507. Huschk. Anal. 258. Lucian. 1, 802. ad 796. 'Οφθῆναι φοβερός, Xen. Eph. 22. 'Οψει, ὀψη, Heyn. Hom. 8, 477. "Οψεσθε, 740. *'Οπω, Bibl. Crit. 1. c." Schæf. Mss.] "'Οπτέον, "Videndum" [Heliod. 285.] "'Οβδην, Adv. μεσό- "τητος, e præt. perf. ὤμμαι, ut στάδην ab ἔστηκα, "Etym., subjungens hoc hemistichium, μούσῃ γὰρ "ἦλθον ἐς ὀβδην, ubi ἐλθεῖν ἐς ὀβδην est Venire in "conspectum, Visum ire, Videre:" [Schn. Lex. dat. ἐσόβδην conjunctim, citans etiam e Callimacho ap. Anecd. Bekkeri 922. ἦλθες ἐσόβδην. Vide Apollon. de Adv. 611.]

*'Ομμα, τὸ, Visum, Spectaculum, θέαμα, Soph. Aj. (1004.) 'Ὡ δυσθέατον ὅμμα, O dirum spectaculum. Idem usurpavit pro Spectrum, ὄραμα, φάντασμα: El. (902.) ἐμπαίει τι μοι Ψυχῇ ξύνηθες ὅμμα φιλότατον βροτῶν Πάντων 'Ορέστον. || Aspectus, Facies, Athen. 12. e Poëta quodam, χρύσειον ὅμμα τὸ τὰς δίκας: pro quo ibid. alius dicit, δικαιοσύνας τὸ χρύσειον πρόσωπον. Plut. Polit. Præc. itidem e Poëta aliquo, Στεῖχει πολίταις ὅμμ' ἔχων ἰδεῖν πικρόν. Virg. Tyndaridis facies invisæ. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Εἰ τις οὖν ὑμῶν ἡ δεξιὰς βούλεται τῆς ἐμῆς ἀψασθαι, ἡ ὅμμα τοῦμόν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω. Quod vero Soph. Aj. (462.) dicit, Καὶ ποῖον ὅμμα πατρὶ δηλώσω; reddideris potius Qua fronte in conspectum patris veniam? nisi malis Quibus oculis. || Nam *'Ομμα pro Oculis frequentissimum est tam in prosa quam ap. Poetas, Il. Γ. (217.) ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὅμματα πῆξας: sic Virg. Fixi solo oculi. Od. Ε. (47.) et Ω. (3.) de virgula Mercurii, τῇ τ' ἀνδρῶν ὅμματα θέλγει, Il. Γ. (397.) ὅμματα μαρμαίροντα, sicut ap. Xen. K. (6, 15.) 'Αστράπτουσαι τοῖς ὅμμασι, Aristot. Polit. 3. Βέλτιον ἰδοὶ τις δυοῖν ὅμμασι, Xen. Έλλ. 7, (1, 20.) 'Αναβλέψομεν ὀρθοῖς ὅμμασι. Plut. de Animi Tranquill. Πρὸς τὴν τύχην ἀνεωγόσι τοῖς ὅμμασιν ἀντιβλέπειν, de Solert. Anim. Σκαιὸν ὅμμα παραβαλὼν θύνην δίκην: quod et ap. Athen. habe-

tur l. 7. Aristot. Poët. Πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον, Ante s. Ob oculos, Rhet. 2. 'Εγγυς γὰρ ποιούσιν φαίνεσθαι τὸ κακὸν, πρὸ ὀμμάτων ποιούντες, Plato Tim. Κατὰ τὴν τῶν ὀμμάτων εὐθυωρίαν, Secundum directionem radiorum ocularium, Lucian. (1, 333.) Χαροπὰ ἢ μέλανα ὅμματα, Il. A. (225.) κυνὸς ὅμματ' ἔχων, Caninos oculos habens, i. e. Impudens: pro quo et κυνώπης dicitur B. (478.) "Ὀμματα καὶ κεφαλὴν ἱκελὸς Διὶ, Oculos et caput. Virg. Os humerosque deo similis, Metaph. ὅμμι' αἰθέρος dixit Aristoph. (N. 285.) Solem, quasi Ætheris oculum et lumen. Æolice autem pro *'Ομματα DICTITUR *'Οππατα. ["'Ομμα, Jacobs. Anth. 8, 63. 12, 191. Wakef. Georg. 114. S. Cr. 1, 128. Herc. F. 220. Alc. 445. Trach. 203. 528. Eum. 973. 1028. ad Charit. 620. 788. Markl. Iph. T. 19. 50. 273. Musgr. Iph. T. 110. Abresch. Æsch. 2, 134. Jacobs. Anim. 5. 35. 80. Specim. 25. Bibl. Crit. 2, 2. p. 50. Valck. Anim. ad Ammon. 76. Phæn. p. 152. 466. Hipp. p. 251. Toup. Opusc. 1, 281. 2, 109. Brunck. Aj. 1004. Eur. Hipp. 86. Or. 1045. Rhes. 421. ad Callim. 1, 212. Spectaculum, Heindorf. ad Plat. Phædr. 274. Gemma plantæ, Wakef. Eum. 943. Res dilecta, Valck. Phæn. p. 301. Periphrasi inservit, Jacobs. Anim. 158. Staul. Eum. 973. Porson. Orest. 1080. Lobeck. Aj. p. 238. Toup. Opusc. 1, 333. Emendd. 2, 41. Bibl. Philol. 2, 35. Valck. Anim. ad Ammon. 76. Brunck. Trach. 910. Abundat, Lobeck. Aj. p. 268. Conf. c. ὄνομα, Markl. Iph. p. 50. 66. Musgr. 354. Iph. T. 905. Wakef. Herc. F. 220. Georg. p. 114. Diatr. 21. Monthly Review Febr. 1799. p. 201. Jacobs. Anth. 8, 348. Porson. Or. 1080. Hec. p. 29. Ed. 2. Kiessl. ad Jambl. Pr. 199. Valck. Phæn. p. 152. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 5.: cum αἶμα, Wakef. Herc. F. 1164.: cum οἶμα, Trach. 528. 1020.: cum ἄμμα, Jacobs. Anth. 11, 96. "Ὀμμα Δίκης, 12, 139.: ψυχῇ, Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. 94. ad Timæi Lex. 32.: αἰθέρος, Toup. Opusc. 1, 287. "Ὀμμα προσβάλλειν, Wakef. Trach. 614. ἔχειν ἐς τι, Lobeck. Aj. p. 250. "Ὀμματα σκληρόφθαλμα, Aristot. H. A. 138. Schn. "Ὀμματα καὶ κεφαλὴ, Jacobs. Anth. 8, 38. "Ὀμματα ἔχειν, 10, 78. Δι' ὀμμάτων, ad Lucian. 1, 184. 'Ἐν ὀμμασιν, Brunck. Or. 782. "Ὀππατα, Toup. ad Longin. 301. Heyn. Hom. 6, 125." Schæf. Mss. Κατ' ὅμματος, In conspectu, Apoll. Rh. 4, 145. olim *κατόμματον. *'Ομματόπλοτος, Pisid. Hexæm. 1507. Orif. p. 422. *'Ομματοποιός, Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 71. *Περιομματοποιός, Pr. 328. *'Ομματοστερής, sensu activo, Æsch. Eum. 943. Φλογμός τ' ὀμματοστερής φυτῶν, exp. Ardor germina plantarum corrumpens: passivo, Oculis privatus, Cæcus, Eur. Phæn. 331. Soph. Œd. C. 1260. *"'Ομματόφυλλον, Hypatus 144." Boiss. Mss. *"'Ομματουργός, Kiessl. ad Jambl. Protr. 328. V. P. 71." Schæf. Mss.] 'Ανόμματος, ὁ, ἡ, Qui oculos non habet, Orbatus oculis, [Soph. Phil. 869. *"'Ανόμματος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 132." Elberling. Mss. "Tzetz. Ch. 1, 538. Georg. Pisid. de M. O. 1289." Boiss. Mss. *'Ανόμματος, Æsch. Eum. 391. *'Εξόμματος, J. Poll. 5, 60. Vide ad Xen. K. 5, 26.] Μελανόμματος, Nigros s. Nigricantes oculos habens, pro quo et μελανόφθαλμος. ["Adamant. 416." Wakef. Mss.] "Μικρόμματος, Qui parvis est oculis," ["Diog. L. 268." Wakef. Mss.] "Μονόμματος, Unoculus, "Epigr.: Hes. μονόματον exp. μονοειδῆ, ἀπλοῦν." ["Cratin. ap. Phryn. Ecl. 54." Boiss. Mss. "Æschylus Strabonis 1. p. 43. Apollod. ap. Tzetz. Chil. 7, 766." Elberling. Mss. *'Πανόμματος, Pisid. Hexæm. 1492.] Πολυόμματος, Multos habens oculos, Argi epith. ap. Lucian. (1, 207.) qui et Πανόπτης nominatur, i. e. Totus oculus. [*'Ομματώδης, Hes. v. "Ἐλικες.] "'Ομμάτειος πόθος, dixit quidam, "quoniam ἐκ τοῦ ὄραν γίνεται τὸ ἐρᾶν, Hes." ["Abresch. Lectt. Aristæen. 322. Toup. Opusc. 2, 109. Brunck. Soph. 3, 523. Boiss. Philostr. 640." Schæf. Mss.] Item DIMIN. 'Ομμάτιον sive 'Ομματίδιον, τὸ, Ocellus, Aristot. 'Ομμάτιον ἀνεπτυγμένον καὶ λαμπρόν, [Lobeck. Phryn. 211.] 'Ομματώ, Oculatum reddo et vigilem, VV. LL. sed sine Auctore et exem-

plo, ["Brunck. Aristoph. 1. 262. Abresch. Æsch. 2, 10. Jacobs. Anim. 140. Diod. S. 1, 319." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 476. ὠμμάτων γὰρ σαφέστερον. * "Ὀμμάτων, Coechii Chirurg. vett. p. 19. 27." Elberling. Mss. * Ἐνομμάτω, Philo 4. p. 206. P.] Ἐξομμάτω, Oculatum reddo, Oculos illumino, Visum restituo. Et pass. ἐξομματοῦσθαι dicitur, Qui e cæco oculatus evadit. Aristoph. Πλ. (635.) ἀντὶ τυφλοῦ Ἐξομμάτῳται καὶ λελάμπρυνται κόρας, i. e. ἐκ τῶν οφθαλμῶν ἀφῆρθέη τὸ κάλυμμα. At nisi addidisset λελάμπρυνται κόρας, potuisset accipi pro ἐκκέκοπται τοὺς ὀφθαλμούς: nam anceps verbum esse Schol. etiam testatur: ut ἐξομματοῦν significet etiam Exoculare, ut Apul. loquitur, h. e. Oculos effodere, exculpere. [Ælian. H. A. 17, 20. Æsch. Pr. 499. Choeph. 475. Tragicus ap. Schol. Eur. Phæn. 61.] Ἐξομμάτωσις, Abstersio sordium quæ in oculis sunt, J. Poll. 2, (48.) Το δ' ἀποκεφάλισμα, κάθαρσιν κάρας· ῥύψιν ὀδόντων, ἀποδόντωνσιν ἔλεγον· ἐξομμάτωσιν, νύψιν ὀμμάτων ῥύπου. [* Ἀνομμάτέω, i. q. ἀνοφθαλμέω, Schneidero susp. Legitur in Const. Apost. 6, 2. p. 941. * "Προσομματέω, Abresch. Lectt. Aristæn. 322." Schæf. Mss.]

[* "Ὀμμαδὴν, Adv., Theod. Prodr. 194. 366. 401. * Ὀμμαδὸν, 109. 'τοῦ ὀμμαδὸν duplicem usum in posterioribus Græcis observavi; quem et in pluribus istius Scriptoris ll. animadvertas licet. Aliquando pro In conspectu, alias pro eo, quod Galli dicunt, En un clin-d'œil, accipiunt.' At hæc nota ad ὀμμαδὴν referenda potius erit, quam vocem et h. l. restituendam puto." Elberling. Mss. Toto cælo errat V. D. Ὀμμαδὸν est vera forma; ὀμμαδὴν est vox nihili, nullis fulta analogiæ regulis.]

"Ὀψις, ἡ, Visus, h. e. Ipsa videndi actio, Isocr. Panath. Πλείους ἐπιστήμας ἔχοντας διὰ τῆς ἀκοῆς ἢ δι' ὀψεως, Xen. K. (5, 26.) Ἡ δ' οὖν διὰ ταῦτα ἀμυνρὰ, ἐσκεδασμένη, de lepore, cujus βλέφαρα ἐλλείπει καὶ οὐκ ἔχει προβολὴν ταῖς αὐγαῖς, Athen. 2. Ἀμβλυντικοὶ ὀψεως: Seneca, Hebetat visus. Ubi reddere etiam queas Hebetant oculos: Plut. Symp. 1. Ἡ δ' αὐτῶν ἀδρανῆς οὐσα, Oculi eorum imbecilli, Visus eorum. Dem." Ὀψι λαβόντες, Conspicati, Plato Phædrō, "Ὀψις γὰρ ἡμῖν ὁξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. Quæ verba sic interpretatus est Cic. Oculorum est in nobis sensus acerrimus: qui, quod Plato eod. l. dicit εἰς ὄψιν ἰέναι, vertit Cerni. Idem quod Epicurus Græce, Αἱ διὰ μορφῆς κατ' ὄψιν ἡδεῖται κινήσεις, sic Latine, Quæ e formis percipiuntur oculis suaves motiones. At Plut. Theseo (1.) ὄψις ἱστορίας, Clara lux et lumen historiæ. Ἐν ὄψει, Ante oculos, In conspectu, Plut. Amat. Narr. Ἐν ὄψει πάντων, In conspectu omnium, Palam omnibus, Herodian. 7, (9, 19.) Ὡν ἐν ὄψει οἱ φίλτατοι ἀπώλοντο, Quorum ante oculos, 6, (9, 10.) Ὡς ἐν ὄψεσιν ἦν, Ut in conspectum venit. || Ὀψεις, plur. num. dicuntur Oculi, τὰ ὄμματα, ὀφθαλμοί, Hes.: Athen. 10. ex Aristoph. ἀμβλυνώτερον γενέσθαι τὰς ὀψεις, Hebetioribus fuisse oculis, Xen. Σ. (5, 6.) Ἐὰ τὰς ὀψεις ὁρᾶν ἂν βούλωνται, Synes. Ep. 67. Ἐπιβαλεῖν τὰς ὀψεις τῷ τόπῳ, Plut. Symp. 1. Καὶ κύκλῳ ταῖς ὀψεσιν ἐπελθὼν τοὺς κατακειμένους, Cum oculis perlustrasset, Oth. Πάντων πρὸς αὐτὸν ἀπηρητημένων ταῖς ὀψεσι, Cum omnes eum oculis designarent ex eo suspensi, de Fort. Alex. Τὰς ὀψεις ἀμαυρωθεῖς, An seni capess. Resp. Ἀμφοτέρας ἀποβεβληκῶς τὰς ὀψεις. || Visus, h. e. Aspectus, Plato, Θεωρὸς τῶν καλλίστων γεγόμενος ὅσα κατ' ὄψιν, Rerum pulcerrimarum quæ sub aspectum cadere possunt, Aristot. Eth. 9, 11. Παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει τῷ λόγῳ, Ipso etiam aspectu consolari potest, Plut. de Exilio, Χρῶματα λυπηρὰ τῇ ὄψει, Ipso aspectu dolorem facientes, Herodian. 7, (1, 26.) Ἡν δὲ καὶ τὴν ὄψιν φοβερῶτατος, Aspectu erat horridus, Visu horribilis, Virg. Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli. Sed aliquando Aspectus vel Species oris, Facies, aut Os reddi potest: aliquando autem Species duntaxat: Bud. 73. Dignitas autem oris, est σεμνοπρέπεια, καὶ τὸ ἀξιωματικὸν τῆς ὀψεως, καὶ τὸ ἀξιοπρεπές. Philo V. M. 1. de Moyse infante adhuc, Εὐθύς ὄψιν ἐνέφηνεν ἀστειοτέραν ἢ κατ' ἰδιώτην, Speciem oris: Turn.

PARS XXI,

interpr. Indolem. At vero ap. Thuc. Τὰς ὀψεις τῶν πόλεων, Civitatum speciem. Sic ap. Philon. V. M. 1. Συνεχεῖς κερανοῦς, οἱ τερατωδεστάτην ὄψιν παρείχοντο, Assidua fulmina longe prodigiosissima specie. Herodian. 7, (2, 14.) Ναυμαχίας ὄψιν παρέσχεν, Prælii navalis speciem præ se ferebat, 8, (4, 28.) Καὶ σκύλων ὄψιν ὅπλα παρείχεν ἐρριμμένα, Spoliorum speciem præ se ferebant. Et rursum 7, (3, 14.) Ὀψις πολιορκίας. Necnon ὀψεως ἕνεκα, In speciem, Bud. || Ὀψις accipitur etiam pro ὄμμα, i. e. Spectaculum, Philo V. M. 1. Τὸ ὑποπτον δὴλεγεῖν ἡ μεγαλουργηθεῖσα ὄψις, Spectaculi magnificentia suspicionem removebat. || Visum, ut sunt visa et spectra nocturna, Plut. de Def. Orac. Ποτὲ μὲν γὰρ ἐν πολλαῖς γινόμεθα καὶ παντοδαπαῖς ἐνυπνίων ὄψεσι, Interdum enim fit, ut in multis et variis somniorum visis versemur: Alex. "Ὀψιν εἶδεν Ἀλέξανδρος κατὰ τοὺς ὕπνους: non procul a fine, Εἰκόνας Ἀλεξάνδρου φανείσης, ἀφῶν πληγέντα φρίξαι καὶ κραδανθῆναι τὸ σῶμα, καὶ μόλις ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν, ἱλιγγιάσαντα πρὸς τὴν ὄψιν. Synes. de In-somn. Πρὸς ὃν ἡδολέσχει διὰ τῆς ὀψεως, Cum quo nugabatur per visum. Hesychio quoque ὀψεις sunt ὀράσεις, ὄνειροι. || Pro Facies, habuisti in tertia abhinc sectione: cui significationi non multum absimilis ea est, qua pro Persona capitur, i. e. προσωπεῖον, quo sc. ὁ σκευοποιὸς alicujus ὄψιν εἰκάζει καὶ σχηματίζει: solebant enim ὅμοια προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς θεατριζομένοις, Simulare et effingere faciem ac habitum eorum qui in scenam et theatrum producebantur, ut ostentui omnibus essent. Sic accipiunt nonnulli in h. l. Aristot. Poet., ubi de tragœdia loquitur, Ἐπὶ δὲ κυριώτερα περὶ τὴν ἀπεργασίαν τῶν ὀψεων ἢ τοῦ σκευοποιοῦ τέχνη τῆς τῶν ποιητῶν ἐστὶ: q. tamen in l. significare forsitan posset Personarum representatio per histriones facta. At Victorius interpr. Apparatus, sic vertens locum illum, Præterea majorem potestatem habet in fabrica constructione neve apparatusum ars opificis illius qui fabricat instrumenta scenæ, quam ars poetarum. Paulo ante dicit, Ἡ δὲ ὄψις ψυχαγωγὸν μὲν, ἀτεχνότατον δὲ καὶ ἡκίστα οἰκεῖον τῆς ποιητικῆς. Quæ verba Idem sic reddidit, Apparatus autem quiddam est, quod allicit ad se animos, attamen maxime est expertis artis, et minime suum propriumque poetices. Aliquanto ante idem Aristot. ὄψιν Partem esse dicit tragœdiæ, quarum sex constituit, μῦθον, ἡθῆν, λέξιν, διάνοιαν, ὄψιν, μελοποιίαν. Dicit autem hanc ὄψιν, Apparatum, in inittandi modo positam esse; neque enim aliam ullam viam rationemque habent Tragici, qua imitentur, nisi ante spectatorum oculos omnia ponendo, referendoque facta illa: inductis in scenam personis simulatis, quæ tunc illa gerant. ["Eur. Iph. T. 151. Jacobs. Anth. 9, 182. Philipp. 71. Schol. Aristoph. Πλ. 180. Heindorf. ad Plat. Phædr. 263. Lobeck. Aj. p. 290. Musgr. Iph. A. 233. Thom. M. 355. 356. 465. 668. Markl. Suppl. 1075. Eur. Phæn. p. xxii. 526. Valck., Palæph. p. lxxvii. Fischer., ad Herod. 493. 517. 519. 532. 642. Coray in Thuc. par Levesque 2, 312. Oculum, Heyn. Hom. 5, 642. Conf. c. ὄψον, Jacobs. Anth. 9, 462.: cum ὄψος, ad Diod. S. 1, 212. "Ὀψι, Coram, T. H. ad Plutum p. 63. "Ὀ. ἡδεῖα, Brunck. ad Eur. Bacch. 1240. "Ὀψις ὀνειράτος, Pausan. fin. an κατ' ὄψιν ὀνειράτος? Boiss. Philostr. 299. 357. "Ὀψι εἰδεῖν, Dionys. H. 1, 363. Eis ὄψιν, ad Xen. Eph. 199. ad Herod. 228. Κατ' ὄψιν εἰδεῖν, Diod. S. 1, 694. Ὑπὸ τὴν ἀπάντων δ., Dionys. H. 1, 442. "Ὀψιν προσβάλλειν, Wakef. Trach. 614. Ἐν ὀψεσι, S. Cr. 4, 153." Schæf. Mss. I. q. ὀφθαλμος, Soph. Antig. 52.] COMPOS. Αὐτοψία, ἡ, Cum ipse quis vidit, Cum quis suis oculis vidit, Oculata fides, Œcum. ["Vox ab Empiricis excogitata, Gal. Hypotyp. Empir. c. 2." Gataker. Mss. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 555." Elberling. Mss.] Αὐτοψεί, Videndo suis ipsius oculis. [Αὐτοψία, Athan. 2, 237. "Amphil. p. 60." Kall. Mss. * Εὐοψις, * Εὐωψις, ad Hesych. 1, 1098, 36." Dahler. Mss. * Εὐοψέω, affertur in Lexx. pro Pulcer, Jucundus sum aspectu, sed a Schneidero non agnoscitur.] Εὐοψία, Facies pulcra, Venustas, εὐπροσωπία, Suid. [Anecd. Bekkeri 1, 93.

* Μάκροψις, Tzetz. Posth. 369. 659. 665. Anteh. 399. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 307. 308. 310." Boiss. Mss. "Jo. Malal. 1, 109. 130. 133. 317. 396. * "Ξηρόψις, 406." Elberling. Mss.] Πανόψιον, Quod omnium oculis cernitur, Omnibus conspicuum: πᾶσιν ὁρατὸν, ut Eust. exp. II. (Φ. 397.) ubi Mars ad Palladem dicit, αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα Ἰθὺς ἐμεῦ ὤσας. Annotat tamen idem Gramm., posse accipi vel pro πᾶσιν ὁρατὸν, vel τὸ πάντων τελευταῖον καὶ ἔσχατον, ut sit ab ὀψὲ vel ὀψία, quibus nominibus denotatur ἔσχατος τις καιρός. [* "Πλατύψις, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 313. * Στρογγύλοψις, 310." Boiss. Mss. "Jo. Malal. 1, 125. 131. 134. 2, 105. 151." Elberling. Mss.] ΑΤ "Αοψ, Visus expers, Cæcus, seu ἀνόφθαλμος, Hes., quidam malunt derivare ΑΒ "Οψ, quo vocabulo significatur ὀψις, οφθαλμός, ut idem Lexicographus annotat: quem tamen τοῦ ὀψ usum perrarum esse existimo; quippe quod crebrius usurpetur pro φωνῇ, ut Idem testatur, ὅπα γηρόντες exponens φωνὴν φθεγγόμενοι. Sed de hoc posteriori ὀψ seorsim quoque dicetur. Ejusd. originis cum præcedentibus sunt et ΗΕC, "Οφανον, τὸ, i. e. ὀψις: item φωνῇ, ut Hes. exp. Pro Facies, Vultus, citatur ex Æsch. [Ch. 532. "Jacobs. Exerc. 1, 23." Schæf. Mss. Chæremon Athenæi p. 608.] "Οψείω, Videre cupio, desidero: sicut βρωσεῖω, Esurio, Edere cupio, et κλαυσεῖω, Flere cupio, unde ὀψείοντες ap. Hes. ἰδεῖν θέλοντες, * ὀπτικῶς ἔχοντες, παρακολουθοῦντες τοῖς γινομένοις, κατοπεύσαι βουλόμενοι. [II. Ε. 37. "Cattier. Gazoph. 10. Heyn. Hom. 6, 528. Toup. Add. in Theocr. 395. Pierson. ad Mær. 14. Alberti Peric. Cr. 79." Schæf. Mss. Vide "Αγορασεῖω.] Malim tamen hæc ab ὀψω fut. verbi "Οπτω deducere, de qua derivatione dicam et infra, post compmp. ex ὀψ.

"Ανοψεῖν, Cæcutire. Hæc enim vera scriptura "esse videtur, non ἀνοψοφιῖν, ut ap. Hes. legitur iu "Ald. Ed. In German. autem magis etiam depravate, ἀοψοφιῖν."

Compmp. et alia derivata, partim ab ὀπτω, partim ab ὀπτομαι.

Αὐτόπτης, ὁ, Qui suis oculis vidit, Oculatus testis, Plaut. : Xen. K. Π. 5, (4, 9.) de diligentia Cyri in curandis militibus vulneratis, Οὐδένα ἐκὼν ἀτημέλητον παρέλιπεν, ἀλλ' ἡ αὐτόπτης ἐφέωρα, ἡ πέμπων φανερός ἦν τοὺς θεραπεύοντας, Ἑλλ. 6, (2, 19.) Τὰ περὶ τοῦ Μνασίππου, αὐτόπτου μὲν οὐδενὸς ἡκηκόει, ὑπώπτενε δὲ μὴ ἀπάτης ἕνεκα λέγουτο. Et Plut. de Educ. Lib. dicit reprehendendos esse parentes, qui filios suos pædagogis et magistris commendant, sed αὐτοὶ τῆς τούτων μαθήσεως οὔτε αὐτόπται γίνονται τοπαράπαν, οὔτε αὐτήκοοι, Nec ipsi suis oculis vident nec suis auribus audiunt quid discant, quæ doceantur, aut quomodo doceantur. ["Ad Diod. S. 1, 7. ad Herod. 288. Jacobs. Anth. 11, 270." Schæf. Mss.] Αὐτοπτέω, Ipse meis oculis cerno, Synes. de Insomn. Ei δὲ τὸ αὐτοπτῆσαι θεὸν, χρῆμα εὐδαιμον, Quod si suis oculis intueri Deum, res beata, [Heliod. 3. p. 126. * "Αὐτοπτικὸς, Josephi Hypomn. 327." Schæf. Mss. Scymnus v. 128. πίσις. "Dionys. Areop. 182. Euseb. H. E. 413." Kall. Mss.] Πανόπτης, Qui omnia cernit, seu, ut Bud. interpr., Qui oculis omnia lustrare potest, Argi epith. ap. Aristid. in Encomio Romæ, Περὶ ἧς πόλεως μὴ ὅτι εἰπεῖν κατ' ἀξίαν ἐστίν, ἀλλ' οὐδ' ἰδεῖν ἀξίως αὐτήν· ἀλλ' ὥς ἀληθῶς Ἀργου τινὸς πανόπτου, μᾶλλον δὲ τοῦ κατέχοντος αὐτὴν πανόπτου θεοῦ δεῖ. ["Æsch. Eum. 1049. Abresch. Æsch. 2, 134. Brunck. Aristoph. 2, 9. Soph. 3, 416. Jacobs. Anth. 11, 140. Ruhnk. ad H. in Cer. 62. Mitsch. 138. Argus, Valek. Phœn. p. 392. Toup. Opusc. 2, 42." Schæf. Mss. "De Neptuno, Philostr. 835." Wakef. Mss.] "Πανόπτρια, Quæ omnia videt, Suid. ["T. H. ad Plutum p. 338. ad Charit. 324." Schæf. Mss. * "Πανόπτριος, Const. Manass. Amat. 2, 74." Boiss. Mss. "Theod. Prodr. 153." Elberling. Mss.] ΑΤ Πάνοπτος, ὁ, ἡ, Qui ab omnibus videtur, Omnibus conspicuus, Omnium oculis expositus, Qui omnium oculis cernitur: quomodo et πανόψιος exponi dictum est. ["Ruhnk. ad H. in Cer. 62." Schæf. Mss.] Quod vero attinet ad præcedens Πανόπτης,

A videtur id Aristides ab Eur. mutuatus esse, quippe qui ante ipsum πανόπτην Argum nominavit, Totum oculus, ut Plaut. Quos si Argus servet, qui totus oculus fuit. Παντόπτης sive Παντόπτας, Dorice, i. q. πανόπτης, [Aristoph. "Ορν. 1058. * Φανόπτης, Fenestra, Schol. Lycophr. 98. Schol. Aristoph. Ἰππ. 997.]

"Οπτήρ, ἦρος, ὁ, Visor, Tacitus, Missis visoribus, per quos nosceret an vera assererentur, Speculator, κατόπτης, κατάσκοπος, Od. Ε. (261.) ὀπτήρας δὲ κατὰ σκοπίας ὄτρυνε νέεσθαι: quod quamvis ποιητικώτερον esse tradat Thom. M., utitur tamen Xen., e quo et J. Poll. (2, 59.) citat. Xen. inquam K. Π. 4, (5, 8.) Περψάντων δὲ καὶ ὀπτήρας ὧν πράττομεν, καὶ φραστήρας, ὧν ἐρωτῶμεν. Potest etiam reddi Spectator, [Æsch. Suppl. 193. Lobeck. Phryn. 90. "Thom. M. 653. ad Mær. 116." Schæf. Mss.] "Οπτήρια, τὰ, Dona quæ sponsus sponsæ dabat, cum primum eam videret: sicut προφθεγκτήρια, Quæ donabat cum primum eam alloqueretur. J. Poll. 2. Εἰρηται δὲ καὶ ὀπτήρια, τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ πρώτου ἰδόντος νυμφίου τὴν νύμφην διδόμενα. Itidem Hesychio ὀπτήρια sunt τὰ ἐν τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. Sed generalius etiam accipitur hæc vox, et ὀπτήρια dicuntur Quæcunque donantur ἕνεκα τῆς προσόψεως, Ob rem spectatam. Callim. H. in Dian. (74.) loquens de ipsa Diana tres annos nata, Εἴτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα, Ἥφαιστου καλέοντος ὅπως ὀπτήρια δοίη, Ut munera daret tui videndi gratia: τὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα, Schol. ["Extat idem vocab. ap. Athen. 219. ubi Casaub. quidem in longe diversam partem interpr. ὀπτήρια θνυμοῦ Imaginem animi intelligens." Schw. Mss. "Wakef. Ion. 1146. Musgr. 1127. Wakef. Eum. 7. Stanl. ibid. Abresch. Æsch. 2, 1. ad Callim. 1, 105. Mær. 288. et n." Schæf. Mss.]

"Οπτικός, Visorius, Cujus vi cernimus, beneficio videmus: νεῦρα, Nervi visivum spiritum oculis subministrantes, ut nonnulli vertunt; πνεῦμα, Alex. Aphr. Usui visus accommodatus spiritus, Gaza interpr. Item ὀπτικὴ γεωμετρία: de qua ita Gell. 16, 18. Pars quædam geometriæ ὀπτικὴ appellatur, quæ ad oculos pertinet; pars altera quæ ad aures, κανονικὴ vocatur: qua musici ut fundamento artis suæ utuntur. Et mox, "Οπτικὴ facit multa demiranda, id genus, ut in speculo uno imagines unius rei plures appareant. Item, ut speculum in certo loco positum, nihil imaginet: aliorum translatum, faciat imagines. Item, si rectius speculum spectes, imago fiat tua ejusmodi ut caput deorsum videatur, pedes sursum. Reddit etiam causas ea disciplina, cur istæ quoque visiones fallant, ut quæ in aqua conspiciuntur, majora ad oculos fiant: quæ procul ab oculis sunt, minora. Et ὀπτικὰ s. ὀπτικαὶ πραγματεῖαι, Disciplina optica, h. e. Disciplina geometrica quæ ad oculos pertinet, visusque causas exquirat. ["Οπτικώτερος νοῦς, Perspicacior mens, Dionys. Areop. 153. 181." Kall. Mss. "Valck. Phœn. p. 393. * "Οπτικῶς, Callim. 1, 573. Heyn. Hom. 6, 528. Phot. v. "Οψείοντες, "Οπτικῶς ἔχειν, Toup. Add. in Theocr. 395. Pierson. ad Mær. 15." Schæf. Mss.]

D "Οπτός, Qui videtur, in conspectu est, Lucian. (2, 335.) Πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἀχρηστα ἱμάτια, ἐξέφρησα ἐμαυτὸν, Cum in conspectu jam esse audissem. Sed deridet ibi vocab. hoc Lucian. ut parum usitatum. Unde et Lasi Hermionei dictum illud, Τὸν ὦμόν ἰχθὺν ὀπτόν εἶναι, nonnullis, qui id audiebant, absurdum visum est, admirantibus sc. quo pacto ὦμός ἰχθὺς esse posset ὀπτός, Quomodo crudus piscis esse posset tostus. Ambiguitatem autem illam sic discussit, ut Athen. refert 8.: "Ὁ ἐστὶν ἀκοῦσαι, τοῦτό ἐστιν ἀκουστόν· καὶ ὁ ἐστὶ νοῆσαι, τοῦτό ἐστι νοητόν· ὡσαύτως οὖν καὶ ὁ ἐστὶν ἰδεῖν, τοῦτο εἶναι ὀπτόν· ὥστ' ἐπειδὴ τὸν ἰχθὺν ἦν ἰδεῖν, ὀπτόν αὐτὸν εἶναι. Signif. igitur ὀπτόν, ὁ ἐστὶν ἰδεῖν, Quod videre est, τὸ ὁρατόν. Alias "Οπτός frequentius capitur pro Assus, Tostus, Coctus: ut ἀγάλματα ὀπτῆς γῆς, Simulacra e terra cocta, h. e. ficta e terra figulina quæ in camino percocata est. De hoc autem dixi suo etiam loco, sc. post "Οπτάω. ["Jacobs. Anth.